I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 1. 10 Øre. 2den Aargang.

Kristian den Fjerdes Morgentur.

Indhold af *I Borg og Hytte* 2. årgang

De med * betegnede artikler er ledsaget af en xylograf

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 1. 10 Øre. 2den Aargang.

Kristian den Fjerdes Morgentur.

Irlænderens Hemmelighed.

Novelle
efter
W. Passauer.

I Aaret 1851 laa der i en af Byen Limericks fattige Gader et lille, men hyggeligt Hus, der strax bemærkedes af den Forbivandrende, da det laa for Enden af Gaden og udmærkede sig ved sit langt nettere Udseende end noget af de andre i det saakaldte „irske Kvarteer“.

Venligt kunde man derimod vel neppe kalde det; der herskede en alvorlig og høitidelig Stilhed udenfor og inde.

Pladsen foran det var bestrøet med hvidt Sand og grønne Siv, og de Mennesker, der gik forbi, blev næsten alle staaende et Øieblik og forsøgte at se ind igjennem de smaa, blankt polerede Vinduer, hvis øverste Ruder vare aabnede. Derpaa gik de stille og alvorlig videre.

I den store Stue bag disse Vinduer sad to Personer: en Kvinde i dyb Sorg, Peggy Gilligan, og Doktor Morris, en værdig, gammel Herre.

— I maa endelig lade Eder berolige! sagde Lægen. Hvor tungt Tabet endog rammer Eder, saa maa I dog ikke hengive Eder saa aldeles i Sorgen. Tom er vandret heden, og vi have begravet ham med al den Ære, der tilkommer en gammel Sømand. Han var en hæderlig Mand og Ægtefælle, om ogsaa lidt kantet, som Sømændene pleie; han har sørget for Eder indtil sin Død og er rolig og fattet vandret bort. I maa ikke græde og jamre længer!

— Ak ja, Herr Doktor, vedblev Peggy Gilligan og tørrede sit forgrædte Ansigt med sit sorte Forklæde. Netop det, at han gik saa rolig og salig bort, som et Barn gaaer fra Vuggen i Graven — piner og martrer min Tanke!

— Før ikke saa daarlig Tale, Peggy Gilligan, svarede Morris med alvorlig, indtrængende Stemme. I skal glæde Eder over, at hans sidste Time var saa blid og fuld af Fred, lige som den Retfærdiges i Israel, og nu klager I derover og græmmer Eder.

— O, Herr Doktor, udbrød Peggy, idet hun greb begge hans fremstrakte Hænder. De forstaaer mig ikke; men jeg skal forklare Dem det. Seer De, da han var lige ved at dø — det var iforgaars Nat Klokken tolv — og hans Ansigt var saa blegt og gult, som Shannonflodens Sand, vinkede han ad mig, som om han havde Noget at sige mig. Da jeg bøiede mit Hoved ned til hans Øre, sagde Tom:

— Peggy, jeg tilgiver ham. Søg Will op og sig ham, hvor Du finder ham, at jeg tilgiver ham. Gaa hen og gjør godt, hvad jeg har forbrudt imod min Søn Will!

Enken vedblev derpaa:

— Da kyssede jeg ham for første Gang efter tre Aars Forløb. I al den Tid havde vi været uenige for Wills, for vor kjære, kjønne Drengs Skyld, som har forladt os og er gaaet ud i den vide Verden. Jeg kunde ikke tale for Taarer, men nikkede kun til ham. Da smilte han, som han ikke havde smilet i tre Aar. Han talte ikke mere, men vedblev at betragte mig med et smilende Aasyn, indtil hans Øine langsomt brast, og han var død.

— Naa, svarede Morris; da han nu er død forsonlig, skulde I glæde Eder over hans Sinds Forandring.

— Ak, jeg gjør det jo, svarede den bedrøvede Enke, idet hun nikkede med Hovedet. Men hvorfor kunde han ikke selv i levende Live gjøre det godt med vor Will, vor brave Dreng! Hvor lykkelig havde vi da kunnet levet de sidste Aar, og hvor rolig havde han da kunnet være, min Tom!

— Det er rigtigt, Peggy. Men det har nu ikke skullet være saaledes, og I maa derfor trøste Eder med, hvad han har tænkt og villet tilsidst, og mindes ham med Ærefrygt og Kjærlighed.

Den gamle Kvinde bøiede sin lange, magre Skikkelse dybt ned mod Gulvet og hulkede høit.

— Men hvorfor forlod Eders Søn Will Eder da, Peggy Gilligan? spurgte Mr. Morris efter en Pause, idet han foldede sine Hænder sammen om Guldknappen paa sin Stok.

— Hvorfor han er gaaet bort og har forladt os? For den smukke Kathlin O'Leys Skyld. Hendes Fader, Mik O'Ley, boer i George Street ved Salmon River og spiller til Bryllupper og Barnedaab, hvorfor man kalder ham Lire-Mik.

Med et Suk vedblev Peggy:

— De elskede hinanden saa høit, vor Will og Kathlin O'Ley, og vilde forlove sig, da han var tyve Aar og hun sytten. Men min Mand vilde nu aldrig tillade det, fordi han fra Isse til Hæl var Irlænder, medens Lire-Mik holdt med Englænderne. Derfor reiste vor Will, min egen Dreng, ud af Landet vesterpaa, fordi han ikke maatte leve her med Kathlin O'Ley og var for ung til at dø — derfor!

Enken sukkede atter ved de paany vækkede Minder, idet hun vedblev:

— Nu var det ude med ham og med os, med min Mand og mig og med Lire-Mik og min Mand. Siden den Tid have vi neppe talt et Ord med hinanden, jeg og min Mand, skjøndt vi havde levet sammen tyve Aar i fuld Enighed; i disse tre Aar

ere vi gaaede af Veien for hinanden lige til hans sidste Time.

— Men hvad skal der nu blive af Eder, Peggy Gilligan, og Eders Søn Will ovre i Vesten og af den smukke Kathlin? spurgte den gamle Herre deltagende. Veed I da, hvorledes Eders Søn har det derovre, og hvor han er? Har han givet noget Livstegn fra sig, og veed I, om han ikke er død i Mellemtiden?

— O, Herr Doktor, sagde Peggy og betragtede ham fra Siden med et medlidende Blik. Hvorledes skulde han kunne dø? — Tag mig det ikke ilde op; men De taler som En, der aldrig har kjendt en Kvinde. Hvorledes kan han dø eller være død, saa længe Kathlin O'Ley lever og tænker paa ham? To saadanne Sjæle, som Kathlin og min Will, hænge saaledes ved hinanden, at de ligesom et Par Øine blive syge og dø paa een Gang. Da Kathlin endnu lever her, saa kan Will heller ikke være død derovre; det veed jeg nu for vist, Herr Doktor. Men hvor han er ovre i Vesten, det aner jeg ikke. Een Gang har han sendt Bud til os med Jack Harley. Han havde seet vor Will i Francisco; dengang var han rask og sund, som en ægte, irsk Gut og en Søn af Gilligan. Jeg vil derfor reise derover og opsøge min Søn. Jeg veed, at jeg vil finde ham og bringe ham med hjem.

— I, vil I, Peggy Gilligan, reise alene til San Francisco? spurgte Herr Morris, idet han reiste sig.

Peggy Gilligan reiste sig ogsaa, og hendes mandige, knoklede Skikkelse ragede næsten op over Lægens Hoved.

— Alene? gjentog hun og betragtede ham forbauset. Hun reiser jo med mig, Kathlin O'Ley. Da min Mand har tilgivet ham, og jeg kan bringe min Will Toms Velsignelse og sin Kathlin, hvem skulde saa ellers reise med mig, uden Kathlin?

— Men betænk Eder vel, Peggy Gilligan, svarede Herr Morris, idet han knappede sin sorte Frakke til og gjorde sig i Stand til at gaa. Hvorledes vil I finde Eders Søn blandt de Tusinder og atter Tusinder, der daglig drage ind og ud i San Francisco og sværme vidt omkring i Omegnen for at grave Guld? — Hvorledes tænker I at kunne spørge Eder frem i et Land, hvor der ingen Orden og Tugt hersker, hvor ingen Øvrighed, intet Politi sørger for Liv og Sikkerhed; hvorledes vil I bære Eder ad dermed? — Og naar I nu ogsaa fandt ham, Peggy, hvad troer I da der er blevet af ham mellem alle de vilde Folk, der ere løbne sammen fra alle Verdens Lande? — Betænk Eder vel, Peggy Gilligan!

— O, Herr Doktor! svarede Peggy. Man hører strax, tag mig det ikke ilde op, at De aldrig har kaldt noget Barn deres eget!

— En Moder, vedblev hun, skulde ikke kunne finde sin Søn igjen imellem Tusinder og atter Tusinder, naar hun kan drage over Havet for at søge ham? — Gaa dog ud i Erives milevide Mose og hør Urhønen lokke sine Kyllinger til sig; gaa ud i Connamaras Bjerge og Skove og hør Hinden kalde og brøle efter sine Unger; de lokke og kalde ikke forgæves! — Siig ikke, at jeg ikke kan finde min Søn, min egen Will, i Francisco! Og jeg vil finde ham from og trofast, som han var, da han tog herfra; thi Vinden kaster ogsaa undertiden et Agern imellem Ukrudt, Brændenælder og Tidsler, og det voxer dog og trives!

Morris betragtede en Stund i dybe Tanker hendes faste, haarde Ansigt; derpaa greb han sin Hat og rakte hende Haanden til Afsked.

— Saa gaa med Gud, Peggy Gilligan! Mine bedste Ønsker skulle ledsage Eder, sagde han hjertelig. Eders Tro vil hjælpe Eder; Gud og hans Hellige ville føre Eders Gjerning til en god Ende!

Da han havde forladt Værelset, kom dog Angst og Frygt over Peggy Gilligan.

Hun satte sig i den høiryggede, gamle Lænestol, hvori Tom, hendes Mand, havde siddet i tre og tyve Aar hver Aften, naar han kom hjem, træt af sit Arbeide i Havnen, og havde tændt sin korte Pibe.

Hun satte sig hen i Stolen, hvad hun ikke vovede at gjøre, saalænge han levede, og støttede sit Hoved imod Hænderne.

Det var just i de sidste Dage af April og henimod Aften.

Den nedgaaende Sol kunde ikke mere med sine Straaler naae Tom Gilligans lave Hus; thi de gamle, høie Bygninger lige overfor med deres spidse Tagmønninger skyggede for det. Men det røde Aftenskær lagde sin Glands over den lille Stue med det lave Loft, det blankt polerede Bord og de plumpe Træstole.

Væggeuhret dikkede som altid, og som ellers forkyndte „Gøgen" over Skiven Tiden, skjøndt de Hænder, der ved denne Tid hver Aften trak det op, nu laa koldt og stille sammenfoldede under Grønsværet. Ogsaa den graa Kat sneg sig, efterat Doktoren havde forladt Stuen, frem fra sit Skjul under Sengen og gned sig sagte snurrende op imod den gamle Kones Kjole, aldeles som tidligere. Men Peggy blev siddende ganske stille med lukkede Øine, skjøndt hun var inderlig dybt bevæget af Sorgen over sin Mand, som hun denne Morgen havde begravet, og af Glæden over, at hun nu snart skulde trykke sin kjære Dreng, sin egen Will, i sine Arme.

Sorg og Glæde kæmpede med hinanden i hendes gamle, trofaste Hjerte, og der var Ingen, som kunde sige, selv ikke Peggy engang, hvilken af de to Følelser, der tilsidst vilde gaa af med Seiren, da hun pludselig fik Hjælp udenfra.

Døren gik langsomt og lige som tøvende op.

Et ungt Ansigt med røde Kinder og to mørke, diamantrene Øine tittede ind; et rødt Tørklæde var kastet over det kulsorte Haar.

Da disse Øine saae den gamle Kone sidde alene i Lænestolen, traadte en slank, ung Pige hurtig ind og satte sig, inden Peggy endnu ret havde faaet Øie paa hende, ned ved den gamle Kones Fødder og greb hendes haarde Hænder.

— Moder Peggy, hviskede hun, idet hun tilkastede hende et ømt Blik. Er Du meget bedrøvet?

— Ja, min Datter, jeg er bedrøvet, sagde Peggy.

Hun lod sin store Haand langsomt glide hen over Kathlin O'Leys Pande og sorte Haar, idet hun vedblev:

— Lad mig beholde min Sorg for mig selv; gamle Folk tænke paa Fortiden, og derfor have de en Ret til at være bedrøvede. Den derimod, der er ung som Du, Kathlin, har den Pligt at være glad; thi Fremtiden hører Ungdommen til, og de Unge skrive efter eget Indfald Ønsker paa dens Blade og haabe, at de skulle blive opfyldte. Min Livsbogs Blade vare ogsaa engang beskrevne med Ønsker, Kathlin O'Ley; men de ere alle udstregne — alle, paa et eneste nær. Dette ene staaer endnu paa den sidste Side, og der hedder det: „Jeg vil have min Søn Will igjen!" Det staaer skrevet med Bogstaver saa store som Bibelsproget over Sankt Marys Kirkeport.

Kathlin havde trykket sin Pande imod Peggys Hænder, og hun var bleven ganske stille.

— Hvad siger din Fader, Kathlin? Har han givet sit Samtykke til, at Du gaaer med mig? spurgte Peggy efter en lang Pause.

— Ja, han har, Moder Peggy, svarede Kathlin uden at løfte sit Ansigt. Han gjør Alt, hvad jeg vil.

— Har Du pakket dine Sager sammen, Kathlin? vedblev Peggy. Ogsaa Wills Violin, som han forærede Dig, inden han drog bort?

— Ja, Moder Peggy, ogsaa Wills Violin, sagde Kathlin.

— Hold Dig saa beredt. Jeg har ordnet mit Hus, og hvad rede Penge, henved 400 Pund, Tom har efterladt mig, tager jeg med mig. Din Fader vil vogte mit og Wills Hus for Tyve; Sankt Patrik beskytter det imod Ild og Fare. „Argyle" ligger i Havnen, og saasnart det har faaet sin Ladning ombord, seile vi. Det bliver iovermorgen. Gaa nu, Kathlin, det er snart mørkt, og det sømmer sig ikke, at unge Piger ere saa seent paa Gaden. God Nat, Kathlin, glem ikke Wills Violin!

Pigen rørte sig ikke.

— Er Du bange, Kathlin? spurgte Moderen mildt, da Kathlin i vedvarende Taushed klyngede sig til hendes Knæ.

Kathlin løftede sine smukke Øine imod hende og svarede:

— Ja, Moder Peggy, jeg er bange. Jeg frygter for Seiladsen over Havet som for Døden; men jeg vilde ogsaa dø, dersom jeg ikke fandt Will. Saaledes imellem Dødsangst paa begge Sider holder jeg fast ved Dig og stoler paa, at Du vil være min Beskyttelse paa Havet og hjælpe mig, saa at jeg finder ham.

Den gamle Kone nikkede og drog hende tæt til sit Hjerte.

— Ja, jeg vil, jeg vil, Kathlin; for din og for hans Skyld. Hav Tillid til mig og tab ikke Haabet. Gaa nu, Kathlin; det bliver snart helt mørkt — og glem ikke Violinen! God Nat!

Kathlin slap hendes Arm og gik langsomt ud af Stuen med bøiet Hoved.

Uger ere gaaede hen siden hin Dag, mange Uger.

Det lille Hus for Enden af Gaden ligger stille og forladt, med tillukkede Vinduer, som i Drømme.

Der voxer Græs mellem Stenene foran Døren, og Støvet har lagt sig tæt overalt.

Ikke hver Dag, men fra Tid til anden og sædvanlig tidlig om Morgenen, naar Taagen ligger tungt og tæt over Tagene, og Brændingen fra Havet lyder tydelig ind over Byen, kommer en mager, lille Mand langsomt hen til Huset og dreier forsigtig Nøglen om i den forrustede, pibende Laas. Han seer sig urolig og mistænksomt om, hvorpaa han gaaer ind i Huset.

(Fortsættes.)

Kristian den Fjerdes Morgentur.

Det var en smuk, forfriskende Sommermorgen i Aaret 1617, at Kristian den Fjerde, der altid havde været, hvad vi i vore Dage kalde „en god Morgenmand", fra Slottet begav sig udenfor Byen for at se til sin Lysthave, der laa tæt ved Volden og omgav det nuværende Rosenborg Slot.

Dengang stod man adskillig tidligere op end nu til Dags; men især var Kongen tidlig paafærde, og han lo vel tilfreds ved sig selv, da han støttet til sin tykke Stok, som vi endnu se den paa Rosenborg med Bestik, Kompas og sine andre Instrumenter, skred henad de grusede Gange i Lysthaven.

— Ja, Mester Hans Reemann kan sagtens være stolt af de Spir, han har givet mit Hus, mumlede Kongen ved sig selv, idet han kastede et tilfreds Blik op til Slotstaarnene.

Forgyldningen, der jo var ganske ny, skinnede saa fornøielig i Morgensolen, og Løvet bevægede sig sagte fra alle de mange fremmede og sjældne Træer, Kongen havde ladet indforskrive til sin Haves Prydelse.

Klokken var endnu ikke Fire, og Kong Kristian ventede sig derfor stor Moro af at skulle støde paa en eller anden Efternøler, der endnu ikke var kommen rigtig ud af Fjerene.

Denne Dag syntes han dog ikke at skulle have Noget i den Retning at ærgre sig over, og han nærmede sig derfor yderligere oprømt tre Haandværkere, som stod isærd med at opsætte en Bænk i den brede Allee, der førte ned til det saakaldte kongelige Lysthus. Nu er det længst forsvundet og har givet Plads for den langt yngre Herkulespavillon, medens en Del af Materialet gjenfindes paa Eremitagen i Dyrehaven.

— Naa, Jørgen Rude, han har vel været paa Vinhus inat, siden han slaaer saa lempelig til Naglerne! tiltalte Kongen den ene af Haandværkerne, men med et saa fornøieligt Smil, at det var tydeligt, at Ordene ikke vare saa haardt mente, som de lød.

De reiste sig begge fra deres Arbeide ved at høre Kongens Stemme og hilste ham ærbødig; men Ingen af dem havde Mod til at svare paa Spørgsmaalet.

— Troer I, at man kan omgaaes saa ødselt med Kongens Penge? vedblev Kristian. Bliv I blot ved Eders Arbeide og lad os se, om I duer til Noget. Eders Buk og Skrabud kunne I gjemme til en bedre Leilighed, Svende.

Folkene gav sig da ufortøvet til at tømre Bænken sammen, og Kongen stod en Stund taus og betragtede deres Færd. Derpaa dreiede han Knappen af sin Stok og tog en Maalestok og et Vaterpas frem af den; han begyndte nu at maale og mønstre Arbeidet, og efter det Smil, der gled hen over hans Mund, lod det til, at det tilfredsstillede ham.

„Kongens Lysthave", som Rosenborg Have dengang kaldtes, var vel allerede anlagt, længe før man begyndte at tænke paa Slottet, men da Kongen stadig til Slottets Opførelse, der varede fra 1610 til 1625, først dengang fik det Navnet Rosenborg, havde Haandværkere der paa Stedet, benyttede han dem, saa snart der var en eller anden mindre Forandring, han vilde have udført, eller Noget, der ellers skulde gjøres i Lysthaven.

— Siden Jørgen ikke vil ud med, hvad der gjør ham saa mod i Hu paa saadan en velsignet Guds Morgen, udbrød Kongen, saa maa han, Hans Tønnesen, til at rykke lidt hurtig frem med Sproget; thi vi skal endnu denne Morgen over paa det Land Amager og se til vor nye By.

Den saaledes Tiltalte kastede et forlegent Blik til den anden Arbeider, der med usædvanlig Kraft vedblev at banke paa den Nagle, han nylig havde drevet i Bænken.

— Naa, hvor han tager paa Vei, slaaer han ikke den prægtige Planke tværs over tilsidst, udbrød Kongen leende. Troer han den er lige saa haard som de haarde Dalere, jeg har maattet give for den?

— Der er Noget gaaet Jørgen Rude imod, undskyldte Hans Tønnesen sin Kammerat.

— Naa, saa frem med det, Svend!

— Den kongelige Majestæt kan ikke hjælpe for det, sukkede Jørgen.

— Hvad er det for despekteerlig Tale, han fører, sagde Kongen leende. Siger han maaske ligesom Hillerødbonden, at Kongen hverken kan gjøre Ondt eller Godt? Da skulde han faae en Skamfærd for sin Mund!

— Den kongelige Majestæt maa ikke misforstaa Jørgen; men det er nu saa helt kontrært for ham, og den Eneste, der kan hjælpe ham, er da Mads Peers i Rudekro.

— Saa, det var Nyt det! Vi gad nok seet den Kromand, der er stærkere end Kongen af Danmark, efter hvad han siger.

— Jeg mærker nok, at jeg ikke ret veed at føie mine Ord; men den kongelige Majestæt maa have mig undskyldt, da jeg kun er en simpel Haandværker, sagde Hans Tønnesen.

— Saa skulde han hellere tie og lade Jørgen Rude tale sin egen Sag. Naa, lad os nu høre, Jørgen, og det giver Kong Kristian ham sit Ord paa, at vi skal nok vide at hjælpe ham trods den Rude Kromand!

— Den kongelige Majestæt er altfor naadig, stammede Jørgen, idet han ærbødig reiste sig.

— Hvad Mads Peers ikke er. Han har vel en kjøn Datter, den samme Kromand?

— Ja!

— Og hende har Jørgen nu sat Fluer i Hovedet; men Mads vil ikke vide Noget deraf.

— Han har svoret, at kun den, der er sin egen

Mand og ikke en Dagleier som jeg, skal faae hans Kirsten, fortalte Jørgen nu kjækt.

— Saa skulde han vise, at han kunde faae en Anden end Kirsten.

— Hvor kunde jeg det? Have vi ikke lovet hinanden, at vi hellere ville dø end skænke vor Haand og vort Hjerte til nogen Anden; og naar man engang har seet Kirsten, glemmer man hende aldrig!

Jørgens Øine lyste, og hans Kinder blussede, medens han talte; han havde rent glemt, at det var Kongen, der stod for ham.

Et skælmsk Smil spillede under Kristian den Fjerdes Skæg, og idet han lagde sin Haand paa Svendens Skulder, sagde han:

— Naar det ikke er Andet, og jeg af hans Mester hører, at han er en ædruelig og flink Svend, skal jeg tage mig af hans Sag.

— Men, det vil ikke nytte Noget, mener jeg; thi Mads Peers har svoret, at han aldrig giver sin Datter til Andre, end han selv vil. Det kan Ingen, selv ikke Kongen, sagde han, tvinge ham til; mig kalder han kun en Dagleier og simpel Tømrersvend.

— Betænk hvad han siger, Jørgen Rude, udbrød Kongen, og der lagde sig en øieblikkelig Rynke mellem hans buskede Øienbryn. Forholder det sig ret med ham, hvad vi skal udforske, gjør vi ham til Formand paa Holmen, og naar han da er Kongens Mand, er han vel ogsaa god nok til at blive Kirstens Mand.

— Den kongelige Majestæt er altfor naadig; men Mads Peers vil endda ikke give mig Kirsten!

— Det lader til at være en stor Herre, eller ogsaa er han mig slemt haardnakket, Jørgen Rude! Hvad forlanger han da mere?

— Kirstens Tilkommende skal tælle ham 200 gode Dalere op paa Bordet, stammede Jørgen.

— Naa, naa, svarede Kongen leende. Har vi havt Raad at reise dette Slot fra Grunden af, faaer vi vel ogsaa 200 gode Dalere tilovers til Mads Peers.

Jørgen Rude kunde ikke tale for Glæde; men han kastede sig ned foran Kongen.

— Lad han nu det være godt! Bænken maa han gjøre os færdig først, og naar vi da have prøvet den, tales vi atter ved. God Morgen, Folk!

Dermed fjernede Kongen sig; men hvem der endnu samme Dag blev mere overrasket end Jørgen, var nok den gode Kromand, der blev stævnet ind paa Slottet i Kjøbenhavn med sin Datter.

Vi behøve vel ikke at fortælle, at Kristian den Fjerde næst en lang Formaningstale optalte ham 200 Dalere, men saa ogsaa forlangte et splendid Bryllup for hans Datter Kirsten og Tømreren Jørgen.

Var Jørgen og hans tilkommende Brud glade, saa var Kongen ikke mindre tilfreds med Udfaldet, og da han kort efter Brylluppet atter en Morgenstund saae til sine Arbeidere paa Holmen og fik Øie paa Jørgen, slog han ham venlig paa Skulderen og sagde:

— Seer han, vi var dog stærkere end den Rude Kromand!

—s—

Fremmed i Rusland.

Fortælling fra Katharina den Andens Tid,

bearbeidet af

Osvald Lund.

1ste Kapitel.

Skibbruddet.

Ingen ombord vidste bestemt, hvor de vare. Det var mørk Nat, Regnen faldt ned i Strømme, og Søen gik høit.

Den prægtige Seiler „Anna Maria" krængede helt for den voldsomme Sydveststorm og rystede i alle sine Sammenføininger for hver Bølge, der gik over den.

Alle Mand vare paa Dækket.

Kaptainen stod i sin tætknappede Kappe, med Sydvesten paa Hovedet. Med den ene Haand holdt han sig fast i Vantet, medens han i den anden havde Raaberen. Fra Tid til anden lød en hæs, men lydelig Komando igjennem denne.

Søfolkene løb frem og tilbage over det vaade, slibrige Dæk, af og til gribende for sig i Tovværket for ikke at gaa overbord, naar Skibet voldsomt kastedes fra den ene Bølge til den anden.

Ved Siden af Kaptainen stod en anden Skikkelse. Han var iført en lignende Dragt som dennes og greb ligeledes stadig for sig, idet han forsøgte at holde saa sikkert Fodfæste som muligt paa Dækket.

Det var et ganske ungt Menneske, neppe Mand endnu og tydelig nok paa sin første Reise. I ti Dage havde han nu været ombord paa „Anna Maria" som Passageer. Han var bleg, endogsaa meget bleg; men fra hans Øine lyste et straalende Skær, naar han talte, var hans Stemme hjertelig og indtagende. Hans lange brune Lokker, der bølgede frem under Sydvesten, flagrede i Vinden.

Det unge Menneske havde delt Kahyt med Kaptainen og største Delen af Reisen opholdt sig paa Dækket lige indtil for to Dage siden, da Veiret

pludselig slog om, og der reiste sig en Storm, som drev Skibet ud af dets Kurs — hvor langt eller hvorhen havde Kaptainen endnu ikke vovet at sige.

Ved Stormens Begyndelse trak det unge Menneske sig lidt hurtig tilbage til sin Køie; men trods sit mindre gode Befindende viste han sig dog snart igjen paa Dækket, skjøndt Stormen stadig tiltog i Styrke.

— De vilde gjøre bedre i at gaa ned igjen, Herr Moth, sagde Kaptainen. Bliver det ved som nu, faae vi snart Lov til at skalke Lugerne til.

I samme Øieblik løftede en Sø Skibet som et Stykke Kork for derpaa at drage det ned med sig til en Dybde, som skulde Havet lukke sig over Mastetoppene.

— Jeg skal nok forstaa at holde ud, Kaptain, svarede Moth. Jeg vil hellere blive oven Dækket; jeg har en vis naturlig Rædsel for et saadant frivilligt Fangenskab.

— Naa, som De vil, vedblev Kaptainen; men De vil nok faae at føle, at der er værre Ting at gaa igjennem end at ligge indelukkede under Lugerne en stormfuld Nat. Jeg selv vil vel ogsaa helst have mig det frabedt; men det var kun til Deres eget Bedste, jeg foreslog det.

— Jeg takker Dem ogsaa derfor; men frygt kun ikke for mig: jeg skal nok vide at vise mig forsigtig.

— Det tvivler jeg ingenlunde paa, tilføiede Kaptainen.

Den Tone, hvori han sagde det, tydede rigtignok snarere paa det Modsatte.

En Stund blev den unge Mand staaende fordybet i sine Grublerier ved Siden af Kaptainen, der af og til uddelte sine Befalinger igjennem Raaberen.

— Naar antager De vi komme der, Kaptain? spurgte Ynglingen endelig.

— Ja, hvordan kan jeg sige det, Herr Moth? indvendte den Adspurgte. De maa hellere spørge Blæsten, naar den har i Sinde at lægge sig.

Det er ikke nogen behagelig Sag at tale om-kap med en forrygende Storm, og derfor var det saa naturligt, at Samtalen atter gik istaa. Den unge Moth havde ogsaa nok at gjøre med at staa opreist paa sine Been, medens Barken duvede og slingrede mellem de skummende Bølger, der piskedes af den rasende Vind, og for den Reisendes uvante Øine hævede sig som Bjerge rundt om dem.

— Er der Fare at frygte? spurgte det unge Menneske atter.

Hans Stemme røbede, hvor meget han var interesseret i dette Spørgsmaals Besvarelse.

— Fare? „Anna Maria" kjender ikke til Fare i aaben Sø, lød Kaptainens næsten foragtelige Svar. De kjender Intet til Søen, Herre; det er hele Tingen.

— Braadsøer forude!

Dette pludselige Raab lød tydelig og skingrende fra Skibets Forstavn.

Kaptainen sprang op paa Rælingen og udsendte derpaa hurtig sine Befalinger.

— Op med Storseil og Mesan! — Hal Toppen ind! — Roret haardt i Læ!

Det var for sent.

Et Øieblik efter viste en Række mørke Klipper sit taagede Omrids, og man skælnede tydelig de skummende Braadsøer foran „Anna Marias" Stævn; deres Larmen hørtes endogsaa igjennem Stormens Hvinen og Tovværkets Piben.

En eneste stærk Bølge greb det prisgivne Barkskib, og det rystede fra Forstavn til Agterspeil under et frygteligt Stød.

„Anna Maria" stod paa Klipperne. Bugsprydet sprang i Stykker som Glas. Forstavnen huggede et Øieblik, og Søen gik ind.

Det var en forfærdelig Scene, der nu viste sig paa Dækket. Rædselsskrig, Fortvivlelsens Raab, Eder og Forbandelser lød imellem hverandre.

Kaptainen vedblev en Stund urokkelig at udsende sine Komandoraab og ledsagede dem af Trusler. Men hvem brød sig nu om Befalinger eller Trusler.

Han bønfaldt da sine Folk om at vise sig som Mænd og ikke som Krystere og Umælende; men Intet hjalp længer.

Medens Nogle allerede gav sig ifærd med at sætte Skibets eneste Baad ud, styrtede Andre ned under Dækket. Kaptainen forstod strax, at det var for at opbryde Romfadene. De vilde drukne deres Dødsangst og Følelsen af den nære Fare.

Vor unge Reisende havde strax ved den første Fare vexlet et Par Ord med Kaptainen og forlod derpaa Dækket. Han var netop ved at stige op igjen, da han mødte den Del af Mandskabet, der vilde ned under Dækket.

— Tilbage, Folk! Tilbage for Eders eget Livs Skyld! For Alles Liv! raabte han til dem.

— Liv, Herre! Hvad ere alle vore Liv værd i dette Øieblik?

— Mere værd, end at de bør sættes til i Drukkenskab. Tilbage, siger jeg, tilbage!

— Gjør Plads, unge Mand, siger jeg, eller det bliver værst for Dem selv! Det er lige meget, om vi drukne fulde eller ædru, og Rom ville vi have!

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Kineser lod sig Thermometrets Indretning og Brug forklare og yttrede derpaa sin Forbauselse over, at den blotte Bevægelse af en saadan tynd Kviksølvstraad kunde gjøre Veiret saa meget koldere.

Det er saa begribeligt, at der mange Steder i Amerika er Folk, hvem Telefonens og Fonografens Opfinder, Eddisons Laurbær ikke tillade at sove. Det nyeste i Retning af Opfindelser skal være en Forening af en Smørkjærne og en Harmonika. Medens den øverste Del af Kjærneværket spiller en eller anden bekjendt Melodi, som: „Du er gult, Du er deiligt, o Smør!" frembringer de forneden anbragte Trævalser det deiligste Smør, der betales langt over høieste Notering.

Et Blad i Pennsylvanien havde omtalt, at der i vedkommende By boede en Mand, som ikke havde været ædru i de sidste 25 Aar. Skjøndt der ikke var nævnet noget Navn, blev Bladet dog opfordret af 21 Personer til at kalde denne Artikel tilbage, da de betragtede den som et personligt Angreb.

Humor.

For en amerikansk Jury vægrede en som Vidne tilkaldt Dame sig fornylig ved at svare paa det til hende stillede Spørgsmaal.

— Hvorfor svarer De ikke?

— Fordi intet anstændigt Menneske vil kunne høre paa, hvad jeg maa sige.

— Naa, udbrød Sagføreren, saa hvisk Præsidenten det sagte i Øret.

Moderen: Du burde ikke taale, at Herrerne tilkaste Dig saa brændende Blikke!

Datteren: Det gjør jeg heller ikke, jeg kaster dem strax tilbage igjen!

Gaade.

En eneste Selvlyd kun jeg har,
Jeg eier kun fire Lyde.
Med **O** i din Mund jeg ofte var;
Det kan Du vel sagtens tyde?

Men hvis jeg et **U** istedet fik,
Jeg Jern og Staal kan fortære.
Et Lys, jeg tænker, der pludselig gik
Op for Dig, min Læser kjære!

M. C.

Rebus.

M B DHær I

Sukkergrisene.

Opløsning paa Karaden i Nr. 51:

Toldbod.

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, M. O., Sofiegade, Den store Bjørn i Larsbjørnstræde, O. Grosell, Markus Holm, Springfyren, Baadsmanden i Baadsmandsstræde, Frimurersvenden, En gloende Æbleskive, Frk. Komisse, Tre Balletstjerner, Karaden og Kammeraden.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 2. 10 Øre. 2den Aargang.

Lang Ventetid.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Det er Mik O'Ley, Lire-Mik.

Han seer sig om inde i Stuen, trækker Uhret op og sætter sig et Øieblik i Lænestolen for at hvile. Hvad Andet skulde han vel gjøre?

Saaledes sørger han for Huset og vogter det.

Resten overlader han til Sankt Patrik.

Naar han atter omhyggelig har lukket Døren til, gaaer han lige saa langsomt, som han kom, tilbage til sit eget Hjem, den ene Gang som den anden.

Hvad skulde han vel ellers?

Han har ikke faaet nogen som helst Efterretning fra sin Datter Kathlin og Enken Peggy Gilligan siden deres Bortreise, og naar nysgjerrige Naboer eller de lystige Folk i Kroen, som han spiller til Dands for, spørge ham, hvor de ere henne, ryster han kun paa sit gamle Hoved med det rynkede Ansigt og den blaa Tophue og siger:

— Det veed jeg ikke!

Ja, hvad Andet skulde han vel sige?

Hans Datter Kathlin, der strøg Violinen endnu smukkere end han selv, var Limericks smukkeste Pige og uendelig afholdt af Unge og Gamle. Gud har nu villet det saaledes.

Mik O'Ley veed ikke, hvor hun er henne, men vi havde kunnet sige ham det; thi vi vide det nøie.

Luften er mild.

En svag Brise udspænder „Argyles" Seil, just som det nu stolt og hurtig glider ind igjennem „den gyldne Port", den smalle Kanal, der forbinder Bugten ved San Francisco med Oceanet.

Tilhøire og tilvenstre for „Argyle", lige som bagved det dukke fjernt og nær skinnende Seil frem, alle føre de Skibene frem imod det samme Maal, Vestens Guldland.

Ombord i „Argyle" staa Passagerer sammentrængte Hoved ved Hoved. Ethvert Øie er stirrende rettet imod Kysten, der langsomt hæver sig op af Søen.

En trykkende Stilhed er fulgt ovenpaa den lydelige Jubel, hvormed Alle, Kahyts- og Mellemdæks-Passagerer, hilste det første Syn af Eldorado, hvor Enhver haaber at finde Skatte, Lykke og en glimrende Fremtid. Paa den flade, træløse Kystrand er der Intet, som vinker og lokker, og de mørke, lave Høie, der nu tydeligere og i skarpe Omrids vise sig i Forgrunden, ligne kæmpemæssige Gravhøie, under hvilke Tusinder af uopfyldte Ønsker, skuffede Forhaabninger og forfeilede Livsplaner ligge begravede for evig.

Tæt under Mellemdækkets Bagbordsræling sidde To, hvis Hjerter ogsaa banke stærkt, men ere fulde af tilfredsstillet Længsel.

Peggy Gilligan sidder paa en meget stor Kiste, der indeholder Alt, hvad hun eier og har; Kathlin O'Ley staaer ved Siden af hende med sin venstre Arm slynget om hendes Hals, medens hun i den høire Haand holder en lille, smal Kasse. Den gjemmer det Kjæreste, hun eier, hendes Violin.

Den gamle Kvinde tørrer af og til Øinene med Bagen af sin knoklede, brune Haand, men om Kathlins Mund spiller der et svagt, yndigt Smil, medens de røde, svulmende Læber kruses og spidse sig til, som vilde de aabne sig til et Kys.

Maaske staaer han derovre ved Værftet, naar hun nu om lidt stiger op ad Havnetrappen!

Da lyder et Skrig af Skræk over hele Skibet.

En hvid Røgsky bølger frem fra en af „Argyles" Stykporte samtidig med et glimtende Lyn; et Kanonskud ruller som Hilsen hen over Søen og besvares fra Platformen derovre, hvor Fyrtaarnet kneiser.

San Franciscos Huse og Hytter vise sig for dem, medens Havnen ligner en uendelig, uigjennemtrængelig Skov af Master og Tovværk. En forvirret Tummel og Støi lyder ud til dem fra de som Myrer vrimlende Mennesker.

Den nedgaaende Sols Straaler overgyder Alt med sit bløde, røde Skær.

Den uhyre Ankerkjæde ruller ned. Endnu et kraftigt Ryk, hvorunder Skibet bæver og ryster i alle sine Fuger, og det ligger stille.

Nu begynder der en vild, skingrende Støien og Raaben, en ubeskrivelig Tummel under Passagerernes Udskibning, en Trængsel henimod Falderebet, som gjaldt det Liv og Død om at blive den Første i Land, den Sidste inden Borde.

Peggy og Kathlin blev ubevægelig siddende paa samme Sted, indtil den almindelige Forvirring var stillet, og det blev muligt uden Livsfare at gaa fra Borde. Saa fjernede ogsaa de sig.

To medlidende Matroser havde imidlertid ført Peggys tunge Kiste i Land og stillet den til en Side; men derefter havde de ikke ved nogen som helst Bøn været at formaa til at skaffe de hjælpeløse Kvinder et Opholdssted for Natten.

Hvilken Nat!

Maanen steg langsomt op over de fjerne Bjerge og blinkede hen over de tunge Bølger, der rullede næsten op til deres Fødder.

Paa Skibene og langs Havnen var Alt stille; men ovre fra Byen lød en vedholdende forvirret Larm.

De Tusinder, der hver Time paa Dagen og Natten drage ud til Minerne for at søge Guld eller

komme derfra for at sætte deres hurtig vundne Skatte overstyr i Frisco — som man her for Korthedens Skyld kalder Byen — bølge uden Hvile igjennem Gaderne, paa stadig Jagt efter Fornøielser eller Fordele.

Landingspladsen er oversaaet med Baller og Fade, som om en voldsom Storm havde udspyet dem og kastet dem uordentlig imellem hverandre. Deres Indhold var tildels nedtraadt, adsplittet og fordærvet. Der laa opslaaede og sønderslagne Fade, hvis tidligere kostbare, nu værdiløse Indhold enten savnede den fornødne Arbeidskraft, der kunde bringe det til sit Bestemmelsessted, eller ikke lod sig afsætte af Mangel paa Efterspørgsel.

Midt i denne kaotiske Forvirring sidde begge Kvinderne alene under den mørkeblaa, stjernebesaaede Nattehimmel, med tæt sammenslyngede Hænder og stirrende raadløse frem for sig.

— Men det maa ske, Kathlin! udbryder Peggy Gilligan, idet hun springer hæftig op. Det maa ske! Vi kunne ikke blive siddende her den hele Nat. Man siger, at Feberen er slem her ved Kysten. Jeg gaaer ind til Byen og skal nok finde Udvei for os.

— Og Du vil lade mig alene her, Moder Peggy, ganske alene? Jeg vil ængstes til Døde... i denne Nat... i dette fremmede Land... alene i dette Mørke!

— Gud og hans Hellige ere hos Dig, Kathlin!

— Men naar Du nu ikke kommer tilbage, Moder Peggy, naar jeg forgæves maa vente paa Dig? — Det bliver min Død!

— Jeg kommer, Kathlin; om en Time er jeg tilbage!

— Oh, en Time! Betænk, hvor lang en Time er, Peggy! sukkede Kathlin. Hvad kan der ikke ske i en Time? Men gaa, Peggy, Du maa gaa! Will er her jo, det føler jeg; han er i min Nærhed, og det vil trøste mig. Gaa, men kom igjen om en Time... gaa hurtig, at Du kan komme hurtig igjen, Moder Peggy!

Og Peggy gik.

Kathlin sad alene tilbage paa Kisten.

Hun bøiede sit Hoved mod Jorden og foldede sine Hænder.

Sky saae hun sig hvert Øieblik om i det dæmrende Mørke, der omgav hende. Ved enhver Larm, der naaede hendes Øre, foer hun forskrækket sammen.

Forfærdet stirrede hun paa de hemmelighedsfulde, sælsomme Skygger, som Maanelyset kastede hen imellem de kæmpemæssige Tønder og Vareballer. Alt ængstede hende og bragte hende til at skælve.

Ligesom den enlige Skildvagt paa sin Post, den natlige Vandrer i Skoven og Barnet, der i den mørke Stue venter paa Moderens Hjemkomst, nynner en Sang for at sprede den ængstende Stilhed omkring sig, greb Kathlin nu langsomt efter sin Violinkasse; sagte og sky tog hun Violinen ud, som stod hun i Begreb med at gjøre noget Ondt, som frygtede hun, at Nogen skulde se det og bebreide hende det.

Og dog var der Ingen om hende, kun de døde Kister, Maanens Straaler, Havets brusende Bølger og de mørke Skibe, der vuggede søvnig og som i Drømme sukkede og stønnede.

Kathlin O'Ley tog sin Violin og greb nogle enkelte Akkorder i dens Strenge, idet hun nynnede en Melodie dertil.

Derpaa tav hun og saae sig atter stum og ængstelig om til alle Sider, om Ingen lyttede efter.

Efter en lille Stund greb hun Buen og spillede.

Sagte begyndte hun en af hine irske Folkemelodier, der klinge saa sørgelig, saa uendelig klagende; en langtrukken Tone, der vakte Længsel og Hjemve, saa monoton som den irske Hede, saa sød og sværmerisk, saa mild og skjøn som Inishfall's Piger og dog atter saa brusende som Havet og fuld af Majestæt som Klipperne ved Killarney.

Kathlin begyndte sagte og dæmpet en Melodi, der som næsten alle irske Sange sætter frisk og livlig i for da hurtig og brudt at slaa over i usigelig vemodige Mollakkorder:

Om Kvindernes Blikke end lue,
Saa se dog bort, saa se dog bort!
Naar huldsalig de til Dig skue,
Er Valget haardt, er Valget haardt!

Som Stjernerne, naar de funkle
Med himmelsk Pragt, med himmelsk Pragt,
Et Lys har midt i det Dunkle
De Øine vakt, de Øine vakt!

Pludselig brød hun af midt i Melodien og lod forskrækket Bue og Violin synke.

Hun vidste ikke hvorfra — lige som stegen ned fra Luften eller op af Havet, bevægede en mørk Skikkelse sig langsomt, neppe hørlig hen imod hende.

Hun sad ubevægelig, som stiv af Angst.

Manden, der nu blev staaende foran hende, var stor og mager, iført en vid, mørk Uldjakke, en bredkrampet Filthat og lange Læderstøvler. Hans magre Ansigt syntes veirslaaet og solbrændt og var omgivet af et mørkegraat Haar og Skæg.

Et Øieblik betragtede han Kathlin taust og betænksomt og satte sig derpaa nogle Skridt fra hende paa en Balle Bomuld.

— Spil! sagde han med en dyb, hæs Stemme.

Kathlin rystede.

Hun saae sig om og formaaede ikke at røre et Lem af Angst.

— Du er fra Irland. Jeg kjender den Sang, Du spillede, og har ofte sunget den, medens jeg var ung... i mine Ungdomsdage ved Shannons Bred! vedblev Manden.

Derpaa tav han en Stund og begyndte da igjen med roligere Stemme:

— Spil!... Frygt ikke, mit Barn, jeg vil ingen Fortræd gjøre Dig. — Spil mig en Sang fra mit Fædreneland. I fem og fyrretyve Aar har jeg været borte fra mit Hjem og aldrig hørt en eneste Sang fra min Fødestavn. Spil, Pige!

Lidt efter lidt havde Kathlin gjenvundet sin Fatning.

Den Fremmedes Stemme klang vel barsk, men samtidig saa sorgfuld og næsten bedende.

Hun pressede Violinen under Hagen og begyndte i rask, fyrig Takt den irske Rundsang:

Irland vær stolt og England vær glad!
Rækker nu Hænder i hjerteligt Tag,
Aldrig mer skulle I skilles ad.
England og Irland har vundet idag!
England, England!
Irland og England!
Evig forenet om samme Sag!

Da løftede den Fremmede hurtig og truende sin Arm.

— Stille... hold inde! raabte han, idet han sprang iveiret. Jeg vil ikke høre den, den fordømte Sang om det falske, troløse England, der har ødelagt mit Land og mig! Fordømt være England! Spil en anden Sang, en ægte irsk Sang; spil, min Pige!

Han sank atter tilbage paa sit Sæde, og hans Hoved faldt ned imod hans Bryst, medens Kathlin efter en kort Pause paany begyndte den gamle irske Melodi til Sangen:

Far i Verden omkring, lig et Barn ved en Fest,
Der kun nipper til Alt i sin flygtige Lyst;
Og naar Glæden vil synke med Solen i Vest,
Skal Du løfte din Vinge og flyve mod Øst!
Men er Hjertets Ild og Øiets Glands
De herligste Gaver, som man fik,
Saa lad os ei reise udenlands
Efter følsomme Hjerter og solklare Blik.
Glem ei Ven, naar Du krandser dit Bæger til Fest,
Overalt hvor Du færdes i Øst og i Vest,
Naar Du tømmer et Glas for hver smilende Mø,
Glem ei Smilet derhjemme paa Fædrenes Ø!

I England har Skjønhedens Have sin Mur,
Og Knibskhedens Drage staaer Vagt ved dens Port;
Den Drage imellem sig tager en Lur,
Og Vagten ved Porten betyder ei stort,
Det er ei som Erins Urtegaard
Med sit Tjørnehegn, af Roser rødt,
Hvor frække Haand er vis paa Saar,
Mens Duften dog daarer Hjertet sødt.
Glem ei Ven, naar Du krandser dit Bæger til Fest,
Overalt hvor Du færdes i Øst og i Vest,
Naar Du tømmer et Glas for hver smilende Mø,
Glem ei Smilet derhjemme paa Fædrenes Ø!

Sangen døde langsomt hen, saa uendelig vemodig og drømmende, som bar Luftens Aander den paa fugtig beduggede Vinger fra den fattige, fjerne Fødeø over til det fjerne Vesten.

Alt var stille rundt omkring.

Havet bruste høitidelig, og Vinden stønnede klagende hen over Skibene.

Den Fremmede havde støttet Armene mod sine Knæ og bedækkede sit dybt bøiede Ansigt med sine Hænder. I Begyndelsen havde han sukket og skælvet, nu sad han ubevægelig, som havde Tonerne baaret hans Sjæl bort til de hjemlige Strande, hvis Sange han ikke havde hørt i fem og fyrretyve Aar.

Kathlin begyndte at ængstes for Manden, men dog vovede hun ikke at reise sig eller tale til ham; thi hans Heftighed fra før havde skræmmet hende. Da hørte hun raske Skridt nærme sig fra Byen, og hun aandede atter frit.

(Fortsættes.)

Lang Ventetid.

Julefortælling fra Bjergene.

Dagen før Juledag var der travlt i Andreas Mainers Bjælkehus.

Hvergang hans Kone ilsomt gik igjennem Stuen, hvor Ilden brændte saa lystig i Ovnen, lød det samme Spørgsmaal fra den gamle Bedstemoder, der sad henne paa Bænken:

— Hvor bliver dog Sepp af med Børnene?

— Han kommer vel snart! lød Svaret.

Det samme Svar havde hun nu rigtignok givet hele Eftermiddagen, og den ene Time var gaaet efter den anden.

Det samme Spørgsmaal gjentog den Gamle, da Andreas Mainer, ledsaget af sine to Brødre, der hver Jul indfandt sig her for at feire Høitiden, traadte ind og hængte sin Bøsse paa Væggen.

— De maa vel snart være her, svarede han; men jeg venter dem da ikke, før Maanen staaer op. Sepp skulde jo først aflevere Træerne, og Slæden er tung at trække, naar Sneen ikke er fastere.

— Men han har dog Trofast med sig, indvendte Bedstemoderen.

— Ja, og netop derfor kunne vi være ganske rolige.

Saa ganske rolig var Andreas dog vist ikke; thi da han kom ud i Køkkenet, og hans Kone sendte ham et spørgende Blik, rystede han paa Hovedet og sagde:

— Rigtig kan jeg nu ikke forstaa det; thi da han tog afsted herfra imorges, maatte han jo allerede være her tilbage for et Par Timer siden.

— Veiret er jo ganske stille, tilføiede hun.

— Ja, og selv om der er falden Sne paa den anden Side, saa kan den aldrig have hindret dem saa stort.

— Sepp er da aldrig gaaet afveien for nogen Slags Veir.

I det Samme kom Brødrene ud til dem; de foreslog at gaa over i Retning af Passet og se, om der skulde være noget Spor til de Ventede.

— Men gaa saa her ud af Bagdøren, hviskede Andreas' Kone. Bedstemoder vil ellers blive urolig.

De to velvoxne Bjergboere, der vare fortrolige med alle Fjeldstrækningens Farer og kjendte hver en Sti og hvert et Punkt i flere Miles Omkreds, skred forbi den Række Graner, der dannede et Læbælte for det lave Hus og vandrede hen over det bløde Snetæppe, hvorpaa den opgaaende Maane tegnede deres Skygger i langstrakte, blaalig fortonende Figurer.

De tog Retning over imod den sneindhyllede Skov, der strakte sig op ad det lige overfor liggende Bjerg.

Imidlertid havde Andreas Mainers Hustru gjort Alt istand, Julebordet stod pyntelig dækket foran den lune Ovn.

Bedstemoderen var halvt indslumret under de vaagnende Minder om saa mange tidligere Juleaftener, hun havde seet komme og gaa her i den gamle Hytte, hvor hun selv havde været Barn.

Brødrene vendte tilbage uden at have seet noget Spor af Sepp den Vei, de havde været; men de forkyndte derimod til almindelig Glæde, at der nærmede sig nogle mørke Skikkelser ovre fra Simmerdals-Passet, og de troede i en gjøende Hund at have gjenkjendt Trofasts Bjæffen.

Medens de endnu samtalede om Grunden til, at Sepp kom denne meget længere Vei, lød et skingrende Fryderaab ind til dem, blandet med Hundeglam, og de tre Mænd styrtede ud i den mørke Forstue, ledsaget af Moderen, der havde taget Sepps lille Pige paa Armen.

Andreas aabnede Døren og sprang udenfor Huset, hvor Maanelyset kastet tilbage af den blændende Sne gjorde Alt saa klart som midt om Dagen.

Der kom den længe ventede Sepp, der havde spændt sig selv sammen med Trofast foran den tunge Brændeslæde, som han ved Hjælp af et Knippe Hø og nogle Puder havde omdannet til en lun Kane for de to Smaa, der længselsfuldt reiste sig op i Kjøretøiet og stak deres indhyllede Hoveder frem af Puderne, som to Juleroser, der titte frem over Sneen.

Der blev en almindelig Jubel, og Alle ilede til for under Spøg og Latter at spænde „Hestene" fra og bære Børnene ind i Varmen.

Snart efter sad Alle bænkede om Bordet og lod det tarvelige, men velanrettede Maaltid vederfares Retfærdighed.

— Jeg begyndte allerede at blive ængstelig for Eder, tog Bedstemoderen først til Orde.

— Ja, vedblev Andreas Mainer. Hvad skulde Du den Omvei over Simmerdalen efter?

— En Lavine... begyndte Sepp.

— Gud, saa have I dog været i Fare, spurgte Bedstemoderen.

— Aah, nei! Den faldt, just som Trofast og jeg vare naaede igjennem Passet imorges, og efter Lufttrykket og de knækkede Træstammer at dømme bliver der ingen Vei derigjennem i Vinter.

— Naa, saa ville vi takke den hellige Jomfru, for at hun har holdt sin Haand over Eder denne Gang som hidtil, udbrød Andreas' Kone og foldede sine Hænder.

— Og lad os saa drikke hinanden til paa en glædelig Jul! tilføiede Andreas og løftede den tunge Sølvkande, som han derpaa satte til Munden og derefter rakte til Sepp, der sad ved Siden af ham.

— Amen! hviskede Bedstemoderen, hun tænkte paa ham, der i gamle Dage sad for Bordenden og som Sønnen nu drak Gjæsterne til.

Menneskene skifte fra Jul til Jul; men Julen vender ens tilbage hvert Aar og gjenføder Glæden i hvert Hjem, fra de høieste til de ringeste.

Monika.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Den, der talte saaledes, var Styrmanden ombord i „Anna Maria", en veirslagen Sømand, høi og kraftig bygget. Han stod med opløftet Arm og knyttet Haand, svagt belyst af en Skibslygte, der hang paa Enden af en Bom og slingrede frem og tilbage under Skibets Bevægelser. Han saae ud til

at være bestemt paa at sætte sin Villie igjennem, og der kunde ikke være stor Tvivl om, at han ogsaa var i Stand dertil.

Bagved ham trængte en Flok af vilde Fyre sig frem, hvis blege, fortrukne Ansigtstræk og truende Fagter tydede paa deres Uvillie imod den, der saaledes uopfordret havde opkastet sig til Bevogter af Proviantrummet.

— Vil De give Plads, Herre? Eller skulle vi bruge Magt? raabte flere Stemmer.

Den unge Mands Blik flammede, medens han uforfærdet betragtede den rasende Hob. I en rolig Tone svarede han:

— Jeg viger ikke en Tomme. Hør mig et Øieblik, Folk! Hvis Døden virkelig er saa nær, som I tro, hvorfor ville I da...

Længer naaede han ikke; et Slag af Styrmandens Haand ramte ham i Hovedet, og han sank over mod Væggen, medens Søfolkene styrtede frem forbi ham og sprængte Døren til Proviantrummet.

Imidlertid havde en ny Person vist sig paa den snævre Scene. Det var en stærkt bygget Mand; skjøndt han ikke var Sømand, havde han dog under hele Stormen gaaet Mandskabet tilhaande.

Han var ilsomt stegen ned ad Trappen og traadte nu ind i Rummet, forsynet med en bredbladet Øxe. Inden Nogen af Mandskabet kunde tænke paa at hindre ham deri, havde han med Øxen knust hvert et eneste Romfad.

Et almindeligt Forbittrelsens Raab lød truende fra Søfolkene, da de nu saae den berusende Vædske strømme ud af Fadene og blande sig med det salte Vand, som allerede gik dem til Anklerne. Men de veg dog tilbage for ham, da han løftede Øxen mod de forreste Fremtrængende, og de styrtede atter Alle op paa Dækket, efterladende de to Passagerer.

— Det var kjækt gjort, Sundby, sagde Moth, idet han greb den Andens Arm for at støtte sig paa den.

— Aa, jeg vidste, hvad der vilde følge efter, og kom dem heldigvis i Forkjøbet. De er dog vel ikke kommen til Skade?

— Nei, nei; det troer jeg ikke! Uden Dem kunde det være gaaet galt nok.

— Det er godt, Herre, sagde Sundby. Lad os saa gaa op paa Dækket igjen. Det er alletider bedre at drukne der end hernede i Mørket lige som en Rotte i en Fælde.

— Jeg kan dog neppe tro, vor Stilling er fuldt saa fortvivlet, sagde Moth. Det er tungt saa pludselig at stilles lige overfor Døden. Alt Haab er sikkert ikke slukket endnu.

Medens de vexlede disse Ord, vare de stegne op ad Trappen.

Der var kun gaaet faa Minuter, siden Barken gik paa Grund; men selv de to Passagerers uøvede Øie kunde se, at man befandt sig i den yderste Fare.

Det var lyst nok, til at man kunde skimte Klipperne, mod hvilke Søen brød sig med voldsom Kraft. Skibets Bov var løftet høit tilveirs og stod som fastmuret til Stenene, medens Bagstavnen langsomt sank, og Bølgerne slog med en Larm som Tordenskrald imod dets Sider, sendte sit Skum helt op over Masterne og faldt derpaa ned over Dækket.

Agter var hele Rælingen vasket bort, og Alt var skyllet bort fra Dækket.

Ved hinandens Side stod de to Passagerer og stirrede igjennem den tykke Luft efter Kaptainen og Mandskabet.

Pludselig naaede en Lyd til deres Øren, frygteligere end Bølgernes Brusen og Vindens Hylen.

Det var et Skrig, fuldt af Dødsangst og blandet med Lyden af menneskelige Røster; et eneste Fortvivlelsens Raab, langtrukket og forfærdeligt.

Det holdt op og gjentog sig, det døde hen for atter at fornyes og hørte derpaa fuldstændig op.

Lidt efter styrtede Kaptainen hen imod dem. Han vaklede, og hans Ansigt var præget af en haard Bestemthed, blandet med Rædsel.

— Hvad er her foregaaet? spurgte den yngste af Passagererne.

— Foregaaet! De Uslinge have faaet den Løn, de fortjente, Herr Moth, begyndte Kaptainen.

I faa Ord fortalte han derpaa, hvorledes en Del af Mandskabet havde sat Baaden ud og allerede stod i Begreb med at støde fra for at forlade Vraget, da de, der vare blevne forhindrede i at plyndre Romoplaget, styrtede til og sprang ned i Baaden. I det næste Øieblik vare Baad og Folk slugte af Bølgerne.

— De Afsindige! tilføiede han. De kunde tro, at en Baad vilde kunne staa sig i en Sø som denne!

— Hvor er den tredie Passageer, den unge Dame? spurgte Moth hastig.

— Druknet i sin Køie, antager jeg, svarede Kaptainen med en mørk Mine. Hendes Lidelser ere overstaaede; vi have vore tilbage.

Ynglingen sprang bort, inden han hørte Kaptainens sidste Ord, og var allerede ude af Syne.

Lidt efter vendte han tilbage.

En ung Pige laa halvt bevidstløs i hans Arme.

— Det er forfærdeligt! stammede hun med svag Røst.

I sin Angst og Fortvivlelse slyngede hun krampagtig sine Arme om den unge Mands Hals.

— Fat Mod! hviskede Moth. Alt kan end-

nu blive godt; lad os kun ikke opgive det sidste Haab.

Ved Hjælp af den anden Passageer, Sundby, bar han hende derpaa hen i Forstavnen af Skibet og skaffede den unge Pige her et foreløbigt Ly, saa godt som det nogenlunde lod sig gjøre, idet han indhyllede hende i sin tykke Kappe.

Han bød hende endnu engang være ved godt Mod og forlod hende derpaa, medens hun med Fortvivlelsens Kræfter greb fat i de Reb, hvormed de for yderligere Sikkerheds Skyld havde bundet hende fast til Gangspillet.

Den tidlige Sommerdags Morgengry belyste en sørgelig og uhyggelig Scene.

Vraget holdt endnu sammen.

Bølgegangen havde for saa vidt hjulpet paa Skibets Tilstand, som det var blevet løftet høiere op paa Klipperne, hvor det nu hang fast, men rigtignok i en meget farlig Stilling.

Stormen havde lidt efter lidt lagt sig, og skjøndt Bølgerne endnu gik stærkt, havde Søen dog holdt op at bryde ind over det prisgivne Skib.

Med den vedholdende Kraft, som kun Fortvivlelsen, der endnu ikke har opgivet det sidste Haab, eier, havde Kaptainen og de to Passagerer renset Vraget, saa at der nu ikke var Andet end det halvt sønderslaaede Skrog og Mastestumperne tilbage af „Anna Maria“, som for faa Timer siden var det smukkeste Handelsskib, man kunde tænke sig.

Deres Værk var nu fuldbragt, og Mændene stirrede ørkesløse imod den barske Kystlinie, der viste sig for dem i Læ.

Vore ærede Læsere kjende jo alt Kaptainen og den unge Mand. Hvad den tredie Tilstedeværende, Sundby, angaaer, have De allerede lært ham at kjende som en kraftig, bestemt Mand.

Uagtet den Stilling, hvori de befandt sig, havde Faren endnu ikke formaaet at banlyse et vist, godmodigt Smil fra hans Læber.

Naar vi have kaldt ham Passageer, er det vel ikke fuldstændig rigtigt: han var egentlig Mekaniker og havde gjort Reisen frit med imod at gaa Kaptainen tilhaande.

Moth benyttede Tiden til at henvende nogle trøstende Ord til den ulykkelige Kvinde, som endnu klamrede sig fast til Spillet.

Hun var ung, og en undseelig Rødme, der havde lagt sig over hendes Aasyn, fremhævedes endnu yderligere ved det fyldige, sorte Haar, som hang i Uorden, ned over hendes Ansigt og tungt af Søvand og Regn næsten laa som et Slør over hende.

Skjøndt hun skælvede af Angst og Kulde, fandt hun dog Ord til at takke sin unge Redningsmand.

— Ville vi blive frelste? spurgte hun med svag Røst.

Næsten i samme Øieblik tilføiede hun hurtig:

— Hvor ere alle Søfolkene henne?

Den unge Mand undgik at svare paa dette sidste Spørgsmaal, og idet han pegede paa Kystlinien, sagde han:

— Vi ere ikke langt fra Land. Frygt kun ikke! Vi ville bygge os en Tømmerflaade, og ved Hjælp af den ville vi vel kunne naae frelste ind.

Medens han endnu talte, viste et mørkt Punkt sig langt ude paa Bølgerne.

Den unge Mand udstødte et Raab, der strax besvaredes af Kaptainen, som havde gjort den samme Opdagelse.

De vedblev at stirre henimod det, som det viste sig og atter forsvandt for da igjen at komme tilsyne over Bølgerne, men stedse nærmere og nærmere.

— Det er en Baad, vi ere frelste! raabte Moth.

2det Kapitel.

Tabt og gjenvundet.

Fra Østersøens vilde Bølger føre vi vore Læsere i Land paa den brede Kai ved Nevas Bred, i Byen St. Petersborg.

Det var tidlig paa Sommeren. Kaien var opfyldt med Folk af mange forskjellige Nationer. De Indfødte vare naturligvis talrigst repræsenterede og vare lette at kjende paa deres kortklippede Nakkehaar, det store Skæg og deres Faareskinds Pelse.

Foruden dem var der imidlertid Danske, Svenske og Norske, Englændere, Tydskere og Hollændere, Østerrigere, Italienere og Franskmænd, thi det var den fremragende Keiserindes Politik at knytte andre Landes Industri og Handel til hendes uhyre Riges saa og uanseelige Havnestæder.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Paa en Fredsdommers Hus i Ohio, Nordamerika, staaer der: „Bryllupper sluttes her gratis!“ — Ved Siden af sin Stilling driver han nemlig Værtshus og fortjener derved saa meget paa Bryllupsgildet, at han sagtens kan vie Folk gratis.

En Amerikaner har udtænkt følgende Apparat til at fange Lopper: Over en Tallerken, der er fyldt med Sirup, udspænder man i skraa Stilling en Ramme overtrukken med hvidt Skrivpapir. Fælden stilles derpaa

hen, hvor de nævnte Insekter opholde sig. Som bekjendt drages de til Alt, hvad der er hvidt, naar de da springe imod Papiret, falde de ned i Siruppen. Opfinderen forsikkrer, at han har seet glimrende Beviser paa sin Fældes Brugbarhed. Muligvis vilde god Renlighed alligevel være at foretrække.

Humor.

— Siig mig, bedste Herr Doktor, hvorfor gifter De Dem ikke?

— Fordi jeg har altfor stor Agtelse for det smukke Kjøn!

Kjøberen: Blot Hesten ikke let bliver sky. De veed, jeg kan ikke bruge en Hest, der er bange af sig!

Hestehandleren: Bange! Aa, den Hest er ikke bange; den staaer jo hver Nat alene i den bælmørke Stald.

Logogrif.

2 5 4 3 6
Mig bygger med Kunst den vingede Fugl
Sine Børn til Leie og skærmende Skjul.

7 9 2 11
Som Bly er jeg tung i Sindet at bære,
I mig Du Dig klæder for afdøde Kjære.

1 10 9 4 3
En elsket Konge i fordums Tid,
Der kjendte ei Uaar, der havde ei Strid.

9 2 4 3 6
I dit Hus skal Du mig for det Første have,
Paa Brystet jeg bæres som kongelig Gave.

7 6 9 11
Jeg bugter mig frem over Græs og Grus,
Saa godt som Katten fortærer jeg Mus.

8 5 4 3
Mig Skriften daglig hver Kristen byder,
Paa Fire et skikkeligt Dyr jeg betyder.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
Som Fredens Hjem en Drot lod mig bygge
Og lagde mig tæt ved den skovkrandste Sø;
Nys saae jeg et kongeligt Brudepars Lykke.
Gud skjænke Dem Freden, som aldrig kan dø!

M. C.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 52:

Otto.

Rigtig opløst af: Springfyren, Frimurersvenden, Tre Balletstjerner, Barnet Peder Skjøtt, Den aarvaagne Nøddeknækker, Bethaniens Rose, Kraftsuppeslugeren, H. A., Kristianshavn, A-ing-fo-hi, Vildkattens Formynder, En Boulevardkuponabonnent, Den syvende Hollænderinde, Tante Stanse, Den gamle Agurk, Børsmatadora, Constantine Braunstein, Rudolff Weichmann og Viggo og Oskar Borregaard.

Brevvexling.

Tommeltot: Send os skriftlig Deres Adresse (se Nr. 45).

☞ Med dette Nr. følger 4de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden“.

Indhold: Irlænderens Hemmelighed (fortsat.) — Lang Ventetid (med Xylografi.) — Fremmed i Rusland (fortsat.) — Snurrepiberier. — Humør. — Logogrif. — Opløsning. — Brevvexling.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billededblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 3. 10 Øre. 2den Aargang.

Kommer Fader ikke?

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Det var Peggy, og Kathlin fløi hende imøde.

— Det er forgæves, Barn, det er aldeles forgæves! Oh, hvor Menneskene her ere haarde og slette, sagde Peggy aandeløst og udmattet. Der er Ingen, der hører en gammel Kvindes Bøn og vil give os et Ly; de, der ville, fordre Masser af Penge, som om jeg havde fundet dem her paa Jorden og ikke med Møie og Nød havde maattet skrabe dem sammen derhjemme, for at Will, min egen Dreng, engang kunde have Noget at staa imod med. Der er ikke Andet for end at blive her Natten over og...

Forgæves havde Kathlin vinket ad hende og med Haanden peget hen imod den Fremmede; men den gamle Kone var saa ophidset og bevæget, at hun hverken saae eller hørte Noget, førend den Fremmede, vækket af sine Drømme ved hendes lydelige Tale, langsomt reiste sig og nærmede sig dem.

— I skal ikke blive her i Nat, gamle Kvinde, sagde han alvorlig. I ere fra min Hjemstavn, og jeg har endnu ikke forladt Nogen, der kom herover fra mit fattige Irland og led Nød. Kom med mig. Jeg skal skænke Eder Ly, saa længe I ville.

Peggy betragtede ham mistroisk og trak ængstelig Kathlin til sig.

— Vil I? Men hvem er I? Vi kjende Eder ikke, sagde hun eftertænksomt, idet hun fjernede sig fra ham.

— Gamle Daare! Har jeg spurgt Eder, hvem I vare? svarede han mørkt. Kjender I dem derinde i Byen, som I forlangte Husly af? Bliv her, hvis I vil, eller følg med mig; jeg maa hjem. Det er allerede langt ud paa Natten, og jeg er træt og udmattet — træt paa Legemet og udmattet paa Sjælen. Tag en Beslutning!

— Bliv ikke vred, Fremmede, bad Kathlin, idet hun med en hurtig Bevægelse rakte Haanden ud imod ham. Vi følge gjerne med Eder; men den tunge Kiste der?

— Den tage vi med op til Byen, hvor jeg har mit Muldyr og et Kjøretøi staaende, svarede den Fremmede barsk, uden at berøre hendes fremrakte Haand. Tag fat, gamle Kone! Vi have to engelske Mil fra Byen ud til Missionsstedet Dolores; der har jeg boet i... Naa, det er ogsaa lige meget! Skynd Eder nu og tag fat!

Der var noget Mørkt og Bydende i den fremmede Landmands Væsen og dog tillige noget Tillidvækkende i hans Stemme, saa at Peggy taust adlød ham.

Møisommelig bar de den tunge Kiste, afløsende hinanden, til de første Huse i Byen. Der forlod han dem og vendte efter et Kvarteers Forløb tilbage med en plump Kærre.

Han løftede Kisten op, og Kvinderne satte sig paa Vognen. Den Fremmede gik tilfods ved Siden og førte Muldyret ved Tøilen.

Saaledes gik det langsomt og i Taushed videre gjennem dybt Sand ad den øde Landevei, der langs Siderne var beplantet med vanføre Ege- og Laurbærtræer.

Maanen lyste klart gjennem de sønderrevne Skyer, der nu lidt efter lidt overtrak den hidtil klare, mørkeblaa Himmel, og Brændingens Larm drønede dumpt fra Kysten.

Efter to Timers Kjørsel, da Stjernerne allerede begyndte at forsvinde i Østen, naaede Kjøretøiet til Missionsstedet Dolores med dets klosteragtig mørke Bygninger.

Ingen rørte sig, da den Fremmedes Kærre rullede ind i den deelvis af Maanen oplyste Gaard, hvor Peggy og Kathlin steg af. Deres Ledsager og Vært hjalp dem med at aflæsse deres Reisekiste og anviste dem for Natten et Værelse, der øiensynlig i lang Tid havde været ubeboet.

Det saae uhyggelig og skummelt nok ud.

Tykke Jernstænger dækkede for den smalle Vinduesaabning, i hvilken en gammel Ramme hængte skævt paa Siden og klirrende bevægede sig ved hvert Vindstød. Paa Væggen hang i et Par mægtige, af Rust næsten fortærede Søm et gammelt, ormædt Krucifix; i et Hjørne stod et stort, tomt Vinfad med løse Staver, ved Siden af det en gammeldags, høi Lænestol paa tre trøskede Been, og lænet op til Kaminen stod en Stump af en gammel Landse, der formodentlig engang havde tjent til Ildrager.

Saaledes saae det Kammer ud, hvor Peggy og Kathlin tilbragte den første Nat i det fjerne Vesten paa en Bunke Siv og Blade, indhyllede i et Par uldne Tæpper. Og det endda ikke uforstyrret.

Begge vare de dødstrætte sunkne ned paa Leiet, og Peggy laa snart i dyb Søvn.

Men den Angst, som Kathlin havde udstaaet ved San Franciscos Havn, den lange Vei, det øde Værelse, hvori de befandt sig; Værtens uhyggelige Væsen; Vinden, der hæftigere og hæftigere tog i den gamle, ruinagtige Bygning; Maanen, der sendte sine Straaler langsomt hen over den mørke Væg, satte hende i en Ophidselse, der ikke tillod hende at sove.

Dertil kom, at hun syntes i et nærliggende Værelse at høre Nogen gaa frem og tilbage med tunge Skridt.

Derpaa blev det atter stille, og saa gik det igjen. Nu hørte hun tydelig Skridt nærme sig til deres Kammer.

Døren, som kun var skudt ganske let til, medens der hverken var Slaa eller Skodde for den, gik sagte op, og Skæret fra en Olielampe faldt ind igjennem Døraabningen.

Kathlin lod, som om hun laa i en dyb Søvn, hun rørte sig ikke, men gjennem de halvt tillukkede Øienlaage iagttog hun dog deres Vært for ved den ringeste faretruende Bevægelse at springe op og vække Peggy. Men hendes Frygt viste sig snart ugrundet.

Med sin Olielampe nærmede han sig tæt hen til Peggys Leie, hvor han blev staaende og stirrede fast paa hende. Kathlin agtede han slet ikke paa.

Han bøiede sig dybt ned over den gamle Kone, som om han prøvede hvert Træk i hendes magre Ansigt.

Kathlin kunde ikke se hans Aasyn, da den dybe Slagskygge fra Lampen formørkede det; men hun saae, hvorledes hans Haand skælvede, og hans næsten kæmpeagtige Skikkelse rystede.

En Stund betragtede han saaledes Peggys Ansigt, derpaa vendte han sig hurtig og rask. Med varsomme Skridt forlod han Værelset.

Først henimod Morgenstunden, da den opgaaende Sols Straaler allerede forgyldte den gamle Missionsbygnings Tage og Gavle, var Kathlin falden i Søvn, og hun vaagnede ikke før ved høilys Dag, da deres Vært bankede stærkt paa Døren og opfordrede sine Gjæster til at staa op og nyde den Kaffe, han havde tilberedt.

Hurtig reiste de sig og fulgte efter ham ind i hans Værelse, der var fuldt saa uhyggeligt som deres, men dog udstyret med en Bænk af uhøvlede Brædder og et plumpt, gammelt Bord, paa hvilket der stod en Leerkande med Kaffe og et Par Glas tilligemed nogle Stykker haardt Maisbrød.

Først nu, da han bød dem tage for sig, fik de ret hans Ansigt at se. Han havde mørke Øine, der rullede med feberagtig, urolig Glands under en høi, hvælvet Pande.

Han talte kun, naar han lige var nødt dertil, og syntes at undgaa deres Blik, medens de varmede og forfriskede sig paa den hede Kaffe.

Efter endt Frokost stillede han sig en Stund med korslagte Arme hen ved Vinduet, hvorfra han nu pludselig vendte sig om, og idet han støttede sig paa Hænderne, bøiede han sig ud over Bordet henimod dem.

Han kastede sit Blik fast paa den gamle Kvinde, strøg de lange, graasprængte Lokker tilside og sagde:

— Peggy Flaherty; det er Dig, Peggy, jeg har gjenkjendt Dig! Du er bleven gammel og hæslig; men jeg har dog kunnet gjenkjende Dig! Kjender Du mig?

Peggy foer ordentlig sammen af Skræk, for derpaa opmærksomt at betragte deres Værts brune, medtagne Ansigt. Hun rystede paa Hovedet.

Med tøvende, tvivlraadig Stemme sagde hun:

— Jeg kjender Dig ikke!

Det lod, som om hendes Tanker foer vildt imellem Fortidens Minder uden at kunne finde noget bestemt Støttepunkt.

— Ha! begyndte han igjen efter en Pause, uden at vende sit Blik fra hende. Betænk Dig ret, Peggy. Tænk paa den Tid, da Du var ung og endnu gik til Dands i M'Murroughs Kro ved Shannon. Dengang da Du var den slankeste og smukkeste Pige og om Søndagen satte tre røde Roser i dit sorte Haar. Mindes Du ikke hin Tid? Betænk Dig ret, Peggy! Kjender Du mig dog ikke? Tænk paa alle dem, der dengang beilede til din Haand og for et Kys af Dig vilde være gaaet igjennem Ild og Vand. — Tænk paa ham, der dengang elskede Dig høiere end nogen Anden, og som Du krænkede saa dybt, at han maatte forlade Dig, sin Fader og Moder og sit Hjem. Peggy, tænk derpaa, betragt mig og sig mig saa: kjender Du mig ikke?

Den gamle Kone sad med Hænderne foldede foran sig paa Bordet og Øinene halvt tillukkede, som gik alle de svundne Minder, han havde vakt igjen, forbi hendes indre Blik.

Da han tav, saae hun op og sagde tøvende og dæmpet:

— Larry O'Neill — Du er Larry O'Neill?

En mørk Skygge lagde sig over hans Ansigtstræk, idet han svarede:

— Ja, Peggy! Den, der engang har betragtet Dig med saadanne Blikke som jeg, glemmer Dig aldrig. Jeg er Larry O'Neill. Selv om der ikke var blevet Andet tilbage fra dine Ungdomsaar end dine Øines Ild, saa vilde jeg have kjendt Dig derpaa. Hvorledes skulde jeg kunne glemme Dig, Peggy? — Siden Du for fem og fyrretyve Aar siden stødte mig fra Dig, og jeg forlod mit Fædreland for din Skyld og uden Ro eller Hvile har gjennemstreifet den nye Verden fra Syd til Nord, har jeg ikke kunnet glemme Dig! Sygdom, Elendighed og Sorg har været min Lod, og dog har jeg ikke kunnet glemme den Time, da jeg forlod Dig, og Intet har kunnet udslette den af min Erindring, hverken gode eller onde Dage. Nu, da jeg stod i Begreb med at drage bort herfra, for at jeg kunde ende mit forfeilede, syndige Liv derovre ved Shannon, at jeg dog kunde have den ene Trøst, at mine Been kom til at hvile i mine Fædres Jord,

skal jeg møde Dig, for at jeg her endnu for sidste Gang kan mindes, hvad jeg tidligere var, og hvad jeg er bleven, for din Skyld — ene for din Skyld — Peggy!

Den gamle, ellers saa stærke Kvinde sad dødbleg lige overfor ham og med nedslagne Øine, hun rystede ved den haarde Klang i hans Stemme og for det gjennemborende Blik fra hans Øine.

— Larry! begyndte hun dæmpet.

— Ti stille! udbrød han. Det er nok. Jeg anklager Dig ikke, og jeg vredes ikke paa Dig. Der er gaaet fem og fyrretyve Aar hen siden den Tid. Jeg har Intet glemt, men tilgivet Alt. Dig anklager jeg ikke, men snarere min egen Daarskab. Derfor — lad det være nok!

Med disse Ord reiste han sig hæftig fra sin Plads og traadte igjen hen til Vinduet.

Kathlin havde omfavnet den gamle Peggy og laa nu grædende ved hendes Bryst.

Da vendte Larry O'Neill sig atter om imod dem.

— Hvad fører Dig herhen, Peggy, til denne vilde, gudsforladte Verden?

Peggy havde imidlertid gjenvundet sin Fatning og svarede:

— Min Mand er død, jeg har kun en eneste Søn og kommer for at opsøge ham, som for tre Aar siden reiste herover, uden at jeg siden har faaet nogen Efterretning fra ham. Jeg vil til Francisco. Jeg vil derhen paa Stedet — jeg burde allerede for længe siden have været der.

Disse sidste Ord udtalte hun hæftig og reiste sig hurtig.

O'Neill betragtede hende forundret.

— Og hun? spurgte han, idet han pegede paa Kathlin.

— Det er min Søns Forlovede, hun har ledsaget mig, svarede Peggy. Kom, Kathlin; det er paa Tiden, at vi gaa. Ethvert Minut, der skiller os fra min Søn, er tabt Tid.

— Men hvorledes ville I finde ham blandt de Tusinder og atter Tusinder, som sværme om i Byen eller komme og gaa med Skibene? Det er en taabelig Tanke, opgiv den hellere.

— Vi gaa; kom, Kathlin! sagde den Gamle bestemt.

Larry O'Neill betragtede hende mørkt.

— Men I komme tilbage hertil, vedblev han derpaa.

De vare allerede i Begreb med at forlade Værelset, da han tilføiede:

— Frisco er ikke et Sted for Kvinder af Eders Art. Vend tilbage, imedens det endnu er Dag og sikkert paa Gaderne. Dernede finde I dog ikke Husly.

Den gamle Kvinde blev staaende og betragtede ham med et forskende Blik.

— Vi have Tillid til Dig, Larry O'Neill, og ville komme tilbage.

Hun rakte ham sin Haand. Men da han ikke syntes at lægge Mærke dertil, vendte hun sig fra ham og forlod Stuen med Kathlin.

Efter faa Sekunders Forløb gik de over Gaardsrummet hen imod Porten.

O'Neill stod i Døren. Endnu engang henvendte han sig til dem.

— Peggy! raabte han efter dem. Siig mig kun een Ting endnu: hvad hed din Mand, og hvad er din Søns Navn?

— Min Mand hed Tom Gilligan, og Will Gilligan er min Søns Navn — Will Gilligan! raabte hun tilbage til ham.

Med raske Skridt gik de to Kvinder derpaa ud igjennem Porten.

Ved disse Ord foer Larry O'Neill tilbage som truffen af en Kugle. Han vaklede og lænede sig imod Dørstolpen.

(Fortsættes.)

Kommer Fader ikke?

Med Fjeldbrinke og Skrænter faldt Kysten temmelig brat ned imod Havet. Der var flere Mile ind i Landet ikke Plads til nogen Kornmark, og de faa Græstuer, der hist og her erobrede sig lidt Rum imellem Stenene, vare lige tilstrækkelige for de enkelte Geder, Befolkningen holdt.

Derimod laa der udenfor de nøgne Klipper en rig og vid Mark, der pløiedes af Beboernes Baade, og hvorfra de mangen Morgen vendte hjem med en rig Høst; thi der var dristige og dygtige Folk imellem dem.

Det er allerede langt hen paa Morgenen. En hel lille Flaade af Fiskerbaade er allerede kommen hjem. Udbyttet har vel ikke været stort; men de have nu ikke Evne til at gaa rigtig tilsøes med deres gamle, smaa Baade.

Enkelte Efternølere komme ind; en Strækning ude i Søen tage de deres lappede Seil ned og stikke Aarene ud for langsomt og forsigtig at ro ind paa Kysten, hvor de trække Baadene op.

Søen er nemlig bleven saa eiendommelig stille, kun enkelte lange Bølgeslag staa ind imod Stranden som de neppe synlige Tegn paa en undertrykt Bevægelse. De gamle Fiskere ryste paa Hovedet og vente tydelig nok „ondt Veir“ op ad Dagen.

Alle ere de nu komne hjem paa Een nær.

Omme bag et fremspringende Klippestykke sidder hans unge Hustru med en lille, lyshaaret Pige. Ved Siden staaer en Kurv med Frokosten og en Flaske, at han strax kan faae noget Styrkende, naar han kommer i Land, inden de begive sig op til deres tarvelige Hus med Fangsten.

Fangsten! Han ventede sig noget Stort ud af dette Fisketog.

Alt hvad de To havde sparet sammen i Aarene, skjøndt de foruden dem selv havde den Lille at sørge for, havde han nu sat i sin nye Halvdæksbaad. Han vilde med den vove sig ud paa Havet, hvor de andre Fiskere ikke kom, og han skulde snart tjene sig sin Baad.

— Kommer Fader ikke? spurgte Barnet atter og atter Moderen.

Den Lille trykkede sig, ubevidst om hvad hun egentlig frygtede, op til Moderen, hvis Blik ufravendt stirrede ud i Horisonten, hvor hun forgæves ventede at faae et vuggende Punkt at se over Bølgerne.

Forbi hendes indre Blik gled alle de svundne Dage, de To og senere de Tre havde henlevet sammen.

Hun tænkte paa deres Kjærligheds første Aar, da Verden laa lys og straalende for dem; derefter fulgte de strænge Arbeidsaar, da de sled i Fællesskab for Livsopholdet; og nu endelig de sidste Uger, da Faderen fra Morgen til Aften tømrede paa den nye Baad, der skulde bringe Velstand til den fattige Hytte.

Om det nu Alt var forgæves?

Hvis han var forulykket derude langt fra Kameraterne, eller han endelig kom tomhændet hjem.

Hun tænkte paa Sagnet om den store Fiskebanke, der netop midt under saadant stille Veir som nu, pludselig skyder op fra den dybe Havbund, omgiven af fraadende Skum og fjeldhøie Bølger for igjen at forsvinde lige saa brat.

Ve den Fisker, som just i det Samme seiler hen over den eller kommer den for nær; han er redningsløst fortabt.

Men mange Fiskere ere ogsaa med Et blevne rige ved den; thi der vrimler Fiske af alle Arter paa den i saadan Overflod, at man kan tage dem op med Øsekarret.

— Kommer Fader ikke? vedblev den Lille.

Haabløst nikkede Moderen med Hovedet; altfor fortrolig med Søen iagttog hun med stigende Angst de Skybanker, der lagde sig ude i Synskredsen.

Blot han dog kom hjem, om det saa ogsaa blev tomhændet. Blot hun fik sin elskede Mand igjen og Barnet sin Fader.

— Kommer Fader ikke? lød det igjen ved hendes Side.

— Gud være lovet, et Seil! hviskede den unge Moder og trykkede Barnet til sig.

Ja, det var ham; hun kjendte strax Baaden; en let Brise, der strøg hen over Havet, drev den med raskere og raskere Fart ind mod Stranden, hvor de Tvende, han elskede over Alt i Verden, stod ventende paa „Faders Komme."

Monika.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Dagen var ved at svinde, da en ung Mand klædt i en medtagen Sømandsdragt sprang iland fra et nylig ankommet Fartøi og efter en kort Betænkning styrede sine Skridt hen imod en Gruppe Sømænd, paa hvis Samtale han kunde høre, at de vare Englændere.

Han vendte sig til en af dem med et Spørgsmaal, som blev besvaret med disse Ord:

— Gilbert Penrhyn! Hvad vil De hos Gilbert Penrhyn?

— Jeg synes egentlig ikke, dette er Svar paa mit Spørgsmaal, svarede den unge Mand med et godmodigt Smil. Jeg spurgte, om De kunde vise mig hen til hans Bolig.

— Ei, ei; jeg hører det! Maaske jeg ogsaa kunde vise Dem tilrette. Men kan De indestaa mig for, at Herr Penrhyn vil takke mig derfor?

— Hvor skal jeg vide det? spurgte den Fremmede. Hvad har det ogsaa at sige?

— Maaske ikke stort, unge Mand; men hvis Deres Ærinde ikke er meget vigtigt, vil jeg raade Dem til at opsætte det til en anden Dag. De vil ellers kun spilde Deres Tid; thi Herr Penrhyn tager ikke imod Nogen idag.

— For Pokker! udbrød den unge Mand overrasket og gav sig til at le. Det lader til, at De kjender Herr Penrhyn.

— Aa ja, svarede Sømanden i en stolt Tone. Man seiler ikke Jorden rundt i tyve Aar og mere uden at kjende den, der er Skibets Chef.

— Med andre Ord, De hører til et af hans Skibe.

— Styrmand ombord i „Peggy" — „Peggy" fra Bristol, hvis De kjender den By.

— Aa ja, og jeg veed ogsaa, at „Peggy" er et af Herr Penrhyns Skibe. Jeg havde nær kommet til at gjøre Reisen hertil ombord i det, hvis det ikke var seilet forbi Kjøbenhavn.

— Naa, „Peggy“ græder ikke for Tabet af en Passageer.

— Det har jeg heller ikke sagt, svarede den Fremmede rolig. Men siig mig hellere, hvorfor jeg ikke skulde gaa til Herr Penrhyn idag? Er han altid saa vanskelig at faae i Tale?

— Det vil jeg just ikke sige, sagde Styrmanden; men Gilbert Penrhyn har faaet slette Nyheder idag, saa han er gaaet hjem med et tungt Hjerte. Derfor antager jeg, at den, der henvender sig til ham idag, vil være lige saa velkommen som Sne under Høsten.

— Jeg maa alligevel udsætte mig derfor, indvendte Ynglingen. Men hvad er det for slette Nyheder, De taler om?

— Et Skib gaaet under med hele sin Ladning! sagde Styrmanden tørt og vendte sig bort.

— De mener „Anna Maria“?

— Ah, De har hørt tale derom? Det var et af Herr Penrhyns Skibe.

— Ja, jeg veed det. Men hvorledes kan Tabet af et enkelt Skib og nogle faa Baller fint Klæde og Silketøi volde ham saa stor Sorg? spurgte den Fremmede, hvis Interesse pludselig syntes vakt. Han tilføiede:

— Jeg troede, Herr Penrhyn var altfor gammel Kjøbmand, til at det kunde tage saa stærkt paa ham.

— De glemmer, hvor mange Menneskeliv, der ere gaaede tabt med „Anna Maria“, svarede Sømanden bebreidende; men De regner maaske ikke Mennesker for Noget.

— Jo, sandelig gjør jeg det! udbrød den unge Mand følelsesfuldt.

— Godt; men desuden var der eet Menneske ombord, som havde større Værd for Herr Penrhyn end hele Ladningen. Derfor mente jeg, at De kun vilde blive koldt modtagen af ham i Aften. Lad ham hellere sove paa det og vent til imorgen, hvis De har Noget at afgjøre med ham.

— Jeg takker Dem for Deres Raad; men hvem var den Person, De siger, at Herr Penrhyn sørger over?

— Hans eget Kjød og Blod, om De saa veed hvem det er!

— Paul Moth?

Sømanden vendte sig pludselig ved dette Spørgsmaal og udbrød:

— Ah! Det er hans Navn, efter hvad jeg har hørt; men hvorfra kjender De Paul Moth?

— Kun rent tilfældig; men jeg veed dog, at han ikke gik under med „Anna Maria“. Jeg er selv Paul Moth!

Styrmanden betragtede ham ved disse Ord med uskrømtet Forbauselse; men blandet med vantro Mistillid, der ogsaa aabenbarede sig i hans Ord, da han stammende spurgte:

— Hvorledes, kan det hænge ret sammen, Herre? Vi have faaet den aldeles paalidelige Efterretning, at „Anna Maria“ paa Reisen fra Norge over Kjøbenhavn er gaaet under i Stormen for en fjorten Dages Tid siden.

— Saa kan denne Efterretning ikke kaldes aldeles paalidelig, indvendte Paul Moth. Jeg maa desværre indrømme, at „Anna Maria“ er ødelagt og hele Besætningen, paa Kaptainen nær, druknet.

Under disse den unge Mands Ord var Sømanden allerede sprungen ned i en lille Jolle og gjorde utaalmodig Tegn til Moth, at han skulde følge ham.

— Det vil blive en velsignet Dag for Herr Penrhyn, sagde han. Kom ombord, Herre, og inden en halv Time ville vi være i hans Hus.

Paul Moth adlød hans Opfordring.

Da Styrmanden havde stødt fra og sat Aarerne i Vandet, spurgte han naturligvis om „Anna Marias“ Skæbne.

Med faa Ord fortalte den unge Mand ham Alt, hvad vi allerede kjende, og hvorledes de vare blevne sete og frelste af Kystbeboerne. Efter nogle Dages Ophold vare de heldige at komme ombord i en engelsk Brig, der skulde til Kronstadt, og der var Kaptainen bleven for at afgjøre det Fornødne med Hensyn til den ringe Del af Ladningen, der dog var bjerget.

Kort efter lagde de til ved den modsatte Bred, og Styrmanden førte nu den unge Paul Moth hen til den rige Kjøbmand, Gilbert Penrhyns Bolig.

Der var faa af de mange engelske Kjøbmænd i St. Petersborg, der stod høiere i det almindelige Omdømme end netop Gilbert Penrhyn. Dette var ikke Tilfældet alene paa Grund af hans Held som Handelsmand; men ogsaa for hans Gavmildhed og Gjæstfriheds Skyld.

Desuden var han meget forsigtig; han vidste saa godt som Nogen, hvor usikker den Gunst var, man nød under en Despotisme som den russiske, og at selv hans Indfødsret som Englænder kun vilde være en daarlig Skranke imod den keiserlige Vrede, hvis den engang brød ud. Det laa heller ikke i Czarinde Katharinas Interesse at gjøre de fremmede Kjøbmænds Stilling altfor sikker.

Kjøbmand Penrhyn levede ensomt.

Hans Venner i den derværende engelske Koloni kaldte ham en egensindig, vranten, gammel Pebersvend, og deres Hustruer — især de, der havde ugifte Veninder — vare meget stødte over den Haardnakkethed, hvormed han afviste enhver Opfordring til at gjøre en Forandring i sit huslige Liv.

De dømte ham uretfærdig.

Gilbert Penrhyn bar paa Bunden af sin Sjæl et Minde, som tredive Aar ikke havde formaaet at udslette eller fortære; et Saar, som aldrig vilde læges.

Det var dengang han forlod sit Hjem og sit Fødeland.

Han søgte at drukne sin Sorg i Arbeide, og hans Forretninger i det fremmede Land velsignedes. Hans eneste Glæde var den at gjøre godt og sprede ny Velsignelse om sig.

Desuden fik hans Følelser en ny Retning.

Ti Aar før vor sandfærdige Fortællings Begyndelse besøgte Gilbert sit Fødehjem, men fandt det tomt.

Hans eneste Søster, som han havde efterladt i gode Kaar, var bleven gift med en dansk Mand og var med ham tagen til Kjøbenhavn.

Nu erfoer han her, at hun ikke alene var Enke, men ogsaa led Nød imellem Fremmede.

Han ilede til hende, men fandt hende døende, og hvad nyttede det nu, at han vidste Midler imod Fattigdommen; Døden kunde han dog ikke afværge.

Hans Søster døde, og Gilbert fulgte hende til Jorden, sønderknust af Sorg og Selvbebreidelser.

Det Eneste, Søsteren havde efterladt ham, var en lille Dreng paa en ni, ti Aar: det var Paul Moth.

Her havde Gilbert fundet en Gjenstand for sin Kjærlighed og Omhu, og han vendte ikke tilbage til St. Petersborg, førend han havde skaffet sin Søstersøn et Hjem, sørget for hans Opdragelse og sikkret hans Fremtid. To Gange i Løbet af de henrundne Aar havde han gjort Reisen til Danmark for at se den elskede Dreng, i hvem han syntes at se sig selv gjenfødes.

Nu var Pauls Opdragelse endt, og han efter sin Onkels Ønske med „Anna Maria" tagen til St. Petersborg. Vore Læsere ville saaledes kunne forstaa Gilbert Penrhyns Sorg, da han erfarede, at det Skib, der havde hans Søstersøn ombord, var gaaet under med Mand og Mus.

Solen var ved at gaa ned, og dens Straaler, som funklede paa St. Petersborgs forgyldte Kirkespir, sendte en sidste Glands ind igjennem de aabne Vinduer i et stort, rigt udstyret Værelse i Gilbert Penrhyns Hus.

Her sad den nedtrykte Kjøbmand.

Han var en Mand, der allerede var kommen ud over Livets første Halvdel.

Det tarvelige Maaltid, der stod paa et dækket Bord ved Siden af ham, var urørt.

Foran ham laa en Bibel opslaaet, hans Taarer faldt paa dens Blade. Han frembød Billedet af en stærk Mand, hvem Skæbnen havde nedbøiet.

I hans Nærhed stod en graahaaret Mand iført en ukunstlet Klædning; ængstelig betragtede han sin bedrøvede Herre.

Det var Herr Penrhyns engelske Tjener.

Med Et saae Gilbert op og udbrød:

— Jeg sagde jo til Dig, at Du gjerne kunde gaa, Barton. Tag Anretningen med!

Den saaledes Tiltalte bukkede taus og nærmede sig Bordet.

— De har jo endnu Intet nydt, Herre, vovede han at sige med dæmpet Røst. Intet siden Frokost! Hvis De kun vilde. . .

— Du er et godhjertet Menneske, Barton, sagde Gilbert Penrhyn venlig; men min Sorg maa have Luft. Det nytter ikke at ville bekæmpe den. Jeg ønsker ikke engang, at Du skal være Vidne til den. Lad mig være alene.

— Naar De blot vilde lade Dem overtale, vedblev Barton. De vil blive syg, Herre.

Herr Penrhyn vinkede med Haanden og reiste sig fra sit Sæde.

Et Øieblik vaklede han, som skulde han styrte om; men i det Samme Tjeneren ilede til for at understøtte ham, tog han sig sammen igjen og gik med faste Skridt tværs over Gulvet.

— Jeg mindes aldrig at have seet Dem saaledes før, Herre, sagde Tjeneren. Er der Intet, jeg kan gjøre for Dem?

— Vi vide ikke, hvor svage vi ere, før Gud sender os sine Prøvelser, min Ven, sagde Kjøbmanden med brudt Stemme. Først nu veed jeg, hvor høit jeg elskede den Dreng.

Han løftede sin Haand og pegede paa et Maleri, der hang paa Væggen, og Taarerne, der et Øieblik vare standsede, rullede atter ned over hans Kinder.

— Se, Barton! vedblev han. Se, hvor det ligner ham! Saaledes saae han ud. Jeg skal aldrig se min ulykkelige Søsters stakkels Dreng igjen!

— Ja, det ligner ham, som jeg saae ham sidst, svarede den gamle Tjener. Men De maa vide at trøste Dem, Herre! Det har været Guds Villie!

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

I Bretagne herskede tidligere den besynderlige Skik, at Brudgommen, naar et Ægtepar var bleven viet, først gav sin Brud et Ørefigen med de Ord;

— Saaledes smager det, naar Du gjør mig vred! og derpaa et Kys med den Bemærkning:

— Saaledes derimod, naar Du er føielig!

En ung Pariserinde, som havde ægtet en Bretagner, blev ligeledes beæret med et Ørefigen; men da hun ikke kjendte denne Skik, afventede hun ikke Kysset, men gav Brudgommen Slaget tilbage, saa det sang for hans Øren.

Siden den Tid gjemmer man alle Ørefigen i Bretagne til efter Hvedebrødsdagene.

Maleren Rigaud havde en Gang udført et Maleri af en meget sminket Dame. Da hun nu klagede over, at hans Farver ikke vare levende nok, svarede han rolig:

— Der gjør De mig virkelig Uret, naadige Frue, jeg kjøber dem hos den samme Farvehandler, hvor De kjøber Deres!

Humør.

— Kjære Ven, De er ikke den Mand, som man forgæves søger et godt Raad hos. Siig mig, hvormed skal jeg berede det Selskab, jeg har maattet invitere til Middag imorgen, en glad Overraskelse?

— Lad det afsige!

Professoren: Kan De synge fra Bladet, Frøken?

Damen: Ja bevares; men rigtignok ikke den første Gang.

Gaade.

Af tvende Legemer mit Hele dannes,
Tæt sluttet sammen tidt de skilles ad.
Med mig velsignes og med mig forbandes,
Paa mig boer Elskovslyst og avles Had.
Naar med et Bogstav først jeg blot forlænges,
Du Noget faaer, hvorved jeg stygt forvrænges.

Kl. St.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 1:

Røst—Rust.

Rigtig opløst af: Johan Hansen, Organisten ved Marmorkirken, En gammel Gaadeløser, Hesten paa Kongens Nytorv, Laurits Petersen, Maren Kokkepige, Hans Lund, J. Olsen, J. C. Jensen, Kløverbladet, Doris, Barnet Peder Skjøtt, Baadsmanden i Baadsmandsstræde, Springfyren, Bethaniens Rose, Tre tørre Jyder, Frk. Komisse, Fr. Nielsen, Frimurersvenden, Rudolff Weichmann, Constantine Braunstein, Rokkebølle, Oskar og Viggo Borregaard.

Gaaden i Nr. 52 endvidere af: O. Grosell.

Opløsning paa Rebus i Nr. 1:

Et nedlagt Embede ved Hæren.

Rigtig opløst af: Tre tørre Jyder, To Skjæve, Frøken Eva, Johan Hansen, Rebussemanden, Frk. Komisse, Hesten paa Kongens Nytorv, Springfyren, Jutta, M. Olsen, Skjøn Anna, Lille Otto, Gamle Jespersen og Den lille Sol ved Volden.

☛ De ærede Abonnenter, der modtage Bladet igjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at de medfølgende Tillægsark ikke kunne forsendes med de respektive Numre; men ville blive dem tilsendte samlede ved Kvartalets Slutning. Hvis de da ogsaa skulde udeblive, bedes man velvilligst underrette Expeditionen derom.

Redaktionen.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 4. 10 Øre. 2den Aargang.

Svampefiskere ved Kuba.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

En Dødsbleghed lagde sig over hans Kinder, Musklerne om hans Læber fortrak sig krampagtig.

Hans høie Kæmpeskikkelse rystede, som var han greben af Febergysen. Han tog for sig og famlede forstyrret om sig med Hænderne.

— Will Gilligan! stønnede han med hæs Stemme.

Han tumlede mere end han gik ind i sit Værelse, hvor han sank om paa Straaleiet og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Men heller ikke her syntes dette Navn at ville unde ham Ro; det drev ham ud i den vilde Skov, der mod Øst stødte op til Missionsbygningen.

Den friske Morgenluft strømmede ned fra Bjergene, hen over de efter Stormnatten frisk og muntert vaagnende Dale og Høie. Men Larry O'Neill havde intet Øie for den milde Skjønhed, hvormed Morgensolens Straaler overgød Landet.

Det Navn, Peggy havde tilraabt ham, drev ham med lange, hurtige Skridt fremad tværs igjennem Krat og Skov lige til Kløften, hvor Veien til Sacramento gaaer tæt forbi.

Der, hvor to forkrøblede, gamle Fyrretræer staa ved Skrænten, omgivne af høie, duftende Urter, mellem de brune sønderrevne Fjeldsteen, kastede han sig ned paa det bløde, fugtige Mos. Han lænede sit Hoved paa Haanden og stirrede frem foran sig med glødende Blik.

Den samme Dag henimod Solnedgang vendte Peggy og Kathlin udmattede og bedækkede med Støv tilbage til Missionsstedet Dolores.

Deres Dagværk var endt, men uden noget Resultat.

De havde ikke fundet det ringeste Spor af ham i Byen.

Og hvorledes skulde de vel ogsaa kunne det?

Hvor man forstod dem, eller hvor de i det mindste med Nød og neppe forstod at gjøre sig forstaaelige, vendte man sig i bedste Tilfælde fra dem med et Skuldertræk; men for det meste lo man dem ud og forhaanede dem.

Hvem havde vel ellers kun et Øieblik tilovers til at svare paa deres Spørgsmaal af alle dem, der ilsomt løb igjennem Byens Gader og i Butiker, Værksteder eller paa Byggepladser i deres Ansigts Sved om Dagen søgte at gjenvinde det Tab, som de havde lidt i de vildt henlevede Nætter i de lokkende Spillehuse og Hoteller, der som Paddehatte vare skudte op for at skrabe alt det Guld til sig, der var vundet i Minerne.

Larmen, den evige Raaben og Skrigen, Synet af de æventyrlig udpyntede eller i Pjalter klædte Skikkelser havde helt forvirret og bedøvet dem. Til hvem skulde de henvende sig i denne Vrimmel, denne Trængsel uden Orden, uden mindste Hensyntagen, i denne babyloniske Sprogforvirring? Hvem havde vel Lyst til at standse og svare paa to stakkels Kvinders Spørgsmaal om deres Søn og Forlovede?

Hvad der trykkede dem til Jorden, da de atter betraadte deres skumle Leilighed i Missionsbygningen, var ikke alene den spildte Tid, men meget mere den trøstesløse Erkjendelse, at de Erfaringer, de havde indhøstet denne Dag, viste dem, hvor forgæves alle videre Anstrængelser vilde være.

De havde begge sat sig ned paa Kanten af Leiet. Der var en gjensidig Sky hos dem for at sige til hinanden, hvad de følte efter dette første Forsøg. Ethvert Ord vilde den Anden have betragtet som en Bebreidelse.

De gjorde derfor heller ikke det ringeste Forsøg paa at trøste hinanden; de havde intet Ord for Klager og derfor heller intet til Trøst. Trykkede af Bevidstheden om deres trøstesløse Stilling, aldeles haabløse lige overfor deres saa tillidsfuldt begyndte og saa hurtig til Skamme gjorte Foretagende tav de og stirrede frem for sig i angst Fortvivlelse.

Det er et gammelt Ord, men en fuldt saa gammel Løgn, at den Smerte, man deler med Andre, kun er halv.

Det følte de begge. Næsten en Time sad de saaledes og rugede over deres stumme Sorg.

Den Skæbne, der sender Menneskene Sorg og Smerte, kjender kun et eneste Middel til at fri dem ud deraf i Døden, der kun frelser for den uvurdeerlige Pris af Livet. Men Menneskeaanden veed at slutte Pagt med guddommelige Magter, der løfte dem over Sorg og Fortvivlelse.

Kathlin havde grebet sin Violin.

Vel var hendes Instrument høist mangelfuldt; men hun forstod at behandle det med en saa øvet Haand, at dette ikke føltes.

Hun havde reist sig og stod nu i den smalle Vinduesfordybning. Just ikke Solen; men Gjenskinnet fra Himmelen, der svømmede i de gyldne Straaler fra den nedgaaende Dagstjerne, omgav hendes ungdommelig slanke, skjønne Skikkelse med et forklaret Lys.

Dæmpet og lige som undseelig tøvende svulmede Tonerne frem under hendes Bue, sikkrere og sikkrere knyttende sig til en gammel Folkemelodie fra hendes fjerne, irske Hjemstavn;

Kun een Gang jeg ønsker den Kjære at se.
Dog ak, hun forlod mig, hun lod mig i Ve.
Du, min Kathlin O'More!

Hun sad foran Hytten og stirred' forladt
Paa Maanen og lytted' til Stormen hin Nat.
Du, min Kathlin O'More!

Koldt fæstede Stormen et Kys paa hendes Barm,
Da sygnede Kathlin og sank i Dødens Arm.
Du, min Kathlin O'More!

Jeg kjender en Fugl nu, den Rødhals er kaldt,
Den bygger ved Graven, den jeg elsker over Alt;
Den vaager hos Kathlin, hopper let henover Kathlin,
Du, min Kathlin O'More!

Da hun lod Buen synke, faldt hendes Blik, fuldt af den inderligste Medlidenhed paa den stakkels, gamle Peggy, der sad paa sit lave Leie, ubevægelig, med tilhyllet Aasyn, som en Sorgens Statue paa en Afdøds Grav. Men hun saae ikke ham, der ganske sagte var traadt hen til Vinduet udenfor, da hun begyndte at spille.

Larry O'Neill saae hun ikke.

Dødstræt var han vendt tilbage fra sin Vandring, der havde strakt sig ikke alene til Skoven, men ogsaa til Byen. Han satte sig da paa en Steen nedenfor Vinduet med Ryggen støttet til Muren.

Den trodsige, vilde Smerte, der havde hvilet over hans Aasyn om Morgenen, var vegen bort og havde givet Plads for en rolig Klarhed, som om en uforanderlig Beslutning havde taget Sæde i hans Sjæl og seiret over enhver ond Tanke i hans Hjerte.

Han bøiede atter sit Hoved henimod Vinduet; thi Kathlin begyndte paa en ny Melodi.

Han kjendte disse Toner — hvilken Irlænder kjender dem ikke? — der mere end andre tale mægtig til ethvert irsk Hjerte.

Det var Melodien til „den sidste Rose":

Se, den sidste Sommerrose
Ensom staaer i Blomster end,
Mens dens elskelige Søstre
Blegnede og visned hen.

Alle Frænder ere døde,
Ingen Knop sig aabner smuk,
Som gjenspeile kan dens Rødme
Og besvare Suk med Suk.

Men hun kom ikke til Ende med Sangen.

Kathlin hørte den gamle Kvindes lydelige Graad, da Melodien paany vakte den dulmede Smerte hos hende, og hun sprang bort fra Vinduet.

Hun ilede hen til Peggy, knælede ned ved Siden af hende og slyngede sine Arme om hende. Hun vilde tale, men Stemmen svigtede hende.

Alt hvad hun kunde var at trykke Peggys Hoved til sit Bryst og blande sine Taarer med hendes. Hun hørte derfor heller ikke, at Døren blev aabnet ganske sagte, før Larry O'Neill stod tæt ved hende.

— Lad det nu være nok, sagde han med sin rolige Stemme. Hold op at græde og spille; thi jeg har alt mit Mod nødig til det, jeg har i Sinde, og jeg vil ikke, at gamle Erindringer skulle gjøre mig blød og svag.

Ingen af de to Kvinder svarede ham.

Han vedblev derfor, idet hans Blik hvilede paa dem i ængstelig Spænding:

— I have været i Frisco. Have I fundet noget Spor af Will Gilligan? Har Nogen sagt Eder, at han har seet ham, talt med ham eller hørt Noget om ham?

— Det var Alt forgæves, Larry, svarede Kathlin med hviskende Stemme, som vilde hun ikke, at den Gamle skulde høre det. Vi have Intet hørt til ham, og Ingen har sagt os det Ringeste om ham.

Larry trak Veiret dybt, som om hans Bryst var blevet befriet for en tung Byrde.

— Det er godt, sagde han.

Han vendte sig fra hende og blev en Stund staaende taus ved Vinduet.

Derpaa vendte han sig atter om.

— I kunne nu se, at det skete, som jeg sagde, begyndte han paany. Og nu have I vel endelig opgivet Haabet om at se ham igjen?

— Oh, pin os dog ikke med saadanne Spørgsmaal, Larry O'Neill, svarede Kathlin, idet hun saae op paa ham med et bedende, smerteligt Blik. Om ikke for min Skyld, saa skaan dog hans stakkels Moder, som maa opgive sit sidste Haab, at gjense sit eneste, elskede Barn!

— Larry, faldt den aldrende Kvinde hende i en bebreidende Tone i Talen. Hvorfor vil Du dog sønderrive mit Hjerte og trykke Smertens Pil dybere? Kan Du da ikke glemme, hvad jeg har gjort imod Dig, imedens jeg endnu var ung og enfoldig, saa betænk dog i alt Fald, hvad jeg lider for min Søns, min Wills Skyld! Lad Dig nøie, Larry, med den Straf, Gud har paalagt mig for mine Synder i sin Vrede og i sin Retfærdighed. Skaan mig, Larry, sønderriv ikke mit Hjerte, at Gud ikke engang skal straffe Dig, for hvad Du har forsyndet imod et Moderhjerte!

Larry strøg sig med Haanden hen over sin høie, blege Pande. Men han tav endnu.

Endelig begyndte han efter en Pause:

— Peggy, tal ikke saa taabelig og hør paa mine Ord. Hold op med dine Bebreidelser og gjør, hvad jeg siger Dig. I maa bort fra Frisco, Du og Kathlin.

— Vi maa? Hvem siger til os, at vi maa? Hvem har Ret til at sende os bort? udbrød den Gamle hæftig. Vil Du være fri for mig i dit Hus, saa ville vi gaa og søge et Opholdssted i Francisco. Vi have ikke bedt Dig om Husly her, men Du har selv tilbudt os det. Jeg skulde tage bort herfra, inden jeg atter og atter har gjort Forsøg paa at finde min Dreng og bringe ham sin døende Faders Velsignelse og sin kjære Kathlins Haand. Hvad har Du imod os, og hvad forlanger Du af os?

— Hvad jeg har i Sinde, vil Du erfare, naar Tiden kommer, Peggy, svarede Larry med rolig, fast Stemme. Jeg vil Dig intet Ondt. Hvis Du derfor, som Du siger, har din Søn kjær, saa hør rolig paa mig.

Han trak Veiret tungt og vedblev derpaa med alvorlig, indtrængende Stemme:

— Jeg siger Dig, Peggy, Du skal Kl. 2 imorgen Middag være i Havnen med Kathlin og dit Tøi. Der ligger Briggen „Athlone" rede til at afseile til Belfast. Der er holdt Plads aaben til Eder i Briggen — husk vel paa dens Navn „Athlone" — jeg har afgjort Alt med Kaptain Fred Mills. Ombord i Skibet vil Du erfare, hvad jeg har havt i Sinde med Dig, og Du vil da takke mig for, hvad jeg har gjort for Eder.

Da Peggy stadig tav, begyndte han paany:

— Finder Du ikke opfyldt, hvad jeg har lovet Dig, staaer det Dig frit for igjen at gaa i Land. Ogsaa derfor er der sørget. Men tag nu en Beslutning; thi endnu idag maa jeg vide, hvad Du vælger, at det ikke skal være for sent imorgen.

Peggy havde i Taushed lyttet til hans Ord, og jo længer han talte, desto dybere Indtryk gjorde hans vemodige, alvorlige Stemme paa hende.

Hans sidste Tilbud, om at de frit kunde vende tilbage, syntes at hæve enhver Tvivl hos hende om hans Hensigter.

Kathlin vinkede og nikkede til hende. Paa hendes troskyldige, naturlige Sind havde Larrys simple, mandige Ord strax gjort et overbevisende Indtryk.

Peggy rakte sin Haand frem imod ham.

— Jeg vil gjøre, hvad Du forlanger, Larry, selv om jeg ikke veed, hvad Du har for med os. Det kan ikke være noget Ondt, som Du vil tilføie en Moder, der søger sin Søn, og en ung Pige, der søger sin Forlovede i et vildfremmed Land. Jeg skal punktlig opfylde, hvad Du fordrer.

Larry nikkede langsomt med Hovedet, da hun tav. Haanden, hun rakte ham, havde han ikke grebet.

— Godt, godt! sagde han efter en Pause. Lev nu vel! Jeg veed ikke, om vi sees igjen. Ingen kan vide det, naar To skilles. Skulde det ikke ske, saa glem mig ikke; heller ikke Du, Kathlin! Du er ung og har endnu mange, mange Aar for Dig. Glem ikke den gamle Mand fra Missionsstedet Dolores. Gud velsigne Dig! Du har vundet mit Hjerte ved dine irske Melodier. Gud velsigne Dig derfor, mit Barn! Lev ogsaa Du vel, Peggy Gilligan! Det skulde nu ikke være saaledes, at Du kom til at tilhøre mig og bære Livets Lidelser og Glæder sammen med mig. Nu ved mine Dages Ende er det dog efter lang Skilsmisse kommet saaledes, at vi fandt hinanden, og jeg blev for Dig, hvad jeg vilde være Dig for fem og fyrretyve Aar siden — en Støtte og Beskyttelse i de onde Dage. Maaske er det dertil, at Skæbnen har villet bruge mit Liv, ellers veed jeg ikke, hvortil det er blevet sparet. Levvel, Peggy!

Stemmen svigtede ham. Han kunde ikke tale videre, men vendte sig hurtig om og gik bort.

Begge Kvinderne vaagede endnu ved Siden af hinanden.

De vare dybt bevægede af den sælsomme gamle Mands Afskedsord, der lød som et Farvel for evig. De vovede neppe at sige hinanden, hvad de haabede og frygtede, for ikke at fremkalde nye Skuffelser.

Begge vidste de eller følte ialtfald, at det ikke kunde være noget Værre, end den forløbne Dag havde bragt dem.

Den sene Nat lukkede endelig deres trætte Øielaag.

(Fortsættes.)

Svampefiskere ved Kuba.

Svampenes egentlige Hjemsted er Orienten, og det er der man finder de fine Toiletsvampe, de saakaldte syriske, og de grovere til Husholdningsbrug, som man kalder græske, for ikke at optælle de uendelige Mellemarter. Men ogsaa den nye Verden har sine Svampe i Havet omkring Antillerne, hvilke dog ere langt fra i Handel og Vandel at nyde den samme Yndest som deres Artsfæller i Middelhavet, der have bevaret deres Ry lige fra Oldtiden.

Paa den rige Ø Kubas Kyster danner Svampefiskeriet saaledes en frugtbar Erhvervsgren, især da der ikke udfordres kostbare eller vanskelig haandterlige Redskaber dertil.

Alt hvad disse Fiskere behøve er en eller to stærke Baade, med spids Forstavn, udrustede med Baadshager, og et Slags Dræg, der er stærkt nok til at løsrive de Koraller og Svampe, hvormed Oceanets Bund er oversaaet.

Dertil kommer, at den kubanske Fiskerbefolkning ofte boer paa en aldeles øde Kyst eller endog ude i Søen paa en Slags Pælebygninger, hvortil de synes at have laant Mønsteret fra Kubas oprindelige Hytter, som man med det amerikanske Navn kalder bohio.

Det er en saadan Pælebygning, vi idag fremstille for vore ærede Læsere.

Vi skulle endnu kun tilføie, at Havet desuden i sin Rigdom paa forskjellige, velsmagende Fiskearter byder Befolkningen tilstrækkelig Næring; det er derfor intet Under, at man har kaldt Kuba „Antillernes Dronning", et Navn det langt bedre fortjener end Naboøen Haiti.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Ja, det ligner ham, som jeg saae ham sidst, svarede den gamle Tjener. Men De maa vide at trøste Dem, Herre! Det har været Guds Villie!

— Siig hellere, at jeg har fristet Forsynet. Var det ikke mig, som sendte Bud efter ham, at han skulde komme herover? Hvorfor gjorde jeg det, da det dog var min Hensigt om faa Aar at ophæve min Forretning og vende tilbage til England for at henleve mine sidste Dage der sammen med ham? Jeg siger det endnu engang, Barton: det var at friste Forsynet, saaledes at udsætte den stakkels Dreng for en unyttig Fare. Det er en retfærdig Straf, der har rammet mig derfor; men ham — stakkels Dreng, min kjære, kjære Paul!

Medens hans Død saaledes blev begrædt, nærmede Paul Moth sig hurtig og glad sin Onkels Hjem, ledsaget af sin Veiviser.

Han forestillede sig den Forbauselse, han vilde opvække ved pludselig at vise sig saa uventet for sin Onkel, og han lo hjertelig, da hans Ledsager forsikkrede ham, at han vilde blive modtagen som en Aand.

— Da haaber jeg ikke at blive trakteret som en Aand, udbrød Paul Moth; thi efter al den tørre Fisk og alle de Beskøiter, jeg har levet af i de sidste Uger, har jeg en alt Andet end aandeagtig Appetit.

Imidlertid brugte han ogsaa sine Øine under deres Vandring; dertil var der altfor meget Nyt, der viste sig paa hans Vei.

Den eneste store By, han kjendte, var Kjøbenhavn, hvis man kunde kalde Kjøbenhavn for over hundrede Aar siden en stor By.

Imellem Danmarks gamle Hovedstad med dens krogede, smalle Gader og det russiske Keiserriges nye Residensstad var der en saa slaaende Forskjel, at han flere Gange uvilkaarlig blev staaende stille og saae sig beundrende og forbauset om.

Imidlertid fik Moth ikke stor Tid til at tilfredsstille sin Nysgjerrighed; thi hans Ledsager paaskyndede stadig hans Skridt, indtil de naaede en bred Gade, paa begge Sider bestaaende af Bygninger saa prægtige, at enhver af dem syntes at kunne passe til Residens for en Adelsmand.

De standsede foran en af disse, hvis Indgang dannedes af en stor Forhal, belagt med Marmortavler og prydet med prægtige Vægge.

Saa langt naaede de uden mindste Hindring; men her traadte en livreeklædt Tjener dem imøde for at erklære dem, at hans Herre ikke var at faae i Tale den Dag.

Imidlertid havde de meget vanskeligt ved at gjøre sig forstaaelige for hinanden; thi Tjeneren talte det reneste Russisk, og Sømanden, som skulde agere en Slags Tolk for dem, pludrede løs paa en Blanding af Engelsk, Hollandsk og Russisk, saa Forvirringen kun yderligere forøgedes. Men deres høirøstede Samtale havde dog den Følge, at den vakte den engelske Tjener, Bartons Opmærksomhed.

Han havde just lige forladt sin Herre og blev meget ilde tilmode ved at høre denne Ordstrid, hvorfor han skyndte sig ned til dem.

Hans første Bevægelse ved Synet af den Fremmede, der saa haardnakket forlangte at indlades, var at træde et Skridt tilbage, som om han havde seet et Aandesyn.

Derpaa styrtede han til stor Forargelse for den russiske Tjener frem imod Moth og greb den Haand, han bød ham; stammende udbrød han:

— De er altsaa ikke druknet, Herr Moth? Det er skændigt, at Folk kunne udsprede saadanne Rygter!

— Nei, jeg er ikke druknet, Barton, svarede den unge Mand med alvorlig Røst; men Andre ere druknede, og selv er jeg kun med Nød og neppe undgaaet den samme Skæbne. Men min Onkel...

— Vær kun rolig, vær kun rolig, Herr Moth! udbrød Tjeneren muntert. De skal strax blive ført til ham. Det vil blive en glad Time for ham. Men lad mig dog se rigtig paa Dem, Herr Moth!

Tjeneren drog uden videre den unge Mand frem i Lyset og syntes at sluge ham med Øinene, medens Moth ikke kunde lade være at le ret hjertelig ad ham.

— Ja, det er hans Stemme! udbrød Barton. Jeg skulde kjende Deres Latter imellem Tusinder, Herr Moth. Undskyld min Opførsel; men jeg blev saa glad overrasket, saa lykkelig. Men Deres Onkel... Denne Vei, Herre!

Under en Strøm af Ord og Udraab ilede han nu bort fra Forhallen med den unge Mand.

Kjøbmanden stod endnu paa samme Sted, hvor Tjeneren havde forladt ham, foran sin Neveus Billede.

Der var han bleven staaende med foldede Hænder, medens hans Læber sagte mumlede:

— Hvor det er forfærdeligt at tænke sig, stakkels Dreng! Ulykkelige Paul! Ak, vidste jeg blot — var jeg blot forvisset om det! Gud, vær naadig, vær naadig!

— Onkel, dyrebare Onkel!

Gilbert Penrhyn foer op ved at høre denne bekjendte Røst, og da han vendte sig om, stod Ynglingen foran ham.

I det næste Sekund laa de i hinandens Arme.

De Sorgens Taarer, som Kjøbmanden endnu havde i Øinene, forvandledes til Glædestaarer og randt nu hurtig og uhindret.

— Men jeg bringer slette Tidender, kjære Onkel, begyndte Paul Moth endelig.

— Lad mig da kun høre dem, Paul; de kunne ikke være saa slette, som jeg troede, siden Du er bleven mig bevaret, sagde Penrhyn.

— Barkskibet „Anna Maria“ ...

— Er knust — det er altsaa sandt — og Ladningen er gaaet til Bunds. Jeg læser det i dit bedrøvede Blik, min kjære Dreng. Naa, Paul, din Onkel kan bære det Tab, og vi skulle vel finde Midler til at gjenoprette det. Da jeg seer Dig her, haaber jeg, at dine onde Tidender ere ude dermed.

— Ak nei, Onkel! Jeg blev, som Du seer, reddet fra Vraget tillige med to andre Passagerer og Kaptainen.

— Men Mandskabet, hvorledes? Blev det ikke frelst, og Kaptainen, siger Du, er reddet sammen med Dig?

Paul Moth fortalte nu sin Onkel, hvorledes Alt var gaaet til og tilføiede, at Williams, Kaptainen, ventede at indtræffe den følgende Dag.

— Gud være lovet, tilføiede Kjøbmanden, at Du er i Behold; men Du har neppe levet overordentlig godt idag?

— Naar jeg skal sige Sandheden, Onkel, maa jeg svare Nei. Jeg har havt altfor travlt med at naae herhen til Dig. Jeg har ikke engang saa meget som spist til Middag.

— Og saa opholder jeg Dig med min Snak og mine Spørgsmaal. Hvorfor har Du ikke strax sagt det, min stakkels Dreng? udbrød Onkelen og trak samtidig hæftig i Klokkestrengen.

Den gamle Tjener traadte øieblikkelig ind.

— Barton, Barton, raabte Gilbert Penrhyn ham imøde. Min stakkels Neveu er ved at dø af Sult.

— Bordet er dækket, Herre, svarede Barton. Den unge Herres Værelse er ogsaa istand, hvis Herren vil skifte Klæder.

— Du snakker ogsaa godt, Gamle, som om han havde andre Klæder end dem, han har paa. Men tag ham kun med Dig, hvis han ønsker at pudse sig lidt og skynd Eder blot; thi jeg synes selv, jeg begynder at blive sulten.

Kort efter sad de begge ved Middagsbordet, og Paul Moth maatte nu fortælle sin Onkel, hvorledes de vare strandede paa Klipperne ved Bornholm, hvor en Baad fra et Fiskerleie havde taget dem op. Den fattige Fiskerbefolkning tog sig gjæstfrit af dem, og den unge Mand glemte ikke at fremhæve, at Stedets Præst tillige med dennes Datter havde været utrættelige i deres Omhu og Opmærksomhed.

— Hvorledes siger Du, Paul! afbrød Onkelen hans Fortælling.

— De tog endogsaa begge Del i vor Redning, vedblev Paul. Jeg antager, der ikke har været Folk nok hjemme til at bemande Baaden; thi Præsten havde selv taget en Aare med, og det var et stolt Syn at se den unge Pige sidde ved Roret og styre Fartøiet op imod de høie Bølger.

— Ja, jeg har altid hørt sige, at Bornholmerne vare fødte Sømænd, tilføiede Gilbert Penrhyn.

— Det var ogsaa en stor Behagelighed for Feodora — Miss Graham mener jeg — den unge Præstedatter tog sig strax af hende og førte hende hjem til sig, hvor hun befandt sig langt bedre, end om hun skulde have taget til Takke med en Fiskerhytte.

— Miss Graham! udbrød Onkelen overrasket. Hvem er det?

— Aa, det har jeg glemt at fortælle Dig. Det var den ene af os Passagerer; hun skulde ogsaa til St. Petersborg.

— Feodora lyder jo helt russisk; men Graham, det er skotsk.

— Jeg kjender ikke stort til hende og saae meget lidt til hende paa Reisen. Jeg troer imidlertid, at hendes Fader er Officeer i den russiske Hær, og at Miss Graham har opholdt sig en Del Aar i England for sin Opdragelses Skyld. Saa vidt jeg veed var Moskov det endelige Maal for hendes Reise.

Den godhjertede Kjøbmand førte nu Talen hen paa, hvad man kunde gjøre for deres Redningsmænd, og længe efter at Lamperne vare blevne tændte, sad de to lykkelig Forenede endnu og talte sammen om den henrundne Tid og lagde Planer for Fremtiden.

Da Paul Moth endelig gik til Ro, varede det ikke længe, inden han laa i en Søvn saa dyb, at der skulde mindst en Orkan til for at vække ham.

3die Kapitel.

Den Livegne Ivanoff.

Solen stod allerede høit paa Himlen, da vor unge Ven vaagnede den næste Morgen, og han skyndte sig derfor at iføre sig den mere anseelige Klædning, Barton havde lagt ind til ham istedetfor hans Sømandsdragt.

Da Onkelen og Neveuen sad ved Frokostbordet, traadte en ung Mand ind til dem.

Han var klædt i russisk Nationaldragt, men talte, hvad Moth snart bemærkede, flydende Engelsk, rigtignok med en egen Akcentuation.

Hans hele Holdning var præget af en vis stolt Ydmyghed, og der var et Skær af varmere Følelse i hans Ærbødighed lige overfor Kjøbmanden. Da han fik Øie paa Paul Moth, vilde han trække sig tilbage med en Undskyldning; men Gilbert Penrhyn førte ham hen imod sin Neveu, idet han sagde:

— Nei, nei Alexis! Jeg vil netop have, at I skulle gjøre hinandens Bekjendtskab. Tag Plads her, Alexis Ivanoff.

Han forestillede de to unge Mænd for hinanden, og man underholdt sig gjensidig, indtil Kjøbmanden spurgte:

— Hvorledes gaaer det med dit Arbeide, Alexis, dit store Værk?

— Jeg er færdig dermed, svarede den Adspurgte med nedslagne Øine.

— Du er færdig med det! Hvorledes Du har allerede fuldendt det? Da maa Du i Sandhed have arbeidet haardt.

— Jeg har ikke fuldendt det, og det vil aldrig blive fuldendt; jeg kan ikke gjøre det, Herr Penrhyn.

— Ih, hvad er dette, udbrød Kjøbmanden, medens den unge Russer rødmede dybt. Det fatter jeg ikke. Undskyld os et Øieblik, Paul. Jeg maa tale under fire Øine med Alexis.

Med disse Ord tog han den Fremmede venlig under Armen og førte ham ud af Stuen med sig. Efter et Kvarteers Forløb vendte Kjøbmanden alene tilbage.

— Det er tungt at leve i Trældom, Paul, sagde Onkelen, da han atter havde sat sig ned.

— Du tænker paa Livegenskabet her i Landet, Onkel. Er det virkelig saa haardt, som det skildres?

— Der er rigtignok dem, der benægte det, bemærkede Gilbert Penrhyn i en bedrøvet Tone. Du kan nu selv dømme.

Paul betragtede ham spørgende, idet han vedblev:

— Jeg opholdt mig for fem Aar siden i Moskov og kom der en Dag tilfældigvis i Samtale med en ung Mand, der stod og betragtede en Bygningsmaler. Jeg opdagede snart, at han var i Besiddelse af en betydelig naturlig Dannelse og god Opfattelse, lige som hele hans Optræden var yderst beskeden. Jeg erfarede ved samme Leilighed en Del af hans Livshistorie. Han var født Livegen paa et Gods i Sydrusland. Bojaren, hans Herre, havde enten sendt ham eller tilladt ham at reise til Moskov for at oplæres i Handelen. Flink og opvakt, som han var, havde han ved at male tjent sine Reisepenge og sit Ophold underveis; saasnart hans Herre erfarede dette, var det ham strax en kjærkommen Anledning til at forhøie den aarlige Sum, som hans Slave maatte svare ham. Man skulde vente, at en saadan Fordring maatte dræbe en Mands Virkeevne; men tværtimod, Alexis...

— Alexis Ivanoff! afbrød Paul ham. Det var ham, der besøgte os for et Øieblik siden?

— Ja, det er ham, jeg taler om. Han vedblev at kæmpe med sin ublide Skæbne, idet han haabede, at et eller andet uforudseet Tilfælde skulde udrive ham af sin Stilling og tage det utaalelige Aag bort fra hans Skuldre.

— Stakkels Alexis!

— Jeg indsaae strax, at han var et begavet ung Menneske, der havde en sand Tyran til Herre. Jeg opnaaede at faae ham til at følge med mig til St. Petersborg og uddanne sig videre i sin Kunst. Jeg troede at skulle faae Held med mig; men nu troer jeg næsten, at det havde været bedre for ham, om jeg ikke havde vakt disse nye Forhaabninger hos ham — blot for at de skulde blive skuffede.

— Det er forfærdeligt at tænke sig, udbrød Paul.

— Han er kun en Maskine i sin Herres Haand; denne har alene benyttet hans Fremskridt til at forhøie og stadig forhøie den Afgift, Alexis maa yde ham. Han vægrer sig stedse ved at give ham sin Frihed for nogen som helst Pris, da han mener at faae mere ud af ham som Slave.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En ministeriel Embedsmand blev afskediget paa Grund af sin politiske Optræden; da man havde forelæst ham hans Afskedigelse yttrede han:

— Det kan koste mange Mennesker Livet!

Han blev nu anholdt, for at man kunde faa For-

klaring paa denne hans Trusel. Under Forhøret forsvarede han sig med disse Ord:

— For tyve Aar siden har jeg studeret Medicin, og da jeg nu er bleven berøvet min Levevei, maa jeg igjen tage fat paa min tidligere Lægevirksomhed.

En rig Fabrikant udbad sig engang af den franske Skribent Scribe, at han paa Titelbladet til et af sine Stykker skulde nævne ham som Medarbeider. Fabrikanten tilbød da at ville afholde alle Omkostninger ved Opførelsen og afstaa fra enhver Del af Indtægten; det var ham kun om Æren at gjøre. Scribe bemærkede stødt, at det ikke syntes ham passende, at en Hest og et Æsel gik i Aag sammen; endnu mindre behagede det ham, da Fabrikanten rolig svarede:

— Men med hvilken Ret kalder De mig en Hest?

Humør.

— Søde Moder, spurgte en lille Dreng sin Moder. Hvad er egentlig en Engel?

— En Engel, min Skat! Det er saadan en lille Dreng som Du, der har Vinger og kan flyve.

Den Lille rystede tvivlende paa sit krøllede Hoved.

— Du tvivler?

— Saa kan jeg slet ikke begribe, hvorfor Papa da alletider kalder vor Guvernante „fin søde Engel"; hun kan dog ikke flyve.

— Aa jo! Du skal snart faae at se, hvorledes hun flyver ud af Huset.

Karade.

To Egenskaber det vel betegner,
Men dog kun for een det Hele man regner.
Det Første desuden vel mangen Gang
Har hjulpet paa Tiden, der blev for lang.
Det Andet, ei varm just, er modsat af Kulde,
I det Hele jeg helst nu mig satte skulde.

Kl. St.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 2:

Fredensborg.

(Reden—Sorg—Frode—Orden—Snog—Bede).

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, Hesten paa Kongens Nytorv, Tre tørre Jyder, Broder Lystig, Jutta, J. C. Jensen, Lille Otto, To lystige Svende, Konrad Petersen, Maja, Kun en Spillemand, Gamle Jespersen, Godske, Trompetersen, Frøken Eva, Enkefru Kliko, To Skæve, Barden fra Østergade, W. og O. Borregaard og O. Grosell.

Gaaden i Nr. 1 endvidere af: Lumpacivagabundus og O. Grosell.

Brevverling.

Rudolff Weichmann: Desværre kunne vi kun bruge originale Bidrag. Baade den sidste og tidligere ere kjendte.

☞ Med dette Nr. følger 5te Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ De ærede Abonnenter, der modtage Bladet igjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at de medfølgende Tillægsark ikke kunne forsendes med de respektive Numre; men ville blive dem tilsendte samlede ved Kvartalets Slutning. Hvis de da ogsaa skulde udeblive, bedes man velvilligst underrette Expeditionen derom.

Redaktionen.

Trykt i Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 5. 10 Øre. 2den Aargang.

Valeska i Bankierens Forhal.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Kort efter de uhyre Ildebrande, der nylig havde lagt den største Del af San Francisco, for det meste Træhuse, i Aske, havde det talløse Paks Frækhed naaet sit Høidepunkt.

Den bedre stillede, grundbesiddende Del af Borgerne, lige som Kjøbmændene, følte dybest denne utaalelige Usikkerhed paa Liv og Eiendom. De mest Fremragende blandt dem traadte derfor sammen og dannede en Aarvaagenheds-Komitee, som havde til Formaal at understøtte Øvrigheden i dens Bestræbelser for at opretholde den offentlige Orden og Lovenes Overholdelse, Forbrydernes Paagribelse og Afstraffelse, ja endogsaa i Nødstilfælde at tage denne sidste i sin Haand, naar Øvrighedens Villie eller Kraft ikke evnede det.

Foreningen holdt ugentlige Møder og havde til sin Beskyttelse og Hjælp dannet bevæbnede Kompagnier.

En udøvende Komitee ledede Forhørene over de paagrebne Forbrydere, medens den saakaldte Generalkomitee fældede Dommen og fuldbyrdede den.

Det var Klokken Ni den næste Morgen efter de nylig beskrevne Tildragelser paa Missionsstedet Dolores, at som sædvanlig en gjentagen Ringning med Brandklokken underrettede Medlemmerne af Komiteen om, at en Forbryder skulde dømmes til Liv eller Død i Komiteesalen i Battery Street.

Der hengik neppe en halv Time, førend den af ti Personer bestaaende Komitee havde forsamlet sig i en Sal i vedkommende Bygning, der desuden indeholdt fem Fængselsceller, en Vagtstue og Kontorer.

Dommerne indtog deres Plads ved et langt Bord, efterat de først uden megen Nøden fra et Sidebord havde forsynet sig med et Glas Sherry, Brandy eller Øl og en Cigar. Derpaa passiarede de en Stund gemytlig om allehaande merkantile Spørgsmaal og Dagsbegivenheder.

Præsidenten, James King, reiste sig derpaa og strakte sin Haand ud efter Klokken for at give Tegn til Mødets Begyndelse. Han holdt imidlertid inde paa Halvveien.

Man hørte udenfor en kort, men hæftig Ordstrid, fulgt af et Skrig og en hurtig Banken paa Døren. Medens de Forsamlede endnu forbausede betragtede hverandre, gik Døren op, og Larry O'Neill traadte ind.

Idet han skred over Dørtærskelen, kastede han et hurtigt Blik hen over Forsamlingen; hans mægtige Skikkelse, hans veirslagne, skarpe Ansigt med det mørke, glødende Blik og den prægtige, høie Pande, hvorfra han strøg det lange, graa Haar tilbage, bragte et Øieblik Dommerne til at forstumme.

Larry traadte nu tre Skridt frem imod dem.

— Tilgiv mig, mine Herrer, begyndte han med rolig Stemme, at jeg kommer saa upassende og forstyrrende. Folkene der udenfor vilde ikke lade mig komme ind, og jeg har derfor seet mig nødsaget til at kaste dem ned ad Trappen. Jeg havde, ved Jesus, ikke lang Tid til at gjøre Komplimenter og kommer for at tale med Eder om Ting, der ikke taale nogen Opsættelse.

— Larry O'Neill! udbrød John Neal, en af Dommerne, idet han sprang op og rakte sine Hænder frem imod ham.

— Det er mit Navn, vedblev Larry rolig.

— Det er Eder, Larry O'Neill, det er virkelig Eder! raabte den Anden. Kjender I mig ikke igjen?

— Jeg kjender Eder ikke, vedblev Larry, idet han eftertænksomt betragtede ham. Jeg har kjendt saa mange Mænd i mit Liv, at jeg ikke...

— I kjender mig ikke, O'Neill? afbrød John Neal ham næsten bebreidende. Husker I da ikke, John Neal, med hvem I kæmpede Side om Side ved Cachiri i 1816, i Texas 1824, ved Salado, ved Goliad foran San Antonio de Bexar og 1825 i Marts foran Callao under General Houstong — ved Harriesburg mod Santa Anna...

— Ved Jesus! Er det Eder, John Neal? faldt Larry ham glad i Talen. Jeg kjender Eder! Tilgiv mig. Der løb mig i Øieblikket saa mange Ting om i Hovedet, at jeg rent glemte, hvorledes vi engang have staaet Skulder mod Skulder.

— Overalt, hvor det gjaldt at træde i Skranken for Frihed og Ret, O'Neill! udbrød den Anden og rystede gjentagende hjertelig hans Haand. Naa, bring nu hurtig Eders Ærinde til Ende og følg mig saa hjem, at vi kunne vederkvæge os ved vore gamle Erindringer, O'Neill!

Larry rystede mørkt paa Hovedet.

— Tak, men det lader sig ikke gjøre, Neal. Godt, at I minder mig om, hvorfor jeg kom herhen.

Larry vendte sig langsomt bort fra Neal og traadte hen til Bordet foran Præsidenten og sagde:

— Dommere! I vil idag dømme og udtale Retskjendelse over Will Gilligan for det Røveri og Mord, der er blevet udøvet imod Pierre Denay, den franske Kræmmer fra Longstone. Ville I ikke?

Der herskede en lydløs Stilhed i Forsamlingen. Man betragtede forundret denne Mand, hvis Skikkelse og Fortid, saaledes som Neals faa Ord havde karakteriseret den, indgød dem den største Interesse.

— Ja, saaledes forholder det sig, O'Neill; saaledes er jo Eders Navn? svarede Præsidenten.

— Det er mit Navn, Præsident! sagde Larry. Jeg har Noget at meddele i Anledning af den Sag.

— Saa tag en Stol og sæt Eder, Larry O'Neill, vedblev Præsidenten. Ønsker I en Cigar eller Noget at drikke, saa tag her.

— Jeg takker, Præsident! Siden maaske, om I saa synes. Nu vil jeg hellere til Sagen. I have anholdt Will Gilligan og ville senere eller tidligere hænge ham, om jeg er rigtig underrettet, fordi han har skudt og udplyndret Pierre Denay paa Landeveien til Sacramento ved den anden Kløft. Ville I ikke?

— Det forholder sig, som I siger, Larry O'Neill, og det vil ske idag.

— I skulde ikke gjøre det, Dommer, hvis I ville øve Retfærdighed! svarede Larry fast.

— Vi skulde ikke gjøre det? — Hvorfor skulde vi ikke, Mand? spurgte Præsidenten forbauset. Vi have Beviser og Vidner, der have fundet Will Gilligan ved Liget, just som Skuddet var faldet. Den Dræbte var endnu varm!

— Men har Will Gilligan tilstaaet, at han har myrdet og plyndret ham? spurgte Larry.

— Nei, vist ikke; men naar gives der vel en Morder, der tilstaaer sin Forbrydelse, saalænge han kan nægte den? svarede Præsidenten. Det har man endnu aldrig hørt eller seet.

— Saa skal I idag baade se og høre det, Præsident, sagde Larry.

Efter en Pause reiste han sig op, og idet han bøiede sig hen over Bordet, vedblev han med sagte, tilbagetrængt Stemme:

— Det er mig, der har myrdet og udplyndret Pierre Denay, Dommere!

Dommernes Blik vare stivt og ubevægelig rettede imod Larry.

— Vil I sige os, af hvilken Grund I har udøvet denne Forbrydelse, Larry O'Neill? spurgte Præsidenten efter en Pause. Men betænk to Gange, hvad I siger; thi husk paa, at det kan gjælde Eders Hals, Mand!

— Jeg har betænkt det over hundrede Gange, og jeg vil sige Eder Alt, at I kunne dømme over ham og mig! sagde Larry. Men tillad mig at tage et Glas Sherry; thi min Strube brænder, og der er endnu langt til Enden.

Rolig traadte han hen til Sidebordet og skænkede sig et stort Glas Sherry; han holdt det prøvende op imod Lyset og drak det derpaa langsomt ud i eet Drag.

— Saa, sagde han og satte sig igjen ned paa sin Stol. Nu vil jeg kort meddele Eder det. Jeg bruger aldrig mange Ord, og min Sag behøver det heller ikke. Det er ni Uger siden, at jeg kom herned til Minerne fra Norden. Jeg er fem og tresindstyve Aar gammel og mæt af Livet i Udlandet. Jeg havde hørt meget om Minerne og tænkte til Slutning at ville prøve min Lykke der og derpaa drage over til mit Hjem i Limerick, I veed nok Limerick ved Shannon i Irland, for at dø rolig der. Egentlig havde jeg ikke nødig at søge efter Guld i Minerne; thi jeg har hele mit Liv været en streng Arbeider og har i Ny York erhvervet saameget med Ære, at det maatte række til for at ende mit Liv i Ro i mit Fædreneland. Dog gik jeg med Damperen op ad Joaquin og ved Kysten af Stanislaus østerpaa ind i Bjergene. Lykken undte mig det godt, og efter neppe fjorten Dages Forløb kom jeg tilbage til Frisco halvandet Tusind Dollars rigere, end jeg var tagen derfra. Jeg besluttede fire Dage efter at seile bort med „Jane Eyre" til Irland, hvorfra jeg var kommen for fem og tyve Aar siden. Men anden Dagen før min Afreise kom jeg — jeg veed ikke hvorledes — ind i Fremonts Hotel og drak der et eller to Glas formeget. Man maa ikke fortænke mig i det, Dommere, da jeg efter fem og fyrretyve Aars Forløb vilde forlade det Land, hvor jeg saalænge har virket og levet. Jeg drak formeget til Afsked, og en Fyr, der kaldte sig Pierre Denay, sluttede sig til mig og spillede mig Tærningerne i Hænderne. Mit Blod blev hedt. Naa, vi drak og spillede hele Natten og den næste Dag lige til seent ud paa Aftenen. Da havde han vundet Alt, hvad jeg havde hjembragt fra Stanislaus. Men Djævelen, der allerede havde faaet mig ved Lillefingeren, slog nu helt og holdent sine Kløer i mig. Jeg gik hjem, hentede mine Sparepenge, og to Timer efter Midnat havde Pierre Denay ogsaa dem i sine Kløer, hvorefter han satte sig til Hest, idet han sagde, at han maatte op ad Sacramento til i Forretninger, og red bort uden Farvel.

(Fortsættes.)

Polakindens Krucifix.

Novelle

efter

A. Godin.

1. Under fremmed Navn.

Jeg var en Dag i 1863 truffet sammen med den gamle Professor Berthold fra Bonn. Vi overværede i hinandens Selskab en Koncert i Kølner Domkirken, og under en Souper efter endt Koncert

opfordrede jeg ham til at fortælle mig den Historie, han havde lovet mig, om den i sin Tid i Wien bekjendte Violistinde, Frøken Anna Lange.

Efter nogle Indvendinger begyndte han:

— Første Gang, jeg hørte hende spille, var for flere Aar siden i Erlangen, og hun frembød ikke i mine Øjne noget synderlig Interessant. Hun var mager og et halvt Barn. Hendes ravnesorte Haar laa i tunge Fletninger ned over en stærkt udviklet Pande, medens et Par mørke, næsten sorte, Øjne lynede frem under hendes buskede Øienbryn. Der var noget Drengeagtigt i hendes Ansigtsudtryk, og der laa et trodsigt Udtryk om hendes Mund.

— Jeg veed ikke, hvad det er, hendes Spil mangler, yttrede en tilstedeværende Redaktør, der sad ved Siden af mig.

— Jeg skal sige Dem, hvad det er, udbrød jeg. Hun har Intet oplevet!

— Intet oplevet? Den Lille har oplevet mere end vi to tilsammen. De kjender ikke hendes Historie?

— En Historie? De Herrer af den literære Verden vide da ogsaa altid Besked.

— Jeg har det fra en god Kilde, vedblev Redaktøren. Valeska Wolas Skæbne kunde allerede nu give Stof til en hel Roman. Hun er funden i Kurven udenfor Hittebørnshospitalet i Warschau, hvor hun blev opdragen. Da hun var syv Aar gammel, løb hun imidlertid derfra, og man hørte ikke Noget til hende, førend hun et Par Aar efter atter dukkede op i Warschau i Følge med en blind Fløitespiller, hvis Spil hun ledsagede paa en gammel Violin. De gik fra Dør til Dør, og Valeska indsamlede, hvad medlidende Folk vilde give dem.

— Saaledes kom hun en Morgen, vedblev Fortælleren, ind i Forsalen til Bankier Markus' Hus. Han er en af de rigeste Mænd der i Byen og en stor Kunstven. Han havde just foranstaltet en Morgenkoncert hos sig, og uden at Nogen lagde Mærke til Pigebarnet, naaede Valeska op ad Trapperne og blev staaende udenfor Værelset, hvor der blev spillet. Aldeles betagen af Musiken glemte hun helt den gamle Karl dernede ved Indgangsdøren. Da tabte hun sin Tallerken med alle Kobberpengene, og af Skræk over den opstaaede Støi faldt hun selv over mod Døren og knuste sin Violin.

— Man styrtede ud og fandt Barnet, der saa bønlig bad om at maatte blive, indtil Musiken var forbi, at Herrerne tog hende ind til sig, og det endelige Resultat blev, at den høimodige Bankier besluttede at tage sig af den talentfulde Pige. Han affandt sig med den Blinde, sendte Valeska i Skole og gav hende en dygtig Musiklærer. Efter tre Aars Forløb gjorde hun en Reise til Paris for yderligere at uddanne sig, og nu træffer De hende her paa sin første Kunstreise.

— Hun har som alle store Kunstnere sine Luner og er stridig som en Skoledreng; men interessant er hun — det maa man lade hende, endte han sine Meddelelser.

— Jeg lo ad ham, vedblev Professoren sin Fortælling, og hun forekom mig ikke synderlig interessant, saa at jeg fjernede mig med temmelig kjølige Følelser for denne lille Polakindes Virtuositet.

Professoren gjorde her en Pause, han vilde aabenbart betegne, at han var færdig med Indledningen og nu kom til den egenlige Kjærne. Han begyndte igjen:

— Nogle Aar efter tog jeg en Dag som sædvanlig til en af mine Yndlingskoncerter i Køln. Der skulde denne Gang optræde en med stor Berømmelse omtalt Violinistinde, som kaldte sig Frøken Anna Lange.

— Da Frøken Lange traadte frem, syntes jeg strax at finde noget Bekjendt i hendes Ansigt. Saasnart hun begyndte at spille, og hendes store, mørke Øine fløi som Lyn hen over Publikum, var jeg ikke længer i Tvivl om, at Anna Lange og Valeska Wola vare en og samme Person. Den Slags Aasyn glemmer man ikke.

— Den vilde Hederose havde i Løbet af de sidste fem Aar udviklet sig til en pragtfuld Centifolie. Og hvorledes spillede hun ikke? — Ja, hendes Spil sagde mig tydeligere end Ord, at Kunstnerinden nu virkelig havde oplevet Noget.

— Da hendes Spil standsede, blev jeg formelig forskrækket ved i min umiddelbare Nærhed at høre et halvkvalt Suk, der næsten lignede en Stønnen. Jeg saae mig om og fik Øie paa en ung Mand, der stod med begge Hænder krampagtig trykkede fast imod sit Bryst, medens han pressede Panden imod en af Salens Piller. Han trak Veiret tungt som En, der nylig har overstaaet en Dødsfare.

— Det var en imponerende, næsten glimrende Skikkelse. Jeg saae tydelig, at han var Polak.

— Jeg anede en vis Sammenhæng mellem hendes paafaldende Navneforandring og hans mærkværdige Opførsel. Jeg besluttede at iagttage ham, naar hun optraadte i sit næste Numer.

— Min Anelse skulde snart blive til Vished; thi ikke saa snart var hun begyndt, førend Polaken trængte sig frem foran mig og blev staaende der, idet han formelig slugte Kunstnerinden med Øinene.

— Hvis Blik kunne brænde og fortære, saa maatte det være Tilfældet her. Der syntes virkelig ogsaa at ligge en Slags Magnetisme deri; thi hun løftede pludselig sine Øine, og de traf hans. En blussende Rødme overgød den unge Piges

Kinder og Pande, medens Polakkens Ansigt blev blegt som en Dødnings. Et drømmende Smil fløi hen over Kunstnerindens Mund, og efter en kort Passage gik hun over i en af de dybt melankolske polske Nationalsange.

— Med Kroppen foroverbøiet og Blikket ufravendt fæstet paa den unge Mand spillede hun videre, indtil Gløden paa hendes Kinder lidt efter lidt udslukkedes og afløstes af en stærkere og stærkere Blekhed. Pludselig brød hendes Spil af med en skærende Tone, Buen faldt ud af hendes Haand, og hun sank til Jorden som ramt af et usynligt Slag.

— Derpaa fulgte en almindelig Forvirring. Man omringede den Afmægtige, og flere Stemmer raabte paa en Læge. Da hørte jeg En sige:

— Professor Berthold er her i Salen!

— Snart stod jeg foran den Bevidstløse i et Sideværelse, hvor Polakken allerede laa paa Knæ foran hende. Jeg fjernede de Nysgjerrige, men lod den Ubekjendte blive, da jeg frygtede for at fremkalde en ny Scene. Det lykkedes mig snart at bringe hende til Bevidsthed igjen; hun saae forvirret paa mig, men da hendes Blik faldt paa den Knælende, foer hun skælvende sammen og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, idet hun stammede nogle Ord i sit Modersmaal.

— Forlad os! sagde den Fremmede i en bydende Tone, idet han reiste sig.

— Nei, De maa blive! bad Kunstnerinden. Forlad mig ikke, jeg beder Dem!

— Jeg kan under ingen Omstændigheder forlade min Patient, svarede jeg rolig. Hvis De, min Herre, har Noget at tale med denne Dame om, maa De hellere opsætte det til imorgen. De maa selv kunne indsee, at Frøkenen ikke for Øieblikket er i Stand til at føre en Samtale.

— Fordrer Du, at jeg skal gaa, Valeska? spurgte han uden at svare mig; hans Aasyn var saa mørkt som Himlen en Novembernat.

— Den unge Pige tav nogle Øieblikke, endelig reiste hun sig og sagde med en energisk Stemme:

— Nei, Feodor, bliv! Sig, hvad Du vil; men lad det ske i denne Herres Nærværelse. De vil nok undskylde, Hr. Professor, at vi benytte os af vort Modersmaal.

— Jeg trak mig tilbage i Vinduesfordybningen, medens de talte sammen. Først da en halvkvalt Hulken lød henne fra Sofaen, vendte jeg mig atter om imod dem og nærmede mig min Patient, idet jeg erklærede, at Samtalen nu maatte have en Ende, da vi ellers kunde vente en ny Afmagt.

— Ja, Feodor, kom igjen imorgen! udbrød hun bønfaldende. Opsøg mig, hvad Tid Du selv vil, i „Hotel de Belge". Jeg føler, at jeg ikke har flere Kræfter. Vil De, Herr Professor, ledsage mig hjem i min Vogn?

Hun rakte Polakken sin lille Haand med et bønfaldende Blik.

— God Nat, Feodor; imorgen! gjentog hun og forlod ham ved min Arm.

— Jeg fulgte hende hjem paa Hotellet og skrev hende en Recept op. Da jeg stod i Begreb med at forlade hende, spurgte jeg:

— Kan jeg i nogen Retning være Dem til Tjeneste, kjære Barn, saa befal over mig. De har vel ikke kjendt mig længer end denne sidste Time; men det er ikke altid det lange Tidsrum, der gjør Udslaget. Føler De kun halv saa megen Tillid til mig, som jeg nærer Deltagelse for Dem, vil De ikke tage i Betænkning at betro Dem til en aldrende Ven.

— Vil De virkelig hjælpe mig? udbrød hun. Det maa da ske øieblikkelig. Kunde De staa mig bi med endnu i Nat at komme bort fra Byen, vilde jeg være Dem taknemlig hele mit Liv!

— Kjære Barn! sagde jeg beroligende og overrasket. De er syg og ophidset. Vil De ikke se den varmblodige unge Mand igjen, saa skal jeg i Deres Navn vise ham tilbage, naar han kommer. Det vilde være altfor farligt i Nat og Taage at kjøre ud af Byen.

— Ak, Gud og Mennesker forlade mig i Nødens Time idag som altid, hviskede hun trøstesløst, saa at mit gamle Hjerte blev blødt derved.

— Er det da aldeles nødvendigt? spurgte jeg. Betro mig Alt, og jeg handler maaske dog imod min Samvittighed som Læge.

— Feodor har Krav paa mig, udbrød hun ude af sig selv. Han kan forlange, at jeg skal følge ham; han kan endogsaa med Lovens Magt tvinge mig dertil. Men kommer det saa vidt, saa vil jeg heller tage Livet af mig; for ingen Pris vil jeg følge ham! Ere mine Ord Dem ikke nok uden yderligere Forklaringer, hvortil jeg nu hverken har Tid eller Ro, saa overlad mig i Guds Navn til min Skæbne; jeg skal ogsaa vide at hjælpe mig alene!

— Det var igjen den samme Trods, som havde stødt mig tilbage, da hun endnu var et Barn. Den unge Pige var allerede bleven mig saa kjær, at jeg ikke kunde nægte at opfylde hendes Bøn, og neppe havde hun hørt mit Tilsagn, førend hun blev saa vidunderlig rolig og med en mærkværdig Fatning talte om sine nærmeste Planer. Da hun erfarede, at jeg allerede næste Morgen havde havt isinde at tage tilbage til Bonn, bad hun mig strax føre hende derhen. Den næste Dag skulde saa hendes Kammerjomfru tage afsted med hendes Sager til Brunsvig og vente hende der.

— Flugten blev strax iværksat, og endnu samme

Nat forlod hun mig i Bonn. Underveis fortalte hun mig sin rørende, sørgelige Historie. Da Vognen rullede bort med hende i den mørke Nat, stirrede jeg efter den som efter et Drømmesyn. Aftenens Begivenheder vare fulgte saa hurtig efter hverandre, at jeg ved min Opvaagnen den følgende Morgen næsten var i Tvivl, om jeg virkelig ikke havde drømt en Del af det.

— Nogle Dage derefter skulde jeg opleve et kort Efterspil dertil, tilføiede Professoren efter en Pause.

— Den unge Polak indfandt sig hos mig, han var i fuldstændigt Oprør.

— Hvor har De bragt Valeska hen? begyndte han strax.

— Hvorledes kommer De til at stille mig det Spørgsmaal? udbrød jeg. Forhaabentlig har hun tilbragt en rolig Nat i Hotel de Belge, medens jeg endnu samme Aften maatte vende tilbage hertil.

— De søger forgæves at skuffe mig! sagde han opbrusende. Valeskas Kammerjomfru har tilstaaet mig, at hendes Frøken er reist bort fra Køln med Dem.

— Naa, og saa? Har De som Trediemand Ret til at hindre denne Dames frie Villie? spurgte jeg.

— Jeg har denne Ret! afbrød han mig. De har et falsk Begreb om min Stilling. Jeg er hendes nærmeste Slægtning og . . .

— Her standsede han, medens en blussende Rødme lagde sig over hans Ansigt.

— Jeg har ingen Grund til at tvivle om Deres Ord, min Herre, var mit Svar. Jeg kan kun sige Dem, at Frøkenen strax reiste videre herfra. Jeg mente ikke at have nogen Ret til at udspørge hende. De har mit Æresord paa, at det forholder sig saaledes!

— Polakken tav et Øieblik og greb derpaa sin Hat, hvorpaa han afmaalt sagde:

— I saa Tilfælde har jeg allerede opholdt Dem længe nok, Hr. Professor. Selv har jeg spildt en lang Tid, forhaabentlig ikke for lang.

— Med et kort Buk fjernede han sig. Længe saae jeg igjennem Vinduet efter hans statelige, ægte ridderlige Skikkelse. Siden har jeg aldrig seet Noget til ham, først i Morges fandt jeg hans Navn i en Avis; han var efter en fortvivlet Kamp mod Russerne falden som Insurgentfører. Han hed Grev **Feodor Prokinsky** og var mærkelig nok en Søn af den tidligere Chef for det polske Garderegiment og en af Keiserens hengivneste Tilhængere.

Professoren endte her sin Fortælling med en Undskyldning for, at Tiden allerede var saa langt fremrykket, at han maatte forlade Selskabet.

— Men hvad er der blevet af Valeska? spurgte jeg ham, idet han reiste sig for at gaa.

— Det skal De erfare imorgen, svarede Professoren med et fremtvunget Smil. Jeg skal da sende Dem mine Optegnelser; lad Deres livlige Indbildningskraft hvile saalænge!

Hele Natten spøgede dette Brudstykke af Kunstnerindens Levnetsløb i min Hjerne; men først da jeg to Dage efter stod i Begreb med at forlade Køln, bragte Posten mig en lille Pakke, der indeholdt det lovede Manuskript fra Professoren.

Under Kjørselen paa Jernbanen nød jeg de følgende Meddelelser om Anna Langes eller Valeska Wolas Liv.

(Sluttes.)

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Kan han da ikke flygte ud af Landet?

— Vanskeligt! Der vilde optaarne sig uoverstigelige Hindringer for et saadant Forsøg. Men jeg har endnu ikke fortalt Dig hele Alexis' sørgelige Historie.

— Som om Skæbnen ikke havde prøvet ham haardt nok ved Alt, hvad Du allerede har fortalt mig!

— Førend han forlod Seminogorsk, hvor hans Herres Gods ligger, havde han forlovet sig med en ung Pige, der var Livegen lige som han selv. Pigen er et Par Aar yngre end Alexis, og at dømme efter hendes Portræt, som han allerede har malet som Begynder, maa hun dengang have været meget smuk. Af en Livegens Datter at være er hun meget godt opdragen; thi Bojarens Hustru havde taget hende til sig allerede som Barn og givet hende en mere end almindelig Opdragelse.

— Og nu? spurgte Paul utaalmodig.

— Det har kun været en ny Kilde til Sorg for vor stakkels Ven. Hendes Frue har meget bestemt modsat sig Forbindelsen og har endogsaa straffet den unge Pige haardt, fordi hun vovede selv at vælge sin Livsledsager.

— Men have de Mennesker da intet Hjerte?

— Man skulde neppe tro det, vedblev Onkelen. Jeg formaaede Alexis til for en tre Uger siden at reise til sin Herre og forsøge om Bønner Intet formaaede. Han fulgte mit Raad og bad sin Herre om hans Tilladelse til at ægte Pigen og tage hende med sig til St. Petersborg som sin Hustru.

— Og hvad Svar fik han da?

— Lutter Bebreidelser, fordi han spildte sin Tid med en slig unyttig Reise. Imidlertid talte den unge Mand saa godt for sig, at han næsten var

ved at overtale Bojaren. Da kom desværre dennes Hustru til, og han var uforsigtig nok til at møde hendes Haan med Foragt. En barbarisk Afstraffelse blev Følgen heraf, og de tvang endogsaa den stakkels Pige, Natalia, til at være Vidne dertil. Som en yderligere Straf erklærede man hende, at hun snart skulde faae en Mand, der kunde lære hende Lydighed og Underdanighed.

— Men de ville dog vel ikke være saa grusomme imod en stakkels, forladt Piges Følelser? udbrød Paul.

— Hvorfor skulle de ikke kunne det? svarede Onkelen. Det eneste Haab, der er tilbage for Natalia, er, at hun sandsynligvis gjør dem altfor stor Nytte, til at de saa let skulle skille sig ved hende.

— Men Alexis?

— Han maa vide at føie sig efter Alt. Han har ingen anden Udvei, og han veed det. Da Du nu kjender hans Historie, vil jeg haabe, at Du søger hans Omgang og betragter ham som en Ven.

— Det skal være mig en sand Glæde, svarede Paul.

— Jeg har netop anmodet ham at komme tilbage her i Eftermiddag og vise Dig om i Byen, da min Tid ikke tillader mig selv at ledsage Dig.

Hermed endte Samtalen mellem Kjøbmanden og hans unge Neveu, der nu urolig afventede Tiden, der skulde indlede hans nærmere Bekjendtskab med den ulykkelige Livegne, der allerede havde vundet hans Hjerte.

Punktlig indfandt Alexis Ivanoff sig, og Paul Moth fandt en underholdende og interessant Veiviser i denne, medens de tilfods gjennemstreifede store Strækninger af St. Petersborg.

Intet af Alt, hvad Paul Moth saae, foraarsagede ham saa megen Overraskelse som den sorgløse Glæde, der var udbredt over den unge Malers Udseende, hvorfra ethvert Tegn paa nedtrykt Stemning var forsvundet.

De vare vandrede ned ad en af Byens Hovedgader, som grændsede op til Admiralitetet og skraaede just over det Torv, som ligger for Enden af denne umaadelige Bygning, da Moths Opmærksomhed blev vakt ved Synet af en Officeer til Hest; han var iført en kostbar Uniform og var af en saa herkulisk Skikkelse, at de Husarer, der fulgte efter ham, syntes rene Dværge imod ham.

Da Toget kom forbi dem, hilste de faa Fodgængere, der passerede Torvet, ærbødig paa Officeren, hvad Paul Moth ogsaa gjorde; den store Mand gjengjældte hans Hilsen med en nedladende Bøining.

Alexis derimod stillede sig bag sin Ledsager, medens et misbilligende Udtryk prægede sig i hans Ansigtstræk.

— Hvem var den Mand? spurgte Paul, da Officeren og hans Følge var redet forbi.

— Det er ikke raadeligt at tale aabent om den Mand, saaledes som hans Gjerninger fortjene det, sagde den Livegne med dyb Stemme. De har dog vel hørt Grev Orloff omtale?

— Jo, jeg har. Er der ikke flere Brødre, alle russiske Adelsmænd, af det Navn?

— Der er Grev Ivan Orloff, Kaptain i Garden, om ham har jeg Intet at sige. Saa er der Grev Gregor Orloff, hvem det har behaget vor Keiserinde at gjøre til Fyrste, lige som hun har overøst ham med Velgjerninger. Man fortæller endogsaa, at han har tænkt at skulle dele Tronen med hende.

— Jeg mindes at have hørt det, udbrød Moth, der pludselig huskede, hvad han havde hørt om det russiske Hofs Fordærvelse. Var det Fyrsten?

— Nei, Herr Moth! Men det bliver en smuk Aften. Hvis Skibbrudet ikke har gjort Dem bange for Søen, vil jeg opfordre Dem til en Seiltur.

De havde imidlertid naaet Kaien langs Floden, og Moth gik villig ind paa sin Ledsagers Forslag.

Snart vare de ombord i en af de mange Robaade, der laa her, og drev kort efter ned ad Nevaen.

De optog nu atter den afbrudte Samtale.

— Her kunne vi tale frit, Herr Moth, begyndte hans Ledsager. Den Officeer, De nylig saae, var Grev Alexis Orloff, der myrdede Czaren, hans Herre!

— Myrdede! udbrød Moth. Er det da sandt? Hvilken Keiser er det, Du taler om?

— Czar Peter, som man først berøvede Tronen og senere dræbte. Grev Orloff var Morderen, Herr Moth, gjentog han med en Stemme, der skælvede af Bevægelse.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Under General Grants Felttog imod Richmond i Aaret 1865, laa en Afdeling af det 20de Regiment ikke langt fra de Konføderered*es* Hovedkvarteer. I denne Afdeling befandt sig en Soldat, der hed Jack Butler; han var en tapper Fyr, men temmelig dumdristig. En Dag fik han den Idee, at han vilde gaa ud og se sig lidt om for egen Regning. I sin Uforsigtighed kom han altfor nær ved Fjendens Forposter.

— Holdt, Yankee! lød det.

Da Jack opdagede Faren, svarede han:

— Nei ikke endnu, Johnny, først naar jeg naaer hjem til Leiren!

Med disse Ord løb han tilbage, alt hvad han kunde. Da han naaede til Leiren, vare ikke mindre end sex Geværkugler gaaede igjennem hans Klæder. Naar han senere talte om sit Æventyr, sagde han:

— Drenge, jeg troede saamæn, at Haaret paa mit Hoved var en Mundharpe, og at hvert Haar spillede sin egen Tone!

Humor.

I en Sporvogn leverede en Dame i forrige Uge Konduktøren en Billet for sig selv og mente, ikke, at hun behøvede at betale Noget for sin temmelig store Søn.

— Det er et lovlig stort Barn! indvendte Konduktøren.

— Aa ja, bemærkede Damen; men De har kjørt saa langsomt, at min Søn har voxet sig stor under Kjørslen.

— O, Julie, udbrød en følsom Elsker til sin skælmske Dame. Den første Gang Du siger til mig: „Du er mig ligegyldig!“ vilde jeg tage Livet af mig!

— Og den næste Gang? spurgte hun.

Gjæsten: Har De læst den nye Bog: „Om Menneskenes Næringsmidler og deres Forfalskning?“

Værten: Aa, ja vist saa, det er en prægtig Bog! — Deraf kan man lære Noget!

Den, der vil skærpe en Mands Hukommelse, skal blot laane Penge af ham.

— Det er dog mærkværdigt, yttrede en Bonde; den nye Bane er lige bleven aabnet, og Banevogteren har allerede fire Børn.

Gaade.

Om Liv og Skulder man bær' mig,
Jeg har Damer og Riddere tjent;
Men naar Hovedet bort Du skær' mig
Og saa faaer det Øvrige vendt,
En Egenskab har Du, min Kjære,
Som de Unge tør allermindst bære.

Kl. St.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 3:

Læbe—flæbe.

Rigtig opløst af: Organisten ved Marmorkirken, To Skæve, Johan Hansen, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Kompagniet, Otto Carlsberger, Gamle Jespersen, Trit, Markus Holm, Springfyren, En gammel Gaadelæser, Fr. Nielsen, Barden fra Østergade, Lille Otto, Geniet fra Odsherred, Jørgen Tommerup, Søren Sørensens Søn, Skjøn Anna, Broder Lystig, Marie Krummerup og En gammel D-B-S-broder.

Som Uvenner af: Viggo og Oskar Borregaard.

Brevvexling.

B. & O. Borregaard: Naar Opløsningen havde været: En Helt og hans Daad ell. Lign.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage Bladet igjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at de medfølgende Tillægsark ikke kunne forsendes med de respektive Numre; men ville blive dem tilsendte samlede ved Kvartalets Slutning. Hvis de da ogsaa skulde udeblive, bedes man velvilligst underrette Expeditionen derom.

Redaktionen.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 6. 10 Øre. 2den Aargang.

De sidste Tasmaniere paa Bal i Hobarttown.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Larry tav og trak Veiret dybt. Sveden stod i store Perler paa hans Pande.

Han stirrede frem for sig.

Dommerne sad alle ligblege, en mørk Alvor lagde sig over deres Aasyn.

— Men videre, Larry O'Neill, hvorledes gik det videre? spurgte Præsidenten efter en lang Pause.

— Videre, ja! sagde Larry og foer forskrækket op. Da Denay var reden bort, og jeg sad stum tilbage, løb Galden over paa mig, og jeg blev hævngjerrig og ondskabsfuld. Da reiste en Mand sig, der havde siddet ved Siden af os, tog sin Ridepidsk og Hat, idet han sagde:

— Franskmanden er en Slyngel og spillede med falske Tærninger. De, som han gav Eder i Haanden, vare rigtige; men de, han selv slog med, vare falske. Pierre Denay har bedraget Eder!

— Kjendte I den Fremmede? spurgte Præsidenten. Har I senere mødt ham? — Hvem var han?

— Djævelen selv, ellers veed jeg ikke, hvem han skulde være, sagde Larry. Jeg blev endnu siddende et Kvarteer; jeg var Tigger og eiede ikke en Penny at leve for. Mine Sparepenge og min Plan, at vende tilbage til mit Hjem, Alt var henveiret ved denne Slyngels Bedrageri. — Da foer der mig som et Lyn igjennem Sjælen. Jeg sprang op, greb min Revolver, kastede mig paa min Hest og jog vildt afsted efter Denay henad Landeveien til Sacramento. Tidlig om Morgenen Kl. 5 naaede jeg ham ved den anden Kløft. Jeg red tæt op til ham, han vendte sig om og blev saa bleg som en Dødning, da han kjendte mig igjen. Vi stod lige overfor hinanden, Mand mod Mand, og jeg sagde til ham:

— Denay, sagde jeg, I har spillet falsk. De Tærninger, I gav mig i Hænderne, vare ægte; men de, hvormed I selv slog, vare falske. Giv mig strax den Gevinst tilbage, hvorfor I har bedraget mig!

Larry holdt inde igjen og tørrede Sveden af sin Pande.

Dommerne hørte til i Taushed; deres Cigarer vare for længe siden gaaede ud.

Der var noget Sanddru og Gribende i de rolige og enfoldige Ord, hvormed Larry anklagede sig selv paa Liv og Død.

Larry vedblev derpaa:

— Det er ikke sandt, svarede Denay mig.

Det faldt ham haardt at tale, og hans Tunge syntes som bunden.

— Saa viis mig Tærningerne, om de ere falske eller ikke, sagde jeg.

— Da blev han som rasende, vedblev Larry, og kastede sin Hest om. Han greb i sin Kappe, som om han søgte Noget og vilde flygte bort. Jeg red i Veien for ham og sagde, at han skulde give Tærningerne fra sig, ellers vilde jeg gjøre, hvad der senere vilde angre mig.

— Gjør det ikke! sagde Denay, greb efter Flinten, som han havde over Skulderen, og reiste sig i Sadlen for at sigte paa mig.

— Da jeg saae dette, blev jeg helt eiendommelig tilmode, en kold Gysen gjennemfoer mig!

Larry standsede igjen og snappede efter Luft.

— Det var, som om ti Tusinde onde Aander havde grebet mig, Hørelse og Syn forgik mig.

— Tærningerne, skreg jeg, Tærningerne!

— Imedens jeg udraabte disse Ord, vedblev Larry, knaldede Skuddet af, han sprang op i Sadlen og faldt hovedkulds af Hesten. Han sagde ikke et Ord og var død.

Larry standsede igjen.

— Og hvad gjorde I derpaa, Larry O'Neill? spurgte Dommeren.

— Jeg steg af Hesten, skjøndt det gik vanskelig nok, meget vanskelig. Det var, som om jeg havde smeltet Bly i Aarerne og i Hjernen istedetfor Blod. Jeg steg af, tog hans Lædertaske af ham, men lige som jeg vilde aabne den, hørte jeg Hovslag nærme sig, og en klar Stemme synge en munter Sang. Da sprang jeg op, tog Tasken til mig og red ind i Kløften og, uden at standse, videre igjennem Vandet og over Stenene. Jeg red ind i det vilde Krat, op ad Bjerget, kastede mig der under en Busk og brød Laasen op; jeg fandt ganske rigtig mine Penge og de falske Tærninger. — Her er det, Dommere, Alt hvad jeg tog fra ham, hans Taske, hans Papirer og de falske Tærninger!

Larry tav.

Præsidenten betragtede Dommerne med et langsomt Blik og de ham.

— Larry O'Neill, begyndte Præsidenten, vi ville undersøge Sagen, og naar Beviserne...

— Beviserne! udbrød Larry med en barsk Latter. Hvilke Beviser ønske I? — Er det, jeg har bevist, ikke tilstrækkeligt? Ville I endnu, at jeg skal aflægge Ed derpaa? — Ville I?

— Men Will Gilligan? spurgte Præsidenten. Hvorledes forholder det sig med ham?

— Det var Will Gilligan, hvis Hest jeg hørte; syngende kom han fra Minerne ved Sacramento, sprang af Hesten og knælede ned foran den blødende Mand for at se, om han kunde hjælpe ham. Han stod imidlertid ikke til at hjælpe; thi jeg skal sige Eder, mit Lod Bly var gaaet ham lige igjennem

Hjertet. Medens Will Gilligan endnu knælede ved Siden af Denay, kom nogle Brændehuggere igjennem Skoven, greb ham og sagde, at Will Gilligan havde ombragt Denay. Forholder det sig ikke saaledes?

— Saaledes sagde de, svarede Præsidenten, og saaledes har han ogsaa selv forklaret det. Men hvorfor har I ikke strax meldt Eder, da vi satte Will Gilligan fast?

— Hvorfor, ja hvorfor? — Jeg overveiede og ventede fra Dag til Dag, at I skulde frikjende Will Gilligan. Derfor reiste jeg heller ikke bort, men vedblev at vente. Hvem giver sig strax Døden i Vold, naar han kan undgaa det? Det gjør Ingen og jeg heller ikke. Men da jeg nu hørte, at I idag vilde dømme ham, er jeg kommen herhen og har fremstillet mig for Eder, at I kunne dømme mig, Dommere!

— Dertil vil der blive Tid, naar vi have undersøgt Sagen, sagde Præsidenten med fast Stemme. Nu maa vi imidlertid sætte Eder fast, Larry O'Neill!

— Derfor er jeg her, Præsident og Dommere. Men Will Gilligan maa I give fri.

Præsidenten saae spørgende paa Dommerne og sagde derpaa:

— Jeg mener, der er Intet i Veien for, at vi kunne give Will Gilligan fri, mine Herrer Dommere, tilmed da hans Udsagn stemme overens med Larrys, og vi allerede længe nok have berøvet den unge Mand Friheden. Er det ogsaa Eders Mening?

Dommerne nikkede bifaldende.

— Siig saa Konstablerne, at de løslade Will Gilligan og give ham hans Taske med Guldet tilbage. Vil han gjøre Ansvar gjældende imod os, fordi vi uden Grund have berøvet ham Friheden, saa skal han forestilles Retten. Han skal have sin fulde Ret og den Opreisning, Loven hjemler ham.

Larry reiste sig endnu engang.

— Præsident og Dommere! begyndte han. Ville I vise en Gunst imod en gammel Mand, der frivillig har fremstillet sig for Eder og forhindret Eder i at dømme en Uskyldig, saa tillad **mig** at forkynde Will Gilligan sin Befrielse. Ville I det?

Præsidenten betragtede ham lidt mistænksomt.

— Kjender I Will Gilligan? Har I seet ham tidligere?

— Nei, aldrig! Men jeg skylder ham at bede ham om Tilgivelse, fordi han for min Skyld saalænge har siddet i Fængsel og for min Skyld har svævet i Angst for sit unge Liv. Det piner mig saaledes, at jeg maa gjøre det godt igjen før mit Livs Ende. Husk, at det er den sidste Bøn, der rettes til Eder fra En, der er vis paa Strikken og maa dø.

— Jeg tænker ikke, mine Herrer, at der kan være Noget i Veien for at opfylde Larry O'Neill denne Bøn?

Dommeren tav. Ingen Stemme hævede sig derimod.

Præsidenten ringede og befalede den indtrædende Konstabel at føre Larry O'Neill til Will Gilligans Fængsel, at sætte denne paa fri Fod og fængsle Larry.

De fjernede sig strax begge.

Dommerne tav endnu og saae mørkt ned for sig.

— Det er en vanskelig Sag! yttrede En af dem.

Derpaa indtraadte atter den samme trykkende Taushed.

— Stakkels Larry! begyndte endelig John Neal med bevæget Stemme. De skulde have seet ham med mine Øine, da han for San Antonio de Bexar fra Brystværnet sprang ind i det spanske Batteri og huggede Mandskabet ved den nærmeste Kanon ned, hvorledes han for Callao med sit Skyts frembragte den første Breche, saa at Texanerne nær havde kvalt ham af Glæde — hvorledes han var i Hælene paa Santa Anna og var en af de Første, der traf den feige Usling ud af den Sump, hvor han lige som en Alligator havde skjult sig lige til Halsen — stakkels, stakkels Larry!

— Det er en brav Mand, yttrede atter En efter en Pause; men han maa hænges. Forbrydelsen er en Kjendsgjerning. Et Mord paa aaben Landevei!

— Men, indvendte igjen en Anden, han havde mistet Alt, var gjort til Tigger ved Bedrageri — en falsk Spiller havde berøvet ham Sparepenge, Subsistensmidler og Haabet om at kunne vende tilbage til sit Fødehjem!

— Denay havde ufeilbarlig i næste Øieblik skudt Larry ned, hvis han ikke var kommen ham i Forkjøbet. Han har altsaa handlet i lovligt Nødværge, gjorde John Neal gjældende.

— Det er en slem Sag! mumlede en Anden.

Derpaa blev der atter stille.

De stod op og gik mørke og nedslaaede bort.

Efter fem Minuters Forløb var Salen tom.

(Fortsættes.)

Polakindens Krucifix.

(Slutning.)

2. Professorens Optegnelser.

Neppe to Aar efter Valeska Wolas første Optræden havde hun næsten vundet et europæisk Navn.

Tiden imellem sine Kunstreiser tilbragte hun i Warschau i Bankier Markus' Hus.

Her traf hun sammen med Feodor Prokinsky, som snart til Stadighed paa Fortepianoet ledsagede hendes Violinspil i alle private Cirkler. Ingen havde nogensinde interesseret hende som han.

Sympathien var gjensidig, og den voxede snart til Tilbøielighed, ja til Lidenskab. De vare et Par som skabte for hinanden.

Feodor udtalte sig snart aabent overfor Valeska og beroligede hende, da hun hentydede til hans Familie.

Under den Bevægelse, der i Polen fremkaldtes af Julirevolutionen, forlod den gamle Grev Prokinsky Warschau med den russiske Hær og tog sin Søn med sig til Rusland. Da han opfordrede sin Hustru, der paa denne Tid opholdt sig paa et af deres Godser, hvor hun just havde bragt en Datter til Verden, til snarest at komme til ham, vægrede hun sig bestemt ved at skille sig fra sit Fædrelands Sag og nægtede afgjort at udlevere Barnet.

Atten Aar gammel kom Feodor med sin Fader til Paris, hvor han traf sammen med en Del polske Landflygtige. Flere af dem kjendte hans Moder, der var død i Siberien.

Fra nu af betragtede han sin Fader som en Russerven og Landsforræder. For ikke at miste Sønnen lige som Moderen og det yngste Barn, der sporløst forsvandt under Frihedskampen, gjorde han Alt for at føie sig efter Feodor.

Den ældre Greve indvilligede ogsaa strax i Feodors Valg, og der fulgte hurtig en Indbydelse for Valeska til at besøge Greven paa hans Gods, hvor Feodors Bedstemoder snart vilde indfinde sig.

Valeska blev hjertelig optagen i Grevens Hus og vandt helt den aldrende Fyrstinde, Feodors Bedstemoder.

Bryllupsdagen var allerede berammet og indtraf snart.

Valeskas Kammerjomfru havde lige forladt hende, der pyntet som Brud var knælet ned og hensunken i Bøn, da Fyrstinden traadte ind.

Efter en hjertelig Lykønskning overrakte hun hende et Smykkeskrin, der indeholdt et værdifuldt Halssmykke.

— Min Datter, hvis ulykkelige Skæbne Du kjender, har baaret dette. Gud give Dig en lysere Skæbne! Jeg overrækker Dig dette, fordi der i dit Blik og i din Stemmes Klang ligger Noget, der saa tidt har mindet mig om min stakkels Datter. — Bøi dit Hoved og lad mig løse det Krucifix, Du bærer om Halsen!

Valeska var allerede kommen hende i Forkjøbet og holdt det simple Sølvkors i Haanden.

— Jeg skiller mig kun nødig ved det, selv for en kort Tid, sagde hun vemodig. Det er det Eneste jeg kan kalde min Eiendom med Rette. Det var bundet om min Hals, da jeg som Hittebarn blev optagen i Hospitalet i Warschau.

Deltagende rakte Fyrstinden sin Haand ud efter Krucifixet; men neppe havde hun kastet et eneste Blik paa det, før hun blev ligbleg og sank om paa en nærstaaende Stol.

— Dette Kors bar min Datter den Dag, hun første Gang gik til Alters, hviskede Fyrstinden. Her staaer hendes Navnetræk og Datoen! Er Du det Barn, som man har antaget for død — er Du min Datterdatter Valeska? Barmhjertige Gud!

I det samme Øieblik traadte Feodor ind med et glædestraalende Ansigt; men hvilke Følelser greb ham, da han saae det fortvivlede Udtryk paa de to Kvinders Aasyn? Han gik hen imod Valeska for at slutte hende i sine Arme; men hun stødte ham tilbage og flygtede ind i et Sideværelse.

Længe varede det, inden han kunde forstaa Fyrstindens usammenhængende, stammende Meddelelser. Han vilde ikke tro derpaa; han saae kun Opspind og Intriger deri.

Feodors Lidenskab syntes at skulle slaa over i Vanvid, og han vilde Intet høre om at elske Valeska som sin Søster.

Trøstesløse Kampe fulgte paa denne skæbnesvangre Dag. Kampe, der syntes saa meget mere forhaabningsløse, som de vare uden Maal, uden Vished om Udgangen.

Allerede samme Dag afreiste den gamle Greve med Feodor for nær og fjern at anstille alle mulige Efterforskninger.

Det fremgik heraf, at Valeska var funden den 8de September 1833, samme Dag som Russerne indtog Warschau. Den Gang syntes Barnet at være to Aar gammel; hun kaldte sig selv Valeska. En tidligere Tjenestepige hos den afdøde Grevinde blev udfunden. Hun havde havt Barnet i Forvaring, da Grevinden tog til Warschau, men maatte gtter udlevere det i Julimaaned det nævnte Aar, og senere forsikkrede hun Intet at have hørt til det.

Alligevel følte Alle, paa Feodor nær, sig overbeviste om, at Valeska var hans Søster.

Selv led hun usigelig; thi hun delte de Andres Overbevisning. Hendes Villieskraft seirede, og idet hun benyttede sig af en ny Reise, Feodor foretog sig for at indhente yderligere Oplysninger, flygtede hun til Tydskland.

Ingen havde hun betroet sig til, Ingen skulde erfare, hvorhen hun drog — hun vilde være død og forsvunden for Alle, der havde staaet hende nær i Lykke og Lidelse. Hun tog til Tydskland, hvor hun antog at være mindst kjendt og beskyttet af sit nye Navn, Anna Lange, lod hun sig indføre i Wiens

musikalske Kredse, hvorfra hun senere begav sig paa en Kunstreise.

Imedens gjennemreiste Feodor alle Europas Lande for at finde den Elskedes Spor, og saaledes traf han hin Aften endelig sammen med hende i Köln.

Hans Plan var at formaa hende til at vende tilbage til sin Faders Hus; han lovede hende kun at betragte hende som sin Søster, blot hun vilde taale ham i sin Nærhed. Valeska afslog det haardnakket; hun følte altfor tydelig, at et saadant Samliv vilde være umuligt for dem. Det vilde oprive dem aldeles.

Jeg glemmer aldrig den næsten unaturlige Ro, hvormed den haardt prøvede Pige fortalte mig sin Historie, der gjorde saa meget stærkere Indtryk ved det Udbrud af hæftig Smerte, hvormed hun tilsidst løftede sine Hænder mod Himlen og høitidelig lovede hellere at dø end endnu engang at træffe sammen med Feodor.

* * *

Aar gik hen, uden at jeg hørte Noget til den stolte Pige. Skjøndt jeg gjennemlæste alle musikalske Tidender, hørte jeg hende dog aldrig omtale.

En Morgen modtog jeg en Pakke med Berlins Poststempel. Den indeholdt en Violin, et forseglet Brev og en aaben Seddel, hvorpaa jeg læste følgende Ord:

„Naar jeg ikke mere lever her paa Jorden, vil „De, dyrebare Ven, modtage disse Linier. Forhaabentlig vil De lige saa villig opfylde denne „min sidste Bøn, som De opfyldte min første. „Send den medfølgende Violin og Brevet til „min Broder og tilføi Datoen for Modtagelsesdagen; hvis De vil, ogsaa nogle Ord om vort „første Sammentræf. De har hørt min Ed, „aldrig at træffe sammen med Feodor. Dertil „gaves kun eet Middel. Jeg har siden hin Nat „ikke rørt min Violin; men jeg maatte dø deraf. „Gud velsigne Dem og tage mig snart til sig.

Valeska Prokinska."

Da jeg i dybe Tanker greb det til Grev Feodor Prokinsky adresserede Brev for at opfylde den Afdødes sidste Ønske, følte jeg, at det indeholdt noget Haardt.

Valeska havde ikke alene taget Afsked med sit Hjem og sin Kunst, hun havde heller ikke villet tage sin Mødrenearv, Krucifixet, med i Graven.

Stammens sidste Ætlinge.

Ved Nyhollands sydøstlige Spids ligger den over 1250 Kvadratmil store Ø Vandiemensland eller Tasmanien, der blev opdaget 1643 af Hollænderen Tasman.

Øen er rig paa Kænguruer og andre Pungdyr, Sæler, Hvaler, Papagøier, Ørne og Kasuarer, en Art Strudse. Der voxer flere Sædarter og findes desuden Jern, Stenkul og Kobber.

Indbyggerne vare Papuaer eller Australnegre med Uldhaar, sky, men venlige. De gik aldeles ubeklædte; kun om Vinteren bedækkede de sig med Strudsfjer.

Deres Sæder og Levevis vare simple og deres religiøse Forestillinger nøie knyttede til Naturen. De tilbad en Dagens og en Nattens Gud; hin gav Lys, Velsignelse og Lykke, fra denne kom Uheld og Fordærvelse.

I Aaret 1803 nedsatte Englænderne sig paa Øen, hvor de havde anlagt en Forbryderkoloni.

Dengang anslog man endnu den indfødte Befolkning til nogle Tusinder. Deres fredsommelige Væsen beskyttede dem dog ikke imod de Hvides Mishandlinger; de blev jagede og nedskudte som vilde Dyr, man stjal deres Børn og skændede deres Kvinder.

Det var derfor intet Under, at Tasmaniernes oprindelige Godmodighed forvandledes til bittert Fjendskab. Det kom til vedvarende Kampe imellem dem og de Hvide.

Nu fattede den engelske Guvernør den Plan, hemmelig at overfalde dem og gjøre dem uskadelige; men Udfaldet blev, at han kun tog et Par Indfødte tilfange, medens hans Tropper deserterede i massevis.

Da tog man sin Tilflugt til en anden Taktik: man lurede ved passende Leiligheder „de Vilde" op, tog dem i Skarer tilfange og førte dem over til Flindersøerne, hvor de sidste Rester af Stammen optoges i Aarene fra 1835 til 1845. Saaledes blev en uskyldig Folkestamme formelig civiliseret tildøde af Englænderne; thi hin Ø blev Tasmaniernes Grav, og i Løbet af 50 Aar svandt Øboerne ind til fire Personer, hvilke vi her fremstille paa vort Billede.

Billedet forestiller dem saaledes, som de klædte paa Europæisk tog Del i et Bal hos Guvernøren i Tasmaniens Hovedstad, Hobarttown.

Som vore ærede Læsere ville se have disse, en Mand og tre Kvinder, allerede naaet en Alder, der ikke længer tillader noget Haab om Efterkommere. De blev ogsaa de Sidste af deres Stamme.

Naar man hører denne ikke enestaaende Civili-

sationshistorie, kan man forstaa, at enhver livskraftig Nation til det Sidste vægrer sig ved at modtage Missionærerne, disse Europas Kjøbmandsfolks ildevarslende Forposter.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Jeg kjender kun lidt til dette Lands Historie, sagde Moth; men jeg har rigtignok altid troet, at Fortællingen om Keiserens Mord var et falsk Opspind af Ildesindede, og at han vel døde pludselig, men dog naturligt.

— Der er tusinde Tunger i St. Petersborg, Herre, vedblev den unge Maler mere rolig, og tusinde i det øvrige Rusland, som, hvis de vovede det, kunde fortælle Dem, at vor Keiser er bleven snigmyrdet. Tusinde Hænder kunne udpege Dem Orloff, hvem De nys saae ride saa stolt igjennem Gaderne, som den Usling, der med egne Hænder har kvalt Czar Peter den Tredie, skjondt han bad om Naade. Men nok om det, den Dag vil vel komme, da Hævnen rammer Ugjerningsmanden.

Imidlertid var Baaden hurtig gleden ned ad Flodens klare, rullende Bølger.

Det var seent, inden de endelig naaede hjem til Onkelens Hus, hvor Moth bød sin Ledsager Farvel.

Saaledes endte hans første Dag i St. Petersborg.

4de Kapitel.

Knutten.

Paul Moth havde nu opholdt sig adskillige Uger i St. Petersborg og var allerede bleven indført i adskillige udvalgte Kredse af de derboende Englændere, lige som han udvidede sit Bekjendtskab til Byen.

Naar han talte til Onkelen om at faae Lov til at hjælpe ham i Forretningen, mente denne, at derom kunde de alletider senere tale. Han burde først lære Byen at kjende, dernæst skulde de foretage en Reise til Makarieff.

En Dag, da han alene færdedes paa Gaderne, saae han til sin store Forbauselse en stor Skare Mennesker samlede.

Hans Nysgjerrighed var vakt, og han trængte saa langt ind igjennem Masserne, at han blev Vidne til en Scene, hvorfra han gjerne igjen havde fjernet sig, hvis han blot havde kunnet.

Indenfor en Kreds af bevæbnede Soldater, var der opreist en høi Pæl, hvortil en Mand var bunden, blottet til Livet. Ved hans Side stod en høi Mand, der holdt i sin Haand et Instrument, hvori vor unge Ven uden Vanskelighed gjenkjendte det frygtelige Torturredskab, Knutten.

Afstraffelsen var endnu ikke begyndt. Den Skyldige saae sig omkring med et Blik, som man ikke saa let kunde glemme igjen, naar man engang havde seet det. Tilskuerne syntes ikke at nære nogen synderlig Medlidenhed med det ulykkelige Offer.

Da Bøddelen løftede Knutten, udstødte den Ulykkelige en uhyggelig, unaturlig Latter, der imidlertid pludselig slog over i et Hyl som et vildt Dyrs Dødsskrig, da det første Slag ramte ham.

Strængene paa Knutten syntes som Slanger at lægge sig om den Ulykkeliges Legeme og bore sig ind i Kroppen paa ham.

Strømme af Blod rislede ned ad hans Sider.

Hvor længe denne uhyggelige Straffescene varede, kunde Moth ikke forklare sig selv; thi han følte en Svimmelhed gribe sig, og han vilde ufeilbarlig være styrtet om, hvis ikke en kraftig Arm havde grebet ham i samme Øieblik, som en mørk Taage lagde sig over hans Øine.

Da han atter kom til sig selv, laa den Ulykkelige næsten livløs henstrakt paa Jorden. Mængden havde imidlertid fjernet sig, da Skuespillet jo var forbi.

— De er ikke vant til saadanne Scener, bemærkede den Fremmede, der havde grebet Paul Moth.

Det var en midaldrende Mand, meget standsmæssig klædt; hans Ydre røbede strax, at han var en Englænder.

— Nei, Gud være lovet, udbrød Paul ivrig, men med svag Stemme.

— Føler De Dem stærk nok til at staa ene? spurgte den Fremmede.

— Det troer jeg nok.

— Da vil jeg forlade Dem for et Øieblik; men jeg beder Dem, gaa ikke bort fra dette Sted, da jeg seer, at De endnu ikke er kommen til Kræfter. Jeg skal strax være her igjen.

Uden at afvente hans Svar fjernede den Fremmede sig og gik ind imellem Soldaterne, der vare ifærd med at tage Stilladset ned og bære den lemlæstede Forbryder bort.

Der var Ingen, som lagde den Fremmede den mindste Hindring iveien, da han bøiede sig ned over den Afstraffede og betragtede ham med synlig Interesse.

Han tog den kolde, klamme Haand i sin og følte hans Puls. Efter at han havde betragtet de dybe Saar, nærmede han sig til Moths store For-

bauselse Bøddelen, indlod sig i Samtale med ham, tog Knutten, dryppende af Blod, som den var, i sin Haand og betragtede den ganske koldblodig.

Uden at se sig et eneste Øieblik tilbage, skyndte Moth sig bort, og da han var naaet til sin Onkels Hus, lukkede han sig inde i sit eget Værelse, hvor han opholdt sig, indtil han nogle Timer senere begav sig ned til Middagsbordet.

Ved Bordet befandt der sig en Gjæst, og til sin store Overraskelse gjenkjendte Moth i ham, der blev ham forestillet som Herr Howard, den Fremmede, han om Formiddagen havde mødt ved Exekutionsstedet.

Den Fremmede opdagede strax hans Forbauselse og bemærkede med et smilende Aasyn:

— De vidste nok ikke imorges, hvad De skulde tænke om mig og undgik derfor min Fortrolighed?

— Jeg følte mig bedre, stammede Paul Moth, og mente at kunne gaa hjem uden Hjælp. Tillad mig at takke Dem for Deres Opmærksomhed.

Kjøbmanden blandede sig nu i Samtalen, idet han udtalte sin Forundring over, at de kjendte hinanden.

Dette gav naturligvis Anledning til, at man kom til at omtale den allerede skildrede Begivenhed, og Howard fik Leilighed til at yttre sig om mange af Forholdene i Rusland, som han lod til at have sat sig meget nøie ind i, saa man kan begribe, at Pauls Interesse blev vakt i en betydelig Grad.

Da blev Samtalen pludselig afbrudt, ved at Barton traadte ind, og med et langt og mørkt Blik meldte han med lav Stemme, at en Fremmed ventede neden under paa Herr Howard.

— Hvad er det for en Fremmed? spurgte Kjøbmandens Gjæst.

— Han seer ud til at være en stor Mand, Herre, sagde Barton.

Med næsten hviskende Stemme tilføiede han:

— Han kom i en af Fyrst Potemkins Vogne. Jeg kjender den paa Liberiet.

— Naa og hvad saa, min Ven? spurgte Howard. Jeg kjender ikke Noget til Fyrsten.

— Jeg frygter for, Herre, at dette Besøg er alt Andet end heldvarslende, stammede Tjeneren.

Gilbert Penrhyn syntes at nære lignende Tanker; thi hans Ansigt formørkedes synlig.

— Barton, yttrede han, har levet længe nok i Rusland til at vide, at Tigerens Fløielspoter skjule skarpe Kløer. Ikke sandt, Barton?

Tjeneren bukkede.

— Lad os først se, hvad det er, bemærkede Howard rolig.

Idet han reiste sig for at forlade Værelset med Tjeneren, sagde Kjøbmanden:

— Lad mig, inden De gaaer, forsikkre Dem om, at De trygt kan henvende Dem til mig, hvis min Indflydelse kan gavne Dem i vedkommende Sag.

Istedetfor Svar bukkede Howard og forlod Værelset.

— Den Mand har en ædelbaaren Sjæl og et Hjerte saa frygtløst som en Løve, henvendte Gilbert til sin Neveu. Men jeg stoler dog paa, at han ikke har opvakt Myndighedernes Mistanke ved sin Videbegærlighed.

— Hvad er da egentlig hans Hensigt med at besøge Rusland? spurgte den unge Mand.

— Den samme, som har bragt ham til at gjennemreise næsten alle Europas Stater. Han besøger overalt Fængslerne, ikke af Nysgjerrighed, men for at udfinde Midler til at fjerne Misbrug og gjenvinde de Fortabte for Samfundet.

Imidlertid vendte Howard strax tilbage.

— Det er høist ubehageligt! udbrød han, idet han atter indtog sit Sæde.

— De har formodentlig faaet Ordre til at forlade Landet inden fire og tyve Timer, sagde Kjøbmanden. Man vil lære Dem ikke at stille unyttige Forespørgsler i Fremtiden. Jeg frygtede næsten, det skulde have været Noget endnu værre.

— Nei, det er endda ikke saa slemt, svarede den Adspurgte med et stille Smil. Deres naadige Herskerinde, Keiserinden, indbyder — det vil vel sige befaler — mig at komme til Hoffet. Det undrer mig i høi Grad, da jeg efterlød min Vogn og mine Heste paa det sidste Holdested og kom tilfods her til Byen, for at Ingen skulde ane min Ankomst.

Kjøbmanden brød ud i en hjertelig Latter.

— Vor keiserlige Moder hører og seer mere, end vi ane, tilføiede han. De har neppe været tolv Timer i St. Petersborg, førend Deres Navn, Deres Stilling, den Vei De er kommen, Hensigten med Deres Reise i Rusland, kort sagt Alt, er opgivet for Politichefen. Keiserindens Palads og Politiet staa i uafbrudt Forbindelse med hinanden. Men De vil naturligvis modtage Indbydelsen eller lystre Ordre, som De siger.

— Nei, Herr Penrhyn. Jeg sagde til Overbringeren, at jeg var kommen til Rusland for at bese Fængslerne, men ikke Paladserne, og at Alt, hvad jeg vilde bede Hendes Majestæt om, var i Fred at maatte fortsætte mine Undersøgelser.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Maler fik den Opgave at male to Procesførende, hvoraf den ene havde vundet, den anden tabt

fin Sag. Han løste den paa følgende sindrige Maade: han malede to Personer, den ene nøgen, den anden i det blotte Linned.

Hertugen af Morny har givet følgende skarpe, men træffende Skildring af en høflig Mand. En høflig Mand, siger han, er den, som med Interesse hører paa Ting, som han allerede er fuldstændig bekjendt med, medens den, der fortæller dem, ikke har det ringeste Bekjendtskab til dem.

Humør.

Huslærerinden: Naa, Marie, kan Du saa sige mig, hvad er et Mirakel?

Marie: Moder siger, det vilde være et Mirakel, om De ikke blev gift med den unge Kapellan!

Logogrif.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Jeg gjemmer det, som Døden bringer,
Naar mod din Fjende Du det svinger.

5 4
Bonden bruger mig ret ofte;
Men han kaster først sin Kofte.

3 2 1
Taktfast jeg bestandig brummer,
Naar til Sang og Dands jeg summer.

6 7 10
Naar Du skal din Grød fortære,
Mig Du neppe kan undvære.

2 3 8
Jeg er ret en snurrig Fyr,
Dog ei mere end et Dyr.

1 2 5
Du i mig Dig gjerne svinger,
Baaren paa Musikens Vinger.

9 2 1 7
Dette Smaabørn ei kan lide,
Nu det Hele Du maa vide.

Ø. M. Ø.

Opløsning paa Karaden i Nr. 4:

Korthed.

Rigtig opløst af: Hesten paa Kongens Nytorv, To Skæve, Maja, Lille Otto, Konrad Petersen, De fire Simler, Enkefru Kliko, Pleiefader, Vandmanden, Landmanden og Prammanden fra Øverød, Otto Carlsberger, Blæksprutten fra Gammelstrand, Reiepilleren, Godske, Gartnerpigen fra Valby, Komfaldira, Familiens Løitnant, Jens Pandekage, Lamme Petersen, Trit, De fire Gratier paa Jagtveien, M. A. Holm og Barden fra Østergade.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage Bladet igjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at de medfølgende Tillægsark ikke kunne forsendes med de respektive Numre; men ville blive dem tilsendte samlede ved Kvartalets Slutning. Hvis de da ogsaa skulde udeblive, bedes man velvilligst underrette Expeditionen derom.

Redaktionen.

☞ Med dette Nr. følger 6te Ark af C. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 7. 10 Øre. 2den Aargang.

Goethe og Dandsemesterens Døttre.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Imidlertid havde Konstablen fort Larry gjennem den lange Korridor hen foran Will Gilligans Celle og aabnet Døren.

Man skulde have ondt ved efter Cellens hyggelige Indretning at dømme at anse den for et Fængsel, hvori man indespærrede Tyve og Mordere, hvis ikke de stærke Vinduesgittere havde vist, at man helst ønskede at hindre Beboerens Samkvem med Yderverdenen.

Fangen laa udstrakt paa et bekvemt Leie; han var fuldt paaklædt og havde trukket sin af fin Uld vævede Poncho over sig.

Han var klædt i Kaliforniernes smukke, klædelige Dragt og bar hvide, indtil Hofterne opskaarne Benklæder; de vare besatte med Sølvknapper og holdtes sammen om Livet med et langt Silkeskærf.

Han syntes ikke engang at finde det Umagen værd at vende Ansigtet om imod den Indtrædende.

Først da Larry traadte ham et Skridt nærmere, dreiede han Hovedet.

Begge betragtede hinanden en Stund i Taushed.

— Staa op, min Gut! sagde Larry. Jeg gad dog nok se, hvorledes I staaer og gaaer.

— Hoho! Er det allerede kommet saa vidt med mig? udbrød Will leende.

Han rørte sig dog ikke af Pletten.

— Ha, vedblev han. I er den sidste Retsinstans, Bøddel! Den høie Komitee har vel sendt Eder for at maale Tykkelsen og Længden af den Strikke, som den skal anskaffe sig for at hænge mig? — Jeg beder Eder, Ven, tag den af Silke; man hænger dog saa anstændigere end i Hamp. Jeg har lige fra Barnsbeen havt en vis Tilbøielighed for Anstændigheden. Og gjør Slyngen en Smule videre end til en almindelig Strube, men snæver nok for en ærlig Mands Hals. Vil I love mig det?

— Jeg siger, Will Gilligan, staa op og snak ikke saa taabelig!

— Jeg har, saa langt mit korte Liv har været, altid havt Ord for at være den taabeligste Knøs i Limerick og i Staterne, saa nu vil jeg ogsaa være det i Døden, Ven! sagde Will leende uden at røre sig. Lad mig om det. Der er Ingen, som skal sige, at en Gilligan fra Limerick har været bange for Døden!

— Will! Tænk paa Eders Moder og paa Kathlin O'Ley, siger jeg. Staa op!

Med et Spring som en Panther stod Will opreist foran ham. Han stirrede ham med funklende Øine lige ind i Ansigtet og greb med begge Hænder fat i Larrys Skuldre.

— Hvem har talt til Eder om min Moder og om Kathlin O'Ley, Mand! skreg han. Tal, eller jeg...

— Ja, ja, det vil jeg jo ogsaa, Will, sagde Larry.

Han lagde rolig sin Haand paa Wills Skulder og saae ham smilende ind i Øinene, idet han vedblev:

— Ved Jesus! Det er hendes sorte Øine og hendes Pande; kun er Næsen noget stærkere udviklet og Læberne ikke saa fine. Ja, ved Jesus! — Og en lang, kraftig Knøs er I bleven! — Det glæder mig, det glæder mig!

— For Pokker, I gjør mig gal, Mand! Siig mig, hvad snakker I om mine Øine, min Pande og min Næse? — Er I graadig? — Har I ikke nok i min Hals?

— Jeg skal forklare Dig det, Will, min Gut, svarede Larry med en blød, fortrolig Stemme. Jeg er jo kommen saadan ganske særlig for at sige Dig, at Du er fri og uhindret kan forlade Fængslet. Du kan gaa, hvorhen Du vil; men det maa være paa Stedet, Will!

Uden at kunne faae et Ord frem stirrede Will Gilligan paa ham.

— Jeg er kommen her for at sige Dig, at Du er fri, min Gut! gjentog Larry. Men...

— Jeg er fri... fri! jublede Will. Og I har... I vil... Oh, min Moder, min Kathlin! Mand, hvem er I? Kommer I fra Himlen eller fra Helvede? Tør jeg reise hjem? Oh, hvor ængster den Tanke mig, at drage hjem, hjem til Fader og Moder og til Kathlin! Men I driver en grusom Spøg med mig... Gud være Eder naadig, om I har spøget!

Hans Stemme var atter bleven haard og truende.

— Stille, min Dreng! Min Tid er kort og din ogsaa. Hør mig derfor rolig, hør paa Larry O'Neill — læg Mærke til det Navn, det er intet ilde Navn, Larry O'Neill — hør mig nu. Du forlader dette Hus. Man vil give Dig dine Penge tilbage; hører Du? Naar Du har faaet dine Penge, gaaer Du lige til Havnen. Forstaaer Du? Ikke tilhøire eller tilvenstre, ikke til noget Hotel. — Gud bevare Dig fra Hotellerne! — Hører Du? Du skal gaa lige ud til Longwharf og spørge efter Briggen „Athlone“. Briggen „Athlone“, Kaptain Fred Mills, ligger klar til at seile og stikker Kl. 2 i Søen for at gaa til Belfast. Mærk Dig det vel: Briggen „Athlone“, Kaptain Fred Mills, Kl. 2 til Belfast. Du maa ikke se Dig om tilhøire eller tilvenstre eller tilbage; heller ikke tale med Nogen eller give noget Svar, om man taler til Dig. Du gaaer lige ombord paa Briggen „Athlone“, hvor der er

løst Billet for Dig til Belfast. — Vil Du love mig det?

Will betragtede ham paa engang forskrækket og forbauset.

— Det vil jeg, sagde han; men sig mig dog, hvem er I, og hvad har I i Sinde?

— Intet, spørg mig ikke. Gjør kun, hvad jeg siger, spørg Ingen om mig, hverken paa Land eller ombord. Du vilde komme til at angre det haardt, min Dreng! Tal ikke til Nogen om mig; men naar Du er hos din Moder og hos Kathlin O'Ley, skal Du sige dem, at jeg skænker dem Dig.

— Vil Du sige dem det, Will? — At jeg skænker dem Dig!

— Ja, det skal jeg! sagde Will med rørt Stemme.

— Gaa saa! Gjør og siig, som jeg har befalet Dig. Lev vel, min Dreng!

Den gamle Mands Stemme skælvede, og han greb begge Wills Hænder, idet han vedblev:

— Tal nu ikke, spørg ikke; men gaa. Gud lede bestandig dine Skridt og velsigne Dig! — Jeg er saa at sige allerede en Dødens Mand og den Sidste af min Slægt, der engang i mit Fødeland har siddet paa en Fyrstetrone. Naar I sidde sammen derhjemme ved den grønne Shannon, tænk da paa den gamle Mand fra Missionsstedet Dolores, tænk paa Larry O'Neill! Det vil glæde hans Sjæl, naar han veed, at I tænke paa ham med Tak og Kjærlighed! — Gaa!

Den Gamle dreiede sig om imod Vinduet.

Will traadte nærmere hen imod ham; men Larry strakte afværgende sin Haand ud.

— Gaa! sagde han med barsk, bydende Røst, uden at vende sig om.

Will Gilligan gik.

San Franciscos Jordbund brændte under hans Fødder.

Han var jo kun kommen dertil fra Minerne for med sine sammensparede Penge at vende tilbage til sit Hjem. Da bragte det skæbnesvangre Mord ham i Fængsel og holdt ham tilbage.

Will fik strax sine Penge udleveret.

Han gav sig hverken Tid til at tælle eller veie dem, for at se om Alt var i Orden, men gik hurtig, med lette Skridt over de til Trængsel fyldte Torve og gjennem Gaderne, uden at se sig om tilhøire eller tilvenstre; uden at spørge Nogen eller svare dem, der spurgte ham.

Snart stod han i Havnen og naaede ud paa Longwharf.

Han behøvede ikke længe at søge efter Briggen „Athlone"; thi han fik strax Øie paa to engelske Flag og fra Fokkemasten paa Briggen vaiede en lille Stander med et stort M (Mills).

En Jolle skulde just til at støde fra Land; den gamle Kaptain Fred Mills sad selv tilrors.

Han hilste meget venlig paa Will, da denne havde forestillet sig for ham. Han vidste aabenbart, hvem der havde sendt ham.

Lodsen stod allerede ombord og vinkede med Hatten, at de skulde skynde sig.

Jollen lagde til ved Falderebet, og Kaptainen steg ombord, fulgt af Will Gilligan.

Da de vare naaede op paa Dækket, nikkede Kaptainen til ham og sagde kun:

— Kahyt Numer 3.

Derpaa forlod han ham.

Will steg ned ad Trappen til Kahytterne, og da han havde forstaaet af Kaptainens Ord, at Kahyt Nr. 3 var hans, aabnede han Døren uden at spørge eller banke paa og — med et Skrig traadte han atter tilbage.

Ogsaa fra Kahytten lød et Skrig, et dobbelt Skrig.

Peggy og Kathlin sprang op fra deres Sæder, hvor de hidindtil havde siddet med bøiede Hoveder, fulde af Sorg og Forventning.

Will stod lyslevende for dem og løftede Armene, imedens han stirrede paa dem. Hans Blik gled fra den Ene til den Anden, som om han ikke ret vidste, hvem af dem han først skulde hilse paa.

Da traadte han tre Skridt frem og laa Øieblikket derefter for sin Moders Fødder og omfattede grædende hendes Knæ.

Ingen af dem talte. Moderen og Sønnen, begge havde de kun Taarer at hilse hinanden med.

Heller ikke, da han sprang op og fløi i Armene paa Kathlin, kunde de tale for Taarer. Deres Hjerter vare altfor fulde. Hulkende hængte de om hinandens Hals, Moder og Søn, Will og hans Elskede, som om de aldrig skulde skilles mere — paa Havet, paa Jorden, i Himlen!

Deres Læber fandt vel endelig Ord for deres Jubel; men det var, som om de talte i Feber, i Drømme.

Fortid og Fremtid blandede sig imellem hinanden, saa at der neppe blev Tid eller Rum for det Nærværende. De hørte og saae Intet, af hvad der omgav dem.

Da de efter en Times Forløb forlod Kahytten Haand i Haand og saae sig om i den kostelige, blaa Æther, der omgav dem, laa allerede San Franciscos endeløse Hus- og Teltmasser, hele det forvirrede Kaos af Seil, Tove og Skibe med Værftet i det Fjerne.

En glimrende, lys Stribe begyndte at rulle sig op imellem dem og Staden, i Begyndelsen som et lyseblaat Sølvbaand, der hurtig voxede i Længden og Breden. I uudtalelig Henrykkelse fulgte de dets Væxt.

Da deres glædedrukne, forklarede Blik hang ved den til et Havspeil forvandlede Stribe, syntes det dem, som voxede det paa Guds Bud frem af Himlen.

By og Havn forsvandt.

Skibenes Masteskov var ikke længer synlig; kun enkelte Vimpler flagrede endnu som Søfugle ude i den fjerne Synskreds.

Dreven frem af den østlige Brise løb Briggen sine ti Knob.

Farvel, Francisco, farvel!

Som Klokkeklang fra Hjemmet lød Matrosernes ukunstlede Sang, medens de hang i Braslinerne og lagde Skibet over, snart i Bagbord, snart i Styrbord.

Francisco, fare well for ever! — Farvel Francisco for bestandig!

(Fortsættes.)

Goethe og Dandsemesterens Døttre.

Den verdensberømte Digter Goethe var mere end noget andet Menneske Lykkens Yndling, og Ingen tør som han rose sig af at have nydt Kvindernes Gunst. Fra hans første Barnesmil til hans sidste Livsaften have Kvinder flokket sig om ham i øm Kjærlighed og hengivent Venskab; stedse øvede han en uimodstaaelig Magt over deres Følelser, og Intet har bidraget mere til at give hans rige, fyldige Liv sin eiendommelig blomstrende Skjønhed end netop den Kreds af yndige, ædle, sjælfulde Kvindeskikkelser, som omgav ham.

En af de bekjendteste og mest henrivende Episoder af dette hans Kjærlighedsliv var det Æventyr, som Digteren oplevede i Strasborg, og som han har sat et udødeligt Minde i sin Levnetsbeskrivelse: „Sandhed og Digtning"; derfra er Motivet til vort Billede laant.

Den gamle, franske Dandsemester skulde lære den smukke Strasborgerstudent at dandse Vals, og som Medhjælpere var han ubesindig nok til at benytte sine to smukke og elskværdige Døttre, Lucinde og Emilie.

Den sortlokkede Lucinde var saa forekommende og venlig, hun gjorde Alt for at trække Timerne ud og var hans Dame baade i Vals og Menuet; men forgæves.

Hans Øine og Hjerte var fanget af den blonde, yngre Søsters bedaarende Ynde.

Lucinde elskede og troede at fortjene et Hjerte, der atter elskede hende. Hun blev syg, og den, der var Skyld i al den Ulykke, var nu alene med den hulde Emilie!

Klog og forstandig, som denne var, tøvede hun ikke med at sætte ham ind i alle de Farer, der kunde følge af hans Forhold, og sikker paa, at denne Sammenkomst er deres sidste, skjuler hun heller ikke sine egne Følelser for ham.

Som en sidste Afsked falder hun ham ved Døren om Halsen og trykker et ømt Kys paa hans Læber. I samme Øieblik flyver en Sidedør op, og Søsteren stormer ind iført en let, men passende Natdragt.

— Du skal ikke alene tage Afsked med ham! udbryder hun.

Emilie slipper ham, og Lucinde trykker ham fast til sit Bryst.

Saaledes saae han sig hildet i det Net, Emilie havde advaret ham for, og man vil indrømme, at Scenen er værdig at tegnes.

Hvad Udfaldet blev hører ikke herhen: en Flod af Taarer, Søstrenes Tvedragt og en Samling smukke Digte, der i verdensberømte Ord forbande „hine smukt buede Læber, som man kun finder dem hos Digterne!"

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Naa, og hvad sagde Overbringeren da dertil?

— Han smilede naadig og sagde, at Fængselsportene overalt skulde aabne sig, naar jeg nærmede mig. Med andre Ord, jeg har fri Adgang til dem. Jeg vil derfor først imorgen besøge Fæstningen; thi jeg vil komme uventet, at de ikke skulle stikke mig Blaar i Øinene. Vil De gjøre mig Følgeskab?

— Paul vil gaa i mit Sted, svarede Kjøbmanden, hvis De vil tage imod hans Følgeskab. Jeg kan læse i hans Øine, at han har stor Lyst dertil. Det vil blive en ny Kilde til Kundskab for ham.

Det blev da ved den Aftale.

5te Kapitel.

Fangen.

Vi føre vore ærede Læsere ind i et af St. Petersborgs Fængsler; udvendig at se til en stærk Fæstning.

I en af de smaa Celler trænger en svag Lysstraale sig ind af den smalle Aabning en otte, ni

Fod over Flisegulvet og oplyser kun svagt det uhyggelige Rum, skjøndt det er Middag udenfor.

Hele Cellens Udstyr er en svær Stenbænk, en haard Madrasse, et simpelt, uldent Tæppe og en Stenkumme med Vand.

Paa Bænken sidder en Fange.

Hans Klædedragt er af grove Stoffer, af udenlandsk Snit, overstænkede og smudsige.

Utaalmodig banker han i Stengulvet med Hælene.

Hans Holdning er nedtrykt; men medens et vildt, forsømt Skæg næsten skjuler hele hans Ansigt, er hans Haar omhyggelig passet, lige som det er tydeligt at se, at han nylig har vasket sit Ansigt og sine Hænder.

Nu reiser han sig og lytter.

Døren gaaer op, og en Soldat træder ind med et Fad fyldt med en olieagtig Suppe og en Stump sort Brød, som han uden at sige et Ord stiller paa Bænken.

Fangen udbryder i et utaalmodigt:

— Pyt, ikke Andet!

Da Soldaten atter vil fjerne sig, raaber han efter ham:

— Heida, vent lidt!

Den Tiltalte standser og vender sig efter Lyden.

— Jeg gad gjerne vide, hvorlænge man har isinde at beholde mig her, vedblev Fangen paa daarligt Engelsk. Her har jeg nu siddet i denne uhyggelige Hule hele sex Uger. Jeg havde nok Lyst til at vide af hvad Grund, og naar man vil forhøre mig. Hører I?

Soldaten maatte være stokdøv, hvis han ikke kunde høre; men han nøiedes med at ryste paa Hovedet og sætte et bredt Smil op, derpaa fjernede han sig langsomt og lukkede Døren for Fangen, der i stærk Ophidselse vandrede frem og tilbage i sin snævre Celle.

Hans Vrede varede imidlertid ikke længe. Han satte sig snart ned paa Bænken, skar Brødet i Skiver og dyppede det i Suppen, idet han mumlede:

— Gud være lovet for Alt, hvad han tilskikker os!

Lidt efter fortsatte han sin Enesamtale:

— Saaledes har min Moder altid lært mig at bede. Stakkels, kjære Moder! Hvad vilde hun sige om sin Axel, hvis hun saae ham her indesluttet mellem disse fire tykke Stenmure?

Derpaa gav han sig atter ilag med sin Suppe og naaede snart Bunden af Fadet.

— Naa, naar Alt kommer til Alt, vedblev han, er det dog ikke saa daarligt, som det kunde være. De ville vel neppe beholde mig her hele mit Liv; kommer jeg til Forhør, kan de da ikke paavise mig Noget. Jeg veed da ogsaa, at jeg før har været i større Fare end denne. Blot jeg kunde faae Nogen at tale med, der kunde forstaa mig!

I det samme Øieblik blev Døren til Fængslet atter aabnet, og Soldaten traadte ind, ledsaget af to Herrer, en ældre og en yngre.

Fangen sprang op fra sit Sæde og betragtede nysgjerrig de Indtrædende.

Da hans Øine allerede havde vænnet sig til det i Cellen herskende Mørke, kunde han strax skælne deres Ansigtstræk, medens de Fremmede neppe kunde se Noget.

— Moth! udbrød Fangen med glad Stemme. Man skulde næsten tro, at De havde hørt, hvad jeg nys ønskede for mig selv.

— De kjender mit Navn, sagde den unge Mand overrasket, og jeg synes at gjenkjende Deres Stemme; men...

— Har De glemt „Anna Maria", Herr Moth, Stormen, Romfadene, Øxen og Strandingen paa Bornholm?

— Lad mig se rigtig paa Dem. Hvorledes, Sundby? Dem havde jeg da mindst ventet at finde her! De lovede at besøge mig hos min Onkel; men hvorledes er det gaaet til, at De er kommen her, Sundby?

— Intet, jeg har nødig at skamme mig over! svarede Sundby. Men Skinnet er imod mig, antager jeg. Besøge Dem kunde jeg ikke; thi jeg havde ikke været en Dag i St. Petersborg, førend jeg kom herhen, hvor jeg er nu.

— Men hvorledes gik det til, Sundby?

Han fortalte nu, hvorledes det Hele var kommet, hvilket vi skulle fortælle med vore egne Ord.

Dagen efter at Paul Moth var bleven modtagen i sin Onkels Hus, landede Sundby i St. Petersborg.

Han tiltrak sig ingen Opmærksomhed, da han var iført de samme Klæder, som vi have seet ham bære ombord i „Anna Maria"; hans ringe Reisegods var gaaet tilgrunde under Skibbruddet, men til alt Held havde han reddet sine Penge.

Da han hverken eiede Slægtninge eller Venner i den fremmede Stad, drev han frem og tilbage paa Kaien og betragtede rolig de skiftende Scener, der udbredte sig for ham.

Endelig fjernede han sig og var saa heldig i en Udkant af Byen at finde et midlertidigt Husly et Sted, hvor der søgte lutter Søfolk.

Det var ikke noget indbydende Værtshus eller cabak, som Russerne kalde det, Sundby traadte ind i: en snavset, tilrøget Hule, kun svagt oplyst af nogle stinkende, osende Olielamper.

Foruden de fremmede Søfolk opholdt der sig

ogsaa en Del Indfødte af de lavere Klasser her; men deres Uldkofter udsendte en saa utaalelig Lugt, at Sundby uvilkaarlig trak sig tilbage, hvergang en af dem nærmede sig ham. Han var ved at kvæles i denne Luft, der blev endnu utaaleligere ved de Røgskyer af daarlig Tobak, hvormed Gjæsterne fyldte den lave Stue.

Næsten Alle sad de og tyllede en tyk, grumset Vædske i sig, som de kalde „Kvass“, eller de drak det berusende „Vodtki“, indtil de sandsesløse sank ned fra deres Sæde og blev liggende paa Gulvet uden Bevidsthed og uden at røre sig.

Syg paa Sjæl og Legeme ved dette Syn lykkedes det ham dog endelig at faae fat i Værten, en Svensker, hvem han altsaa havde forholdsvis let ved at gjøre sig forstaaelig for.

Ham bad han anvise sig et Sovested for Natten.

— Følg mig! sagde Manden, og idet han greb en Lampe, gik han iforveien gjennem en lang Gang.

Her pegede han paa en Dør.

Axel Sundby tog nu selv Lampen og stød Døren op.

Det Rum, der viste sig for ham, var vel aldeles blottet for Bohave, men langt fra for Beboere.

Ved at løfte Lampen tilveirs, lykkedes det hans Blik at gjennemtrænge det Tusmørke, der herskede derinde, og med Gysen betragtede han en tæt sammenstuvet Gruppe af Skikkelser, som man ved første Diekast skulde have ondt ved at antage for menneskelige Væsener. De laa paa det bare Gulv, sammenrullede i alle tænkelige Stillinger.

De Fleste af dem laa i en fast Søvn, hvad man kunde slutte af deres dybe Aandedrag eller lydelige Snorken.

Nogle havde lænet sig med Hovedet op imod deres nærmeste Sovekammerat, Andre sad op imod den bare Mur, nedad hvilken der sivede en smudsig Vædske, fremkaldt af de Sovendes Uddunstninger.

Sundby gav sig ikke Tid til at se mere.

— Saa hellere den haarde Stenbro paa Gaden til Hovedpude end dette! udbrød han og rakte Lampen tilbage til Værten.

Med disse Ord styrtede han ud af Huset og var glad ved snart atter at indaande den friske Luft paa Gaden.

Han standsede ikke, førend han var langt borte fra denne Rædselshule.

Det var Midnat. Maanen skinnede klart.

Sundby var nu alt Andet end romantisk; han foretrak aabenbart et hyggeligt Leie for den smukkeste Maaneskinsnat i Verden. Imidlertid var han glad ved at være undgaaet det rædselsfulde Opholdsted med dets mulige Farer og igjen at befinde sig i fri Luft paa de nu øde Gader.

Det var for sent at opsøge et nyt Herberge, selv om han havde vidst, hvor han skulde søge et saadant. Han vendte derfor tilbage til Havnen i Haab om muligvis at finde det Skib, der havde sat ham i Land og der ombord maaske at faae et midlertidigt Opholdsted for Natten.

Men hans Æventyr den første Nat i St. Petersborg vare endnu ikke endte.

Han var lige naaet ned til Bolværket og betragtede uden at forbinde nogen videre Tanke dermed den rolige Vandflade, da en menneskelig Stemme, som i Rædsel og Skræk, brød Nattens Stilhed.

Skriget syntes bestemt at komme fra Floden.

Sundby saae hen over Vandet, og hans skarpe Die opdagede snart, i en ikke synderlig lang Afstand fra Bredden, en Baad med to eller flere Mand, der syntes at kæmpe forbittret med hverandre.

Atter lød det samme Skrig, der først havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed; men denne Gang klang det mere dæmpet.

Han hørte et Plump i Vandet, og saa klart var Maanelyset, at han saae et mørkt Legeme flyde ned ad Floden, medens Baaden hurtig fjernede sig i modsat Retning, drevet frem af to kraftige Rorkarles Arme.

Sundby tøvede ikke et Dieblik for at se eller høre mere.

Det var et Diebliks Sag for ham at kaste sin Stortrøie og trække sine Sko af.

Ikke et Minut efter svømmede han hen imod det med Strømmen drivende Legeme.

Nordmanden havde Bjørnekræfter, et høit, hvælvet Bryst og var en udmærket Svømmer.

Det var derfor heller ikke synderlig vanskeligt for ham at naae Manden, hvis Klæder havde holdt ham oppe over Vandet, og i temmelig kort Tid fik han bragt ham ind til Land.

Manden var — død.

Han bar endnu friske Saar. Det Skrig, Sundby havde hørt, var hans Dødsskrig.

Hvis Axel Sundby nu blot havde levet nogle Uger eller endog kun Dage i Rusland, havde han sikkert nok for sin egen Sikkerheds Skyld saa hurtig som muligt fjernet sig fra Stedet. Men ubekjendt med det Land, han befandt sig i, opløftede han et Raab om Hjælp, hvilket han gjentog saa længe, at det tilsidst lykkedes ham at tilkalde en Politikonstabel.

Denne kom til, lige som den velmenende Nordmand endnu engang nøiagtig undersøgte Liget for muligvis at opdage et svagt Livstegn hos ham.

Til dennes store Forbauselse saae Politimanden

ikke saa snart, hvorledes Alt forholdt sig, før han lagde sin Haand paa Sundby og forsøgte at trække ham bort med sig under lydelige Udtalelser og hæftige Haandbevægelser.

Naturligvis forstod Sundby ikke det Ringeste af den Andens Tale; men saa meget indsaae han dog snart: at han var Fange.

Han rev sig da løs fra Politikonstabelens Greb og søgte ved Tegn at gjøre ham forstaaeligt, hvorledes det var gaaet til.

Han pegede paa Liget ved sin Fod, derefter paa Floden og endelig paa sine egne, endnu drivvaade Klæder.

Imidlertid kom endnu en anden Politikonstabel til, samtidig med at der samlede sig nogle faa Drivere, formodentlig fra de langs Kaien liggende Pramme og Smaaskibe.

Til Nordmandens store Glæde hørte han imellem dem En, der talte Engelsk.

— Er der Nogen her, der taler Engelsk? spurgte han. Hjælp mig da for Himlens Skyld med at gjøre mig forstaaelig for disse Mennesker, der ikke vide, hvad de staa i Begreb med at gjøre.

— Jeg antager, Kammerat, at de vel vide det uden vor Hjælp, svarede en af Sømændene.

— Nei, de vide det ikke! udbrød han.

Da Politikonstablerne begyndte at blive utaalmodige og allerede gjorde Anstalter til at tage ham imellem sig, skyndte Sundby sig med at fortælle sit Æventyr.

— Naa, hvad havde Du at gjøre med den Døde? spurgte Sømanden mut. Veed Du da ikke, at det her tillands er en halsløs Gjerning, eller i alt Fald ikke langt derfra, at lade sig finde ved Siden af et Lig. Hvorfor lod Du ham ikke ganske rolig flyde ned ad Strømmen?

Med disse Ord trak Sømanden sig tilbage og saae hurtig Leilighed til at forsvinde.

Al videre Modstand var forgæves, Sundby fandt sig da rolig i sin Skæbne og lod sig føre bort af Politikonstablerne, efter at han havde taget sin Trøie og sine Sko til sig.

Han blev nu ført til den nærmeste „Sieja" eller Vagtstue og der stukket ind i en Celle, der ikke var stort bedre end det Soverum, som han, for neppe en Time siden, med Gysen havde vægret sig ved at benytte.

Den næste Dag blev han uden nogen videre Undersøgelse, omgiven af en stærk Vagt, ført til det Fængsel, hvor han nu saa uventet blev gjenfunden af Paul Moth.

Da Axel Sundby havde endt sin Fortælling, tilføiede han:

— Her har jeg nu siddet sex lange Uger, Herr Moth!

— Har man behandlet Dem haardt? spurgte Howard.

— Haardt, Herre! gjentog Nordmanden ivrig. Jeg veed ikke, om man kan kalde det en blid Behandling at sætte en Mand i Fængsel, fordi han gjør sit Bedste for at frelse en Andens Liv! Men maaske De ikke kalder det stor Haardhed lige overfor et Menneske, der er nødt til at kæmpe sig igjennem Verden?

— Tys! svarede den Fremmede i en alt Andet end uvenlig Tone. Hvorledes kan De sige Noget, der er saa meningsløst, gode Ven? — Kan det trøste Dem, da kan jeg fortælle Dem, at jeg ogsaa i mit Liv har siddet inden Laas og Lukke. Netop derfor har jeg Medfølelse med Dem.

Fangens Øine lyste.

— Tak for Deres venlige Ord, Herre! tilføiede han.

— Men da Medfølelse neppe vil hjælpe Dem stort, skulle vi ogsaa gjøre vort Bedste for at faae Deres Sag paakjendt af den rette Øvrighed, vedblev Howard.

— Det er den bedste Nyhed, jeg har hørt i lang Tid, udbrød Sundby. En Undersøgelse, det er det Eneste jeg ønsker.

— Det skal ske, min brave Mand, sagde Moth. Jeg er sikker paa, at min Onkel vil hjælpe Dem.

Han trykkede samtidig Fangen et Møntstykke i Haanden, idet han hviskede:

— Maaske De kan trænge til denne.

— Nei, nei, mange Tak, Herr Moth, sagde Nordmanden og rakte ham den tilbudte Gave tilbage. Naar jeg blot slipper ud herfra, frygter jeg ikke.

— De maa endelig besøge os, saasnart De er fri, tilføiede Paul Moth, og lad os da vide, hvorledes vi kunne hjælpe Dem.

Med disse Ord tog han et Kort frem, og efterat have skrevet nogle Ord derpaa med en Blyant rakte han det til Sundby, der stak det i sin Lomme.

Under Samtalen havde Howard seet sig om i Cellen og især betragtet en Fregat, som Sundby havde tegnet paa Væggen.

— De har adspredt Dem selv, seer jeg, yttrede den Fremmede, idet han pegede paa Tegningen.

— Ja, Herre! Det minder mig om min sidste Syssel.

— Og det var?

— Et Skibbrud!

Nogle faa Dage efter det nys omtalte Møde, holdt en tæt tillukket Vogn udenfor Indkjørselen til en stor, smuk Bygning, ikke langt fra Floden.

Først steg en Soldat ud, derpaa vor Ven, Axel

Sundby, og saa atter en Soldat. De skred igjennem flere Værelser, der lignede Vagtstuer, indtil de endelig naaede ind til en Stue, hvor der ved Pulten sad en Mand i almindelig Politiuniform.

Paa et Tegn fra denne fjernede Soldaterne sig, og Fangen blev tilbage.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Beduin, som under den sidste Verdensudstilling for første Gang blev bekjendt med den europæiske Skik at hilse ved at tage Hatten af, bruger siden den Tid aldrig anden Forbandelse end:

— Gid din Sjæl ikke maa finde mere Ro end en Europæers Hat!

I en Havnestad faldt en Matros fra Masten ned paa Dækket af et Skib og brækkede sit ene Been. En anden Sømand bandt det strax godt sammen med et Tov, og Matrosen kunde øieblikkelig igjen bruge sit Been som tidligere. Det Brev, der indeholdt dette Faktum, blev overgivet til et Akademi af Kirurger, der beundrede Sømandens overlegne Talent, der i et Øieblik havde udført en Kur, som ellers pleiede at tage Maaneder. En af de lærde Herrer paatog sig endogsaa at skrive en Afhandling derom, hvori han vilde eftervise, hvorledes en saadan Vidunderkur kunde tænkes mulig. Værket laa færdigt til at trykkes, da der indløb et andet Brev, hvori der stod:

„Jeg troer i min sidste Meddelelse at have forglemt at anføre en lille Omstændighed. Det omtalte Been var et — Træbeen!"

Humor.

En Landmand kalder en berømt Læge til sin syge Kone.

— Jeg giver Dem hundrede Kroner, siger han til Lægen, hvad enten De tager Livet af min Kone eller frelser hende; men skynd Dem blot!

Lægen kommer, tager sine Forholdsregler, men Konen døer. Nogen Tid efter kommer han og forlanger sine hundrede Kroner.

— Hvad behager? udbryder den bedrøvede Ægtemand. Har De maaske taget Livet af min Kone?
— Men Gud, nei!
— Har De da kureret hende?
— Nei!
— Naa, saa har De heller Intet at fordre!

Gaade.

At holde Tonen ret, se det er Sagen,
Da Tonefaldet mig forandrer rent.
Med første Led betonet stadig Klagen
Fra Bonden lyder over mig, skjøndt ment
Saa ilde er det ei, da jeg er Skylden
I Ladens og i Lommens Overfylden.

Men flyt til andet Led den fulde Tone,
Du faaer en Kriger ungdomsfrisk og flink
I Spidsen for et Rytterkorps ham trone
Du seer, og Skaren følger hvert hans Vink,
Som han med Hornets Messingklang dem giver,
Mens Hornet saadan og benævnet bliver.

M. C.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 5:

Skærf—fræk.

Rigtig opløst af: Laura Ahrentzen, Rudolff Weichmann, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Fr. Nielsen, Jørgen Tommerup, Skjøn Anna, En gammel D=B=S-broder, Jutta, Konrad Petersen, Enkefru Kliko, Lille Otto, Trompetersen, Tante Stanse, En gammel Gaadelæser, Geniet i Rabarberkvarteret, Frk. Komisse, Frimurersvenden, Manden fra Frelserstaarn, Gaaden i Bagergade, En Morgengænger, Den gamle Agurk, Bissenpind, Skøiteløberprindsen, Frøken Eva og Rellum floda.

Brevvexling.

K. W.: Gamle og kjendte Ting kunne vi desværre ikke bruge.

Theodor Berg: Med Tak beklage vi ikke at kunne benytte „En Gaade", da Motivet er altfor ofte benyttet og netop i den allersidste Tid.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage Bladet igjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at de medfølgende Tillægsark ikke kunne forsendes med de respektive Numre; men ville blive dem tilsendte samlede ved Kvartalets Slutning. Hvis de da ogsaa skulde udeblive, bedes man velvilligst underrette Expeditionen derom.

Redaktionen.

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 8. 10 Øre. 2den Aargang.

Ulve-Ben: Paa Udkigsposten.

Irlænderens Hemmelighed.

(Fortsat.)

Tre Maaneder ere forløbne.

Præsten ved Sankt Mary i Limerick har forenet Wills og Kathlins Hænder, og Mik O'Ley har spillet til deres Bryllupsdands, saa længe hans Arm kunde føre Buen.

Peggy Gilligan havde iforveien solgt sit Hus inde i Byen og var flyttet sammen med det lykkelige, unge Par i et net, rummeligt Hus i Udkanten af en Landsby en lille Times Vei fra Limerick, og hvortil der førte en bred, vel vedligeholdt Landevei.

Det smukke, lille Hus laa ved Bredden af Shannon, der her ruller sine majestætiske Bølger ud i Verdenshavet.

To Egetræer staa udenfor Huset, mellem dem er der reist en Bænk.

Under det fredelige Tag herskede der Lykke og Tilfredshed, og hver Middag og Aften, naar Will Gilligan vendte hjem med Nettene fra sin Fiskefangst, og Kathlin fløi ham imøde med en munter Hilsen, medens hans gamle Moder stod ved Arnestedet og nikkede til ham, tænkte han, at det kunde dog ingen Steder i Guds vide Verden være skjønnere end her.

En Middag, da han vendte hjem, fandt han en Gjæst siddende ved Arnen.

Det var Larry O'Neill.

Hin underlige, gamle Mand, der ovre i Frisco saa uventet havde forkyndt ham sin Frihed i det yderste Øieblik.

Med Glæde bød han ham velkommen og var utrættelig i Taksigelser; lige som Kathlin og Peggy allerede inden Will kom, hvad den Fremmede dog kort afviste.

Da man havde sat sig om Bordet for at indtage et tarveligt Maaltid, og man bestormede ham med Spørgsmaal, om hvorledes det havde været ham muligt saa pludselig at befri Will og ordne Alt, saa at han kunde gjenfinde sin Moder og sin Elskede paa Briggen „Athlone", gav han lutter undvigende Svar og udtrykte sig, lige som hin første Dag i Dolores, kun i Enstavelsesord.

Han havde havt en Ven imellem Dommerne, sagde han, og da man samtidig var kommen paa Spor efter den virkelige Morder, var det blevet ham muligt at udvirke Wills ufortøvede Frigivelse, saa at han kunde vende tilbage til Fædrelandet i Forening med begge Kvinderne. Men nu skulde de forskaane ham for flere Spørgsmaal; thi han vilde ikke mere tænke paa det vilde Frisco, men glæde sig over sit Hjem ved den grønne Shannon.

Saa udforskede de ham da ikke længer, men desto mere indtrængende bad de ham, at han som deres Lykkes Grundlægger skulde tage imod deres Gjæstfrihed, og Larry O'Neill blev hos dem.

Ja, han blev den ene Dag efter den anden og gjorde endelig Will Gilligan det Forslag, at han skulde forblive hos dem og bo der paa Aftægt.

Han var den sidste O'Neill, han stod ganske alene i Verden, og Will skulde da efter hans Død arve hele hans Formue, en fem Tusinde Dollars.

Glad indvilligede Will deri, ikke for Arveudsigtens Skyld, men fordi at de Alle vilde glæde sig over at kunne vise sig taknemlige imod deres Velgjører.

Saaledes blev da den gamle Larry i deres Hus. Han hjalp Will med sit Arbeide, passiarede med den gamle Peggy og lyttede om Aftenen med forklaret Aasyn til Kathlin, naar hun greb sin Violin og spillede de yndige Folkemelodier, som engang havde ført dem sammen paa Stranden ved San Francisco.

Der herskede en stadig Lykke og Tilfredshed i den lille Husstand, indtil en Forandring pludselig indtraadte, og det uden nogen synlig Aarsag.

Denne Omskiftelse i Forholdet var vel ikke meget iøinefaldende; thi Peggy havde endnu ikke mærket noget dertil, men den smukke Kathlins skarpe Øine kunde den sælsomme Spænding vanskelig undgaa, som nu omtrent i otte Dage havde hersket imellem hendes Mand og den gamle Larry O'Neill.

Hidindtil vare de begge næsten altid gaaet sammen til deres Arbeide; men nu saae hun stadig Will komme og gaa alene. Saavidt det var ham muligt, undgik han at henvende Ordet til Larry, undveg ham tydelig nok med en vis Sky, og en Aften, da den Gamle havde rakt ham Glasset med den dampende Grog og derved var kommen til at berøre Wills Haand, foer denne endogsaa paafaldende sammen.

Larry bemærkede meget vel Alt, og hans Blik hvilede ofte længe og forskende paa Will; men denne vendte sig bort og gav sig strax efter Noget at bestille ude.

Den unge Kone følte, at saaledes kunde det ikke blive ved at gaa.

Hun maatte se at komme paa Spor efter den Hemmelighed, der laa her bagved, og søge at faae den onde Aand uddreven, som havde sat sig fast under deres fredelige Tag.

Da nu hendes Mand gik om udenfor Huset efter Middagsmaaltidet, nærmede Kathlin sig ham og meddelte ham sine Jagttagelser. Indtrængende opfordrede hun ham til ikke længer at tillukke sit Indre for hende, men aabent meddele hende, hvad der saa pludselig var kommen imellem ham og Larry.

— Seer Du, endte hun. Vi have jo lovet hinanden at dele Glæde og Lidelse. Du tør ikke have nogen Hemmelighed for mig, lige saa lidt som jeg skjuler Dig det Ringeste, der rører sig i mit Hjerte. Let derfor dit Sind og tal til mig. Selv om jeg ikke er klog og verdenserfaren, saa vil min Kjærlighed dog nok indgive mig et godt Raad.

Med et kraftigt Greb tog Will om sin unge Kones Haand og svarede hurtig:

— Ja, Du har Ret, Kathlin. Jeg har selv tidtnok gjentaget det Samme for mig; men det er saa skrækkeligt, hvad jeg har erfaret, at det hidtil har tillukket min Mund. Saaledes kan det imidlertid ikke vedblive at gaa, saa hør da!

Will betænkte sig et Øieblik og vedblev derpaa igjen:

— Som Du veed, tog jeg i forrige Uge til Tralen for at hilse paa min Morbroder, M'Marrough. Der traf jeg tilfældig en gammel Kamerat, Tom O'Flaherty, der er Styrmand ombord i en stor Oceandamper og lige var kommen tilbage fra Frisco. Vi snakkede sammen om Forholdene derovre og den store Usikkerhed. Da siger min Kamerat:

— Ja, det gaaer vildt til derovre. Endnu samme Dag, som vi lettede Anker, hørte jeg en Historie, hvori ovenikjøbet en Landsmand havde spillet Hovedrollen. Kort før var han bleven sat fast for et Rovmord. Der blev endogsaa fortalt, at en Uskyldig iforveien havde været mistænkt for den samme Forbrydelse. Processen var hurtig tilendebragt, og otte Dage efter skulde han hænges; men en kjøn Morgen er Fuglen fløiet ud af Buret og ikke senere funden. Uden Tvivl er det lykkedes ham at bestikke sine Vogtere eller maaske endogsaa En af Komiteen, saa at de have ladet ham løbe!

— Ja, gav jeg til Svar. Af den Slags er der skeet mere end nok derovre. Hvad hed den nette Fyr ellers?

— O'Neill! siger han, og jeg farer som besat iveiret.

— Hvad siger Du? raabte jeg, og helt forbauset gjentog han:

— Larry O'Neill fra Limerick. Jeg har hørt hans Navn nævne gjentagne Gange. — Kjender Du Manden, siden Du bliver saa forfærdet?

— Kun med største Umage lykkedes det mig at gjenvinde min Fatning, og jeg foregav da, at jeg først syntes at have hørt et andet Navn, en af mine Venners. Siden den Dag gaaer jeg som i en Feber. — Larry en Røver og Morder? Jeg tør ikke tænke derpaa!

Kathlin var ligeledes bleven dybt greben af denne Meddelelse.

Hun saae mørkt ned foran sig og sagde derpaa:

— Det er skrækkeligt, Will; men jeg kan ikke tro det. Den gamle Mand er jo saa blid og hjertensgod som et Barn. I Landsbyen elske de ham jo Alle, lige fra de Store til de Smaa. Han er rede for Alle med Raad og Daad, saa at jeg næsten maa græde, naar jeg alligevel saa tidt seer ham bedrøvet og stum, medens han hele Timer kan sidde og stirre ud over Havet.

— Ja, ja, det er netop hans Hemmelighed, hans Misgjerning, — det er Angeren, der fortærer ham.

— Nei, nei, vedblev den unge Kone. Jeg har ofte skuet Larry i Øinene. Saaledes kan ingen Rovmorder se paa En. Hvem veed, hvad Folkene i den Havnekro, hvor Tom O'Flaherty har sin Visdom fra, har fablet sammen. Jeg troer ikke derpaa!

— Gaaer det da mig anderledes. Det gjør mig jo lige saa nedslaaet, da jeg holder saa meget af den gamle Mand, saa at jeg næsten har æret ham som en Fader, og nu!... Men det kan ikke vedblive at gaa saaledes. Jeg maa have Vished, men hvorledes?

Will blev et Øieblik staaende i dybe Tanker, da begyndte han igjen:

— Troer Du ikke, at jeg skulde gaa til Præsten eller maaske sende Moder til Doktor Morris, som hun roser saa meget. De ere dog erfarne Folk, som maa kunne vide at raade og hjælpe!

Da lagde Kathlin sin Haand paa hans Arm og sagde fast og bestemt:

— Nei, ikke saaledes, Will. Naar der gives en Hemmelighed her, tilhører den Larry O'Neill, og han vil ogsaa nok afsløre den for os. Gaa Du nu kun til dit Arbeide, saa skal jeg tale med ham, og Du skal se, at det er bedst saaledes!

Hendes Mand gik ind paa denne Ordning, og henimod Aften opsøgte Kathlin den gamle Larry.

(Sluttes.)

Ulve-Ben.

Amerikansk Jagthistorie

frit efter

Fr. Gerstäcker.

For adskillige Aar tilbage indskibede en ung, tydsk Baron sig til Ny Orleans, hvorfra han kjed af de hjemlige Harejagter vilde foretage en større Jagttur op ad Arkansas til, i det forfængelige Haab at nedlægge en Mængde Bjørne, Pantere og Ulve.

Dette Haab skulde imidlertid ikke let gaa i

Opfyldelse, og vor jagtlystne Baron maatte snart slaa af baade paa Bjørne og Pantere, ja var endogsaa ifærd med at opgive Ulvene; man jager ikke i Amerika saaledes som i det gamle Europa. Da hørte han om det ulverige Jagtomraade imellem Whiteriver og Missisippi, og samtidig udpegede man ham en Mand, der almindelig kaldtes Ulve-Ben som den, der vilde kunne give ham al ønskelig Underretning.

Mandens egentlige Navn var Benjamin; men da han bragte Regeringen hele Ladninger af Ulveskalpe og modtog sine tre Dollars for hver, kaldte hele Egnen ham Ulve-Benjamin eller kortere: Ulve-Ben. Endvidere erfarede Baronen, at han sikkrest kunde træffe ham ved L'anguille hos Stuart, med hvem han stedse pleiede at have Forretninger.

Med de bedste Forhaabninger naaede Baronen da ogsaa til Stuart og traf ikke alene Ulve-Ben der; men hørte under Aftensmaaltidet, at han befandt sig i et sandt Jægernes Paradis.

Een Ting undrede ham rigtignok strax, at den gamle, berømte Ulve-Ben slet ikke saae ud til at være Jæger; men der var nu saameget herovre, som han havde tænkt sig helt anderledes. Mere paafaldende var det ham rigtignok, at Ulve-Ben vel fortalte en Mængde Jagtæventyr, men aldrig noget, hvori han selv havde deltaget, medens Stuart stadig omtalte saadanne Episoder, hvori han selv havde taget virksom Del. Det kunde jo imidlertid ligge i en medfødt Beskedenhed hos ham.

Stuart vidste desuden at indtage Baronen aldeles med et Raad, der vilde være aldeles ufeilbarligt til at lokke Ulvene saa nær, at man kunde faae dem indenfor Skudvidde.

Selv havde han længe ventet paa en Leilighed til at forsøge det, og det kunde derfor ret interessere ham at lade Baronen prøve det.

— Jægerne paastaa da, at det er ufeilbarligt, forsikkrede Stuart, og min Nabo herovre har svoret mig til, at han engang ved Hjælp af det har nedlagt syv Stykker i Løbet af en halv Time; men saa maatte han trække sine Mokkasiner af og løbe, Alt hvad han kunde, blot for at frelse Livet for de vilde Bestier, da han havde skudt alle sine Kugler op.

— Og De kjender det Middel? spurgte Baronen ivrig.

— Ja, jeg har det endogsaa her i Huset, lød Svaret.

— Det er mageløst! Lad os høre!

— Naa, det er simpelt nok. Man tager Noget af en ihjelskudt Hunds Indvolde, som vi kalde „Pride"; det røges og blandes derpaa med Dyvelsdræk. Man bygger sig nu en sikker Skydeplads i Skoven, hvor Ulvene ikke kunne naae En, og gaaer derpaa hen til et Krat, hvor man veed, at de opholde sig, helst henad Mørkningen. Her smører man Salven under sine Mokkasiner og skynder sig hurtigst muligt tilbage til sit Skjul; thi den første Ulv, der krydser Ens Spor, følger det øieblikkelig og er saa blind og gal, at den løber lige imod Jægerens Bøsseløb.

— De skulle ogsaa sætte i kjøn Fart, naar man kaster Dyvelsdræk paa Kulild, bemærkede Benjamin. Den gamle Hooker har forsikkret mig, at Ulvene en Nat, da han havde forsøgt dette Middel, jog ham op i et Træ og holdt ham beleiret der lige til Solopgang. De blive lige som forrykte ved at lugte det.

Baronen havde hørt til i største Spænding, og hans Jubel kjendte ingen Grændser, da Stuart tilbød ham sin Salve; men samtidig beklagede han ikke selv at kunne ledsage ham. Ulve-Ben vilde derimod vistnok med største Fornøielse gjøre ham Følgeskab; thi alene kunde der ikke være Tale om at foretage Forsøget. Benjamin trak rigtignok lidt paa det; men lod sig dog overtale, naar de fik sørget for et sikkert Opholdsted.

— Det forstaaer sig, yttrede Stuart, jeg giver Dem gjerne min Negerdreng Scipio med, at han kan hjælpe til med det groveste Arbeide; men De maa sende mig ham hjem inden Aften, da han har kostet 600 Dollars, saa jeg nødig vil have ham ædt. Næste Morgen skal jeg strax ride derud og se, hvem af Dem Ulvene har fortæret.

— Troer De da virkelig Sagen er saa farlig, spurgte Baronen, naar man forbereder Alt saa godt?

— Er De godt tilbeens?

— Ja, fortræffelig!

— Naa, saa gaaer det vel. Men har De først Lokkemaden under Fødderne, raader jeg Dem til at skynde Dem, det Bedste De har lært.

Dermed var Sagen afgjort, og næste Morgen begav man sig afsted til det af Stuart udpegede Sted, hvor Negerdrengen og Benjamin strax gav sig ifærd med ved Hjælp af nogle Oxehug at indrette en sikker Plads i Toppen af et høit Træ. Hestenes Sadler og Dækkener blev anvendte til at danne to magelige Sæder for Jægerne, og efterat de derpaa havde antændt et solidt Baal under Træet, forlod Negerdrengen Stedet med Hestene, som neppe vilde have godt af at overnatte der.

Imidlertid havde Stuart vist Baronen Ulvenes Tilflugtssted, og han forlod ham nu, idet han yttrede sin faste Overbevisning om, at Sagen maatte faae et glimrende Udfald, da Veiret var klart, og man netop havde Fuldmaane.

Ulve-Ben og den unge Tydsker vare nu alene. De nød deres Middagsmaaltid ved Baalet og

lagde derpaa den sidste Haand paa Indretningen af deres Jagtpost. Baronen, der ikke var rigtig vant til haardt Arbeide, besluttede derpaa at lægge sig til Hvile indtil henad Tusmørket, og Ulve-Ben, der havde laant Stuarts Bøsse, fjernede sig for, som han sagde, at skyde en Hjort eller Lignende, der yderligere kunde hjælpe paa Ulvenes Mod.

Den unge Tydsker sov snart ind og oplevede i Drømme at blive jagen af en hel Skare Ulve, saa at det var med en vis Lettelse, at han ved atter at slaa Øinene op, saae Benjamin staa foran sig og minde ham om, at det vel nu var paa Tiden, at han opsøgte Ulvene.

Derpaa vendte Benjamin sig til Baalet og blæste snart Gløderne op til Lue; han lagde et Par friske Stykker Brænde paa og skar sig et Stykke Kjød af for at holde et lille Eftermiddagsmaaltid.

— Har De truffet Noget underveis? spurgte Tydskeren.

— Hm, ja, mumlede Ulve-Ben, idet han bøiede sig over Ilden, saa at han blæste sig Asken ind i Øinene. To Hjorte . . . ikke langt fra hinanden.

— Og De kunde ikke ramme Nogen af dem?

— Pokker veed, hvad der er iveien med den gamle Bøsse, sagde den lille Mand og gned sine Øine; jeg skød forbi den Ene, og den Anden løb sin Vei.

Baronen undrede sig over, at en saa gammel Jæger paa een Gang kunde feile to Hjorte; men han gav sig ikke Tid til at anstille videre Betragtninger derover, tog Bøssen paa Skulderen og gik, idet han samtidig raabte til Ben:

— Jeg sætter nu, Mr. Benjamin, at jeg forvilder mig i Skoven. I saa Tilfælde fyrer jeg min Bøsse af, og De er da nok saa god at svare mig.

— Med største Fornøielse; imedens skal jeg anbringe vor Proviantsæk oppe i Træet. Sikkerhed er en god Ting. Skynd Dem nu med at komme tilbage.

Baronen svarede med et Nik og fjernede sig ilsomt.

Han naaede snart det betegnede Sted, satte sig der paa en omstyrtet Trærod og bestrøg sine Fødder med den stærkt lugtende Salve. Derpaa satte han friske Fænghætter paa og knappede Frakken over sin Jagtkniv, for at den ikke skulde blive hængende i Tornene.

Han vendte nu om igjen, idet han et Par Gange underveis fornyede Smørelsen, og naaede tilbage lige ved Solnedgang.

— De har Intet seet? spurgte Ulve-Ben ham.

— Ikke det Ringeste.

— Naa, de komme nok, naar først Maanen staaer op. Lad os nu nyde vor Aftensmad; thi hvem veed, om vi komme mere ned ad Træet inat.

De nød nu deres tarvelige Aftenmaaltid, under hvilket Tydskeren stadig sad med den ladte Bøsse over sine Knæ og opmærksomt lyttede til den mindste Støi.

Da tog Ben en Del glødende Kul paa et Stykke Bark og bar det lige hen under Træet.

— Hvad skal det gjøre godt for? spurgte Baronen.

— Røgen holder for det Første de forbandede Fluer borte, og naar vi komme lidt Dyvelsdræk paa Kullene, skal De se Ulvene løbe lige ind under os!

Begge Jægerne steg nu op i Træet, og Tydskeren fandt, at Ulve-Ben havde gjort et fuldstændigt Mesterstykke i de Sæder, han havde anbragt der ved Hjælp af Sadlerne og en Del Dækkener. Man sad saa bekvemt som i en Lænestol og ventede rolig paa Ulvene.

De lod imidlertid til at give sig god Tid; da udbrød Baronen pludselig:

— Hvad var det?

— Det var En! svarede Benjamin.

Man hørte tydelig en langstrakt Tuden, og som var det et aftalt Signal, satte en hel Flok i, baade Gamle og Unge.

— Nu skal vi have det paa Kullene, raabte Ulve-Ben og gned sig fornøiet i Hænderne. Røgen vil drive dem Lugten lige i Næsen.

Den unge Tydsker lod sig det ikke sige to Gange, han steg ned ad Træet, rodede op i Kullene og strøede godt med Dyvelsdræk deri, hvorved der udbredte sig en gjennemtrængende Stank.

Han skyndte sig imidlertid hurtig op igjen; thi Ulvene kom tydelig nok nærmere, og han mente at høre en lige ved sig.

Da blev Alt atter roligt.

Engang forekom det dem begge, som om de hørte en Knagen ovre i Buskene, og med Bøssen i Anlæg lyttede Tydskeren i pinlig Spænding; men der kom ikke en eneste Ulv.

Maanen steg høiere og høiere; han saae paa sit Uhr. Klokken var lige Tolv.

Ulvekoncerten begyndte igjen; men ovre i den Egn, hvor han havde strøget sig Salven under Fødderne.

— De Bestier hyle stadig ved Midnatstid, bemærkede Ulve-Ben. Efter den Tid hører man dem sjældent. Gamle Jægere sige, at de ved den Tid trække sig tilbage til deres Huler.

— Jeg troer, de have fundet Sporet, hviskede Baronen. Jeg synes stadig, at jeg kan høre Noget her lige overfor.

Ulve-Ben svarede ikke. Han lyttede et Øieblik,

rystede derefter paa Hovedet og viklede sig fastere ind i sit Tæppe. Da følte han sig pludselig greben i Armen, og han kunde nu tydelig høre Noget bevæge sig ovre i Krattet.

Den unge Tydsker stirrede sig Øinene halvt ud af Hovedet; men ikke et levende Væsen viste sig paa den af Maanen oplyste Plads. Da blev Alt atter stille; pludselig hylede en Ulv neppe tre hundrede Skridt fra Træet, en anden svarede langt inde i Skoven, og Alt var forbi.

Klokken blev To, Tre, den blev tilsidst Sex, og Dagen gryede i Øst. Ulvejagten var for denne Gang forbi, og lidt efter stod Solen op.

— Godmorgen, Kammerat, udbrød Benjamin, der havde sovet de sidste fire Timer. Det kunde vi have havt adskillig mageligere.

Tydskeren fremviste et meget misfornøiet Ansigt, da han fortrædelig udbrød:

— Men saa siig mig da for Guds Skyld, hvorledes bærer De Dem dog ad med at nedlægge og fange de mange Ulve?

— Jeg? spurgte Ulve-Ben forbauset; idet han sprang op fra sit Sæde. Jeg har endnu i hele mit Liv hverken skudt eller fanget en eneste Ulv.

— Hvad behager? Men De hedder jo Ulve-Ben og sælger jo en Mængde Ulveskalpe til Regeringen!

— Jeg kan da ikke gjøre for, at de Unge kalde mig Ulve-Ben. Skulde jeg nøies med at sælge de Ulveskalpe, jeg selv havde skudt, vilde jeg neppe have faaet en eneste Cent ind endnu. Jeg kjøber dem af Jægerne.

— Men er De da ikke selv Jæger?

— Jeg? — Nei, svarede Ulve-Ben leende. Dertil har jeg formegen Forstand og endnu mere Fedt. Igaar var det anden Gang i mit Liv, at jeg har havt en Bøsse i Haanden. Men jeg troer nok, at jeg kunde træffe Noget, naar jeg blot ikke var nødt til at lukke Øinene, hvergang jeg trykker løs; det forstyrrer umaadelig!

Baronen sagde ikke et Ord mere; han kastede Sadlerne og Dækkenerne ned af Træet og klattrede langsomt efter.

I det Samme kom Stuart til med Hestene.

— Hallo, Drenge, hvad er det? raabte han. Hvor ere Ulvene? Jeg havde troet, at vi endnu havde et Par Timers Arbeide med at skalpere Ulvene, og derfor er jeg kommen saa tidlig.

Med nedstemt Stemme fortalte Baronen om Nattens Æventyr.

— Ja, det tænkte jeg nok, sagde den gamle Jæger, idet han lo stille for sig. Næste Gang bedre Lykke; maaske jeg dog kan faae Dem med paa en ordentlig Bjørnejagt! Lad os nu blot se, at vi komme hjem, der have vi Scipio med Hestene!

Stuart holdt virkelig Ord, otte Dage senere tog han den unge Tydsker med paa en Bjørnejagt, hvor det lykkedes denne at opjage og fælde en Bjørn; men Beskrivelsen af denne Jagt hører ikke herhen, hvor vi kun have villet fremføre Ulve-Ben for vore ærede Læsere.

Vi skulle kun tilføie, at Baronen havde mistet al Agtelse for Ulve-Ben og med Glæde saae ham drage bort endnu samme Dag.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Der var just ikke noget særlig Indbydende udbredt over Manden ved Pulten, og Sundby saae sig et Øieblik om med en Nysgjerrighed, blandet med Frygt.

Hvor rolig han end var ved Bevidstheden om sin Uskyldighed, og hvor meget han end længtes efter at blive stillet for et uhildet Forhør, saa var Sundby dog kløgtig nok til at indse, at Forholdene og Omstændighederne talte stærkt imod ham. Han vidste jo, hvorledes man i hans eget Land, der havde en helt anderledes aaben Retspleie, havde dømt Uskyldige for Forbrydelser, som de aldrig havde begaaet, alene paa Grund af de sammenstødende Omstændigheder.

Hvad sikkrede ham her imod et lignende Udfald, fremmed som han var i et Land, hvis Sprog og Love han var aldeles ubekjendt med?

Han mindedes i dette Øieblik den ildevarslende Udtalelse af den Sømand, hvis Bistand han havde paakaldt hin Nat.

Hvorledes skulde han desuden bevise, at han ikke havde havt Noget at gjøre med det Mord, hvortil han havde været Vidne?

Sæt blot, at Politikonstablerne, som havde grebet ham, erklærede, at de havde seet ham begaa Drabet.

Endnu en Omstændighed ængstede Fangen.

Ved sin Landing i St. Petersborg havde han i sin Inderlomme havt en Lommebog, hvilken han lige som sine Penge reddede fra Skibbruddet. I denne havde han forskjellige vigtige Papirer: hans Pas, Vidnesbyrd fra det Sted, hvor han sidst havde arbeidet, og et Anbefalingsbrev til en underordnet Bestillingsmand ved Skibsværftet i St. Petersborg.

Først da han blev ført til Fæstningen som Fange, savnede han denne Lommebog, som rimeligvis var falden ud, da han kastede sit Overtøi for at springe i Floden.

Sundbys eneste Haab var, at det forestaaende Forhør i Forbindelse med Paul Moths og dennes Ledsagers Anstrængelser skulde befri ham fra hans uheldige Stilling.

Dette Haab blev saa stærkt hos ham, at han med større Ro, end man skulde ventet, imødesaae, hvad der nu maatte forestaa ham.

Han kom ikke til at vente længe.

En Dør aabnede sig i den modsatte Ende af Værelset, to Personer traadte ind, fulgte af en tredie, der blev staaende ved Døren.

Den fornemste af disse To var en midaldrende Mand af mægtig Legemsskikkelse; han var iført en Officersdragt, der hang løst om ham.

Et velvilligt Smil, der spillede om hans Læber og stemmede godt overens med den milde, aabne, næsten venlige Glands i hans Blik, gav Fangen en Følelse af, at han ikke vilde blive dømt uhørt eller uretfærdig.

Ikke desto mindre var denne Mand ingen Anden end Alexius Orloff, hvem vi allerede have hørt Ivanoff udpege som Keiser Peters Morder.

Hans Ledsager var en Tolk, der tog Plads imellem Greven og Sundby.

— Eders Navn, Fange? spurgte Tolken efter et Nik fra Greven.

Denne havde sat sig ved Siden af et lille Bord, medens Politimanden eller Skriveren, som vi hellere ville kalde ham, et Øieblik saae op med et koldt, glasagtigt Blik, hvorfra enhver menneskelig Følelse længst syntes at være forsvundet.

— Axel Sundby.

— Fra hvilket Land?

— Norge.

— Hvor længe har I opholdt Eder i Rusland?

— Jeg var kommen samme Dag, man førte mig i Fængsel.

— Hvad Grund havde I til at komme hertil?

Sundby kastede et Blik ned ad sin grove, medtagne Dragt, betragtede sine haarde, brune Hænder og saae atter op, hvorpaa han svarede med fast Stemme:

— Det var af en hæderlig Bevæggrund. Jeg var fattig og kunde ikke hjemme faae saadant Arbeide, som jeg ønskede. Det blev mig fortalt, at jeg kunde opnaae det her, og derfor reiste jeg hertil.

Eftersom Tolken gjentog Nordmandens Ord for Greven, oplivedes Smilet atter paa dennes Aasyn. Den mørke Mand ved Pulten saae derimod ud til aldrig at have leet i sit Liv.

Forhøret skred videre frem, Spørgsmaal og Svar fulgte efter hinanden.

— Hvad er Eders Bestilling?

— Jeg er Mekaniker.

— Har I Papirer til at bevise Eders Identitet med?

— Nei! svarede Sundby. Jeg mistede dem den Nat, jeg blev anholdt.

Greven vexlede et betegnende Blik med Manden ved Pulten.

— Gaa videre, Tolk, sagde han.

— Hvad var det for Papirer?

— Mit Pas, Vidnesbyrd, Anbefalingsbrev og andre nødvendige Papirer.

— Hvem kjender I her i St. Petersborg?

— Ingen Andre end Herr Moth, som kom hertil med samme Skib som jeg, lød Svaret, og han viste det Kort frem, han havde modtaget af denne.

— Gjem det; det vil kunne gavne Eder. Hvorfor blev I fængslet?

— For Ingenting, svarede Sundby ligefrem. Er der reist nogen Klage imod mig, saa lad mig det vide.

Greven smilede igjen, da Tolken oversatte dette Svar for ham. Manden ved Pulten saae alvorligere ud end før.

— Tolk, gjentog Grev Orloff og tilføiede nogle faa Ord paa Russisk.

— Det er intet Svar, sagde Tolken derefter til Fangen. Hvad skete der hin Nat, I omtaler.

— Det er et helt andet Spørgsmaal, udbrød Sundby. Jeg forsøgte at frelse et Menneske fra at drukne.

— Frelste I ham?

— Nei, han var død eller syntes at være det; han var stukken ihjel.

— Saae I Forbrydelsen blive begaaet?

— Jeg saae Kampen, men ikke det dræbende Slag.

Troer I at kunne kjende den, som den Dræbte kæmpede med, hvis I fik ham at se nu?

— Nei, Forbrydelsen blev begaaet i en Baad i nogen Afstand fra Kysten. Jeg vilde nødig aflægge Ed paa, at jeg kjender ham igjen, skjøndt jeg saae ham belyst af det fulde Maanelys.

Der blev ikke rettet flere Spørgsmaal til ham.

Greven gjorde et Tegn til Manden ved Døren, og denne nærmede sig strax.

— I skal følge med denne Mand, sagde Tolken.

Da han saae Fangen tøve, tilføiede han:

— I behøver ikke at frygte.

Med skælvende Hjerte adlød Sundby.

Manden fulgte ham nu igjennem en lang Gang.

Derpaa steg de ned ad en lige Steentrappe.

Luften her var kold og klam. Væggene vare grønne og slimede af Fugtighed.

Da de naaede en Afsats paa Trappen, tændte Føreren et Lys, som han satte ind i en Lygte.

De vedblev i Taushed at gaa videre frem, stadig nedad.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Tidsbillede. Et nylig formælet Par sidder paa en Terrasse ved Havet. Fruen holder en Avis i Haanden og læser.

— Seer Du, kjære Edwin, vender hun sig pludselig til ham. Her staaer vort Bryllup anmeldt! Hør engang: „Den 16de d. M. Edwin Goldmore Romkins, Hannover-Square, viet til Lady Angelina, Grev Silverlake's tolvte Datter!"

Edwin: Læs videre, min Kjære! Der hører endnu et Stykke til.

Angelina (læser videre): „Undertegnede benytter Leiligheden til offentlig at erklære, at han ikke hæfter for den Gjæld, hans Frue stifter, uden hans skriftlige Samtykke. Edwin Goldmore Romkins."

Hvad Lady Angelina siger dertil, berettes ikke!

En ung Forretningsmand, der stadig læste Kjøbenhavn K. paa Foden af de til ham addresserede Breve, mente endelig at gjøre det rigtig godt, da han sendte et Brev til Holbæk med følgende Udskrift: Herr Kjøbmand N. N. Holbæk H.

Humør.

Et ungt, levelystent Menneske yttrede forleden:

— Intet gjør mig saa stor Fornøielse, som at betale min Gjæld — men hvem kan altid leve for sin Fornøielse?

— Fader, der staaer en fattig Mand udenfor, som vilde give hvad det skulde være, for at se Dig et Øieblik!

— Hvem er det, mit Barn?

— En blind Mand, Fader!

Logogrif.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Jeg ligger nær ved Kjøbenhavn;
Men hører ikke med til Staden.
Vel flere Sidegader gi'er jeg Navn,
Dog er jeg egentlig kun Hovedgaden.

1 2 3 4 5 6

Jeg er en lille Ø
Ved Havets blanke Vove;
Men har ei Flod og har ei Sø
Ei heller store Skove.

7 8 9

Jeg er en sikker Vei,
Som fører over Vandet.

1 4 5 6

Hver Bonde eier mig,
Jeg findes kun paa Landet.

1

Som Bogstav sikkert kjendes jeg
Naa, gjæt nu, om Du kan det!

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 6:

Sabelskede.

(Le—Bas—Ske—Abe—Sal—Dask).

Rigtig opløst af: Maja, Konrad Petersen, Gartnerpigen fra Valby, Jens Pandekage, De fire Simler, Pleiefader, To gamle Stokfiske, Broder Lystig, To lystige Svende, Trit, Johan Hansen, Trompetersen, Peter Cigartænder, Peter fra Kjørom, Dukken i Vimmelskaftet, Vindmøller og Kadreier, Marie Krummerup, Rudolff Weichmann, De kanekjørende Sødskende paa Vesterbro, En Abonnent, Kommathilde Sørensen, V. og O. Borregaard, Onkel Jens i Kolding, Den store Bjørn fra Larsbjørnstræde, O. Grosell og Min egen Nullemo'er.

Gaaden i Nr. 5 endvidere af: Nullepeter og Den Tykke.

Med dette Nr. følger 7de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Indhold: Irlænderens Hemmelighed (fortsat.) — Ulve-Ben (med Xylografi.) — Fremmed i Rusland (fortsat.) — Snurrepiberier — Humør. — Logogrif. — Opløsning.

Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 9. 10 Øre. 2den Aargang.

Baron Münchhausen og Ræven.

Irlænderens Hemmelighed.

(Slutning.)

Hun fandt ham paa sin Yndlingsplads, siddende paa Bjergskrænten, hvor han stille stirrede ud over Havet.

Rolig satte hun sig ned ved Siden af ham og berettede ham med sagte Stemme, hvad hun havde hørt af Will.

Hun troede ikke selv derpaa, tilføiede hun, og bad ham nu ikke at vægre sig ved at opklare dem Alt.

— Ja, ja, sagde den gamle Mand. Jeg saae det komme. Jeg takker Dig, Kathlin, for din Tillid. Jeg skal fortælle Alt, hvad I bør vide. Kom, lad os gaa hjemad.

Da de naaede hen foran Huset, stod Will inde ved Vinduet.

Larry vinkede ad ham og bad ham ogsaa kalde sin Moder ud.

Næsten høitidelig indbød han dem alle Tre til at sætte sig paa Bænken mellem de to Egetræer. Han reiste sin mægtige Skikkelse og begyndte med sælsomt bevæget Stemme, idet han rettede sit funklende Blik paa Will:

— Der er naaet en Stemme der ovre fra til dine Øren, Will. Man har blandet Sandt med Usandt. Vel hviler der en tung Gjerning paa mig; men den kan aldrig hindre nogen brav Mand i at række mig sin Haand.

Will vilde afbryde ham, men med en bydende Haandbevægelse vedblev han:

— Stille! Nu er det nødvendigt, at jeg taler, og jeg vil tale. Allerede engang før har jeg røbet min Hemmelighed og aflagt en aaben Bekjendelse. Idag skal jeg gjentage den for Eder; thi ogsaa I skulle være mine Dommere.

Med sænket Stemme fortsatte han:

— Vel. har jeg skudt en Mand derovre paa Landeveien til Sacramento ved den anden Kløft — Pierre Denay hed han — men det var intet Rovmord. Jeg krævede ham kun til Regnskab for hans skændige Bedrag og skød ham ned, da han løftede sin Bøsse imod mig. Det var paa Dig, Will, at Mistanken faldt, men imod min Villie, og derfor skal Du idag dømme mig!

Med et Udtryk af Spænding og næsten ængstelig Forventning lyttede de til Larrys Ord, der nu lige saa aabenhjertig og klart, som engang før for Dommerne i San Francisco, berettede om sit Møde med Franskmanden og sin Gjerning.

Derefter skildrede han med dyb Bevægelse det Indtryk, som Mødet med Wills Moder og Kathlin havde gjort paa ham, og hvorledes det havde modnet hans allerede tidligere fattede Beslutning at fremstille sig selv for Dommerne og befri den uskyldig Anklagede; hvilket han da ogsaa hurtig bragte til Udførelse, efter at han først havde sørget for, at Will og hans Kjære ufortøvet kunde vende tilbage til Hjemmet.

— Jeg havde jo afsluttet mit usle Liv, vedblev han, saa det faldt mig da ikke altfor tungt at skilles ved det. Men det skulde nu ikke være saaledes. Uden at jeg havde anet Noget i den Retning eller endogsaa blot ønsket det, træde en Aften sent tre Mænd ind i min Celle. Det var John Neal, min gamle Ven, og endnu to af Dommerne, begge Slægtninge af ham.

— Larry, siger han. Mine Venner og jeg have forenet os om at befri Eder. Selv om ogsaa Lovens Bogstav, hvilket vi som Dommere ere underkastede at rette os efter, dømmer Eder, saa tænke vi dog, at I allerede har bødet tilstrækkelig for Eders overilede Daad, og I skal ikke lide Døden for et Mord af Nødværge. Dette er min og mine Venners Mening, selv om vi ikke tør udtale den offentlig og ikke kunne gjøre den gjældende. Tag her Eders Eiendom tilbage og skynd Eder ned i Havnen, hvor der venter en Brig paa Eder for at føre Eder til Irland!

Larry vedblev derpaa:

— Vel var jeg beredt paa at tage Afsked med Livet; men da Friheden vinkede mig saa uventet imøde, fik jeg dog ny Lyst til at leve. Jeg takkede Mændene, greb Tasken, som de rakte mig og gik uforstyrret ned til Havnen. Jeg saae ikke en eneste af mine Vogtere. Lædertasken, som Mændene gav mig tilbage, indeholdt min hele Formue, hvorfor den skændige Denay havde bedraget mig. Pengene kunde ikke glæde mig for min egen Skyld; men jeg kom herover med dem til Eder, hvor jeg tænkte i Stilhed at slutte mit Liv.

Han syntes et Øieblik at falde i Tanker, men begyndte derpaa rolig igjen:

— Det er dog maaske bedre saaledes. Aaben og ærlig har alletider været mit Valgsprog! Aaben og ærlig har jeg nu ogsaa sagt Eder, hvad jeg burde sige Eder. Udtal nu min Dom: om I fremtidig ville taale mig under Eders Tag, eller jeg skal tage Straffen for denne Daad paa mig.

Han kastede et spørgende Blik hen paa den lyttende Gruppe og tilføiede endnu:

— Betænk, at hvad jeg begik, gjorde jeg imod en Røver og Bedrager, der vilde have dræbt mig, hvis jeg ikke havde været hurtigere end han. Om jeg ogsaa vilde være strafskyldig i et Land, hvor der hersker Lov og Ret, saa er det noget Andet i et Land, hvor det kun lidet hjælper den Skadelidte at paakalde Lovens Hjælp, hvor der ikke

gjælder anden Ret end Revolveren og den haarde Næve.

Den gamle Mands Stemme bævede, og han bøiede sit Hoved som for at høre en Domfældelse, idet han sagde:

— Tal nu! Du først, Will Gilligan!

Hurtig var Will allerede sprungen hen til ham og rakte sin Haand frem imod ham.

— Tilgiv mig, sagde han med bevæget Røst, at jeg kunde tro noget Slet om Eder. Det gjorde mig selv ondt nok. Ved Gud, jeg troer ikke, at jeg i Eders Sted vilde have handlet stort anderledes, og derfor sømmer det sig heller ikke for mig at dømme Eder. Derimod vil jeg bede Eder ogsaa fremtidig at sidde ved vor Arne og være en velkommen Gjæst som hidtil.

O'Neill trykkede varmt den unge Mands Haand, medens Kathlin tilkastede dem et fornøieligt Smil.

Derpaa vendte Larry sig til Peggy.

— Og Du, hvad har Du at sige mig?

Wills Moder rystede paa Hovedet, medens Taarerne randt ned ad hendes haarde Ansigt.

— Jeg, Larry O'Neill? — Intet, Intet! Men det veed jeg, at Du har frelst min egen kjære Dreng, min Will, og at jeg stedse beder for Dig!

— Og Du, Kathlin? vedblev Larry.

Kathlin trykkede taus hans Haand. Derpaa ilede hun hurtig ind i Huset og vendte tilbage til Bænken med sin Violin.

— Tak, Tak, Du mit Hjerte! hviskede den gamle Mand.

Et Dieblik hvilede hans Haand som velsignende paa hendes Isse.

Da lyttede Alle i lydløs Stilhed, idet de første Toner løftede sig fra Strængene, og den yndig vemodige Melodi til „Sommerens sidste Rose“ flagrede frem paa Aftenvindens Vinger, som engang ved Missionsstedet Dolores.

Som en Fredens Hilsen klang Sangen, som en Hilsen deroppe fra, hvor Stjernerne nu tændtes i stille Pragt.

Freden vendte ogsaa nu tilbage og holdt sit Indtog i Menneskenes Hjerter i det lille, hyggelige Hus ved Bredden af den grønne Shannon.

Aventyr paa Themsen.

Det er vel nu omtrent syv Aar siden, at „Dinorbis“ kastede Anker i Nærheden af Blackwall efter sin Hjemkomst fra Ny Zealand.

Ralf Merris var ombord som en af de otte Passagerer.

Han havde løst Billet til Mellemdækket; men da der var saa faa Passagerer, og man mente at kunne benytte Mellemdækskøierne bedre, var der bleven anvist ham en af Køierne paa 1ste Plads istedet. Han opnaaede derved at gjøre en langt behageligere Reise, end han havde ventet.

Ralf Merris havde for fire og tyve Aar siden forladt England, men ikke fundet den Lykke i Kolonien, som han havde ventet sig, og da en hæftig Feber hele tolv Uger havde fængslet ham til Sygeleiet, tog han en rask Beslutning, solgte alt sit Værktøi og vendte tilbage til England, hvor han ikke havde en eneste Ven, der vilde hilse ham, undtagen et venligt, ømt Hjerte, som han neppe havde ringeste Udsigt til at møde.

Heller ikke havde han nogen klar Forestilling om, hvad han skulde tage sig for, naar han kom hjem.

Han var eneste Barn, og da hans Forældre døde i hans unge Alder, kom han i Huset hos en Halvbroder til hans Fader. Denne eiede en betydelig Gaard i hans Hjemstavn.

En anden Halvonkel til ham, fortalte man, var en rig Plantageeier i Demerara. Medens denne var en gammel Pebersvend, var Landmanden gift og havde en eneste Datter.

Hvad Haab han end maatte have næret i Retning af sin Onkels Gavmildhed, eller hvad han ventede af sine Følelser lige overfor sin Kusine, som han kaldte hende, saa blev det dog, da han var tyve og hun sytten Aar, gjort ham forstaaeligt, at det vel var paa Tiden, at han skaffede sig selv en Stilling.

Stakkels Kate var lige saa bedrøvet som Ralf, da de skulde skilles, skjøndt der endnu ikke var talt et eneste afgjørende Ord imellem dem.

Ralf Merris raadede over en Kapital paa 500 Pund, og med den forsøgte han da sin Lykke, først i London, saa i Liverpool, derpaa atter i London og endelig, som fortalt, paa Ny Zealand.

Medens en Del af Passagerer allerede vare gaaede iland ved Plymouth, forlod Resten, paa Ralf Merris nær, Skibet ved Gravesend, hvorfra de tog med Jernbanetoget for at forkorte den for dem kjedelige Seiltur op ad Themsen. Ham havde det ikke fortrudt, om Reisen endnu skulde vare en Maaned; thi naar han forlod „Dinorbis“, havde han intet Sted at søge hen.

En fin Regn begyndte ved Gravesend, den varede lige til Ankomsten til Blackwall og endda fire og tyve Timer efter.

Skibet havde taget Lods ombord i Gravesend, hvor Kaptainen forlod det, og Ralf fordrev nu

Tiden med at spille Kort sammen med Styrmanden i Salonen.

De naaede for seent ind til at kunne lægge til ved Kaien.

Ralf stod allerede med sine to, tre Stykker Reisegods om sig, indsvøbt i sit Reisetæppe, ved Falderebet for at vente paa den Baad, der skulde sætte ham ind til Kysten.

Floden saae saa mørk og uhyggelig ud som nogensinde, og Ralf følte sig trykket af en saadan Aften at skulle betræde sin Fødelands Jordbund.

I det Samme lagde en Haand sig paa hans Skulder, og han hørte Styrmanden med sin dybe Stemme sige:

— Naa, Herr Merris, hvad mener De om at blive her og holde en Kammerat med Selskab i Aften? Jeg skal nødvendigvis sove ombord i Skibet, indtil det lægger ind; vi kunne jo gjøre en lille Vending sammen, og jeg skal da vise Dem Londons bedste Fornøielser i denne Ende af Byen.

Ralf tog imod Tilbudet, derved var han jo befriet for enhver Sorg i Retning af, hvor han skulde søge sit Natteophold.

Salonen saae saa varm og hyggelig ud i Modsætning til det mørke, fugtige Veir udenfor, at Merris helst var bleven ombord; men hans Ven Jem Giles — saaledes hed Styrmanden — ansaae det nu engang for sin Pligt at more ham lidt.

Da Alt derfor var bragt i Orden og Nattevagten sat ud, sagde han:

— Naa, Herr Merris, nu skulle vi en lille Sviptur iland. Her er mange Forlystelsessteder i denne Kant af London; men „Den afrikanske Løve" eller „Seiersflaget" er dog de Steder, hvor man faaer den bedste Sang at høre. Kom saa, Kammerat!

Ralf Merris gav sit Samtykke tilkjende og fulgte ham op paa Dækket, skjøndt han ærlig talt endnu haabede, at det tiltagende Mørke skulde bevirke, at Styrmanden forandrede sin Beslutning.

Imidlertid blev den mindste Baad firet ned, de gik fra Borde, og to Mand roede dem imod Strømmen ind til en Landgangstrappe, hvor Styrmanden gav Rorgængerne Befaling til at indfinde sig bestemt Kl. 12. Han vendte sig derefter igjen imod sin Ledsager og forsikkrede ham endnu engang, at han skulde faae en god Sang at høre.

Efter at de havde krydset igjennem flere smalle Gyder og Stræder, som der er Overflod paa her i Nærheden af Floden, naaede de ud paa en noget bredere Gade, hvor der laa en stor Bygning, der var usædvanlig stærkt oplyst.

— Lad os gaa ind i „Løven", sagde Giles. Det er vaadt Veir i Aften, og vi ville blive gjennemblødte, før vi naae „Seiersflaget".

Da det var Ralf temmelig ligegyldigt, hvor han kom hen, naar han blot slap fri for Regnen, slog han strax til, og de traadte nu ind i Huset, igjennem den tæt fyldte Skænkestue og steg ad nogle faa Trin op i den egentlige Sal, der strakte sig helt ind igjennem Bygningen.

Der var meget fuldt, og efter de Tilstedeværendes Trampen og Klappen at dømme havde rimeligvis en yndet Kunstner nylig forladt Scenen.

— Bedre Plads foran, mine Herrer! sagde en af Opvarterne, og ved hans Hjælp naaede de da ogsaa op igjennem Salen i Nærheden af Scenen, hvor der vel ikke var bedre Plads, men dog alletider et Bord, hvorved der ikke sad Flere, end at de ogsaa kunde erobre sig en Plads.

Underveis nikkede Styrmanden til mindst et Dusin Sømænd og talte med adskillige af dem, uden at de ellers syntes at tillægge det nogen Betydning, at en Bekjendt var kommen en Sviptur hjem paa en 30,000 Mil.

Efter at de havde sat sig ned, og hver faaet sig et Glas „varm Whiskey", fulgte den ene Fremstilling efter den anden paa Scenen, alle ledsagede af Publikums lydelige Bifald.

Da de havde siddet her en Timestid kom en af Opvarterne hen til dem og sagde til Giles:

— Kaptain Heath er her i Salen, Herr Giles, og ønsker at tale med Dem.

Det var Kaptainen fra „Dinorbis", hvorfor Styrmanden strax reiste sig og forlod Ralf Merris.

Under den næste Pause i Forestillingen, vendte Jem Giles tilbage og sagde:

— De maa undskylde mig, Herr Merris. Det gjør mig meget ondt at maatte forlade Dem; men Kaptainen ønsker, at jeg skal følge ham hen i hans Bolig og se paa nogle Papirer. Jeg veed ikke, hvor længe jeg bliver opholdt; men jeg kommer ombord med en Færgebaad. Naar De blot sørger for at være i rette Tid ved Landingsstedet, vil De finde Baaden der.

Med disse Ord forlod Styrmanden ham, og da Ralf Merris indsaae, at det ikke vilde være til nogen Nytte at gaa derned før henad Tolv, gjorde han sig det saa bekvemt som muligt og deltog snart med Iver i det øvrige Publikums Bifaldsyttringer.

Han var just ifærd med at klappe for den berømte Dandserinde, Mademoiselle Juanita Barkerini, da han følte Nogen røre ved sin Arm.

En smudsig udseende Dreng stod ved Siden af ham og rakte en Konvolut henimod ham, som han vel tog imod, men dog tøvede med at aabne, især da han saae, at der ingen Udskrift var paa den.

— Alt er i Orden; det er til Dem! tilføiede Drengen.

Nu betænkte Ralf Merris sig ikke længer, men

rev Konvolutten op og læste Følgende med en ham aldeles ubekjendt Haandskrift:

„Bedste R.! Alt er i Orden. Jeg har lige „nu modtaget et Brev. Sørg altsaa for, at Du „er ombord itide. Hun venter paa Dig; men „Du maa se at finde et godt Paaskud for at faae „hende fra Skibet. Hvis hun ikke vil med det „Gode, maa Du kneble hende!"

— Er Du ganske sikker paa, at dette Brev er til mig? spurgte han Drengen, idet han afbrød sin Læsning.

— Ja, det er ganske rigtigt. De, der gav mig det, have nøie udpeget mig Dem. Jo, det er aldeles rigtigt, Herre!

Maaske Resten af Brevet vilde oplyse ham om den rette Sammenhæng, og han læste da videre:

„Alt hvad Du har at gjøre, naar Du naaer „ind til Landingstrappen, er at sige til den „Kudsk, der holder der med sin Vogn: „Hornsey", „hvis han svarer: „Tiden er kommen!" stiger „Du ind uden et Ord. Han veed, hvorhen han „skal kjøre — det er Bill.

Din Pompey.

„P. S. Hendes Navn maa være Karoline Jackson."

Atter og atter vendte han Brevet; men det var ham umuligt at finde ud af det, og han gav det derfor tilbage til Drengen med den Bemærkning, at det ikke var til ham.

Med en lydelig Knurren forlod denne ham.

Paa samme Tid trængte flere nye Tilskuere sig fremad i Salen, og Trængselen voxede i en foruroligende Grad. Strax fattede Ralf Merris ikke Grunden, men det gik op for ham, da det forkyndtes, at Sam Smiler vilde optræde og synge den yndede Sang: „Min Moder siger, jeg maa ei!"

Da de Nyankomne imidlertid stadig modtog den samme Forsikkring, at der var bedre Plads foran, var det tilsidst ikke til at udholde, hvor vor Ven sad; han reiste sig derfor og banede sig ved Hjælp af nogle velrettede Albustød efterhaanden Vei hen til Indgangen.

Her fandt han en ypperlig Plads bagved den aabne Fløidør; useet kunde han overse Scenen imellem Skuldrene paa en Sømand og en ung Pige, der stod lige foran ham.

Han havde ikke staaet der længe, førend han hørte en Stemme, lige ved Siden af sig, udbryde:

— Naa, dit Kaalhoved! Viis mig saa den Mand, Du gav Brevet til!

Det faldt ham strax ind, at det var ham Ordene gjaldt, og ved at se igjennem Dørsprækken opdagede han den snavsede Dreng i Følge med to Mænd.

— Nu kan jeg ikke se ham, svarede Drengen; men han sad der ved det Bord, lige foran Musikmesteren. Han lignede Dem meget.

Den Tiltalte var i Virkeligheden klædt aldeles som Ralf; men der var rigtignok Flere, om hvem det Samme kunde siges.

— Saa maa han være gaaet! sagde den Første. Naa, det gjør Intet til Sagen, Renton; thi jeg havde ikke skrevet Noget deri, der kunde forraade os, og jeg skrev det under med mit foregivne Navn.

— Naa, lad saa være, Barnes, svarede den Anden. Nu har jeg faaet nok af det; vi kunne endnu faae en rolig Pibe ovenpaa. Der er jo en hel Time igjen!

Derefter fjernede de sig, og Ralf Merris var endnu mere overrasket, end da han havde modtaget Brevet.

(Fortsættes.)

Baron Münchhausen og Ræven.

Der gives Bøger og Personer, hvis Ry aldrig taber sig, og som stadig finde den samme almindelige Deltagelse.

Dette gjælder i fuldt Maal om den berømte Baron Münchhausen og hans udødelige Jagthistorier. Derfor have vi ikke betænkt os paa hos vore ærede Læsere at opfriske Mindet om denne Ungdomsven, idet vi idag byde Dem et kvikt Billede af hans geniale Maade at fange og flaa Ræve paa.

Vi skulle overlade til Billedet at fortælle Historien og kun for at opfriske den i Læsernes Erindring i korte Træk gjentage den her.

Det var Dagen efter, at Baron Münchhausen havde skudt en Haandfuld Kirsebærstene i Hovedet paa den berømte Hjort, og kort før Bjørnen forslugte sig paa Vognstangen, at han traf en Ræv staaende op til et Træ. En udmærket Idee foer igjennem den snilde Jægers Hoved: istedetfor Kugle kom han et fire Tommers Søm, som han just fandt i sin Lomme, i Bøssen og naglede behændig Rævens Hale til Stammen.

Ræven kunde nu ikke slippe bort, alt hvad den sprællede, og Baron Münchhausen greb da sin Hundepisk, efterat have skaaret et Krydssnit i Dyrets Pande, og bankede Ræven ud af sit gode Skind.

Maaden er fattelig nok; men maaske ikke fuldt saa let at efterligne.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Endelig naaede de en tung Dør; da den blev aabnet, viste der sig for dem en mørk, fugtig og usund Kjælderhvælving. Væggene vare helt vaade og kastede Lyset tilbage.

Foden gled ud paa det slibrige Gulv.

I det ene Hjørne af Kjælderen saaes et Knippe Straa, paa hvilket der laa et menneskeligt Væsen udstrakt, tildels bedækket med et grovt Tæppe.

Føreren holdt Lygten tæt ned over den hvilende Skikkelse, og Sundby betragtede denne med rædselblandet Forundring.

Det var ogsaa et gruopvækkende Syn.

Manden laa paa Siden og støttede sit Hoved i Armen. Hans tildels ubedækkede Legeme syntes et eneste gyseligt, opsvulmet, uhelbredeligt Saar, medens Straaet, han hvilede paa, var blodplettet.

Han trak Veiret tungt og med Besvær; ellers gav han intet Livstegn fra sig. Han rørte sig ikke, skjøndt Sundbys Ledsager bevægede Lampen frem og tilbage forbi hans Ansigt.

Nordmanden vendte sig bort, halv afmægtig og syg af Synet.

Uden at vexle et eneste Ord med ham førte Ledsageren ham nu tilbage, og han stod atter i Forhørssalen, hvor Tolken strax igjen begyndte at udspørge ham.

— Kjender I den Mand, I nylig har seet?

— Nei!

— Det har heller Intet at sige. Han har begaaet Mordet.

Sundby bøiede Hovedet og tav.

Imidlertid sagde Dommeren, som vi vel kunne kalde Grev Orloff, nogle Ord til Tolken, som derpaa atter tog saaledes tilorde:

— I er fri. Retfærdigheden sover ikke i Rusland, og Straffens Arm har allerede ramt den Skyldige. — I søger Arbeide i Hendes Majestæts Tjeneste?

— Jeg kom for at søge det; men hvis Hendes Majestæt vilde tillade mig at vende tilbage til Norge . . . stammede Sundby.

— Hvorfor?

— Jeg er bleven fængslet uskyldig!

Grev Orloff smilede atter, da Svaret blev gjentaget for ham.

Manden ved Pulten fortrak Munden spodsk under sit tynde Skæg.

— Hm! Den Skyldige er straffet, og I vil fremtidig være forsigtigere med at blande Eder i uvedkommende Stridigheder. I er fri!

Sundby bukkede. Han ventede uvis paa, hvad der nu skulde ske.

Skriveren rakte derpaa Tolken en Lommebog; denne viste Nordmanden den og spurgte:

— Kjender I denne?

— Ja, det er min! svarede han.

— Vil I se efter, om der Intet mangler i Indholdet.

Sundby gjennemsaae Papirerne, de vare der alle.

— Det er Eders; I kan tage den til Eder.

Efter en yderligere Ordvexling med Greven vedblev Tolken:

— Det har gjort Hendes Majestæt ondt at høre om Eders Ulykke, og der tilbydes Eder Erstatning. I er udseet til at beklæde en Plads ved Hendes Majestæts Orlogsværft. Viis Eder tro!

Nordmanden fremstammede sin Taksigelse.

— I maa fremstille Eder her imorgen Kl. 1. Hans Excellence vil give Eder en Audiens. Forsyn Eder med mere passende Klæder, her har I Penge dertil. Spar Eders Tak; Hendes Majestæt er retfærdig og ædelmodig. Nu er I fri. Der holder udenfor en Vogn, som vil føre Eder til Eders Ven, den engelske Kjøbmand. Farvel!"

Forhøret var endt.

Manden ved Pulten vedblev ubevægelig at skrive. Greven reiste sig og forlod Værelset; Tolken fulgte ham.

To Minuter efter sad vor forbausede Skibbrudne i en Droske, der hurtig kjørte over Admiralitetstorvet med ham.

6te Kapitel.

Uventet Møde.

Vi ville med vore ærede Læseres Tilladelse forlade den befriede Skibsbygger Sundby og lade ham nyde Glæden over sin uventede Forfremmelse, den knuttede Morder, der vansmægter i sit Fængsel, den livegne Maler Ivanoff, der arbeider paa at fuldende sit „store Værk", og Howard, der fortsætter sine Undersøgelser af Ruslands Fængsler.

Vi forlade da den pragtfulde Hovedstad med sine brede Gader og stolte Paladser og forflytte Skuepladsen for vor Fortælling til Makarieffs Markedsplads med sine utallige Telte og Brædehytter ved Bredden af Volga.

Vi staa midt i den brusende, larmende Folkemængde, høre Hundreder af Sprog summe i vore

Øren; rundt omkring os bevæge de ivrige Kjøbere og Sælgere sig.

Her var paa vor Fortællings Tid det store Knudepunkt for Ruslands indenlandske Handel og Omsætning. I Aaret 1817 flyttede Keiser Alexander den Første det nogle Mile høiere op ad Floden til Nischnei-Novgorod, hvor det holdes endnu.

Her finde vi atter, efter nogle Hundrede Miles besværlige Kjørsel ad daarlige Landeveie, gjennem mørke Skove og over sumpede Mosestrækninger, vor Helt og hans Onkel, Gilbert Penrhyn.

Kjøbmanden er hverken kommen for at kjøbe eller sælge. Det er sit sidste Besøg han aflægger i Makarieff og efter at have afsluttet Alt med sine Forretningsvenner, Agenter og Bestyrere, vil han endnu anvende nogle faa Uger paa en Reise længere imod Syd med sin Søstersøn.

Det er Aften.

Trætte af en lang Dagsreise ankomme de Reisende til en lille By.

Vognen er bleven saa gjennemrystet af det sidste Stykke daarlige Vei, at den trænger til en større Istandgjørelse, der er derfor ikke Andet at gjøre end at se sig om efter et Opholdssted for Natten.

Den eneste Kro eies af en polsk Jøde, der strax indfinder sig og paa et Sprog, som er en Blanding af daarligt Russisk og radbrækket Tydsk, i dybeste Underdanighed indbyder dem til at gjøre hans ringe Hus den store Ære at overnatte der.

De Reisende have intet Valg og stige derfor ned af Kjøretøiet for at følge den kun lidet indbydende Vært.

Endnu mindre indbydende var Synet af den smudsige Kro; men ved Løftet om rigelig Betaling lykkedes det dem at faae et Værelse ovenpaa, hvor der vel ikke var synderlig hyggeligt, men dog altid en bedre Luft, og det var jo kun en Nat, det dreiede sig om.

Til al Lykke førte de selv noget The med sig og et betydeligt Forraad af Beskøiter. De begyndte derfor strax et Angreb herpaa og senere et lige saa ivrigt, men mere blodigt Angreb paa de ved deres Mængde generende Insekter.

Vi ville her drage Tæppet for og ønske vore Reisekammerater en god Hvile og behagelige Drømme.

Da Gilbert Penrhyn og hans Søstersøn reiste sig tidlig den næste Morgen, meddelte Kudsken dem, at Vognen endnu ikke vilde blive færdig de første Timer. Der var ikke Andet at gjøre end have Taalmodighed, og saasnart de havde holdt Frokost, begav de sig ud for at bese Byen.

Denne, der væsentlig bestod af Bjælkehuse, var iøvrigt ret venlig at se til. Noget udenfor Byen laa en lille Kirkegaard og nær den et Kloster.

Paa Tilbageveien derfra mødte de en Del Kvinder ifærd med at bestrø Veien med smaa Fyrre- og Cypresgrene, og ved at følge Sporet deraf kom de til Byens eneste Kirke, som de allerede havde lagt Mærke til.

De traadte indenfor og saae, at man nylig var begyndt paa Ceremonierne til en Begravelse.

Paa en Baare midt i Kirkens Skib stod en utillukket Kiste, paa hver Side af denne stod nogle faa sørgeklædte Personer, af hvilke en rank Kvinde, klædt i dyb Sorg og tilhyllet af et mørkt Slør, strax tiltrak sig Paul Moths Opmærksomhed ved sin nedtrykte Holdning og de hyppige, men tilbagetrængte Suk, der undslap hendes Læber.

Den høitidelige Psalmesang hørte op, og Præsten, ledsaget af to Munke, traadte fra Koret hen for Kisten og begyndte at tale.

Efterat Talen var endt og den lange Række af Ceremonier, som den græske Kirkeorden fordrer, var sluttet, traadte den Ene efter den Anden af Følget hen til Kisten og betragtede den Døde, fulde af Ærefrygt.

Paul Moth og hans Onkel kom herved nærmere og kastede et kort Blik paa den Afdøde.

Det var en midaldrende Mand, meget mager og graahaaret. Et roligt Smil hvilede over hans marmorhvide Aasyn.

— Velsignede ere de, som dø i Herren! hviskede Gilbert Penrhyn, idet han bøiede sig over Liget.

— De hvile ud fra deres Arbeide, og deres Gjerninger følge dem! svarede en af Graad kvalt Stemme bagved ham, ligeledes paa Engelsk.

Paul Moth studsede uvilkaarlig ved at høre dette uventede Sprog tale saa nær ved sig; men her var hverken Tid eller Sted til Forklaring.

Følget havde allerede fjernet sig, og vore to Reisende trak sig derfor ogsaa tilbage.

Da vendte den Afdødes Efterladte sig atter imod Baaren under lydelige Klager, medens de bøiede sig over den Afsjælede og trykkede Kys paa de kolde Læber.

De to Fremmede betragtede dem. Det var et kvindeligt Tyende iført almindelig russisk Dragt; en ældre Mand, hvis Klædning tydede paa, at han var Livegen, hvilket ogsaa fremgik af hans gjentagne Udraab:

— Batuschka! Batuschka! Min Herre er død, hvad mere har jeg nu at leve for?

Batuschka (lille Fader! eller Bedstefader!) er en Form, hvorunder den russiske Livegne altid tiltaler sin Herre.

Den Sidste, der bøiede sig over den Afdøde for at trykke Afskedskysset paa hans Pande, var

den samme tilslørede Kvinde som Paul Moth allerede før havde lagt Mærke til, og hvis vaklende Skridt han nu fulgte.

Hun løftede Sløret, og den unge Mand kastede et Blik paa hendes sorgfulde Ansigt og gjenkjendte sin Reisefælles Træk. Det var hende, der havde delt Skibbrudets Farer med ham, det var — Feodora Graham.

Da nærmede Præsten sig atter engang til Baaren og bestænkede det afsjælede Legeme med indviet Olie, medens han udtalte en Velsignelse. Laaget blev lagt paa Kisten og tilskruet, hvorefter det skjulte Kor afsang en Dødspsalme.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Brudstykke af en Roman. Endnu i den samme Nat kom Alt for en Dag — rørt lod den ungdommelige Matrone sit Hoved synke og skuede op imod Aftenhimlen; men den næste Morgen lod hendes Ægtefælle, i Anledning af den lykkelige Begivenhed, uddele tyve Par Sko blandt de Fattige, hvorved mange Taarer bleve aftørrede.

En Statistiker, der er aldeles sikker paa sine Opgivelsers Rigtighed, mener, at man for den Sum, som Damerne i de nordamerikanske Fristater aarlig give ud til Sminke, hvert Aar kunde male 37,000 Huse, hvert Hus beregnet til 300 Dollars.

Humor.

Spørgsmaal: Hvorfor skrive Lægerne ikke danske, men latinske Recepter?

Svar: For at de Syge itide skulle vænne sig til det døde-Sprog.

Aagerkarlen (til en Debitor, der betaler Afdrag): Hvad, siger De, jeg er gierrig? Da har jeg dog i Sommer gjort en Reise til Schweiz og har besteget Rigi!

Debitoren: Saa, hvorfor blev De da ikke deroppe med det Samme?

Aagerkarlen: Hvad skulde jeg blive der for?

Debitoren: Naa, jeg mener kun, at saa nær kommer De da ellers aldrig Himlen!

Spørgsmaal: Hvad er det for et Ord, der paa een Gang kan hjælpe en lam, en blind og en mager Mand?

Svar: Gaasefedt! — Gaa den Lamme, se den Blinde, Fedt den Magre!

Gaade.

Jeg sættes for Skovens vilde Dyr
Og Husdyr, som Ingen just ynde;
Paa mangen en ældre, fornøiet Fyr
Vel Haarene med mig begynde.
Nu selv blev min ærede Løser jeg stillet;
Men det er jo, hvad De har villet.

Kl. St.

Rebus.

§ 5

——————— I

Opløsning paa Gaaden i Nr. 7:

Kornet — en Kornet.

Rigtig opløst af: Peter Høeberg, L. Svendsen, De fire Simler, Trompetersen, Broder Lystig, Morten Røgfordriver, Dukken i Vimmelskaftet, A. Meinert, Mospillerne fra Nørreskov, Søstrene Kolonade og Raffinade, Sköna Klara's hemmelige Tilbeder, Jernbanegalopadedandseren, Peter fra Kjørom, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, En gammel D-B-S-broder, Kamilletheodor, Kommersraaden paa Kvisten, Hans Lund, San Franciskanerinden, Semikoline Punktum og Holger Danske i Nr. 12.

Logogriffen i Nr. 6 endvidere af: Fodfutteralmagermester Bundløs i Aarhus og Cilicæc.

Brevvexling.

Eduard Ørsted: Egner sig ikke til Optagelse i Bladet. — Gaaderne ere for utydelige til at gjættes.

☞ I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 10. | 10 Øre. | 2den Aargang.

Hollandsk Natvægter

Eventyr paa Themsen.

(Fortsat.)

Imidlertid var Klokken bleven over Elleve, og han forlod Huset for at søge Baaden op. Veiret havde forværret sig i en betydelig Grad.

Det skylregnede, og det blæste adskillig haardere.

Da han kom igjennem den første Gyde, var han allerede i Tvivl om, hvorvidt den var den rigtige; der var saa mange af dem, og de lignede alle hverandre. Imidlertid dreiede han ufortrødent af et Par Gange og gik til andre Tider tværs over Sidegaderne, ganske mekanisk, som da han fulgtes derhen med Giles.

Han havde da ogsaa Lykken med sig.

Tilsidst naaede han ned til Flodbredden, og da der brændte en Gaslygte paa det nærmeste Hjørne, fandt han hurtig Landingsstedet.

Der laa Baaden og neiede op og ned i Bølgeslaget.

Som Svar paa hans Kalden, løste Folkene Baaden og lagde den tæt op til Trappen. Han sprang ombord og bad dem sætte fra, da der ikke vilde komme Flere.

— De kommer lovlig tidlig, brummede den Ene. Det er et helt Træf, at vi allerede ere her. — Sæt godt i, Tom, ellers gaa vi lige paa den Pram. — Naa, det var alligevel godt, at De kom saa tidlig; det er et grimt Veir iaften.

Vel forekom det Ralf, at Manden tiltalte ham meget fortrolig; men han fandt ingen Grund til at lade ham det mærke, især da han ikke kunde gjenkjende hans Stemme, og det var for mørkt til at skælne Ansigtstrækkene. Under alle Omstændigheder var det ingen af de to Mænd, der havde roet dem ind tidligere paa Aftenen.

Ralf Merris trak da sin Kappekrave op for Ansigtet, at den kunde tage af for Regnen og blev siddende taus, medens han i sit Indre fortrød, at han ikke havde afslaaet Styrmandens Indbydelse til at høre „en god Sang".

Da blev han meget overrasket, ved at Baaden langt hurtigere, end han havde ventet, lagde til ved Siden af Skibet.

— Vi ere løbne rask ned til hende, bemærkede han.

— Det er ikke Veir til at drive i, lød det korte Svar.

— Nei, vist saa! vedblev han. Jeg troede iøvrigt hun laa længere ude i Strømmen.

— Hm! De skulde da ikke kunne have stor Mening om det, svarede Matrosen. Tag imod, Tom!

Baaden stødte imod Skibssiden og lagde, til ny Forbauselse for Ralf, til ved en meget bekvem Skibstrappe. Han ansaae det for en Opmærksomhed af Styrmanden.

I et Øieblik stod han paa Dækket, og da han saae Lys i Salonen, antog han, at Jem Giles allerede var kommen ombord og ventede paa ham.

Han aabnede derfor uden Tøven Døren og traadte ind.

Den eneste Person, der befandt sig i Salonen, saae forskrækket og overrasket op.

Blev Ralf forundret, blev hun det ikke mindre.

Det var en Dame.

Ralf Merris traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage. Han maatte være kommen ombord i et feilt Skib; thi han saae sig Ansigt til Ansigt med en Dame, som han slet ikke kjendte fra „Dinorbis'" Passagerer.

— Har De noget Brev til mig? spurgte hun. Jeg har siddet oppe for at vente, om der skulde indtræffe nogen Efterretning.

Naturligvis havde han intet Brev; men da hun talte, blev han endnu mere forbauset og troede, at han drømte.

Da hun tav og forgæves ventede paa Svar, blev hun tydelig nok mere forskrækket og gjorde Forsøg paa at nærme sig Døren.

Indhyllet i sin drivvaade Kappe og med sit veirslagne, neppe synlige Ansigt, saae han just heller ikke indbydende ud. Han følte, at han maatte tale, og saasnart han kom sig af sin Forvirring, sagde han:

— Jeg tager muligvis feil, og De maa da undskylde mig; men hvis ikke, behøves der ingen Undskyldning. Er De ikke Kate Jarden fra Beechford i Herefordshire?

Med fordoblet Forbauselse svarede hun:

— Jo. Hvis De er kjendt her ombord, maa De vel vide det. Hvorfor spørger De da?

Istedetfor Svar tog han sin Hue af og strøg Kraven ned.

— Naadige Forsyn! udbrød hun. Det er Ralf! Min Fætter Ralf! Herr Merris, mener jeg — hvorledes De her? Skal De ogsaa til Demerara?

— Nei, Kate! svarede han. Og jeg er tilbøielig til at tro, at Du heller ikke kommer der. Du maa ikke tro, at jeg er kold eller følelsesløs, Kate, fordi jeg ikke forsøger at udtale den Glæde og Fryd, jeg føler ved at se Dig igjen og atter høre din Stemme; men jeg frygter, Du er i Fare.

Hendes Læber bevægede sig og syntes at gjentage hans sidste Ord; men hun svarede ikke.

— Har Du Billet til Demerara? spurgte han.

Hun bevægede Hovedet bejaende, og han vedblev:

— Da have vi intet Øieblik at give bort,

hvis min Formodning er rigtig. Stol kun paa mig, Kate!

— Stole paa Dig! gjentog hun. Ja, det veed jeg, at jeg kan. Men hvilken Fare kan der true os — eller mig? Hvad er det for en Formodning, Du nærer?

— Jeg skal forklare Dig det med faa Ord, Kate; men Du maa strax klæde Dig paa og samle, hvad Du vil have med Dig.

Disse eiendommelige Ord skulde ikke indgyde hende Mod; men han vedblev:

— Jeg er bange for, at der er lagt en Snare for Dig; ved en Række af tilfældige Feiltagelser har jeg imidlertid opdaget det. Jeg har faaet et Brev at læse, der ikke var bestemt for mig, og jeg er af en Feiltagelse bleven ført ombord i dette Skib.

Hurtig forklarede han hende Alt og spurgte hende da, hvad der førte hende til Demerara.

Hun fortalte med faa Ord, at hendes Fader var død, og da en Bank gik fallit paa samme Tid, var hans Eiendom bleven solgt og hun tvungen til at leve i meget smaa Omstændigheder. Da skrev hendes Onkel til hende, at hun maatte komme over til ham; han vilde gjøre hende til sin Arving.

Da hun tav, tilføiede Ralf Merris:

— Nu troer jeg, Kate, at jeg forstaaer det Hele. Er der Ingen, i hvis Interesse det kunde ligge at holde Dig borte fra Onkel?

— Der er Rentons, svarede hun tankefuld. De have altid betragtet sig som Michael Jardens Arvinger og have havt meget ondt af Onkels nye Bestemmelse. Men de ere i Herefordshire.

— Er det sikkert? udbrød Ralf. „Renton" var netop Navnet paa den Ene af dem. Han har min Høide?

— Det er Arthur Renton!

— Saa er der ingen Tid at give bort, — han er i London. Folkene her ombord ere aabenbart i Ledtog med ham; jeg antager, de vilde føre Dig bort til et eller andet afsides Sted, maaske til en Sindssygeanstalt!

Hun vred sine Hænder ved at høre disse Ord og syntes iserd med at ville tale; men Ralf Merris forhindrede hende deri.

— Nu maa Du strax følge iland med mig, sagde han. Forsynet har givet mig Midler ihænde til at slaa dem med deres egne Vaaben, og det skal ske. Jeg skulde med Glæde kæmpe med dem og dø for Dig, Kate; men her er jeg kun Een imod en hel Bande, og min Modstand vilde Intet frugte. Ere vi derimod paa Land, har jeg Fordelen, ved det jeg veed. Hør! Der komme de!

Der hørtes Lyden af Stemmer. Skridt bevægede sig henover Dækket imod Salonen.

Da Ralf endnu var iført sin Ny Zealands Dragt, laa der en ladt femløbet Revolver i hans Lomme.

Han tog den frem og spændte den.

Kate Jarden saae hans Bevægelse og hviskede:

— Gjør ikke Modstand! Jeg beder, vov ikke Livet for min Skyld!

Men han vidste altfor godt, at alene den Omstændighed, at han var her, vilde give Anledning til Strid, og han fæstede sit Blik paa Døren, som en god Skytte, der maaler Afstanden til Skiven.

Døren gik op, og han aandede friere.

Det var kun en af de Mænd, han havde efterladt i Baaden.

Da Bordet skjulte hans høire Haand, kunde Manden ikke se Revolveren.

— Naa Herre, begyndte han. Hvor længe bliver De borte? Vi ere nødte til at øse Regnvandet ud af Baaden og ere vaade til Skindet. Hvis De har i Sinde at blive her meget længer, maa De ro iland alene.

— I ere vel godt betalte for Arbeidet, ikke sandt? svarede Merris hovmodig. Hvad have I da at knurre over? Forresten er Frøkenen færdig, og naar I blot gaaer tilbage til Eders Post, ere vi der inden to Minuter. Lad mig blot ikke høre mere Knurren!

Sømanden brummede en Ed imellem Tænderne og gik.

Da de atter vare ene, vendte Ralf sig til Kate og sagde:

— Himlen være lovet, at den Fare blev saaledes afværget! Men vi kunne vente det Værste, naar det skal være. Folkene ville komme ombord, og vi have bedre af at være et hvilket som helst andet Sted, naar Stormen bryder løs. Skynd Dig, Kate; men glem ikke dine Penge, Juveler, og hvad Du ellers har af Værdi!

— Det er kun meget faa Ting, jeg har bragt med ombord her, svarede hun med et vemodigt Smil. Jeg er allerede færdig.

Han tog hende da under Armen og førte hende ud til Skibsrælingen.

Her stod de et Øieblik stille, medens han viste hende tilrette med Trappen.

En Mand, de hidindtil ikke havde lagt Mærke til, traadte frem af Skyggen og henvendte i en hviskende Tone følgende Ord til Ralf:

— Hun følger da rolig nok med!

— Aah, ja! svarede han ligeledes. Det Hele ordnede sig i en Haandevending.

— Da er det et forbandet godt Stykke Arbeide, I der har gjort, vedblev han. Jeg troede, vi skulde havt en Scene.

Idet han derpaa henvendte sig til Kate Jarden, tilføiede han:

— Naa, Frøken, lad mig hjælpe Dem.

Et Øieblik efter vare de nede ad Trappen. Nu forstod Ralf Merris, hvorfor den var hængt ud.

De tog Plads i Baaden, og Mændene lagde sig over Aarerne, saa Baaden hurtig fjernede sig fra Skibet.

Vel var Strømmen med dem; men Veiret var haardt — „skrapt“ kaldte Folkene det — og der blæste en skarp Nordostvind.

Ralf Merris var forsigtig nok til at lade Kate lægge sig ned i Baaden, saa at det vilde være umuligt for de Forbiseilende at se hende, uden de kom meget tæt hen til Baaden. Denne Forholdsregel skulde snart vise sin Nytte.

De vare just naaede halvveis ind til Flodbredden, da en større Baad, roet af fire Mand, kom henimod dem og strøg saa tæt forbi dem, at begge Baadene nær vare stødte sammen. En Mand sad tilrors, og trods Mørket kunde Ralf Merris dog skælne hans Ansigtstræk og i ham gjenkjende En af dem, hvis Samtale han var bleven tilfældigt Vidne til i „Løven“.

Den fremmede Baad skød, uagtet Strømmen gik imod den, langt hurtigere Fart end den, hvori vore Venner vare ombord, og Ralf tænkte sig allerede Muligheden af, at de kunde blive indhentede.

Naar disse kom ombord og opdagede Kates Flugt, følte han sig overbevist om, at de neppe vilde vige tilbage for nogen Voldsomhed. Han tænkte derfor allerede paa at opfordre Folkene til at sætte dem over til den modsatte Bred; men opgav det igjen af Frygt for at vække deres Mistanke.

(Sluttes.)

Hollandsk Natvægter.

Som saa meget Andet er Natvægteren nu kun „en Saga“ for den opvoxende Slægt, og medens det natlige Politi har overtaget den ene Del af hans Bestilling, have de private Vægtere, sammen med den historiske Morgenstjerne og Kabuds, ogsaa opgivet den poetiske Tilbøielighed, der røbede sig i de nu uddøde „Vægtervers“.

Vi mindes endnu, hvorledes vi en Nat i en lille svensk Søstad troede at drømme, da vi blev vakt af en dyb Basstemme, der sang det gamle Vægtervers og tilføiede Vindretningen.

Hvor mindedes vi ikke med eet Slag Fortidens utallige Vægterhistorier, lige fra Skildtenes Flytning, medens Byens Beskyttere sov i deres Kjælderhalse, til den øresønderrivende Brandallarm, hvortil Fløitens skingrende Triller gav Signalet.

Der var noget Idyllisk ved hine gamle Tider, da Natten begyndte Kl. 10, og Byen sov lige saa trygt som dens natlige Beskyttere. Men de gamle Tider ere forsvundne og med dem Vægterne, vi maa derfor gjøre en længere Reise, naar vi ønske at stifte Bekjendtskab med hin uddøde Menneskerace.

Vi forestille idag paa vort Billede en hollandsk Natvægter for vore ærede Læsere i det Øieblik, han med sin eiendommelige Skralde i Haanden forkynder den svindende Tid.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Derpaa blev Liget i Procession ført ud af Kirken, og Paul Moth stod alene tilbage med sin Onkel, hvem han nu betroede sin Opdagelse.

— Stakkels Barn! udbrød Kjøbmanden. Da har det været Feodora, der besvarede mit Udbrud.

— Vil Du ikke spørge Dig for her om den stakkels, unge Dame, inden vi forlade Byen? spurgte Moth lidt forvirret.

— Om jeg vil? Det stakkels Barn! Fremmed, som hun er, mellem Fremmede! Hvorfor troer Du, Paul, at vort Kjøretøi gik istykker igaar og heller ikke blev færdigt til imorges? Svar mig paa det, min Dreng!

— Jeg forstaaer, hvor Du vil hen, Onkel!

— Naturligvis! Jeg overveier blot, hvorledes jeg kan skaffe os disse Oplysninger uden at krænke den Ærbødighed, vi skylde den unge Piges Sorg. Troer Du, Paul, at hun har kjendt Dig igjen?

— Det troer jeg ikke, Onkel. Vi stod jo bagved hende.

— Javist, og hun har naturligvis været saa betagen af sin Sorg, at hun ikke har havt nogen Tanke eller kun et Blik tilovers for Fremmede. Hvis der iøvrigt skulde være Tale om at yde det stakkels Barn nogen Hjælp, saa er det bedre for mig at tilbyde den som en gammel Mand og hendes Landsmand...

— Det er ganske rigtig, afbrød den unge Mand ham.

— Men nu bliver det Spørgsmaalet, hvorledes jeg kan nærme mig den unge Dame, tilføiede Gilbert Penrhyn.

— Præsten! bemærkede Paul Moth.

— Jeg lykønsker Dig, min Dreng, til din

hurtige Opfattelsesevne. Præsten — eller Popen, som de kalde ham her — vil aabenbart kunne give enhver ønskelig Oplysning. Hvad vor Reise derimod angaaer, da maa vi foreløbig opsætte den til imorgen.

Yakoff Petrowitch — paa Dansk det samme som Jakob, Peters Søn — den omtalte Byes Præst eller Pope sad i den lille Dagligstue i sin Præstegaard samme Dags Eftermiddag, som Begravelsen havde fundet Sted.

Han havde endt sit Middagsmaaltid og nippede til den stærke The, som hans Hustru havde tilberedt for ham.

Denne var en tækkelig Kvinde, der nu sad ved hans Side, legende med deres Barn. I det Hele taget var der udbredt en større Hygge og Følelse af Velvære over Værelset og Personerne, end man pleiede at træffe det i russiske Præsteboliger.

Yakoff Petrowitch delte heller ikke den tykke Uvidenhed, som ellers i Almindelighed udmærkede de russiske Landsbypoper. Han havde reist i sin Tid og da opholdt sig flere Maaneder i Paris. Naturligvis var han gjæstfri, forekommende og velgjørende, og denne sin første Egenskab viste han fuldt, da hans Eftermiddagsro blev afbrudt ved vore to Reisendes Besøg.

Neppe havde disse meddelt ham, hvem de vare, og at de for Øieblikket opholdt sig i Kroen hos den polske Jøde, førend han indtrængende opfordrede dem til at ombytte dette Opholdssted med Præstegaarden, hvor de skulde være velkomne saa længe, indtil de atter kunde fortsætte deres afbrudte Reise.

Da adskillige Grunde talte derfor, tøvede Gilbert Penrhyn heller ikke med at tage imod det, og det varede nu ikke længe, før den første Is var brudt, og de Fremmede indhentede snart alle de Oplysninger, som havde foranlediget deres Besøg.

Da vi imidlertid senere ville komme tilbage til den unge Piges Historie, skulle vi her nøies med at meddele vore ærede Læsere, at det Lys, der blev kastet derover igjennem Præstens Meddelelser kun tjente til yderligere at forøge deres Medfølelse for hende.

Det varede da heller ikke længe, inden Samtalen, der blev ført paa Fransk, strakte sig over et videre Omraade, og medens Gjæsterne nød deres The og viste al Retfærdighed imod de øvrige Forfriskninger, som den venlige Værtinde satte for dem, lyttede de til Præstens følgende Fortælling.

— De mindes rimeligvis, min Herre, sagde Præsten, idet han henvendte sig til Kjøbmanden, det store Oprør, der for en otte Aars Tid siden udbrød imellem Kosakkerne ved Ural, som gik ud paa intet mindre end at fratage vor naadige Keiserinde Tronen og i hendes Sted indsætte til Czar en dum og indskrænket Bedrager, der hed Pugatcheff?

— Det husker jeg ret vel, svarede Kjøbmanden; thi det vakte stort Røre i St. Petersborg, og en Del af vore fremmede Handelsfolk blev endogsaa saa forskrækkede ved Oprørernes øieblikkelige Held, at de hemmelig traf alle nødvendige Foranstaltninger til at forlade Landet. Oprørernes Fører gav jo ogsaa sig selv ud for den afdøde Czar, der af Frygt for at blive myrdet, skulde være flygtet fra sit Fængsel i Ropscha og havde søgt sig et Skjul iblandt Kosakkerne. Forklædt som en simpel Soldat kæmpede han, efter Sigende, senere i den Hærs Rækker, som han burde føre som dens suveræne Herre.

— De er aldeles rigtig underrettet, hører jeg, vedblev Præsten. Det forholder sig ogsaa, som jeg har hørt, at der var en vidunderlig Lighed imellem Oprøreren og den afdøde Keiser; i det mindste var der flere, som havde kjendt ham personlig, der lod sig narre deraf og blev forledte til at tage Del i Insurrektionen.

— Alt dette er nu saa godt som historiske Kjendsgjerninger, bemærkede Kjøbmanden. Dengang blev der kun sagte hvisket derom. Iblandt dem, der saaledes blev vildledte, nævnede man Ærkebiskoppen i Kasan som et fremragende Exempel.

— Nei, deri troer jeg dog, at man tog feil, indvendte Præsten. Saavidt jeg veed, var det ikke med sin gode Villie, at han blev nødt til at forstrække Bedrageren med Penge og endogsaa lovede at sætte den hellige Krone paa hans Hoved, saa snart Fæstningen i Kasan overgav sig. I Virkeligheden var den stakkels Biskop aldeles i denne Uslings Magt og henvist til hans Naade paa en Tid, da denne havde vist sig som en vild Tiger i Udøvelsen af sin Hævn. Den ulykkelige Ærkebiskop stod i dette Øieblik som imellem to brændende Baal. Hvis han var staaet op imod Rebellerne, vilde hans Liv sikkert kun være blevet af kort Varighed; men i Virkeligheden har han vanskelig kunnet have Noget tilovers for denne Røver og Morder.

— De giver mig her en Forklaring paa Ting, der alletider have været mig uforstaaelige, svarede Gilbert Penrhyn; men jeg kan endnu ikke fatte, hvorledes saa mange, der dog slet ikke vare saaledes i hans Magt, kunde slutte sig til en Sag, hvis Tilhængere udøvede Grusomheder, som endnu ved Mindet kan bringe Blodet til at stivne i Ens Aarer. Selv om han virkelig var den, han udgav sig for, kunde dog Ingen forsvare at gjøre sig meddelagtig i hans Myrden af forsvarsløse Kvinder og Børn; blev det ikke ogsaa fortalt, hvorledes han brændte Fangerne over en langsomt fortærende Ild,

og spiddede dem levende, for derpaa at spotte over deres Dødskamp?

— De har ganske Ret, Herre, sagde Præsten, og derved fremskyndede den store Oprører ogsaa sin Undergang. Men hans første Adfærd var ogsaa helt anderledes; den tydede paa sund Dømmekraft, den var præget af et saadant Maadehold, en saadan Retfærdighed og Mildhed, at han derved vandt mange Hjerter. Dette bringer mig iøvrigt til at mindes en Begivenhed, der er ret interessant, idet den viser, hvilken Troskab og Hengivenhed ogsaa en Livegen kan vise sin Herre.

Paul Moth smilte svagt ved disse Ord, der lød, som om man overhovedet ikke turde vente slige Dyder hos en stakkels Livegen.

— Da Oprøret brød ud, vedblev Præsten, tilhørte det Gods, hvoraf denne By udgjør en Del, en Bojar af anseelig Familie, hvis Navn var Malonak. Han var en brav Mand af uomtvistelig Ære; i tidligere Tid havde han været Officeer i Hæren. Han havde ogsaa været en personlig Ven af den afdøde Czar, medens denne endnu kun var Tronarving, og kort før de Begivenheder indtraadte, der lagde Regeringens tunge Byrde paa vor nuværende Keiserindes Skuldre, bad Grev Malonak om Fritagelse for sin Stilling og Tilladelse til at trække sig tilbage til sine Godser.

Præsten henvendte sig til den ældre af Gjæsterne, idet han vedblev:

— Hans Bøn blev ham indrømmet; men De vil ikke undre Dem over, at han fra nu af blev forbudt al Adgang til Hoffet, saa at han paa en Maade var dømt til en mild Forvisning.

— Aah, ja, jeg forstaaer det saa godt, bemærkede Kjøbmanden kort.

— Jeg troer nu i Virkeligheden ikke, vedblev Præsten, at det berørte Greven synderlig ilde. Han gav sig især med at forbedre sit Gods og tog sig særlig af sine Livegnes Forhold, da disse led meget under hans Intendants rovbegærlige og tyranniske Herredømme. Denne havde hidtil nydt Grev Malonaks fulde Tillid.

— Klagerne have vel neppe vist sig uden Grund, bemærkede Kjøbmanden. I Regelen er det jo slette Intendanter, der ødelægge Godserne.

— Det viste sig netop, som De siger, vedblev Præsten. Udfaldet blev da ogsaa, at Intendanten blev afsat fra sin Bestilling og nu selv maatte arbeide som Livegen. Som saadan viste han sig imidlertid saa gjenstridig, at han ved den næste Udskrivning blev sendt bort som Soldat.

— Læg Mærke til, henvendte Gilbert sig til sin Neveu, at der er Intet, de Livegne frygter mere end at blive tagne til Soldat; med den Trusel er man istand til at tæmme den mest trodsige af dem. Undskyld min Afbrydelse!

Præsten bukkede høflig og vedblev:

— Ikke længe efter, at Greven var vendt tilbage til sine Godser, blev det paa en eller anden Maade bekjendt, at han var i Pengeforlegenhed og trykkedes haardt af en betydelig Gæld, han havde paadraget sig, medens han var ved Hæren. Rimeligvis havde han som de fleste høitstaaende Russere spillet; men trods det, faldt det ham intet Øieblik ind at forhøie den Afgift, som hans Livegne skulde yde ham.

— I denne fortvivlede Stilling, fortsatte Præsten, blev han en Dag meget overrasket ved at modtage en Deputation fra sine Livegne. Deres Ordfører stillede uden mange Ord en fyldt Læderpung for ham. Den indeholdt deres forenede Bidrag, forøgede med nogle Tusinde Rubler, som de frivillig tilbød deres Herre. Hellere end at han skulde komme i nogen Forlegenhed, vilde de paalægge sig selv Savn.

— Som man kan tænke sig, blev Greven dybt rørt over dette Bevis paa deres Taknemlighed; men han var tillige altfor høimodig til at modtage denne Sum som Andet end et Laan. Det lykkedes ham da ogsaa i Løbet af nogle Aar at betale dette tilbage ved at nedsætte deres aarlige Ydelser.

Efter en Pause vedblev Præsten:

— Endelig indtraf det Oprør, hvorom jeg talte før. Først kom der enkelte Efterretninger fra Orenburg om en Opstand af Tatarerne; men slige Forsøg ere saa hyppige og af saa ringe Betydning, at man ikke tog Hensyn dertil. Senere kom der imidlertid mere opsigtsvækkende Efterretninger om, at en lille, men tapper Stamme af de uralske Kosakker, anførte af den for død antagne Keiser, kæmpede med Keiserindens Hær, og at Øiemedet med deres Reisning var at gjenindsætte Peter den Tredie paa Tronen. Da var det, at Grev Malonak begyndte at vise Interesse for Begivenhederne og han lagde intet Dølgsmaal derpaa, saa at Alle i Omegnen talte derom. Da forsvandt han pludselig en Dag tillige med sin Yndlingsslave Ivan.

— Undskyld, at jeg atter afbryder Dem, sagde Kjøbmanden. Hvad Navn havde Grevens Gods?

— Det bar dengang det samme Navn som vor lille By. Senere er Navnet blevet forandret og nu hedder det Seminogorsk.

— Det anede mig, udbrød Gilbert Penrhyn med et Suk. Deres Historie interesserer mig i høi Grad; jeg maa endelig bede Dem fortsætte.

— Greven blev borte i flere Uger, vedblev Fortælleren, og skjøndt man neppe vovede hviskende

at udtale sin Mistanke, var det dog ikke længer nogen Hemmelighed, at han havde sluttet sig til Oprørerne.

— Han havde ingen Familie, ikke sandt? ytrede Kjøbmanden atter.

— Nei, svarede Præsten. Greven var Enkemand og uden Børn. Jeg hører, at De allerede er bekjendt med min Historie.

— Nei, jeg kjender kun nogle Smaating vedrørende den. Jeg har hørt Et og Andet om den ulykkelige Greves Skæbne, men intet paalideligt.

— Da glæder det mig at kunne tilfredsstille Dem, vedblev Præsten; skjøndt det er en meget sørgelig Historie, og jeg skal derfor ile med at naae til Enden.

Han fortsatte da:

— Greven var borte i flere Uger, og da han endelig vendte tilbage, lige saa pludselig som han var forsvunden, var det tydeligt for Enhver, at han var meget nedslaaet. Endelig befriede han sig for den Byrde, der hvilede paa hans Sind, ved at betro sig til En, der delte hans Fortrolighed. Jeg maa tilstaa Dem, at denne Ene netop var mig. Nu da den ulykkelige Greve forlængst er død og hele den Tids Begivenheder glemte, tør jeg vel meddele, hvad der dengang ikke taalte at komme for Dagens Lys. Han fortalte mig Følgende:

— Ledsaget af sin trofaste Livegne Ivan kjørte han midt i Vinteren i en Vogn, — Telega kaldes den — der var sat paa en Slæde; derved mente han bedst at kunne skjule sin Rang. Hans Maal var Oprørerne, og han traf deres Tropper under Marchen til Kasan. Rebellerne vare dengang nylig blevne slagne i et Sammenstød med Keiserindens Hær, under Fyrst Galitzin, og de brændte og plyndrede nu for at hævne sig.

Da han naaede Oprørshæren, fik Greven strax Audiens hos Pugatcheff. Skjøndt han ikke var ganske tilfreds med Modtagelsen og sin Fyrstes daarlige Hukommelse — den foregivne Czar kunde slet ikke mindes sin tidligere Ven, følte han sig dog fuldstændig overbevist om, at det var hans tidligere Herre, hvis Glemsomhed han skrev paa Tidens og hans udstandne Lidelsers Regning. Desuden fik han strax en Udnævnelse som Officeer i Oprørshæren.

— Oprørerne vare, som jeg allerede har sagt, hævnlystne, vedblev Præsten, og da Hæren hurtig avancerede frem imod Kasan, var hele Egnen bagved den en eneste Ørk, hvor en grusom Horde havde nedsablet den værgeløse Befolkning. Landsbyerne vare plyndrede og brændte, de Stakler, der havde overlevet disse Rædsler, vare udsatte for at dø af Sult og Kulde. De Bojarer, der vægrede sig ved at slutte sig til Rebellerne, vare ikke bedre stillede. Flere Steder brændte de efter Plyndringen Herresæderne med alle deres Beboere, naar disse ikke havde været saa forsynlige at flygte iforveien.

— Greven følte sig naturligvis oprørt over de unyttige Grusomheder og reiste hæftige Indvendinger derimod; men til ingen Nytte. Hvad fortjente de Ulydige Andet, der ikke vilde hylde deres retmæssige Herre og Fyrste? Endelig naaede Hæren Kasan, hvor det Første, man foretog sig, var at brænde Byens Forstæder af. Derpaa begyndte de Beleiringen af Byens Kastel, hvor Provindsens Guvernør havde trukket sig tilbage. Det var ved den Leilighed, at Ærkebiskoppen blev nødt til at vise Pugatcheff sin paatagne Hyldest.

Det ene Nederlag efter det andet ramte imidlertid nu Bedrageren. Han blev nødt til at ophæve Beleiringen og trak sig endelig tilbage, skarpt forfulgt af Keiserindens Hær, indtil hans Tilhængere bleve aldeles opløste, saa han kun havde nogle faa Hundrede Mand, væsentlig Kosakker om sig. Iblandt dem befandt sig Grev Malonak, der ikke vilde forlade den Mand i Ulykken, som han havde antaget for sin tidligere Ven og Herre.

— Imidlertid samlede Pugatcheff atter sin Hær, og han saae sig i kort Tid i Spidsen for en blandet Skare af Kosakker, Tatarer og Bønder, som forlokkede ved Haabet om at blive befriede fra Livegenskabet, flokkedes om hans Faner. Beruset af dette sit Held, besluttede Oprøreren at marchere imod Moskow.

— Paa denne Tid vaagnede der en Mistanke hos Grev Malonak om det Bedrag, hvorfor han havde været Gjenstand; han indsaae nu, at han istedet for at fægte under den ulykkelige, mishandlede Czars Banner havde støttet dette Menneskes Sag, der nu viste sig for ham som et umenneskeligt Uhyre, en vankundig Bedrager. Endelig gjorde de Grusomheder Udslaget, der blev udøvede ved Dmitresk, hvor Byen blev plyndret og Guvernøren overgiven til en rædselsfuld Død, medens en stakkels Astronom blev spiddet paa Kosakkernes Landser, for at han, efter Pugatcheffs egne Ord, kunde komme nærmere til Stjernerne, hvorefter han blev nedhugget. Disse Ugjerninger gjorde et saadant Indtryk paa Greven, at han hemmelig flygtede bort fra Oprørerne og efter talrige Farer, stadig ledsaget af sin trofaste Ivan, naaede hjem.

— Jeg havde troet, tilføiede Præsten, at Grev Malonaks uheldige Reise skulde være gaaet ubemærket af, saa meget desto mere som han havde været saa forsigtig at optræde under et paataget Navn, og altsaa ingen Andre end Ivan vidste noget bestemt om Grunden til hans lange Fraværelse fra Hjemmet. Men uheldigvis var han bleven gjenkjendt. Iblandt Pugatcheffs Ledsagere var Grevens

tidligere Intendant, som var deserteret fra Keiserindens Hær og havde sluttet sig til Rebellerne. Denne Bedrager holdt sig stedse borte fra Grevens Nærhed, men passede desto mere paa ham, indtil han endelig flygtede fra Oprørerne og skaffede sig selv Tilgivelse ved at forraade sin tidligere Herre.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Kort efter Statskupet skulde Napoleon den Tredie holde et festligt Indtog i Bordeaux. I den Anledning var der paa en Triumfbue, hvorunder han skulde passere, blevet ophængt en Keiserkrone, og over den stod Ordene: „Han fortjener den!" Tilfældet vilde imidlertid, at et Vindstød lige ved hans Ankomst rev Keiserkronen bort, og der hængte nu et Tov med en Løkke i ned fra Æreporten; til de tilstedeværende Republikaneres Glæde straalede Ordene: „Han fortjener den!" i fuld Glands.

En Reisebog, der er skreven for Turister, som besøge det hellige Land, indeholder følgende Linier:

„Der er Tid nok til at tage sig et Bad i det døde Hav, hvis man ønsker det, derpaa gaaer man videre til Jordan, hvor der spises Frokost, og hviler ved Bredden af den hellige Strøm. Tid til at gaa i Vandet."

Humor.

En gammel Embedsmand i et af Ministerierne indfandt sig en Dag hos sin Læge.

— De her! udbrød Lægen forbauset, da han kjendte hans Jernhelbred.

— Ja, mit Befindende begynder at ængste mig.

— Men hvoraf lider De da; er det Hovedet, Maven, Brystet? spurgte Lægen ivrig.

— Nei, alt det er i god Orden; men jeg begynder i min Kontortid at lide af — Søvnløshed!

Lægeattest: „Jeg bevidner herved, at den Anklagede er saa legemlig svag, at han umulig vil kunne udstaa det i Loven for denne Forbrydelse bestemte Strafarbeide paa Livstid."

Karade.

Første Led:
Med Dine klare, krøllet Haar
Som Uskylds Billed man mig ærer,
Skjøndt grumt man Huden af mig flaaer
Og uden Ynk mig selv fortærer.

Andet Led:
Skjøndt tvende Tegn jeg er kun eet,
I ABC'en Du mig finder.

Det Hele:
Ved Aften Du vel har mig seet;
Thi da i Stuerne jeg skinner.

69.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 8:

Amagerbro.

(Amager—Bro—Ager—A.)

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, De fire Simler, En Hytte i Veiledalen, Johan Hansen, Ole Lukøie, Frk. Tyksen, Rosinpilleren fra Amagerbro, Lydia Dydia, Prinds Karneval, Marie Krummerup, Petersen paa Vandkunsten, Kommathilde Sørensen, Lille Otto, Amagermo'er, Gamle Jespersen, To Kinafarere, Enny, Frimurersvenden, De fire Gratier paa Jagtveien, Skjøn Anna, Trompetersen, Gaaden i Bagergade, Hesten paa Kongens Nytorv, P. Høeberg og L. Svendsen.

Gaaden i Nr. 7 endvidere af: Onkel Jens i Kolding.

Brevvexling.

C. M. S.: Feiltagelsen bedes undskyldt; Logogrif skal blive benyttet, men det vil vare noget.

Rudolff Weichmann: Benyttes med Forandring.

W. og O. Borregaard: Maaske ved Leilighed.

☞ Med dette Nr. følger 8de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 11. 10 Øre. 2den Aargang.

Kvinderne i Japan.

Æventyr paa Themsen.

(Slutning.)

Der rugede et betydeligere Mørke over Kysten end ude paa Floden, og et Øieblik efter hørte man Baadens Kjøl skure hen over Smaastenene.

En af Folkene stod allerede ude i Vandet og støttede til Baaden.

Han bøiede sig ind over Rælingen og hviskede:

— Saa, nu ere vi der! Ønsker De vor Hjælp, eller kan De tumle hende alene?

— Jeg kan tumle hende! svarede Ralf rolig. I se jo, hun er ganske rolig.

— Saa er det godt! sagde Fyren høit. Sæt fra, Tom!

Med disse Ord gav han Baaden et Stød og sprang ind i den.

De hørte Aarerne pladske i Vandet. Nu vidste de, at de vare frelste.

Ralf fulgte Kate Jarden op ad de vaade Trin, og som han havde ventet, holdt der en firhjulet Vogn i en kort Afstand fra Landingsstedet.

Han gik hurtig hen imod Kudsken og sagde:

— Hornsey!

Manden svarede øieblikkelig:

— Tiden er kommen!

Umiddelbart derefter tilføiede han:

— For Pokker, De har skyndt Dem godt! Hvad mon det var for en Baad, De maa have mødt paa Veien?

— Aa, det kan jo være ligemeget! brummede Ralf indenfor sin Kappekrave. Vi ere altfor vaade til at passiare nu.

De gik ind i Vognen, og den satte sig i Bevægelse.

Da de dreiede om det nærliggende Hjørne, hørte Ralf Merris ganske bestemt en Baad lægge til, og han troede at kunne skælne lydelige Stemmer.

Der var imidlertid nu ikke længer Grund til at frygte nogen Fare. Kudsken havde en Hest for, hvis Mage vanskelig lod sig opdrive i London, og han kjendte Veien godt.

Tyve Minuter omtrent tillod Merris ham at kjøre efter sit eget Hoved. Da vare de naaede tilstrækkelig langt bort fra Flodens Naboskab.

Ralf stak nu Hovedet ud af Vognvinduet og raabte til ham, at han skulde standse. Han vilde sætte sig hos ham paa Bukken og nyde en Cigar.

Manden paa Bukken blev synlig overrasket. For det Første regnede det endnu vedholdende, og for det Andet ansaae han det neppe for sikkert at lade Patienten, eller rettere Fangen, alene.

Hans Forbauselse voxede synlig, da Ralf Merris var kommen op paa Bukken ved Siden af ham, og en Gaslygte oplyste hans Ansigt.

— Halloi! udbrød han. Det er jo ikke Renton? Hvad skal dette betyde?

— Alt er i Orden! svarede Ralf rolig. Der er gjort en lille Forandring i Programmet; det er det Hele. Den Sag vedkommer ikke Dem; forstaaer De?

— Naa, det gjør jeg just ikke! tilføiede han.

Han blev siddende i dybe Tanker, saa det var tydeligt, at han overveiede sin Opdagelse med mere Overraskelse end Tilfredshed.

Ralf forblev nu paa sin Plads ved hans Side, og da de vare naaede igjennem City Road og Islington, befalede han af og til Kudsken at kjøre en anden Vei, end den han selv havde isinde at følge. Ralf Merris havde nemlig allerede fattet en bestemt Plan.

Manden adlød uden nogen Indvending, indtil Ralf endelig sagde:

— Drei tilhøire!

Nu kjendte han nemlig Omegnen igjen fra gammel Tid.

— Hvorfor? spurgte hans Sidemand. Det er jo til ingen Nytte.

— Jo, det er, svarede Ralf. Der er et Hus derhenne, som jeg nok ønskede, De skulde se.

Han betragtede den Talende med synlig Overraskelse; men han adlød dog.

— Naa, vedblev Ralf. Seer De den Lygte der tilvenstre, langt nede i Gaden?

— Ja! lød hans matte Svar.

— Kjender De det Hus?

— Ja, det er en Politistation!

— Aldeles rigtig, min Ven! Derhen ønsker jeg netop at kjøre.

— Vil De holde der? stammede Manden. Der hos „de Blaa"? De maa jo være gal eller ogsaa tro, at jeg er det!

— Kjør langsomt! vedblev Ralf. Og hør saa, hvad jeg siger, da vil De erfare, hvad jeg troer. Jeg troer og veed ogsaa, at De er Deltager i et Komplot, der gaaer ud paa at bortføre den unge Dame herinde i Vognen for at bringe hende til et Galehus eller et lignende Sted. Jeg er nu kommen her for at fordærve denne Plan.

— Hvad behager! udbrød Fyren.

Af Forskrækkelse tabte han Tømmen og syntes et Øieblik at være ude af Stand til at fremføre et eneste Ord.

Endelig sagde han:

— Ja, tænkte jeg ikke nok, at der var Noget galt, da De kom herop til mig paa Bukken! Hvem er De da, Herre?

— Det kan være det Samme, hvem jeg er,

lød Svaret. Nu ere vi lige ved Stationen, og hvis De ikke standser, skyder jeg Dem uden Advarsel en Kugle gjennem Hovedet.

Samtidig trak han sin Revolver frem og spændte den.

Et Øieblik snappede Fyren ængstelig efter Veiret og vedblev derpaa:

— Hør endnu et Ord! Jeg har ikke stort med den Sag at gjøre, og dog lader det til, at jeg er den Eneste, der er gaaet i Fælden. Jeg kan indse, at der ikke er mere at udrette ved den Historie, og jeg vil derfor gjøre Dem et Forslag. Hvis jeg blotter hele Komplottet for Dem, vil De saa lade mig gaa fri? Her er Stationen, og hvis De staaer paa Deres Fordring, holder jeg stille; men jeg tilstaaer Dem aabent, jeg er ikke Hyrekudsk, derimod er der et Par Smaating, som ville gjøre denne Affære værre for mig end for de Andre.

— Kjør da til „Great Northern Hotel", sagde Ralf. Jeg skal da tænke over Forslaget.

— Jeg skal ærlig opfylde mit Løfte, Herre! vedblev Manden og drev Hesten frem for at komme bort fra Politistationens frygtede Naboskab. Naar jeg tilstaaer Alt, Herr Inspektør, vil De nok gjøre Deres Bedste for mig.

Denne Tiltale viste tydelig Ralf Merris, hvad Tanker Manden havde om ham, og han fandt ingen Grund til at oplyse hans Vildfarelse.

Førend Vognen naaede til Hotellet, havde Ralf allerede lagt sin Plan.

Han bestilte et Værelse til Frøken Jarden, gav en af Hotelkarlene Ordre til at passe paa Vognen, medens han begav sig ind i et Kabinet med Fyren.

Det Mystiske ved hele hans Adfærd gjorde, at Alle antog ham for en høiere Politiembedsmand og vare meget ivrige for at staa ham bi.

Da de To vare alene, sagde han til Kudsken, som vi nok kunne kalde ham, at det Bedste, han kunde gjøre, var at aabenbare Alt. Hans Afsløringer eller Tilstaaelse, om man vil, tog lang Tid; thi han var ingen øvet Taler.

Hovedsummen af hans lange Forklaring var, at han stod i Forbindelse med Herr Dychesters Asyl for Sindssyge. En Herre af Ralfs Høide og Udseende havde indfundet sig der flere Gange.

Endelig blev han — Bill Small var hans Navn — kaldt til, og han havde flere Sammenkomster med den Fremmede, der meddelte ham, at det var hans Hensigt at hindre en ung Dame, hvis Familie allerede havde gjort ham alt det Onde den kunde, i at tilføie ham flere Ulykker.

Hun stod i Begreb med at foretage en Reise til sin Onkel, fordi den gamle Idiot vilde efterlade hende hele sin Formue, der i Virkeligheden tilkom ham.

I den Anledning ønskede han at bemægtige sig hende Natten før Afreisen, og Bill Small skulde da føre hende til Dychesters Hospital.

— De seer Herre, vedblev Small med indtrængende Røst, jeg er meget uheldig stillet, og det laa nu engang i min Karakteer, at jeg ikke godt kunde faae en Plads noget andet Sted end netop der; men jeg forsikkrer Dem, at det har gjort mig ondt for den stakkels Dame. Var hun først kommen derind, var hun aldrig kommen ud igjen, saa længe som man vedblev at betale for hende, og hun vilde være bleven behandlet saaledes, at hun tilsidst var bleven lige saa affindig, som alle de Andre derinde.

Han fortalte nu videre, hvorledes Kaptainen ombord paa Skibet tillige med en to, tre af Folkene var bleven godt betalt for at hjælpe til; men der kom imidlertid adskillige Ting iveien — derimellem Tilveiebringelsen af Pengeve — saa at det Hele først kom iorden samme Dag, som Bortførelsen skulde iværksættes.

Da Kaptainen fik et aldeles nødvendigt Ærinde at udføre iland og ikke vidste bestemt, hvorlænge han kunde blive opholdt, havde han afsendt en Billet til Renton, og denne var tilfældigvis falden i Hænderne paa Ralf Merris.

Resten af Smalls Fortælling kunne vi skænke ham, da vore ærede Læsere allerede vide, hvorledes en gjentagen Feiltagelse førte den nylig hjemkomne Ralf sammen med sin Kusine i det afgjørende Øieblik.

Merris erklærede nu Bill, at han vilde blive siddende oppe med ham Resten af Natten for at sikkre sig imod alle Muligheder.

— De kan gjøre, som De vil, Herre, svarede denne. Jeg er tvungen til at handle ærlig lige overfor Dem, og jeg er helst fri for at bortføre unge Kvinder og bringe dem til Galehuse.

— Men, Small, spurgte Ralf, siig mig en anden Ting: hvad vilde Kaptainen have gjort, naar han kom til Demerara uden Frøken Jarden?

— Jeg antager de vilde have foregivet, at hun var død paa Reisen, lød Svaret. Der var naturligvis Ingen af Mandskabet, der havde seet hende, og man vilde da have holdt en Skinbegravelse. Der var jo tilstrækkelig indviede i Sagen, som vilde være ivrige for at bevidne hendes Død.

* * *

Ralf Merris fik den næste Morgen kun et Øieblik Leilighed til at se Kate Jarden; men han følte dog, at den foregaaende Aftens rystende Hændelser ikke havde virket forstyrrende paa hende.

Han ilede nu, ledsaget af Bill Small, til en af Londons mest fremragende Jurister, hvem han ogsaa var heldig nok at træffe hjemme. Han meddelte ham hele Sammenhængen.

Udfaldet blev, at de Alle begav sig til den nærmestboende Politiembedsmand, der strax afsendte et Telegram til Gravesend for at standse Skibet der.

Som man kan tænke sig, kom det ikke til at seile de første fjorten Dage, i Løbet af hvilken Tid Kaptainen med to Mand af Besætningen, ligesom Herr Dychester, Forstanderen for det bekjendte Sindssygeasyl ved Hornsey, sad arresterede for at have indgaaet et Komplot imod Frøken Kate Jardens Person og Frihed, medens deres Forhør stod paa.

Small blev naturligvis benyttet som Vidne.

Renton var det derimod ikke muligt at bringe tilstede. En eller to Uger efter Forhørenes Afslutning fandt man hans Lig i en af de smaa Dokke ved Limehouse.

For at bruge Bill Smalls Udtryk fik de Fængslede „det varmt nok" — de blev deporterede til Australien.

Skibet fik en ny Kaptain, og Frøken Kate Jarden var atter dets eneste kvindelige Passageer; men Ralf Merris var denne Gang med ombord. Han mente som saa, at Plantageeieren i Demerara jo ogsaa var hans Onkel og derfor vel vilde glæde sig over at se ham.

Bill Small ledsagede dem, da han ikke kunde tænke paa at finde nogen hæderlig Bestilling i England, og Kate Jarden, der betalte hans Reise for ham, blev heller ikke skuffet i sine gode Forventninger om ham. Small opførte sig upaaklagelig og naaede virkelig til at blive agtet og afholdt ved sin fremtidige Hæderlighed og Troskab.

Naturligvis blev Onkelen meget overrasket ved at se Ralf Merris, men det var ingen ubehagelig Overraskelse.

Han opdagede nemlig snart, at denne foruden at kunne gjøre Gavn i mange Retninger ogsaa var en god Selskabsbroder, der forstod adskillige Kortspil, foruden Skak, Dam og Billard. Han var derfor meget fornøiet over hans Komme.

Havde Ralf Merris ikke selv fattet den Tanke at tilbyde sin Ungdomselskede Kate sin Haand, vilde Onkelen sikkert nok have foreslaaet ham det.

Det viste sig ialtfald, at han ikke havde Noget at indvende imod den Tanke, og neppe et Aar efter deres Ankomst til Demerara var Kate Jarden bleven Fru Merris.

Tidt tænkte Ralf Merris paa, hvorlænge vel hans egen Baad havde ventet paa ham hin Aften, og hvad Styrmanden, Jem Giles, sagde ved den Leilighed. Han fik det først at vide, da han i Anledning af sit Bryllup sendte Jem Giles en Gave, og denne for at faae ham at se søgte Hyre med et Skib, der gik til Demerara.

Det varede da heller ikke længe, inden Jem giftede sig og nedsatte sig hos Ralf Merris i Sukkerrørets Land.

H. T.

Kvinderne i Japan.

De japanske Damer anvende stor Omhu paa deres Toilette, og særlig seer man dem tidlig om Morgenen i fuld Travlhed med at udføre alt Nødvendigt med Hensyn til en anstændig offentlig Fremtræden.

Deres Klædedragt adskiller sig kun lidet fra Mændenes.

Deres Hovedbeklædning er en vatteret Slobrok af Silke eller Bomuld. Denne bliver holdt sammen med et bredt Silkebælte. De lade den hænge løst om Overkroppen, medens de trække den fast sammen om Benene, saa at den endogsaa hindrer Føddernes frie Bevægelse og giver den Skjønne en vaklende Gang.

Desuden bedække de Underkroppen med en Slags Kjole eller snarere et tyndt Stykke Klæde, som bliver slaaet om Lænderne og erstatter alt Europæernes Undertøi.

Saavel Koner som unge Piger finde Behag i livlige Farver og Mønstre, i Valget af hvilke de vise stor Smag.

De anvende en Mængde Broderi paa Ærmer og Kraver, lige saa kostbart pleie de at pryde det en Fod brede Silkebælte. De unge Piger fæste Sløifen paa Ryggen, medens gifte Koner bære den forpaa.

Naturen har givet alle Japaneserinder en prægtig Haarvæxt, hvorfor ogsaa Frisuren er et sandt Studium og stegen til Kunst hos det smukke Kjøn.

Om en Japaneserinde ogsaa er nok saa fattig og nok saa grim, om hun kun er klædt i Pjalter, møder man hende baade tidlig om Morgenen og sent om Aftenen, saa vel paa Hovedstadens Gader som i den usleste Hytte med et omhyggeligt opsat Haar, der er prydet med Blomster eller et Stykke Krepflor, der er hæftet sammen i en eiendommelig Knude. Kun sjældnere bedække de Hovedet med et Klæde.

Den gifte Kvinde kjender man paa to Ting: efter Bryllupet barberer hun Øienbrynene bort og sværter Tænderne sorte.

Skulde vore ærede Læsere derfor nogensinde møde en Japaneserinde, der bag sin Vifte fremviser en halvt aaben Mund med et Par blændende hvide Tandrader, saa er hun endnu „fri".

Denne afskyelige Skik skal skrive sig fra en

ældgammel Ret, som enhver Overordnet er i Besiddelse af, til lige som Middelalderens Lensherrer at berøve sine Underordnede deres Koner. For at forebygge en saadan Udmærkelse skulle Mændene have opfundet denne Skik.

Til at sværte Tænderne og Tandkjødet benytte de japanske Damer en Farve, som de sammensætte af Jernfilspaan og et Stof, de kalde Saki. Denne Blanding er saa bidende, at den angriber Tandkjødet.

Lige som Mændene ere Kvinderne ogsaa lidenskabelige Tobaksrygere. Dog er der ikke noget Stødende ved deres elegante, smaa Piber, hvis Mundspids og Hoved ere af Metal. Tobakspungen er af presset, læderagtigt Papir, meget pyntelig og elegant. Saa snart de have røget to eller tre Piber, der kun indeholde et Par Drag, saa smaa ere de, stikke de Piben ned i et Futteral, ligeledes af presset Papir; dette hænger ved Bæltet i en smukt udskaaren Knap af Elfenben eller haardt Træ. Undertiden nøies de med at stikke det ligefrem ned i Bæltet.

Man tør vel nok paastaa, at der ikke findes et eneste Land paa Jorden, hvor Damerne undlade at sminke eller male sig, og Japan gjør ingenlunde nogen Undtagelse herfra.

I Europa foretrækkes vel i Almindelighed den røde Farve. I Troperne ansees Hvidt for det mest passende. Kineserinderne male Læberne røde, hvorimod de sminke hele Ansigtet, Halsen og Nakken lige ned imellem Skuldrene med Hvidt. Kinder og Læber male de japanske Damer rosenrøde; men naar de lægge Farven tykt paa gaaer den hyppig over i det Violette, hvilken sidste Farve ansees for den smukkeste.

En usædvanlig Prydelse er det, naar unge Piger forgylde Læberne.

Vore ærede Læsere ville vel omtrent kunne tænke sig det Hele, der fremkommer af forgyldte Læber og hvide Tænder eller violette Læber og sorte Tænder med forbrændt Tandkjød.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Endelig blev Oprøret undertrykket, og Hævnens Time slog; blandt dem, der blev eftersøgte, var ogsaa den ulykkelige Greve. I Nattens Mørke blev Huset omringet af Soldater, der erklærede ham for deres Fange. Han havde imidlertid truffet sine Forberedelser og var ikke til at finde.

— Han havde taget sin Tilflugt til en af sine Livegnes Hytter. I Løbet af to eller tre Uger skiftede han hver Nat Opholdssted for ikke at udsætte nogen enkelt af deres Eiermænd for Mistanke. Skjøndt næsten hver eneste En af de fire Tusinde Slaver, der hørte til Godset, vidste, at deres Herre opholdt sig iblandt dem, og mindst en Snes af dem bestemt kunde paavise det Sted, hvor han var skjult, viste dog ikke en Eneste sig villig til at forraade ham, og det skjøndt der blev lovet dem fuldstændig Frihed og desuden en stor Sum i Belønning, medens Knutten og Siberien ventede dem, hvis man opdagede, at de skjulte ham.

— Alligevel blev Greven tilsidst forraadt. Den uværdige, tidligere Intendant opsporede ham og omringede en Nat med nogle Soldater en afsides liggende, usel Hytte. Ved Midnatstid hørte man Bøsseskud, og den næste Morgen fandt man Grevens Lig i nogen Afstand fra Hytten. Den trofaste Ivan bedækkede ham med sit Legeme, han var falden i Kampen for sin Herre. Ved Siden af dem laa fire Soldater og den forræderske Intendant, der alle vare faldne i Kampen. Det var tydeligt, at Greven og hans tro Livegne havde forsvaret sig med Fortvivlelsens Kræfter; thi kun en eneste Soldat var endnu ilive, som kunde fortælle, hvorledes det Hele var gaaet til.

Her standsede Præsten i sin Fortælling.

— Og saa? spurgte Kjøbmanden.

— En forfærdelig Skæbne ramte de Livegne. En stor Del af dem blev forvist til Siberien, medens Godset blev inddraget under Kronen. Senere blev det skænket til Generalløitnant Roskin, dets nuværende Eier, til Belønning for hans Tjeneste i Krigen mod Tyrkerne ved Donau; det blev nu kaldt Seminogorsk.

— Idet jeg takker Dem for Deres interessante Fortælling, maa De tillade mig at gjøre Dem et Par Spørgsmaal, som den giver Anledning til, yttrede Gilbert Penrhyn.

— Jeg skal med Glæde give Dem alle de Oplysninger, De kan ønske, svarede Præsten.

— Da vil jeg først høre af Dem, hvorledes Forholdet er imellem den nuværende Eier og hans Livegne? begyndte Kjøbmanden.

Spørgsmaalet blev gjort saa pludselig, at hans Vært uvilkaarlig tøvede med at svare.

— De veed, sagde han efter et Ophold, at de Livegne i Regelen ikke synes om nye Herrer. Har den tidligere Herre ovenikjøbet været særlig mild, kan den efterfølgende være temmelig sikker paa at blive ugunstig bedømt.

Kjøbmanden bemærkede meget høflig paa dette undvigende Svar:

— Jeg skal da ikke gjøre Dem videre Spørgsmaal i denne Retning.

— De maa imidlertid ikke opfatte det, som om jeg har villet sige noget ugunstigt om Generalen. Jeg kan forsikkre Dem, at han er en meget behagelig Mand at omgaaes, og han nyder vor naadige Keiserindes fulde Yndest. Hans Gemalinde er en meget vindende Dame.

— Nei, jeg forstaaer Dem fuldt vel, vedblev Kjøbmanden. Siig mig iøvrigt, er Generalen for Øieblikket paa Seminogorsk?

— Nei, han opholder sig i Moskov og agter at foretage en Reise til St. Petersborg, inden han vender tilbage til sine Godser, hvor hans Gemalinde imidlertid opholder sig.

— Endnu et Spørgsmaal: havde den Livegne Ivan, som De omtalte, ikke en Søn?

Præsten betragtede sin Gjæst med et forundret Blik, idet han svarede:

— Jo, det forholder sig aldeles rigtig. Han havde en Søn, der lever endnu. Saa vidt jeg har hørt, har han drevet det temmelig vidt som Kunstner. Maaske De har hørt Tale om Alexis Ivanoff?

— Jo, tilvisse har jeg hørt den unge Mand omtale, svarede Kjøbmanden. Nu vil jeg imidlertid takke Dem for Deres underholdende Samtale. Aftenen er gaaet langt hurtigere, end jeg har troet, og det er vel nu paa Tiden at gaa til Ro.

Et hyggeligt Værelse var gjort istand for de Fremmede; men Gilbert Penrhyn lagde sig ikke strax til Hvile.

Han blev siddende en Stund ved Bordet, fordybet i Eftertanke.

— Hvorledes skulde jeg kunne hjælpe ham? udbrød han tilsidst. Stakkels Alexis!

— En meget behagelig Mand, den Præst, bemærkede Paul Moth, idet han løftede sit Hoved fra Puden.

— Ja, meget behagelig, Paul, svarede Kjøbmanden.

Der laa en egen Klang i hans Ord, og halvt for sig selv tilføiede han:

— Altfor meddelsom maaske til at være ganske ærlig! Naa, vi faae jo at se!

— Vil Du hilse paa Feodora Graham imorgen? spurgte Paul videre.

— Imorgen? Ja, imorgen! svarede Onkelen halvt fraværende.

Her ville vi forlade dem i Søvnens Arme.

7de Kapitel.

De Forviste.

Den næste Morgen begav Gilbert Penrhyn sig hen til Feodora Graham.

Et lille Hus i Udkanten af Byen blev betegnet ham som den afdøde Kaptain Grahams Bolig, hvor han ogsaa blev modtagen af den gamle Mand, hvis hæftige Sorg han havde været Vidne til Dagen iforveien.

Medens han ventede paa, at Tjeneren meldte hans Komme for Frøkenen, saae Gilbert sig om i det tarvelige, næsten uhyggelige Værelse. Dog var der talrige Spor til, at man havde gjort Forsøg paa at pynte op.

Kjøbmanden blev vækket op af sine Betragtninger, ved at den gamle Tjener atter traadte ind og med vaklende Skridt førte ham ind i det tilstødende Værelse, hvor det syntes, som om alle Resterne af Fortidens Glands vare samlede. Paa Væggen hængte den afdøde Officeers Kaarde.

Da Gilbert traadte ind, var Stuen tom.

Et Øieblik efter hørtes lette Skridt, Døren aabnedes langsomt, og den unge, sørgeklædte Pige traadte ind.

Kjøbmanden syntes, at han sjældent havde seet et mere indtagende Aasyn end Frøken Grahams, oplivet som det i dette Øieblik var af et spørgende Smil.

Forbausende er det, hvor hurtig to ærlige, alvorlige Karakterer, under gunstige Forhold, kunne bringes til at forstaa hinanden.

Feodora havde aldrig saasnart hørt den Fremmedes Navn og i hvad Forhold, han stod til de Begivenheder, vi have omtalt i Begyndelsen af denne Fortælling, førend hun taknemlig lyttede til de trøstende Ord, som lød fra hans Læber, medens Kjøbmanden selv overraskedes af den Frihed, hvormed han talte til hende, som om han kunde være hendes lovlige Værge og hun en Datter af hans dyrebareste Ven.

Da han med al mulig Delikatesse og Takt spurgte hende, om hun havde lagt nogen Plan for Fremtiden, rakte hun strax en Billet hen til ham, idet hun tilføiede:

— Det er en venlig Indbydelse!

Kjøbmanden kastede et Blik paa Skrivelsen, der var paa Fransk og gav hende den tilbage.

— Det er meget venlig skrevet, sagde han betænksomt. De er formodentlig bekjendt med den Dame, der har skrevet det, Madame Roskin?

— Meget lidt, svarede Feodora. Jeg har kun en eneste Gang sammen med min Fader besøgt Seminogorsk; men Generalen har været min Fader en god Ven, ja hans eneste Ven, efterat han havde mistet sin ringe Formue, og det var hans Godhed Fader kunde takke for, at han havde et Hus at ty til, da han forlod Moskov.

— De har da formodentlig allerede modtaget dette Tilbud? spurgte Kjøbmanden.

— Jeg har endnu ikke skrevet, da jeg ikke har kunnet bære det over mit Hjerte, svarede den unge Pige med Taarer i Øinene; men jeg maa se at blive Herre over denne Svaghed, og jeg agter da at modtage det.

— Har De vel overveiet det, min unge Dame? indvendte Gilbert alvorlig. Har De tænkt paa den Afhængighed, De vil komme i ved at modtage det, jeg mener, Afhængighed af Fremmedes Velvillie? Og er De ogsaa istand til at paatage Dem de Pligter, en saadan Stilling medfører? — Undskyld, hvis jeg udtaler mig lidt frit. Jeg mener ikke, at Frøken Graham ikke skulde være fuldstændig istand til at paatage sig en lille russisk Piges Opdragelse; men jeg troer ikke, at det vil være overensstemmende med Deres Smag.

— Jeg tør just ikke sige, svarede Feodora med et svagt Smil, at det er den Stilling, jeg helst vilde have valgt; men venneløs og forladt, som jeg er, maa jeg ret være Forsynet taknemlig, at Fremmede have fattet den Tanke at tage sig af en stakkels Forældreløs og tilbyde mig Venskab og et Hjem.

— Hvis De vilde tillade mig ogsaa at være Deres Ven... begyndte Kjøbmanden.

— Det er allerede venligt af Dem at lægge Mærke til mig, der ikke har Andet end Taknemlighed at vise Dem til Gjengjæld, afbrød Feodora ham.

— Deres Ord give mig Dristighed nok til at spørge Dem, om den Dame, der saaledes tilbyder Dem et Hjem, har en Karakteer, der giver Dem Mod til at stole paa hendes Venskab?

En svag Rødme paa Feodoras Kinder advarede Gilbert Penrhyn imod at gaa videre, og han tilføiede derfor:

— Undskyld mig, jeg vilde alene spørge Dem, om De er sikker paa Madame Roskins vedvarende Venskab. De maa tilgive mig, at jeg, rigtignok kun paa anden Haand, har hørt Madame Roskins Optræden imod sine Underordnede meget ugunstig omtale.

— Jeg kan slet ikke gaa ind paa Deres Udtalelser, svarede Feodora ivrig, De maa være bleven urigtig underrettet. Skulde jeg dømme efter det Lidet jeg kjender til General Roskins Gemalinde, vilde jeg paastaa lige det Modsatte.

Kjøbmanden betragtede den unge Pige med et alvorligt Blik.

— Og selv om det forholdt sig anderledes, vedblev hun, saa har jeg jo intet Valg, ene som jeg staaer i et Land, der skjøndt mit Fødeland dog er mig aldeles fremmed og nyt. Selv om jeg vilde vende tilbage til Skotland, min Faders Hjemstavn, vilde jeg der staa lige saa forladt.

Hendes Stemme svigtede hende, og hun brød ud i en lydelig Graad.

— Jeg vil ikke længer tale et eneste Ord, der kan svække Deres Mod eller berøve Dem Lysten til at modtage dette Tilbud, vedblev Kjøbmanden rørt, saa meget desto mindre som jeg ikke kan gjøre Dem noget andet Tilbud, der vilde passe sig for Dem at modtage. Tillad mig kun at bede Dem erindre, at De endnu har en anden Ven i Rusland, og hans Navn er Gilbert Penrhyn. De maa love mig, naar som helst De trænger til en jordisk Ven, at skrive til mig og gjøre mig bekjendt med Deres Sorger.

— Det er altfor, altfor venlig af Dem, min Herre, indvendte Feodora.

— De maa opfylde dette mit Ønske, vedblev Gilbert. Her er min Adresse. Bevar den vel, og selv om De ikke skulde trænge til min Hjælp, maa De dog ikke nægte en gammel, graahærdet Mand, der tør og ønsker at kaldes Deres Ven, den Glæde engang imellem at forhøre sig om Deres Forhold og, lad mig tilføie, Deres Lykke. Vil De love mig det?

Feodora kunde ikke Andet end fatte Tillid til den aldrende Kjøbmands aabne og ærlige Hjertelighed, og da han endelig bød hende Farvel, var det hende, som om en tung Byrde var lettet fra hendes Bryst.

Hun følte sig overbevist om at have fundet en Ven i Gilbert Penrhyn.

Senere hen paa Dagen overgav den ædelmodige Kjøbmand en forseglet Sum Penge til Præsten, som denne skulde overgive Feodora Graham, og tidlig den næste Morgen fortsatte vore Venner igjen deres Reise.

Underveis bemærkede Paul Moth:

— Nu kan jeg forstaa, at vor stakkels Ven, Alexis, bevarer den afdøde Keisers Minde saa trofast og er saa bittert stemt imod hans antagne Morder.

— Stakkels Alexis! gjentog Gilbert Penrhyn. Jeg har aldrig tidligere hørt Enkelthederne ved hans Faders Død; han fortalte kun, at Faderen var bleven dræbt, idet han forsvarede sin Herre.

— Det synes, efter Præstens Fortælling at dømme, som om der mellem flere af de russiske Godseiere og deres Livegne hersker betydelig Hengivenhed, yttrede Paul.

— De Livegne nære en Slags instinktmæssig Følelse for deres Herre, og naar de blive godt behandlede, kan denne Følelse hæve sig til en saa heroisk Opoffrelse som den, vor stakkels Ivan viste. Iøvrigt udmærke de Livegne sig ved blind Lydighed imod deres retmæssige Eiermænd, undtagen naar de blive meget tyrannisk behandlede, da drives de

ofte til blind Hævnfølelse. Dette gjælder om Ruslands gamle Slægter, helt anderledes forholder det sig med nye Eiermænd; de blive i Regelen frygtede og forhadte, hvis de ere strænge, eller foragtede og latterliggjorte, hvis de vise sig milde og overbærende.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Butikseierne i Konstantinopels Basar ere for en stor Del ikke Tyrker, men armeniske Kristne eller Jøder. En af disse forlangte 50 Frks. for Stykket af Brussa Silketøi, medens dets Værdi neppe var 20 Frks. Hans Kunde spurgte ham:

— Er De gal at forlange den tredobbelte Betaling? De vil jo dermed lære Folk af med at kjøbe eller rent at komme i Basaren, naar de vide, at de blive plukkede.

Kjøbmanden trak paa Skuldrene og svarede:

— Hør nu, vi have tre Søndage her. Om Fredagen gaa Muselmændene i Mosken, om Lørdagen gaa Jøderne i Synagogen, om Søndagen gaa de Kristne i Kirke. Det er tre Dage af Ugen ødelagte; vi ere jo nødte til at indvinde det paa de andre fire! Det er en stor Ulykke. Vi have to Religioner for meget.

Humør.

En Præst havde den Vane undertiden at udpynte sin Tale med Sirater, der ikke altid vare ganske heldige. Saaledes sagde han engang:

— Naar jeg seer Fodsporene af Almagtens Haand paa den skaldede Oldings graahaarede Isse, da udbryder jeg i stum Forbauselse: „Herre, hvormange ere dine Gjerninger o. s. v."

Du skal aldrig føle en skænket Hest paa Tænderne — den kunde bide Dig!

Logogrif.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
En Kirke stolt med høie Tinder,
Den bærer rige Fortids Minder;
I Frankrig Du den søge maa,
Hvis ei Du vil i Blinde gaa.

4 2 3 3 5 15
Mig Kat og Hund vil grusomt bide;
I Hus og Længe kan Ingen mig lide.

15 2 6 9 12
Hvis ei paa Stolen ved Klaveret
Du fandt mig, var Du net leveret.

10 7 15 14
Man bruger mig kun ved Vintertide,
Naar Sne klæder Veie og Marker hvide.

13 7 11 15
Det første Mord jeg paa Jorden begik
Og sænked' mit Øie, mit skulende Blik.

6 7 8
Et Sted, der søges af Drenge og Ænder,
Som Navn paa et Spil Du ogsaa mig kjender.

L. B.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 9:

En Fælde — at fælde.

Rigtig opløst af: Onkel Jens i Kolding, San Franciskanerinden, Dukken i Vimmelskaftet, Vilhelm med Elskovsbrevet, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Trompetersen, Søstrene Kolonade og Raffinade, Rudolff Weichmann, Semikoline Punktum, Peter fra Kjørom, Jørgen Flotti, Krampeter, W. og O. Borregaard, Kompagniet, Otto Carlsberger, Alders-Roforeningen, Frøken Tyksen, Markus Holm og Skrædderen i Kattesundet.

Logogrif i Nr. 6 og 8 endvidere af: To graa Bulehatte og Skrædderen i Kattesundet.

Opløsning paa Rebus i Nr. 9:

§ 5 er overstreget.

Rigtig opløst af: En gammel D-B-S-broder, Gaaden fra Bagergade, Th. O. Lehn, Lulu, Marie Krummerup, Rebussemanden, Morten Madsvend, Onkel Jens i Kolding, M. Olsen, Trit, Den forsorne Sorenskriver, Geniet fra Rabarberkvarteret, Skrædderen i Kattesundet, Ch. Auener og Bismark.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Vi ville med Fornøielse ogsaa optage geografiske Gaader; men Opløsningen maa da ikke være Navne paa Lande, Byer o. s. v. men Digtere og deres Digterværker eller Lign. (se Nr. 5.)

Ch. Auener: Deres ærede Spørgsmaal besvares med Ja.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 12. 10 Øre. 2den Aargang.

Fra Stenbogade i Ribe.

Paa Bryllupsreise.

Kriminalhistorie

af

J. D. H. Temme.

En smuk Oktoberaften, kort før Solnedgang, kjørte en med to Postheste forspændt Reisevogn, hvori der befandt sig to Herrer og en Dame, frem foran Postgaarden.

Den ene af Herrerne spurgte, om man kunde faae Nattekvarteer der. Spørgsmaalet blev besvaret med Ja.

— To Værelser ved Siden af hinanden i underste Etage, bestilte Herren.

Der fandtes ingen Gjæstekamre i Stuen.

En ung Pige, Postholderens Datter, fulgte de Fremmede op ad Trappen.

Postholderen var tillige Gjæstgiver.

Pigen anviste de Fremmede to Værelser ved Siden af hinanden og forbundne ved en Dør.

I hver af Stuerne stod der to Senge.

— Hvilket Værelse ønsker De, Froken? spurgte den ene af de to Herrer Damen.

— De veed jo, at det er mig ligegyldigt, svarede den Adspurgte.

— Saa ville vi blive her, erklærede Herren.

Han mente det Værelse, hvori de befandt sig, det første de vare traadte ind i.

Begge Værelser lignede aldeles hinanden.

— Lad vore Kufferter bringe herind, sagde Herren til Pigen.

De Reisendes Kufferter blev bragte op.

Der var to, en større og en mindre.

Den mindste tilhørte begge Herrerne.

Den største var Damens, den blev bragt ind i det Værelse, der var bestemt til hende. Den var tung, selv i Forhold til sin Størrelse.

Herrerne bestilte hos Postholderens Datter et Aftensmaaltid til alle Tre i Forening.

Pigen forlod dem derefter.

De tre Fremmede havde kun vexlet faa Ord, medens hun var tilstede; af disse var det ikke muligt at gjætte, i hvad Forhold de stod til hverandre.

De vare alle Tre standsmæssig klædte.

Den ene af de to Herrer var stor og kraftig bygget. Han kunde vel være mellem tredive og fyrretyve Aar gammel. Han bar et sort Skæg over hele Ansigtet, havde sorte, gjennemtrængende Øine og en Ørnenæse. Der var noget Bydende udbredt over hans Ydre.

Den anden Herre var lille og spinkel; ja, han havde endogsaa noget Drengeagtigt, næsten Kvindagtigt udbredt over sig. Han syntes næppe at være tyve Aar gammel. Han var blond og smuk; dog var der et Træk i hans Ansigt, som ikke behagede En. Hvorfor var det ikke let at sige.

Damen var høi og slank, hun havde et fint, meget blegt Ansigt. Det var en usædvanlig smuk Skikkelse, den aabne, ærlige, trofaste Karakteer, der var præget i hendes skjønne Aasyn, gjorde hende dobbelt indtagende.

Ligesom de alle Tre ved Ankomsten kun havde talt meget lidt med hverandre, iagttog de ogsaa senere en paafaldende Taushed.

Værtens Datter indfandt sig atter kort efter hos dem for sammen med en Pige at tage Tæpperne af Sengene og gjøre Værelserne i Stand.

Dengang befandt de sig Alle i Herrernes Stue.

Døren imellem Værelserne stod aaben.

Damen og den unge Herre sad stumme ved Vinduet og saae ud i det Frie.

Den ældre Herre med det mørke Skæg spadserede frem og tilbage paa Gulvet.

De to Førstnævnte havde dog vexlet et Par Ord.

Solen var just ved at gaa ned.

— Se dog, hvor smukt! sagde Damen til den unge Herre, der sad ved Siden af hende.

Det var virkelig ogsaa et smukt Syn.

Poststationen laa ved Foden af et skovbevoxet Bjerg, ved Indgangen til en lille Kløft. Solens sidste Straaler skinnede endnu halvt ind i Kløften, faldt med fuld Glands paa Bjerget og forgyldte de tætte Trægrupper. Over Træernes Kroner svømmede de rosenrøde Aftenskyer hen over den mørkeblaa Himmel.

Fra Vinduet kunde man se hele dette Naturbillede, og man kunde samtidig kaste Blikket ud over en aaben Slette med Enge og Agre, over hvilke en fin, hvid Taage var i Begreb med at danne sig. Den lovede atter en solbeskinnet Dag efter en frisk, kjølig Nat.

Den unge Herre svarede Damen.

— Posthuset synes at ligge meget ensomt, bemærkede Damen.

— Ja, rigtig yndig. Men jeg finder det forresten ogsaa rigtig ensomt her.

— Man seer ikke et eneste Hus her i Nærheden, tilføiede den ældre Herre.

Damen stirrede atter ud igjennem Vinduet, medens den unge Herre saae betænksomt ned foran sig.

Lidt efter bemærkede Værtens Datter, at den høie Herre gav den lille et Vink; han løftede Hovedet og betragtede den anden med et spørgende Blik.

Denne pegede hen imod Værelsets Udgang.

Den Lille nikkede, lige som samtykkende.

Damen havde Intet seet. Hendes Blik var vedvarende hæftet paa Landskabet udenfor.

Solen var imidlertid gaaet ned; det var blevet mørkt inde i Kløften, lige som det ogsaa begyndte at mørknes ude paa Sletten. Kun oppe paa Toppen af Bjerget hvilede Sollyset endnu.

Damen ved Vinduet syntes hensunken i Drømmerier.

Værtens Datter var endnu sysselsat med sit Arbeide i det andet Værelse. Hun havde gjennem den aabent staaende Dør seet de to Herrers hemmelighedsfulde Vink. Det var hende paafaldende. Hendes Nysgjerrighed blev yderligere vakt ved den Samtale, der udspandt sig imellem Herren og Damen efter den anden Herres Bortgang.

— De er saa eftertænksom! sagde den lille Herre til Damen.

— Jeg har vel Aarsag dertil, lød Svaret.

— De gjør Dem vist unødig Bekymring.

— Gud give, det var saa vel!

— Mine bedste Ønsker ledsage Dem, vedblev Herren. De er paa denne Reise bleven mig en saa kjær Veninde.

Den unge Herre havde sagt „Veninde" til Damen. Den unge Pige i den anden Stue lyttede endnu ivrigere.

Damen trykkede den lille Herres Haand.

— Det bliver mig tungt at skilles fra Dem, sagde han.

Det Svar Damen gav herpaa, satte Værtens Datter i en saadan Forundring, at hun troede at have hørt galt.

De fortsatte nu deres Samtale saa sagte, at hun ikke mere kunde høre deres Ord.

Da hun havde endt sit Arbeide, forlod hun Værelset.

Idet hun fjernede sig, hørte hun den lille Herre med høiere Røst sige:

— Lad os ikke hengive os til mørke Tanker. Den sidste Aften, vi ere sammen, ville vi være glade.

Saasnart den unge Pige var kommen ned, spurgte hun sin Fader, der paa en Gang var Vært og Postholder:

— Hvem ere de Reisende?

— Baron Lange fra Kurland med Familie, staaer der paa deres Passageerseddel, lød Svaret.

— Den store Herre maa vel være Baronen, tilføiede Postholderen.

— Det maa han være, forsikkrede Datteren. De to andre Personer ere Damer.

Faderen betragtede hende forundret.

— Begge?

— Ja begge, Fader. Den lille Herre er Baronessen. Han forekom mig strax mistænksom.

— Hvorledes falder Du paa det? spurgte Faderen.

Hun fortalte, dengang den lille Herre sagde til Damen, at det vilde falde ham tungt at skilles fra hende, havde Damen svaret:

— O, min kjære Baronesse, jeg vil altid mindes Dem med Kjærlighed.

— Du har hørt galt, mente Postholderen.

— Nei, jeg er sikker i min Sag, og...

— Naa, hvad saa, om det ogsaa var Tilfældet?

— Men hvorfor har hun forklædt sig?

— Fornemme Folk have saa mange Indfald.

I det samme kom Postholderens Søn til.

Postholderen var Enkemand.

Han havde to Børn, hans Datter Anna, der styrede Huset for ham, og en yngre Søn, Theodor, en Dreng paa en fjorten, femten Aar, der hjalp Faderen i Kontoret, paa Marken og i Stalden.

De øvrige Beboere paa Poststationen vare Karle, Piger og Postilloner, af hvilke den ene tillige var Vognmester.

Postholderens Søn bragte ligeledes en Nyhed.

Den Reisende, der efter Annas Forsikkring maatte være Baron Lange, havde forladt Huset, idet han saae sig om til alle Sider. Derpaa var han gaaet henimod Kløften, der, som fortalt, laa lige overfor Huset. Det havde været Drengen paafaldende, at Herren saa opmærksomt saae sig om, idet han dog stadig søgte at give sig Udseende af at drive ørkesløst omkring.

Derfor var han ubemærket fulgt efter den Fremmede.

Mellem Poststationen og Bjergkløften laa der lidt til Siden en Dam, der i Regelen blev benyttet til at vande Hestene i, hvorfor Vandet ikke var ganske klart. Paa den Side, der vendte til Huset var det tæt bevoxet med Siv, saa man indefra ikke kunde se Vandet.

Dammen havde aabenbart vakt den Fremmedes Opmærksomhed. Han nærmede sig den, efter at han først havde forvisset sig om, at han ikke blev iagttagen, og da han troede sig alene, var han lige som prøvende og maalende gaaet uden om den. Han saae sig derpaa tilbage, som om han vilde maale Afstanden fra Huset.

Derefter var han gaaet ind i Kløften.

Der laa ogsaa en Dam, det var en fiskerig Sø med klart, gjennemsigtigt Vand.

Den Fremmede syntes prøvende at undersøge Omgivelserne.

Udenfor Kløften var Dammen ikke til at se. Bjergvæggene og det tætte Krat skjulte den aldeles. Dette Krat omgav den næsten paa alle Sider, saa

at man først opdagede den, naar man stod lige ved den.

Det var disse Meddelelser, Drengen gjorde.

— Hvad havde han at gjøre ved Dammene? Han maalte endogsaa Dybden af Hestedammen med en Stage, som tilfældigvis laa der, endte han sin Fortælling.

Det samme Spørgsmaal gjorde Faderen og Datteren sig selv.

Ingen af dem kunde finde noget tilfredsstillende Svar.

— Han har Noget for, vedblev Drengen, og jeg vil passe paa ham.

Det Samme paatog Søsteren sig.

Drengen og Pigen havde virkelig anet det rette Sammenhæng.

Karoline Wild var Navnet paa den unge Dame, der reiste sammen med Baron Lange fra Kurland.

Hun var født i Vestpreussen. Hendes Forældre vare døde.

Hendes Fader havde beklædt et lille Embede og døde uden at efterlade sig nogen Formue. Han havde imidlertid givet sit eneste Barn en fortræffelig Uddannelse, for at hun efter hans Død skulde kunne skabe sig en Existens.

Hun var bleven Huslærerinde, og som saadan var hun kommen i Huset hos en adelig Dame ved Danzig, der havde en eneste lille Datter.

Efter et Aars Forløb døde Barnet. Damen havde imidlertid fundet Behag i hendes Lærerinde og beholdt hende hos sig, snarere som en Veninde end som Selskabsdame.

Karoline Wild havde en trofast, ædel, opoffrende Karakteer. Dette havde hun vist som Opdragerinde og siden, da hun paatog sig det syge Barns Pleie. Det samme skulde hun nu ogsaa vise lige overfor Damen.

Denne var svagelig; Karoline Wild pleiede hende trofast, indtil Døden skilte dem ad.

I Damens Testamente var der udsat et Legat for Karoline Wild paa 5000 Kroner; desuden arvede hun en betydelig Del fint Linned og nogle af den Afdødes bedste Klæder.

Et Aar før Damens Død var Karoline Wild bleven forlovet med en ung Kjøbmand i Danzig.

Rikard Sommer var født i den samme lille By som Huslærerinden.

Kun nogle faa Aar ældre end denne, var han opvoxen sammen med hende, indtil han, femten Aar gammel, blev anbragt ved Handelen i Danzig. Han var en smuk Dreng, hun allerede smuk som Barn. Hun var eftertænksom og mild; han fyrig, livlig og driftig. Han havde stadig været den lille Piges Beskytter imod de andre Børn, medens hun holdt ham tilbage fra mangen farlig Streg og gik i Forbøn for ham, naar han havde gjort noget galt.

Saaledes var der opstaaet et hjærteligt og inderligt Forhold imellem dem.

Dette havde endnu bevaret sig, da de efter ti Aars Forløb atter traf sammen i Danzig.

Dengang var Karoline Wild to og tyve Aar gammel, Rikard Sommer var fem og tyve.

Hun var, som fortalt, Selskabsdame hos den adelige Dame, der opholdt sig paa sit Gods i Nærheden af Byen; han var Kommis ved et anseet Handelshus i Danzig. Hun var dengang en ligefrem Skjønhed; han maatte kaldes en af de smukkeste unge Mænd i Danzigs Kjøbmandsstand.

Begges Hjerter vare blevne fri siden deres Børneaar.

Var det da et Under, at de, efterat have fundet hinanden igjen, maatte nærme sig til hinanden og da ikke mere kunde skilles?

De forlovede sig.

Vel vare de begge uden Formue. Hun havde kun sin gode Plads og sin Løn som Selskabsdame, hvad hun jo ikke engang kunde bringe sin Mand i Medgift.

Han havde kun sin Gage som Kommis; deraf kunde de ikke begge leve.

Imidlertid var han bekjendt som et dygtigt Menneske, hvem kun Leilighed, eller snarere de nødvendige Midler, havde manglet for at gjøre ham til en rig Kjøbmand.

Hvad han manglede, skulde han netop nu finde.

Ved det Handelshus, hvor han var ansat, havde en rig, ung Mand fra Sydtydskland arbeidet som Volontær. Rikard Sommer og Albert von Brandeis vare blevne Venner.

Faa Maaneder efter sin Forlovelse med Karoline Wild fik Sommer et Tilbud fra sin Ven om at indtræde i den Forretning, som denne havde overtaget efter sin Faders Død.

Han modtog det.

Begge de Forlovede vare de lykkeligste Mennesker.

Rikard Sommer var nu Kompagnon i et stort Handelshus; han kunde, ja han maatte blive en rig, en anseet Mand. Alle hans ærgjerrige Drømme og Planer maatte virkeliggjøres.

Allerede efter en kort Frist vilde han kunne hjemføre sin elskede Brud og dele sin Rigdom og sin Anseelse med hende.

Den beskedne Karoline Wild tænkte kun paa sin snarlige Forening med den Elskede.

(Fortsættes.)

Fra Stenbogade i Ribe.

Ribe er en By af meget gammel Oprindelse; den er rimelig nok anlagt samtidig med Danmarks anden Kirke, altsaa i det niende Aarhundrede.

I Middelalderen var den en betydelig By, der drev en ikke ringe Handel, især ved sit Samkvem med Holland. Den vanskeligere og vanskeligere Indseiling til Byen har naturligvis bragt Skibsfarten til at gaa tilbage, og ved Sønderjyllands Afstaaelse 1864 mistede den med Størstedelen af sit rige Opland næsten helt sin Betydning som Handelsby.

Det er naturligt, at Byen har, skjøndt rigtignok kun saa, Bygninger bevarede, der minde om gamle Dage.

Det fra Kæmpeviserne berømte Slot „Riberhus" er længst forsvundet, medens der af Byens 14 Kirker nu kun ere to tilbage.

Vor Tegning gjengiver et Stykke af Stenbogaden med to gamle, ved sin Bygningsstil ret interessante Borgerhuse og det smukke, grundmurede Raadhus, der er opført i det femtende Aarhundrede, men først benyttet som saadant fra 1709.

Gaden skal have sit Navn deraf, at den var den første, hvor der fandtes Stenhuse, saa at dens forkortede Navn betyder Gaden med Stenboderne.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Alexis har da god Grund til at hade sin Herre, sagde Paul.

— Det har han tilvisse, svarede Kjøbmanden. Og dog er General Roskin maaske fuldt saa god en Herre som mange — bedre end en Del. Jeg vil i alt Fald for Feodora Grahams Skyld se at indhente yderligere Oplysninger om ham. Det skulde gjøre mig ondt, om vor unge Venindes Følelser skulde saares ved daglig at være Vidne til Undertrykkelse og Uret.

— Jeg vilde ønske, at Frøken Graham ikke tog imod den Plads paa Seminogorsk, tog Paul tilorde. Jeg kan umulig tro paa Generalindens Godhed efter den Maade, hvorpaa hun har behandlet den ulykkelige Natalia, og selv Præsten havde ikke meget at sige til Generalens Gunst.

— Paul, sagde Kjøbmanden langsomt, jeg har ikke stor Tillid til denne Præst. Jeg kan ikke sige Dig hvorfor; men trods hans godmodige Udseende og hans Gjæstfrihed var der dog noget Lurende i hans Blik. Lagde Du ikke Mærke til, hvilket koldt og stenhaardt Udtryk det havde?

— Jeg kunde ikke se hans Øine, Onkel, de vare stadig skjulte under hans tykke Øienbryn. Jeg lagde Mærke til, at han stadig slog dem ned, saa at de vare næsten usynlige.

— Hvis Du vil kjende en Mands Karakteer, vedblev Onkelen, saa maa Du lære at læse i hans Øine: de skuffe sjældent. Jeg passede paa hans Blik, medens han talte, og jeg kom til det Resultat, at jeg ikke stoler paa ham og er glad ved, at vi ere borte igjen. Du vil maaske sige, at det er utaknemligt; men jeg betragtede ham nøie, da han omtalte den Ubekjendtes Forræderi imod Grev Malonak. Jeg antager næsten, at han veed mere derom, end han lod sig mærke med.

— Du troer da ikke, Onkel...

— Jeg holder ikke af at være mistænksom; men jeg maa tænke paa den Ting for Alexis' Skyld. Jeg vil nødig sige Noget til Alexis om Præsten; men jeg veed, at den stakkels Knøs nærer stor Tillid til „Fader Petrowitch", og naar han undertiden har stjaalet sig bort fra St. Petersborg for at aflægge et hemmeligt Besøg hos Natalia, har han altid betroet sig til Præsten. Det skulde gjøre mig ondt, om Alexis blev forraadt.

— Men hvad Grund skulde Præsten have til at forraade en Livegen? spurgte Paul.

— Jeg veed strængt taget ikke; men jeg advarede Alexis, da han kom til mig og erklærede, at han vilde tage hemmelig til Seminogorsk for at flygte med den unge Pige, og at Præsten vilde hjælpe ham dermed. Jeg raadede ham fra det og raadede til aabent at henvende sig til sin Herre. Stakkels Fyr, han fulgte mit Raad, og Du veed, hvad Resultatet blev; men jeg troer, at det var blevet værre, om han havde søgt at sætte sin første Plan igjennem.

— Du troer, at Præsten vilde have forraadt ham?

— Ja, jeg troer; jeg troer, at han allerede har gjort det, og at den umaadelige Forøgelse af hans Afgift er bleven Resultatet deraf. Det er nødvendigt at advare Alexis. Vi have tidt undret os over, hvorledes General Roskin kunde være saa nøie underrettet om hans Fortjeneste. Nu troer jeg næsten, at jeg veed det; thi Alexis har været altfor stolt af sit Held til at bevare det som en Hemmelighed.

Efter en kort Overveielse yttrede Paul Moth:

— Hvis Præsten virkelig har forraadt Grev Malonak, maa han i Sandhed være slet. Han syntes dog at have Medfølelse med ham og hans Skæbne, da han fortalte hans Historie, og imorges,

da Du gik hen for at hilse paa Feodora — paa Frøken Graham, saa troer jeg, at jeg har baaret mig meget uforsigtig ad.

Paul udstødte disse sidste Ord i en hæftig Tone, og hans Blik var præget af en sand Rædsel.

— Jeg antager ikke, det er saa slemt, Paul.

— Jeg frygter dog derfor, Onkel. Præsten vidste at bringe mig til at tilstaa, at jeg kjendte Alexis, og at Du var bekjendt med ham.

— Naa, det er der da ikke saa stor en Ulykke i, skjøndt jeg just ikke ønsker, at det skal blive almindelig bekjendt, at jeg staaer i Forbindelse med den unge Kunstner. Det er under alle Omstændigheder min Feil; jeg burde have advaret Dig imod at være altfor meddelsom. Man lærer efterhaanden at være forsigtig her i Rusland.

— Men, Onkel, jeg fortalte ham endnu mere. Han syntes saa venlig sindet imod Alexis og saa ængstelig for at lære Alt at kjende, hvad der vedrørte ham, at jeg fortalte ham om dennes sidste Reise til Seminogorsk og ikke engang undlod at omtale de haarde Ord, som Du veed, at vor Ven undertiden lader falde, naar han omtaler dette. Jeg fortalte ham ogsaa om Alexis' Forbittrelse imod Grev Orloff, hvem han antager for Keiserens Morder.

— Da har Du været meget uforsigtig, Paul. Sligt gjør man bedre i ikke at omtale. Men det er atter min Feil; jeg burde have advaret Dig. Naa, og hvad sagde vor Vært dertil?

— Hvad han sagde? Han sagde Intet; han smilte kun ret betydningsfuldt, som om han vilde sige, at vor Ven havde truffet Sømmet paa Hovedet. Saaledes opfattede jeg i alt Fald hans Smil.

— Godt, min kjære Dreng, sagde Onkelen. Jeg troer ikke, at der kan opstaa noget Ondt af dine Ord. Selv om Præsten er en Spion, hvad jeg ikke er langt fra at tro, saa kan han ikke gjøre stort ud af dine Aabenbaringer. Vi faa haabe, at han alligevel er en hæderlig Mand.

Gilbert Penrhyn ønskede imidlertid at komme bort fra denne Sag og vedblev derfor:

— Imidlertid vil Du forundres ved at høre, at denne Grev Orloff — Alexis Orloff — til Trods for den Mistanke, der hviler paa ham, eller maaske netop som en Følge deraf, er en af Ruslands mest ansete Adelsmænd. Man siger, at han er gavmild til Ødselhed, elskværdig i sin Optræden og overordentlig menneskekjærlig. Han eier et stort Gods i Nærheden af Moskov, hvor der boer nogle Tusinde Livegne, som næsten tilbede ham for hans Retfærdigheds og Nedladenheds Skyld. Han er overordentlig anseet i private Kredse som en Mand af Ære og af en bestemt Karakteer, medens han endogsaa skal være ædelmodig og naadig imod sine politiske Fjender.

Under lignende Samtaler, hvormed vi imidlertid ikke ville trætte vore Læsere, gik en stor Del af vore Venners Reise.

De vare allerede paa Tilbageveien naaet en to eller tre Dagsreiser fra St. Petersborg, da de blev opholdte ved Poststationen i en ussel Landsby.

Medens de her med anerkjendelsesværdig Taalmodighed ventede paa deres Heste, passerede en Gruppe paa tyve eller tredive usselt udseende Personer forbi. Det var Kvinder og Mænd imellem hverandre, omgivne af Soldater.

De gjorde Holdt i Nærheden af Poststationen.

Paul Moth havde nu allerede seet en Del og hørt adskilligt mere, der længst havde overbevist ham om, at Rusland langt fra var noget jordisk Paradis. Men hidindtil havde han endnu ikke seet, hvor lavt det er muligt for Ulykkelige at synke i fuldstændig Elendighed.

Denne Skare var klædt i smudsige Pjalter, Alt var sønderrevet og medtaget, lige fra deres Hovedbedækning til den udslidte Fodbedækning af Lindebark, som hang om deres blødende Fødder. Deres Legemer vare udtærede, Haaret hængte langt og uredt ned ad Kvindernes Nakke, Mændenes Skæg vare filtrede. Deres mørke, blodunderløbne Øine funklede af Had og Fortvivlelse.

Enkelte af dem vare saa medtagne, at de neppe formaaede at slæbe sig frem ad den opblødte, ujævne Vei, medens deres Ledsagere, med hvem de vare bundne sammen to og tre, forbandede deres Træthed, og de eskorterende Soldater drev dem fremad med grusomme Slag.

Dette Syn bragte vor unge Reisendes Blod til at koge af Harme; men aflokkede neppe de Ulykkelige den svageste Knurren.

Enkelte af disse Stakler vare allerede hjælpeløst sunkne sammen, ufølsomme for yderligere Grusomhed. De laa paa en tung Karre, der blev trukken af et Par gamle Heste.

De laa der med tillukkede Øine og halvaaben Mund, som om Døden allerede havde befriet dem fra enhver Lidelse.

Den hjælpeløse Ungdom og den graahærdede Alderdom saae man her lænkede sammen.

Her gik en gammel Mand, støttende sig til en Stav; hans Haar, der skulde være hvidt, havde antaget en Farve som afsvedet Græs, hvorover Stormen er gaaet hen. Ved hans Side, lænket til ham med et stærkt Reb, gik en ung Kvinde, kun lige ude over Pigealderen med et faa Uger gammelt Barn paa sin Arm; det var født til at arve Elendighed og Skændsel.

Dertil kom, at Veiret var raat og fugtigt, bidende koldt.

Den korte Sommer var forbi eller i alt Fald ifærd med hurtig at forsvinde, og den barske Vinter havde allerede vist de første Tegn paa sit Komme.

Alle, baade Fangerne og deres Bevogtere, vare gjennemvaade og rystede af Kulde, og de Sidste søgte derfor aabenbart en Trøst for deres egne Ubehageligheder i yderligere at plage de stakkels Ulykkelige.

Da Skaren drog forbi dem, spurgte Paul Moth:

— Hvad betyder dette Optog?

— Det er Fanger, Forviste, paa Veien til Siberien, svarede Kjøbmanden med et Suk. Saae Du det ulykkelige, spæde Varn. Gud være det naadig! Var det ikke tilgiveligt, om man ønskede dette uskyldige Væsen Døden?

— De se Alle snarere ud som Gjenfærd end levende Mennesker, vedblev Paul.

— Flere af dem have ogsaa forinden faaet Knut, hviskede hans Onkel. Kan det saa undre Dig?

Paul Moth gyste.

Under denne Samtale havde Skaren gjort Holdt, og som Dyr mere end som udmattede Mennesker kastede de sig ned paa den blotte Jord.

Lidt efter kom en Del Kvinder ud fra de fattige Hytter, der laa rundt om, og blandede sig imellem de Forviste.

Paul Moth stod dem saa nær, at han saae Taarer i disse Kvinders Øine, hvad man neppe skulde vente, naar man betragtede deres haarde Ansigtstræk. Nogle stak Brødskiver til de Ulykkelige, Andre rakte dem lidt Kobberpenge.

Deres Exempel smittede vor unge Reisende, og han nærmede sig Skaren.

Der var En iblandt de Forviste, der syntes at være en Slags Kasserer for dem Alle; i hans Haand tømte Paul Moth hele sin Pung.

Manden løftede sit Blik imod ham i ufordulgt Forbauselse.

Paul Moth havde seet disse Træk før.

Det var ham umuligt at gjætte hvor, indtil han kom til at tænke paa Knutten og John Howard.

Den, hvis Exekution han hin Dag havde overværet, laa foran ham.

Det var det samme rødlige Haar, den samme brede, trodsige Pande og de smaa, stikkende Øine.

Paul Moth kunde umulig tage feil.

Snart drog begge Parter videre. Vore Reisende i deres bløde, bekvemme Reisevogn til et Hjem, hvor de vare omgivne af Hygge og Luxus; de andre Stakler — hvoraf Nogle med Rette led deres Straf, medens Andre neppe kjendte Grunden til deres Lidelser — drog bort til et strængt Klima, til Nød og haardt Arbeide uden andet Haab om Befrielse, end det Døden kunde love dem.

8de Kapitel.
Vinter-Paladset.

Der var gaaet sex Maaneder, siden Paul Moth steg iland i St. Petersborg.

Nu laa Nevaen skjult under et stærkt Isdække, der kun hist og her fremviste en Vaage, hvor Vaskerkonerne uden at bryde sig om den bidende Kulde udførte deres Arbeide i fri Luft.

I Gaderne laa høi Sne, og Kaner foer med Lynets Fart henover den jævne Overflade.

Den korte, mørke Dag, der kun varede en fire til fem Timer, afløstes af prægtige Nætter. Maanen skinnede med en hos os næsten ukjendt Glands, og var den ikke oppe, straalede Stjernerne fra den mørkeblaa Himmel som en talløs Mængde af Diamanter.

I Vinter-Paladsets pragtfulde Sale samles da en Skare af høie Adelige: Fyrster og Grever, Generaler og Admiraler, Assendinge og Bojarer fra Landets fjerne Provindser, for ikke at tale om de pyntelig klædte polske Adelsmænd.

Omgiven af disse og i sine Hofdamers Kreds troner den stolte, strænge, næsten mandige Keiserinde over alle Ruslande.

Hun sidder ved Spillebordet. Paa hendes høire Side sidder en sammenlignelsesvis ung Mand, iført en rigt udstyret Uniform. Hans Holdning er ædel, hans Ansigtstræk smukke, hans Miner bydende.

Han er Polak af Fødsel, Russer af Opdragelse. Ved sin Elegance og Aandrighed har han tildraget sig sin Herskerindes Opmærksomhed. Den sikkreste Vei til at naae Keiserindens Gunst var at vinde Grev Lanzsky.

Ved det samme Bord sad endnu to Personer, som havde taget en ikke ubetydelig Del i Keiserindens Regering. Hendes naadige Smil tyder paa, at de ere Mænd af Betydning.

Den Ene af dem er en Officeer paa halvtredsindstyve Aar. Uagtet Keiserindens Nærværelse ligger han skødesløst tilbage i sin Stol, medens han ikke gjør den ringeste Vold paa sig for at skjule det Præg af Træthed, der hviler over hans Træk.

Det er Fyrst Gregor Gregorowitch Orloff, der just er vendt tilbage fra en Reise i Udlandet.

Det er nu tyve Aar siden, at han red ved Siden af sin keiserlige Herskerinde og raabte:

— Leve Keiserinde Katharina den Anden!

Han var dengang en af Hovedmændene i den Sammensværgelse, der løftede hende op paa hendes

ulykkelige Ægtefælles Trone; hans Energi og Dygtighed skyldte hun da sit Liv og Kronen.

Født i Mørke, opdragen i en ussel Hytte havde hans Karakterstyrke og Snuhed hævet ham til Ærgjerrighedens øverste Trin. Han stod høit i sin Herskerindes Gunst som en dygtig General og Politiker.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En amerikansk Dame havde været Enke fire Gange og lod sig atter lægge i Hymens Lænker. En Yankee yttrede forleden til hende:

— Det forekommer mig, at jeg engang før har havt den Fornøielse at være sammen med Dem i Ny York.

— Naar da? spurgte den Skjønne.

— I 1865, svarede han.

— Ja, det er nok muligt; men jeg har glemt det. Seer De, det er tre Bryllupper siden!

Høi Alder maa være almindelig i Irland; thi en Avis i Belfast siger forleden Dag, at en Herr N. N. er død i den forholdsvis unge Alder af 68 Aar.

Humor.

Dommeren: Hør, Kristen Snap, nu mister jeg snart Taalmodigheden med ham, naar han ikke holder op med at stjæle fra Bønderne!

Tyven: Ja, Herr Dommer! Jeg kommer ogsaa snart til Dem!

En ung, henrivende Amerikanerinde traf en af sine Bekjendte i Paris.

— Hvad tager De Dem for her? spurgte denne.

— Jeg tilbringer mine Hvedebrødsdage i Paris.

— Men Deres Herr Gemal?

— Han er i Ny York!

— Min naadige Frøken, sagde en Herre, maa jeg være Deres Fange?

— Det hedder: fri først, saa bliver man fangen! svarede Damen knibsk.

Logogrif.

1 2 3 4 5
En lystig Dands i munter Takt.

1 2 3 5 4
Hans Land har manges Medynk vakt.

1 2 4 5 3
Gaaer Bordet rundt med Vinen klar.

3 5 4
For Hemmeligheder tidt lukket har.

1 2 3
Mod Nord og mod Syd jeg findes paa Jord.

1 2
En Flod i Italien, hvor Maisen groer.

M. C.

Opløsning paa Karaden i Nr. 10:

Lampe.

Rigtig opløst af: Min egen Nullemo'er, W. og O. Borregaard, Onkel Jens i Kolding, Rudolff Weichmann, San Franciskanerinden, A-ing-fo-hi, Jørgen Flotti, Vildkattens Formynder, Børsmatadora, En gammel D=B=S=broder, Den flyvende Hollænderinde, Doktor Staal inden Døre, Kamilletheodor, Hægte og Malle, Den forsorne Sorenskriver, Lydia Dydia, Th. O. Lehn, Barnet Peder Skjøtt, Kraftsuppeslugeren, Dandserinden i Sofiegade, Den aarvaagne Nøddeknækker, Messr. Boston og Whist, Kjerteminderen i Bursø.

Logogrif i Nr. 8 endvidere af: Maren Pedersen.

Gaade og Rebus i Nr. 9 af: Ærboen, en gammel Abonnent.

☞ Med dette Nr. følger 9de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Møntergade 12.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 13. 10 Øre. 2den Aargang.

Folkedragter fra Karpaterne.

Paa Bryllupsreise.

(Fortsat.)

Rikard Sommer var reist bort til sit nye Hjem.

Den Forretning, han var indtraadt i, var rigere og mere storartet, end han havde tænkt sig. Hans Breve til sin Forlovede aandede kun Kjærlighed og Lykke. Hendes Breve vare fulde af Elskov og Haab.

Et halvt Aar efter sin Bortreise skrev Sommer til sin Forlovede, at han nu ansaae sin Stilling for aldeles fast og sikker, og at der ikke længer stod Noget iveien for deres Forening. Han bad hende derfor bringe Alt i Orden i Danzig og komme til ham, saasnart hun havde faaet alle de til Bryllupet nødvendige Dokumenter bragte i Rigtighed.

Han kunde desværre ikke selv komme til Danzig for at holde Bryllup, da hans Forretninger ikke tillod ham en saa lang Fraværelse. Hun maatte derfor finde sig i, at Bryllupet fandt Sted i deres nye Hjem.

De Begivenheder, vi her ere i Begreb med at fortælle, hændtes paa en Tid, da man endnu ikke kjendte Telegrafer og Jernveie, og da der kun fandtes Ilbud paa de større Forbindelseslinier. En Reise fra Nord- til Sydtydskland tog i det mindste en Maaned.

Karoline Wild føiede sig gjerne efter sin Forlovedes Ønske.

Hun besørgede Lysningen i Danzig og lod de til Vielsen nødvendige Dokumenter udfærdige.

Just som hun nu vilde bestemme Dagen til sin Bortreise, faldt den adelige Dame, hos hvem hun opholdt sig, i en haard Sygdom.

Karoline kunde ikke forlade sin Velgjørerinde, sin Veninde. Hun holdt ud hos hende, indtil den gamle Dames Død indtraf en tre, fire Uger efter.

Nu maatte hun desuden vente andre fire Uger paa Testamentets Aabning og Udleveringen af det hende tilfaldne Legat.

Endelig kunde hun skrive til sin Forlovede om sin Ankomst.

Hun reiste uden at afvente hans Svar. Alt var jo aftalt iforveien; han havde i alle sine Breve beklaget sig over Udsættelsen.

Postgangen var jo desuden saa langsom.

Hun tog sine Eiendele med sig: 5000 Kroner i Guld, en stor Kuffert fuld af det fineste Linned, foruden Andet.

Desuden havde hun nogle Hundrede Kroner med sig, som hun havde sammensparet sig.

Hun var saa uendelig lykkelig ved at skulle bringe det Alt med til sit nye Hjem.

De 5000 Kroner havde hun syet ind i sit Korset. De andre Penge havde hun i sin Kuffert, forsaavidt hun ikke havde Brug for dem under Reisen.

Fra Danzig indtil Berlin reiste hun med Ilpost.

Fra Berlin vilde hun tage videre med den almindelige Postbefordring til sit Bestemmelsessted.

Hun havde endnu firsindstyve Mile tilbage. Posten brugte mere end fjorten Dage dertil.

Imidlertid blev der i Berlin tilbudt hende en anden Leilighed.

Hun var tagen ind paa en af de bedste Gjæstgivergaarde. Som enlig reisende Dame følte hun sig sikrest der.

Det var Aften, da hun ankom dertil. Hun havde begivet sig ind i Spisesalen, hvor hun hos en Opvarter forhørte sig angaaende sin Reise den næste Morgen.

Imidlertid var der ankommet nye Fremmede, en Herre og en Dame. De forespurgte sig ligeledes hos Opvarteren.

Maalet for deres Reise var Stuttgart.

De vilde kjøre med Extrapost, Kl. 5 næste Morgen. De paalagde Opvarteren at skaffe dem Heste itide.

Til Stuttgart! Kun faa Mile fra Stuttgart laa den unge Dames Bestemmelsessted noget fra den almindelige Landevei.

Opvarteren talte med hende derom og derefter med Herren, der havde bestilt Heste.

Man betragtede hinanden gjensidig og syntes at finde Behag i Selskabet.

Herren erklærede, at Frøkenens Selskab vilde være ham og hans Hustru behageligt.

Han havde indskrevet sig i Reisebogen som Baron Lange med Frue fra Kurland.

Karoline Wild var glad ved at kunne fortsætte sin Reise under en saa velkommen Beskyttelse.

Baronen paalagde Opvarteren at bestille Extrapost for Baron Lange med Familie.

Baronessen og Karoline Wild stiftede allerede samme Aften nærmere Bekjendtskab.

Baronessen var henrykt ved Frøkenens ligefremme, rolige og fordringsløse Elskværdighed. Karoline Wild fandt strax Behag i den unge og smukke Baronesses muntre og livlige Væsen; hun syntes at besidde Hjertelighed og Godmodighed, om ikke nogen særlig Dannelse.

Baronen var alvorlig og stille; han talte kun lidt, men udviste en udsøgt Høflighed lige overfor Frøkenen.

Den følgende Morgen kjørte de bestemt Kl. 5.

Vognen var Baronens Eiendom; det var en lige saa elegant som bekvem Reisevogn.

Baron Lange havde kun forlangt en Trediedel af Reiseomkostninger hos Karoline Wild.

Det var endnu ikke ganske lyst, da de steg tilvogns.

Baronessen var indhyllet i en stor Kappe, hvis Hætte bedækkede hendes Hoved og største Delen af hendes Ansigt.

Karoline Wild eller Frøkenen, som hun stadig hed under Kjørselen, havde ikke lagt synderlig Mærke dertil.

Desto mere overrasket blev hun, da Baronessen ved den næste Station kastede Kappen og viste sig i Herreklæder.

Baronessen lo paa sin overgivne Maade ad Frøkenens Forundring.

— Det er et Lune af mig, sagde hun. Jeg seer nu ud som en ung Mand paa atten Aar, og jeg undgaaer al den Tvang, som en Dame, selv om hun reiser sammen med sin Mand, maa underunderkaste sig paa Reiser.

Karoline Wild gjorde sig ingen videre Tanker derover. En anden Ting var hende derimod paafaldende.

De kjørte kun om Dagen, og da Veiene ikke altid vare gode, kunde de i Gjennemsnit kun tilbagelægge en ti, tolv Mil om Dagen. Besynderligt var det ogsaa, at de altid tog ind paa Steder, der laa meget ensomt i Nærheden af Skov eller langt fra Byerne. Baronen vidste alletider at indrette det saaledes.

Kom de om Aftenen, selv nok saa sent, til en By eller Landsby, fandt han regelmæssig en eller anden Grund til at kjøre videre til den næste mere ensomt liggende Station. Omvendt forblev de alletider et saadant Sted, selv om de meget let kunde være naaet til den nærmeste By.

Dermed stod en anden Ting i Forbindelse.

Regelmæssig forlod Baronen strax efter deres Ankomst begge Damerne og blev borte et Kvarteer eller en halv Time.

Snart skulde han se efter Vognen, om den var godt anbragt i Vognskuret; snart skulde han tale med Postmesteren om Turen den næste Morgen; eller han gik sig kun en Spadseretur.

Sædvanlig kom han tilbage i dybe Tanker, og Baronessen gjorde sig synlig Umage med at opmuntre ham ved allehaande Spøg og Drillerier.

Et Par Gange troede Frøkenen ogsaa om Morgenen ved sin Opvaagnen at spore en eiendommelig Tunghed i Hovedet og en usædvanlig Mathed over sine Lemmer.

De maatte da stadig vække hende, og hun havde ondt ved at komme til Bevidsthed.

Imidlertid skrev hun alt dette paa den usædvanlige Anstrængelses Regning og lagde siden hen ikke længere Vægt derpaa.

Begge hendes Reisefæller opførte sig stadig lige venlig og høflig imod hende. Og dog svævede Karoline Wild næsten hver Nat i stor Livsfare.

Baron Lange og hans Frue vare Bedragere, der reiste paa deres smukke Forretning.

Han var af Profession falsk Spiller, leilighedsvis ogsaa Tyv, Røver og mere, om det skulde være. Hans smukke, venlige og tvetungede Frue var under Godmodighedens og Enfoldighedens Maske hans værdige Medhjælper, der førte Tosser og klogere Folk i hans Net og til sine Tider vel ogsaa tog Del i hans Forbrydelser.

Saaledes gjennemreiste de Europa fra den ene Ende til den anden, snart under det ene, snart under det andet Navn, stadig et aristokratisk.

I Berlin havde Baronen havt Uheld med sig.

Han var optraadt som rig russisk Greve, men bleven afsløret som Æventyrer og falsk Spiller. Øieblikkelig forlod han sit Hotel og tog som Baron Lange fra Kurland ind et andet Sted for tidlig den næste Morgen at reise bort med Extrapost paa Opdagelse efter et nyt og bedre Æventyr.

For at sikkre dem yderligere imod en farlig Forfølgelse blev det bestemt, at hans Hustru skulde iføre sig Herreklæder.

Forbryderparret havde strax lagt Mærke til Karoline Wild. Hele hendes Person var præget af Velhavenhed, og hun skulde gjøre en lang Reise. Opvarteren, der forhandlede med dem om Reisen, meddelte dem, at hun førte en stor, tung Kuffert med sig.

— Hun fører Penge med sig! stod der tydelig at læse i det Blik, Ægteparret vexlede.

Og de trængte i høi Grad til Penge. Baronen var ogsaa kommen ilag med nogle Berliner Gavtyve, der havde plukket ham; istedetfor at han havde tænkt sig at gjøre et godt Bytte.

— Naar vi ikke snart, havde han sagt til sin Kone, gjøre en god Fangst, blive vi tvungne til at sælge vor Vogn.

Hans smukke Reisevogn var hans Stolthed og gav ham strax en vis Anseelse, hvor han kom hen.

— Hun har Penge; vi maa have hendes Penge!

Det var begge Forbrydernes faste Beslutning fra det Øieblik, de forhandlede med Karoline Wild om at reise sammen. Det var deres stadige Maal under hele Reisen.

Men hvorledes skulde de naae dette Maal?

De gjorde sig ikke mange Samvittighedsskrupler i Valget af Midlerne.

Karoline Wild fattede ingen Mistanke; men hun skænkede heller ikke sine Reisefæller nogen fuld

Fortrolighed. Hun meddelte dem kun, at hun var paa Reisen til sin Forlovede og havde sit Udstyr i sin Kuffert.

— Men ikke sine Penge! mente Forbryderne.

Allerede den anden Morgen, efter at de havde tiltraadt Reisen, meddelte Baronessen sin Mand følgende Opdagelse:

— Hun bærer sine Penge paa sig, indsyede i Livstykket.

— Da maa det være en betydelig Sum! yttrede Baronen.

— Hun vil forsvare dem med sit Liv! tilføiede han.

Det vilde vel egentlig sige det samme som:

— Saa maa hun lade Livet derfor!

Nu lagde de to Ægtefæller strax deres Mordplan.

Allerede den første Nat havde Karoline Wild yttret det Ønske, ikke at blive fjernet alt for langt fra Baronessen. Hun nærede jo, som sagt, ikke den ringeste Mistro til sine Reisefæller.

De lod sig følgelig anvise to Værelser, der stod i Forbindelse med hinanden ved en Dør; i det ene sov Baronen med sin Hustru, Frøkenen i det andet. Døren blev kun lige lukket til, saa at den til enhver Tid kunde aabnes fra hvilken som helst Side.

Frøkenens Kuffert blev bragt ind i hendes Værelse.

De to Morderes Plan var denne:

— Hun faaer en Sovedrik og bliver derpaa kvalt i sin Seng, bedst ved Hjælp af hendes Strømpebaand. Liget bæres strax bort fra Huset og skjules paa et passende Sted i Nærheden.

Planen var simpel, og de vare bestemte paa at udføre den.

Den største Vanskelighed bestod i, at der jo var ankommet tre Personer om Aftenen, medens kun to kjørte bort om Morgenen. Dette bekymrede dem dog ikke stort. Baronessen vidste strax Raad derfor.

— Vi kjøre bort, medens det endnu er mørkt. De ere nødte til at skaffe os Extrapost, om det saa skulde være om Natten. Vi stige begge ind først, saa at man seer os; jeg smutter derpaa i et ubevogtet Øieblik atter ud af Vognen, vender tilbage til Huset og kommer da igjen iført Frøkenens Kaabe og Hat. Saa seer det ud, som om alle Tre kjøre bort, lige som vi kom.

Tre Gange gjorde de Forsøg paa at udføre deres Plan.

Den første Gang var ved Fichtelgebirge.

Stationen laa ensomt, omgiven af høie Bjerge; i Kløfterne fandtes Fiskedamme med mørkt Vand. Baronen kunde med en Stang ikke naae Bund i dem. Posthuset laa aabent, uden Indhegning.

— Her! sagde Baronen til sin Frue. En bedre Leilighed finde vi aldrig. Men hvorledes kunne vi give hende Sovedrikken uden at vække Mistanke?

Karoline Wild kom selv Morderne i Møde.

Hun havde Hovedpine og beklagede sig for Baronessen.

— Ønsker De et Glas afbrændt Rødvin, min Kjære? foreslog denne.

Frøkenen gik ind derpaa.

Baronen var som altid tjenstvillig.

Han begav sig selv ud i Kjøkkenet for at paasee, at man tog god Vin. Han bar derpaa selv Glasset ind. Paa Gangen kom han Opium deri. Han bar altid en Flaske med Opium hos sig.

Frøkenen drak det ufortøvet; men sporede strax Virkningerne af Drikken. Den medlidende Baronesse hjalp hende til Sengs. Hun faldt snart i en dyb og fast Søvn.

— Nu til Arbeidet!

Klokken var kun Ti om Aftenen, saa de havde altsaa god Tid.

De aabnede først Døren, der førte ind til Frøkenens Værelse.

Den Sovende laa foran i Sengen.

— Det gaaer som af sig selv, sagde Baronen.

Baronessen havde imidlertid faaet en anden Tanke. Hun søgte efter Nøglerne til den store Kuffert.

Hun kunde ikke finde dem.

— Hun maa have dem under sin Hovedpude, sagde hun til sin Mand.

Baronen løftede forsigtig den Sovendes Hoved.

Begge Nøglerne, der vare bundne sammen med en Læderrem, laa under Puden.

Baronessen tog dem.

Den Sovende havde endnu ikke gjort den ringeste Bevægelse. Hun var som et Lig i Forbrydernes Hænder.

— Mon hun virkelig har sine Penge i Livstykket? sagde Baronen.

Med Varsomhed følte hun paa Korsettet, som den Sovende ikke havde taget af.

— Det halve Livstykke er sammensyet! hviskede hun.

Hun havde godt kunnet gribe haardere til og tale høiere. Den Sovende var uden den ringeste Bevidsthed.

Forbrydernes Øine lyste.

— Jeg maa dog først aabne Kufferten! sagde Baronessen.

Fristelsen var altfor stor, til at hun kunde modstaa den.

Laasen gik let op.

Hendes Øine lyste endnu stærkere.

Hele den store, høie Kuffert var fuld af det fineste Linned og kostbare Klæder. Prægtige Smykker laa derimellem. Det var Gaver fra Frøkenens afdøde Veninde.

Baronen havde imidlertid fundet en Snor, som han fandt passende til at udføre Forbrydelsen med.

Han tog ikke efter Bestemmelsen den Sovendes Strømpebaand, da hun ikke havde givet sig Tid til at tage Strømperne af.

— Endnu Et! udbrød den forsigtige Baron, just da han stod i Begreb med at lægge Snoren tilrette om Offerets Hals. Hvorledes bringe vi Liget ud af Huset i Nat?

Deres Værelser laa paa første Sal.

Ved sin foreløbige Undersøgelse havde Baronen mærket sig Udgangene. Der var tre Døre: Hovedudgangen paa Forsiden, en Bagdør, der førte ud af Kjøkkenet, og en Sidedør ud til Laden.

Var mon nogen af dem aaben om Natten?

Baronen vidste det ikke.

Imidlertid var Klokken bleven Elleve.

Alt var mørkt og stille i Huset, da Baronen steg ned ad Trappen.

Hoveddøren var tillukket, og Nøglen ikke til at finde.

Baronen nærmede sig Udgangen til Laden, men vendte strax om. Karlene sov derinde, og han hørte en tre, fire Stykker tale sammen.

Kjøkkendøren var endnu tilbage.

Uden at støde paa nogen Hindring naaede Baronen ud i Kjøkkenet, han sneg sig hen til Døren. Nøglen sad i Laasen. Baronen dreiede den om, og Døren aabnede sig.

Men Baronen foer tilbage med et Spring, som om et vildt Dyr var sprungen løs paa ham.

(Fortsættes.)

Folkedragter fra Karpaterne.

Vi føre idag vore ærede Læsere til en af Reisende kun sjældent besøgt Egn: den høie Bjergkjæde Karpaterne, der afskærer Galicien fra det ungarske Sletteland. Det høieste af Mennesker bestegne Punkt er Lomnitzer-Spids, 8,200 Fod; den lige overfor liggende Eisthaler-Spids er endnu nogle hundrede Fod høiere.

Det er ikke vor Mening at opholde os ved en Beskrivelse af Landets vilde, men storslaaede Natur med dets Minedrift og Kvægavl.

Den korte Sommer bidrager ikke til at gjøre denne golde Egn frugtbarere, og man seer derfor kun hist og her en Havre- eller Kartoffelmark; af og til et Stykke Hør. Derfor have Indbyggerne — Gurater kalde de sig — væsentlig lagt sig efter at opdrætte Hornkvæg og Faar.

Der er gjennemgaaende noget Stateligt i Beboernes Ydre og hele Holdning, i hvilken Retning de adskille sig fra Slettebefolkningen.

Deres simple, men dog sirlige Klædedragt bestaaer af en næppe til Knæene rækkende Trøie, den saakaldte Gunia, en bredkrampet Hat, som de pleie at pryde med en Krands af Konkylier, og et Læderbælte af en saadan Tykkelse, at selv en Bøssekugle kun vanskelig kan trænge igjennem det.

De ubetinget smukke og slankt voxede Kvinder forstaa at fremhæve deres legemlige Ynde ved en klædelig Dragt.

Denne bestaaer af en mørkeblaa Kjole og et Slag af samme Farve, hvilket de bære som en Mantille. Paa Fest- og Helligdage gaa de helt hvidklædte.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Den Fjerde, der deler Keiserindens naadige Smil med ham og den polske Greve, skjøndt de gjensidig hade hinanden i deres Hjerte, er en yngre Officeer, der ogsaa skylder hint Forræderi sin Lykke. Hans Navn er Fyrst Potemkin.

Som en Yngling paa sexten eller sytten Aar tog han Del i Katharina den Andens Indtog i St. Petersborg; faa Maaneder efter siger man, at han var Vidne til og maaske endogsaa Medhjælper ved den afsatte Czars tragiske Endeligt.

I sin Person forener han Gjerrighed og Ødselhed, Despotisme og Nedladenhed; han opgiver aldrig en allerede fattet Plan.

Spillet, Katharinas Yndlingsspil Piquet, var endt; Kortene blev lagte til Siden.

De fire omtalte blev imidlertid siddende paa deres Pladser.

Potemkin talte, med funklende Øine og livlige Bevægelser, i en lav men alvorlig Tone, idet han stadig bevægede sin Pegefinger henover et Landkort, der laa udbredt paa Bordet.

Katharina den Anden bøiede sig forover og iagttog enhver af hans Bevægelser, medens hun lyttede til hans Ord med synlig Interesse.

Orloff betragtede dem alvorlig, medens Lanzsky

ligegyldig legede med Guldkvasterne paa sit silkebroderede Skærf.

— Men Keiser Josef raader endnu til Tøven, bemærkede Keiserinden i en næsten undskyldende Tone, da Potemkin et Øieblik holdt op at tale.

— Tøven, Deres Majestæt! Tøven er Daarernes Trøst. Tiden har aldrig været mere beleilig end nu. Tyrkerne ere ydmygede; Polen ligger for Deres Majestæts Fødder; Forholdet til Vesteuropa er fredeligt og tilfredsstillende; Preussen og Østerrige ere vore faste Forbundsfæller; og saa tale om Tøven!

— De udtaler just mine egne Tanker, yttrede Katharina; men...

— Det er aldeles nødvendigt for Ruslands Fremtid, at Slaget rammer nu. Deres Majestæts høie Forgænger...

— Tys, Fyrste!

— Veien til Konstantinopel gaaer over Krim!

Keiserindens Øine lyste; men hun tilføiede forsigtig:

— Det sorte Hav ligger endnu imellem, Fyrste.

— Og Deres Majestæt har et Skibsværft i Cherson, hvor der allerede ligger tolv, næsten fuldendte Krigsskibe.

— De er saa tankefuld, Fyrste, henvendte Katharina sig nu til Orloff. Hvad mener De, om vi udstrække vore Erobringer hertil?

— Fyrst Potemkin synes jo allerede at have afgjort den Sag, bemærkede Orloff med en kun daarlig skjult Spot; men hvis det maa være mig tilladt, vilde jeg gjerne kaste en lille Skygge af Tvivl over Fyrstens lyse Fremstilling af Sagen.

— En Skygge af Tvivl, siger De! udbrød Potemkin.

— Er det ikke aldeles vist, at disse vilde Tatarstammers idelige Stridigheder og deres Utilfredshed, der uden Tvivl næres af fremmede Agitatorer, true ikke alene Sikkerheden af den Bygning, som ved vor naadige Keiserindes Omhu er bleven opført til Lykke for et utaknemligt Folk, men ogsaa selve Ruslands Ro og Fasthed? Er ikke baade Rusland og dets Keiserinde blevet forhaanede i Hendes Majestæts Repræsentant, den ædle Khan?

— Nu vel, Fyrste, hvad følger deraf? yttrede Orloff.

— Keiseren af Østerrige maa bringes til at tage en hurtig Beslutning og slutte sig til os; dertil kommer, at det er et herligt Land med frugtbar Jord og et prægtigt Klima, Bjerge, der sikkert ere rige paa Metaller, og gode Havne.

— Og hvis det skulde hændes i vor Tid, bemærkede Katharina, at Krim kom under vort Scepter, hvilken By vilde De da foretrække til Regeringssæde.

— Batchesarai, henkastede Orloff, som havde siddet bøiet over Landkortet. Den ligger nærmest ved Kysten, som Deres Majestæt vil have bemærket.

— Jeg skulde foretrække Achmetchet, indvendte Potemkin, den ligger anderledes midt i Landet.

— Hvorledes skulle vi faae denne Sag afgjort? spurgte Katharina. Lanzsky ønsker ikke at yttre sin Mening?

— Deres naadige Majestæt kan byde over mine ringe Evner i alle Maader, svarede Greven, der ved denne Leilighed havde sine Grunde til ikke at støde nogen af Fyrsterne.

— Det vil vel sige, at De ønsker at være neutral.

— Hvis det behager Deres Majestæt; jeg har aldrig været paa Krim, lød Grevens Svar.

— Vil Deres Majestæt tillade mig? sagde Fyrst Potemkin, idet han reiste sig fra sit Sæde og greb en Krystalvase. Jeg vil lade Selskabet afstemme med Rosenblade. De hvide gjælde Batchesarai, de røde Achmetchet.

— Men ikke et Ord om vor Aftale, udbrød Katharina.

— Deres Majestæt kan stole paa min Taushed, sagde Potemkin og blandede sig imellem Selskabet.

— Jeg vil med Deres Majestæts Tilladelse følge Fyrsten for at forsikkre mig om, at han spiller ærligt Spil, yttrede Orloff.

Langs Væggene i Paladsets Sale stod kostbare Blomster, samlede der for at sprede Vellugt og Skjønhed og derpaa visne, som saa mange af de menneskelige Blomster, der vare tilstede der.

Medens de tvende Fyrster skred frem, henvendte Potemkin sig til hver enkelt af de Tilstedeværende og bad dem i Keiserindens Navn at lægge efter eget Valg et rødt eller et hvidt Rosenblad i Vasen.

Hvormeget skulde denne eiendommelige Afstemnings lunefulde Udfald ikke afgjøre!

Alle Stemmer vare afgivne, og Fyrsterne vendte tilbage for at lægge — ikke deres Laurbær, men deres Rosenblade for Keiserindens Fødder.

— Rødt har vundet Prisen! udbrød Potemkin med overvættes Glæde. Achmetchet er bestemt til at være Deres Majestæts Regeringssæde paa Krim.

Blandt de prægtig oplyste og luxuriøst udstyrede Værelser, der denne Aften vare aabnede for Keiserindens Gjæster, var et særlig bestemt for Malerier.

Senere hen paa Aftenen traadte Katharina herind, ledsaget af de tvende Fyrster.

Forskjellige Gjæster befandt sig allerede samlede der, og deres Opmærksomhed var synlig hendragen paa et mindre, men vel udført Maleri. Sujettet var taget fra Skriften og forestillede, hvorledes den skændige Kong Achab tog Naboths Vingaard i Besiddelse.

Den dræbte Naboth laa lige foran Kongens Fødder; denne holdt endnu i sin Haand det blodbestænkede Vaaben, medens Profeten stod foran ham og foreholdt ham hans Misgjerning. Imidlertid vare alle Personernes Dragter nøiagtig og umiskjendelig russiske.

Maleriet var nylig blevet indlemmet i Keiserindens Samling, og det var betegnende nok, at hun, ifærd med at bemægtige sig nye Landstrækninger og undertvinge fremmede Folkeslag, kunde ophænge det imellem sine udvalgte Kunstværker som et Billede, hun stadig havde for Øie og betragtede som et Mønster paa indenlandsk Kunst.

I samme Øieblik som Katharina traadte ind, bemærkede man en eiendommelig Bevægelse.

Foran Maleriet stod en høi, middelaldrende Militær; hans dirrende Læber og skælvende Næseboer lige som hans blege Kinder forraadte den Vrede, han forgæves søgte at skjule.

— Det er en uimodsigelig Lighed, General, yttrede den Dame, der stod ved hans Side og syntes at nyde hans Sindsoprør. Enhver, som har seet det, paastaaer, at De maa have siddet som Model for Kunstneren.

Den, til hvem disse Ord bleve rettede, skar virkelig Tænder af Raseri og svarede derpaa med dæmpet Stemme, som en opirret Tigers første Brummen:

— Det er umuligt! Ingen Mand turde gjentage Deres Ord til mig. Deres Kjøn giver Dem visse Privilegier, Madame.

— Jeg kan undvære disse Privilegier til ved Leilighed, General, svarede Damen med en munter Latter.

Da hun i det samme bemærkede Keiserinden, tilføiede hun hviskende:

— Men tys, Keiserinden!

De Tilstedeværende gjorde Plads for Katharina, der nærmede sig med et naadigt Smil og en svag Bøining for sine Gjæster.

— De beundrer mit nye Billede, General, sagde hun.

— Deres Majestæt maa have mig undskyldt, stammede Officeren, idet han med lidet Held søgte at gjenvinde en rolig Holdning. Jeg er bleven i høi Grad fornærmet.

Keiserinden kastede et forskende Blik først paa ham og derefter paa Damen ved hans Side.

— General! udbrød hun. Forklar mig, min kjære Daschkoff, hvorledes dette forholder sig? De har dog vel ikke udfordret vor brave General?

Fyrstinde Daschkoff, som Keiserinden tiltalte saaledes, var uløselig knyttet til den Tids Historie, hvori vor Fortælling foregaaer, som en klog Politiker og en af de virksomste Deltagere i Czar Peter den Tredies Afsættelse. Paa Sammensværgelsens første Dag havde hun, iført Mandsklæder og med et draget Sværd i Haanden, redet ved Siden af Katharina som en af hendes kjækkeste Tilhængere. Skjøndt hun nu allerede var naaet op i sin Middelalder, havde hun dog kun mistet en ringe Del af sin Ungdoms Aandrighed og Excentricitet.

Fyrstinden svarede med et fint Smil:

— General Roskin har opdaget en Fjende her paa Væggen. Det har kostet mig ikke ringe Uleilighed at holde ham tilbage fra at føie et nyt Drab til det, der allerede er udført paa Maleriet, da han ikke har været langt fra at rende sit Sværd igjennem Lærredet.

Fyrstinden havde talt for døve Øren.

Katharinas Blik gled fra den forbittrede General hen over Maleriet.

Idet hun pegede paa Kong Achab, der var iført en russisk Pels besat med Zobelskind, sagde hun:

— Jeg har jo sagt Dem, Greve, at dette Ansigt mindede mig om noget bekjendt. General Roskin, De maa virkelig have siddet for Maleren.

— Deres Majestæt! udbrød Roskin med en Stemme, der var helt fordreiet af Raseri og Vrede. Tør jeg bønfalde om at faae Navnet at vide paa den Maler, der har vovet . . .

— Det er en fortrinlig Lighed, sagde Potemkin med et Blik paa Maleriet og et Smil, der neppe skjulte hans Skadefryd. Det maa smigre Dem i høi Grad, General!

— Hav dog Medlidenhed med ham, Fyrste, hviskede Fyrstinde Daschkoff. Han skummer af Harme.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

For kort Tid siden averteredes der i amerikanske Blade om et Middel mod ubehagelige Drømme, som tilsendtes mod Postforskud af 1 Kr. Som sædvanlig var der adskillige Taaber, der sendte deres Penge afsted; til Gjengjæld modtog de et Stykke Papir, hvorpaa der stod: „Sov ikke!“

I Frankrig anvender man i den senere Tid Hundemælk til svagelige, især kirtelsvage Børn og mener at

opnaae glimrende Resultater derved. I Brasilien skal dette Middel allerede have været brugt i over 200 Aar.

I Badens Deputeretkammer forhandledes der om Dommernes Embedsdragt, idet man ønskede at afskaffe den tidligere brugte Kjole. En Deputeret af Dommerstanden begyndte begeistret sin Tale:

— Jeg er beredt til at offre min Kjole paa Fædrelandets Altar!

Til stor Glæde for Forsamlingen udbrød en Tilhører:

— Saa er den vel ogsaa derefter!

Humør.

Der var mørkt i Entreen; en høi Herre seer en lille Dame med det meget lange Slæb over Armen.

— Tillader De, jeg tager Deres Waterproof? spørger han.

Han griber Slæbet, rødmer og gjør sin Undskyldning.

Naar man vil lære et Navns Betydning at kjende, skal man blot skrive det bag paa en Vexel.

En farvet Præst i Georgien forestod efter endt Gudstjeneste en Indsamling, som han indledede med følgende Ord:

— Hvem det saa er, der igaar har stjaalet Mr. W.'s Faar, beder jeg ham for Guds Skyld ikke give Noget med hertil!

Der var ikke En blandt de Andægtige, som jo ydede sin Skærv.

Gaade.

Gjennemsigtig og klar
Jeg den Svaghed dog har,
At skjøndt hærdet og tæt
Sønderknuses jeg let.
Omvendt læst er jeg med,
Hvergang Kjøb finder Sted.

M. C.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 11:

Notredamekirken.

(Rotten—Noder—Kane—Kain—Dam.)

Rigtig opløst af: Trym, Skræderen i Kattesundet, Min egen Nullemo'er, Rudolff Weichmann, Tre Balletstjerner, A-ingfo-hi, Organisten ved Marmorkirken, Baadsmanden i Baadsmandsstræde, Tre tørre Jyder, Lille Otto, Konrad Petersen, To Skæve, Barden fra Østergade, Maja, Godske, Komfaldira, Jomfru Æselskind, W. og O. Borregaard, Onkel Jens i Kolding, Henriette Madsen i Adelgade, En dansende And i Gothersgade, Kong Høst paa Ladegaarden, Den gamle Nøddeknækker & Co., Rollo, Prinds af Sobradise og En Pølsefabrikant i Aarhus.

Karaden i Nr. 10 endvidere af: To Kvabber i Borgergade, Den skæve Ligvogn og O. Grosell.

☞ I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 14. 10 Øre. 2den Aargang.

Kong Frederik den Syvende ved Kristian den Fjerdes Sten.

Paa Bryllupsreise.

(Fortsat.)

Det forholdt sig virkelig ogsaa saaledes.

Lige udenfor Døren laa en Lænkehund.

Medens Dyret hylede lydelig, slog Baronen atter Døren til og ilede op ad Trappen, tilbage til Værelset.

— Der er Intet at gjøre i Nat! sagde han.

Han fortalte hende Grunden.

Hun indvendte, at man jo kunde forgive Hunden.

Hun havde jo følt de mange Penge i Korsettet og seet de kostbare Sager i Kufferten!

Baronen havde aldeles tabt Modet for denne Gang.

Kufferten blev atter lukket til, det lille Nøglebundt lagt ind under Hovedpuden og Mordet opsat til den næste Nat.

Karoline Wild havde ved sin Opvaagnen næste Morgen Intet mærket. Den Tunghed, hun følte i Hovedet, tilskrev hun Hovedpinen fra den foregaaende Aften.

Den næste Nat lod Baronen sig anvise to Værelser ved Jorden. De gik ud til Gaarden; Gaarden var indelukket af en høi Mur; men der befandt sig et dybt Kjær deri.

— Her kan det gaa! sagde Baronen til sin Kone. Vi fjerne Liget igjennem Vinduet, jeg stiger ud og har kun tyve Skridt til Kjæret. De finde hende neppe der før om otte eller fjorten Dage.

Karoline Wild fik atter sin Sovedrik; men inden hun endnu var falden rigtig i Søvn, ankom der fire Fragtmænd, de blev der om Natten og stillede deres Vogne lige udenfor de Reisendes Vinduer. Desuden havde de sat Nattevagt ved dem.

Der var atter Intet at gjøre.

En passende Station, hvor de igjen kunde tænke paa at udføre deres Forehavende, blev først funden ved Foden af det skovbegroede Bjerg, ved Indgangen til Kløften, der hvor vi traf de tre Reisende ved Begyndelsen af vore sandfærdige Meddelelser.

Her maatte Forbrydelsen udføres, hvis de ikke skulde nødes til helt at opgive den.

Det var den sidste Station, hvor de Reisende vare sammen.

Den næste Morgen skulde Karoline Wild skilles fra sine Reisefæller for alene at kjøre over Bjergene til Fabriksbyen, hvor hendes Forlovede boede, og hvor han, som hun antog, ventede hende, medens Baronen og Baronessen skulde fortsætte deres Reise ad Chausseen til Stuttgart.

Baronen havde anstillet sine Undersøgelser og fundet sig tilfreds med Udfaldet. Hvad det angik, at deres Værelser laa paa første Sal, sagde han:

— Jeg bærer den Døde ned ad Trappen og aabner et af Kjøkkenvinduerne, hvis der ikke er en Dør aaben. Her maa og skal det ske. — Lad os nu spise tilaften!

Anna, Postholderens Datter, bragte Aftensmaden op.

Hun anrettede den i Baronens Værelse.

Døren ind til Frøkenens Værelse stod aaben.

Anna kunde se Sengen og Kufferten, der stod ved Siden af den.

De nød alle Tre Aftensmaden sammen.

Baronen var idag for første Gang hjertelig i sin Optræden; tidligere havde han trods al sin Høflighed været kold og indesluttet. Det var vel saa hans Natur.

Baronessen, der hidindtil havde været munter og snaksom, ret en deltagende Veninde, viste sig nu stille og drømmerisk.

Taus og indadvendt sad Karoline Wild lige overfor Ægteparret. Der syntes at hvile en Byrde paa hendes Hjerte.

— Mon hun har mærket Noget? spurgte det Blik, Baronessen sendte sin Mand.

— Lad Dig blot ikke mærke med Noget! svarede Baronen med et strængt Øiekast.

— Det gjør mig ret ondt, Frøken Wild, at vi skulle skilles, henvendte Baronen sig til Frøkenen.

Denne svarede:

— Jeg vil altid bevare Dem begge i taknemlig Erindring for al den Godhed, De have vist imod mig.

— Det trøster mig, vedblev Baronen, at De gaaer ind til saa megen Lykke.

Karoline Wild svarede kun med et Suk.

— Deres Forlovede veed ikke, hvilken Dag han kan vente Dem? spurgte Baronen.

— Han venter mig kun en af de næste Dage.

Baronessen mente, at hun ogsaa burde sige Noget.

— Hvorfor har De ikke nøiagtig meldt ham den Dag, De vil komme, min Kjære?

— Det havde jeg først kunnet gjøre igaar eller idag. Brevet vilde da være indtruffet efter mig.

Det forholdt sig virkelig saaledes. Brevposterne gik dengang langsommere end Extraposten.

— Det er Skade, min Kjære, sagde Baronessen. Da burde Deres Forlovede have hentet Dem her. Vi kunde da have delt Gjensynets Glæde med Dem.

— Men vi maa drikke paa Deres Glæde! udbrød Baronen.

Værtens Datter befandt sig just i Værelset.

— Mamsel, vil De besørge os en lille Bolle afbrændt Rødvin?

Pigen gik.

De fortsatte Samtalen.

— Naar vil De kunne indtræffe hos Deres Forlovede?

— Jeg hører, at jeg endnu har tre Mil at kjøre.

— De tager vel en Vogn herfra?

— Det er min Hensigt.

— Vi have tænkt os at kjøre allerede Kl. 5 imorgen tidlig for at naae Stuttgart i god Tid. Det bliver vel for tidlig for Dem?

— Ja, vist saa! udbrød Frøkenen. Jeg vilde da komme til mit Bestemmelsessted allerede Kl. 8, og det vilde kun give Forstyrrelse.

— Saa vil De jo faae god Tid til at sove ud i, bemærkede Baronessen.

Frøkenen svarede ikke.

Man hørte i samme Øieblik et Posthorn blæse udenfor.

Baronen lyttede opmærksomt.

— En Extrapost! sagde han.

— Endnu saa sent? spurgte Baronessen.

Klokken var halv ti.

— Det er vel Reisende, som skulle videre i Nat! bemærkede Baronen.

Han var imidlertid traadt hen til Vinduet.

Han var bleven urolig. Disse Reisende kunde jo falde paa at blive der om Natten.

— Saa vilde Alt være tabt, sagde Morderens Blik tydelig nok.

— Friske Heste, men i en Fart! hørte man en bydende Stemme raabe nede i Gaarden.

Baronen aandede friere.

I det samme bar Værtens Datter Vinen ind i Stuen.

Hendes Broder Theodor ledsagede hende. Han aabnede Døren for hende og var hende ogsaa behjælpelig med at bringe Bordet i Orden.

Han var vel ogsaa nysgjerrig. Der var jo saameget, der havde været ham paafaldende ved de Fremmede.

Anna, Værtens Datter, vilde stille Bollen paa Aftensbordet.

Dette stod i Midten af Værelset; de sad endnu alle Tre ved det.

— Bær den derhen, til De har ryddet af Bordet, sagde Baronen til Pigen.

Han pegede i det samme paa et mindre Bord, der stod henne i et Hjørne.

Anna gjorde, som han befalede.

Baronen henvendte sig atter til hende og spurgte:

— Der kom nok en Extrapost i dette Øieblik?

— Ja, med to Herrer, svarede Anna.

— Have de i Sinde at blive her i Nat?

— Nei, de havde tværtimod stort Hastværk. De vilde strax videre. Der bliver spændt nye Heste for i dette Øieblik.

Baronen var imidlertid traadt hen til det lille Bord, hvor Bollen stod.

Der var temmelig mørkt derhenne.

Theodors nysgjerrige og mistænksomme Blik fulgte ham med større Opmærksomhed.

Det lod til, Baronen bemærkede, at Drengen iagttog ham.

Han tog et Glas, skænkede det halvt fuldt og satte det til Munden.

— Vinen er god! sagde han, som for sig selv.

— Fortræffelig! vedblev han henvendt til Damerne.

I det samme skænkede han to Glas op og fyldte ogsaa det tredie, som han selv havde drukket af.

Han stillede derpaa alle tre Glas paa Præsenterbakken.

Derpaa vendte han sig hurtig om for at se, om Drengen iagttog ham.

Men denne var behændig. Han hjalp just Søsteren med at tage Knive og Gafler af Bordet.

Baronen troede sig ubemærket.

Hurtig havde han taget en lille Flaske ud af sin Brystlomme. Lydløst tog han Proppen af.

Mere saae Drengen ikke.

Hans Søster var færdig med Oprydningen og forlod Værelset.

Han maatte følge med.

Idet han gik ud af Døren, kastede han endnu et Blik hen til Bordet, hvor Baronen stod; men han kunde ikke se, hvad han foretog sig. Han havde vendt Ryggen mod Døren.

Theodor blev imidlertid staaende udenfor og lyttede.

Han hørte Baronen tale henne ved Bordet i Midten af Stuen.

— Dette Glas, Frøken, om De vil være saa venlig, sagde Baronen.

Det lod til, at hun først vilde have taget et andet.

— Mon hun tager det? tænkte Drengen ved sig selv.

Han ilede efter sin Søster.

— Anna, jeg er saa bange for, at der skal ske en Ulykke i Nat.

Han fortalte hende om sine Jagttagelser.

— Du maa ikke være altfor mistænksom, Theodor, sagde hun irettesættende. Der har ogsaa i Begyndelsen været meget, der var mig paafaldende;

men jeg har hele Tiden passet paa dem og finder ikke Noget at udsætte paa dem.

Inde i Stuen stødte man nu Glassene sammen.

— Det maa De drikke Glasset ud paa, min Kjære. Saadan bærer jeg mig ad, sagde Baronessen.

Til en ond Gjerning hører der Mod. Den ædle Vin maa tidt skabe det.

— Paa et snarligt Bryllup, min Kjære!

De klinkede atter inde ved Bordet og tømte Glassene.

I samme Øieblik blegnede de Alle; Karoline Wild satte med kridhvidt Ansigt Glasset fra sig.

Ude i Gaarden kjørte igjen en Vogn frem for Døren. Det var endnu en Extrapost med Reisende.

Postillonen blæste i sit Horn; man hørte en Mandsstemme, ledsaget af en Dames spædere Røst.

Vognen holdt stille; Samtalen blev næsten ført umiddelbart under Vinduerne i det Værelse, hvor de Reisende sad om den dampende Bolle. Rundt om hvilede Nattens Stilhed; Alle i Huset syntes ellers at være gaaede til Ro.

Man kunde tydelig høre hver enkelt Stemme og forstaa deres Ord.

— Huset er tillukket; jeg seer ikke Lys noget Sted, sagde Mandsstemmen dernede.

Neppe havde Karoline Wild hørt denne Stemme, før lige som et elektrisk Stød foer igjennem hende. Hun gjorde Mine til at springe op, men Kræfterne svigtede hende.

Da svarede en Damerøst udenfor. Det var en munter Stemme, fulgt af en kort Latter.

— Naa, sagde den muntre, leende Stemme. Det er ikke værd at trænge ind i et Hus, hvor Alle sove. Postillonen kjører os videre, og man maa gjøre gode Miner til slet Spil!

Hun lo høit.

Men Manden stod allerede i Begreb med at banke paa Døren.

— Heida, raabte han. Luk op! Det er Fremmede, der ville overnatte!

Glasset gled ud af Frøkenens Haand.

Hun var sunken tilbage i Stolen, bleg som et Lig.

Baronen lagde ikke Mærke dertil, han havde travlt med at lytte til de Ord, der faldt nedenunder.

En Ed svævede paa hans Læber.

Det var Fremmede, der vilde overnatte. Det vilde give Uro; det vilde muligvis give Forstyrrelse lige til Morgenen og forhindre Udførelsen af Mordplanen.

Han skulde faae yderligere Grund til Ængstelse.

— Min Kjære, hvad feiler De? udbrød Baronessen, henvendt til den halvt Afmægtige.

— Lad mig dø! lød hendes Svar.

— Virker det allerede? hviskede Baronessen til sin Mand.

— Pokker ivold med dine dumme Spørgsmaal! svarede han raat.

Husdøren blev lukket op. Der blev vexlet nogle Ord nede i Gangen.

Skridt kom op ad Trappen.

Der blev aabnet en Dør ude i Korridoren. Den laa umiddelbart lige overfor det Værelse, hvor Baronen befandt sig med begge Damerne.

De nys ankomne Fremmede skulde overnatte der.

— Alt er forbi! Atter en forspildt Nat! Og det er sidste Gang!

Baronen skar Tænder af Raseri.

Karoline Wild var sprungen op.

— Bort herfra! raabte hun.

Hun raabte det med næsten fordreiet Ansigt.

Hun havde samlet sine sidste Kræfter; men tumlede tilbage.

Hendes Øine vare vidt aabnede.

Baronessen tog hende i sine Arme.

— Lad mig bringe Dem i Seng, min Kjære!

— Jeg maa herfra — bort! raabte den Ulykkelige.

Hendes Øine lukkede sig. Armene hang slapt ned.

— Hjælp mig! raabte Baronessen til sin Mand.

Hun kunde ikke alene bære den Afmægtige.

Men det var mere end en Besvimelse.

— Vinen virker i Sandhed allerede, sagde Baronen. Hun har dog neppe drukket sit Glas halvt ud.

Morderne bar deres Offer ind i Sideværelset og lagde hende paa Sengen.

(Fortsættes.)

Kong Frederik den Syvende

ved Kristian den Fjerdes Sten.

Vi byde idag vore ærede Læsere et Billede fra Frederik den Syvendes Tid, idet vi føle os overbeviste om, at ethvert dansk Hjerte endnu trofast bevarer Mindet om den folkekjære Konge, og at man derfor med Glæde vil se et Billede af ham, selv om det kun fremstiller en Hverdagsbegivenhed fra hans Liv.

De sidste Dages Historie, der saa følelig har ladet os mærke, at vi Intet tør vente af en overmodig Fjendes Naade, selv hvor det kun er vor Ret vi fordre, har vel yderligere ledet Tanken hen paa den djærve, danske Konge, der yttrede de mandige Ord om Slesvig: „Det skal ei ske!“

Vort Billede fremstiller Kongen, saaledes som han paa sin Spadseretur i Frederiksborg Indelukke, ledsaget af sin Adjudant og sin bekjendte Livhund af ægte dansk Race, standser foran Kristian den Fjerdes Sten.

Om denne Sten fortælles det, at her pleiede Kristian den Fjerde at hvile sig, og herfra udbetalte han Arbeidslønnen til Folkene, der arbeidede paa Frederiksborg Slot.

Frederik den Syvende elskede ogsaa dette Slot og havde her sin Yndlingsbolig; der var jo ogsaa saa meget hos disse to Drotter, hvori de lignede hinanden, og vi kunne vel tænke, at Kong Frederik her paa dette Sted mindes den gamle Heltekonge, der ligesom han var „dansk som saa.“ Begge værgede de mandig Danmarks Uafhængighed, og derfor dvæler Folkemindet hyppigere ved disse to Kongenavne end ved noget andet.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Den ulykkelige General hørte ikke Ordene; men han saae Smilet og vaandede sig under det. Det gav ham imidlertid hans Ro tilbage.

— Deres Majestæt! begyndte han med Værdighed. Jeg har kæmpet i min Keiserindes Tjeneste; men hvad saa end Meningen er med dette Billede, har jeg dog ikke fortjent en saadan Fornærmelse i dette Palads, og jeg bønfalder derfor Deres Majestæt om at forklare mig . . .

— Jeg kan ikke forklare Dem, hvorledes Deres Portræt er kommet ind i dette Maleri, dyrebare General, sagde Katharina forsonende. Det er sandsynligvis et rent Tilfælde; men naar det mishager Dem, skal det strax blive fjernet. Jeg skal give Befaling til at hente Maleren, denne Alexis Ivanoff.

— Alexis Ivanoff, min egen Livegne! udbrød Generalen med dirrende Røst.

— Ah! vedblev Katharina. Der minder De mig, General, om et Løfte, jeg allerede havde glemt. Jeg har modtaget en Bøn for denne Alexis Ivanoff, og jeg har en at gjøre for ham. Jeg havde rent glemt, at han var Deres Livegne. De maa tillade mig at kjøbe ham fri.

— Deres Majestæt, forlang af mig, hvad De vil, kun ikke dette! svarede Roskin stolt. Jeg mener, Deres Majestæt veed ikke, hvilket Ønske De yttrer. Han er en dygtig Kunstner og er bleven hædret ved at blive Gjenstand for Deres naadige Opmærksomhed; men iøvrigt er han en uværdig Skabning, en Oprører, med Deres Majestæts Tilladelse.

Vreden lod ham glemme alle Hensyn, og han vedblev:

— Han har vakt Mytteri imellem sine Medslaver; han er en Søn af en Rebel, der sammensvor sig imod Deres Majestæts Trone og virkede sammen med Pugatcheff!

— Alt dette har jeg ikke hørt Noget om, sagde Katharina formildende. Der er nu gaaet saa mange Aar siden den Tid, og vi skulle ikke altfor strængt hjemsøge Fædrenes Synder paa Børnene.

— Han er selv en Oprører, vedblev General Roskin i sin Iver. Han taler om Frihed og omgaaes Englænderne.

— Det kunde han vel nok gjøre uden derfor at være Oprører, yttrede Katharina smilende. Vi have selv undertiden holdt Samkvem med Englænderne.

— Naadige Herskerinde, han gjør mere end det. Han spotter over Deres Majestæt og vover at kalde Deres hæderværdige Regering et Voldsherredømme.

— Naa, lad ham da vedblive at være Livegen; men lad ham vedblive at male. Vi kunne ikke berøve ham hans Kunst.

Med disse Ord fjernede Keiserinden sig langsomt.

Nogle faa Dieblikke efter stod Potemkin ved General Roskins Side.

— Hendes Majestæt har vigtige Budskaber til Wien og har naadig befalet Deres Excellence at forberede Dem paa en snarlig Reise.

— En naadig Landsforvisning, antager jeg! mumlede Roskin, idet han bed sig i Læben.

— De kan antage det, for hvad De vil, svarede Fyrsten koldt.

9de Kapitel.

Den livegne Kunstner.

Det er en Middagsstund midt i Vinterens Hjerte.

Gaderne ere næsten forladte af Fodgængere, og de pelsklædte Kanekjørende vikle sig tættere ind i deres tykke Klæder.

Hist og her seer man dog en enkelt Person til Fods; saaledes komme to i rask Gang hinanden imøde; de standse og gjenkjendes:

— Alexis! Det var et heldigt Tilfælde. Det er længe siden, vi have seet hinanden.

— Det er en stor Lykke for mig at se Dem, Herr Moth.

— Vi ere jo nær ved Deres Hjem, Alexis. Da jeg just stod i Begreb med at besøge Dem, kunde De maaske vende om?

— Jeg skulde i Bad, svarede den unge Russer lidt forvirret, men...

Hans Forvirring voxede aabenbart.

— Nei, Alexis, hvis det er Dem til nogen som helst Uleilighed, vil jeg hellere vende hjem igjen, sagde Paul Moth i velvilligt Lune. Imidlertid har jeg dog det med mig, som sikkert vil gjøre mig til en velkommen Gjæst.

— De er mig altid en kjær og velkommen Gjæst, Herr Moth, svarede Alexis. Skjøndt i Dieblikket havde jeg maaske hellere ønsket, at Deres Visit var indtruffet paa en anden Tid.

Medens de vexlede disse Ord vare de gaaede sammen ad Veien til den unge Kunstners Hjem.

— Saa vil jeg heller ikke være paatrængende, min gode Ven; jeg seer da ind til Dem igjen imorgen, med mindre De vil se til mig eller rettere til min Onkel. Det kan ogsaa lade sig gjøre, men det maa ske snart.

— Nei, nei, Herr Moth! De skal ikke være gaaet ud for Ingenting. Det Hele er ogsaa kun et taabeligt Lune af mig. En stakkels livegen Kunstner holder ikke meget af at stille sin Fattigdom til Skue.

— Hvis det er det Hele, Ivanoff, har jeg sikkert et Lægemiddel for den Sorg, sagde Paul muntert. Lad os saa kun træde indenfor.

De vare imidlertid dreiede ind i en snæver Gade og stod nu udenfor et Hus, der tydelig nok var indrettet til Logerende. Alexis' Bolig laa i det øverste Stokværk.

Det Værelse, de nu traadte ind i, var lille og næsten blottet for Møbler.

I Nærheden af Stuens eneste Vindue stod Malerens Staffeli og paa en Bænk tæt derved saae man en Mængde Paletter, Pensler og Spartler. Paa Staffeliet stod et ufuldendt Maleri i Blændramme.

Der var en gjennemtrængende Lugt af Olie og Terpentin i Stuen.

Dog fandtes der ogsaa en Kamin i Værelset, og hvad der mest overraskede Paul Moth, var en i russisk Bondedragt klædt Person, der laa udstrakt foran denne. Han sov eller syntes ialtfald at sove; han vendte Ansigtet fra Lyset, og det var næsten skjult af hans ene Arm.

— Jeg troede ikke, at De havde Raad til at holde en Dvornik (Fyrbøder), Alexis! udbrød Moth muntert.

— Jeg kalder det god Sparsommelighed, svarede Maleren i en rolig Tone; jeg har saameget at gjøre, og Dagen er saa kort nu, at det er ligefrem nødvendigt.

Manden sov aabenbart let; thi Lyden af Stemmerne vækkede ham, og idet han trak Armen til sig, dreiede han sig om i Lyset.

Moths Blik mødte et blegt, magert og langtfra indtagende Ansigt; hans skrattende Hoste og skælvende Lemmer tydede paa en Sygdom, der ialtfald først nylig var overstaaet. Dette Udtryk af Træthed og Ængstelse stod i en paafaldende Modstrid med det skarpe og gjennemtrængende Blik fra hans smaa, mørke Dine, som han fæstede paa den Fremmede.

Paul Moth studsede, medens Manden, der vel havde tilfredsstillet sin Nysgjerrighed, paa sin Herres Vink fjernede sig og lukkede Døren efter sig.

— Jeg haaber da, min gode Ven, at denne Mand er ærlig, sagde Moth halvt hviskende.

— Det antager jeg, svarede Alexis ligegyldig, skjøndt svare for det tør jeg ikke. Men det har kun lidt at sige for mig, der ikke eier saameget, at det kan friste den Uærlige.

— Men De kan komme til det, Alexis. Se her, jeg bringer Dem Pengene for dette Maleri. De har jo selv vurderet det.

— Ja, Herr Moth. Men jeg har senere tænkt over, at jeg maaske selv overvurderede det.

— Nei, nei, paa ingen Maade. Her er Summen tredobbel. Min Onkel har fundet en ædelmodig Kjøber.

Den unge Mand rakte Maleren en tung Pung, idet han tilføiede:

— Tæl dem efter og se, om det er rigtigt.

Alexis tog lidt skødesløst imod Pungen, aabnede den og tog en Del af Indholdet ud. Derpaa rakte han Paul den tilbage.

— Hvis min gode Ven, Herr Penrhyn, vil bevare Resten for mig, vil det være det bedste. Jeg har beholdt saameget, som jeg behøver i den nærmeste Fremtid, og det er ikke værd at friste min stakkels Kammerat derinde. Jeg har heller intet Sted at gjemme Pengene.

— Saa skal jeg tage dem med mig; men De maa tælle Pengene først, og jeg da give Dem et Bevis for dem i min Onkels Navn.

— Det behøves ikke, Herr Moth, svarede Kunstneren. Herr Penrhyn vil sikkert bevare mine Penge, uden at jeg har nødig at tælle dem.

— Lad det saa blive, som De vil, kjære Alexis, yttrede Paul Moth og stak Pungen skyndsomt til

sig. Men er De slet ikke nysgjerrig efter at faae at vide, hvem der har kjøbt Deres Billede.

— En eller anden begjærlig Bojar, vel sagtens, sagde Kunstneren med et bittert Træk om Munden, som har pint Pengene ud af sine stakkels Livegne og gjerne vil have Ord for Smag og Kunstforstand, medens han i Virkeligheden staaer under de laveste af...

— Tys, tys, bedste Alexis, afbrød Paul Moth ham beroligende. Jeg veed vel, at De har Grund til at være forbittret; men...

— Jeg har handlet urigtig, vedblev den unge Russer i en roligere Tone; jeg skulde ikke have talt saaledes om en Mand, som Deres Onkel hædrer med sin Venlighed, om det end kun er i et forbigaaende Forretningsanliggende. Men jeg bliver altid bitter, naar jeg seer Mennesker, som jeg har seet dem, svømme i Rigdom og fylde deres Huse med al tænkelig Luxus, medens deres naturlige Smag er lav og raa. Lad os imidlertid ikke tale længer derom, Herr Moth.

— De er ikke meget ivrig for at lære Deres Arbeides Skæbne og Bestemmelse at kjende, Alexis; da maa jeg uden Omsvøb meddele Dem, at Keiserinden har kjøbt det, og at det, saa vidt jeg veed, har faaet en fremragende Plads i Vinterpaladset.

Denne Meddelelse frembragte ikke saa stor Tilfredshed, som Paul Moth sikkert havde ventet.

Alexis nøiedes med at bemærke, at det var meget godt, og at det ikke var hans første Arbeide, der takket være Herr Penrhyns urokkelige Venskab, var bleven hædret i den Grad. Han kunde ikke indrømme Andet, end at Katharina ikke var knap med sin Gunst.

— Keiserinden er i høi Grad tilfreds med Maleriet, vedblev Moth, og har udtalt sin Glæde over, at Rusland har frembragt et saadant Talent som De. Det maa opmuntres, har hun yttret.

— Ja, udbrød Alexis Ivanof med sin vante Bitterhed. Hendes Tilfredshed er vel dobbelt over, at Maleren er livegen. Hun vil sikkert med Stolthed udpege mit Arbeide for enhver lettroende fremmed Reisende som et Bevis paa, hvor lykkelig og velsignet en Stilling hendes gode Børn, de Livegne, indtage. Naar saadanne Tanker komme over mig, kunde jeg ønske mig tilbage til min tidligere ubemærkede Tilværelse og love aldrig mere at røre Pensel eller Pallet.

— Men hvad om nu Keiserinden havde lyttet venlig til de Ord, der ere talte for Dem, min dyrebare Alexis, sagde Paul Moth beroligende, og om hun havde lovet — men kun lovet — at hun vilde interessere sig for at skænke Dem Friheden?

Den unge Maler betragtede den Talende med et forvildet Blik.

— De kan ikke, De maa ikke, De vil ikke bedrage mig, Herr Moth! udbrød han, medens Taarerne stod ham i Øinene.

— Jeg vilde fortjene den dybeste Foragt, om jeg vækkede et saadant Haab uden ringeste Grund.

— Og dog, vedblev den Livegne, hvad Værd vilde det have, om jeg havde min Frihed?

Han sank sammen som under Vægten af den dybeste Fortvivlelse.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Ægteskabstilbud. En Mand i den passende Alder søger en Livsledsagerinde, da han føler Trang til at have En at brumme og skænde over, naar det gaaer daarlig med Forretningerne. Forseglede Billetter mærkede: „1234 Taushed" modtager Bladets Kontor indtil den 30. April d. A. Vedkommende maa være i Besiddelse af Skjønhed eller i Mangel deraf have en passende Formue. Hun maa have en blid, eftergivende Karakteer; naar hun faaer et Kys paa den ene Kind maa hun vende den anden til, at sige, naar den rette Mand kysser hende. Hun maa ikke bære Slæb paa Gaden og ikke gaa i Kaffeselskaber. Om Morgenen maa hun ikke selv læse Aviserne først. Hun maa ikke snakke, naar jeg er søvnig, og ikke være søvnig, naar jeg er snaksom. Hun maa ikke sælge mine Klæder til omløbende Jøder og kjøbe sig selv Pynt derfor, lige som hun ikke, medens jeg sover, maa laane Penge i mine Lommer. Hun maa tro paa pludselige Forkjølelser og skrive Humørforandringer paa deres Regning. Naar „hendes gamle Bjørn" kommer hjem fra „gode Venner" lidt varm i Hovedet, maa hun ikke benytte det til at aftvinge ham noget Løfte om nye Klæder eller Sommerudflugter.

En engelsk Lord pleiede at rose sig af, at han aldrig bestilte Noget. Engang yttrede han til Swift, Forfatteren af Gullivers Reiser:

— Den rette Adelsmand er den, som ikke arbeider!

— Saa, lad os engang se, svarede den Tiltalte. I England arbeider Manden, Konen arbeider, Barnet arbeider, Hesten arbeider, Oxen arbeider, selv Vandet og Ilden arbeider; kun Svinet arbeider ikke. — Det maa altsaa efter Deres Anskuelse være den rette Adelsmand!

Tydsklands store Mænd. Alle Medlemmerne af Keiserfamilien ere over Garderhøiden: 5 Fod 6 Tommer. Keiseren maaler 5' 10" 3''', Kronprindsen 5' 10", Prinds Karl 5' 9", Prinds Friedrich Karl 5' 7" 1'''. — Fyrst Bismarck maaler 5' 11".

Hvis Husmødrene have Mistanke til deres Mælk, behøve de blot at stikke en blank Strikkepind lodret ned

i Mælken. Er Mælken ublandet, vil der altid blive noget af den hængende ved Strikkepinden, om end kun lidt; er der blot sat den mindste Ubetydelighed af Vand til, forbliver ikke en Draabe hængende, Strikkepinden vil vise sig ganske ren.

Humør.

En gammel Bedstefader havde faaet en paafaldende kobberrød Næse af at drikke for meget; han formanede engang sin fireaarige Sønnesøn, der ikke holdt meget af at spise Brød til Maden, at han skulde spise rigtig meget Brød, saa vilde han faae røde Kinder.

— Du har vist snuset meget Brød i din Ungdom, Bedstefader, svarede det uskyldige Barn.

— Vil De se mange Beviser paa undseelig Blussen, sagde en Spøgefugl, saa gaa ned paa Kongens Nytorv, naar Gasblussene ere tændte!

Et godt Raad. Naar Du ikke vil berøves dit gode Navn, skal Du ikke skrive det indeni en ny Hat!

Karade.

Mit Første stikker i Læder
Og baner for Traaden en Vei;
Tag mit Andet med, og det glæder
Med Peber og Eddike Dig.
Mit Tredie din Krop beklæder,
Jeg mere forraader nu ei;
Mit Hele af Frugt man bereder
Og nyder det hyppigst til Steg.

Kl. St.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 12:

Polka.

(Polak—Pokal—Lak—Pol—Po.)

Rigtig opløst af: Henriette Madsen fra Adelgade, En Jyde paa Nordvestvei, Skræderen i Kattesundet, Den gamle Nøddeknækker & Co., Markolfo, Den store Bjørn fra Larsbjørnstræde, Onkel Jens i Kolding, Tre Balletstjerner, Den flyvende Hollænderinde, Maren Kokkepige, Fr. Nielsen, Springfyren, Lille Otto, Organisten ved Marmorkirken, Barden fra Østergade, Konrad Petersen, Familiens Løitnant, Skjøn Anna, Gaaden i Bagergade, Vindmøller og Kadreier, En dansende And i Gothersgade, W. og O. Borregaard, Georg Wiinholt og Kjærteminderen i Bursø.

Logogrif i Nr. 11 endvidere af: Th. Primus, O. Grosell, Svedskeprindsen i V.... pr. Aabybro, J. J. Vordingborg, En Abonnent, F. Hansen, M. O. (Sofiegade), Kjærteminderen i Bursø, Alleenbergs Karuselbane og Dronning Victorias Minister.

Brevverling.

Rudolff Weichmann: Benyttes i Nr. 15.
Firmaet Nielsen & Co.: Tak, skulle blive benyttede ved Leilighed.
Svend: Maaske lidt forandret!

☞ Med dette Nr. følger 10de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ I Slutningen af Marts flyttes Bladets Kontor til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 15. 10 Øre. 2den Aargang.

Kjærlighedsbrevet.

Paa Bryllupsreise.

(Fortsat.)

Karoline Wild laa i fast Søvn. Hun aandede tungt, men regelmæssig.

Lidt efter lidt antog hendes Ansigtstræk deres sædvanlige, smukke Form. Hendes snehvide Farve gjorde hende endnu skjønnere.

— Det kan ikke alene være Vinens Virkning, sagde Baronessen.

— Nei, Sovedrikken! tilføiede hendes Ægtefælle med raa Latter.

— Og Hjertet, sagde Baronessen, som trods sin ringe aandelige Dannelse dog forstod sig paa Kvindehjertet.

— Det maa have en egen Sammenhæng med de Fremmede, som nylig kom hertil.

Hendes Ord blev bekræftede.

De vare vendte tilbage til deres eget Værelse for at raadslaa om, hvad de skulde gjøre.

Der blev banket paa Døren.

Baronen lukkede op.

Anna, Værtens Datter, traadte ind.

Hun havde hørt Herskabet tale sammen og vilde derfor gjøre en Undskyldning for den sene Forstyrrelse.

— Hvem ere de Fremmede? spurgte Baronen Pigen.

— Et ungt Ægtepar fra en nærliggende Fabriksby. De have holdt Bryllup idag.

— Ah, De kjender dem maaske?

— Ih ja! Der er jo blevet talt nok derom. Den unge Frue var Byens rigeste og smukkeste Dame. Hun havde baade kunnet faae Grever og Baroner. Da kom for et halvt Aars Tid siden en Ven af hendes Broder der i Huset; det hed sig, at han var en Slags Kompagnon. Den unge Dame forelskede sig i ham. Han var en overordentlig smuk Mand. Den unge Dame var aldeles naragtig forelsket i ham. Det hed sig rigtignok, at han havde en Forlovet i sin Fødeegn, nede i Preussen. Det gjorde hende kun endnu mere forelsket. Hun havde hele sit Liv igjennem været vant til at sætte sin Villie igjennem. Nu vilde hun det for Alvor. Hendes Fader og Broder havde altid maattet bøie sig for hendes Ønsker; det gik ikke bedre nu, og hun overvandt da ogsaa tilsidst den unge Mand. Det skal have kostet hende megen Møie; men han faaer en Tønde Guld med hende, og Mændene...

Anna stod sikkert i Begreb med at ende med et ivrigt Angreb paa Mændene, som en ung Pige paa sexten Aar jo allerede troer sig berettiget til.

— Jomfru! raabte en overmodig, bydende Stemme lige overfor.

Det var den Nygiftes Stemme.

Værtens Datter vilde ile over til ham.

— Endnu et Ord, Mamsel, udbrød Baronen.

Hun standsede.

— Hvad vil man nu gjøre med den Forlovede fra hans Fødeby?

— Man vil kjøbe sig fri for hende, naar hun melder sig, skal den unge Frue have sagt. Hun reiser imedens bort med sin Mand.

Anna vilde gaa; men hun blev endnu engang holdt tilbage.

— Mamsel, sagde han, man kan jo ogsaa faae Extrapost om Natten.

Baronen havde pludselig faaet en Idee og lagt sin Plan.

— Ja, svarede Anna, lige meget til hvad Tid.

Baronessen betragtede sin Mand overrasket og forventningsfuldt.

Baronen vedblev:

— Vil De da bestille Heste for os til om en Time.

— Ja, det skal ske, sagde Anna.

— Hvad tænker Du paa? spurgte Baronessen sin Mand.

— Hurtig til Værket! svarede han. Du skal snart faae det at se.

Han gik atter ind i Frøkenens Værelse.

Hun laa endnu i sin dybe, faste Søvn.

Hendes Ansigtstræk havde igjen deres fulde, smukke Udtryk. Der laa en stille Vemod udbredt over hendes Aasyn.

— Hvor hun er smuk! sagde Baronessen. Den Stakkel!

De vare begge traadte hen til den Sovende.

— Du har maaske Medlidenhed med hende? spurgte Baronen haanlig.

Hun svarede ikke.

— Lad os tage fat, sagde han.

Han var imidlertid traadt hen til Frøkenens tunge Kuffert.

— Kufferten gaaer med os, sagde han. Lad os bære den ind i vor Stue.

— Og hende? sagde Baronessen, idet han pegede paa den Sovende. Hvad gjøre vi ved hende?

— Jeg veed det ikke endnu.

De bar Kufferten ind i deres Værelse.

Derpaa traadte de atter hen til Sengen.

Baronen tog sin Snor frem, som han havde stukket til sig.

— Hold hendes Hoved! sagde han.

Baronessen bøiede sig ned over den Sovende for at holde paa hendes Hoved.

Den for et Øieblik i hendes Indre vaagnende Medlidenhed var hurtig igjen forsvundet af Morderskens Bryst.

Baronen bøiede sig lige som sin Hustru ned over den Sovende.

Han vilde lægge Snoren om hendes Hals.

Da blev den Sovende pludselig urolig.

Naar man skarpt og vedholdende betragter En, der sover, vil man bemærke, at Øiet bevæger sig under de tillukkede Øienlaag. Det er, som om Beskuerens skarpe Blik rammer og saarer det lukkede Øie.

Var dette muligt efter Sovedrikken?

Ingen af Morderne havde endnu rørt ved hende.

— Ha! udbrød Baronen med en Ed. Hun har dog drukket for lidt!

Han talte dæmpet.

— Tag rask fat! sagde han derpaa bestemt til sin Kone.

De vilde begge gribe om hende.

Da dreiede den Sovende sig, aabnede sine Øine, men lukkede dem atter som i Skræk.

Baronessen var i sin Angst traadt tilbage.

Baronen kastede et Blik fuldt af Raseri paa den Ulykkelige.

Den Sovende aabnede endnu engang sine Øine og saae Morderen lige over sig, hans af Mordlyst glødende Aasyn lige ved sig.

Karoline Wild udstødte et høit, gjennemtrængende Skrig.

Morderen kastede sig over hende; han vilde snøre Struben sammen paa hende.

Dødsangsten gav imidlertid Karoline Wild Kæmpekræfter.

Hun stødte Morderen tilbage, saa han vaklede. Hun sprang ud af Sengen, fløi hen til Døren i hendes eget Værelse, som førte ud til Gangen; hun fandt den lukket, foer igjennem Mordernes Værelse, rev den uaflaasede Dør op og styrtede ud paa Gangen.

Morderne havde ikke kunnet holde hende tilbage. Baronessen var selv flygtet i sin Angst. Baronen kom for sent.

Men da Karoline Wild var naaet ud paa Gangen, sank hun sammen.

I Døren lige overfor, umiddelbart foran hende, stod en Mand og en Kvinde.

Kvinden holdt et Lys i Haanden; hendes Haand skælvede. Manden var dødbleg.

De havde hørt den Ulykkeliges Skrig. De maatte have at vide, hvad det betød.

Lige som de aabnede Døren, saae de den Ulykkelige styrte ud.

Karoline Wild gjenkjendte sin Forlovede.

Den nygifte, unge Mand gjenkjendte den forladte og forraadte Karoline.

— Hvad er dette? spurgte den unge Kone.

— En ulykkelig Afsindig, Deres Naade! sagde Baron Lange.

Han var fulgt lige efter sit Offer.

Karoline Wild laa bevidstløs paa Gulvet.

Baronen løftede hende og bar hende tilbage til Værelset.

— Det er jo forfærdeligt! udbrød den unge Frue.

Hendes Ægtefælle mælede ikke et eneste Ord.

Han fulgte hende mekanisk ind i Brudekammeret.

Hvad der senere tildrog sig i Mordernes og deres Offers Værelser, have de retslige Forhandlinger vel nøiagtig oplyst; men alle de oprørende Enkeltheder ved dette skændige Rovmord maa med deres Raahed og Grusomhed forblive i Kriminalakterne.

Saa meget som en halv Time efter kom Baron Lange ned i Gaarden.

Der fandt han den gamle Postillon, der fungerede som Vognmester.

— Er min Vogn ikke forspændt endnu? spurgte Baronen ham.

— De ønskede jo først at kjøre om en Time, svarede Manden.

— Kunde De ikke skaffe Hestene hurtigere for? bad Baronen.

— Jo, det skal ske!

Den gamle Mand gik ind i Vognskuret, hvor Baronens Kjøretøi befandt sig.

Dette Skur laa tilhøire allerbagerst i Gaarden.

Med et hurtigt Blik overbeviste Baronen sig om, at der ellers ikke befandt sig Nogen i Gaarden.

Han ilede ind i Huset og vendte tilbage efter et Par Minutters Forløb.

Han bar da en vid Reisekappe og under denne en Gjenstand, som man ikke kunde bestemme.

Han gik tilvenstre udenom Huset, hvor en Vei førte ind i Bjergkløften.

Inde i Vognskuret stod den gamle Vognmester indenfor den aabne Port. Han saae et Menneske, iført en Kappe, gaa udenom Huset.

Han kunde ikke sige, hvem det var.

Det var Midnat, og der var ingen Lygter tændt nogetsteds. Han tænkte vel, det maatte være Baronen, der tog sig en Spadseretur i den stille, klare Oktobernat, medens Hestene blev spændte for; men han tog sig ikke videre deraf.

Ti Minutter efter kom Baronen tilbage.

I samme Øieblik kjørte den forspændte Vogn op for Døren.

Baronen gik langsomt og rolig ind i Huset, han var altsaa virkelig kun gaaet en Spadseretur.

Ved Vognen befandt blot Postillonen sig. Han

havde kjørt Vognen hen fra Skuret og skulde nu ogsaa kjøre den videre til det næste Holdested.

Inde i Forstuen stod Vognmesteren.

Han spurgte Baronen, om Kufferterne skulde bæres ned oppe fra.

De Reisende vare, som meddelt, ankomne med to Kufferter, Karoline Wilds store og en mindre, der tilhørte Baronen.

Baronen yttrede, at det var bedst, han tog en Karl med sig og fulgte ham op.

Han maatte ogsaa bringe hans Regning med, raabte Baronen tilbage til ham.

Denne steg derpaa op ad Trappen.

Han stod et Øieblik stille og lyttede ved Døren til det unge Ægtepars Værelse.

Der var aldeles stille derinde.

Han traadte nu ind i sin egen Stue.

Hans Hustru stod paaklædt til Reisen.

— Der er Intet forefaldet? spurgte han hende.

— Nei, Intet! svarede hun.

Hun var meget ophidset; hun formaaede neppe at tale.

Vognmesteren og Postillonen traadte ind, næsten lige efter Baronen.

— Der er de! sagde Baronen og pegede paa begge Kufferterne.

De tog begge fat i den store Kuffert; Postillonen tog tillige den mindre i den anden Haand.

De gik ned ad Trappen; de Reisende fulgte efter.

I Døren mødte de Værtens Datter, Anna. Hun bragte Regningen.

Baronen trak sin Pung frem for at betale.

Pigen saae sig imedens om i Værelset.

— Jeg seer ikke den Dame, der kom med Dem, sagde hun henvendt til Baronessen.

Af Skræk tabte Baronen det Pengestykke, han allerede holdt i Haanden.

Hvad Svar vilde hans Kone give? Han havde ingen Tid havt til at tale med hende.

(Sluttes.)

Kjærlighedsbrevet.

Rosa og Graziella ere Veninder og vante til at dele hinandens Hemmeligheder.

De ere begge unge og smukke; det gaaer nu engang i Italien lige som i andre Lande, at en ung, smuk Pige let faaer sig en Elsker.

I alle Lande have slige forelskede Folk gjerne en hel Del at sige hinanden, og de salige Øieblikke, de tilbringe i hinandens Nærhed, slaa sjældent til, saa at de kunne faae sagt Alt, hvad de have paa Hjertet. Saaledes er det ogsaa her gaaet vor Rosas Elsker, og da han er i Besiddelse af den blandt Italiens Almue temmelig sjældne Egenskab at kunne skrive, sætter han et Brev sammen til den Skjønne.

Men Skade, Rosa kan ikke læse!

Med Brevet kommer hun i sin Nød til Graziella, men denne stirrer uden bedre Resultat paa de sorte Streger.

Imidlertid veed hun Raad.

Naar de om Aftenen hente Vand ved Springvandet, pleier den lille Beppo gjerne at sidde der og underholde Byens Piger med sin Sladder og sine Løier. Han har nylig gaaet i Klosterskolen og kan da vel neppe endnu have glemt al sin Lærdom.

Som sagt saa gjort, og vore ærede Læsere ville af vort Billede se, at de tvende Veninder denne Gang have været heldige.

Medens Vandet rolig og ensformig falder ned i Marmorkummen, lytter Rosa til sin Elskedes dyrebare Eder og blomstrende Talemaader, medens Graziella deler hendes Lykke, som kunde den være hendes egen.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Hvad Værd vilde min Frihed have for mig? — Nei, Herr Moth, vedblev han og rettede sig atter iveiret. Navnet Frihed har vel en fornøielig Klang; men, saalænge Natalia er trælbunden, kan jeg ikke modtage en saadan Gave. Nu, tør jeg dog undertiden haabe, at hun kan blive min, og vi staa da lige; men hvis jeg var fri, vil jeg ikke indestaa for, hvilke Tanker der da kunde opstaa hos mig. Og selv om ikke saa var, vilde vi dog for stedse blive skilte fra hinanden ved hendes Herres Uretfærdighed og Grusomhed. Haabets sidste Traad vilde da briste, Herr Moth, og — jeg ønsker ikke at blive fri.

— Saaledes maa De ikke tale, Alexis Ivanof, sagde Moth bevæget. De veed ikke, hvilken Velsignelse der er i Friheden, og De veed ikke, hvad der kan ske. Ialtfald kan jeg nu forsikkre Dem, at den ulykkelige Natalia har en Veninde i Seminogorsk; det er den unge engelske Dame, jeg har fortalt Dem om.

— Det er nok, det er nok, min kjære Herr Moth! De mener det godt og tænker saa venlig paa mig, at De skaber de deiligste Fantasibilleder,

sagde den unge Livegne med et svagt, tvunget Smil; men De kjender ikke Rusland endnu. Vent til De har seet lidt mere, og saa...

— Jeg vil ikke lade Dem tale ud, afbrød Paul Moth sin Ven. Lad mig skabe mine Fantasibilleder, som De siger, og se saa om de ikke blive til Virkelighed. Men jeg har endnu en Ting at sige, inden jeg gaaer. Denne Mand derinde, Deres Dvornik...

— Aa, stakkels Andreas; han er sikkert en ærlig Fyr. Jeg kjender kun een Feil hos ham: han holder meget af Vodtki, naar han kan faae det; men jeg har et Middel til at holde ham ædru.

— Og hvad er det?

— Jeg holder ham blot indelukket her, hvor han ikke vil kunne finde Andet end The, undtagen han skulde slaa sig til Olie og Terpentin, svarede Alexis leende.

— Jeg vilde just heller ikke indvende Noget imod hans Ærlighed, vedblev Paul Moth; men jeg har seet det Menneske et Sted før.

— Det er vel muligt, Herr Moth, svarede Kunstneren, skjøndt det er ikke tænkeligt, da han først fornylig er kommen fra Landet.

— Det bestyrker netop min Tanke. De mindes nok, at jeg fortalte, hvorledes jeg paa min Reise i det Indre af Landet traf en Del Forviste paa Veien til Siberien.

— Jeg husker, De har talt derom; det er et kun altfor hyppigt Syn i Rusland, sagde Alexis Ivanoff tungsindig.

— Det var første Gang, jeg har seet det Syn, og jeg skal aldrig ønske at se det igjen.

— Jeg forstaaer det; men De sagde...

— At denne Andreas — hvis Andreas er hans Navn — synes mig at have været imellem dem. Hans Ydre slog mig strax: det er den samme brede Pande, de samme fremtrædende Øienbryn og det samme skarpe Blik. Jeg troer næsten ogsaa, at han før gjenkjendte mig.

— Det er dog utroligt, Herr Moth, yttrede den unge Kunstner smilende. Et Menneske, der er dømt til Siberien, tager neppe stort Hensyn til Folk omkring sig.

Medens han yttrede disse Ord, gik Kunstneren frem og tilbage i Stuen under synlig Forlegenhed. Endelig tog han atter til Orde, som kæmpede han med en indre Bevægelse.

— Da jeg mødte Dem paa Gaden, Herr Moth, sagde jeg til Dem, at jeg kunde have ønsket Deres Besøg til en anden Tid. Nu ønsker jeg, at jeg ikke var vendt tilbage med Dem. — Jeg vil tale aabent. Jeg har mine særlige Grunde til at ønske, at De ikke taler mere om denne Sag. Gjør mig den Tjeneste at glemme, hvem De har seet her. Eller vil De ikke opgive den Tanke, at det er den samme, som De har seet paa Veien til Siberien, saa bild Dem ind, at han er bleven frikjendt, og hentyd ialtfald aldrig til, at De har seet ham her. Jeg har som sagt mine særlige Grunde til at bede Dem om denne Tjeneste.

Alt dette forekom Paul Moth høist mystisk; men da han saae, hvor pinlig Sagen var Alexis, benyttede han strax Leiligheden til at tale om noget Andet.

— Det er sandt, Alexis, bemærkede han. En Del af vore engelske Venner have i Sinde at foranstalte en Udflugt til de øde Egne og Moradser nogle Mile her nordpaa, hvor der skal være stor Overflod paa Fuglevildt. Vil De ikke ledsage os?

— Englænderne ere dog mærkværdige Mennesker, yttrede Alexis. Man skulde tro, at der var Fuglevildt nok paa Torvet, saa at man ikke havde nødig at gjøre sig den Uleilighed at søge det i Moserne. Imidlertid kan jeg ikke gaa med, da jeg i en vis Forstand er Fange; jeg tør ikke forlade St. Petersborg.

Hele denne Dag og den næste med kunde Paul Moth ikke faae den Fremmede ud af sine Tanker, og jo mere han tænkte paa sit Besøg hos Alexis og hans Tilbageholdenhed, desto mindre behagede det Hele ham.

Aaben og ligefrem, som han selv var, havde han en vis Sky for al Hemmelighedsfuldhed. Han kunde ikke værge sig imod en Frygt for altfor hurtig at have sluttet Venskab med Kunstneren, hvis Karakteer hans Onkel kun kjendte fra dens lyse Side uden muligvis at have Øie for, hvad der kunde ligge paa Bunden af den.

10de Kapitel.
Russiske Jagtglæder.

Bedækket med Sne og Is Størstedelen af Aaret frembød Egnen nordefter for St. Petersborg paa hin Tid lige som endnu et øde, ubefolket Landstrøg.

Mørke Skove af stive Naaletræer strakte sig i mange Miles Længde over en gold Jordbund, kun afbrudte af Sumpe, tildels skjulte af Rør og Græs, der var voxet hen over dem.

Alligevel var denne Egn dog ikke aldeles ubeboet, og vor Fortælling fører os til en Hytte, meget oprindelig i sin Bygningsform og yderlig ussel i sit Udseende.

Den hævede sig paa en heldende Bakke, hvis man kan kalde det en Bakke, en Hævning i det sumpede Terræn, omgiven af et tæt Pilekrat og af Frosten fortørrede Siv.

Det var Morgen og nogle simpelt sammen=

tømrede Slæder holdt foran Hytten, i hvis Indre der befandt sig et Selskab af Englændere, klædte i fuldstændig Vinterdragt: Pelsværkskapper og høie Støvler. Midt paa Gulvet brændte et Baal, hvis Røg banede sig Vei ud igjennem et simpelt Hul i Loftet.

Rundt om Baalet laa et halvt Dusin Hunde og varmede sig.

En Række pudsede, blanke Bøsser stod lænet op til Væggen, lige som deres Eiermænd synlig vare udrustede til Jagt.

I Øieblikket nød disse et tarveligt, men desto solidere Jægermaaltid.

Hyttens Besidder, som ogsaa var tilstede, var en bredskuldret, muskelstærk Mand; øiensynlig en Finne af Fødsel.

Hans Hjemstavn er den vilde Skov, og hans sædvanlige Syssel bestaaer i at forsyne Torvet i St. Petersborg med Vildt; men det er unægtelig mageligere her at vente paa de engelske Rigmænd, der af Lediggang eller Lyst til Jagtæventyr forlade deres lune, hyggelige Hjem for udrustede med Bøsse og Jagttaske at søge hen i denne Udørk. Han veed, der vanker adskillige gode Sølvrubler som Løn for hans Tjenester.

Jagtselskabet havde kjørt hele Natten i det klare Maaneskin og indtraf til Hytten tidlig om Morgenen. Paul Moth befandt sig imellem dem.

Han tog med Liv og Sjæl Del i denne nye Fornøielse, der kun maatte være en gavnlig Øvelse for hans sprudlende Ungdomskraft.

Vi skulle ikke opholde os med at dvæle ved Dagens Hændelser eller lytte til Jægernes Underholdning, da de om Aftenen vendte trætte og udmattede tilbage til Skovboerens Hytte.

Natteleiet blev bragt i Stand, og snart afbrødes Nattens Stilhed kun af den vilde Rævs Gjøen og den forsultne Ulvs Hyl.

Ved et Ulvehul i nogen Afstand fra Hytten vaagnede Paul, og det syntes at have havt en lignende Virkning paa hans Jagtfæller.

— Havde vi blot taget en levende Gris med fra St. Petersborg, yttrede en af dem, idet han reiste sig op og støttet paa Albuen lyttede til Ulvens Hyl.

— Det behøves ikke, indvendte en anden; Gregor er lige saa god som en Gris.

Paul hørte lidt forundret paa denne Samtale; han forstod ikke, hvorfor den stakkels Skovboer skulde sammenlignes med en Gris; men han var altfor søvnig til at gjøre noget Spørgsmaal. Han nøiedes med at vende sig om paa den anden Side og laa snart i en dyb Søvn.

Anderledes bar hans Jagtkammerater sig ad. De rystede Søvnen af sig og sprang op fra deres improviserede Sengesteder, knappede deres Pelse til helt op i Halsen og saae ud efter Veiret.

Derpaa tog de fat i Værten og ruskede ham op. Nogle uforstaaelige gryntende Lyde skulde betegne hans Samtykke til deres Beslutning; han gik udenfor og spændte for en af Slæderne.

Faa Øieblikke efter glider Slæden hen over den med haard Sne tildækkede Mose. I Slæden var der to Jægere, Gregor, fire med Kugler ladede Bøsser og en god Forsyning af Ammunition.

Støien ved deres Bortkjørsel vækkede atter Paul, og han begav sig udenfor Hytten med en af Jagtselskabet.

Der var endnu nogle Timer til Morgengryet; men det var ikke langt fra Fuldmaane, og dens klare Straaler belyste Sneen og opfyldte Luften med en let, skinnende Taage. Den omgivende Skov havde mistet sit mørke, strænge Udseende.

— Hvor tage de hen i saadan en Hast? spurgte Paul Moth, idet han vendte sig om imod sin gabende Kammerat med en saadan Alvor, at dennes Gaben øieblikkelig gik over til en lystig Latter.

— Hører De ikke denne Lyd? svarede den Adspurgte, hentydende til det Ulvehyl, der just lød over til dem. Saaledes hyler en Ulv, naar den er sulten, og vore Venner ønske nu at fange Fyren og faae Fingre i hans Skind. Det er det Hele.

— Aa, nu forstaaer jeg det. Grisen skulde saa vel tjene dem til Lokkemad?

— Netop! Ulvene ere rette Slikmunde efter Smaagrise og følge en saadan gryntende Herre flere Mil.

— Og nu skal Gregor grynte for den, medens Cunningham og Donald skulle skyde, yttrede Paul. Men sæt nu, at Ulvene ere dem en for mange; de pleie dog at jage i Flok.

— Ja, saa faae de smøre Haser. Men Ulvene ere feige, og et Par Skud af deres Bøsser ville give dem nok at bestille. Vi faae det snart at se.

To Timer efter vendte Ulvejægerne tilbage i godt Humør; efter Slæden hængte der to store Bestier, hvis Skind Gregor snart fik trukket af dem.

Alle gik derpaa til Ro for atter at staa op efter et Par Timers Forløb.

Den tredie Dag under deres Ophold her i Skoven bad Paul Moth om Tilladelse til at blive tilbage i Hytten. Han var træt af disse uvante Anstrængelser og heller ikke saa begeistret som de Andre over Jagten.

En Tid nød han den Taushed og Ensomhed, der herskede omkring ham. Han laa henstrakt foran det store Baal og læste i en Bog, som han havde været saa forsynlig at stikke til sig inden sin Afreise fra St. Petersborg.

Imidlertid blev han træt af denne Beskæftigelse og forlod Hytten med Bøssen over Skulderen.

Han gik fremad under de mørke Fyrretræer og havde allerede et Par Gange skudt sin Bøsse af uden at ramme de enkelte Fugle, der fløi op foran ham, da han pludselig opdagede, at Skoven havde andre Gjæster end hans Jagtselskab.

Paul hørte i en ikke stor Afstand Hundeglam og Menneskerøster, og han saae nu igjennem en Lysning i Skoven en tre til fire Ryttere ledsagede af et betydeligt Antal Mænd til Fods og flere Hunde, der vare betydelig større end hans Jagtkammeraters.

Vor unge Jæger blev staaende og iagttog deres Bevægelser, indtil de forsvandt, og han begav sig nu langsomt hen imod en tilfrossen Mosestrækning, indtil tunge Skridt og knagende Grene bagved ham bragte ham til at vende sig om.

Neppe nogle Snes Alen fra ham fulgte en stor, sort Bjørn ham lige i Hælene.

Nu var vel Paul Moth en modig, ung Mand; men da det kun var en Fuglebøsse, han var bevæbnet med, tog han ikke i Betænkning at søge en skyndsom Retræte. Men ved nøiere Overveielse indsaae han, at hans to Ben kun vilde have ringe Udsigt til at vinde Forspring for en russisk Bjørns fire.

Han sprang da hurtig tilside for at give sin Eftermand saa god Plads som muligt.

Et Øieblik studsede det store Dyr.

Det sendte et Sideblik efter den ensomme Jæger og aabnede sit store Gab, hvorved det fremviste en dobbelt Rad skinnende, hvide Tænder. Samtidig spidsede den Øren; thi der lød en skarp Hundegjøen, ledsaget af Jægernes Hallo, over til dem.

Denne Afbrydelse var tilstrækkelig, til at Bjørnen paaskyndede sin Gang og lod den unge Mand i Fred.

Enten var det nu Dumdristighed eller ungdommelig Tankeløshed; men neppe havde Mester Brun fjernet sig nogle Alen fra Stedet, førend Paul løftede Bøssen til sin Skulder, tog Sigte og trykkede løs.

Han skulde altfor snart faae Grund til at angre sin Gjerning.

Den til mindre Vildt beregnede Ladning havde ikke anden Virkning paa Dyret end at opirre det og bringe det til rasende at vende sig imod sin nye Fjende. Førend Paul fik Tid til at lade sin Bøsse paany; ja, førend han i det hele taget kunde betænke sig paa, hvad han havde at gjøre, var den otte til ti Fod lange Bjørn paa Bagbenene og stod lige foran ham.

Instinktsmæssig traadte vor unge Ven tilbage, idet han dog viste Bjørnen et saa bistert Aasyn som vel muligt. Samtidig raabte han høit om Hjælp til Jægerne, der aabenbart vare meget nær.

Som den sidste Hjælp, da alt Haab syntes ude, løftede han sin Bøsse for dog at gjøre Modstand saa længe som muligt.

Heldigvis var hans første Slag saa vel rettet, at det splintrede Bøssekolben, men samtidig lammede Udyrets ene Forpote, just som det havde strakt den ud for at omfavne Jægeren, hvis man i dette Øieblik ikke bedre kunde kalde ham Bildtet.

Kampen var imidlertid altfor ulige.

Et Slag af Bjørnens uhyre Pote sønderrev Pauls ene Skulder og strakte ham til Jorden, overladt til Udyrets Naade.

Det næste Øieblik vilde have endt hans Liv.

Imidlertid var Hjælpen nær.

Paul Moth følte i sin halvt bevidstløse Tilstand, at Kampen var endt uden hans Hjælp.

Han hørte dunkelt en hul Brummen, blandet med Menneskestemmer. Derefter lød der et Skud, fulgt af et Hyl og en rallende Lyd; endnu et Skud og et tungt Fald.

Derefter følte han sig varsomt løftet op fra Jorden, medens en høi, svær Mand stod bøiet over ham. Af de faa Ord, han hørte omkring sig, forstod han kun „Fyrste" og „Høihed".

Han besvimede atter og kom ikke til sig selv igjen, førend han befandt sig i Gregors Hytte med Armen lagt i Bind. En Fremmed stod ved hans Side.

Paul Moth havde opholdt sig længe nok i Rusland til at kunne føre en nogenlunde Samtale med de Indfødte, og han fik nu saaledes at vide, at han havde Fyrst Potemkins Jagtselskab at takke baade for sin Fare og sin Frelse.

De havde forladt St. Petersborg Natten iforveien, havde jaget Bjørnen op fra dens Vinterleie og vare just ifærd med at forfølge den, da den enlige Jæger krydsede dens Vei.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Fra Udstillingstiden. En smuk, ung Dame sidder ved Siden af en for nylig til Paris ankommen Fremmed.

— Ak, min Herre, siger hun, jeg har faaet en udmærket Opdragelse; min Fader er en lige saa bekjendt som fornem... ja, med Ordener hædret Mand!

— Tør man uden at være ubeskeden, spørge om Deres Herr Faders Navn?

— De ønsker at vide hans Navn? Ak, min Gud ... Mama har saamæn sagt mig det mere end de hundrede Gange; men jeg glemmer det stadig igjen!

Følgende rørende Avertissement læstes i forrige Uge i en Provindsavis:

„Da jeg allerede flere Gange er bleven hjemsøgt „af Indbrudstyve og ikke har mange Varer paa Lager, „beder jeg d'Hrr. Tyveknægte dog i det mindste unde „mig Ro paa mine gamle Dage.

Adolf Madsen, Kjøbmand."

Nogle Fugle leve i særlig god Forstaaelse med Elefanterne; saaledes i Sydafrika Maddikeæderen, i Nordafrika den lille Koheire og i Indien lignende godmodige Fugle, som bestandig rense dette store Pattedyr for Utøi. Koheiren hører med som et Inventarie til den afrikanske Elefants Husvæsen. Reisende forsikkre, at man vanskelig kan tænke sig et yndigere Syn end en af disse mægtige Kæmper rolig bevæge sig fremad, mens et helt Dusin yndige, blændende hvide Fugle sidder rundt omkring paa eller hoppe om for at undersøge enhver Fold i Huden og trække en Orm eller Igle, som Elefanten har hentet sig i Badet, frem for at fortære dem.

Humør.

En Reisende, der skulde med Toget, kom ilsomt ind paa en Kafee og forlangte „en Karlsberger"; Opvarteren, der havde flere Bestillinger, kom endelig med en halv Baier, men Aldersro-Øl.

— De har givet mig Aldersro, indvendte den Reisende; jeg bad om Karlsberger.

— De kan jo bilde Dem ind, det er Karlsberger, yttrede den vittige Opvarter.

Den Reisende drak Øllet og vilde gaa.

— Min Herre, De glemmer at betale! raabte Opvarteren efter ham.

— De kan jo bilde Dem ind, jeg har betalt! svarede den Tiltalte og gik.

En ung Musiker havde faaet et Anbefalingsbrev til en berømt Musiklærer i Leipzig, hvor han ønskede at uddanne sig yderligere i sin Kunst. Da han vendte tilbage herkil, aflagde han et Besøg hos sin Beskytter.

— Hvorledes synes De saa om Deres Lærer? spurgte denne.

— Aa, udmærket! Men det maa være en underlig Mand; han bad hele Timen igjennem.

— Bad! Hvad skal det sige?

— Ja, medens jeg spillede, slog han stadig Hænderne sammen, hævede sine Øine mod Loftet og vedblev at udbryde:

— Du gode Gud! Hvad Synd har jeg dog begaaet, at jeg fortjener denne Straf?

Logogrif.

4 3 2 7
Vel kommer jeg fra Himlen blot,
Dog tidt fik vi mere deraf end godt.

5 6
Med fire Tegn jeg groer i Enge,
Med disse to jeg lægges paa Stænge.

2 1 7 8
Det er vel næsten en afgjort Sag,
At Ingen tør nægte, jeg har Smag.

4 1 7
Ei ærlig Mand sig med det befatter;
Omvendt jeg bliver ret ofte til Latter.

1 2 3 4 5 6 7 8
Som Fugl paa Marken i Flok man mig jager,
Som Steg paa Bordet fortrinlig jeg smager.

Rudolff Weichmann.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 13:

Glas—Salg.

Rigtig opløst af: Plotto paa Gammeltorv, Rudolff Weichmann, Viggo og Oskar Borregaard, Markus Holm, Springfyren, En gloende Æbleskive, Barnet Peder Skjøtt, Kraftsuppeslugeren, Vildkattens Formynder, Den flyvende Hollænderinde, Børsmatadora, Johan Hansen, To Skæve, Frøken Eva, M. Olsen, Lille Otto, Gamle Jespersen, Maren Kokkepige, Bethaniens Rose, Frk. Komisse, O. Grosell, Emil Christiansen, Skræderen i Kattesundet, Michaela, Henriette Madsen fra Adelgade, En dansende And i Gothersgade, Georg og Oskar.

Logogrif i Nr. 11 og 12 endvidere af: Den skæve Ligvogn, Franciska Hansen, O. Grosell og Kokkeldudeldej, Boldhusgade Nr. 0, 2den Sal.

☞ Bladets Kontor er flyttet til

Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „**Den gamle Spillemand**".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor: Frederiksborggade 7.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 16. 10 Øre. 2den Aargang.

Brødrene som Fjender: Paa eet Muldyr.

Paa Bryllupsreise.

(Slutning.)

Baronessen havde imidlertid gjenvundet sin tidligere Ro.

— Frøkenen har været noget utilpas, sagde hun. Hun har lagt sig paa Sengen for at hvile, indtil vi kjøre.

Pigen gjorde ikke flere Spørgsmaal.

Baronen gav hende Pengene for Regningen. Hun talte dem efter, fandt dem i Orden og takkede.

Imidlertid blev hun staaende for at følge Herskabet ned til Vognen.

— For Pokker! udbrød Baronen ved sig selv.

Hvis Pigen ikke gik, vilde hun se, at der ikke steg nogen Dame ind i Vognen. Hvor var den manglende Dame, Frøkenen, som var kommen med dem?

Morderne vare fortabte.

Hvorledes skulde man faae Pigen bort?

Baronessen viste sig imidlertid som fuldstændig Herre over Stillingen.

— Aa, kjære Mamsel, sagde hun, bring mig endnu hurtig et Glas frisk Vand.

— Det skal ske! svarede Pigen.

Hun ilede bort.

— Skynd Dig nu ned! sagde Baronessen til sin Mand. Du alene. Jeg venter her paa Vandet. Naar hun bringer det, siger jeg, Du er gaaet iforveien med Frøkenen. Lad blot Ingen se Dig dernede.

Han vidste intet bedre Raad.

Sagte forlod han Værelset og sneg sig ned ad Trappen.

Baronessen lyttede. Hun hørte ikke Noget.

Et Par Minutter efter kom Pigen tilbage med Vandet.

Baronessen aabnede hurtig Døren ind til Frøkenens Værelse. Gjennem den aabne Dør kunde man se den tomme Seng.

— Baronen er gaaet iforveien med Frøkenen, bemærkede Baronessen.

Hun drak Glasset ud i eet Drag.

— Lev vel, kjære Mamsel!

Derpaa ilede hun ned ad Trappen.

Pigen kunde neppe følge hende; men der var hende ikke noget Paafaldende deri.

— Jeg tør ikke lade vente paa mig, raabte Baronessen tilbage til hende. Baronen bliver let utaalmodig.

Det forholdt sig vel saaledes.

— Du bliver længe borte, sagde Baronen til hende i tilsyneladende ilde Lune, da hun traadte hen til Vognen.

— Undskyld mig, svarede hun, som om der var To i Vognen.

Hun sprang hurtig ind.

Der var ganske mørkt i Vognen.

For Natteluftens Skyld var den næsten helt tillukket; kun den Dør, Baronessen steg ind ad, var halvt aabnet.

Baronen var stegen ind, uden at Nogen havde seet ham. Han havde Ingen mødt i Huset; Vognmesteren og Postillonen havde travlt med at gjøre Kufferterne fast bag paa Vognen.

— Lev vel, kjære Mamsel! raabte Baronessen endnu engang ud til Værtens Datter.

Derpaa lukkede hun selv Døren til indvendig fra.

— Kjør kun, Peter! sagde Pigen til Postillonen.

Postillonen slog et Knald med Pidsken og blæste et muntert Stykke til Hestenes raske Trav.

Vognen forsvandt ned ad Landeveien.

Det var kort efter Midnat, at de kjørte.

Værtens Datter og den gamle Vognmester gik strax til Ro. Alt var stille i Huset. Den gamle Mand havde ikke mere at gjøre, og Anna opsatte sit Arbeide til den næste Morgen.

Henimod Kl. 6½ stod Solen op den næste Morgen. Den hævede sig klar over de lette, flygtige Morgenskyer og lovede en af de smukkeste Oktoberdage.

Lidt efter Kl. 7 begav Anna sig med en af Pigerne op til Stuerne, hvor Baron Lange havde overnattet med sine Ledsagere.

Værelserne skulde feies og gjøres i Stand til at optage nye Gjæster. Anna støvede Møblerne af, medens Pigen tog af Sengene.

Anna var just i det Værelse, som havde været beboet af Baronen og hans Hustru; her havde Ingen benyttet Sengene.

Pigen var i Frøkenens Stue.

— Mamsel Anna! udbrød Pigen paa en Gang.

— Hvad er der, Kristine?

— Aa, kom dog engang herind.

Pigen talte i en ganske besynderlig Tone.

Anna fulgte Opfordringen.

Pigen stod ligbleg foran Frøkenens Seng.

— Der er Blod i Sengen, sagde hun.

— Blod?

Anna var selv bleven bleg.

Hun saae efter.

Der var virkelig Blod i Sengen; men kun to Draaber, endnu friske og allerede tørre, men dog skinnende røde. De sad paa Hovedpuden.

— Frøkenen har formodentlig havt Næseblod; hun var ikke vel tilpas.

Anna sagde dette. Hun vilde ogsaa gjerne selv tro det; men der var Noget hos hende, der ikke ret tillod hende det.

Hun talte imidlertid ikke videre derom.

I det samme blev der ringet ovre hos de unge Ægtefolk.

Anna begav sig derover.

Ægteparret var staaet op.

Den unge Mand gik i dybe Tanker frem og tilbage i Stuen.

Fruen sad i Sofaen og sagde kun bydende:

— Kaffe!

Anna vilde atter bortfjerne sig.

— Et Ord, Mamsel! raabte Damen.

Anna blev staaende.

— Er den Afsindige reist bort med?

— Den Afsindige, Frue?

— Nu ja! Hun, som boede her lige overfor os eller boer der endnu! Det var dog en forfærdelig Støi her i Nat! Hun skreg som, som — ja, som en Afsindig!

Værtens Datter følte sine Lemmer blive tunge som Bly.

Hun svarede kun, at de tre Fremmede, som havde overnattet paa den anden Side, vare reiste videre om Natten.

— Alle Tre? spurgte hun derpaa sig selv. Blodet? Skrigene?

Det unge Ægtepar havde imidlertid drukket Kaffen; de bestilte Extrapostheste for at tage videre og saae ud ad Vinduet paa den smukke, varme Morgensol.

— Lad os gaa en lille Spadseretur! sagde den unge Kone. Solen skinner saa varmt. Din Hovedpine vil da fortage sig.

Den unge Ægtemand gjorde ingen Indvending. Han havde hele Tiden staaet stille ved Vinduet, med blege Kinder og i dybe Tanker.

Hans Hustru kastede et bekymret, næsten mistroisk Blik paa ham.

De forlod Huset.

— Hvorhen? spurgte Manden, da de vare komne udenfor.

Alt syntes ham iøvrigt ligegyldigt. Han fulgte hende som villieløs.

Hun førte ham ind i Kløften.

— Her skinner Solen saa venlig ned igjennem Træernes Løv, sagde hun.

Han saae ikke engang op.

Hun hængte sig ved hans Arm.

— Elsker Du mig, Rikard?

Kunde han svare Ja?

I sin Ærgjærrighed og Letsindighed havde han solgt sig til Behagesygen og Egensindet; ikke alene sig selv men ogsaa sin trofaste Ungdomselskede.

Hende havde han seet igjen i Nat som afsindig.

Afsindig for hans Skyld? Ved Synet af ham?

Kunde han lyve og sige:

— Ja, jeg elsker Dig?

Han tav.

Hun var ved at bruse op.

— Har Du bedraget mig? Har Du ikke tilsvoret mig din Kjærlighed? udbrød hun.

Med et frygteligt Skrig rev han sig løs fra hende.

De vare naaede ind til Dammen i Kløften.

De gik langs med det klare, gjennemsigtige Vand.

Morgensolen skinnede klart ned derpaa og syntes at gjennemstraale det lige til Bunden.

Paa Vandfladen svømmede et menneskeligt Legeme, et Lig, en Kvinde i sort Silkedragt, med et smukt, ungdommeligt, snehvidt Ansigt, med en Snor om Halsen.

— Karoline! skreg Rikard Sommer.

— Den Afsindige! udbrød den unge Frue.

Han vilde styrte sig ud i Vandet til den Forraadte.

Hans Hustru holdt fast paa ham og raabte om Hjælp.

Folk kom til fra Poststationen.

Rikard Sommer blev forhindret fra Selvmordet.

Men hans Hustru vendte tilbage fra sin neppe begyndte Bryllupsreise med en Afsindig.

I Postgaarden tvivlede Ingen længer om Mordet.

— Kureerheste! raabte Postmesteren.

Hans Hus turde ikke komme i Vanry som en Røver- og Morderrede.

Han indhentede Morderne i Stuttgart ved deres røvede Gods.

De kunde ikke længe vedligeholde deres frække Benægtelsessystem.

De blev hængte.

Rikard Sommer kom sig aldrig; han blev bragt til en Sindssygeanstalt.

Hans Hustru lod sig skille fra den Afsindige. Et Aar efter var hun atter gift.

Brødrene som Fjender.

Skizze fra Krigen

af

Dr. Weithmann.

Slagtummelen fra Solferino var forstummet. Døden havde feiret en af sine blodige Høstfester,

og skjøndt Franskmænd, Italienere og Østerrigere hele Natten havde kappedes under de største Anstrængelser at bringe de Saarede, Fjende lige saa godt som Ven, til Forbindingsstederne og de provisoriske Hospitaler, var Solen dog allerede længst igjen gaaet op over det enige Italiens blodige Marker, og endnu lød manget et dybt Suk, endnu klang hjerteskærende Stønnen og Klynken fra Ligdyngerne, hvor let og haardt Saarede hist og her laa som levende begravede.

Kjøretøier og Lastdyr blev stadig overlæssede for ikke at lade de Kjække forsmægte paa Valpladsen.

Saaledes havde Franskmændene just læsset tre Saarede paa Ryggen af et eneste Muldyr, og man saae dem, der endnu igaar under den blodige Kamp havde svunget de dræbende Vaaben imod hverandre, idag som Brødre slynge Armene om hverandres Liv og Hals for gjensidig at støtte og holde hverandre fast paa det ubekvemme Sæde. Føreren drog af alle Livsens Kræfter i Tøilen paa det udmattede Dyr, der lige som han selv hele Natten, om end imod sin Villie, havde helliget sig til denne Barmhjertighedsgjerning.

Den ene af de to Zuaver, der sad paa Muldyrets Ryg, var kun ved et ubetydeligt Skudsaar i Foden hindret i at gaa, men iøvrigt sund og munter; hans Kammerat derimod og den Tredie, en Østerriger, saae saa udmattede og usle ud, som om de hvert Øieblik kunde falde ned fra deres Sæde, hvis den Første ikke støttede dem.

De bleve derfor ogsaa anbragte i en af de store Barakker, som man i største Skynding havde indrettet til de haardest Saarede. Efter at deres Saar vare blevne rensede og forbundne, laa de nogle Dage i denne afkræftede Tilstand, uden at den Ene i ringeste Maade brød sig om den Anden.

Østerrigeren var den Første, der kom nogenledes til sig selv.

Da han nu med Hovedet støttet paa Armen lod sine matte Øine svæve rundt i det sørgelige Rum, faldt hans Øie tilsidst paa den tilhøire for ham liggende Zuav og fæstede sig en Tidlang paa dennes blege, af Smerten fortrukne Aasyn.

— Du gode Gud! hviskede han ved sig selv. Hvilken Lighed! Om det var ham? Men nei, det er umuligt; han er jo endnu ikke saa gammel.

Med disse Ord sank han atter udmattet tilbage paa sit Leie.

Efter nogle Dages Forløb var vor Østerriger allerede saa vidt, at han uden stor Anstrængelse kunde sidde paa sin Seng eller rettere paa sin Halmsæk og række sin Lidelsesfælle, for hvem han interesserede sig i saa høi Grad, en Drik Vand og vise ham andre Smaatjenester.

Hvor farligt end Bajonetstikket i den venstre Skulder havde været, saa kom Zuaven sig dog lidt efter lidt og lyttede smilende til de Trøstensord, som den godmodige Østerriger rettede til ham i ægte Wienerdialekt, som om det forstod sig af sig selv, at enhver Zuav maatte forstaa Tydsk, eller rettere Wiensk.

Alligevel blev den gode Wiener formelig forstenet af Forbauselse, da Zuaven en kjøn Dag, vel med svag, men dog hørlig Stemme, takkede ham for hans Tjenstvillighed paa godt Wiensk.

— Ferdinand, Ferdinand! udbrød han da under stærk Sindsbevægelse. Er det virkelig Dig? Ja, Du er min kjære Broder!

Denne rørende Gjenkjendelsesscene lokkede Deltagelsens Taarer selv i de mest Haardhjertedes Øine.

Den tiltrædende Læge formanede imidlertid Brødrene til at skaane deres Saar og ikke altfor meget at lade sig rive hen af deres Bevægelse.

Derpaa satte han sig imellem dem og bad dem, hvis det ellers ikke var en Hemmelighed, at betro ham noget nærmere om dette mærkværdige Sammentræf.

Josef, den ældre Broder, opfyldte ham gjerne dette Ønske og fortalte i Korthed følgende:

Ferdinand havde for tre Aar siden bedt sin Fader, en rig Handelsmand i Wien, om at faae sin Arv udbetalt, for at træde i Forbindelse med et Pariser-Hus, hvor han i et Aars Tid havde været Bogholder. Han gjorde udmærkede Forretninger og var allerede paa gode Veie til at blive lige saa rig som sin Fader.

Fra en Forretningsreise i Tydskland, hvor han havde indkasseret betydelige Summer, kom han paa Tilbageveien til Paris over Baden-Baden.

For første Gang i sit Liv blev han her greben af Spillelysten og mistede hele sin Formue.

Øieblikkelig ilede han til Strasburg og lod sig hverve som Zuav.

Saavidt havde han berettet sin Skæbne til sine Slægtninge i Wien; men fra da hørte man ikke mere til ham og antog, at han i Algier havde søgt og fundet Døden.

Historien om dette mærkværdige Møde kom ogsaa Keiserne Napoleon og Frants Josef for Øre. Denne Første afskedigede Ferdinand fra sin Tjeneste, dekoreret med en Guldmedaille, og udvirkede hans fuldstændige Benaadning hos Frants Josef. Den lykkelige Broder Josef blev ikke mindre ærefuldt dekoreret af sin Keiser og for stedse fritagen for Krigstjenesten.

Efter at deres Saar vare helbredede, drog da Brødrede hjem til deres mere end lykkelige Forældre.

Den gode Josef forlangte, at Faderen skulde

betragte det, som om Ferdinand endnu ikke havde faaet Noget af sin Formue.

Begge Brødrene overtog i Forening Faderens Forretning, og den broderlige Enigheds og Kjærligheds Velsignelse hviler over alle deres Foretagender.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Paul Moth erfarede endvidere, at Fyrst Potemkin personlig havde affyret den Kugle, der sandsynligvis havde frelst hans Liv, og at det var denne det skyldtes, at han blev bragt til Hytten og forbundet.

Den følgende Dag blev Paul ført til St. Petersborg og maatte i nogle Uger holde Sengen, inden han kom til Kræfter igjen efter denne Lystfart.

I denne Tid modtog han adskillige Besøg af sine Venner og Bekjendtskaber i dette fremmede Land, og blandt dem indfandt sig ogsaa hans tidligere Reisefælle, Axel Sundby, og Alexis Ivanoff.

Denne Første var rigtig veltilfreds. Han havde lært en hel Del til Rusland at kjende, som han selv sagde, og faaet mange Beviser paa Grev Alexis Orloffs Velvillie, saa at han havde god Grund til at velsigne den Dag, der bragte ham i Berøring med denne Mand.

Det sidste Bevis paa hans Gunst var en Ansættelse, som denne havde skaffet ham ved Skibsværftet i Cherson. Han kom da ogsaa nu for at tage Afsked med sine Velyndere, inden han reiste bort til den modsatte Udkant af Keiserriget.

Den stakkels Alexis havde en sørgeligere Meddelelse at gjøre eller rettere at høre.

Uagtet hans høimodige Beslutning at afslaa det mulige Tilbud om Frihed, saalænge Natalia skulde forblive i Trældom, havde han dog senere hengivet sig til allehaande Tanker i hin Retning.

Hvorfor skulde han ogsaa aldeles opgive Haabet om at bevirke Natalias Frigivelse?

Den samme Magt, der kunde gjøre den Ene fri, kunde vel ogsaa lindre den Andens Skæbne.

Var han selv først en fri Mand, vilde han henvende sig til Keiserinden selv. Han vilde ikke lade sig skræmme tilbage af nogen Hindring og vedholdende kun have dette ene Maal for Øie.

Alle de smukke Luftkasteller, han havde bygget, skulde imidlertid knuses.

For det Første havde han gjennem den engelske Kjøbmand faaet det Maleri tilbage, som var solgt til Keiserinden, idet Katharina befalede ham at omdanne Achabs Ansigt, der havde vakt Roskins Harme. Dernæst havde Gilbert faaet Underretning om, at hans Ansøgning om den livegne Kunstners Frigivelse var fuldstændig afvist. Dertil var det blevet ham betydet, at Keiserinden hellere saae, at han ikke i saa høi Grad beskæftigede sig med Landets „indre Anliggender“.

Gilbert Penrhyn, som meddelte ham dette, yttrede ved denne Leilighed:

— Stakkels Alexis! Jeg haabede at gjøre Eder en god Tjeneste; men jeg har snarere gjort det Modsatte.

— Alligevel, svarede Ivanoff, er den stakkels Livegne stadig i Deres Gjæld.

Paul Moth benyttede Leiligheden til at spørge ham, om han var bleven af med sin Tjener Andreas.

— Nei, han er endnu hos mig, og jeg har megen Gavn af ham. Gjør Dem imidlertid ingen Bekymringer derover, Herr Moth.

Da denne saae, at Alexis nødig indlod sig paa denne Sag, gjorde Paul ingen yderligere Forsøg paa at udspørge ham.

Under den unge Mands Sygeleie var Vinteren imidlertid naaet til sin Ende; det eneste Minde om den var den endnu tilfrosne Neva, hvor Isen syntes at ville holde sig i længere Tid.

11te Kapitel.

Skæbnesvangert Sammenstød.

Det var en kold, mørk Morgen i Ugen efter Paaske, at Paul Moth havde leiet en Droske og hentet Maleren Alexis Ivanoff for med ham at gjøre en Tur rundt i Byen.

De vare allerede komne igjennem flere Gader og kjørte nu langs med Newsky Prospektet i rask Trav, da en Rytter, der red forbi, blev ubetydelig overstænket af det forbifarende Kjøretøi.

Rytteren, en høitstaaende Bojar og tillige Officer, udsendte et tordnende Holdt.

Øieblikkelig standsede Kudsken, en stakkels Livegen, og bukkede sig skælvende for det Slag, Officeren førte imod ham med sin Ridepidsk.

Greben af dyb Harme sprang Paul Moth med blussende Kinder ud af Vognen og stod paa Gaden foran Rytteren.

Imidlertid havde Erfaringen allerede lært ham en Del Forsigtighed, og han blev tvivlraadig staaende, da det efter den første Vrede gik op for ham, at det var alt Andet end besindigt at tage sig af den mishandlede Kudsk, der sikkert var hærdet ved hyppig at være udsat for en lignende Behandling. En Rubel i Drikkepenge vilde aabenbart være ham en

tilstrækkelig Opreisning for den Revselse, der var overgaaet ham.

Paul Moth vidste alt for godt, at en saadan Revselse for en indbildt Fornærmelse slet ikke var saa ualmindelig for en Droskekudsk, naar han enten kjørte for stærkt eller for langsomt, eller naar han kom i for nær Berøring med en fri Russer. En hvilken som helst Indblanding fra hans Side vilde være aldeles ørkesløs.

Han bed derfor sine Tænder sammen og vendte sig for atter at bestige sin Vogn; men hans første Vredesyttring i Forbindelse med hans øieblikkelige Vaklen skulde drage en hel Kjæde af Følger for ham og Andre med sig.

Officeren, der havde kjølet sin Vrede ved det Slag, han havde tilføiet Kudsken, havde atter grebet Tøilerne, da han blev opmærksom paa den unge Mand. Istedetfor at fortsætte sit Ridt holdt han atter Hesten an og betragtede Paul med et Blik, der udtrykte hele hans Foragt og Spot.

I det næste Dieblik forandredes hans Udtryk imidlertid til ondskabsfuldt Raseri, da hans Blik fra Paul faldt paa Alexis, der var bleven siddende ganske rolig i Vognen.

I en bydende Tone befalede han Kunstneren at stige ud, og inden denne kunde adlyde, slog han ham raat tværs over Ansigtet med sin Ridepidsk. Han løftede allerede Armen for at gjentage Slaget, da Paul, ude af Stand til at beherske sig, sprang frem, greb Hesten ved Tøilen og tvang den bort fra Drosken.

Det Slag, der var tiltænkt Alexis, faldt paa den unge Mand og opbragt over den ham tilføiede Fornærmelse, greb han efter Officeren med den ene Haand, medens han stadig holdt Hesten med den anden.

Hesten steilede, og ved Bevægelsen tabte Rytteren sin Pidsk.

I det næste Dieblik havde Paul Moth taget den op. Blind af Harme og Lidenskab gjengjældte han nu det Slag, han havde faaet.

Officeren drog sin Sabel og havde allerede løftet den for at føre et dræbende Slag mod sin Modstanders Hoved, da Hesten i sin Angst rev sig løs og styrtede afsted i rasende Galop.

Rytteren blev kastet af og blev bevidstløs liggende paa Jorden, nogle hundrede Alen fra det Sted, hvor Paul Moth endnu stod med Pidsken i Haanden.

Den unge Mands første Tanke var at ile Officeren til Hjælp, da han blev holdt tilbage af en adstadig tydsk Kræmmer, der med flere Andre var kommen til og strax havde gjenkjendt Paul Moth som en Søn eller Pleiesøn af en engelsk Forretningsmand, med hvem han stod i Handelsforbindelse.

— Undskyld mig, min Herre, begyndte han rolig. Tør jeg spørge Dem, hvad De har i Sinde?

— Hold mig ikke tilbage, udbrød Paul aandeløs. Jeg maa se, om Manden er kommen til Skade.

— Undskyld mig atter, min Herre, vedblev Kræmmeren uden at slippe ham; men det vil De ikke, uden at De er helt fra Forstanden eller ønsker at se, hvorledes et Fængsel seer ud indvendig.

— Men han kan jo gjerne have slaaet sig ihjel! raabte Paul og søgte at rive sig løs.

— Naa om saa var, De kan da ikke bringe ham tillive igjen, svarede den Anden tørt. De kan jo forresten se, at han ikke er død endnu.

Med disse Ord pegede han hen paa Gaden, og Paul Moth saae nu, at den Faldne havde reist sig og lænet til en Politikonstabel lod sig føre hen til et nærliggende Apothek.

— Og nu, vedblev Kræmmeren, gjør De bedst i at gjøre Dem usynlig saa snart som muligt. Jeg har seet, hvorledes det Hele er gaaet til, og det gjør mig ondt, at De har indladt Dem paa slige Ubehageligheder.

— Naar De har seet det, maa De ogsaa vide, at jeg ikke var den Angribende.

— Bah, hvad har det at sige, naar der er Tale om en Strid mellem en Militær og en Civil?

— Jeg troer næsten De har Ret, svarede Paul Moth. Men hvor er min Droske?

Han opdagede til sin Overraskelse, at ikke alene Vognen, men ogsaa Kudsken og Alexis vare forsvundne.

— Deres Droske, svarede Kræmmeren alvorlig, har kjørt Kudsken og Deres Ven derhen, hvor De selv snart vil blive ført, hvis De ikke bruger Deres Ben bedre, end De nylig brugte Deres Dine. Medens De har staaet her og talt, er den bleven ført bort af Politiet.

— Men det er jo utaaleligt! udbrød Paul harmfuld.

— Det er nok muligt, min Herre; men De maa huske, vi ere i St. Petersborg, og nu gjør De bedst i at fjerne Dem, som om Intet var skeet.

Paul Moth indsaae det Rigtige i dette Raad, og at han tjente Sagen bedst ved at naae sin Onkels Hus saa hurtig som muligt.

Det lod imidlertid til at skulle være for sent; thi just som han tog Afsked med den Fremmede, nærmede en Politikonstabel sig og betragtede ham med meget mistænkelige Dine.

— De har tøvet for længe, hviskede Kræmmeren. De maa bestikke Fyren.

— Det vil jeg ikke! svarede Paul stolt.

— Saa maa jeg, det er hele Forskjellen. Jeg

skal nok sende Regningen til Gilbert Penrhyn, tilføiede han smilende. De veed ikke, hvorledes man bærer sig ad i St. Petersborg.

Uden videre Omstændigheder og tiltrods for den unge Mands hæftige Indvendinger, som han kun smilede ad, trykkede han Konstablen en Sølvrubel i Haanden. Virkningen var øieblikkelig; Fyren forsvandt ganske rolig.

— Gaa nu, hviskede Kræmmeren; men vent, jeg skal følge Dem, til De er udenfor al Fare.

Han stak sin Arm ind under Pauls og dreiede med ham ind i en snæver Gade, der førte henimod den engelske Kjøbmands Hus.

— De siger, at De saae, hvorledes det gik til, yttrede Paul Moth. Har De nogensinde seet et mere uberettiget Overfald?

— Aa jo, det troer jeg dog, svarede hans Ledsager. Generalen rørte Dem jo ikke, førend De gav Dem af med ham.

— Gav mig af med ham! udbrød Moth foragtelig. Havde han ikke slaaet min Kudsk og forhaanet min Ven? Men De kalder ham General. De kjender ham formodentlig.

— Af Udseende. Kjendte De ham da ikke?

— Nei, ikke saa vidt jeg veed.

— Da har De idag havt god Leilighed til at gjøre hans yderligere Bekjendtskab. Det var General Roskin.

— Roskin!

— Ja, han er nylig vendt tilbage fra Wien og nyder Keiserindens Gunst i en særlig Grad.

— Roskin! gjentog Paul Moth bestyrtet.

— Ja, min Herre, det er ikke saa vanskeligt et Navn at huske. Men hvad feiler De? De synes ikke at sværme for det Navn.

Paul Moth fandt sig ikke foranlediget til at indlade sig paa Forklaringer, og da de snart vare naaede til Gilbert Penrhyns Bolig, tog han Afsked med sin Ledsager.

Kjøbmanden saae meget alvorlig ud, medens hans Søstersøn fortalte sit Æventyr.

— Det er en slem Historie, min kjære Dreng, især for Alexis. Imidlertid staaer gjort Gjerning ikke til at ændre, sagde han.

— Du maa ikke tage mig altfor ilde op, hvad jeg har gjort, Onkel, begyndte Paul. Det Hele kom saa pludselig over mig, at jeg ikke ret vidste af mig selv.

— Nei, nei, Paul! Det var naturligt nok, at Du handlede, som Du gjorde; men man skal være langsom til at fortørnes. Jeg vilde ønske, at Du ikke havde slaaet Generalen; men det faaer nu være. Der er nu ikke Andet at gjøre end at holde sig rolig, til vi se, hvorledes Sagerne stille sig. Generalen lader maaske det Hele bero; han vil neppe være tjent med at røre formeget derved.

— Men den stakkels Alexis, Onkel. Jeg kan ikke tillade, at han bliver holdt i Fængsel for min Skyld.

— Lad mig om det. Jeg vil se, hvad der lader sig udrette, sagde Gilbert. Jeg skal sende Barton ud for at skaffe os fornøden Underretning underhaanden. Han har tilfældigvis lidt Bekjendtskab til en Skriver ved Politiet, og han er baade klog og trofast.

— Hvad kan Meningen have været med General Roskins raa Angreb paa Alexis? yttrede Paul.

— Kun en Udøvelse af hans Ret som Herre, antager jeg, og for at lade ham føle, at han er Livegen endnu. Men det er sandt, jeg har havt et Besøg her, medens Du brød en Landse med Generalen.

— Det var dog vel ikke Feodora — Miss Graham?

— Netop. Det vil glæde Dig at høre, at hun bliver meget godt behandlet af General Roskin og hans Gemalinde og befinder sig lige saa vel ved sin Stilling, som da hun sidst skrev til mig.

— Hvor ærgerligt! undslap det Paul Moth.

— Hvad behager! At det gaaer den unge Dame godt?

— Nei Onkel! svarede den unge Mand leende. Jeg mener, at jeg var borte. Jeg vilde gjerne have talt med hende.

— Naa, det faaer Du vel en anden Leilighed til, hvis det Sammenstød med Generalen ikke kommer iveien. Det maa vi først tænke paa.

— Har Miss Graham været længe i St. Petersborg, og vil hun blive her længere?

— Hun kom først i forrige Uge, sammen med Madame Roskin, og de vende tilbage, saa snart Generalen har endt sine Forretninger.

— Talte hun slet ikke om den stakkels livegne Pige, Alexis' Natalia?

Gilbert rystede bekymret paa Hovedet.

— Stakkels Alexis, sagde han. Det er en ny Draabe i hans Ulykkesbæger. Natalia har faaet en Husbond af sin Herskerindes Valg!

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Perserne rage deres Hoved og lade kun en Tot Haar blive siddende paa Issen og en Lok bag hvert Øre;

men til Gjengjæld bære de Skægget endnu længere end Tyrkerne og trække det op til Tindingerne og Ørene. Sædvanlig farve de det sort ved en yderst besværlig Fremgangsmaade, som bliver gjentagen næsten hver fjortende Dag. Haaret forberedes til at modtage Farven i et varmt Bad, hvorpaa man bedækker Skægget med en tyk vegetabilsk Deig, som kaldes Khenna; efter en Times Forløb vaskes denne af og Skægget har derved faaet en mørk Orangefarve. Derpaa bliver anbragt en mindre tyk Deig af sammenæltede Indigoblade, som bliver siddende paa i to Timer. Under disse Operationer ligger vedkommende paa Ryggen, uagtet Indigoen under stor Smerte trækker alle Ansigtsmusklerne sammen. Efterat Indigoen er vasket af har Skægget faaet en flaskegrøn Farve, som først efter i fire og tyve Timer at have været udsat for den friske Luft, gaar over til at blive begsort. Den Omhu som Perserne anvende paa denne Del af Toilettet er utrolig. Unge Mennesker sukke efter den Dag, de kunne blive delagtige i denne Lykke og indsmøre Hagen med Fedt for at fremskynde Skæggedannelsen. Saalænge de endnu ikke have et anstændigt Skæg, holder ingen dem for duelige til nogensomhelst alvorlig Forretning.

Den hidtil ikke nøie beskrevne Processions-Larve i Nysydwales, er en frygtelig Landeplage, idet dens ødelæggende Vandringer strække sig over store Landstrækninger. De indfinde sig ofte saa pludselig og i saa stor Mængde, at Landmanden ikke kan forklare sig det anderledes end derved, at en varm Vind har blæst dem derhen. De sprede sig overalt paa Markerne og ødelægge Sæden. Deres Marche gaar meget regelmæssig for sig; de rykke i meget sammentrængte, tidt flere Tommer brede Kolonner, hyppig dyngede ovenpaa hverandre. Hvor de rykke frem forsvinder alt Planteliv, med Undtagelse af enkelte Planter, som de skaane, og andre, som de omhyggelig undgaa. Forud for Armeen gaa deres Speidere, Forposter eller Førere; træffer de paa en Bæk følge de den saa længe indtil de finde en jævn Skraaning, der fører ned til Strømmen, hvori Fortravet da uforfærdet kaster sig, idet hele Massen holder sammen, følge alle efter og arbeide sig over til den modsatte Bred. Naaer først nogle over, trække de let Resten efter sig, idet den ene Larve holder fast ved den andens Bagkrop.

Humør.

En parisisk Modedame siger til sin Huslæge:

— Herr Doktor, jeg vilde gjerne have min Mand til at tage mig til Italien i Foraaret. Naa, hvad mener De, at jeg feiler?

En Landstryger, der udmærkede sig ved et usædvanlig langt og meget mørkt Skæg, stod for en glatraget Politiembedsmand.

— At dømme efter Alt, hvad De beskyldes for, sagde Embedsmanden høitidelig, maa Deres Samvittighed være lige saa sort som Deres Skæg.

— Aa, svarede Landstrygeren, hvis man skulde dømme efter Skæget, saa maatte De jo slet ingen Samvittighed have.

Officeren: Naar jeg kommanderer til Bøn, saa løfter De Haanden til Huen, tæller til 37 og tager saa Haanden ned igjen!

Karade.

Mit Hele i mit Første findes;
Som Lille om mit Sidstes Bud
Du maatte sikkert ofte mindes,
Da Første gav Dig Hovedbrud.
Mit Sidste Gamle og de Svage støtter
Naar langsomt Fødderne de flytter.

M. A.

Opløsning paa Karaden i Nr. 14:

Syltetøi.

Rigtig opløst af: Luise Hansen fra St. Strandstræde, Karaden og Kammeraden, En gloende Ebleskive, Tre Balletstjerner, Den gamle Agurk, Frøken Eva, Hesten paa Kongens Nytorv, L. N. Hvad, Skjøn Anna, Maja, Enkefru Kliko, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Jørgen Tommerup, Apriline Sting, Trit, Dukken i Vimmelskaftet, Fuglefængeren og Kamilletheodor.

Paa Vers af V. og O. Borregaard.

☛ Med dette Nr. følger 11te Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 17. 10 Øre. 2den Aargang.

Slottet Schöna ved Meran.

Hvem er Gjerningsmanden?

Novelle

af

M. Betzhold.

1ste Kapitel.

Den hemmelighedsfulde Fremmede.

Vor Fortælling begynder paa en vidunderlig smuk Aften efter en lummer Sommerdag.

Glødende gik Solen ned og bredte endnu en gylden Lysstrøm henover Flodens svagt krusede Flade.

Hvor behageligt var det ikke en saadan Aften at sidde ude paa Verandaen i Hotellet „Solen“! Og hvor meget bidrog det ikke til at forøge denne Behagelighed, at man vidste, at Hotellets Eier, Herr August Fuller, satte en Ære i kun at byde sine Gjæster ren og ægte Vin!

Det vidste den lille Byes Vindrikkere ret godt, og derfor fandt man ogsaa hver Aften et talrigt Selskab af alle Stænder i „Solen“.

Det var endnu temmelig tidlig paa Aftenen; men alligevel befandt der sig allerede tre Herrer paa Verandaen, og de hyppige Hilsener de vexlede med de Forbigaaende viste, at de ingenlunde vare Fremmede, men velbekjendte Borgere fra Byen.

Disse tre ældre Herrer syntes at danne et ret muntert Kløverblad; deres livlige Samtale og Latter kunde høres i temmelig stor Afstand, og Politibetjenten Heß, der stod ved Dampskibsbroen og med bistre Blikke iagttog den fiskende Ungdom, rapporterede til den forbi spadserende strenge Herr Borgermester, at Rentier Justus Görner feirede sin Fødselsdag i „Solen“, til hvilken Fest han havde indbudt den gamle Doktor Bitter og Apotheker Nellessen.

Da den velnærede Borgermester, Rikard Berg lidt efter passerede forbi Verandaen, forstummede Samtalen plüdselig, og hans Hilsen blev besvaret høflig, men paafaldende koldt.

— Han bliver da ogsaa federe med hver Dag! brummede Rentieren, idet han satte sin Paryk tilrette og derpaa frydede sin svagt rødmende Næse med en Pris Tobak. Intet at leve for og meget at leve af, et behageligere Liv kan han da ikke ønske sig.

Den magre Doktor strøg sig med Haanden hen over sit graasprængte Skæg, medens han lod sine kloge Øine, der skinnede bagved Brilleglassene, hvile paa Rentieren med et ironisk Blik.

— De synes heller ikke at være hans Ven, sagde han spottende. Det undrer mig, at De ikke har gjort ham til Gjenstand for Deres Undersøgelser. De kjender jo hver eneste Persons Historie her i denne lille Rede; men De synes dog ikke endnu at være trængt ind i vor Herr Borgermesters personlige Forhold. De mangler formodentlig Mod dertil.

— Det maa De ingenlunde troe, tog Apothekeren nu tilorde; han har saamæn gjort sig Umage nok. Han har alene af den Grund baade været i Köln og Bonn, hvor denne strænge Herre boede for lang Tid siden og studerede; men han fandt Intet der svarede til hans Øiemed, fraregnet nogle kaade Ungdomsstreger, som jo blive tilgivne Enhver og forglemte.

Justus Görner trak paa Skuldrene og løftede Glasset, som vilde han undersøge Vinens Farve.

— Man veed jo, at De ikke tager det saa nøie med Sandheden, sagde han. Mig generer det ikke, om man beskylder mig for at være Byens levende Krønikebog; man kan dog alligevel ikke undvære mig, og der vilde blive meget kjedeligt her, hvis jeg reiste bort. Jeg hører nu engang til den Slags Naturer, der gjerne opoffre sig for Andre og da især for det smukke Kjøn, og hvad jeg fortæller Folk, det har baade Næb og Kløer, min kjære Nellessen; men De løber undertiden om med nogen taabelig Sladder, og det morer Dem strax, naar Folk virkelig troer paa een af Deres opdigtede Historier. Mig interesserer den omtalte Herre i ingen Maade; men det vil jeg dog sige Dem, at havde han ikke fundet en Velynder paa Klemenshvile, saa kunde han trøstig have taget sine juridiske Studier op igjen og maattet sørget for at tage sin Assessorexamen. Og det siger jeg Dem ogsaa, at deraf kan man atter tydelig se, at den ene Haand vasker den anden.

— Det forstaaer jeg ikke, sagde Doktoren spydig. I saadan en Varme giver jeg mig ikke gjerne af med at gjætte Gaader, saa drikker jeg hellere et godt Glas Vin.

Han tog Flasken ud af Isen og skænkede i sit Glas, hvorpaa han løftede den op og viste den til Opvarteren, der stod i nogen Afstand, men øieblikkelig forsvandt ind i Huset paa dette Vink.

— Husk blot paa Skovrider Brinkmann, ytrede Görner med dæmpet Røst.

— Passiar! brummede Apothekeren. Skal den dumme Historie aldrig ende.

— Jo vist, naar det gik efter Herr Borgermesterens Kogebog; men saa længe Gjengjældelsen ikke har rammet Morderen, vil Folk ikke lade sig berolige.

— Naa, og hvad saa? spurgte Doktoren med skarp Betoning. Det er nu femten Aar siden, at man fandt Skovriderens Lig i Rhinen, og skjøndt man vel i Begyndelsen antog, at der maatte foreligge et Mord, saa manglede der dog ethvert Holde-

punkt, og selv de strængeste Efterforskninger blev uden Resultat.

— Men hvorledes blev disse Efterforskninger drevne, spurgte Rentieren, idet han skød sine Øienbryn høit tilveirs. For at bevare Skinnet forhørte man en Del Folk, og Forhørsdommeren var ogsaa paa Klemenshvile hos General Stendal; men siden sagde man, at Skovrideren havde taget sig selv af Dage, og dermed blev Sagen lagt til Side. Forholder det sig ikke saaledes, mine Herrer? Og hvad sagde Lægerne dengang? — Skudsaaret i Brystet berettigede ikke til den Antagelse, at Brinkmann havde skudt sig selv.

— Nu ja, det er rigtigt, Gørner, sagde Doktoren, efter at Opvarteren havde bragt en ny Flaske og atter fjernet sig; men det er dog Afsind at kaste Mistanken paa den gamle General.

— Hvorfor, fordi han er en høitstaaende Person? vedblev Görner. Det har han ikke altid været, og kunne høitstaaende Folk ikke ogsaa i Lidenskab begaa en Gjerning, som de senere maa angre? Jeg vil ikke mistænkeliggjøre Nogen, jeg drager kun mine Slutninger af det, der allerede er mig bekjendt, og det kan Ingen nægte mig.

— Hvad veed De da? spurgte Apothekeren.

Justus støttede Hagen imod Haandtaget paa sin Rørstok og saae længe i Taushed ud over den grønne Strøm, hvis Bølger krusedes af Aftenvinden.

— I og for sig er det hverken mere eller mindre, end Enhver veed, brød han endelig Tausheden; det kommer kun an paa at sætte Kjendsgjerningerne sammen. Medens General Stendal endnu var Major, tjente Brinkmann som Løitnant ved hans Bataillon. Paa den Tid levede Generalens første Kone endnu; hun skal have været en smuk, men koket Dame, som ved alle de Fester, hvor hun traf sammen med Regimentets Officerer, var paafaldende naadig imod Løitnant Brinkmann. Herr Majoren maa være bleven skinsyg derover og have gjort den unge Officer Tjenesten sur, eller maaske andre Grunde foranledigede eller tvang Brinkmann til at tage sin Afsked. At han imidlertid senere nærede et glødende Had til Majoren, det staaer fast; det er bevist ved de Trusler, som han ofte og uden at tage ringeste Hensyn udstødte. Senere kom han da hertil som Skovrider og ægtede sin Formands unge Enke, som nu daglig har besøgt Kirkegaarden i de femten Aar, der ere gaaede hen siden hans Død; sin Sørgedragt har hun heller ikke kunnet beslutte sig til at aflægge.

Her standsede Rentieren et Øieblik og vedblev derpaa atter:

— Naa, Herr Majoren avancerede imidlertid til Oberst, men havde den Ulykke at miste sin smukke Kone. Dengang var han endnu ubemidlet, og Opdragelsen af hans eneste Søn fra første Ægteskab har vel skaffet ham mange ubehagelige Timer. Da førte Tilfældet ham sammen med en meget smuk og meget rig Dame, og Herr Obersten betænkte sig ikke paa at benytte denne Leilighed. Fru Melanie Sommer var barnløs Enke efter en meget rig Bankier; hun var neppe fire eller fem og tyve Aar og havde arvet hele sin afdøde Ægtefælles Formue. Hun ønskede Adel, Titel og Rang, og Obersten var en statelig Mand, hvem man desuden turde spaa en glimrende Fremtid. Hans Tilbud blev modtaget, og Bryllupet feiredes med stor Pomp.

Görner gjorde atter en Pause for at væde sin tørre Strube.

— De lader til at være meget nøie underrettet! sagde Doktoren sarkastisk. Det har vel kostet Dem megen Uleilighed at faae alt dette at vide?

— Jeg har mine Forbindelser, vedblev Rentieren med et Skuldertræk, og naar jeg interesserer mig for en Person, saa hviler jeg heller ikke, før jeg kjender hele hans Levnetsløb.

— De fører vel Bog over den Slags Ting? spurgte Nellessen.

— Det var jo muligt.

— Staaer da vore Navne ogsaa i Deres Bøger?

— Naturligvis! svarede Görner, idet han tilkastede Doktoren et betydningsfuldt Blik. Naar mine Memoirer engang blive trykte, vil Deres Frue kun finde ringe Fornøielse af den Bog, især da hun af den vil erfare, at De sidste Fastelavn ingenlunde var paa en Forretningsreise i Holland, men derimod i Køln, hvor De morede Dem udmærket.

— Aa, jeg vil se Dem...

— Rolig, rolig! tyssede Doktoren paa den opbrusende Apotheker. Görner er rigtignok et farligt Menneske, men forraade os vil han dog ikke; han veed godt, at han derved vilde gjøre sig selv umulig her i Byen. Forøvrigt ere hans Meddelelser om den gamle General ganske interessante; altsaa videre i Texten, gamle Ven!

Rentieren havde atter skudt sin noget rødladne Paryk tilrette og med megen Omstændighed taget sig en Pris, hvorpaa han bød Daasen til sine Venner; men Apothekeren var dog endnu i den Grad fornærmet, at han ikke kunde overvinde sig selv til at snuse en Fredspris med Bagvadskeren.

— Der gik ikke mange Aar, førend Oberst Stendal blev stillet til Disposition med Titel af Generalmajor, tog Görner atter tilorde. Grunden dertil skal have været en Feil, som Obersten gjorde sig skyldig i under en Manøvre. Den Høistkommanderende har maaske tillige været i daarligt

Humør, og Oberstens Karriere var og blev afsluttet. Da kom han hertil med sin smukke Frue, Stedet behagede dem begge, de lod den prægtige Villa bygge derude, og da ethvert Barn skal have et Navn, kom den til at hedde „Klemenshvile“ efter Generalen. Dette andet Ægteskab blev velsignet med en Datter, der, som Alle veed, er sine Forældres Stolthed og Glæde, medens Sønnen af første Ægteskab har voldet dem Sorg og Kummer nok.

(Fortsættes.)

Slottet Schöna ved Meran.

Tyrol er et høist eiendommeligt Land. En seig Vedhængen ved det Gamle, Tilvante danner et væsentlig Træk i Befolkningens Karakteer. Bedre end noget andet Sted ere Fortidens Mindesmærker bevarede her.

Særlig rig paa smaa og store Adelsgodser er Egnen omkring Meran; de Rige søgte gjerne herhen til den milde Luft og den fredelige Stilhed; men alligevel ere mange af Fortidens kolossale Stenbygninger faldne for Tidens Tand, medens andre ere gaaede tilgrunde ved voldsomme Begivenheder.

Schöna kan takke et Sammentræf af heldige Omstændigheder for, at det har holdt sig saa fuldkomment; malerisk troner det paa Toppen af Høien, smykket med Fortidens sagnrige Ynde, stærkt nok til endnu at trodse Aarhundreder.

Samtidig med Krudtets Opfindelse maatte det Starkenbergske Hus overgive Slottet til Østerrigerne, og Maximilian den Første gav det til Huset Lichtenstein, der nedrev den gamle Borgbygning med dens takkede Ringmure og opførte den nuværende Pragtbygning. Schöna blev Sædet for et yppigt Greveliv.

Imidlertid uddøde Linien Schöna, og efter fra Slutningen af forrige Aarhundrede at være gaaet igjennem flere forskjellige Hænder, blev Ærkehertug Johan i Fyrretyverne dets Eier.

Den keiserlige Dobbeltørn kneiser nu over Schönas Løve, Starkenbergs tre Guldkroner i blaat Felt og Lichtensteins hvide Takker i det blaa Skjold.

De nødvendige Udbedringer fandt Sted uden at gjøre noget Brud i det Hele, og vi kunne derfor i det nuværende Slot betragte Lichtensteinernes Bygning med Tilføielse af nogle faa Forandringer. Det spidse Indgangstaarn tillige med det dertil stødende Kapel skriver sig fra dets første ridderlige Grundlægger.

Hvert enkelt af Slottets talrige Vinduer frembyder en prægtig Udsigt over Adige-Dalen, medens Bygningens Ydre er omgivet af blomstrende Haver, og Figen med Vedbend sno sig op ad Murene.

Udenom rage Fjeldene tilveirs med deres graa Takker, paa hvilke Birken og den magre Gran lidt efter lidt forsvinde.

Nordisk Friskhed og Sydens bløde, varme Farvepragt findes her vidunderlig forenede.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

12te Kapitel.

Den engelske Affending.

Barton havde anvendt to Dage paa sit hemmelige Ærinde og vendte endelig tilbage med den ubehagelige Nyhed, at General Roskin, rasende over Udfaldet af deres Sammenstød paa Gaden, rugede paa Hævn over Ophavsmanden til hans Skam.

Man havde god Grund til at komme et snarligt Besøg af Politiet i Forkjøbet, da dette sandsynligvis vilde blive fulgt af en længere Fængsling eller en Dom paa Landsforvisning for den dristige Fremmede, der havde vovet at løfte sin Haand imod en russisk Stormand.

Den stakkels Kunstner blev endnu holdt i Fængsel og var flere Gange bleven pidsket for sin Deltagelse i Striden. Der var al Sandsynlighed for, at hans Fangenskab kun vilde blive afløst af en Befaling til at vende tilbage til sin Herres Gods.

— Vi maa ikke tøve et eneste Øieblik, Paul, sagde Kjøbmanden. Vi ville aflægge en Visit hos den engelske Affending, inden der bliver lagt nogen Hindring i Veien for dine Bevægelser. Lad Vognen strax spænde for, Barton!

Gilberts Befaling blev uopholdelig udført, og et Øieblik efter kjørte Onkelen med sin Neveu til Lord C.'s Bolig.

— Lord C. vil vel neppe nægte sin Hjælp i denne Sag, yttrede Kjøbmanden som Svar paa et Spørgsmaal fra Paul Moth, skjøndt han er forsigtig nok i sin Optræden og ikke synderlig ivrig, naar det gjælder hans Landsmænds Interesser. Netop i denne Tid er baade han og Keiserinden utilfredse med hele vor Koloni, saa vi kunne let risikere et fint Afslag.

— Det gjør mig ondt at skulle udsætte Dem herfor, Onkel, bemærkede Paul. Jeg saae helst, at Sagen gik sin naturlige Gang.

— Vi ere ikke i dit Fødeland og endnu mindre

i England; siden vi nu engang befinde os i Rusland, maa vi handle, som man handler i Rusland. Desuden skulle vi ogsaa tænke paa den stakkels Alexis: hvad vi vel kunne gjøre for ham.

— Det er sandt, Onkel, og jeg fortryder dybt den Ulykke, jeg ved min Overilelse har bragt det stakkels Menneske i. Og dog frygter jeg, hvis det skulde gjentage sig, at jeg vilde gjøre noget lignende.

— Naa, nu ere vi hos Lorden, og vi faae først se, hvad han vil sige.

De traadte lidt efter ind i Gesandtskabshotellet, og Gilbert Penrhyns Kort skaffede dem strax Adgang; men de maatte opholde sig en temmelig lang Tid i Forværelset. Kjøbmandens Taalmodighed var næsten forbi, da en Tjener viste sig og førte dem ind til den store Mand.

Lord C. var en fuldstøbt Diplomat: rolig og kold; men han modtog imidlertid sin Landsmand meget høflig.

— Vi have seet hinanden før, Mr. Penrhyn, begyndte Lorden, idet han lod sit Blik falde paa den ældre Herre fra Visitkortet, som han holdt i sin behandskede Haand.

— Ja, Mylord! Dengang vare vi rigtignok mindre enige; det gjaldt en Indskrænkning i Koloniens Rettigheder. Deres Herlighed vil erindre, at jeg udtalte min Mening lidt kjækkere, end De egentlig fandt nødvendig.

Ved disse Ord rødmede Afsendingen svagt og vedblev:

— De minder mig der om en Omstændighed, jeg helt havde glemt, Mr. Penrhyn. Men jeg haaber, at det Ærinde, der idag bringer Dem herhen, ikke skal give Anledning til en saadan Uoverensstemmelse.

— Det samme venter jeg, Mylord, yttrede Kjøbmanden rolig. I det mindste har det Intet at gjøre med en saa vigtig Sag som vor Handel.

Uden videre Omstændigheder forklarede han nu den uheldige Stilling, som hans Søstersøn var kommen i.

Adelsmanden hørte ham til Ende og bemærkede derefter koldt, at den Sag forekom ham saaledes, at han ikke kunde blande sig deri.

— Hvad i al Verden, unge Mand, tilføiede han lidt utaalmodig, kunde bringe Dem til at lægge Dem imellem en russisk Adelsmand og hans Livegne?

— Min Retfærdighedsfølelse! svarede Paul Moth. De vilde dog vel ikke forlange, at jeg skulde staa stille og uden at røre mig se paa en saadan uretfærdig Voldshandling?

Adelsmanden smilte.

— Deres Neveu seer ikke denne Sag i det rette Lys, Mr. Penrhyn, yttrede han. De burde itide have vist ham, at der ikke findes nogen saadan social Lighed her i Rusland, saa at man kan tale om uretfærdige Voldshandlinger i dette Tilfælde. En russisk Adelsmand har Ret til at straffe sin Livegne, naar og hvordan han har Lyst.

— Jeg vidste ikke, at Generalen var min Vens Herre, Mylord, sagde Paul. Skjøndt selv om jeg havde vidst det, troer jeg — med Deres Herligheds Tilladelse — at jeg ogsaa havde taget til Gjenmæle imod denne Uretfærdighed mod min Ven, der tillige var en Fornærmelse imod mig.

— De er en altfor ung Hanekylling til at gale saa høit, bemærkede Afsendingen smilende. Men naar De indvikler Dem i slige Ubehageligheder, maa De ikke vente, at...

— Undskyld mig, Mylord! afbrød Penrhyn ham. Vi have ikke ventet, at Deres Herlighed skulde retfærdiggjøre min Søstersøns hidsige og uoverlagte Optræden, skjøndt jeg maa tillade mig at tilføie, at den dog ogsaa er undskyldelig.

— Det glæder mig at høre Dem tale saaledes, Mr. Penrhyn, sagde Afsendingen, da det befrier mig for den Ubehagelighed at maatte afslaa et saadant Forlangende. Men sig mig, hvad venter De da, at jeg skal gjøre?

— Mylord, jeg er kommen for at bede om Deres Hjælp til at forhindre de mulige Følger af min Søstersøns Ubekjendtskab med de russiske Forhold.

— De mener, Mr. Penrhyn? svarede Lorden venlig. I Øieblikket kan jeg ikke indse, hvorledes jeg skulde kunne gjøre Dem den ringeste Nytte.

— Ganske simpelt, Mylord, ved at udvirke Hendes Majestæts Tilgivelse for min Søstersøns antagne Fornærmelse, svarede Kjøbmanden.

— De forlanger en ren Umulighed, Mr. Penrhyn, svarede Lord C. koldt. Hvis Deres Slægtning har paadraget sig Lovens Straf, hvorom jeg, som sagt, ikke skal tillade mig at dømme, vilde det være altfor uforsvarligt af mig at sætte det gode Forhold, der er tilstede imellem St. Petersborg og London, paa Spil ved at ville beskytte ham imod Følgerne af hans Uforsigtighed.

— Mylord, begyndte Gilbert Penrhyn atter, min Søstersøn ønsker ikke at beskyttes imod nogen som helst retfærdig Følge af den Uforsigtighed, han maatte have begaaet; men De vil indrømme mig, Mylord, — jeg har tilbragt Halvdelen af mit Liv i Rusland — at Straffen for en Forseelse ikke altid her svarer til en Englænders Ideer om Fornærmelsens Ubetydelighed. Kort sagt, De kan ikke være uvidende om, at Paul Moth uheldigvis har fornærmet en mægtig og hævngjerrig Fjende, og jeg

anraaber Dem som Beskytter af de engelske Undersaatter i dette Land om Beskyttelse imod denne Hævngjerrighed.

— Og jeg maa vedblivende bemærke, Mr. Penrhyn, svarede Afsendingen ubevægelig, at jeg ikke finder mig opfordret til at blande mig i denne Sag paa dens nuværende Standpunkt. Skulde Deres Brodersøn derimod blive ulovlig behandlet, hvad De synes at frygte som en Følge af Generalens Hævngjerrighed, skal det glæde mig at kunne anvende min Indflydelse til hans Bedste.

— Med andre Ord, Mylord, indvendte Gilbert med kun slet skjult Utilfredshed, De er villig til, for at bruge et hjemligt Ordsprog, „at lukke Brønden, naar Barnet først er faldet i den." — Naar det ikke kan være Andet, faae vi vel Leilighed til at minde Deres Herlighed om dette betingede Løfte.

Lord C. bukkede stift, smilede koldt, ringede paa Tjeneren og sendte sine Besøgende bort uden nogen yderligere Bemærkning.

Saa snart de atter havde indtaget deres Pladser i Vognen, bemærkede Kjøbmanden:

— Jeg ventede det næsten iforveien. Men det er en daarlig Bueskytte, der ikke har to Strænge til sin Bue, og den er langtfra klog, som altid bruger den stærkeste først.

— De har altsaa een endnu, Onkel? Jeg er mere end skamfuld over, at De overhovedet skal have nødig at spænde Deres Bue for min Skyld.

— For hvem da om ikke for Dig, min dyrebare Paul? spurgte Kjøbmanden. Er Du ikke saa godt som min egen Søn?

— De er mig kjærere end nogen Fader! stammede Paul bevæget.

— Men hvorhen troer Du, at vi nu kjøre? vedblev Gilbert.

— Jeg vilde just spørge derom, sagde Paul Moth.

— Til din Bekjendt fra Bjørnejagten, til Fyrst Potemkin.

Paul betragtede ham forbauset.

— Vil Fyrsten ogsaa tage imod Fremmede? spurgte han.

— Jeg har jo ikke sagt, at jeg var fremmed for Fyrsten, svarede Kjøbmanden. Sagen er den, at vor Forbindelse er af meget gammel Dato, og jeg troer nok Fyrsten vil staa ved Bekjendskabet.

— Men jeg har aldrig før hørt Tale om, at De kjendte Fyrst Potemkin.

— Og dog forholder det sig, som jeg siger. Du veed maaske, Paul, at fornemme Folk, lige saa godt som Smaafolk, undertiden trænge til det „man kan faae Alting for." Det gik ham engang som Løven, der kom i Jægerens Garn, og jeg var da saa heldig at være Musen, der gnavede Garnet over.

Paul nikkede til Tegn paa, at han havde forstaaet sin Onkel, medens denne vedblev:

— Jeg kunde have tjent mig en hel Formue ved den Leilighed; men det har nu aldrig ligget i min Natur at handle saaledes. Fyrsten er, hvad man ellers kan indvende imod ham, ikke utaknemlig, og nu ville vi, under disse Omstændigheder, sætte ham paa Prøve.

Medens Kjøbmanden endnu talte, standsede Vognen foran Fyrst Potemkins prægtige Palais.

13de Kapitel.

Hos Fyrst Potemkin.

Det var henimod Middagstid, da Kjøbmanden og hans Søstersøn naaede til Potemkins Palais, og den sædvanlige Færdsel viste sig her, som ved enhver Stormands Bolig, da de uhindret traadte ind i den høie og rummelige Vestibule til et af St. Petersborgs største og eleganteste Huse.

Flere Personer kom og gik igjennem forskjellige Døre og Gange, der førte ind til det Indre af Bygningen, medens en Del Tjenere, nogle i luxuriøse Liberier, andre i simplere Dragter, drev om i Forhallen og paa Trapperne, leende og spøgende uden ringeste Tilbageholdenhed.

I det Hele taget førte Fyrst Potemkin ikke noget strængt Herredømme i sit Hus, og hans talrige Tjenere behandlede ham næsten med Ligegyldighed. Som en Følge heraf var der ikke En af dem, der tænkte paa at hjælpe vore to Venner til en Audiens hos Fyrsten; men paa den anden Side var der heller Ingen, der hindrede dem i frit at betræde en Række Værelser, som syntes at staa aabne for enhver Besøgende.

Kjøbmanden, der var temmelig godt kjendt med Stedet og Eierens Sædvaner, gik derfor hurtig frem, fulgt af sin Søstersøn, indtil de naaede ind i et Forværelse, hvor der var forsamlet en broget Skare af Musikantere, Skrædere, Fægtemestere, Parykmagere, Jokeyer og fremfor Alt en Mængde Fremmede.

— Vi behøve ikke at vente længer her, end Du selv har Lyst, sagde Gilbert Penrhyn til Paul.

Med disse Ord banede Onkelen sig Vei imellem de Tilstedeværende, og igjennem en Fløidør kom de nu ind i et andet Værelse, der saae mere indbydende ud.

Ogsaa her var der ikke Faa tilstede; men man saae strax, at det var Folk af høiere Rang. Det var mest Officerer og Embedsmænd, der ventede paa at blive indladte for den endnu stadig usynlige Fyrste.

Vi skulle ikke trætte vore ærede Læsere med at

beskrive disse, hvoriblandt der ikke alene var Russere, men ogsaa Polakker, ja endog en Tatarhøvding i sin Stammes Dragt.

Uden at lade sig opholde passerede vore to Venner ogsaa igjennem dette Værelse og vovede sig ind i det næste Rum, hvor der ligeledes fandtes Besøgende.

I Modsætning til de to forrige Værelser var dette rigt udstyret. Paa Væggene hang prægtige Speile, og bløde Sofaer indbød de Fremmede til at hvile magelig, medens de ventede paa den formaaende Fyrste.

— Længer kunne vi ikke komme uden Tilladelse, hviskede Kjøbmanden til Paul. Lad os derfor vente her.

Hvad der mest havde tildraget sig Paul Moths Forundring var den Omstændighed, at de paa deres lange Vandring ikke havde seet en eneste Tjener.

Han skulde faae større Grund til at undre sig.

Der var ikke hengaaet synderlig lang Tid, førend den tillukkede Fløidør lige overfor dem aabnedes.

Ikke Fyrsten, men flere i rigt Liberi klædte Tjenere traadte ind, bærende paa forgyldte Bakker store Glas, fyldte med Brændevin, og Tallerkener med nogle enorme Ræddiker, skaarne i Skiver.

Ikke saa snart viste Tjenerne sig med denne Opvartning, førend de Besøgende, der hidtil havde siddet halvt henstrakte paa Sofaerne, reiste sig og gjorde et ivrigt Angreb paa Forfriskningerne.

— Det er et sikkert Tegn, til at Fyrsten ikke vil forstyrres idag, yttrede Kjøbmanden, idet han trak Veiret dybt; men vi maa endnu ikke opgive Sagen. Der kommer netop en Mand, jeg kjender. Han skal hjælpe os.

I det Samme nærmede en Tjener sig til vore to Venner og bød dem sine Delikatesser.

Gilbert Penrhyn lagde sit Visitkort paa Bakken og tilføiede nogle Ord paa Russisk, som Pauls endnu uvante Øre ikke formaaede at opfatte.

Tjeneren betænkte sig et Øieblik, gjorde derpaa et svagt Buk for Kjøbmanden og forsvandt.

En Stund efter vendte han tilbage.

Med et Vink betydede han dem at træde ind igjennem en Sidedør og fulgte dem derpaa i Taushed til et fjerde Værelse, hvor de befandt sig alene.

Dette Værelse, hvor Paul Moth og hans Onkel saaledes vare blevne førte ind, bar tydelig Præget af at være et Privatkabinet og forraadte sin Besidders Vaner og Særheder.

Det var kostbart udstyret, og gjennem de med tykt Speilglas forsynede Fløidøre i Baggrunden saae man ind i en udstrakt Vinterhave, hvor man kunde tro sig hensat under en hel anden Bredegrad.

Med al sin medfødte Raahed forenede Potemkin en stor Smag for Blomster og kostede store Summer paa at udstyre sine Haver og Drivhuse.

Vendte man derimod Blikket til selve Værelset, kunde man ikke undgaa at forundre sig over den Tilstand, hvori det befandt sig.

Rundt omkring i Stuen, paa Stole, Sofaer, paa Instrumentet og paa Gulvet laa Klædningsstykker spredte. Hist saae man en rigt broderet Uniform, glimrende af Guld; her en gammel Klædning. I et Hjørne laa en Bunke Militærstøvler, bedækkede med Støv og Stænk.

I et andet Hjørne laa en Mængde Violiner, imellem hverandre og itubrudte. Fyrst Potemkin var formelig betagen af et Raseri efter at kjøbe gamle Violiner, som han betalte med høie Summer, men ikke skjøttede om, saa snart han havde faaet dem.

Gulvet var, uoverensstemmende med russisk Skik, bedækket med kostbare tyrkiske Tæpper; men disse vare skammelig tilsølede og saa fulde af Støv, at det hævede sig i smaa Skyer for hvert Trin, man gjorde paa dem.

Paa et Bord laa hele Pakker med Papirer, medens et andet var bedækket med smudsige Handsker, et tredie med Ordensdekorationer, Baand og Smykker med kostbare Stene. Blandt disse lagde Paul Moth særlig Mærke til et Portræt af Keiserinden belagt med Emaille og omgivet af Diamanter.

Der fortælles, at Fyrst Potemkin under det krimske Felttog bar det paa Brystet som et Slags Talisman, der skulde beskytte ham mod Fjendens Kugler.

Væggene vare behængte med Malerier, og et Bogskab var fyldt med smukt indbundne Bøger.

Vore to Venner stod aldeles optagne af dette Syn, da en Bevægelse bag ved dem bragte dem til at vende sig.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Skolelærer underviste Børnene i de forskjellige Nationers Levevis og Skikke. Derpaa begyndte han at overhøre dem i Folkenes Yndlingsføde. Da han spurgte, hvad Englænderne holdt mest af, lød Svaret:

— Bøfsteg!

Tydskerne holdt mest af Surkaal og Kartofler, Danskerne af Grød. Tilsidst spurgte han:

— Hvad holde Russerne da af?

En lille Dreng rakte Fingeren i Veiret og raabte:

— Herr Lærer, Russerne holde af Tyrkiet!

Ved en privat Aftenunderholdning foredrog en Oplæser en Tragedie med stærke Bevægelser og Ansigtsfordreininger. Da han kom til en særlig gribende Scene, udbrød en paa første Række siddende Herre:

— Det er bedst, vi rykke længer tilbage i Salen, at Kunstneren kan faae Plads til at rulle med Øinene!

En Irlænder stod for Edsvorneretten og skulde afgive Forklaring i en Sag. Han fortalte, at han var bleven pludselig vækket ved et Slag i Hovedet.

— I hvad Tilstand fandt De Dem da? spurgte Dommeren.

— Snorksovende! lød Svaret.

Humør.

To Venner, der længe ikke have seet hinanden, mødes.

— Hvorledes gaaer det, gamle Ven, befinder Du Dig vel? spørger den Ene.

— Jo, Tak, ganske godt; men jeg har desværre mistet alt mit Haar.

Ved disse Ord tager den Første Hatten af og viser ham sit skaldede Hoved, idet han tilføier:

— Naa, Ven, mig kan Du da ikke beskylde for at have fundet det!

En agtværdig Kjøbmand med en stor Familie havde lidt et betydeligt Tab, fordi en Slægtning, for hvem han var gaaet i Kaution, ikke kunde dække sin Gæld. Efterat han havde løst sine Forpligtelser, spurgte en Ven ham, hvorledes han havde baaret sig ad med at overvinde saa store Vanskeligheder, der vilde have knækket enhver Andens Mod.

— To ganske simple Midler have hjulpet mig, sagde han. Jeg solgte mit Kjøretøi og kjøbte mig to nye Forklæder!

Logogrif.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
Den vil mig neppe vrage,
Hvis Øine ere svage.

11 2 10 7
Som Mønt har længe før jeg tjent,
Nu er paa anden Vis jeg kjendt.

1 9
Naar Vind og Veir generer Dig,
Du sikkert søge vil til mig.

1 2 11
Et Dyr jeg er, vel from og god;
Men rostes aldrig for mit Mod.

7 2 3
Du bruger mig med Tænder tætte,

7 9 3 11 5
Naar Du skal ret udføre dette.

4 8 2 6 7 5
Naar Du Dig toer, saa tro mig, Kjære,
Du kan ei dette lade være.

7 9 11 4 5
Søg mig i Sagn fra svundne Dage,
Du kan mig og langs Grøften tage.

10 2 6 7
Hvis Du saaledes Dig befinder,
Man roser dine røde Kinder.

7 10 2 11 4 5
Jeg tager Dig vel ei aflive,
Men gjør dog dine Lemmer stive.

C. M. S.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 15:

Agerhøne.

(Regn—Hø—Gane—Ran).

Rigtig opløst af: Skræderen i Kattesundet, W. og O. Borregaard, Ch. Auener, Frøken Eva, En gloende Æbleskive, Kraftsuppeslugeren, Baron Øreskaft, Lille Otto, Peder Wiedewelter, Gaaden i Bagergade, Varden fra Østergade, To gamle Krager fra Snetorvet, Komfaldira, Konrad Petersen, En Skærsommernatsdrømmer, Den aarvaagne Nøddeknækker, Lulu, Alders-Roforeningen, Søstrene Kolonade og Rafinade.

Gaaden i Nr. 13 endvidere af: Opdidivopdigom.

Karaden i Nr. 14 endvidere af: O. Grosell, Skræderen i Kattesundet, Francisca Hansen, Michaela, Skomagerens Engel med Klisterhorn, Opdidivopdigom og Rudolff Weichmann.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Lriers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 18. | 10 Øre. | 2den Aargang.

Serenaden.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Naa, naa, han havde da ikke alene Skylden, indvendte Doktoren, idet han rystede paa Hovedet. Den Unge vilde bort, fordi han ikke følte sig tilpas i sin Faders Hus, og det kan man da ogsaa til Nød forstaa. En Stedmoder kan være saa hjertelig og elskværdig hun vil, hun bliver altid af Barnet bedømt helt anderledes end den rette Moder og navnlig da, naar hun er nødt til at formane. Generalen har vel ogsaa været lidt haard imod ham, og en kjøn Dag var Fuglen fløien. Han har selv søgt og fundet sin Vei; det maa De indrømme mig, Görner! Han var her for nogle Aar siden som Marineløitnant, og den gamle General glædede sig hjertelig over sin prægtige Søn.

— Men er det da virkelig sandt, at han nu er omkommen? spurgte Nellessen.

Doktoren nikkede bejaende.

— I et helt Aar er der ikke kommet noget Brev fra ham, svarede han. Det Skib, hvormed han afreiste, skal være strandet paa Kysten af Afrika.

— Gaaet under med Mand og Mus, tilføiede Görner.

Hans Blik fulgte imidlertid en stor Damper, der slæbte et halvt Dusin tungt ladede Seilskibe med sig op imod Strømmen.

— Om dette Punkt lyde Beretningerne forskjellig, vedblev Doktoren. Skibet skal være sunket; men en Del af Mandskabet blev nok frelst, medens man desto værre ikke veed Noget om disse Folks senere Skæbne.

— Man antager, at Kannibalerne der paa Kysten have spist dem med Hud og Haar, yttrede Rentieren.

— Det vil sige, De er den Første, der har udtalt denne Formodning, svarede Doktoren ærgerlig. Erfaringen lærer os hver Dag, at slige Sensationsefterretninger finde villige Øren og med Glæde blive befordrede videre, hvor taabelige og urimelige de end ere. Men lad os nu atter komme tilbage til Kjærnen i vor Historie...

— Den skudte Skovrider? afbrød Görner ham. Den Historie er ganske simpel. Generalen var neppe kommen hertil, forend han mødte Skovrideren, og saa luede det gamle Had atter op under Asken. Man vil endogsaa vide, at Brinkmann ved sine Forbindelser havde bidraget til Generalens Afsked, hvad denne Sidste skal have erfaret igjennem en Ven. Dette tør jeg nu imidlertid ikke indestaa for; men saa meget er vist, at det allerede ved dette første Møde kom til et hæftigt Optrin imellem dem. Det er ogsaa bekjendt, at Skovrideren ved forskjellige Leiligheder og paa forskjellige Steder har udstødt Trusler; han skal endogsaa aabent have yttret, at han vilde forbittre Generalen Livet.

— Talemaader! brummede Nellessen. Der er saa mange, der ogsaa have sagt til mig, at jeg skulde vogte mig for at møde dem, naar det var mørkt, men det er dog altid blevet ved Truselen.

— Her var det imidlertid ikke tomme Trusler, vedblev Rentieren med skarp Betoning; thi en Dag bragte man Generalens smukke Jagthund skudt til Klemenshvile, og Skovrideren tilstod aabent, at han havde dræbt Dyret.

— Dette Mord, om De vil kalde det saaledes, var Skovrideren berettiget til, indvendte Doktoren. Træffes en herreløs Hund i Skoven, saa bør han skyde den ned, og hin Dag havde Generalens Diana jaget Kronvildtet uden sin Herres Ledsagelse.

— Det sidste maatte nu da først bevises, gamle Ven; men desuden kjendte Brinkmann godt Generalens Diana. En hvilken som helst anden Skovrider vilde have taget Hunden op og sendt den tilbage til sin Herre med en Advarsel. Kort og godt, Diana var død, og Generalen anlagde Sag imod Skovrideren, men blev afvist med sin Klage og maatte endogsaa betale Sagens Omkostninger. Vilde De, mine Herrer, have taget en saadan Sag rolig? Vilde De have tiet stille, naar De vidste med Sikkerhed, at Hunden kun var bleven skudt af lutter Hævngjerrighed? Generalen er en lidenskabelig, opbrusende Herre; han truede med at ville hævne Hunden. En Gang senere kom Skovrideren til Byen og traf her i „Solen" sammen med Generalen. Han burde naturligvis strax have forladt Lokalet, men han blev paa Trods og lod det ikke mangle paa Bemærkninger og Stiklerier. Generalen gik endelig rasende bort; den næste Dag blev Brinkmanns Lig fundet i Rhinen.

— Naa, og hvad saa? spurgte Doktoren, da Görner pludselig tav. Jeg synes Hovedleddet mangler i Deres Beviskjæde. Dengang søgte man det forgæves; skulde De maaske have fundet det?

— Fundet det? Nei, men jeg mener dog, at det let lader sig sammenføie. Paa Hjemveien maatte Skovrideren forbi Klemenshvile...

— Og der skulde Generalen have ligget paa Lur og nedskudt ham fra et Baghold til Gjengjæld for Hunden? faldt Doktoren ham hæftig i Talen. Det er jo næsten Afsind at tænke saaledes; hvis De offentlig udtalte denne Tanke, vilde jeg strax lade Dem transportere til Sindssygeanstalten i Siegburg! Alt, hvad De her har fortalt, blev i sin Tid vel overveiet af Forhørsdommeren, og Politibetjent Heß snusede Dag og Nat om for at finde et Spor.

— Hess er ingen Autoritet for mig, svarede Görner, medens han med feberagtig Hast trommede paa sit Snusdaaselaag. For det Første er han sjældent ædru, og for det Andet mangler han Mod. Jeg behøver blot at minde Dem om det forvovne Indbrud, der blev forøvet her for flere Aar tilbage. Med en Frækhed, der søger sin Lige, havde man tømt en hel Juvelerboutik, og netop samme Nat havde Hess Vagt. Havde han været paa sin Post, vare Fyrene ogsaa blevne grebne; men det Hele gik ganske uforstyrret for sig, og endnu den Dag idag har man hverken opdaget ringeste Spor til Tyvene eller de stjaalne Sager.

— Det skal have været Landstrygere, bemærkede Apothekeren.

— Naturligvis! udbrød Görner spottende. Man maa have en eller anden beroligende Forklaring. Er det netop ikke Hess, der skal holde os disse Landstrygere fra Livet?

— Død og Pine! svarede Doktoren. Vil De da gjøre Politiet ansvarligt for Alt. Saa vidt jeg kan dømme, gjør Manden sin Pligt, og han har ogsaa gjort den dengang; mere kan man vel ikke forlange. Hvad General Stendal angaaer, skulde De dog være lidt forsigtig. Kom Deres Formodninger engang den gamle Herre for Ørene, kunde det let faae farlige Følger for Dem. Lad De nu disse gamle Historier hvile, Görner, hver Dag bringer nye Begivenheder. Skulle de ikke slaa til for at udfylde Deres Tid, burde De se Dem om efter en solid Beskæftigelse; thi den stadige Ophidselse, der nødvendigvis maa følge med Deres Jagen efter Nyheder, virker under alle Omstændigheder paa Deres Sundhed. Det skulde slet ikke undre mig, om jeg en Morgen hørte, at Djævelen havde hentet Dem om Natten.

— Saa længe De har mig under Kur, frygter jeg Intet.

— Hm, vi To, Giftblanderen der og jeg, vilde saamæn ikke tjene en eneste Øre paa Dem, hvis De ikke havde fattet den menneskekjærlige Tanke at testamentere os Deres efterladte Værker.

— Dem har jeg allerede lovet Barberen.

— Saa? Hennemann? Naa, han kan jo ogsaa have Brug for dem. De opfylder jo ogsaa derved kun en Taknemlighedsgjæld; thi han forsyner Dem vistnok hver Dag med Nyheder. Men De burde dog ikke nære altfor stor Tillid til den Kilde, Görner. Hennemann lyver som en Avis, det veed da ethvert Barn, og jeg er overbevist om, at han gjør sig en særlig Fornøielse af at sæbe Dem godt ind.

Rentieren trak paa Skuldrene med en ringeagtende Mine og henvendte nu hele sin Opmærksomhed paa Dampbaaden, der i en lang Bue nærmede sig til Skibsbroen.

Det blev nu livligere paa Flodbredden. De talrige Spadserende blev staaende i Nærheden af Broen.

Der blev vexlet en Uendelighed af Hilsener mellem det tætbesatte Skib og Flodbredden.

Görner havde trukket en lille Kikkert frem af Lommen. Han saae et Par Minutter i den og skød den derpaa sammen for med ubevæbnet Øie at betragte Passagererne, der steg iland.

— Numer Et er en Officer, sagde han. Han lader til at have Hastværk!

— Aah, hvad! Officer! svarede Doktoren. Kan De da ikke se paa Broderiet i Uniformskraven, at Herren er Militærlæge?

— Og den Anden? Ham der med det hvide Slør paa Hatten? spurgte Görner nysgjerrig.

— Ja, hvor kan jeg kjende Alverdens Mennesker? Det er vel en reisende Englænder. Er han en Fremmed, hvad han seer ud til, saa vil Herr Fuller endnu i Aften kunne besvare Dem ethvert Hvem, Hvorhen og Hvorfra.

— De kan jo Fremmedbogen udenad, brummede Nellessen.

Görner tilkastede ham et vredt Blik, men han havde ikke Tid til at svare ham, dertil gav Passagererne ham fuldt op at bestille.

— Nu veed jeg, hvem Militærlægen er! udbrød han lidt efter. Skælv Doktor, nu har Deres Rige her en Ende!

— Saa, hvorledes det? spurgte Doktoren rolig.

— Det er Doktor Bach, Majorindens Søn, svarede Görner triumferende. Jeg hørte allerede for nogle Dage siden, at han vilde vende tilbage fra Frankrig. Sagde jeg Dem det ikke?

— Hvis De virkelig havde vidst det, vilde De neppe have glemt at sige mig det, svarede Doktoren tørt.

Görner hørte imidlertid ikke mere paa ham. Han havde hurtig stukket Daasen til sig og grebet sin Hat, hvorpaa han steg ned fra Verandaen med et kort:

— Paa Gjensyn, mine Herrer!

— Han har et slemt Mundlæder! mumlede Doktoren og rykkede paa sine Briller. Det er mig aldeles uforklarligt, hvorfor der egentlig skal gives saadanne Fyre. Efter hvad han selv fortæller, staaer han paa en fortrolig Fod med Generalen; men bag hans Ryg bagtaler han ham paa den skændigste Maade.

— Jeg haaber ikke, det skal have farlige Følger for ham, sagde Nellessen, idet han rystede betænkelig paa Hovedet.

— Naa, han vil vel vogte sig for at udtale slige Paastande paa andre Steder og i andet Selskab.

— Politibetjent Hess har da forresten hørt det Hele.

— Pokker heller! udbrød Doktoren bestyrtet. Hvorfra veed De det?

— Naa, Hess stod jo her nedenunder ved Verandavæggen.

— Da burde De have advaret os!

— Da jeg saae ham, var det allerede for seent. Forøvrigt have vi To Intet sagt, og Görner kan det sandelig ikke skade, om han ogsaa engang faaer lidt over Fingrene.

— Naa, for min Skyld ingen Allarm; men vi kunne dog faae Lov at optræde som Vidner, og det er ikke behageligt. Jeg skal dog have fat i Hess; jeg vil vide, hvad han har hørt. Han skal bringes til at tie; det er jo det rene Vanvid, Görner har sladdret af sig.

— Hm, der er dog en Methode i det Vanvid!

— Naa, ja, men den gamle General vil dog ikke frygte den sladderagtige Skade, og skulde han lægge an paa at forbittre ham Livet, skulle vi snart tvinge ham til at søge sig en anden Virkekreds, sagde Doktoren ivrig, medens han tømte Flasken. Han skulde dog tage sig iagt, ellers kommer han tilsidst saa vidt, at intet anstændigt Menneske mere vil omgaaes ham.

— Er De bleven vred paa ham, fordi han har truet Dem med Doktor Bach? spurgte Apothekeren spøgende.

— Doktor Bach vil neppe være saa dum at nedsætte sig i denne Rede, og selv om han gjorde det, fordi hans Moder nu boer her, saa gad jeg egentlig vide, hvorfra han vil tage Patienter. Mig kan han ikke saa let vippe, dertil er jeg bleven for gammel i Sadlen. Iøvrigt er det mig saa rasende ligegyldigt; jeg har hverken Kone eller Børn. Et enligt Menneske finder altid sit Udkomme, naar han kun er dygtig i sit Fag. Pas nu blot paa, min Kollega Bach har gjort hele Felttoget med og desuden opholdt sig nogle Maaneder ved Okkupationshæren; han vil ikke længer kunne finde sig tilrette i vor lille Byes smaalige Forhold. — Der kommer Manden med Sløret! Nei, hvad han dog har for et brunt Ansigt!

— Han ligner jo en hel Mulat! bemærkede Nellessen. Efter hans sikkre Optræden og elegante Paaklædning at dømme, maa han være en rig Mand.

Under disse Ord betragtede han den Fremmedes magre Skikkelse, medens denne ledsaget af Hoteleieren og en Opvarter søgte sig en god Plads paa Verandaen.

Doktoren havde tømt sit Glas og reiste sig.

— Det giver jeg Intet for, sagde han. Jeg har seet altfor mange, der med et saadant ydre Skin søgte at strø Folk Sand i Øinene og tilsidst aabenbarede sig som Eventyrere. Mig forekommer Skæget i det mindste sværtet; saa kulsorte Haar har jeg endnu aldrig i mit Liv seet. — Gaaer De med?

— Tak, jeg vil gjerne endnu drikke et Glas. Jeg befinder mig saa vel her, og jeg har endnu en hel Uge til min næste frie Eftermiddag.

— Naa, da kommer jeg tilbage om en halv Time. Jeg vil kun endnu besøge en Patient.

Med disse Ord forlod Doktoren Verandaen, med Hatten i den ene, Stokken i den anden Haand, og gik langsomt ind ad Byen til, idet han paa Veien venlig nikkede næsten til Enhver, der mødte ham.

(Fortsættes.)

Serenaden.

I Midnatsstunden Don Almanzor
For Donna Lauras Vindue staaer,
En Serenade ømt han kvæder
Og lydt dertil sin Guitar slaaer,
Medens Aander ved Midnat spøge.

I Midnatsstunden Donna Laura
En Stemme hæs og sælsom Klang
Der uden for sit Vindue hører;
Hun tænker angst ved denne Sang:
„Monne Aander ved Midnat spøge?"

Almanzor sukker ud forgæves
Ved Borgens Fod sin Elskovskval,
Mens Svendene forfrosne stamme:
„Den Nattevind er lovlig sval;
Skal vi snart holde op at spøge?"

Kl. St.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

I den aabne Dør midt for Stuen viste en høi Skikkelse sig. Hans Gang var imidlertid slæbende, og han dukkede med Hovedet som af Træthed og Svaghed.

Et Blik af Kjøbmanden sagde Paul Moth, at det var Fyrsten selv.

Potemkin var langtfra fyrstelig i sin Optræden: hans Klædedragt var skødesløs, Haaret hængte uredt

ned over Panden, og det var øiensynligt, at hans Skæg ikke var barberet de sidste Dage.

Fyrsten modtog de Besøgendes Hilsen med en Gaben, som han ikke gjorde sig nogen Uleilighed med at skjule.

— Penrhyn, begyndte han derpaa, der er ikke mange Mennesker i St. Petersborg, for hvem jeg vilde uleilige mig ud af Sengen saadan en Dag som idag. Men sæt Dem nu ned og lad os høre, hvad De har paa Hjertet.

Med disse Ord kastede Potemkin sig i en Lænestol og trak et lille Bord hen til sig, hvorpaa der stod en Karaffel fyldt med fransk Brændevin, nogle Glas og et Par Tallerkener med Kager og Biskuits.

Uden videre Omstændigheder skænkede han sig et Glas fuldt og tømte det i een Slurk, hvorpaa han gjorde et Greb i Biskuitsskaalen og fortærede dem meget graadig.

Kjøbmanden havde imidlertid fulgt Opfordringen til at sætte sig, men afslog de Forfriskninger, Fyrsten bød ham.

— Naa, som De vil, svarede Potemkin. Lad mig saa høre, Ven, hvad der er Grunden til Deres Besøg.

— Deres Excellence! begyndte Gilbert Penrhyn. Tillad mig først med et Par Ord...

— Aa, hvad skal alle disse Ceremonier til, afbrød Fyrsten ham muntert. Jeg skylder Dem saa megen Tak, at vi maa lade alle „Excellencer" fare. Siig mig blot, hvormed jeg kan tjene Dem.

— Med faa Ord da, Fyrste, vedblev Kjøbmanden, jeg søger Deres Hjælp og Beskyttelse for min Søstersøn, som i sit Ubekjendtskab med russisk Skik har skaffet sig en mægtig Fjende. Jeg har Grund til at frygte, at han inden Aften — hvis Fyrst Potemkin ikke tilsiger ham sin Hjælp — vil blive overgivet i Politiets Hænder.

— Vær De kun rolig, Penrhyn, yttrede Potemkin. Jeg lover Dem at opfylde Deres Bøn, inden De endnu er fremkommen med den. Men hvad har den unge Mand egentlig gjort?

Som Svar herpaa fortalte Kjøbmanden kortelig sin Søstersøns Æventyr med Generalen.

— Det er en langt alvorligere Sag, end jeg havde anet, Herr Penrhyn, sagde Potemkin. At slaa en General! De maatte hellere have dræbt et helt Dusin Livegne paa een Gang, unge Mand. Havde De været Russer, vilde jeg neppe kunnet frelse Dem for Knutten, og som Fremmed er det et stort Spørgsmaal, om Deres Fare vil blive betydelig mindre.

— Deres Excellence har allerede een Gang før frelst mit Liv, sagde Paul Moth, og jeg tør maaske haabe...

— Hvorledes, jeg forstaaer ikke? afbrød Fyrsten ham.

Paul mindede ham om Sammenstødet med Bjørnen.

— Ha, ha! udbrød Potemkin med hjertelig Latter. Saa De var den ulykkelige Jæger. Jeg lykønsker Dem til Udfaldet af den Jagt. Jeg skylder Dem der et Bjørneskind; thi hvis jeg ikke havde jaget Krabaten op af sit Hi, vilde De ikke have faaet Vægten af dens Poter at føle. Naa, det vil være Dem en god Erfaring til fremtidige Bjørnejagter, og hvis det skulde behage Keiserinden at sende Dem til Siberien... Jeg antager De har hørt tale om Siberien?

— Ja, Herre! stammede Paul.

Han følte sig helt uhyggelig tilmode ved dette russiske Syn paa hans ungdommelige Opbrusen og ved den spodske Tone, hvori Fyrsten talte.

Potemkin bemærkede den Skygge, der lagde sig over Paul Moths Aasyn, og smilede for sig selv; men derpaa vedblev han dog mere alvorlig:

— Seer De, min unge Ven, dette er langt farligere end at krydse en vild Bjørns Sti. Jeg veed nok, at De vil indvende, at De gjorde det i Nødværge, en god Forsvarsgrund lige overfor Ligemænd. Men naar den ene Part er i Deres Stilling og den anden en Officer af høi Rang, saa... Men, Herr Penrhyn, De har endnu ikke nævnet mig hans Navn.

— General Roskin, Fyrste.

— Roskin! udbrød Potemkin og saae forbauset paa den unge Fremmede. Da havde den unge Mand, Deres Søstersøn, hellere maattet udfordre et Dusin Bjørne end denne ene Mand. Det er en af de voldsomste, mest despotiske, hovmodigste og mest hævngjerrige Mænd, Rusland eier, og det vil sige meget. Desuden er Roskin i Øieblikket i høi Gunst; han er nylig vendt tilbage fra et af Keiserindens Ærinder, som han har udført til Hendes Majestæts store Tilfredshed og selv høstet megen Ære af. Keiserinden er næsten halvt besat af hans forrykte Ideer, og hvis...

Det var tydeligt, at Skinsygen havde bemægtiget sig Potemkin, da han kom til at tale om sin Rival, hvis gunstige Modtagelse ved hans Tilbagevenden fra Wien havde bragt Fyrsten, som enkelte Gange tidligere, til at trække sig tilbage til sit Palais og ikke vise sig ved Hoffet, førend man savnede ham.

— Naa, lad det nu være, som det er! vedblev han. Sandt at sige, Herr Kjøbmand, der er Intet, som kunde glæde mig mere, end at faae en Leilighed til at lade General Roskin føle, at han dog ikke er den store Mand, som han indbilder sig at være.

Under hele den forløbne Del af Samtalen

havde Potemkin fortæret Biskuits med en glubende Appetit.

Nu skænkede han sig et nyt Glas op og drak det ud, hvorefter han bad Paul Moth ringe paa Klokken.

Paul adlød, og en Tjener viste sig lidt efter.

— Hvem venter mig udenfor? spurgte Fyrsten.

Tjeneren tog en Liste frem og læste hurtig en lang Række Navne op for ham.

— Godt! svarede Potemkin. Kaptain Bibikoff maa vente mig i min Vogn. Lad den strax forspænde. Den maa være færdig inden en halv Time. To Forridere! Forstaaer Du?

— Ja, høivelbaarne Fyrste!

— Løitnant Kasma maa indfinde sig hos mig i mit Værelse. Send ogsaa Rasumovsky til mig.

Med disse Ord reiste Potemkin sig op og vedblev meget hurtig og i en bestemt Tone som En, der fordrer at blive adlydt:

— De vil vise mig den Tjeneste at ledsage mig til Tzarskoselo, Penrhyn, tillige med Deres Neveu. Keiserinden opholder sig der. De bliver her, indtil jeg har gjort mig istand.

Skjøndt Tonen, hvori han talte, var bydende, var den ogsaa blandet med godmodigt Lune.

Kjøbmanden forsøgte at gjøre den hoflige Indvending, at han ikke turde forlange en saadan Uleilighed af Fyrsten for sin Søstersøns Skyld.

— Jeg har engang sagt, at jeg vilde se denne unge Mand hjulpet ud af sin uheldige Stilling, svarede Fyrsten afgjort; jeg maa have Lov til at gjøre det paa min egen Maade. Det er nu paa Tiden at indfinde sig ved Hoffet, og lad mig sige Dem, Kjøbmand, at hvis De ikke ønsker, Deres Neveu skal blive tvungen til at foretage en længere Reise, maa De overlade hele Sagen i mine Hænder. Lad nu det være nok. Deres Kjøretøi behøve vi ikke; det skal blive sendt hjem.

Fyrsten skænkede sig det tredie Glas, som han ogsaa tømte, medens han tilføiede:

— Siden De ikke vil gjøre mig Selskab, maa De spise til Middag her, inden vi tage afsted. Næste Uge skal jeg til Gjengjæld spise hos Dem. Er det ikke afgjort?

— Deres Excellence har kun at befale, stammede Kjøbmanden.

Med al sin medfødte Gjæstfrihed var en saadan selvindbuden Gjæst ham dog ikke ganske velkommen.

I dette Øieblik viste den ovennævnte Løitnant Kasma sig i Værelset, og Fyrsten forlod med ham sine Gjæster, som nu blev alene.

Inden der var forløbet ti Minutter, var der dækket Bord for dem, og de tog sparsomt for sig af Retterne.

Efter en Timestid vendte Fyrst Potemkin tilbage, men saa forvandlet, at Moth havde ondt ved at forstaa, at dette kunde være den samme som før.

Da Potemkin vendte tilbage, stod Gilbert Penrhyn just og beundrede Bogskabet med de kostbart indbundne Bøger.

Han smilede ved at se Kjøbmanden aldeles fordybet i dette Skue; han tog en Nøgle frem og aabnede Skabet.

— Se her! sagde han, trak et Bind ud og aabnede det. Det er ikke en Bog, men kun en Traæske, besat med Ruslæder, forgyldt og forsynet med Titel.

Han viste den forbausede Gilbert, at det indeholdt lutter Pengesedler og tilføiede:

— Viis mig i hele Europa et Bibliothek af større Værdi end mit!

14de Kapitel.

Uventede Begivenheder.

Fyrsten var allerede stegen ind i sin Vogn og opfordrede Gilbert Penrhyn og hans Søstersøn til at følge efter, da en underordnet Officer af Keiserindens Garde gled frem bag en Pille og standsede denne Sidste, idet han tungt lagde sin Haand paa hans Skulder og hviskede ham i Øret:

— I Keiserindens Navn!

Det Hele skete saa pludselig, at hverken Fyrsten eller Kjøbmanden lagde Mærke til denne Afbrydelse, og det var først da Potemkin utaalmodig saae ud af Vognen for at skynde paa den unge Mand, at han opdagede Grunden til Forsinkelsen.

Det var kun et Øieblikś Sag for denne at springe ud og snappe Pidsken fra sin Kudsk, for derpaa lystig at lade den dandse henover Ryggen paa den ulykkelige Officer, indtil han bad om Naade. De tre Soldater, der fulgte ham, havde allerede trukket sig tilbage i en sikker Afstand.

Da Fyrsten endelig var træt af at tildele Officeren denne Revselse, henvendte han nogle strænge Ord paa Russisk til ham, hvorefter denne trak et Dokument frem og overrakte Potemkin det med et ydmygt Buk.

Fyrst Potemkin kastede kun et eneste Blik derpaa og rev det derpaa i Stykker, befalede Paul Moth at stige tilvogns, medens han sendte en hel Strøm af Eder ud over Soldaterne, rakte Kudsken hans Pidsk og sprang atter ind i Vognen.

Et Øieblik efter kjørte de bort i fuld Fart.

Nogen Tid sad de tause lige overfor hverandre, da Potemkin pludselig brød ud i en voldsom Latter.

— Det var en Flugt i rette Tid, I unge Vildmand, begyndte Fyrsten. De have passet paa

Dem hele Dagen; men jeg haaber nu at have lært Fyren Respekt til en anden Gang.

Der paafulgte atter en Pause; men Fyrsten syntes i altfor godt Humør efter sin sidste Bedrift og Bevidstheden om at have ydmyget en overmodig Medbeiler. Han indledede derfor snart en Samtale med Kjøbmanden om den engelske Kolonis Forhold.

Hertil havde de ogsaa temmelig god Tid, da Tzarskoselo ligger over tre Mil fra St. Petersborg, og de først naaede derud efter henimod to Timers Kjørsel.

Det var allerede blevet mørkt, og en hel Skare af Tjenere med lysende Fakler fulgte Fyrsten og hans Ledsagere igjennem Paladsets Gaard til Fyrst Potemkins eget Værelse.

Her syntes Alt rede til hans Modtagelse, og man fik Indtrykket af, at han blev modtagen ikke saa meget som en uventet Gjæst, men snarere som Husets Herre, der vendte tilbage efter en kort Fraværelse.

Han sendte strax et Bud til Keiserinden for at udbede sig en Audiens, og det varede ikke længe, førend Fløidørene for Enden af Værelset blev aabnede, og flere Tjenere i det keiserlige Liberi traadte ind.

Efter dem viste sig en høi Kvindeskikkelse, med noget Mandigt i hele sit Væsen og hele sin Holdning.

Det var Keiserinde Katharina selv.

Fyrsten havde øieblikkelig reist sig og nærmede sig Keiserinden med et dybt Buk.

Katharina lagde sin Arm i Fyrstens og fulgte ham hen til den anden Ende af Værelset, medens Tjenerne forlod det, og vore to Venner beskedent trak sig tilbage.

Kun ufuldstændig og i afbrudte Sætninger kunde de opfatte den Samtale, der nu paafulgte mellem Keiserinden og hendes Yndling.

— Har De ikke et Ord at sige til Deres Forsvar, Fyrste? begyndte Katharina bebreidende. De har ingen Undskyldning for Deres lange Fraværelse eller det Svar, De gav os paa vor sidste Anmodning?

— Deres Majestæt! svarede Potemkin. Hvis jeg er falden i min Keiserindes Unaade, vilde det bedrøve mig høilig; men jeg maa bede om Tilladelse til at sige, at min Plads hos Deres Majestæt er bleven optagen, saa at jeg ikke længer havde noget Valg.

— Hvorledes, Fyrste? Hvad er det for en ny Skinsyge, og hvem er det, der har skaffet Dem denne nye Harme? spurgte Keiserinden smilende.

— Deres Majestæt har jo Ret til at latterliggjøre det Hele, yttrede Potemkin i en hæftig Tone, men jeg kan ikke forandre min Beslutning, at trække mig tilbage; det vil neppe blive mindre tilfredsstillende for Deres Majestæt end for mig.

Her sænkede Potemkin sin Stemme, og hans Udseende skiftede om til Sorg og Nedslaaethed.

Keiserinden svarede i en saa blid og sagte Tone, at der skulde nysgjerrigere Øren til end Kjøbmandens og hans Neveus for at høre, hvad der taltes om.

Et Par Gange kom Keiserinden og Potemkin lige forbi det Sted, hvor vore to Venner stod, men uden at skænke dem ringeste Opmærksomhed.

Endelig løftede de atter deres Røst, medens Fyrstens Aasyn flere Gange viste Tegn paa Forbittrelse og Utaalmodighed. Da udbrød han:

— Jeg kom her, Deres Majestæt, ikke for at høre de atter og atter gjentagne Forsikkringer om Naade og Velvillie eller for at give min egen Harme Luft; men for at erklære Deres Majestæt, at der maa vælges imellem General Roskin og mig. Hvis Deres Majestæt ønsker at sætte et helt Livs trofaste Tjeneste i min Keiserindes Interesser imod en Lykkejægers nyfødte Iver, saa...

— Fyrste! afbrød Katharina ham beroligende. Var det ikke Dem selv, der henledte min Opmærksomhed paa General Roskin og foreslog hans Sendelse til Wien? Jeg fortjener neppe Dadel for at have fulgt Deres Raad; ham kan det heller ikke bebreides, at hans Ærinde er blevet bedre udført, end Nogen havde ventet. Vær dog rimelig, dyrebare Fyrste!

— Deres Majestæt har ikke nødig at minde mig herom; det er vel ikke første Gang, at jeg har underordnet mine egne personlige Følelser Statens Bedste og Deres Majestæts egne Ønsker. Men jeg kalder Deres Majestæt til Vidne paa, at jeg aldrig har raadet til at gjøre denne Roskin delagtig i Keiserindens hemmelige Raadslagninger eller de øvrige aabenbare Tegn paa Gunst, som han er bleven overvældet med, saa at han nu indbilder sig at være den Nærmeste i Magt efter Deres Majestæt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Viftefabrikationen er en vigtig Industrigren i Japan, og efter den engelske Konsul Annesley's Beretning udførtes der alene i Aaret 1875 tre Millioner Vifter fra de to Havnestæder Hiogo og Osaka; de repræsenterede en Værdi af henved 350,000 Kr. Osaka udfører især Vifter, der kunne sammenfoldes, de saakaldte „Ogi", de eneste, der væsenlig ere bestemte til Udførsel; men desuden fabrikeres her alle Slags Vifter af Bambus, medens

de dekoreres med Figurer og Skrift o. s. v. i Kiyoto. „Arbeidets Deling“ er gjennemført til det Yderste. Privatfolk forfærdige i deres eget Hjem de enkelte Bambusstykker af Viften, medens særlige Arbeidere siden udføre alt det udskaarne Arbeide efter særegne Modeller. Dernæst gaa Vifterne til Tegnerne, som bestemme med hvilke Farver de skulle males. Er det gjort og Papiret i Stand, saa foldes dette sidste mellem to Lag stærkt olieret Papir, hvorpaa det presses og befæstes paa Bambusstykkerne. Inden Europæerne fik Adgang til Japan kostede en saadan Vifte høist 5 Sen (den mindste Kobber- eller Jernmønt); men nu laves der Vifter til 40—50 Kr. Alene til Filadelfia-Udstillingen sendte Japan over 800,000 Vifter til en Værdi af 200,000 Kr. I selve Japan sælges der maaske 10,000 Stk. i Løbet af et Aar; saa Landet har ogsaa i den Retning vundet ved Samkvemmet med de Fremmede.

Paa Verdensudstillingen i Paris tiltrak et Uhr sig Opmærksomheden ved hver Time at affyre en Revolver. Da man spurgte Fabrikanten, hvad hans Mening havde været hermed, svarede han: „Det maa da grundig kunne slaa Tiden ihjel!“

Balzac laa en Nat i sin Seng uden at kunne falde i Søvn. En raslende Laas vakte hans Opmærksomhed, han vender Hovedet om og seer ved Lyset af sin Natlampe en Tyv ifærd med at brække Sekretæren op. Det var et kritisk Øieblik; men Balzac gav sig til at le høit. Tyven troede sig opdaget og holdt inde med sit Arbeide, medens Balzac vedblev at le.

— Hvoraf leer De? spurgte Tyven endelig gnaven.

— Hvoraf jeg leer? Naturligvis over Deres Daarskab. Med Fare for at komme paa Galeierne trænger De Dem om Natten ind i mit Hus ved Hjælp af en falsk Nøgle og søger efter Penge i et Møbel, hvor jeg ved høilys Dag ikke ved Hjælp af en ægte Nøgle kan finde en eneste Øre.

Forbløffet fjernede Tyven sig, og Balzac havde ved sin Aandsnærværelse frelst sin Sekretærs Indhold. Nu kunde han le for Alvor.

Humor.

En from Dame tabte Psalmebogen under sin sædvanlige Formiddagslur i Kirken. Forskrækket ved Lyden rettede hun sig iveiret og mumlede i Halvsøvne:

— Saa, nu har den dumme Pige igjen slaaet en Tallerken istykker!

Moderen: Hvorfor græder Du, Karl?

Karl: Jeg er bleven Numer 1 i Klassen.

Moderen: Saa skulde Du jo netop være glad.

Karl: Ja men, naar jeg saa kommer ned igjen, faaer jeg Prygl af Fader.

Følgende franske Avertissement kunde maaske tjene til Efterligning:

„Tandlæge N. N., * Gade har den Ære at meddele sine talrige Kunder, at han udlaaner fuldstændige Sæt forlorne Tænder, lige som enkelte Tænder til Brug ved Bryllupper, Baller, Soiréer og Middagsselskaber.“

Karade.

Mit Første benyttes vel af Enhver,
Af Vandringsmanden dog især;
Mit Andet bruges i Vang og Vænge
Og klinger muntert paa grønne Enge.
Mit Hele: en By, vel ikke just stor;
I Jylland ligger den smukt ved en Fjord.

Volle Faldhat og Jesper Donnerhat.

Opløsning paa Karaden i Nr. 16:

Bogstav.

Rigtig opløst af: Den aarvaagne Nøddeknækker, Søstrene Kolonade og Rafinade, L. N. Hvad, Apriline Sting, Hesten paa Kongens Nytorv, Fuglefængeren, Frk. Komisse, Kamma, Baadsmanden i Baadsmandsstræde, Slotsseen, Den trekantede Morgenkappe, H. A. Kristianshavn, Vildkattens Formynder, Tante Stanse, Børsmatadora, Bethaniens Rose, Skotlænderen ved Volden, Arabella, Sækkepiberen, Magister Hummerklo, Barden fra Østergade, Godske og O. Grosell.

Gaaden i Nr. 13 endvidere af: C. A. & D. og Louise B.

Karaden i Nr. 14 af: C. Mathiesen, Louise B. og Trit.

☞ Med dette Nr. følger 12te Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden“.

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte“ 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand“.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Liers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 19. | 10 Øre. | 2den Aargang.

I Vandmøllegaarden: Familielykke.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

2det Kapitel.

Gjensynets Glæder.

Rentier Görner havde virkelig den Ære at være den Første, der bød Doktor Kurt Bach velkommen i hans snævre Hjem.

Han var standset foran den høie, slanke Mand med det sorte Fuldskæg og den ridderlige Holdning for at hilse ham med en dagligdags Frase.

Tøvende trykkede Kurt hans Haand.

— Jeg haaber ikke, De har det Hverv at modtage mig med en Hiobspost, sagde han i en spørgende Tone. Skulde det alligevel være Tilfældet, saa ryk De kun frem med Sproget uden en altfor lang Indledning.

— Seer jeg ud som en Ulykkesfugl? spurgte Görner spøgende, idet han bød den unge Mand en Pris, som denne dog afslog. Deres naadige Fru Moder befinder sig vel, jeg havde den Fornøielse i Middags at se hende ved aabent Vindue.

— Gud være lovet, udbrød Kurt. Det foruroligede mig, at hverken hun eller vor gamle Brigitte havde indfundet sig ved Dampskibsbroen, skjøndt jeg dog fra Mainz telegraferede dem til om min Ankomst.

— Gjør Dem ingen Sorger derover, Herr Doktor, hvem veed, om Telegrammet er kommet betids. — De kommer lige fra Frankrig?

— Just ikke lige derfra; det er over en Uge siden, at vi marcherede ind i Mainz. Det hed sig dengang, at jeg endnu vilde komme til at blive ved Afdelingen nogle Maaneders Tid. Først igaar Aftes kom der Ordre til strax at permittere mig.

Justus Görner havde stukket sin Spanskrørsstok under Armen og hurtig taget den ene Pris efter den anden.

— Og nu vil De blive her? spurgte han.

— Maaske!

— Jeg troer ikke, det vil være rigtig behageligt for Deres Herr Kollega, svarede Görner.

— Den gamle Doktor Bitter? Hvorledes gaaer det ham?

— Jo, jeg takker, han er endnu den Gamle. De kjender jo hans guddommelige Grovhed?

— Naa, naar han ikke har lagt den af endnu, er det jo gode Tegn. Og De er vel ogsaa vedbleven at være den Gamle, Herr Görner? vedblev Kurt spøgende. Det kan man da allerede høre paa de mange Spørgsmaal, De gjør. Hvad Nyt gives der egentlig i Byen?

— Desto værre slet Intet, hvorom det er værd at tale! Vor gamle Natvægter døde ynkelig forrige Uge af Delirium tremens, og man har endnu ikke hørt Noget til Generalens Søn.

— Men Riedels Familie boer her dog vel endnu?

— Ja, naturligvis! Familiens Overhoved ligger som altid stadig i Strid med Grammatiken og Fremmedordbogen. Den ældste Søn, Jakob, studerer endnu stedse i Bonn „Pillelogi", som den gamle Herre udtrykker sig. — Gud velsigne hans Studier; af ham selv bliver der da aldrig Noget!

Et Smil gled hen over den unge Mands smukke Aasyn, idet hans Blik samtidig faldt paa sine Forældres Hus, der laa paa Byens Torv; men Smilet veg i næste Øieblik for et smertelig vemodigt Udtryk.

Naar dog hans gode Fader, der allerede flere Aar havde hvilet paa den stille Kirkegaard, nu kunde seet sit eneste Barns Hjemkomst!

Hans Ledsagers Stemme vækkede ham imidlertid snart af disse vemodige Betragtninger.

— De havde en Reisefælle, der gik fra Borde sammen med Dem, begyndte Rentieren. Han havde et hvidt Slør om Hatten; kjendte De ham?

— Nei! svarede Kurt i en kold, afvisende Tone.

Han paaskyndede samtidig sin Gang.

Rentieren lod sig imidlertid ikke saa let afvise, men holdt sig tappert paa Siden af den unge Mand.

— Jeg gad dog egentlig vide, hvad den Fremmede søger her, sagde han. En Station for Lystreisende er vor By ikke; endnu har ikke en eneste engelsk Turist tænkt paa at lyksaliggjøre os med sine Guldstykker.

— Ønsker De virkelig at vide det? spurgte Kurt, der nu standsede udenfor Huset.

— Jeg gav gjerne Noget for at...

— Saa vil det vel være det nemmeste at spørge ham selv derom. Og nu farvel, Herr Görner! Hils mine Venner fra mig!

I samme Øieblik blev Døren aabnet, og Kurt traadte ind. Et lydeligt Jubelskrig var det sidste, den lyttende Rentier endnu hørte.

Brigitte, Kurts gamle Amme og nu Majorindens høire Haand, stod ved Siden af den forbausede Tjenestepige, foran den statelige unge Mand og rakte ham hjertelig Haanden.

— Endelig, endelig have vi Dem igjen! sagde hun med skælvende Stemme. Gud velsigne Deres Indgang, kjære Herr Doktor; men hvorfor har De ikke skrevet os til iforveien. Denne store og pludselige Glæde kunde skade Deres naadige Fru Moder.

Kurt betragtede bevæget den lille, trivelige Kone, hvem en Taare blinkede i Øinene.

— Jeg havde ingen Tid til at skrive, sagde han; men jeg telegraferede imorges tidlig.

— Du gode Gud! Vi have ikke faaet noget Telegram; det er da uforsvarligt!

— Jeg tænker ikke, Glæden kan skade Mama. Hun var jo forberedt paa, at jeg vilde komme, lige saa snart jeg blev permitteret. Hvor finder jeg hende?

— Ovenpaa i sit Værelse. Men vent, saa skal jeg gaa iforveien; det er dog bedre.

Kurt nikkede og gik langsomt opad Trappen, bag efter Brigitte.

Denne aabnede sagte en Dør, og de gik ind igjennem en med bløde Gulvtæpper belagt Salon, hvor Brigitte forsvandt bag en Portiere efter at have betydet den unge Herre, at han maatte vente her.

Denne Forsigtighed viste sig imidlertid overflødig; Majorindens skarpe Øren havde allerede opfanget Lyden af Sønnens klirrende Sporer, og et Øieblik efter følte han sig omslynget af Moderens Arme.

Længe holdt de hinanden omfavnede, da lagde Majorinden sine Hænder paa Sønnens Skuldre for med et inderligt Blik, fuldt af øm Kjærlighed og stolt Glæde, at skue ham ind i hans Aasyn.

— Jeg takker Gud, at han har ladet mig opleve denne Glæde, sagde hun. Men ville vi nu ogsaa blive sammen?

— Det haaber jeg, Mama, svarede han. I det mindste vender jeg ikke tilbage til Hæren.

De havde imidlertid begge taget Plads paa Divanen, hvor Sønnen nu fortalte om sit Møde med Görner.

— Ja, Alting er næsten endnu, som dengang Du tog bort, sagde Majorinden. Hvis Du vil nedsætte Dig her, vil Du snart leve Dig ind i...

— Nei, det har jeg dog egentlig ikke Lyst til, Mama, svarede han hurtig. Her er Virkekredsen mig altfor ringe, og jeg vil umuligt her kunne finde den aandelige Opmuntring, som jeg trænger til. Det kan vel være ganske rart af og til at tilbringe en Aften sammen med de ældre Herrer ved en Flaske Vin i munter Passiar; men i Længden bliver det dog for kjedsommeligt. Desuden vilde jeg nødig konkurrere med min gamle Ven, Doktor Bitter. Naa, det er nu aldrig værdt allerede at bryde Hovedet med det. Kommer Tid, kommer Raad!

— Det mener jeg ogsaa, sagde den ældre Dame med et bifaldende Nik. I de første Dage vil Du vel besøge gode Bekjendte; de have Alle taget venlig Del i vor Skæbne, men især Familierne Stendal og Riedel.

Hun kastede et forskende Sideblik paa Sønnen og vedblev derpaa:

— Elfriede Stendal har næsten besøgt mig hver Dag for at spørge til Dig.

Den unge Mands Kinder farvedes mørkere, medens et lykkeligt Smil lagde sig om hans Læber.

— Af dine Ord tør jeg vel antage, at Du gjerne saae, at jeg hjemførte Elfriede som min Hustru? spurgte han. Vi kunne tale aabent til hinanden, ikke sandt, kjære Mama?

— Ja, svarede Majorinden hjertelig. Det vilde gjøre mig lykkelig, om Du bragte mig en saadan Svigerdatter. Jeg har kjendt Elfriede lige fra den Dag, da hendes Forældre toge ind paa Klemenshvile; hun er en Perle blandt de unge Piger og fortjener den bedste Mands Kjærlighed. Ogsaa Du har kjendt hende i en Række af Aar, og jeg skulde tage meget feil, om jeg ikke havde bemærket, at Eders Hjerter længst have fundet hinanden.

— Troer Du det virkelig?

— Tvivler Du derpaa? spurgte den gamle Dame spøgende.

— Jeg tvivler ingenlunde paa, at jeg elsker Elfriede, svarede Kurt med rolig Alvor. Om min Kjærlighed derimod bliver besvaret er et andet Spørgsmaal, som jeg foreløbig endnu ikke kan besvare.

— Jeg har givet Dig Svaret derpaa; men uagtet denne faste Overbevisning, maa jeg dog raade Dig til Taalmodighed endnu en kort Tid. Man har Sorg paa Klemenshvile, og Elfriedes unge, for ethvert Indtryk modtagelige Hjerte er bleven dybt berørt deraf.

Kurt saae forventningsfuldt paa sin Moder.

— Görner sagde mig rigtignok, at man endnu ikke havde hørt Noget til Elfriedes Broder, svarede han. Man maa vel da anse ham for omkommen, skjøndt det jo dog ofte er hændet, at længe savnede vende tilbage.

— Har jeg da ikke skrevet Dig til, at Generalen allerede har faaet en sørgelig Vished om sin Søns Skæbne?

— Jeg mindes det ikke.

— Kort efter at Krigen udbrød, modtog General Stendal et Brev fra Bremen, hvori Skibsrhederen meddelte ham, at Skibet „Allemania“ var strandet paa Kysten af Afrika og var gaaet under med Mand og Mus.

— Og denne Efterretning skulde være paalidelig?

— Det maatte den vel være; men alligevel sendte Generalen Forespørgsler ud allevegne og modtog høist forskjellige Svar derpaa. Alle stemmede de overens i, at „Allemania“ var gaaet under; men

medens enkelte udtalte, at hele Mandskabet var omkommet, paastod andre, at nogle Officerer og Matroser havde reddet sig iland. Som Du vel kan tænke Dig, klamrer Generalen sig nu til det Haab, at hans Søn er bleven frelst, men alle hans Anstrængelser for at skaffe sig Vished have været frugtesløse. Nu er der atter for kort Tid siden indtruffet et Brev, der bringer den Meddelelse, at Strandingen foregik saa pludselig, og at Vraget blev slaaet saa aldeles i Stykker, at Mandskabet slet ikke fik Tid til at tænke paa Frelse, og der er neppe nogen Grund til at tvivle paa Sandheden heraf.

— Jeg tager inderlig Del i Familiens Sorg, yttrede Kurt; men der er dog nu gaaet saa lang Tid, at Generalen maatte have overvundet det tunge Tab.

— Der kommer ogsaa meget Andet til, som gjør Smerten endnu bittrere, vedblev Majorinden. Generalinden gjorde vel Alt for at vinde sin Stedsøns Hjerte, men det var dog saa naturligt, at hun foretrak sit eget Barn. Drengen troede sig derfor tilsidesat og stillede sig i Opposition til Moderen, og dette tvang Generalen til Strænghed. Da Faderen nu var uforsigtig nok til en Dag at sige Edvard, at hele hans Formue hidrørte fra Stedmoderen, og at Edvard ikke vilde arve en Øre deraf, fattede Drengen det faste Forsæt at forlade Huset. Han vilde være Sømænd, og da Faderen satte sig derimod, kom det til hæftige Optrin imellem dem. En skjøn Dag var Edvard forsvunden, og General Stendal erklærede, at han ikke længer havde nogen Søn.

— Men senere...

— Senere kom Edvard tilbage som Marineofficer og forsonedes da med Faderen.

— Det var ved den Leilighed, at han besøgte mig i Heidelberg. Han yttrede sig ogsaa om sin Stedmoder. Vel lod han hende vederfares al mulig Ret, men han udtalte dog, at hun havde drevet ham bort fra sin Faders Hus. Han omtalte hende ikke gjerne; derimod kunde han ikke blive træt af at fortælle om sin Søster Elfriede og om Eugenie Riedel.

— Naar man taler om Solen, skinner den! udbrød Majorinden, idet hun tyssede paa sin Søn.

Et Øieblik efter blev Portieren skudt tilside, og Elfriede Stendal stod foran dem.

Hun blev aabenbart uventet overrasket ved at se Kurt, og hun standsede lige overfor ham med rødmende Kinder og sænkede Øine.

(Fortsættes.)

I Vandmøllegaarden.

Møller Jørgen Bæk var bekjendt for sit muntre Sind i hele Omegnen, og hvor afholdt han var i de Ældres Kreds, saa overgik den Kjærlighed, Omegnens Børn nærede til ham, det dog langt.

Vandmøllegaarden, som den hed i daglig Tale, var derfor et yndet Tilholdssted for Ungdommen, og hans lille Karen havde et talrigt Hold Legekammerater fra den nærliggende Landsby, og det hører til mine første Barndomsminder, hvorledes jeg og mine Brødre stadig vare med, naar der blev kjørt til Mølle, og hvorledes vi da støiede der ude i det gamle Møllehus og paa de omliggende Skovbakker.

Et Sted var dog lukket for os, skjøndt det stadig spillede med i vore Fantasier. Det var Kværnehuset, hvor de svære Møllestene gik hvæsende og knusende rundt og malede saa fast og haardt, at de gamle Bindingsværksvægge rystede derved.

Ogsaa var det den venlige Møllers stadige Formaning til os, at vi skulde holde os fra det dreiende Hjul, hvor Vandet skummede ned over Skovlene fra en bred Rende, der førte Drivkraften derhen fra en forbiløbende Skovbæk.

Den gamle Jørgen Bæk — han var nemlig allerede saa temmelig tilaars, da hans forholdsvis unge Kone døde efter et kort Giftermaal — var baade Fader og Moder for den lille Karen, og hun skulde vanskelig kunne savne moderlig Pleie; dertil var hun altfor meget Faderens Øiesten, saa han neppe kunde afse hende under vor tumlende Leg.

Imidlertid voxede vi alle fra Barneklæderne, og Jørgen Bæk havde paa een Gang en straalende Ungmø i sit Hus, og lige som før til Leg flokkedes nu de unge Karle om Møllen for den smukke Karens Skyld. Den gamle Vandmølle fik næsten mere at bestille, end dens Eier kunde overkomme, og Jørgen Bæk gned sig fornøiet i Hænderne.

Det var nu ikke, fordi han just med venlige Blikke besvarede de mange kjærlige Øine, der tilkastedes Datteren, men han hørte, at Vindmøllen oppe paa Kullebakken havde mere Vind, end den kunde bruge; thi al Søgningen gik ind imellem Skovbakkerne til Vandmøllegaarden.

Naar man rigtig vilde smigre ham, behøvede man blot at lade falde et lignende Ord om Vindmøllen for at faae ham til polisk at blinke med Øinene og udbryde:

— Ja, det har jeg alletider sagt, det bliver kun til Vind med Møllen deroppe!

Jeg skal nu ikke nægte, at al denne Beilen ikke havde den bedste Indflydelse paa Karen; hun blev helt koket deraf, og jeg har hende stærkt mis-

tænkt for, at hun holdt saa temmelig gode Miner med dem allesammen; men i Virkeligheden ikke brød sig det mindste om nogen af dem.

Det var nu slet ikke, fordi hun tænkte paa derved at holde Søgningen til Møllen; men denne Legen med sit i Virkeligheden sunde og rene Hjertes Følelser morede hende. Jeg husker saaledes, at jeg engang foreholdt hende det Urigtige deri, og at hun med et vist Skælmeri svarede mig:

— Herregud, Frøken, det er dog saa morsomt at se alle disse forliebte Menneskers Lader!

Imidlertid begyndte dog Rygtet at tale om, at der var kommet lidt Alvor med i Legen. Den smukke Karen, som hun nu almindelig kaldtes, blev mere tilbageholden og tankefuld; Skylden derfor fik en ung bondefødt Mand, som netop da opholdt sig paa min Faders Gaard, hvor vi fik opsat nogle nye Maskiner.

Hans Jensen hed han og gik Inspektør Skram tilhaande med disse Arbeider. Han var en flink Fyr med mange praktiske Evner og en sund folkelig Dannelse, som han skyldte sig selv og et Ophold paa en Høiskole.

Der fortaltes videre, at han og Karen vare komne sammen ved et Par Gilder der i Egnen, og de maatte vel have fundet hinanden; thi jeg veed da, at jeg en Middag, medens Vandmølleren nød sin Middagsro, mødte dem i vor et Par Tusind Alen fra Gaarden liggende lille Skov, der atter stødte op til Skovbakkerne, mellem hvilke Vandmøllegaarden laa.

Samme Dag hørte jeg, at Hans Jensen havde været paa Møllen; han holdt nok ikke af skjulte Veie, og der havde anholdt om Karens Haand, hvad Jørgen Bæk dog skulde have taget ham meget unaadig op, om Grunden nu var den, at han ikke vilde af med sin Øiesten, eller han ogsaa havde sin Ærgjærrighed, der maaske havde tiltænkt sin Datter noget finere.

Karen græd, og Hans Jensen gjorde fra den Dag ikke det ringeste Forsøg paa at nærme sig Vandmøllegaarden eller Karen; men det var tydelig at se paa ham, at han tog sig Afslaget uendelig nær, om han end bar sin Sorg som en Mand.

Imidlertid havde Karen et let Sind og Taarerne tørredes snart paa hendes Kinder; ja hun tog endogsaa med paafaldende Iver Del i flere Gilder og Dandselag.

At hun ikke havde glemt Hans, skulle vel de senere Begivenheder vise; men han viste sig jo slet ikke mere, hun tørstede efter Hyldest og nærede maaske ogsaa en lille Mistanke til Hans' Følelser, siden han kunde tage det Hele saa rolig.

Der var nu ogsaa en anden Ting kommen til, og den havde tilvisse sine store Betænkeligheder.

Inspektør Skram, som ledede Opsættelsen af de førnævnte Maskiner, havde nu ogsaa faaet Øie paa den smukke Karen og fik med Et umaadelig meget at gjøre i Vandmøllegaarden og vandt der, mærkværdig nok, den gamle Møller aldeles for sig.

En kjøn Dag stod Møllen stille, da Bjælkeværket i Kværnehuset var blevet for gammelt, og Jørgen Bæk skulde nu have det Hele gjort i Stand; men da begyndte man at fortælle om store Ideer, som Inspektør Skram skulde have fremstillet for Mølleren, om at rive hele Vandmøllegaarden ned og gjøre en Dampmølle ud af det.

— Ja vist, man maa jo følge med Tiden, havde Jørgen Bæk bemærket ganske forsigtig; men det vil koste en svær Hoben Penge.

— Er det Noget at tale om for Dem, De er jo dog en velstaaende Mand, havde Inspektøren saa yttret prøvende.

Enden paa det blev nok, at Inspektøren nogenlunde fik Mølleren til at gaa ind paa sine Tanker, og han blev nok endda forstrakt med nogle Penge, som han skulde tage til Kjøbenhavn med og skaffe Folk for; selv skulde han lede hele Foretagendet. Han var jo saadan en fin og beleven Mand og talte da saa afgjørende, at han vel maatte være meget dygtig.

Men værre var det endnu, at Rygtet ogsaa fortalte, at Inspektøren havde forsøgt sine Overtalelsesevner paa Karen og holdt Stævnemøder med hende bag Skovbakkerne, og det just ikke i Middagstiden, men ud paa Aftenen, naar Mørket faldt paa.

Hans Jensen hørte vel af og til en Del hertil; men ihvorvel hans Aasyn synlig formørkedes, var det dog, som om han ikke kunde fæste ret Lid dertil.

Da overraskedes vi en Dag ved at høre, at der var kommet to Politiembedsmænd fra Kjøbenhavn ud til Egnen. Man kom med hundrede Gisninger, om hvad de vel vilde.

Det var ved Frokosten, at det blev fortalt os, og jeg lagde Mærke til, at Inspektøren pludselig blev meget bleg, og kort efter fjernede han sig for at gaa over paa Vandmøllegaarden, sagde han.

Midt under Middagsbordet indfandt de omtalte Politiembedsmænd sig paa Gaarden hos os og forlangte at tale med Fader, som efter en kort Samtale med dem, fulgte dem over i Inspektørens Værelse.

De begav sig dernæst til Vandmøllegaarden, men der havde ingen Inspektør været, og der blev nu søgt efter ham i hele Omegnen indtil ud paa Aftenen.

Det Hele kom nu for Dagen, hvorledes denne havde omsat nogle falske Vexler i Kjøbenhavn inden sin Bortreise og desuden eftersøgtes som Plattenslager.

Jørgen Bæk var rasende, han vilde have sat i Fyren, som jo ogsaa havde plyndret ham og gjort hans Karen rent katolsk i Hovedet.

Karen lukkede sig inde paa sit Værelse, og der vaagnede vel Tanken hos hende, om hvor nær hun havde været ved at kaste sig bort til en Uværdig.

Hans Jensen var tagen med over paa Vandmøllegaarden og ledte der snart Jørgen Bæks Tanker bort fra de tabte Penge til Mølleværket, som dog skulde gjøres i Stand.

— Ja, saa vilde den Hallunk gjøre mig til Dampmøller paa mine gamle Dage; jeg gad have mit gamle Værk i Orden igjen og saa se Fyren her midt i Kværnen! raabte Bæk i sin Hidsighed.

Det mente Hans Jensen nu ganske tørt dog var for godt for de gode Stene; han saae paa Skaden og tilbød ved Hjælp af et Par Husmænd at gjøre det godt igjen i Løbet af nogle Dage.

Jørgen Bæk var rørt ved Tanken om at faae sin Mølle i den gode gamle Gang igjen og havde hurtig glemt, at der nogensinde havde været noget i Veien mellem dem.

Samme Aften blev Skram tagen i et af Fiskerleierne, just som han var i Begreb med at lade sig sætte over til Sverrig i en Baad, og hvorfor spilde mange Ord: Jørgen Bæk og Hans Jensen vare fuldt forsonede, og samme Dag som Møllehjulet atter blev sat igang, holdt Hans Jensen og den smukke Karen deres Forlovelsesgilde i Vandmøllegaarden.

Der er gaaet et Par Aar hen siden da, og jeg er som i mine Barndomsaar en stadig og kjærkommen Gæst i Møllen mellem Skovbakkerne. Naar jeg seer over til de unge Folk, som nu bo og bygge i Møllen, medens den gamle Jørgen Bæk sidste Aar lagdes til Hvile nede paa Kirkegaarden i Fiskerleiet, tager jeg gjerne min Malekasse med mig, og det morede mig at overraske mine Venner, der nu ere blevne tre, med paa deres anden Bryllupsdag at forære dem et Billede af Vandmøllegaarden, just som vor Vogn holder udenfor den og læsser Melsække paa.

Karen sidder udenfor Huset og sender sit gamle, skælmske Smil op til den store Hans og den lille Jørgen, som skal have sig en Passiar med Blis og Peter.

— Ja, Frøken, vi To ere da Kammerater, yttrede Hans Jensen med Lune, da han takkede for Gaven.

— Hvorledes det, Hans Jensen? spurgte jeg.

— Jo, jeg mener da, ogsaa jeg er Kunstner.

— Saa! udbrød jeg forundret.

— Maler jeg maaske ikke ogsaa; det er jo rigtignok kun Vandmaleri!

Vandmøllen gaaer sin gamle, vante Gang i det rystende Bindingsværkshus, og der boer Lykke, Noisomhed og Tilfredshed i **Vandmøllegaarden.**

Monika.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— De taler i Gaader, min kjære General, sagde Katharina. Tør jeg bede Dem forklare mig, hvad De mener?

— Det lader sig let forklare, Deres Majestæt, vedblev Potemkin. Det er vitterligt, at General Roskin bryster sig af at have skudt mig tilside hos Deres Majestæt, og at Deres Majestæt har i Sinde at overdrage ham Ledelsen af...

Her dæmpede Fyrsten atter sin Stemme, saa at man kun kunde opfatte Ordet „Felttog" tydelig.

Keiserindens Ansigtsudtryk havde forandret sig helt, medens Potemkin udtalte disse Ord. For første Gang kom der lige som et harmfuldt Træk tilsyne i hendes Aasyn, men hun svarede i en aldeles hviskende Tone.

Imidlertid vare Kjøbmandens og Pauls Tanker alt Andet end behagelige, og de kunde gjerne have troet sig aldeles glemte. Da vaktes de pludselig af deres ubehagelige Betragtninger, ved at Fyrsten alvorlig og bestemt sagde:

— Der er intet andet Valg, Deres Majestæt. Enten maa General Roskin eller jeg afskediges. En af os maa forlade Deres Hof. Saa længe det behager Deres Majestæt at lade ham dele Deres Raadslagninger, kan jeg ikke sætte min Fod i Deres Majestæts Palads!

— Tal kun ud, Fyrste, bemærkede Keiserinden. De kjender Deres Magt og — misbruger den.

— Nei, Deres Majestæt, udbrød Potemkin lidenskabelig.

Hans Tone forandredes til blid Overtalelse, idet han vedblev:

— Hvis Deres Majestæt vil afskedige denne anmassende Mand paa min Fordring — og tro mig, det er kun min Omsorg for Deres Majestæts Velfærd, der indgiver mig dette Raad — og Deres Majestæt fremtidig vil bedømme mine Gjerninger efter virkelig Fortjeneste, skal Intet overgaa min Iver og Hengivenhed. Jeg skal vedblive at offre mig for Keiserdømmets Interesser og haaber at være lige saa heldig i Fremtiden, som jeg hidtil har været.

— De kan dog aldrig tro, min dyrebare Fyrste, sagde Keiserinden med et vindende Smil, at jeg et

eneste Øieblik kunde sætte denne General Roskins Tjenester i Sammenligning med Deres. Naar ikke Andet kan tilfredsstille Dem, skal han faae Ordre til imorgen at vende tilbage til sine Godser. Men jeg synes, at der er noget Uforklarligt i den Pludselighed, hvormed Deres Harme er blusset op imod en saa ubetydelig Medbeiler.

— Han er ikke ubetydelig, Deres Majestæt, svarede Fyrsten, naar han vover at tiltage sig den øverste Politimyndigheds Magt og befale en Officer af Deres Majestæts Garde at arrestere. . .

Atter sænkede Potemkin Stemmen, saa at de to Fremmede ikke længer hørte, hvilke Ord der blev yttrede om et Æmne, der havde en saa stor Interesse for dem.

— De er altfor nøieseende, Fyrste, svarede Katharine. Disse uforskammede Oboere kunne trænge til en Revselse, og efter Alt, hvad jeg kan forstaa, saa er det unge Menneske, der angreb Generalen, kun „en Borgerlig", der ikke kan have Skade af et lille Bekjendtskab med russisk Justits.

— Der er Deres Majestæt bleven urigtig underrettet angaaende to væsentlige Ting, svarede Potemkin. For det Første var Generalen den Angribende, og dernæst. . .

Fyrsten fortsatte saa sagte, at man ikke kunde opfatte Slutningen af hans Bemærkning, lige saa lidt et Par paafølgende Spørgsmaal og Svar.

— Det forandrer rigtignok Sagen, tilføiede Keiserinden, Arrestordren skal strax kaldes tilbage.

Med disse Ord nærmede Katharina sig vore to Venner og fæstede for første Gang sit Blik paa dem, medens de bukkede ærefrygtfuldt.

Hun tiltalte Gilbert Penrhyn ved Navn og rakte sin Haand frem imod Paul Moth, der knælende førte den til sine Læber.

— De har der lykkelig undgaaet en Reise til Siberien, unge Mand, yttrede Katharina. Det var en Feiltagelse, der var lettere at forebygge end gjøre god igjen.

Paul Moth gjorde Mine til at svare; men Keiserinden afværgede det, idet hun vedblev:

— Nei, ingen Taksigelser. Vi vil kunne faae Brug for Deres Tjeneste, og vi mener, at en Kommission til de sydlige Egne af Keiserdømmet vil være adskillig behageligere end en Forvisning til de nordlige.

Uden at afvente noget Svar eller give videre Forklaring forlod Katharina, ledsaget af Fyrsten, Værelset og efterlod vor Helt i stor Forundring og hans Onkel i alvorlig Betragtning over Følgerne af hendes sidste Antydninger.

Noget senere vendte Potemkin tilbage og forkyndte de Ventende, at han havde i Sinde strax at tage til St. Petersborg, hvorimod Gilbert Penrhyn og Paul Moth naturligvis ikke havde det ringeste at indvende.

Kort efter sad de atter i Fyrstens Vogn og kjørte hjemad i det klareste Maaneskin.

Fyrst Potemkin var i et straalende Humør, og han lykønskede Paul til Udgangen af hans Æventyr.

— De har ikke nødig at frygte General Roskin længer, sagde han. Der er allerede udsendt en Ordre til at befri Dem for al videre Ubehagelighed, og Generalen vil faae mere end nok at gjøre med at tage sig af sine egne Anliggender, saa han faaer neppe Tid til at bryde sig om Andres.

Kjøbmanden og hans Søstersøn yttrede naturligvis Deres Taknemlighed for Fyrstens Hjælp.

Imidlertid var Ingen af dem ganske fri for Bekymring i Anledning af Aftenens Begivenheder.

For det Første bedrøvede det Paul Moth, at hverken han eller hans Onkel, medens de arbeidede for hans Befrielse, havde været i Stand til at gjøre det Ringeste for den stakkels, fængslede Alexis Ivanoff. Paa den anden Side var hans Onkel alt Andet end tilfreds med, at Paul saa at sige var tagen i Keiserindens Tjeneste; det var ham lige som de havde taget imod Haandpenge, da de tog imod Keiserindens Naade.

De faa Ord, Kjøbmanden vovede at fremføre herom, blev meget kort tilbageviste af Fyrsten med den Erklæring, at der ikke kunde være Tale om, at Paul Moth forlod St. Petersborg, førend man havde hørt Hendes Majestæts Bestemmelse. Hermed maatte Penrhyn slaa sig tiltaals, idet han trøstede sig med det svage Haab, at Keiserinden muligvis havde glemt det Hele om et Par Dage.

Hvad derimod angik den ulykkelige, livegne Kunstner, var Fyrsten mere meddelsom.

Han lovede selv at besørge hans Frigivelse af Fængslet, men erklærede det for umuligt at lægge sig imellem ham og hans Herre.

Vi have kun nødig at tilføie meget lidt her.

Potemkins Forsikkring, at Paul Moth ikke vilde faae mere at høre fra Generalen viste sig rigtig. Inden to Dage vare forløbne, var General Roskin med hele sit Hus paa Veien til Seminogorsk, og saaledes blev Paul Moth atter skuffet i sit Haab om at træffe sammen med sin smukke Reisefælle fra „Anna Maria".

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Den som Digter bekjendte franske Læge Rabelais gjorde følgende korte og syndige Testamente:

„Jeg skylder meget bort, eier Intet og efterlader de Fattige Resten!“

En bekjendt, distrait Professor var indbudt til Aften hos en Kollega. Da han skulde til at gaa hjem, var det blevet et forfærdeligt Regnveir, og hans Vært tilbød ham derfor en Seng i sit Hus, at han ikke skulde have nødig at gaa hjem i det slette Veir. Professoren tog imod Tilbudet, og Husherren gik nu selv til Ro og var snart indsovet.

Efter nogen Tids Forløb vaagnede denne Sidste imidlertid ved, at der blev trukket stærkt i Gadedørsklokken. Han saae ud ad Vinduet, og der stod Professoren udenfor med en Nathue i Haanden. Forbauset spurgte hans Kollega ham, hvorledes han var kommen der.

— Jo, svarede Professoren. Jeg kan ikke sove uden Nathue, og derfor gik jeg først hjem for at hente mig en!

En Dillettant paa Fløite boede ude paa Vesterbro i Værelset op til en Literat. Medens denne nu havde meget at bestille, havde hin mange ledige Timer og forkortede sig dem ved uophørlig paa sin Fløite at foredrage den rørende Sang „Til Sevilla!“ Fuld af Fortvivlelse sendte den plagede Literat en Dag sin Nabo følgende Brev:

„Jeg er aldeles rørt over Deres Længsel efter „Sevilla og gjør Dem det Forslag, saafremt De vil „reise derhen, at betale Reisen til Roeskilde for Dem!“

Humor.

Jernbaneinspektøren: Der indløber stadig Klage over, at vore gamle mørkegrønne Vaggoner støde saa slemt. Publikum mener, at de nye lysegrønne løbe langt roligere.

Vognmesteren: Hm! Saa maa vi ogsaa lade de gamle male lysegrønne!

Moderen: Giv nu smukt Doktoren et Kys, Anna!

Anna: Aa, Moder, jeg generer mig — giv Du ham et først!

Sangeren: Naar kommer Du hen til Brønnum iaften?

Skuespilleren: Aa, idag har jeg det nemt; jeg bliver allerede slaaet ihjel i 2den Akt!

Sangeren: Da har jeg det værre, jeg bliver gift i 5te Akt!

Præsten: Skjøndt I har Kirke i Eders egen By, komme I dog næsten alle hertil for at høre mig prædike. I synes altsaa, at min Prædiken er saa god?

Bonden: Undskyld, Herr Pastor! Det er just ikke vor Mening; men Øllet er saa daarligt derhjemme i Kroen.

Karade.

Er man af mine fire de tvende første Dele,
Vort Liv er end saa fagert da som den lyse Vaar;
Men naaer man først til Resten, de sidste af mit Hele,
Bli'r Blikket mat og dunkelt, da graanes vore Haar.

End er mit Hele hyllet ind i saa tæt en Taage,
At ingen Vismands Øie seer, hvad jeg fører med;
Men haab, at milde Magter vil stadig paa mig vaage
Og føie Danmarks Lykke til hvert af mine Fjed!

Svend.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 17:

Lampeskjærm.

(Mark—Læ—Lam—Kam—kæmme—pjaske—Kæmpe—rask—Krampe).

Rigtig opløst af: Ch. Auener, V. og O. Borregaard, Fru Rikard, Michaela, En Malmøbo fra Lund, Rudolff Weichmann, Suleben hos Forklareren: 30,000, Den aarvaagne Nøddeknækker, Kraftsuppeslugeren, Peder Wiedewelter, Barden fra Østergade, En Skærsommernatsdrømmer, Lulu, N. A. Beck, L. N. Hvad, J. C. Hvid, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Fyrst Variatinskee, Fuglefængeren, Fr. Nielsen, Organisten ved Marmorkirken, Skjøn Anna, O. Grosell og Opdidivopdigom.

Logogrif i Nr. 12 endvidere af: Lille Marie.

Gaaden i Nr. 13 af: To spekulerende Hoveder i Randers.

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte“ 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand“.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 20. 10 Øre. 2den Aargang.

Tærningspillere.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Denne Forvirring varede imidlertid kun et Øieblik, og Kurt holdt snart hendes lille smalle Haand i sin, medens et inderligt Blik traf ham fra hendes smukke Øine.

— Vær velkommen af ganske Hjerte i Hjemmet! udbrød hun med svagt bævende Stemme.

— Hvor glæder jeg mig ikke ved at se Dem saa sund og blomstrende igjen! svarede den unge Mand.

— Og dog hviler der en tung Byrde paa min Sjæl, sagde hun. Jeg kom da egentlig for atter at hente Raad hos Deres Fru Moder. Maaske ogsaa Herr Doktoren kan hjælpe; Fader er altfor opreven, til at man kan tale med ham derom. Posten har idag bragt os et Brev fra Bremen. Rhederen tilskriver os, at en Matros fra „Allemania" efter lang Omflakken er ankommen dertil, og hvis dennes Ord staaer til Troende, saa har min Broder med to eller tre Andre af Besætningen frelst sig iland fra Skibbruddet.

— Er det Alt, hvad Brevet indeholder? spurgte Kurt.

Elfriede tog Brevet frem af sin Lomme.

Kurt tog det og rystede tvivlende paa Hovedet efter at have læst det.

— Meget troværdigt synes det mig ikke, yttrede han. Var Edvard virkelig ilive, vilde han vel have søgt og fundet en Leilighed til at meddele sin Familie det.

— Lod det samme sig ikke anvende paa Matrosen, der dog ogsaa først nu vender hjem? Papa vilde nu selv reise til Bremen for at tale med Matrosen; men hans Gigt tillader ham det ikke. Derfor mente jeg, at det var bedre, om jeg endnu imorgen med det første Tog . . .

— De? spurgte Kurt overrasket.

— Ja, hvorfor ikke? Fare ved den Reise kan der da umulig være, og i Bremen vil Rhederen tage sig af mig.

— Deri kan jeg aldeles ikke give Dem Ret, indvendte Majorinden. Bortseet fra de Ubehageligheder, der altid for en ung Dame er forbundet med at reise alene, frygter jeg for, at De ikke vil være ret istand til at tale med Matrosen.

— Aa, afbrød Elfriede hende med tvungen Munterhed, værre end Færgemanden Schorn kan han vel neppe være.

— Mama har fuldstændig Ret, tog Kurt tilorde; men jeg vil gjøre Dem et bedre Forslag. For Øieblikket er der Intet, som binder mig, og Mama vil sikkert gjerne finde sig i en kort Skilsmisse. Overlad De derfor til mig at reise til Bremen; jeg skal snart skaffe Vished om, hvorledes det forholder sig med Matrosens Udsagn.

— Det vilde være en altfor stor Opoffrelse, indvendte Elfriede. Jeg tør ikke modtage et saadant Tilbud.

— Selv om det virkelig var en Opoffrelse, Elfriede, saa vilde jeg villig underkaste mig den, naar jeg derved kunde befrie Deres Sjæl for en tung Byrde, svarede han, idet han greb hendes lille Haand, som hvilede paa Bordet. Men hele Reisen kan jo umuligt vare længer end høist en Ugestid.

— Nei, vist saa, bemærkede den ældre Dame i en hjertelig Tone. Jeg kan ikke se Andet, end at det er det eneste Rigtige, og jeg vil kun ønske, at Reisen maa krones med et godt Resultat.

— Dermed er det altsaa afgjort! udbrød Kurt.

Elfriede havde imidlertid reist sig og rakte ham med Taarer i Øinene begge sine Hænder, idet hun sagde:

— Tusind Tak! En lykkelig Reise, Herr Doktor, og vend rigtig snart tilbage.

Kurt vilde ledsage hende hjem; men Elfriede afslog Tilbudet, og Majorinden yttrede desuden at Brigitte jo kunde følge den unge Dame. Kurt maatte da nøies med at følge hende ud, og i Korridoren blev de begge staaende.

— Jeg takker Dem endnu engang, sagde hun med skælvende Stemme. De har befriet mig for en tung Sorg, Herr Doktor.

— Og til Tak derfor glemmer De rent vor skjønne Ungdomstid, i hvilken jeg endnu turde høre det fortrolige Kurt fra Deres Læber, svarede han i en Tone, der skulde være spøgende; men dog var gjennemtrængt af en dyb, vemodig Alvor. Hvor koldt dette Herr Doktor lyder, naar De udtaler det! Kald mig atter Kurt, Elfriede, at den skjønne Ungdomsdrøm dog ikke aldeles skal henveires for mig.

Han holdt hendes Haand i sin, hun slog sine sjælfulde Øine op imod ham, og inden han vidste, hvorledes det skete, brændte et varmt Kys paa hans Læber.

Havde Kurt givet eller modtaget dette Kys; han vidste det ikke. Han hørte kun som i en Drøm Elfriedes Ord:

— Lev vel, Kurt!

Han anede ikke, hvor længe det skulde vare, inden Gjensynet fulgte paa denne Afsked.

3die Kapitel.

Bud fra Afrika.

„Doktor Bruno Winter" havde den Fremmede med Sløret skrevet i Fremmedbogen, og han sad i

dette Øieblik paa den skyggefulde Veranda foran sin Frokost og kastede et dybsindigt Blik ned paa den bevægede Færdsel under ham.

Hoteleieren viste sig snart efter, og den lille, velnærede Mands store Øine forraadte hans Nysgjerrighed. Langsomt skred han tæt forbi det Bord, hvorved den Fremmede sad.

— Her komme vel kun saa Fremmede til? begyndte Doktor Winter.

— Fornøielsesreisende komme sjældent hertil, svarede Herr Fuller; men derimod give de Handelsreisende og en Del Forældre, der have deres Børn i de talrige Pensionater her i Omegnen, os nok at bestille.

— Men jeg seer ingen Gjæster hos Dem.

— Ingen Gjæster? svarede Værten stolt. Kom De her om Aftenen, saa skal De se Stamgjæsterne; men jeg har jo ogsaa en god Vinkjælder.

— Det glæder mig, at jeg har været saa heldig.

— Har De i Sinde at blive her i længere Tid?

— Maaske.

— Saafremt De ønsker at gjøre Udflugter i Omegnen, saa findes der her billig og nem Leilighed.

— Min første Udflugt gjælder Klemenshvile, lød det korte Svar.

— Herr General Stendal? spurgte Værten overrasket. Kjender De ham personlig?

— Nei.

— Det er en elskværdig Mand; men undertiden lidt barsk uden dog at mene Noget med det.

— Han har Familie, ikke sandt?

— Der er Fruen og Datteren; en Søn er forsvunden eller omkommen. Man veed det ikke saa nøie, dog saa meget staaer fast, at han neppe kommer tilbage.

— Derom kunde jeg vel egentlig give den bedste Underretning, bemærkede den Fremmede. Har Generalen ikke en Svigersøn?

— En Svigersøn? Den naadige Frøken maatte da først være forlovet. Men har De kjendt den unge Herre? De sagde jo. . .

— Ja, jeg har været en god Ven af ham, afbrød Doktor Winter ham og reiste sig. Hvor langt er der til Villaen?

— Neppe fem Minutter, og Veien er let at finde.

— Jeg takker Dem, sagde han og steg langsomt ned fra Verandaen.

Kort efter havde den Fremmede naaet Klemenshvile.

Ved Siden af denne laa en lignende Villa, der tilhørte Riedels Familie, som vore ærede Læsere mindes, at vi have omtalt. De høie forgyldte Bogstaver paa Generalens Bolig kunde imidlertid ikke lade den Søgende i Uvished; han aabnede Gitterporten og skred henimod Huset, hvorfra en Tjener kom ham imøde.

— Er Herr Generalen til at faae i Tale? spurgte Doktoren.

— Til Tjeneste!

— Vær da saa venlig at overrække ham dette Kort.

Tjeneren tog Kortet og begav sig ind i Huset, medens den Fremmede langsomt fulgte efter.

General Stendal sad i Havestuen og læste i nogle Aviser.

— Naa, hvad er der nu igjen? spurgte han den indtrædende Tjener.

— Det er kun en fremmed Herre. Han seer ud som en tyrkisk Sultan.

— Dumrian! Har Du nogensinde seet en tyrkisk Sultan, Peter?

— Nei, ingen levende, Herr General; men...

— „Doktor Bruno Winter, privatiserende Lærd," læste den gamle Herre. Hvad har jeg med Lærde at gjøre? — Naa, han er mig velkommen, træd af!

I det samme traadte Doktoren ind.

Generalen bød ham tage Plads, idet han undskyldte, at han ikke selv formaaede at reise sig. Derpaa tilføiede han:

— Hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg?

— Den lange Reise til Dem har ikke været behagelig for mig, svarede den Adspurgte med dæmpet Stemme; men Opfyldelsen af en hellig Pligt gjorde, at jeg ikke kunde unddrage mig den. Jeg var en Ven og Reisefælle af Deres Søn, Herr General.

Den gamle Mand støttede sine Hænder imod Stolens Armlæne og forsøgte at reise sig; men med et halvt undertrykket Smertensskrig sank han tilbage i Sædet.

— Var De sammen med ham ombord i „Allemania"? spurgte han. Har De oplevet Skibbruddet sammen med ham?

— Ja, Herr General!

— Og min Søn var iblandt dem, der frelste deres Liv?

— Det var han, svarede Winter med næsten uhørlig Stemme.

Generalens Hoved sank ned imod hans Bryst, medens et dybt Suk undslap hans Læber.

— Det var han, dermed er Alt sagt, svarede han sagte. Dog tager De maaske feil; først igaar har jeg faaet et Brev fra Bremen, hvori man meddeler mig, at min Søn er ilive.

— Tør jeg spørge, hvem der har bragt Dem denne Meddelelse?

— „Allemanias" Rheder.

— Men hvorfra veed han...

— En Matros, der ogsaa var iblandt de Frelste, har bragt ham Underretningen. Hvorfor skulde han ikke være troværdig?

Bruno Winter rystede paa Hovedet; det gjorde ham aabenbart meget ondt at skulle tilintetgjøre dette Haab.

— Jeg veed Intet om denne Matros, sagde han, og jeg bestrider aldeles ikke hans Udsagn. Jeg var, som sagt, meget venskabelig stillet til Deres Søn; vi havde fælles Interesser. „Allemania" var et stolt Skib, godt bemandet og havde en kostbar Ladning; dets Bestemmelsessted...

— Jeg veed det Alt, Herr Doktor, afbrød Generalen ham utaalmodig. Jeg veed ogsaa, at Kaptainen var en Bovehals og ikke overordentlig dygtig. Altsaa til Sagen, om jeg tør bede Dem!

— Jeg gjorde Reisen med, fordi jeg derved ventede at faae rig Leilighed til naturvidenskabelige Studier og interessante Opdagelser, og da Deres Søn ligeledes interesserede sig meget levende for Naturvidenskaber, vare Tilknytningspunkter imellem os snart fundne. Vort fælles Studie førte til et inderligt Venskab, og da Skibet hin Stormnat pludselig blev slynget imod Klipperne og et Øieblik efter var Vrag, gjaldt min første Tanke strax Deres modige Søn. Alle havde tabt Modet, kun ikke Edvard Stendal; men hans Aandsnærværelse var ikke istand til at frelse, hvad der allerede var dømt til Undergang. Det er mig endnu en Gaade, hvorledes vi naaede ind til Land. Her fandt vi en ubeboet, men langtfra ufrugtbar Kyst. Edvard var altfor udmattet, til at vi kunde tænke paa at gaa videre, og han var desuden haardt saaret. Trods Alt hvad jeg formaaede blev gjort, faldt han i en hæftig Saarfeber, og Dagen efter døde min Ven i mine Arme.

(Fortsættes.)

Tærningspillere.

Vort Billede fremstiller idag to Landsknægte fra det sextende Aarhundrede isærd med at spille Tærninger paa det udspændte Paukeskind.

Ved Siden af dem staa Flaske og Krus, og naar Vinens Aander steg til de Spillendes Hoveder, pleiede disse iforveien just ikke milde Karle at gribes af en Vildhed, saa mere end et Spil endte med et blodigt Drama.

Saaledes kan man vel sige, at Landsknægtene i Reglen spillede om Livet, og enkelte Gange have Tærningerne for Alvor maattet afgjøre Liv eller Død for Spillerne, saaledes som følgende Historie viser det.

I Aaret 1695 beleirede den engelske Kong William Byen Namur, og da Beleiringshæren led stor Nød, og det gik langsomt med Soldens Udbetaling, hændte det hyppig, at Soldaterne, og da især de leiede Landsknægte, tillod sig at plyndre og blev grebne som Marodører.

Der blev da sat Dødsstraf for Enhver, der herefter blev greben i dette Brud paa Disciplinen, men alligevel blev kort efter to ellers tappre Soldater stillede for Krigsretten for denne Forbrydelse.

Af Hensyn til de Fortjenester, disse Folk hidtil havde vist, bestemte Retten, at den ene skulde frigives, men den anden strax henrettes, og at de skulde kaste Tærninger derom.

Imidlertid vilde Tilfældet, eller hvad man nu skal kalde det, at de første Gang begge kastede sex Øine.

Udfaldet blev meldt til Krigsretten, der med urokkelig Bestemthed erklærede, at de da maatte slaa om igjen. Denne Gang slog begge fem, og Sagen var lige uafgjort. Under de pinligste Følelser hos Tilskuerne maatte de to Ulykkelige kaste Tærningerne for tredie Gang, og begges Kast viste fire Øine.

Krigsretten turde ikke friste Skæbnen længere, og da Sagen blev bragt for Overgeneralen, benaadede han begge Soldater, idet han ikke kunde Andet end se et Fingerpeg fra oven i denne Hændelse.

Opdragelse og Ungdomsliv
hos vore hedenske Forfædre.

Hos de gamle Sydboere, og her tænke vi da nærmest paa Romerne, var det Skik og Brug, naar et Barn var bragt til Verden, det være en Dreng eller Pige, at Jordemoderen henlagde det nyfødte Barn paa Jorden, hvor det blev liggende, indtil det Spørgsmaal var afgjort, om Faderen vilde beholde Barnet eller ikke; i første Tilfælde tog han det op, i modsat Fald, hvis det skulde udsættes eller paa anden Maade skaffes afveien, lod han det ligge. Var Barnet vanskabt, forlangte Loven ubønhørlig og skaanselløs dets Tilintetgjørelse.

Gaa vi nu til Nordboerne i den hedenske Old-

tid, da møde vi her den samme grusomme Uskik, og det saa almindelig og indgroet, især hos de Fattige, at man f. Ex. paa Island ved Kristendommens Indførelse ikke strax turde bryde med den; her holdt den sig endnu endel Aar som en Levning fra Hedenskabet, indtil Olaf den Hellige udryddede denne Vanære for Menneskeheden.

Det falder nu helt naturligt at antage, at denne Udsættelse især ramte yderst svagelige Børn, og da først og fremmest rene Vanskabninger og Misfostre. En saadan Aarsag nævnes imidlertid ikke udtrykkelig nogensteds i de gamle Sagaer; gjennemlæse vi disse, finde vi helt andre Hensyn gjorte gjældende, blandt hvilke de jevnligste vel vare Fattigdom og trange Kaar, Forældrenes fuldkomne Udygtighed til at opføde og opdrage Barnet; dog foruden dette nævnes som andre Aarsager til denne Børneudsættelse dels ægteskabelig Uenighed, Morfaderens Uvillie mod Svigersønnen, Fødsel udenfor Ægteskabet; thi Frillebørn taalte den retmæssige Hustru ikke gjerne indenfor Husets Vægge; dels Forvarsler eller Drømme, der spaaede Ulykker som Følge af det ventede Barns Komme til Verden.

Med et Par Exempler af de gamle Sagaer ville vi nærmere belyse dette.

Thorgerd havde vakt sin Husbondes, Asbjørn Dettiaas' Fortrydelse, fordi hun mod hans Vidende og Villie havde bortgiftet deres Datter til en Nordmand. Hævnen skulde nu ramme Thorgerd, hvorfor Asbjørn, da han engang red til Things, befalede sin frugtsommelige Kone, hvis hun nedkom i hans Fraværelse, da, uanseet om det var en Dreng eller Pige, at udsætte Barnet.

Trods alle den ulykkelige Moders Forestillinger, at en saadan Gjerning vilde misbilliges og blive ilde omtalt, selv om den øvedes af en fattig Mand, end sige af Asbjørn, der baade var klog og mægtig, var hendes Husbond ubønhørlig; han vilde ikke opleve den Ærgrelse mere end een Gang, at hans Hustru egenmægtig bortgiftede et Barn mod hans Vidende og Villie.

Thorgerd fødte kort efter et skjønt Pigebarn; med blødende Hjerte skiltes hun fra Barnet, der blev udbaaret, som Asbjørn havde befalet.

Et andet Exempel paa Udsættelse, som Følge af Misforstaaelse mellem de nærmeste Frænder, er følgende:

Signy blev af sin Fader, den islandske Høvding Valbrand, mod sit eget og Broderen Torves Ønske bortgiftet til Grimkel. Under et Besøg hos Broderen fødte Signy et stort og skjønt Pigebarn, men Fødselen kostede Moderen Livet.

Det var nu Skik og Brug, saasnart man havde bestemt sig for at lade Barnet leve, at overøse det med Vand og med det samme give det Navn. Fødselsdagen og Navnedagen vare hos vore hedenske Fædre den samme; Broderen Torve opsatte imidlertid denne hos de hedenske Nordboer, ligesom hos os nu, hellige Handling for at oppebie Udfaldet af Søsterens Sygdom; thi naar Daabshandlingen var foretagen, blev det betragtet som Mord at udsætte Barnet eller tage det af Dage.

Søsterens Død gjorde ham i den Grad forbittret, at han strax befalede sin Søstersøn Sigurd at udbære Barnet og kaste det i en Aa. Sigurd gjorde, som der var ham befalet; han sagde vel, at det var en ond Gjerning, men tog Barnet og bar det bort.

Som det fremgaaer af mange Steder i den gamle Sagafortælling, at denne Behandling af de nyfødte Børn dog altid betragtedes med et Slags Uvillie, saaledes fortælles nu ogsaa her, at Sigurds Følelse oprørtes mod en saa umenneskelig Handling; thi han kastede det ikke i Aaen, som Torve havde befalet, men lagde det paa et Sted, hvor der var Formodning om, at det vilde kunne sees af et medlidende Øie, og frelste saaledes dets Liv.

Kong Harald Grænske havde ægtet Aasta, en Datter af den norske Høvding Gudbrand Kula; hende ønskede han imidlertid snart at blive kvit for at ægte den svenske Dronning Sigrid Storraade.

Hvorledes denne blodige Kvinde behandlede sine Beilere, er vel bekjendt; Harald tilligemed flere andre lod hun til Straf for deres Paatrængenhed indebrænde.

Efter sin Mands Død nedkom Aasta med en Søn, som nu Gudbrand vilde have udsat. Sin Frelse skyldte Barnet Bedstefaderens Overtro; der fortælles nemlig, at et vidunderlig deiligt Lys viste sig over det Hus, i hvilket Drengen var født. Man meldte Gudbrand dette, og han frafaldt da sit Forsæt.

Denne Dreng var nemlig Olaf Haraldson, som siden blev Norges Hovedhelgen.

Islænderen Thorkil Gejtissøns stumme Søster havde født Nordmanden Ivar Ljome en Søn; denne undslog sig imidlertid for at ægte hende og forlod Landet.

Moderens Fader forlanger nu Barnet udsat. „Det var nemlig Lov paa den Tid," siger Sagaen, „at fattige Folk kunde udsætte deres Børn, om de vilde, men det syntes dog ikke vel gjort."

Trællen, hvem Befalingen var givet at dræbe Barnet, tøvede længe, men forgæves; Thorkil var uboielig, og Drengen blev udsat i Skoven.

En anden Islænder, Thorgrim, maatte paa sin Hustrues Tilskyndelse udsætte et Frillebarn.

Et Exempel paa hvad en sørgelig Overtro i saa Henseende kunde afstedkomme, lære vi af følgende Fortælling.

Thorstejn Egilsøn, en mægtig og anset islandsk Høvding, havde engang en Drøm. At tyde Drømme var en Kunst, der i den nordiske Hedenold især øvedes af Kvinder, men her var det en Nordmand, hvis Udlægning af Drømmen lød derhen, at der skulde fødes Thorstejn en Datter, i hvem tvende fornemme Mænd skulde forelske sig, og at begge Beilerne skulde falde i Kamp mod hinanden for hendes Skyld.

Ligesom engang Høvdingen Asbjørn Dettiaas, saaledes befalede nu Thorstejn, da han drog til Things, sin frugtsommelige Kone Jofrid i Tilfælde af hendes Nedkomst under hans Fraværelse at udsætte Barnet, hvis det var en Pige, men opfostre det, hvis det var en Dreng.

„Det var Skik," lægger Sagaen til her ligesom før omtalt, „medens hele Island var hedensk, at fattige Folk, der havde en Mængde hjælpeløse Børn, lod disse udsætte; dog syntes det stedse ilde gjort."

En rig Mand burde da allermindst handle saaledes, forestillede Jofrid sin Husbonde; denne var imidlertid ubøielig.

Da Jofrid havde født et overordentlig skjønt Pigebarn, og Kvinderne vilde bære det til hende, sagde hun, at det ei maatte ske.

Dog Moderhjertet, det være hos den hedenske eller kristne Kvinde, fornægter sig aldrig helt; Jofrid gav Faarehyrden den hemmelige Befaling, idet han borttog Barnet, at bringe det til en Frænde, for der at opfostres i Løn.

Ved sin Hjemkomst troede Thorstejn sin Kones Beretning, at Barnet var udbaaret, og roste hendes Lydighed.

Lægge voldsom Haand paa Barnet skyede man i Almindelighed, og ved enhver Børneudsættelse skinner altid den Tanke eller rettere det Haab igjennem, at Barnet mulig kunde blive frelst, hvad der bestemt fremgaaer af flere Kjendsgjerninger, idet man paa den ene Side gjerne valgte afsides liggende Steder paa Mark eller i Skov, enten et Hul under Roden af et Træ eller et Rum mellem opstablede Stene, der ydede Barnet nogenlunde Sikkerhed for vilde Dyr, og paa den anden Side ved at medgive det noget Nærende, i Reglen et Stykke Flæsk at suge paa, aabenbart havde til Formaal at holde det i Live saalænge, indtil Skæbnen førte en Vandringsmand forbi, der da gjerne forbarmede sig over det og derefter paa en eller anden Maade sørgede for dets Opfostring. Saaledes fortælles det om et Frillebarn, at det blev fundet af tvende Brødre, der opfostrede det ifølge et Løfte, den ene havde gjort til „Solens Skaber", for at Broderen skulde vorde befriet for den Bersærkegang, der ofte plagede ham.

Naar vi nu som et sidste Exempel her læse Fortællingen om, hvorlunde Trællen Frejstejn førte Ivar Ljomes Barn ud i Skoven, hvorledes han omhyggelig indsvøbte Drengen i en Dug, lagde ham et Stykke Flæsk i Munden, derpaa gjorde et Skjul under Trærødderne til Leie for Barnet, og først forlod det efter at have indrettet alt paa det bedste, saa tilstaa vi gjerne, at bag al den Raahed, Unatur, ja umenneskelige Grusomhed, der mangen Gang betegnede vore hedenske Fædres Færd i Livet, dog ligesaa ofte ligge de mildere og blidere Følelser, der selv i det Øieblik, da Mennesket ligesom afklæder sig sin menneskelige Natur for at iføre sig en dyrisk, aldrig helt lade sig trænge tilbage, men komme til Gjennembrud selv i det haardeste Bryst.

(Fortsættes.)

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Imidlertid erfarede de igjennem den gamle Barton, at Alexis Ivanoff var bleven løsladt af Fængselet efter Fyrst Potemkins Befaling; men skjøndt baade Onkel og Neveu hver Dag opsøgte ham i hans Bolig, var det dem dog ikke muligt at erfare Noget om den ulykkelige Kunstners videre Skæbne.

Han var og blev forsvunden.

Andre Begivenheder kom imidlertid til og gav dem begge nok at tænke paa.

Katharina havde, som det viste sig, ikke glemt de Ord, hvormed hun bortsendte de to Fremmede; thi en to, tre Ugers Tid efter de i dette Kapitel fortalte Begivenheder modtog Paul Moth en bydende om end smigrende Skrivelse med Ordre til at indfinde sig i Admiralitetet. Her modtog han en Befaling, som vilde have opvakt Misundelse hos mangen en ung Mand af høiere Rang og Fordringer end han.

Ikke desto mindre behagede dette langt fra hans Onkel; men for Øieblikket lod Intet sig gjøre derved, og Paul Moth maatte forberede sig til en ilsom Reise til Syden med Budskaber til den ulykkelige krimske Khans Hof; til Schaghin Gheray, kun af Navn Hersker, i Virkeligheden Ruslands Vasal.

Med et sorgfuldt Hjerte blev Gilbert Penrhyn tilbage i St. Petersborg og bestræbte sig for at afvikle sine Forretninger i det Haab, at han snart kunde udrive sin Søstersøn af sit nye Hverv og vende Rusland Ryggen sammen med ham.

Her forlade vi for en Stund vore to Venner

før at komme til andre af vor troværdige Fortællings Personer, for hvem den ærede Læser sikkert allerede paa Forhaand har vundet Interesse.

15de Kapitel.
Pesten i Moskov.

Vore ærede Læsere maa følge os tilbage i Tiden til Aaret 1746.

En kjæk, men ulykkelig skotsk Officer var sluppet uskadt fra Slaget ved Culloden Mose og fra den Domfældelse, der hængte truende over alle deres Hoved, som havde støttet den sidste Stuarts Sag. Denne Officer reiste til Rusland og fik Ansættelse i Keiserinde Elisabeths Hær.

Han var som sagt ung og fandt sig efter at have overstaaet den første Hjemve nogenlunde vel tilpas i Rusland, hvor han, men dog først efter flere Aars Forløb ægtede en ikke videre bemidlet russisk Dame, hvem han imidlertid overlevede. Frugten af deres korte Ægteskab var en Datter, og vore ærede Læsere ville strax gjenkjende hende, naar vi nævne hende ved det Navn, hun havde arvet efter sin Moder: Feodora.

Hendes første Barndomsminder vare alt Andet end lyse.

Det Regiment, hvorved hendes Fader dengang var Kaptain, laa i Moskov, da en farlig Sygdom brød ud.

Senere viste det sig, at denne var den samme orientalske Pest, som i den seneste Tid har truet Rusland. Den blev bragt ind i Landet af de russiske Soldater, der som Seirherrer vendte tilbage fra Tyrkiet.

Folk døde i Hundredevis hver Dag, alle Klostre og Paladser, hvis oprindelige Beboere vare flygtede ud i Omegnen eller til St. Petersborg, blev brugte som Hospitaler.

Mennesker, der den ene Dag gik sunde og raske tilsengs, vare ramte af Døden den næste Morgen. Al Forretning standsede, Butikerne vare lukkede, og Torvene stod tomme.

En Dag indfandt Ærkebispen sig i fuldt Ornat hos Kaptainen og kjørte atter bort efter en Samtale, der neppe varede fem Minutter. Kort efter traadte Feodoras Fader i fuld Uniform ind i Dagligstuen; han omfavnede sin Hustru inderlig og trykkede gjentagne Kys paa den lille Piges Mund, hvorefter han fjernede sig.

De hemmelighedsfulde Ord, Barnepigen Zef lod falde, da hun bragte Feodora tilsengs, gjorde at den Lille ikke kunde falde i Søvn for Uro.

Pludselig blev hun helt vækket ved Lyden af en utallig Mængde Kirkeklokker. Barnet pleiede ellers henrykt at lytte til Klokkeklangen; der var dengang henimod 500 Kirker i Moskov. Denne Aften derimod lød Klokkerne som ingensinde før.

Der var noget feberagtigt, uroligt ved Lyden, der uregelmæssig og skarpt dirrede igjennem Luften.

Feodora gav sig tilsidst til at skrige af Rædsel, og hendes Skrig kaldte Moderen til hendes Side. For at berolige Barnet tog hun det paa sine Arme og bar det ind i Dagligstuen, hvor hun stillede sig ved det aabne Vindue og saae ud paa Gaden.

I Begyndelsen var der Intet at se undtagen Maanen, der kaste sine Straaler ned over Husenes Tage.

— Der maa være Ildebrand et Sted, sagde Moderen til Zef, som stod grædende og rystende ved Siden af dem.

— Eller ogsaa er det Røvere! svarede Pigen. Frue, hvad skulle vi gjøre?

— Tys, Zef! Du skræmmer Barnet, stakkels lille Feodora, sagde Moderen.

Imidlertid fyldtes Gaderne af Folk, der vare blevne hidkaldte ved Klokkeringningen. I Førstningen stod de samtalende hist og her i mindre Grupper, men tilsidst begav hele Sværmen sig i een Retning.

Det var tydelig, at nogle mørke, mistænkelig udseende Skikkelser, der bevægede sig fra Gruppe til Gruppe og hvert Sted vexlede nogle faa Ord, ledede Bevægelsen.

Den ene Skare efter den anden skred forbi nede paa Gaden, indtil dette Tog af larmende Mennesker endelig ophørte, lige som Klokkeringningen kort efter ogsaa standsede, og Alt blev atter stille og mørkt.

Kaptainen kom dog ikke hjem, og de gik til Ro for tidlig næste Morgen at vaagne ved en forfærdelig Tummel af Folk, der raabte og skreg imellem hverandre.

Først efter nogen Tids Forløb vovede de to Kvinder sig med Barnet hen til Vinduet.

Gaden nedenfor var opfyldt af en Menneskemasse, der tydelig bestod af de laveste Samfundslag. Nogle af dem trængte sig sammen foran Indgangen til et Palais paa den anden Side af Gaden; dette blev i den Tid benyttet til Hospital for de Pestsyge. Andre vare ifærd med at bryde igjennem Vinduerne, idet de stod op paa hverandres Skuldre.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

I hele Europa findes der neppe nogensteds saa beklagelsesværdige Enker som Bønderkonerne paa Sar-

dinien, naar de have mistet deres Mand. Ved Begravelsen maa Enken gaa bagefter Kisten og jamre sig og græde som en Afsindig, selv om den Afdøde har været nok saa haard og ond imod hende i levende Live. Gjør hun det ikke, bliver hun anseet for en ond og ukjærlig Ægtemage. I det Øieblik, Præsten paa Kirkegaarden slaaer Kors over Kisten, kaste alle tilstedeværende Koner sig over Enken og overvælde hende med Bebreidelser, fordi hun har lagt sin Mand i Graven, hvorpaa de paa den mest skaanselløse Maade støde, knibe, kradse og slaa den stakkels Forladte. Naturligvis undlade ikke de, som have Noget udestaaende med hende, at benytte den gode Leilighed. Har hun endelig overstaaet alle disse Mishandlinger, maa hun et helt Aar igjennem beholde de Klæder paa, hun har været iført Begravelsesdagen, selv om de falde fra Kroppen i Pjalter. Sandelig, der har enhver Kone god Grund til at ønske sin Mand et saa langt Liv som muligt.

En gammel Kudsk anstillede følgende Sammenligning mellem Ulykkestilfældene paa Jernbanen og i en sædvanlig Kareth:

— Naar man med en sædvanlig Vogn vælter i en Grøft, saa ligger man der; men naar et Tog forulykker paa Jernbanen, hvor bliver man saa af?

Humor.

A.: Veed Du hvad en Overopvarter er?

B.: Nei!

A.: En Overopvarter er En, der meget ofte gjør Regning uden Værten!

Justitsraadinden: Vil De være saa venlig at hugge mig det Kjød i lidt mindre Stykker.

Slagtermadammen (til sin Mand): Aa, Kristian, knæk Fru Justitsraadindens Been!

A.: Jeg forsikkrer Dig, at jeg ikke mere kan hjælpe Dig, jeg er selv aldeles ruineret.

B.: Jeg begriber ikke, hvorledes man kan være saa uforsigtig!

Logogrif.

1 6 5
Jeg frugtbargjør det hele Land.

5 2 8
Jeg binder sammen, kogt i Vand.

5 4 1 9
Et Reb, en Pige bær mit Navn,

3 6 8 8 9 5
Al Verden rummes i min Favn.

7 5 6 8
Forkølede jeg tidt generer.

1 2 3 4 5 6 7 8 9
Jeg Ruslands Folk tyranniserer
Og useet Dødsdom exekverer.

M. C.

Opløsning paa Karaden i Nr. 18:

Veile.

Rigtig opløst af: Louise B., Lille Annis, Rudolff Weichmann, Michaela, Markus Holm, Karaden og Kammeraden, Den flyvende Hollænderinde, Barnet Peder Skjøtt, Hesten paa Kongens Nytorv, Kun en Spillemand, Springsfyren, Enkefru Kliko, En gammel D=B=S=broder, Bissenpind, Peter fra Kjørom, Morten Røgfordriver, En Hytte i Veiledalen, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Th. O. Lehn, Jørgen Flotti, Lille Otto, Tre Balletstjerner, En gloende Æbleskive, Frøken Eva, Maja, Lulu, Den aarvaagne Nøddeknækker, W. og O. Borregaard, Mika og Fru Rikard, Georg Wiinholt og O. Grosell.

Gaaden i Nr. 14 endvidere af: Pigen af Orleans.

Logogrif i Nr. 17 af: Georg Wiinholt, Mortepumpen i Stavanger og En Diensvag.

Brevvexling.

C. M. S.: Ved Leilighed. Deres Rebus havde den Feil, at der krævedes et Træsnit til den; vore Rebus tør kun være typografiske.

☛ Med dette Nr. følger 13de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:
„Forsvunden".

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand".**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 21. 10 Øre. 2den Aargang.

Kristoffer Kolumbus.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Bruno Winter tav. Generalen støttede sit hvidhaarede Hoved mod sin høire Arm og saae ned for sig.

— Saa godt jeg formaaede, gravede jeg ham en Grav og lagde ham til Hvile under Palmerne, tog Doktoren atter tilorde efter en lang Pause. Selv maatte jeg udstaa usigelige Strabadser og Farer, inden jeg naaede en fransk Koloni, hvor jeg maatte forblive flere Maaneder for at komme til Kræfter igjen. Da jeg atter stod paa europæisk Jord, kaldte indstændige Breve mig hjem, hvor jeg havde adskillige Anliggender at ordne, hvoraf hele min Fremtid afhang. Jeg havde vel strax kunnet skrive til Dem, men jeg ønskede personlig at bringe Dem dette Hjobsbud og forberede Dem. Nu er jeg her for...

Her brød han af paa et Blik af Generalen.

— Jeg takker Dem ret hjertelig for al den Kjærlighed og Godhed, De har vist imod min Søn, sagde den gamle Herre med skælvende Røst. Reiser De strax bort igjen?

— Strax ikke, svarede Winter. Jeg er nu engang ved Rhinen og kunde nok ønske at tilbringe nogle Dage her, især da jeg troer at have fundet et godt Opholdssted i „Solen".

— Jeg vil altsaa se Dem igjen, tilføiede Generalen. De undskylder, at jeg i Øieblikket...

— Jeg forstaaer, at mine Meddelelser have rystet Dem, afbrød Doktoren ham, idet han hurtig reiste sig. De kan ganske befale over mig; jeg skal til enhver Tid være rede til at besvare Deres Spørgsmaal og give Dem Oplysning om alle mulige Enkeltheder.

— Hvis De vilde gjøre mig den Ære imorgen! Mine Damer kunne tilvisse ogsaa ønske at høre Alt af Dem selv, og jeg anseer det for nødvendigt, langsomt at forberede dem derpaa.

Med disse Ord rakte den gamle Herre ham Haanden, og Doktor Bruno Winter trak sig med et ærbødigt Buk tilbage for at forlade Villaen.

Generalen trak Veiret dybt og tungt; det sidste Haab, hvortil han med en Druknendes Fortvivlelse havde klamret sig, var i dette Øieblik blevet sønderknust.

Portieren, der skilte Havesalen fra det lille Musikværelse, blev skudt tilside, og Elfriedes Arme omfavnede den gamle Mand.

— Jeg har hørt Alt, sagde hun sagte. Mod, kjære Papa; det er en haard og tung Prøvelse, der maa overvindes!

— Har Du ogsaa seet den Fremmede?

— Jeg kunde ikke lade være at titte ind igjennem Portieren; men jeg vilde gjøre mig skyldig i en Usandhed, om jeg sagde, at hans Ydre behagede mig.

Generalen forsøgte at smile.

— Hvad har det at sige? svarede han. Solen har brændt hans Hud, og dertil kommer det kulsorte Skæg og hans fantastiske Hovedbedækning. Peter havde ikke ganske Uret, da han sagde, at han lignede en tyrkisk Sultan. Men vi skylde ham stor Tak! — Du maa forberede din Moder, kjære Barn, og vi maa ogsaa telegrafere efter Doktor Bach, at han strax vender tilbage.

— Hvorhen? Til Bremen? svarede den unge Pige hurtig. Det vilde ikke være til nogen Nytte. Er han først der, vil han dog ikke lade sig afholde fra at tale med Matrosen, og det kan vi da heller ikke Andet end ønske.

— Hvorledes det, Elfriede?

— Det kunde dog være, at Matrosens Udsagn ikke stemmede overens med denne Fremmedes.

Generalen betragtede forbauset sin Datter.

— Troer Du at have nogen Grund til at tvivle om dette Menneskes Sanddruhed?

— Nei, men stige slige Tvivl ikke uvilkaarlig op?

— Jeg mener, at Tvivl have givet os nok at bestille. Da vi nu have faaet fuld Sikkerhed, skulde vi ikke længer plage os selv. Hvor er Peter dog nu bleven af?

— Skal jeg kalde paa ham, Papa?

— Den Slubbert skulde bringe mig et Glas Vin.

— Men Doktoren mener dog...

— Aa, hvad bryder jeg mig om den gamle Plastersmører! Hvis Gigten kom af at drikke, maatte Doktoren jo for længe siden være lam paa alle Lemmer.

Elfriede trak i Klokkestrængen, og noget efter indfandt Peter sig.

— Hvor bliver Du af? raabte Generalen ham imode. Skal jeg da sidde her og vansmægte? Luk Havedørene op og rul mig saa Stolen hen i den friske Luft!

— Herr Generalen maa undskylde, sagde Tjeneren hviskende, medens han udførte disse Befalinger. Den sorte Kone var igjen her udenfor.

— Aa, jeg gad se hende paa Bloksbjerg!

— Herr Generalen har jo forbudt mig...

— Hvad har jeg forbudt?

— At sige hende et eneste ondt Ord, og derfor har jeg ogsaa sagt hende et godt idag.

— Du har vistnok sagt noget rigtig dumt Tøieri!

— Tværtimod, jeg var meget høflig og spurgte

hende, om hun ikke vilde træde indenfor og drikke et Glas sammen med Herr Generalen.

— Ja, jeg kunde jo tænke det. En Klodrian bliver altid en Klodrian, om man saa klæder ham i Fløil og Silke. Hun svarede naturligvis ikke derpaa.

Smilet forsvandt ikke fra Peters brede Ansigt; dertil var han altfor vant til, at Generalen gav ham de tykkeste Grovheder lige i Hovedet.

— Aa jo, svarede han. Hun betragtede mig som et vildt Dyr, og saa sagde hun, at Vinen maatte blive Herr Generalen til Gift og Galde, hvis der gaves nogen Retfærdighed i denne Verden.

— Dumt Snak! Lad Konen i Ro, og naar Du seer hende udenfor Gitteret, skal Du blot gaa din Vei. — Endnu Et, Peter, tilføiede han med mildere Stemme: Du heiser Flaget paa halv Stang, men taler ikke derom til Nogen i Huset. Forstaaer Du?

— Ja vel, Herr General!

— Om tre Dage heiser Du det op igjen!

Elfriede stod ved Siden af sin Faders Stol og saae tankefuld ud i Luften.

— Denne Brinkmanns Enke maa nære et glødende Had til Dig, sagde hun dæmpet. Kjender Du Grunden dertil?

— Ja, jeg aner den i det mindste, men jeg taler ikke gjerne derom, svarede Generalen. Det er en gammel Historie, som hun ikke kan glemme. Desuden gives der Folk nok i denne Rede, som have en særlig Fornøielse af at røre op i den Slags Ting. — Naa, der kommer den Kamel med Vinen, og Doktoren bringer han ogsaa med!

Uden at bemærke sin Herres vrede Blik stillede Peter Flaske og Glas paa et lille Bord ved Siden af Generalen.

— Endnu ingen Bedring, Herr General? Naturligvis! begyndte Doktoren paa sin ligefremme Maade. Naar man lægger saadanne indvendige Omslag, kunne de udvendige saamæn Intet nytte, og naar De ikke vil følge mine Raad, saa er det Honorar, De betaler mig, bortkastede Penge, som De gjorde bedre i at anskaffe Dem et Par solide Krykker for.

Generalen lo, han kjendte Doktoren, hvem det tidt morede ham paa sine sunde Dage at udfordre for at maale sig med ham i Retning af Barskhed.

— Drikker De et Glas med? spurgte han.

— Aa hvad, læg Dem hellere mit Raad paa Hjerte, og De skal se, et Par Ugers Afholdenhed...

— Aldeles umuligt, kjære Doktor, i denne Varme. Jeg gad se Dem selv, hvis De blev fordømt til i otte Dage ikke at drikke en eneste Draabe.

— Saa kom dog i det mindste lidt Vand i Vinen.

— Peter! raabte Generalen med en Stemme, saa at Doktoren forfærdet foer sammen.

— Til Tjeneste, Herr General! svarede Peter.

— Et Glas og en Flaske til!

Tjeneren bragte Glasset og fyldte det paa et Vink af sin Herre.

— Saa, nu kan De selv forsøge, om det taaler mere Vand. De maa desuden bære over med mig idag, Herr Doktor. Der var fornylig en Fremmed hos mig, som bragte mig Bud om min Søns Død. Han havde været hos ham i hans sidste Dieblikke, og selv om jeg længe har været fattet derpaa, saa har det dog rystet mig, fordi det tilintetgjorde mit sidste Haab.

Doktoren rakte ham Haanden med den hjerteligste Deltagelse.

— Disse Sindsbevægelser ere ogsaa Gift for Dem, sagde han, men det lader sig nu engang ikke ændre.

Saadanne Sammenstød pleiede det forresten stadig at komme til imellem dem og ikke saa sjældent endte de langt voldsommere; men hvor vred end Doktoren var, naar han forlod Patienten, saa vendte han dog gjerne tilbage den næste Dag, selv om det skete under det Paaskud, at han kun besøgte ham som Ven.

(Fortsættes.)

Kristoffer Kolumbus.

Da den Scene fandt Sted, som vi idag fremstille for vore ærede Læsere, tænkte neppe engang Nogen af de tre Tilstedeværende paa, at denne Samtales Udfald skulde hidføre en hel Omvæltning i Verdensudviklingen, og at man skulde regne den nye Tids Begyndelse herfra.

Vel knyttedes der store Tanker til det dristige Foretagende, som var udsprunget i den genuesiske Sømand Kristoffer Kolumbus' Hjerne; men selv døde han jo uden at vide, at det var en ny Verdensdel, han havde opdaget.

Forgæves havde han henvendt sig til Datidens store Sønationer; ingen af dem følte Lyst til at udstyre ham med Mandskab og Skibe for at søge Indien imod Vest, skjøndt man paa hin Tid overalt drømte om de indiske Skatte. Overalt blev han afvist, og Grundene, hvorpaa man støttede sig, vare tidt lige saa latterlige som intetsigende.

Hvem husker saaledes ikke det snurrige Indfald, at man vilde bevise ham Umuligheden af at seile rundt om Jorden. Ned mente man nok, at han

kunde komme; men naar han saa atter skulde op fra den anden Side?

Ti Aar før den her afbildede Samtale i 1482 kom Kolumbus første Gang til Spanien; men ikke før 1492 lykkedes det ham og hans Velyndere at beseire Ferdinand den Katolskes Modstand.

Da var det især Dronning Isabellas Ærgjærrighed, der gjorde Udslaget; hun saae i Aanden Spanien, rig ved de nye Kolonier, som Verdens Behersker, og det gik ogsaa for saa vidt i Opfyldelse, som hun derved grundlagde et Rige, „hvori Solen aldrig gik ned."

Kolumbus høstede kun Utak og Utilfredshed af sin Gjerning, ikke engang Navn efter ham fik den nye Verdensdel, og hvor er nu Spaniens Magt?

Resterne af de i sin Tid udstrakte spanske Kolonier ere en Mængde af indbyrdes Uroligheder oprevne Stater.

Opdragelse og Ungdomsliv
hos vore hedenske Forfædre.

(Fortsat.)

En af de Udvæxter eller Levninger af Hedenskabet, hvorimod Kristendommen først maatte støde an, var naturligvis denne unaturlige Børneudsættelse.

Uden helt at afskaffe den — var nemlig Barnet vanskabt, maatte det udsættes — var det dog strax en umiddelbar Følge af Kristendommens Indførelse, at der udstedtes skarpe Forbud imod den, idet Overtræderen blev straffet med Fredløshed, Fortabelse af Gods eller Bøder. Snart vidste ogsaa i dette, som i alle andre verdslige, rent private Forhold Kirken at trænge sig frem og lægge sin alt helligende og velsignende Haand imellem; var nemlig Barnet mindre vanskabt, skulde det føres til Kirke, primsignes, lægges ned udenfor Kirkedøren og der bevogtes af den nærmeste Frænde, indtil det var dødt.

Vi have tidligere gjort opmærksom paa, hvor varsomt man i Begyndelsen paa Island maatte gaa frem for at faa Bugt med dette Onde, der, hvis ellers noget, var Kristendommens Aand stik modsat. Det hedder udtrykkelig herom, at Folket saa meget nødigere vilde finde sig i dette Kirkens Indgreb, Udøvelsen af den personlige Frihed, som det ved det samtidige Forbud mod Nydelsen af Hestekjød saae sig indskrænket til en knappere Føde.

I Reglen — thi Udsættelsen maa vel i det hele kun betragtes som en Undtagelse — blev da Barnet opfødt, og saa snart Bestemmelsen herom var fattet, blev det taget op fra Jorden og baaret hen til Faderen, der ved at lade det lægge i sit Kappeskjød eller tage det i sine Arme betegnede sit Forsæt og sin Forpligtelse til fra nu af at tage sig af Barnet og sørge for dets Opfostring.

Vore Forfædre vare meget religiøse paa deres Vis; Religionen fulgte Nordboen saa godt som ved hvert Skridt i Livet, fra hans Indtrædelse gjennem Verden, gjennem Ægteskab og Fostbroderlag til Endemaalet af hans jordiske Bane.

Det blev saaledes en hellig Handling, en Indvielse til Livet, naar Barnet strax efter Fødslen blev vatnet, som det hedder, eller overøst med Vand, en Helligelse af Barnet til Stedets og Slægtens Skytsguder, der i Deltagernes Øine blev betragtet med ikke mindre andægtig Ærbødighed end Daaben hos os Kristne. At udsætte Barnet eller tage det af Dage efter dets Overøsning betragtedes ligefrem for Mord.

Med denne religiøse Skik stod Navngivningen i umiddelbar Forbindelse; deraf Talemaaden: at øse Vand og give Navn.

Ligesom det tilkom Faderen at tage Bestemmelse over Barnets Liv og Død ved Fødslen, saaledes var ogsaa Navngivningen en af de mange og store Forrettigheder i Familielivet, der i hine Tider udelukkende øvedes af Faderen, som imidlertid undertiden afstod sin Ret til et eller andet hæderligt Medlem af Familien, f. Ex. en Bedstemoder.

Navnfæste kaldes den Gave, der af Navngiveren altid ved en saadan Leilighed fulgte med, og som oftest var afpasset efter Barnets Stand og Byrd; Konge- og Høvdingebørn fik saaledes Gaarde eller endog hele Landstrækninger. Foræringerne kunde ogsaa være Trælle, Kvæg eller andet Gods, dog sædvanlig Vaaben og Ringe.

Ligesom nu hos os brugte man gjerne dengang, fordi man satte megen Pris paa at bevare kjære Navne fra Forglemmelse, at opkalde Fædre og andre Slægtninger og Frænder, Venner eller Velgjørere.

Til Navngivelse af dette Slags knyttede sig da altid de bedste Ønsker om Lykke og Velsignelse; man troede, at den Opkaldtes Lykke fulgte Barnet gjennem Livet, hvad der blandt andet gav Anledning til en Overtro, der ikke endnu i vore Dage er helt uddød, at man høist nødig opkaldte dem, der vare døde en tidlig Død; den samme Skæbne kunde da ramme hans Navne, mente man.

Naar vi ovenfor gjorde opmærksom paa, hvorledes Overøsningen med Vand, Hedningernes Daab, egentlig maa kaldes en guddommelig Indvielse af Barnet, da træder denne Tanke endnu tydeligere frem ved selve Navngivningen, idet man nemlig enten satte Ordet Gud foran det personlige Navn, som naar det hedder: Faderen gav ham til Guderne

og kaldte ham Gudbrand, eller en enkelt Guds Navn, f. Ex. Thorstein, Freistein; i Navne som Finnalf, Hardis er Gudenavnet føiet bag til. Denne Art Helliggjørelse af Børnene blev da fortrinsvis de kjæreste, Førstefødte eller længe ventede til Del.

Navne som Solfne og Dagfinn hentedes fra Naturgjenstande; en meget stor Rolle spillede her ogsaa Dyrenavne, som Bjørn, Ulv, Galt, Ørn; en Dreng med Navnet Bjørn maatte vel, mente man som Bærer af dette Navn, opnaa noget af vedkommende Dyrs Stridbarhed og Kløgt. Mange Navne yde Krigen og dens Sysler, Vaaben, som Sværdet, Spydet (Gejr). Til Fornavnet lagdes Faderens Fornavn med Tillæget Søn paa selvsamme Maade som nu blandt vor Landalmue.

Hvis der behøvedes noget Bevis for, at det samme Sprog, almindelig kaldet dansk Tunge, i hine Tider var herskende i hele Norden, saa kunne vi bedst hente et saadant fra de nordiske Navne, der i det væsentlige vare de samme.

Ved et Barns Fødsel, forsaavidt som det nu var bestemt til at leve og opfostres, frembød sig strax en Opgave, hvis Løsning var de nærmeste Slægtninger og Venner meget magtpaaliggende, og det var Lysten til at faa lidt at vide om dets Fremtid, dets tilkommende Skæbne, en Begjærlighed og Lyst til at se fremad i Livet, til hvad der skulde komme, som vore hedenske Forfædre havde tilfælles med mange andre Oldtidsfolk.

Enten henvendte man sig til selve Nornerne, (Skæbnegudinderne), hvis Villie man indhentede i Hovet (Templet), eller man raadspurgte de saakaldte Vølver, et Slags Spaakvinder, der sædvanlig vare tilstede ved Fødslerne for at bestemme de nyfødte Børns Skæbne.

Tandfæ var den næste Gave til Barnet, naar det fik de første Tænder. Hakon Jarl fik i Tandgave Trællen Kark, om hvem det hedder, at han var født samme Nat som Jarlen.

Gudelivet hos de Gamle var kun en Afspeiling af Menneskelivet, saaledes ogsaa her for blot at nævne et Exempel; det hedder i Freismythen, at i Tidens Begyndelse gav Guderne Freir Alfheim i Tandgave.

Mangen Gang overlod Faderen Barnets Opfostring til en Anden, ikke sjælden til en kjær og paalidelig Træl, og en saadan, det være da fri Mand eller Træl, var da altid i dette Tilfælde at anse ringere end den, hvis Faderpligter han paatog sig.

„Stedse er den kaldet ringere Mand, der fostrer Barn for en Anden,“ hedder det flere Steder i Sagaerne, der ofte ogsaa dvæle ved det fortrolige Forhold, den inderlige Kjærlighed, der hele Livet igjennem vedvarede imellem Pleiefaderen og Fostersønnen. Barnet blev da knæsat og kaldtes Fosterfaderens Knæsætning, en Skik, hvorfra vi endnu have faaet Udtrykket Skjødebarn.

Hvad Opdragelsen angaaer, da tør den neppe kaldes meget streng; navnlig er der for Drengebørnenes Vedkommende mange Fortællinger om en Selvraadighed og Uregerlighed, der neppe kan have bestaaet med et skrapt faderligt Tilsyn, end sige med nogen alvorlig Tugt eller Revselse fra dennes Side.

Betegnende er Historien om Orm Storalfsen og hans Fader.

Ved Høbjergningen syntes den Gamle, medens han stod oppe i Stakken og tog mod Høet, at hans store, stærke 12-aars Dreng, der langede op fra de fire Heste, som sammenkoblede bar et Læs (man havde ingen Vogne paa Island), ikke arbeidede rask nok og gav sig til at skænde paa ham. Orm blev vred, kastede først alt Høet op i et Nu, og dernæst Hestene med, saa at Faderen blev kastet ned og fik tre Ribben knækkede.

Langtfra at blive vred herover reiser han sig op og siger ganske rolig:

— Det er ilde at ægge den Hidsige, og det er let at se, at Du vil blive en ilsindet Mand.

Her kan man ogsaa mindes, hvorledes Svend Tveskæg aftrodser sin Fader Skibe og Mandskab og bruger det lige imod hans Villie, eller hvorledes Hakon Jarl efter Slaget i Hjørungevaag finder sig i, at hans Søn Erik mod hans Villie giver de fangne Jomsvikinger Fred.

Paa mange Maader sørgede man for Børnenes Bekvemmelighed; Vuggen var almindelig i Brug, ligesom Lege og allehaande Legetøi, ofte kostbart, tjente til deres Morskab og Fornøielse.

Med det 15de Aar var Drengen fuldvoxen og traadte da ud af Drengealderen.

Nutildags har man i Danmark efter engelsk Mønster begyndt at øve allehaande saakaldet sport; for dette engelske Navn have vi et godt, ganske tilsvarende gammelt dansk Ord, „Idræt“, der her imidlertid betegnede baade legemlige og aandelige Færdigheder under eet. At blive og kaldes Idrætsmand var det egentlige Formaal for Drengens Opdragelse i den nordiske Hedenold, heri satte han sin Ære og Stolthed.

Vi skulle nu nævne en Del af de Legemsfærdigheder, som enhver Yngling maatte være i Besiddelse af for at kunne kaldes vel opdragen.

Hertil hørte først og fremmest, da Krigen var den vigtigste Syssel for den fribaarne Mand, al Slags Vaabenfærdighed, at hugge med Sværd, kaste med Spyd, ofte tvende ad Gangen, skyde med Bue, brydes, ride, svømme, løbe, løbe paa Skier eller Skøiter o. s. v. Ynglingen skulde dannes til

Helt, Legemsøvelser skulde hærde Legemet, og paa Sjælen troede man tillige at kunne virke ved at give ham Kjødet af vilde Dyr at spise og Blodet at drikke. Manden regnedes det til største Vanære ikke at have seet Mandeblod; ja man finder endogsaa, at Moderen glædede sig over, at hendes Søn havde begaaet et Drab, da hun heri saae i Tegn paa, at hendes Yndling vilde blive en dygtig Viking.

I flere af de ovennævnte Legemsøvelser udviklede Nordboen en Færdighed, der maa forbause: I Løbet indhentede han Hesten, med Vindens Hurtighed foer han paa Skier henover Snemasserne; heri var, som bekjendt, Fynboen Palnatoke en Mester.

Om Islænderen Skarphedin fortælles, at han paa Benskøiter hurtig som Vinden foer henover den tilfrosne Flod, satte i eet Spring over den aabne Rende paa 12 Alens Bredde, fortsatte paa den anden Side sit Løb og fældede midt i dette en af sine Fjender, samt derefter i samme Aandedræt foer samme Vei tilbage til sine Mænd.

Hvad Springning angaaer, da kunde Gunnar fra Hlidarende i fuld Rustning springe mere end sin egen Høide.

Ved Svømning kom det ikke blot an paa at svømme hurtig som en Sæl og at kunne tilbagelægge hele Mil, men, hvad der fornemmelig blev lagt Vægt paa, var at kunne holde længe ud under Vandet; at svømme i fuld Rustning og i Vandet krænge Brynjen af sig forstod blandt andre den norske Konge Olaf Trygvason.

Navnlig i Vaabenfærdighed kunde vel Nordboen siges at søge sin Lige.

Det var saaledes ikke noget ualmindeligt at kaste med tre korte Vaaben eller saakaldte Haandsaxe saaledes, at en af dem stedse var i Luften; ja, der var dem, der paa samme Maade kunde lege med ni Sværd, saa at syv bestandig var i Luften.

Ligesaa skifør Palnatoke var, ligesaa dygtig en Bueskytte var han; Opgaven blev her at skyde Od mod Od eller at træffe midt igjennem en andens Buestreng.

Blandt Færdigheder af en mere aandelig Natur nævnes Kjendskab til Runer, Indsigt i Digtekunsten, Kyndighed i Lovene og de gamle religiøse og historiske Sagn, Veltalenhed og Øvelse i fremmede Tungemaal, Færdighed i Tavlspil og Harpespil.

(Sluttes.)

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Paa en Strækning var den firkantede Gaard foran Hospitalet skilt fra Gaden ved et stærkt Jerngitter, mod hvilket Masserne længe forgæves forsøgte deres Kræfter. Endelig forkyndte høie Triumfraab, at Gitteret gav efter, og Masserne væltede ind i Gaarden, medens Flere blev kastede om og nedtraadte i Trængselen. Deres Skrig fyldte Luften.

— Mama, Mama! Hvad skal det betyde? spurgte den lille Feodora.

Moderen kunde ikke faae et eneste Ord frem, medens Zef flygtede bort fra Stuen og skjulte sig i det Indre af Huset.

Tummelen voxede, da de, der først vare komne ind, nu atter banede sig Vei ud paa Gaden, bærende med sig eller drivende foran sig de halvnøgne, fortvivlede Syge, som havde søgt Tilflugt og Hjælp i Hospitalet. Bedende strakte de i Fortvivlelse Hænderne op imod Himlen, medens Flere af dem sank om og udaandede med det Samme, saa snart de kom ud under aaben Luft.

Derpaa gav Mængden sig til at bære alle Møbler og løse Gjenstande ud, hvorpaa de slog Alt i Stykker, som grebne af et sandt Raseri. Forgæves søgte de at tænde Ild paa Bygningen og begav sig derfor hen til andre Dele af Byen, hvor lignende Udskeielser fandt Sted.

Dagen gled langsomt hen for de Ængstede, uden at Kaptain Graham vendte tilbage.

Henimod Aften hørte de Lyden af Heste, og en Afdeling af det Regiment, hvortil Feodoras Fader hørte, trak igjennem Gaden. Han hilste op, idet han vinkede venlig med Haanden; de lagde Mærke til, at hans venstre Arm blev holdt oppe af et Bind.

Ikke længe efter lød Salver af Geværskud og Kanontorden over til de Lyttende.

— De kæmpe, udbrød Moderen. De kæmpe, og han vil blive dræbt!

Først henad Midnat ophørte Skydningen, under hvilken den ulykkelige Moder havde siddet lyttende med Barnet trykket tæt op til sig, medens Zef knælede ned i et Hjørne af Stuen og bad til alle de russiske Helgener, hun rummede i sin Hukommelse, at de dog vilde beskytte og befri dem.

Tidlig den næste Morgen kom Faderen tilbage; hans Klæder vare overstænkede og tilsølede, og hans venstre Arm var saaret.

Han vexlede dæmpet nogle Ord med sin Hustru og trykkede et omt Kys paa den lille Feodoras Pande, idet han smilede; men samtidig antog hans Ansigt et træt, ængsteligt Udtryk.

— Du har Ret, sagde han, jeg maa gaa til Ro.

Han vaklede allerede og vilde sikkert være falden om, hvis hans Hustru ikke havde grebet ham og bragt ham hen til en Stol. Det varede længere Tid, inden Graham kom sig af sine Saar.

Aarsagen til disse forud beskrevne Scener var følgende:

I Nærheden af en af Moskovs Porte fandtes et Billede af Jomfru Maria, udstillet efter den russiske Kirkes Skik, for at Folket kunde tilbede det.

Det blev nu fortalt, at dette Billede eller rettere vel den hellige Jomfru selv havde vist sig i Drømme for en af hendes ivrige Tilbedere og beklaget sig over, at man forsømte hende, idet hun erklærede, at den eneste Maade, hvorpaa den forfærdelige Sygdom kunde holde op, var at Tilbedelsen af hendes Billede blev gjenoplivet.

Opflammet af Troesiver havde han efter denne Drøm taget Stade foran Helgenbilledet og forkyndte for alle Forbigaaende det Budskab, som den hellige Jomfru havde givet ham. Det uvidende Folks Overtro behøvede ikke meget for at sættes i Bevægelse. Som en Løbeild spredtes Fortællingen om denne Aabenbaring over hele Byen, og fra alle Kvarterer flokkedes man om Billedet, som de Troende tilbad under krampagtige Skrig og hysteriske Bønner om Hjælp og Frelse, medens der ophængtes Gaver af Klæder og Prydelser for dermed at kjøbe den hellige Guds Moders Naade.

Nu begyndte der Processioner til Billedet, i hvilke Usmittede og Smittede, Helbredede og Syge blandede sig mellem hverandre. Forgæves foreholdt man den blinde Mængde, at det var det sikkreste Middel til at udbrede Pesten.

Iblandt de faa, der forsøgte at tale det uvidende og overtroiske Folk tilrette, var ogsaa Ærkebiskoppen. Da han indsaae, at hans Opfordringer og Bønner Intet hjalp, besluttede han sig endelig til at lade Billedet borttage.

Dette lod sig imidlertid kun gjøre hemmelig og ved Nattetid, og det var i denne Anledning, at han var kommen til Feodoras Fader, hvem han ogsaa fandt rede til at hjælpe sig.

Forsøget blev imidlertid opdaget; de Soldater, der ledsagede Ærkebiskoppen og Kaptainen, blev drevne tilbage. Der reiste sig en Storm imod Ærkebiskoppen, hvem man udskældte for Kætter og truede paa Livet, saa at han maatte flygte til et Kloster udenfor Byen.

Imidlertid kaldte Kirkeklokkerne alle Byens Indbyggere paa Benene, og de Rædselscener paafulgte, som vi allerede have beskrevet.

De Syge blev med Vold slæbte hen til det hellige Billede i det affindige Haab, at de derved skulde helbredes, medens man dræbte Lægerne og deres Medhjælpere, hvem man troede skyldige i selv at have fremkaldt Pesten for egen Fordels Skyld.

Ærkebiskoppen blev dræbt af de blinde Ivrere, der trængte ind i Klosteret. Hverken det hellige Sted eller hans ærværdige Embede kunde frelse ham.

Hele denne forfærdelige Dag var Byen prisgiven disse fanatiske Banditter; de Enkelte, der prøvede at standse disse Excesser og berolige Masserne, gjorde det med Livsfare. Endelig lykkedes det at samle saa mange Soldater, at man med Udsigt til Held kunde gaa imod de Rasende.

Der opstod en hæftig Kamp i Gaderne, under hvilken Hundreder blev dræbte og saarede, andre Hundreder blev tagne tilfange og Resten adsplittet.

Over 60,000 Mennesker døde af Pesten i Moskov, først da Vinteren kom, ophørte Sygdommen. Det hed sig rigtignok, at det var Fyrst Orloff, der bortryddede den; han ankom nemlig kort efter disse Begivenheder til Moskov og tog fat paa sit Hverv med stor Kraft.

Imidlertid faldt Feodoras Moder i en haard Sygdom. Hendes Mand veg ikke fra hendes Side, uden naar Pligten kaldte ham bort.

En Dag kom Kaptain Graham hjem med en umiskjendelig Glæde udbredt over sit Aasyn og præget i hele sin Holdning.

Han havde faaet Orlov til at forlade Moskov og tage til St. Petersborg, hvad hans Hustru længe og inderlig havde ønsket. Hun mente, at en saadan Forandring af Opholdssted vilde være af stor Betydning for hendes Helbredelse.

Det var en lang Reise for en Syg og tilmed midt om Vinteren. Men ikke desto mindre er Vinteren i Rusland en gunstig Aarstid at reise paa, og deres Forberedelser vare snart gjorte. Reisen blev tilendebragt, og den syge Moder fandt sig taalmodig i den.

For en Tid syntes den virkelig at have skænket hende nyt Liv; men kort efter Ankomsten til St. Petersborg lod hendes svage Kræfter til at være udtømte.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Fornylig kunde man læse følgende Avertissement i et amerikansk Blad:

„Et ungt, rask Menneske, der er ude af Stand til at opnaa en saadan Beskæftigelse, at han kan ernære

sig paa en ærlig Maade, underretter herved de ærede Herrer Professorer i Medicin og Kirurgi om, at han mod en passende Godtgjørelse er rede til at underkaste sig Operationer, der som Forsøg foretages i Videnskabens Interesse. Billet, mærket Vivisektion, bedes indlagt paa Bladets Kontor."

Det franske Navn for en Hyrevogn er fiacre og viser hvilken Tilfældighed saamange nye Ord skylde sin Oprindelse. Den Første der (det var i 1650) faldt paa stedse at holde et vist Antal forspændte Vogne rede til Udleie var Nicolas Sauvage i Paris. Da han tilfældigvis boede i et Hus, der hed „Hotel Fiacre", fik hans Kjøretøier Navn efter Huset.

En fransk Herre, som i sin Kabriolet kjørte fra Paris til Kalais, blev paa Veien tiltalt af en Mand, der bad om at maatte lægge sin tunge Overfrakke ind i hans Vogn.

— Saa gjerne, sagde Herren; men hvorledes vil De faae den igjen, hvis De da ikke skal samme Vei?

— Min Herre, svarede den Anden paatagen naiv, je serai dedans (jeg vil selv være i den).

Humør.

Datteren: Moder, send Bud efter vor nye Læge. Jeg har en saadan Hjertebanken!

Moderen: Aah, den gaaer nok over uden Lægens Hjælp!

Datteren: Ja, men det er saa kjedeligt!

Kjøbmanden: Siig mig engang, Kudsk, hvad er der i de Fade, som De der har paa Vognen?

Kudsken (ligegyldig): Krudt.

Kjøbmanden (ængstelig): Min Gud, saa er De jo stadig i Livsfare; den ringeste Uforsigtighed kan da bringe Dem Døden.

Kudsken: Aa, det var det Mindste; men Hesten, Vognen og Seletøiet vilde gaa fløiten med det Samme. Det skulde gjøre mig mere oadt.

— Aa, det er ikke længer til at holde ud med min Logerende! Nu har jeg hver Dag i et halvt Aar sagt til ham, at hvis han ikke holdt op med saadanne Historier, saa sagde jeg ham øieblikkelig op. Men troer De, at det har hjulpet det ringeste paa ham?

— Men, kjære Kone, denne Kalvesteg er jo saa haard og seig, at den ikke er til at spise!

— Det finder jeg ogsaa, kjære Mand; det maa være Kjød af en tiaars Kalv!

— Siig mig, Herr Vicevært, hvorledes gaaer det med Indbetalingen af Husleien?

— Der er slet ingen, der betaler, Herr Huseier; men det er da alletider et godt Tegn, at der heller ikke er Nogen af dem, der siger os op.

Manden: Men siig mig, Kone, hvorfor I Kvinder ere saa pyntesyge og stadig ville have nye Klæder. Troer I da, at denne Luxus falder i Herrernes Smag?

Konen: Aa, vi ville jo heller ikke behage Mændene, naar vi blot kunne ærgre de andre Damer!

Karade.

Mit Første: et Træ, som tidt Skygge Dig bød,
Hvad eller et Bogstav, som her til Dig lød.
Mit Andet man kjender først rettest i Nød;
Mit Hele sidst ender i Havets Skød.

Bolle Faldhat og Jesper Donnerhat.

Opløsning paa Karaden i Nr. 19:

1879.

Rigtig opløst af: Peder Wiedewelter, N. A. Beck, Fyrst Bariatinskee, Thekla Ballensbæk, Arabella, Maja Stang, Søstrene Kolonade og Rafinade, Kamilletheodor, Skriverhans i Raadhusstræde, Skotlænder og Guldsmed, Magister Hummerklo, Den trekantede Morgenkappe, L. N. Hvad, Skotlænderen ved Volden, Den lyse Sommerfrakke, Lille Otto, Den aarvaagne Nøddeknækker, Alders-Roforeningen, Jørgen Tommerup, Trit, Fuglefængeren, M. Olsen, Slikmunden fra Vemmetofte, Vindmøller og Kadreier og Overundergeneralinde osv. von Jepsen født de Knaspersen.

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 22. 10 Øre. 2den Aargang.

Hjemvendende Munke.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

4de Kapitel.
Politibetjenten i Knibe.

Doktor Bitter var ikke kommen længer end udenfor Gitterporten, da han pludselig stod lige overfor Politibetjent Heſs, der ved Synet af ham veg sky til Side.

— Ei, hvad vil De her? spurgte Doktoren, idet han rykkede paa sine Briller. Det seer jo næsten ud, som om De ikke havde nogen ren Samvittighed.

Der gled et forlegent Smil hen over Embedsmandens røde, oppustede Ansigt.

— Hvorledes kan De tro det, Herr Doktor! svarede han. Jeg skulde ikke have en ren Samvittighed!

— Naa, ja, De stod jo igaar Aftes neden under Hotellets Veranda? Det skulde gjøre mig ondt, om De benyttede, hvad De har hørt ved denne Leilighed. De veed jo godt, at den gamle Görner siger en Del, han ikke kan indestaa for; men hans Sladder er dog netop uskadelig, fordi Enhver veed dette.

— Jeg bryder mig ikke om, hvad andre Mennesker tale om, dertil give mine Embedspligter mig nok at varetage.

— Hm, det kan man nu tage, som man vil, Heſs; i alt Fald vil jeg advare Dem, og jeg mener, De har Grund nok til at agte paa mine Ord. — Hvad søger De forresten her?

— Generalens Tjener har besværet sig over, at Fru Brinkmann indfinder sig her hver Dag og fremfører sælsomme Talemaader...

— Og saa vil De sige den stakkels Kone Grovheder, afbrød Doktoren ham ivrig. Dertil har De ingen Ret; Brinkmanns Enke har saa godt som enhver Anden fuldkommen Lov til at opholde sig her. Lad Dem ikke ophidse til at forivre Dem, Heſs; saa fast staaer De ikke, at Byraadet jo, naar der fremkom berettigede Klager over Dem, kunde sætte Dem Stolen for Døren.

Politibetjenten betragtede den ældre Herre helt forbløffet, medens denne aabnede Gitterporten til Riedels Villa. Da lynede pludselig hans Øine af Had og Hævnlyst, og med en Ed paa Læberne vendte Heſs langsomt tilbage til Byen, medens han speidede efter Nogen, hvorover han kunde lade sin Vrede gaa ud.

Nogle haabefulde Elever fra Elementarskolen sloges just nede ved Havnen. Med en kraftig Soldatered foer Heſs ind imellem dem og uddelte Ørefigen til høire og venstre, saa den lille Skare hylende foer fra hverandre.

Som det gjerne gaaer, samledes de Mishandlede atter i en ærbødig Afstand i god Enighed om at forhaane Politibetjenten, hvis Vrede ikke længer lod sig beherske, saa at han greb en Rorpind, der stod lænet op til Færgemanden Jakob Schorns Hytte.

Han naaede imidlertid ikke til Udførelsen af sit Forsæt; thi i det samme greb Færgemanden med sin senestærke Haand om Stangen.

— Slip! sagde Jakob med raa Stemme. I kunde senere komme til at angre, hvad I der har for.

Et Øieblik hvilede Betjentens vredeglødende Øine paa Færgemandens sammensluttede, knoklede Skikkelse og hans brede, gulladne Ansigt, der blev sat i Bevægelse af et haanende Smil.

— Slip selv! svarede Heſs befalende. Skal jeg lade mig forhaane af disse Knægte.

— Hvem har givet Eder Ret til at slaa Drengene? spurgte Færgemanden. Hvad kan det skade, om de slaaes lidt her paa den frie Plads? Det samme have vi jo gjort, da vi vare unge.

— Vil I hindre mig i at udføre min Pligt? vedblev Politibetjenten, idet han vedblev at holde fast paa Stokken. Det kunde komme Eder dyrt til at staa.

— Aah, I gjør ikke mig bange! Jeg behøver ikke at frygte Politiet, og det er min Rorpind, gode Mand. Væk med Fingrene fra min Eiendom!

Der havde allerede samlet sig en Del Mennesker, der lo høit, hvorved de kun yderligere opirrede Betjenten.

— I vil komme til at fortryde det! raabte han tænderskærende. Den, der forgriber sig paa en Embedsmand...

— Vær nu ikke barnagtig, Heſs! Hvem forgriber sig paa Eder? Drengene ere jo for længst borte; hvad vil I nu med Stangen?

Heſs slap virkelig Rorpinden og trak sin Noterebog frem; men Færgemanden lagde sin brede Haand paa Bogen og saae ham uforfærdet ind i Øinene.

— Ingen Narrestreger! sagde han i en fast Tone. Det er maaske kun en Bagatel at dreie Sagen saaledes, at jeg bliver straffet; men veed I ogsaa, hvad Følgen vil blive? Tænk paa gamle Dage, Heſs! Naar jeg engang begynder at tale, saa ville sikkert baade Drenge og Hunde herefter ikke have Noget at frygte af Eder.

Betjenten stirrede paa ham, hans Vrede var pludselig bortdunstet; kun en indre Angst afmalede sig i hans fortrukne Træk.

— Kom herind i Huset med mig, vedblev Færgemanden. Det vil neppe blive Eder behageligt, om Enhver hører, hvad jeg har at sige.

Hess lod til at indrømme Rigtigheden af denne Bemærkning, men mente dog at burde gjøre sin Myndighed gjældende lige overfor de Omstaaende.

— Hvad staa I der og gabe efter? raabte han; men da han i det samme fik Øie paa Görner, brød han pludselig af og fulgte hurtig Færgemanden ind i det lille Hus.

Ved Siden af Rentieren stod en lille, mager Mand med et overordentlig fiffigt Ansigt, der var omgivet af et tyndt, rødt Skæg. Da han holdt sin Hat i Haanden, kunde man tillige se, at den største Del af hans Hoved var saa glat og blank som en Billardkugle.

— Kan De fatte det, Herr Görner? spurgte han.

— Nei, Hennemann, svarede Görner paa Barberens Spørgsmaal. De maa engang føle Schorn paa Tænderne, naar De barberer ham.

— Den gamle Schorn er taus som Graven, og nysgjerrige Spørgsmaal ere ham en Gru; lad De Dem hellere en Dag sætte over af ham og se saa, hvormeget De faaer ud af ham.

— Ellers ikke noget Nyt?

— Jo, der er jo kommen en Zulukaffer til „Solen".

— Det veed jeg allerede; men Kaffer er den Fremmede just ikke.

— Det troer De nu, fordi han har givet sig et hjemligt Navn i Fremmedbogen. Hvormange skibbrudne Matroser ere ikke komne til Afrika og blevne Kafferhøvdinger? Jeg har læst mange mærkværdige Historier derom.

— Det er kun i forrykte Romaner.

— Nu kan De tro, hvad De vil; men naar saadan en Kafferkonge har samlet rigtig mange Skatte, lader han sine brune Hustruer sidde og forsvinder til Europa, hvor han saa spiller den fornemme Mand. Pas De paa, om jeg ikke faaer Ret! For en Timestid siden har han været paa Klemenshvile. Maaske Generalens Søn ogsaa er bleven Høvding dernede.

— De har en levende Fantasi. Veed De, hvorhen Doktor Bach er reist?

— Nei, men De har vel hørt, at Herr Riedel har faaet Lungebetændelse?

Görner fik ikke Tid til at yttre sin Forundring over denne Nyhed, da hans Opmærksomhed blev henvendt paa Politibetjenten, som just traadte ud af Færgemandens Hus.

I en saadan Forfatning havde han endnu aldrig seet denne Mand; hans ellers røde Ansigt var ganske blegt, Blikket stivt og glandsløst. Han syntes ikke at bemærke Nogen og gik med vaklende Skridt ind til Byen.

Da han naaede ind i sin Bolig, der laa i Raadhuskjælderen, styrtede den af saa mange frygtede Mand sammen paa en Stol.

Hans Kone blev strax aldeles forfærdet ved at se ham saaledes, men satte derpaa Hænderne i Siden og begyndte med sin gjennemtrængende Stemme:

— Hvad er det? Har Du nu igjen gaaet fra Værtshus til Værtshus, Anton? Det tager snart en Ende med Forskrækkelse med Dig!

— Passiar! Jeg er saa ædru som en nysødt Kattekilling; der er ikke kommet en Draabe over mine Læber.

— Hvad er der da i Veien?

— Skal dette Hundeliv vare ved længe, kunne vi lige saa gjerne styrte os i Rhinen.

— Hvad er der da passeret?

— Jeg vilde tugte nogle uvorne Krabater, der sloges ved Havnen, og saa holdt Færgemand Schorn mig tilbage. Da jeg vilde notere ham, talte han om gamle Historier og... Det ærgrer mig, at jeg ikke strax huggede ham ned med min Sabel.

Hans Kone betragtede ham forfærdet, idet hun stammede:

— Hvad har han da sagt?

— Han veed Alt!

— Alt? spurgte hun.

— Ja, Pokker maa vide, hvor han har faaet det at vide fra; men formodentlig kan han Intet bevise.

— Saa behøve vi heller ikke at være bange for ham. Uden Beviser vover han neppe at anklage os.

— Det troer jeg heller ikke han gjør; han har neppe selv nogen ren Samvittighed. Kunde jeg uden Opsigt skaffe mig ham fra Livet, forskrev jeg mig gjerne med Hud og Haar til Djævelen.

— Anton! udbrød hans Kone.

— Giv mig da et godt Raad! svarede Hess.

Konen hentede en Flaske og Glas frem af et Væggeskab og skænkede i for ham.

— Drik! sagde hun. Modet maa man ikke tabe. Nu veed vi, at vi maa vogte os for Færgemanden; maaske der engang findes en Leilighed til at komme bag paa ham.

— Men hvis man nu afsætter mig, som Doktoren truede mig med. Vi have endnu langtfra Penge nok til at kunne leve deraf; selv om Du fik de bedste Pladser som Vaagekone, hjalp det dog ikke.

— Hvor der ingen Syge er, skal det heller ikke hjælpe stort.

— Ingen Syge? Den gamle General har faaet sin Gigt igjen, og Herr Riedel skal ogsaa være syg. Du skulde gaa til Generalen; Du kjen-

der saa mange Husraad imod Gigt, og Du veed da, at de Syge have mere Tillid til Dig end til Doktoren.

— Men, hvis nu Tjeneren ikke lader mig komme ind? spurgte hans Kone betænkelig.

— Saa gaaer jeg selv derud. Jeg kan jo benytte Hunden som Paaskud.

Heß havde imidlertid reist sig og saae ud paa Torvet.

— Der løber, min Sandten, Generalens Hund igjen løs. Jeg vilde give Noget til, om Hundefangeren...

— Anton! udbrød Konen, da hun saae ham i Begreb med at aabne Døren.

— Naa?

— Gaa af Veien for Færgemanden!

— Han skal blot tage sig i Agt for mig, mumlede Politibetjenten.

Med disse Ord styrtede han ud; Brændevinen havde gjengivet ham hans Mod. Nu kunde der komme, hvad der vilde, han var i Stemning til at byde Alt Trods.

(Fortsættes.)

Hjemvendende Munke.

Foraaret i Syden kommer ikke som her, snigende langsomt og afbrudt af vinterlige Anfald, saa at man bliver helt forvirret i Aarstiderne. Lige som Natten, der pludselig afløser den straalende, varme Dag med tæt Mørke og stærk Afkjøling, skifte Aarstiderne i Spring.

Modsætningerne ligge der altid meget nær hinanden.

Skjøndt Naturen har en Fylde og Kraft, Solen en Varme, der modner hurtig og hurtigere bringer den nedfaldne Frugt til at forraadne, og Mennesket føler helt anderledes Blodet bruse og syde i sine Aarer end under de nordlige Bredegrader, findes der midt i de smukkeste og frugtbareste Egne mørke, tillukkede Klostre, hvor Mennesker indeslutte sig i deres feireste Ungdom og love at forsage hele den lyse, lokkende Verden udenfor sig.

Foraaret eller Sommerens første Dage, om vi saa ville, har meldt sig i Klosterhaven, og som en Trækfugleskare drog de kutteklædte Brødre, to og to sammen, ud tidlig i Morgenstunden for at samle milde Gaver hos Omegnens Befolkning.

Den yngre Broder Johannes ledsager nu den ældre Læremester Pater Franciskus, der i al sin Værdighed troner paa Æselet, overvældet af Solens brændende Straaler og hensunken i andagtsfulde Betragtninger over de gode Gaver, hans Skriftebørn har belæsset Æselet med, lukker han af og til Øinene. Verden udenom ham maa ikke forstyrre ham, medens den fede Kapun for hans indre Blik viser sig vel tilberedt og dampende paa Spisestuens Bord.

Den unge Johannes har endnu meget at lære, inden han naaer sin Foresattes Sindsro, og dog gaaer han med den stive Haarskjorte paa sit bare Legeme, han faster omkap med sin Navne fra Ørkenen og feirer alle Martyrdagene med at hudflette sin egen Krop.

Men dog kan han ikke holde Foraarstankerne ude af sit Sind, de trænge derind, lige som Sommerfuglene finde ind igjennem Cellevinduets Jernstænger, og medens han driver Æselet frem, flyver Blikket fra Blomst til Blomst langs Veien og følger de lette Skyer paa deres Flugt henover den i Sollyset dirrende Himmel.

Uvilkaarlig standser han og holder Dyret an, da en Bondepige møder dem og ærbødig trykker sig op imod Muren for at lade de fromme Brødre passere forbi.

Et Øieblik hviler hans Blik paa hende, og en syndig Tanke, om at denne Verden dog eier saa meget Skjønt, som han ikke tør kjende, gaaer igjennem hans Sjæl. Da husker han paa Skriftestolen og mumler et „Viig fra mig!“ medens han gjør Korsets Tegn for den unge Pige.

Pateren paa Æselet slaaer Øinene op, udstrækker mekanisk sin Haand til Velsignelse og mumler:

— Et Anker Vin og en Rosenkrands!

Øinene lukke sig igjen, og de Tre skride langsomt hen ad den solbeskinnede Vei til Klosteret, hvor Æselet længes efter sin kjølige Stald, Pateren efter Refektoriets velbesatte Bord og den unge Broder efter Bodsøvelserne i sin stille Celle.

Kl. St.

Opdragelse og Ungdomsliv

hos vore hedenske Forfædre.

(Slutning.)

Hvad Pigebørnenes Opdragelse angaaer, da var denne væsenlig lagt an paa at gjøre dem til dygtige Husmødre; i de almindelige kvindelige Sysler, som VæFNING, Brodering, vare de som oftest meget kunstfærdige.

Hos Nordboerne var det en herskende Tro, at der hos Kvinden var noget helligt, guddommeligt, og

denne Opfattelse af hendes Væsen har vel ikke mindst bidraget til den forholdsvis mildere og agtelsesfuldere Behandling af hende hos vore hedenske Forfædre fremfor hos mange andre af Oldtidens Folk. Overalt, hvor hun viste sig, indgød den nordiske Hustru Agtelse og stundom Ærefrygt. Medens — for at opstille en skærende Modsætning — for den græske Kvinde Dørtærskelen kunde siges at være Husets Grændse, levede den nordiske Kvinde et ganske anderledes frit og ubundet Liv, deltog i offentlige Sammenkomster og selskabelige Forlystelser, hvor hun end ikke bluedes ved under Gjæstebudet at kredentse Bægeret med en lille Skaaltale. Ved saadanne festlige Lejligheder toge begge Kjøn Plads ved Bordet, idet man enten sad parvis hos hinanden og drak af eet Horn sammen; dette kaldtes at drikke „tvemænnings", og Kvinderne kunde da her vel tage det op med Mændene i at gjøre Besked; eller ogsaa optoges Sidebænkene i Hallen udelukkende af Mandfolk, medens Kvinderne sade paa Rad paa Tværbænken for Hallens ene Ende, altid ordnede efter Byrd og Anseelse.

En af de sjeldnere omtalte Forlystelser for Ungdommen af begge Kjøn, men som dog nævnes, var Dands, hvor da Hovedsagen synes at have været at støie, springe og hoppe saa meget som muligt.

„Faldefykir" var Navnet paa en Springdands, saa voldsom, at de kvindelige Dandseres Hovedtøi (Fald) „føg" omkring dem til alle Sider; foruden dette er „Vikivaki" et af de Navne, vi endnu have tilovers paa nogle af de mest yndede Dandse.

Ved et Gjæstebud hjemme hos Forældrene maatte de voxne Døtre altid være med for at underholde Selskabet. Det smigrede en Fader ved en saadan Leilighed at kunne lade en vakker Datter vise sig og byde velkommen, og neppe kunde der times Gjæsterne en større Opmærksomhed fra Værtens Side, end naar denne lod sin Datter bære deres Horn og begynde Skaalerne.

Kong Granmer havde en Aften et Drikkelag hos sig; sin Datter Hildegun lod han nu klæde sig paa og drikke Gjæsterne til; hun gjorde det, tog et Sølvbæger, skænkede det fuldt og sagde, idet hun stillede sig hen for Kong Hjørvard:

— Eders Sundhed, I Øsinger alle! Hrolf Krakes Skaal!

Dermed drak hun Bægeret halvt ud og gav det til Hjørvar; siden satte hun sig til at drikke og tale med ham den hele Aften, og Enden blev, at Hjørvard trolovede sig med hende og holdt Bryllup kort efter.

Man tillagde Kvinden fortrinlig Gave til at tyde Drømme, ligesom hun ogsaa var i Besiddelse af en efter Datidens Standpunkt ret antagelig Indsigt i Lægekunsten, dog væsenlig som Saarlæge. Som hun satte Pris paa Mod og Behjertethed hos Manden, saaledes var en vis Mandighed og Bestemthed et Hovedtræk i hendes eget Væsen, hvorfor hun ofte roses; ja mangen en Helt, f. Ex. Regnar Lodbrog, valgte forsætlig helst en saadan Kvinde til sin Hustru „for at give sine Sønner et Møderne, saa at deres Hjerter kunde due".

Derfor var der ikke mindre hos vore Forfædre en levende, men forunderlig ren Sands for kvindelig Skjønhed; Natsol, Dagens Sol, den Melhvide og mangfoldige andre Tilnavne vise noksom, hvilken Glæde Skjønheden kunde fremkalde hos Mændene og hvor smukt de kunde udtrykke den.

Begge Kjøn færdedes vel stedse mellem hverandre, og Ynglingen turde vel gjæste den unge Mø i hendes Kammer eller Jomfrubur, men med alt dette var den nordiske Mø og Hustru et Mønster paa Blufærdighed, Kyskhed og rene Sæder, der forherliges overalt og ved talrige Exempler.

Forgæves at bie paa Beiler og saaledes at have Udsigten til at blive gammel Mø var vel det værste, der kunde times den unge Pige; imidlertid fandtes ikke det sømmeligt, strax at give den første den bedste Beiler sit Ja; først gjennem allehaande Trængsler og Farer, selv for Livet, lykkedes det ham mangen Gang at vinde den Elskede, i hvis Øine Mod og tapre Bedrifter ved Siden af ædel Byrd og mandig Skjønhed var den bedste Anbefaling for den beilende Yngling; Hamunda vilde ikke vide noget at sige af Kong Frode, der endnu ikke havde vundet sig noget berømmeligt Navn, og Halfdan maatte drage ud paa Tog for at gjøre sig værdig til Gyrides Haand.

Skjøndt Pigen vel i Reglen ikke blev bortgiftet imod sin egen Tilbøielighed, men havde sit frie Valg, kunde dog ikke nogen virkelig Forbindelse finde Sted uden hendes naturlige Værges Samtykke; Frieriet maatte under alle Omstændigheder begynde hos Faderen eller den, der var hende i Faders Sted. I et Afslag fandt man sig i Reglen ikke godvillig; Følgen var stundom en Udæskning til Tvekamp, skulde end den Elskede vindes ved Faderens eller Broderens Død.

Sluttelig ville vi blot minde om et eget Træk, der af og til forekommer, nemlig at en Dreng slet ikke vilde arte sig, slet ikke lege eller øve sig i nogetsomhelst, men ligge og døse, helst ved Arnestedet, hvor han da laa og væltede sig i Asken og aad Kul uden nogensinde at tage sig det allermindste for, hvorfor han ogsaa, snavset og smudsig som han var, kun tjente til Latter og Spot for de øvrige af Husets Beboere, der kaldte ham Tosse og Kulbider.

Dog, naar sligt fortælles om en Dreng, er

det altid Indledning til Fortællingen om en mærkelig Opvaagnen; de aandelige og legemlige Kræfter have kun slumret for ved et eller andet indtrædende Tilfælde pludselig at vækkes og bryde frem i overraskende Vælde.

Den navnkundige nordiske Helt Stærkodder laa, saaledes fortælles der, lige til sit tolvte Aar paa Gulvet ved Ilden og bed Kul. Om en lignende vældig Stridsmand, Thorstejn Thorgnyssøn, hedder det, at han, lige til han blev voxen, laa paa Gulvet, saa lang han var, med Ilden paa den ene Side og en Askehob paa den anden, saa Folkene i Huset faldt over hans Ben.

Ganske uventet forlangte han at følge sin Broder paa Vikingetog; da han havde reist sig og var bleven vasket og klædt, forbausede han alle ved sin Størrelse og Styrke og blev siden en udmærket Kæmpe.

Lige saa dorsk var ogsaa Islændingen Odd Arngeirsøn; hans Fader og Broder vare engang gaaede ud i stærkt Snefog for at lede efter Kvæget; de bleve længe borte, og Odd gik ud for at søge efter dem; en Hvidbjørn havde dræbt dem begge og Dyret laa over sit Bytte. Odd dræbte Bjørnen, førte den hjem og fortærede den. Ved at dræbe Bjørnen, sagde han, havde han hævnet sin Fader; ved at æde den havde han hævnet sin Broder.

Hos vore hedenske Forfædre viste den krigerske Aand sig ikke sjelden som en Art krigersk Begeistring, et formeligt Raseri, i hvilket de ligesom afførtes deres menneskelig Natur, viste sig galne ligesom Hunde og Ulve, tudede forfærdelig, bede i deres Skjolde og slugte Stumper deraf, bleve stærke som Tyre og Bjørne, saa at Sværd og Jern ikke kunde bide paa dem osv.

Krigere i en saadan Forfatning kaldtes Berserker, et Navn, der kommer af ber (bar) og serkr (Staalsærk) og tilkjendegiver, at de gik i Kampen med ubedækket Bryst. Denne Tilstand af fuldkommen Fornuft- og Billieløshed kaldes Bersærkergang og tilskrives i Almindelighed en Art Trolddom; Bersærkerne tænktes da ligesom fortryllede, idet de med Afførelse af deres naturlige Skikkelse antoge en anden Ham; heraf Benævnelsen hamstærk om saadanne rasende Krigere.

En høi Grad af Træthed og Udmattelse var sædvanlig Følgen, naar den naturlige Tilstand vendte tilbage, og det betragtedes som noget ondt at være Bersærk, saa at det endog kunde blive en Stordaad at fælde en Flok saadanne Slagsbrødre.

Dog — vore Fædre vare trods al Vildhed og Grumhed ikke Barbarer: de kunde godt adskille den raa Slagsmaalskamp, Kampen for Kampens Skyld, fra den Kamp, der førtes med ædelt Mandemod og søgtes for at vinde Hæder og ligesom en Selvforvisning om, at man agtede godt Ry og Stordaad for mere værd end Livet.

Fremmed i Rusland.

(Forsat.)

Endelig fortalte Barnepigen en Dag den lille Feodora, at hendes Moder havde ønsket, at hun maatte leve, og Barnet var allerede stort nok til at vide, at Russerne med disse Ord pleie at meddele et kjært Væsens Død.

Hun saae endnu engang sin Moder, da laa hun i den sorte Kiste, stille og rolig, saa vidunderlig smuk og forklaret.

— Du stakkels, moderløse Barn! sagde Faderen, som stod ved Siden af Kisten.

Han trykkede den Lille til sit Bryst, medens tunge Taarer rullede ned ad hans Kinder.

Fra da af var Feodora hans eneste Ledsager, indtil han nogen Tid efter fik Ordre til at begive sig til Hæren i Vallakiet, medens hun blev sendt til England for at opdrages.

Dengang var hun ti Aar gammel, og hun saae først Rusland igjen, da hun var nitten. Hendes Hændelser paa den Tid have vi alt meddelt vore ærede Læsere i Begyndelsen af vor Fortælling, og vi behøve vel ikke her at tilføie, at hendes Reisefælle, den unge Paul Moth, der frelste hendes Liv, havde gjort et uudslettelig Indtryk paa hende.

16de Kapitel.

I Generalens Hus.

Vi skulle endnu gjøre vore Læsere bekjendte med Feodoras Liv hos Madame Roskin, hvor man vil mindes, at hun var bleven optagen efter Faderens pludselige Død.

Hun indsaae snart, at hun kun af Navn var antaget til Lærerinde for Generalens Datter.

Den lille Kathrine var kun fem Aar gammel og endnu stadig under sin Ammes Opsyn. Madame Roskin tillod sig ogsaa at smile muntert, da Feodora udtalte Ønsket om snart at overtage sin Pligt.

— Det kunne vi altid tale om, sagde hun.

Førend Feodora kunde fremkomme med nogen Indvending, vedblev hun:

— Disse smukke Efteraarsdage ere altfor henrivende, til at man bør tilbringe dem ørkesløse inden Døre. Skulle vi lade spænde for eller tage en Seiltur paa Søen?

Feodora yttrede sin Frygt for, at hendes Sind

endnu var altfor betaget af Sorg, til at hun skulde blive nogen underholdende Ledsager.

— Netop derfor maa vi se at finde paa nogen Adspredelse for Dem, indvendte Madame Roskin venlig. Lad os da tage os en Seiltur!

Hun gav derpaa Ordre til at en Lystbaad skulde gjøres istand, og efterat de havde indhyllet sig i deres Overtøi, begav de sig ned til Stranden, ledsagede af Madame Roskins Pige.

Feodora mindedes aldrig at have seet et smukkere og elskeligere Ansigt end denne livegne Piges. Hun var meget ung, og dette forøgede kun yderligere Feodoras Medlidenhed med hende, naar hun saae hendes frygtsomme Skælven og sorgfulde nedslagne Blik, hvergang hun kom i Nærheden af sin Herskerinde.

— De veed ikke, henvendte Madame Roskin sig til Feodora, hvilken stadig Kval jeg har med denne Natalia, saa utaknemmelig en Skabning hun er. Vil De tro, at efterat jeg taget denne Pige op fra en af de usleste Hytter paa Godset, opdraget hende og udvalgt hende til min stadige Omgang, har hun været egensindig nok til at beklage sig over sin Skæbne og vovet at sige til mig, at hun vilde ønske jeg havde ladet hende forblive i sin oprindelige Uvidenhed og Usselhed!

Disse Ord bleve sagte paa Fransk; men Natalia, som sad ved deres Fødder under Baadens Solseil, maatte dog ikke alene have hørt, men ogsaa forstaaet Ordene. Farven veg fra hendes Kinder og vendte pludselig tilbage; hendes smukt formede Læber bævede svagt, og et Øieblik løftede hun sine dybe, blaa Øine op imod sin Herskerinde.

Taarerne stode hende i Øinene; der var et Udtryk af Dødskamp i Blikket.

Feodora hviskede sagte til Madame Roskin:

— Natalia har vistnok forstaaet os, Madame!

— Det burde hun ogsaa kunne, ellers havde hun kun daarligt lært Fransk. Men jeg maa bedre sætte dem ind i Sagen. Hvad mener De om, at hun har dristet sig selv til at vælge sin tilkommende Brudgom — en uværdig Drømmer, der er utilfreds med Alt — uden først at spørge mig tilraads? Derefter har hun vægret sig...

Et svagt, fortvivlet Skrig trængte sig frem over den Livegnes Læber.

— Madame, Barina, bedste Herskerinde! Hav Medlidenhed! stammede Natalia og vred sine Hænder.

Dette Fortvivlelsens Udraab syntes et Øieblik at have vakt en mildere Følelse hos Madame Roskin, og hun vedblev venligere:

— De seer, hvilket taabeligt Barn, hun er; hun veed ikke, hvad der er til hendes eget Bedste.

Men det varede ikke længe, førend hun atter slog over i den tidligere bydende Tone:

— Vogt Dig, Natalia! Endnu ligger din Lykke i din egen Haand; men hvis Du fremturer i din Haardnakkethed, vil Du herefter indsee, at din Skæbne er i mine Hænder.

Den unge Pige løftede ikke tiere sine Øine fra Jorden, men hendes Hoved sank dybere og dybere ned imod Baadens Bund.

Da hun atter hævede det, var ethvert Spor af Bevægelse forsvundet derfra.

Denne Udflugt skaffede kun Feodora en ringe Fornøielse, og dog var hele Naturen rundt omkring fuld af Fred, Ro, ja Kjærlighed.

Da de vare komne tilbage fra deres Seiltur, huskede Madame Roskin pludselig paa, at Feodora Graham ikke havde Nogen til at opvarte sig, og yttrede et Par Ord derom.

Hun svarede, at hun var vant til at opvarte sig selv. Dette Svar vakte hele den fornemme Dames Forbauselse; hun kunde ikke fatte, hvorledes man kunde leve uden stadig at have Nogen til Hjælp lige ved Haanden.

— Men husk paa, Madame, jeg er ingen fornem Dame, indvendte Feodora.

— Mit kjære Barn, De maa ikke bedrøve mig, det er aldeles nødvendigt. Jeg har udseet en ung Pige til Dem, som jeg nok troer, vil vise sig villig og lydig. Mava, kom herhen!

Den Tilkaldte nærmede sig dem ærbødig. Hun saae godt ud; den landlige Dragt klædte hende net.

— Mava, vedblev hendes Frue. Fra nu af er Mademoiselle Graham din Herskerinde. Du maa tjene hende lydig.

Førend Feodora kunde forhindre det, laa den unge Pige paa Knæ for hende og kyssede hendes Haand.

— Foden, Mava, Foden! udbrød Madame Roskin bydende.

Mava rødmede dybt og bøiede sit Hoved. Havde Feodora ikke hurtig løftet hende op og traadt tilbage, vilde hun have kysset hendes Fod.

— Mava er en god Pige, vedblev Feodoras Beskytterinde; men hun er stolt. Hun maa ydmyges itide. Hun er imidlertid vel oplært; men hvis hun skulde forsømme sine Pligter og vise Ulydlghed, min Kjære, saa vil en Tugtelse snart lære hende Fornuft.

— En Tugtelse?

— Ih ja, en Revselse; det er den eneste Maade...

— Men, Madame, det kan jeg ikke...

— Det er kjedeligt nok, indrømmer jeg; men det er nodvendigt. Kan De ikke bringe det over Deres Hjerte, maa De strax sende Mava til mig, hvis hun skulde vise sig ulydig.

Noget efter at Feodora havde trukket sig tilbage

til sit Værelse, lød en sagte Banken paa hendes Dør, og Mava traadte ind.

Atter knælede hun for hende; men Feodora reiste hende op og bad hende aldrig mere nedværdige sig selv og hende ved en saadan Ydmyghed.

Hun stod op, og Feodora gav hende Anvisning paa noget Arbeide.

En Tid var hun tavs, men derpaa løb hun hen til Feodora, greb hendes Haand og bedækkede den med Kys og udbrød:

— Hvis jeg fortjener Tugt, vil De slaa mig, Mademoiselle, ikke sandt? De vil ikke sende mig til Barina? Gjør det ikke, hun slaaer saa haardt; meget haardt, naar hun er vred!

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Herre, der for nogle Aar siden i en parisisk Juveleerbutik stod og undersøgte en gammeldags Ring, kom til at ridse sig paa den skarpe Kant. Næsten umiddelbart derefter følte han en ganske eiendommelig Følelse over hele sit Legeme, fulgt af Lamhed, og en tilkaldt Læge erklærede ham for forgiftet. Ringen blev undersøgt og af Lægen, der i lang Tid havde opholdt sig i Venedig, erklæret for at være en „Dødsring". Den var prydet med en Løveklo af Staal, imellem Tæerne opdagedes en fin Spalte, som var fyldt med en stærk Gift, der havde vedligeholdt sig i maaske over hundrede Aar.

Saadanne Ringe bleve tidligere forfærdigede i Venedig, for ved et venligt Haandtryk at bringe en besværlig Fjende ud af Verden.

Humor.

Karl: Mama! Vor Lærer vil idag vise os Solformørkelsen!

Moderen: Det var pænt af ham, Karl; men gaa for Guds Skyld ikke for nær!

En ældre Pebersvend sagde fornylig til „en yngre Dame":

— Nu tildags bære Damerne flere Smykker, end de bar, da jeg var ung; men der er een Prydelse, jeg altid har beundret, som jeg nu næsten aldrig seer.

— Og det er? spurgte Damen.

— Et Fingerbøl! lød Svaret.

Gaade.

Hvis jeg misted' den første af fire Dele,
Da blev jeg et Hele.
Nu skulde jeg komme, det si'er Almanakken.
Det bliver ved Snakken!
Siger Vinterfrakken.

Kl. St.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 20:

Nihilisme.

(Nil—Lim—Line—Himmel—Slim).

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, Georg Wiinholt, W. og O. Borregaard, Smedens Anna, Lulu, Kun en Spillemand, Den flyvende Hollænderinde, Markus Holm, N. A. Beck, En gammel O-B-S-broder, Den aarvaagne Nøddeknækker, Peder Wiedewelter, En Skærsommernatsdrømmer, Fyrst Bariatinskee, Organisten ved Marmorkirken, Tante Stanse, Sækkepiberen, Slotsfeen, Den trekantede Morgenkappe, Fuglefængeren, Børsmatadora, En Løsgænger, Godske, Søstrene Kolonade og Rasinade, Alders-Roforeningen, Gaaden i Bagergade, N. A. Holm, O. Grosell og Blæksprutten fra Gammelstrand.

Karaden i Nr. 18 endvidere af: Tillemo'r fra Randers.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Altfor ligefrem.

J. E. Ørsted: Egner sig desværre ikke for Bladet. Det er desuden langt fra Sommer endnu.

Abonnent paa Morsø: Største Delen af ældre Aargange (men uden Tillæg) kunne faaes for halv Pris. Deres Anke mod de sidste to Linier i Bladet forstaa vi ikke.

☞ Med dette Nr. følger 14de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Indhold: Hvem er Gjerningsmanden? (fortsat.) — Hjemvendende Munke (med Xylografi.) — Opdragelse og Ungdomsliv hos vore hedenske Forfædre (Slutning.) — Fremmed i Rusland (fortsat.) — Snurrepiberier. — Humor. — Gaade. — Opløsning.

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Lriers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 23. 10 Øre. 2den Aargang.

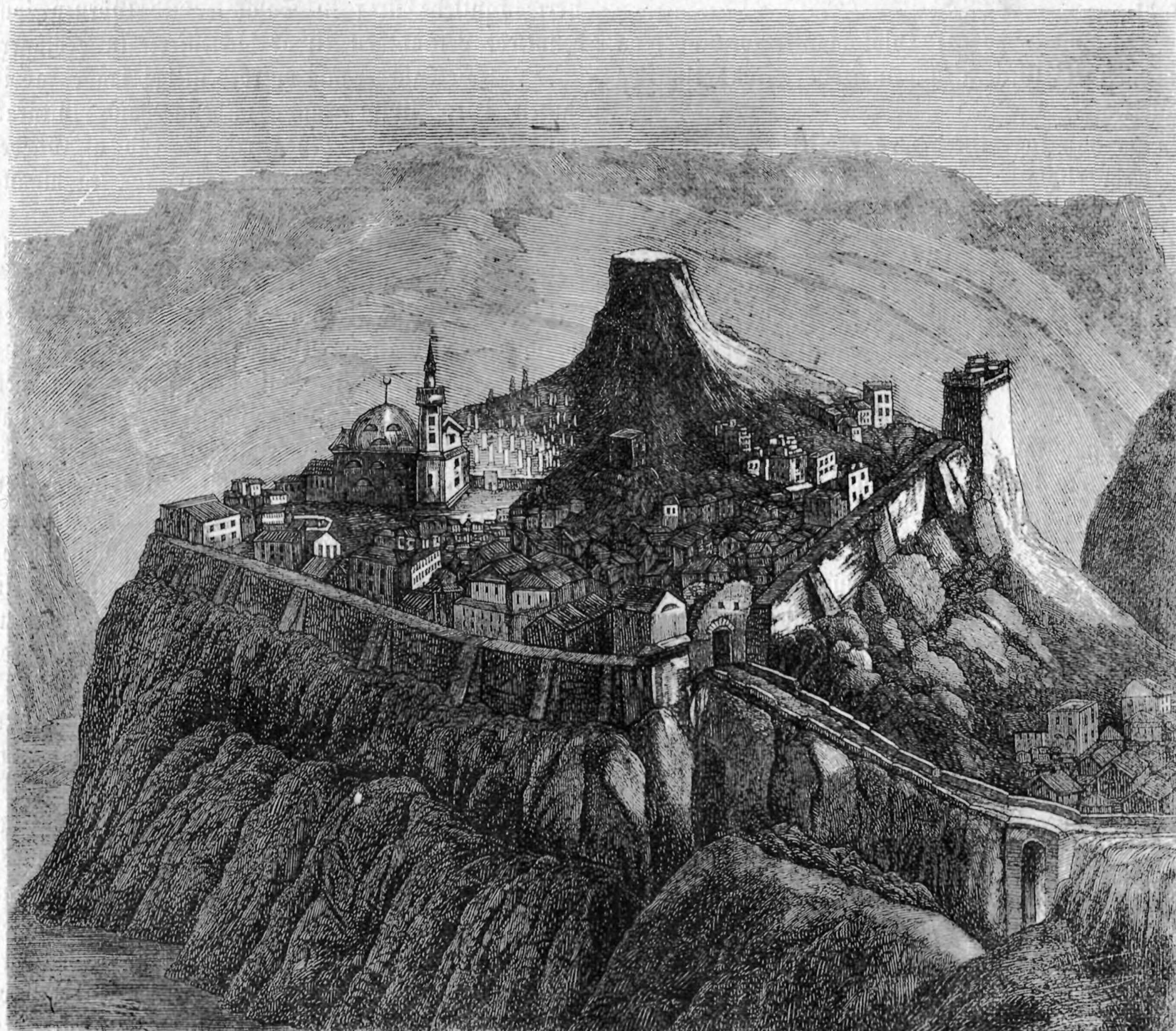

Tirnova.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

5te Kapitel.

Skovriderens Enke.

Det faldt Görner lettere end han havde ventet at udforske den Fremmede og vinde hans Fortrolighed. Doktor Winter syntes ogsaa paa sin Side at føle en vis Trang til at søge Underretning om Generalens og de bedre stillede Bybeboeres Forhold.

Efter Bordet drak de i Forening Kaffe paa Verandaen, og inden Aften vidste Görner Alt, hvad han kunde ønske sig.

Den næste Dag var Doktor Winter indbudt til Middag hos Generalen og lærte ved denne Leilighed Husets Damer at kjende. Hans varme, hjertelige Deltagelse i Forbindelse med hans Elskværdighed indtog Damerne for ham, lige som han havde vundet Generalens Tillid fra det første Dieblik af.

Det sidste Spor af Tvivl maatte forsvinde, da han overrakte Generalen den afdøde Søns Uhr og Signetring.

Da han tog Afsked med Familien, modtog han en Indbydelse til den næste Formiddag.

Neppe var han kommen udenfor Villaen, før han stod lige overfor en høi, mager, i dyb Sorg klædt Kvinde, der syntes at have ventet paa ham. Bruno Winter blev staaende og betragtede hende forbauset, da hun med hul Stemme spurgte:

— De kommer fra dette Hus, havde De Forretninger derinde?

Da han tav, vedblev hun:

— Hvis Retten har sendt Dem derhen, maa De ogsaa forhøre mig; mine Vidnesbyrd ere af stor Vægt.

— Deres Vidnesbyrd? spurgte han, idet han gik ind paa hendes fixe Ide. Hvad kan De meddele?

— Jeg er den Myrdedes Enke. Hvad der skete dengang, lever endnu saa friskt i min Hukommelse, som om det først var skeet igaar.

— Men hvem vil De da anklage for Mordet?

— Generalen! Dengang vilde Ingen høre; saaledes gaaer det altid, naar en rig og anseet Mand bliver anklaget.

Doktorens Interesse var vakt, og han besluttede at gaa ind paa hendes Ideer.

— Lige Ret for Alle! udbrød han.

— Jeg veed, hvem der har skudt min Mand, og jeg hviler ikke, førend Straffen har rammet den Skyldige, vedblev hun.

Bruno Winter nikkede. Kjendskabet til denne Hemmelighed kunde blive af stor Værdi for ham.

— Men De maa kunne fremlægge Beviser, sagde han, idet han langsomt gik hen ad Veien ved Siden af hende.

— Beviser! gjentog hun. Dem har jeg; naar maa jeg komme til Dem?

— Til mig? svarede Winter hurtig. Det vilde neppe være raadeligt; saa vilde Folk snart erfare, hvad vi havde for. Hvor boer De?

— I det lille Hus bag ved Kirken.

— Vil De vente mig i Aften?

Hun nikkede med Hovedet, medens et tilfreds Smil gled hen over hendes Ansigt.

Høflig lettede Doktoren paa Hatten og tog Afsked med Enken. Han var ikke gaaet mange Skridt, før han mødte Gørner, der opfordrede ham til at vende tilbage med sig; han haabede da at kunne indføre ham i Riedels Familie, hvorom den Fremmede tidligere havde yttret et Ønske.

Da de naaede hen til Haven, sad hele Familien Riedel paa Terrassen, den lille, korpulente Herre knyttede strax en Samtale med Görner, som benyttede Leiligheden til at præsentere sin Ledsager.

— Det glæder mig overordentlig! sagde Fabrikanten i en livlig Tone, medens hans lysegraa Øine lyste mere af Nysgjerrighed end af Glæde. Hvis Herrerne ikke have noget Bedre, tør jeg maaske bede Dem træde nærmere.

Rentieren nikkede samtykkende, og et Dieblik efter blev de forestillede for Fruen og Datteren.

— Det glæder mig virkelig at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab, vedblev Riedel, medens hans Datter Eugenies Blik hvilede forskende paa den Fremmedes brune Aasyn. General Stendal har allerede fortalt mig, hvor trofast De har pleiet hans Søn. Det var et sørgeligt Endeligt for den unge Mand.

— Et saadant Endeligt er jo hyppig Sømandens Lod, svarede Bruno Winter rolig. Min Ven var stedse fattet derpaa. — Det er en smuk Eiendom, De har her, mine Damer; man kunde virkelig misunde Dem et saadant Paradis.

Eugenie slog sine blaa Øine ned, medens Fru Riedel smilende svarede, at om Vinteren havde dette Paradis dog ogsaa sine Skyggesider.

— Saa opholde vi os i Köln, vedblev Riedel ivrig; „Viljaen“ bebo vi kun i den smukkeste Aarstid. Iøvrigt kunde vi godt blive boende her om Vinteren, da jeg har ladet „Viljaen“ indrette med al mulig „Komfur“; men for det Første kræver Forretningen min Nærværelse, og for det Andet have vi jo ikke her noget „Thiater“, ingen „Kunstcerter“ eller Karneval.

Fru Riedel tilkastede ham et advarende Blik; hun kjendte hans Svaghed: de fremmede Ord. Men han agtede slet ikke derpaa, dertil var hans

Opmærksomhed aldeles optagen af den interessante Fremmede.

— De er vel Doktor i „Pillelogi“? spurgte han.

— Nei, i Kemi, svarede Winter. Jeg giver mig af med Naturvidenskaberne.

— En smuk Syssel, naar den indbringer Noget. Min Søn Jakob studerer „Pillelogi“ for at blive Professor.

— Ogsaa en skjøn Syssel! sagde Bruno Winter med et ironisk Anstrøg. Men der kan let gaa mange Aar hen, inden han naaer sit Maal.

— Det gjør Intet, om han ogsaa studerer lidt længer end Andre; saa længe man er ung, skal man nyde Livet.

— Saadanne faderlige Grundsætninger maa sikkert tiltale Deres Herr Søn, sagde Doktoren, idet han atter mødte Eugenies forskende Blik, som uvilkaarlig forvirrede ham. Naar blot ikke den søde Vane til at nyde slaaer altfor dybe Rødder!

— Det er netop det, jeg ogsaa befrygter! sagde Moderen sukkende. Universitetslivet...

— Aa hvad, Bertha! Jeg kan da ikke se nogen Fare i, at han drikker et Glas over Tørsten, afbrød Riedel hende. Maaske De viser os den Ære at drikke Kaffe med os?

Indbydelsen blev modtagen, og Fru Riedel fjernede sig for at træffe de fornødne Foranstaltninger.

Bruno Winter knyttede nu en Samtale med Eugenie, og det blev ham ikke vanskeligt at fængsle den unge Piges Opmærksomhed, da han forstod at føre en interessant og aandrig Samtale om helt dagligdags Ting. Fabrikanten hørte en Stund til i Taushed, men rystede derefter paa Hovedet og opfordrede Görner til at gaa med for at se paa hans Espalierferskener.

Dette var naturligvis kun et Paaskud, og han rettede da ogsaa, saasnart de vare alene det Spørgsmaal til Görner, om han antog Doktoren for rig.

— Det veed jeg virkelig ikke, svarede Rentieren; men han maa da have sit gode Udkomme, siden han har taget Ophold i „Solen“.

— Bliver han her længe?

— Det lader til det. Frygter De for Deres Datter?

— Gud bevares! Hvad skulde jeg frygte?

— Hun kunde jo forelske sig i ham!

— Det vilde da være en underlig Smag; han ligner jo en ren Mulat.

— Hennemann har endogsaa gjort ham til Kafferhøvding.

— Kaffehøvding! Nei det er udmærket! udbrød Riedel leende.

— Ikke Kaffe, men Kafferhøvding, rettede Gørner ham.

— Aa hvad, Kaffe eller Kaffer, det er lige godt. Nei, Görner, det har neppe nogen Fare. Men finder De det ikke underligt, at han vil blive her; han har jo nu opfyldt sin Pligt. Veed De hvad, han skulde ikke have gjort mig Bebreidelser for min Jakob. Han er dog min Søn, og Udgifterne gaa da ikke af hans Lomme. Skulle vi ikke vende tilbage til vort Selskab.

De fandt Damerne i en ivrig Samtale med Doktoren, der var i Færd med at skildre dem alle Skibbruddets Rædsler uden at ane, hvor frygtelig denne Skildring maatte angribe Eugenie.

Dog laa der i hendes Blik lige som en svag Mistanke; hun rettede ogsaa mange Spørgsmaal til Doktoren, og hans Svar syntes ikke altid at tilfredsstille hende.

Imidlertid havde man nydt Kaffen, og Solen var allerede ved at gaa ned, da Bruno Winter reiste sig for at byde Farvel.

Riedel bad ham om endnu at blive en Timestid; men Doktoren afslog meget høflig hans Indbydelse til at drikke en Bolle Punch i fri Luft, og Görner maatte til sin store Beklagelse følge ham. Fabrikanten ledsagede sine Gjæster lige til Gitterporten og vendte derpaa tilbage til sin Familie.

— Han er en snu Ræv, sagde han; hvor man bliver godt optagen, maa man ikke blive for længe, saa kan man alletider senere komme igjen.

— Hvorledes behager den Fremmede Dig? spurgte Fru Riedel.

— Jeg kan endnu ikke bedømme ham, Bertha. Han tillod sig en Bemærkning om vor Jakob; men den har maaske ikke været saa slemt ment.

— Naar jeg rigtig tænker derover, Frederik, saa mener jeg ogsaa, at vi burde være lidt strængere imod Jakob. Det maa dog engang faae en Ende.

— Hvilket? spurgte Riedel ærgerlig.

— Hans Driveri. Vi have selv maattet arbeide. Jakob skulde virkelig engang tænke alvorlig paa sine Studier, at han snart kunde faae sin Examen.

— Aa, Du seer det Hele i et værre Lys end nødvendigt.

— Nei, Frederik. Man kan dog ikke vide, hvad den næste Dag bringer.

— Naa, naa!

— Du kan blot blive bedraget for en Del af din Formue, og i alt Fald er det godt, om Jakob selv kunde fortjene sit Brød. Det har smigret din Stolthed, naar hans Venner kom her, og hele Studenterskaren kaldte Dig Papa Riedel; men Du har ogsaa maattet betale disse Smigrerier dyrt nok.

— Naa, Du gode Gud! Et Fad Øl eller et

Dusin Flasker; man har jo ogsaa selv engang været ung, og Studenterne ere altid tørstige.

— Jeg frygter kun, at vor Jakob særlig udmærker sig i den Retning!

— Naa, er det saa underligt? Han er jo en hel Kæmpe. Men forresten har Du ikke saa ganske Uret; tal engang et fornuftigt Ord med ham. Han er dygtig nok, saa at han kan tage sin Examen til næste Foraar.

I dette Øieblik blev Samtalen afbrudt ved Elfriedes Ankomst. Eugenie reiste sig og gik sin Veninde imøde. De gik sammen ind i den tættere Del af Haven.

— Han har været her, sagde Eugenie sagte; han har ogsaa berettet os hele Ulykken meget udførlig.

— Man kan neppe tvivle paa Sandheden af hans Beretninger, svarede Elfriede.

— Og dog tvivler jeg.

— Hans Meddelelser lyde saa klart og tydelig, desuden har han overbragt os min Broders Uhr og Signetring.

— Det vidste jeg ikke, svarede Veninden med skælvende Røst. Men dog kan jeg ikke fæste Lid til ham. Der laa Noget i hans Blik, som ikke behagede mig, Noget, der oprigtig talt, lige som advarede mig imod ham. Jeg vil just ikke paastaa, at han selv har opfundet Alt; men lod det sig ikke tænke, at han af egen Interesse havde digtet en hel Del til?

— Men hvad skulde bevæge ham dertil?

— Jeg veed det ikke, Elfriede!

— Og min Broders Ring og Uhret?

— Bragte Josefs Brødre ikke ogsaa Faderen hans blodige Kjortel?

— Men for Guds Skyld, Eugenie! Du troer da ikke...

— Jeg veed endnu ikke ret, hvad jeg skal tro; men jeg mistroer denne Fremmede. Denne Edvards foregivne Ven kan have spillet en hel anden Rolle, vi vide det ikke. Saa meget tør jeg imidlertid paastaa, at dette Menneske hører til den Slags Naturer, der i hvad de foretage sig altid se paa deres egen Fordel.

— Jeg tør just heller ikke paastaa, at denne Doktors Ydre har gjort et behageligt Indtryk paa mig, sagde Elfriede efter en Pause; men har han pleiet min Broder og været ham en trofast Ven, kan jeg ikke nægte ham min Taknemlighed.

— Det skal Du heller ikke, afbrød Eugenie hende. Doktoren skal tværtimod bringes paa den Tanke, at han her har fast Bund under sig. Jeg skal da iagttage ham og opbyde Alt for at skaffe os Vished.

— Og hvad vil Du opnaa derved?

— Lad os se. Herr Bach vil jo ogsaa bringe Efterretninger med sig fra Bremen.

— Jeg frygter, de kun ville bekræfte Doktorens Meddelelser.

— Det kunne vi ikke dømme om endnu. Troer Du da ikke, at en saadan Mistillid ogsaa har sin Berettigelse, selv om den tilsyneladende ikke har nogen Grund? — Overlad kun den Sag til mig. Jeg troer desuden allerede at have en god Forbundsfælle: Doktor Winter synes at staa i nær Berøring med Rentier Görner, og Görner...

— Görners Dom giver jeg ikke meget for, faldt Elfriede sin Veninde i Talen. Jeg haaber imidlertid, at Herr Bach vender tilbage imorgen, saa faae vi jo høre. Men nu maa jeg atter hjem, Moder trænger stadig til Trøst.

De nærmede sig langsomt Gitterporten, Elfriede trykkede ømt Veninden Haand og fjernede sig.

Hun kunde ikke tro, at Bruno Winter var en Bedrager, dertil optraadte han altfor rolig og sikkert, og dog havde Eugenies Ord vakt en svag Mistanke i hendes Sjæl; den dukkede atter og atter frem, hvor vedholdende hun end søgte at trænge den tilbage.

(Fortsættes.)

Tirnova.

Op ad en steil Bakke, der hæver sig fra Donaus Bred, ligger Bulgarernes gamle Kongestad Tirnova. Over Byen med dens krogede, snævre Gader hæver det befæstede Kastel med Residensslottet sig; her skal den nye Fyrste Alexander Battenberg inden mange Uger aflægge Ed paa Forfatningen og saaledes overtage den yngste Trone i Europa.

Byen har omtrent 30,000 Indbyggere og har i det hele taget bevaret sit oprindelige Præg under det lange tyrkiske Regimente, mod hvilket Fyrsten selv har kæmpet i den russiske Hær.

Dog vil Tirnova trods sin ærværdige Alder og sin historiske Betydning ikke blive Residensstad i det nye Fyrstendømme Bulgarien, hvortil Sofia er udseet. Der er man allerede sysselsat med at opføre en ny Bolig for Fyrsten.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

17de Kapitel.

Natalia.

Feodora Graham havde ikke opholdt sig længe paa Seminogorsk, da hun modtog et særdeles venligt Brev fra Gilbert Peurhyn.

Kjøbmanden havde strax ved hele sit Væsen og sin Optræden mindet hende om den afdøde Fader, og hun skjulte ingenlunde for sig selv, at hendes Interesse for ham yderligere forøgedes derved, at han var en Onkel til den unge Paul Moth, der havde frelst hendes Liv og fra hin Tid gjort et uudsletteligt Indtryk paa hendes jomfruelige Hjerte.

Det glædede hende derfor, at han ikke havde glemt hende; men hun forundrede sig i høi Grad, da han i Brevet yttrede sin Frygt for mulig at have fornærmet hende ved det Bud og den lille Pengesum, han havde ladet hende overrække igjennem Præsten Petrowitch, idet han mente, at den muligvis kunde være hende til Nytte.

Præsten havde hverken bragt hende noget Budskab eller Penge fra Penrhyn. Senere, da hun bedre lærte Præsten at kjende, blev det Hele hende mere forstaaeligt.

Desuden indeholdt Brevet den Bøn til hende, at hun vilde vise al den Venlighed, der stod i hendes Magt imod den stakkels livegne Pige Natalia, som han vidste var i Madame Roskins Tjeneste.

Han omtalte med faa Ord Natalias sørgelige Skæbne uden at yttre et eneste uvenligt Ord om hendes Herskerinde. Dette forøgede vel den Interesse, hun allerede selv nærede for den Ulykkelige, men hun havde allerede indseet, at det var umaadelig Lidt, hun vilde blive i Stand til at gjøre til at lindre hendes i Sandhed ublide Skæbne.

En Dag vare Madame Roskin og Feodora alene.

— Har De nogensinde seet nogen mere haardnakket og gjenstridig end denne taabelige Pige? spurgte Madame Roskin.

— Det gjør mig meget ondt for hende! svarede Feodora.

— Og saa utaknemlig og ulydig, vedblev hun. Hun har udtrykkelig erklæret, at hun nærer Kjærlighed til denne Vagabond Ivanoff.

— Kjære Veninde, indvendte Feodora. Maaske den stakkels Natalia nærer en sand Følelse for ham.

— Aa, min dyrebare Feodora, det er altfor latterligt, afbrød Damen hende. De kan dog virkelig ikke tro, hvad De der yttrer.

— Jeg seer sandelig ingen Grund til, at jeg ikke skulde kunne det.

— Det maa ligge i Deres engelske Opdragelse. Men hvad har en saadan Skabning som en livegen Pige at gjøre med Følelse og Kjærlighed. Hun kan umulig afgjøre, hvad der er til hendes eget Bedste.

— Men Natalia synes dog i Besiddelse af en meget god Forstand og har meget gode Evner.

— Det glæder mig at høre disse Udtalelser, bemærkede Feodoras Beskytterinde. Det tilfredsstiller mig alletider noget at høre, at det ikke har været bortkastet. De veed ikke, hvad Plage det har været mig at opdrage denne Pige efter mine Ideer. Og nu at tænke sig, at hun, der spiller og synger saa smukt, broderer saa kjønt og læser Fransk med en saa god Udtale, kan være i Stand til at tro, at jeg vil give hende bort til denne gale Maler, hvem Generalen er godmodig nok til at lade opholde sig i St. Petersborg. Det er altfor urimeligt!

— Tillader De da ikke Deres Tyende — Feodora kunde ikke bekvemme sig til at bruge Udtrykket Livegne — at ægte hvem de ville? vovede Feodora at spørge.

Barina syntes aldeles betagen af Overraskelse ved dette Spørgsmaal; men svarede dog temmelig rolig:

— Slige Taabeligheder kjender man ikke i Rusland; det maa ikke afhænge af unge Menneskers Indbildning, men de maa forstaa, at klogere og ældre Folk tænke bedre for dem. Naar det endelig tillades vore Livegne at træffe deres Valg selv, saa skeer det kun for at spare os for Uleilighed.

— Er denne Maler Ivanoff da saa upassende et Parti for hende? spurgte Feodora videre.

— Saa upassende, som man vel kan tænke sig. Alene den Omstændighed, at han, hvis de ægtede hinanden, vilde tage hende med sig til St. Petersborg, er mere end nok. Jeg skulde da undvære al hendes Tjeneste efter al min Uleilighed og alle mine Udgifter for at gjøre hende nyttig for mig. Hvis hun derimod faaer en Husbond her paa Godset, vil det kun gjøre en ringe Forandring i hendes Vilkaar. Det vil De selv kunne indse.

Det var vel ikke let for Feodora at skjule sin Forbauselse over disse egenkjærlige Udtalelser; men saa meget kunde hun da indse, at der ikke var Noget for hende at udrette lige over for slige Anskuelser.

Saaledes endte denne Samtale lige som saa mange senere, der alle fik det samme Resultat.

Endelig brød Stormen løs over den stakkels Livegne.

En Morgen forekom det Feodora, at Mava befandt sig i en mærkværdig ophidset Sjælstilstand.

Det var imidlertid vanskelig at afgjøre, om det var af Glæde eller Sorg.

Feodora kjendte hende altfor godt, til at hun vidste, at der kun behøvedes et eneste Ord for at faae hende til at snakke løs om Alt, hvad der var foregaaet for nylig i Landsbyen, og hvad der ellers var hændet imellem de Livegne i Huset, og da hun nu saae, hvor syg Mava var for at lette sit Hjerte, spurgte hun:

— Hvad er der nu iveien, Mava?

— Aa, hvad det dog vil blive for en nydelig Dag! udbrød Pigen, idet hun klappede i Hænderne; men i det samme tav hun, og Taarerne styrtede hende ud af Øinene.

— Mava!

— Tilgiv, tilgiv mig; jeg bærer mig saa taabelig ad.

— Men hvad er det for noget nydeligt, Du taler om?

— Frøken, veed De det virkelig ikke? spurgte hun forundret.

— Nei, Mava!

— Det vil blive en stor Dag; Barinas Pige skal giftes idag.

— Barinas Pige, Natalia? udbrød Feodora.

Nu fik Mava travlt med at fortælle, om at Natalia skulde giftes med Landsbyens Starost (Forstanderen); det var efter hendes Anskuelse en stor Mand, skjøndt han var Livegen lige som de Andre paa Godset. Han var en midaldrende Mand og havde været gift tidligere; han var ikke lidt af de Livegne, da han var af en tyrannisk og vindesyg Karakteer; dertil kom, at han var fordrukken og saa uvidende som en russisk Bonde i Almindelighed. Han havde Ord for at være rig; men Mava mente rigtignok ogsaa, at hans Brutalitet havde forkortet hans første Hustru Livet.

Og saadan en Mand skulde Natalia ægte!

— Har Natalia givet sit Samtykke? spurgte Feodora endelig uvilkaarlig.

— Nei, den stakkels Natalia! Men hvad har det ogsaa at sige, naar det er Barinas Villie.

Feodora afbrød Samtalen her og opsøgte senere hen Madame Roskin for at lægge et godt Ord ind for Natalia; men til ingen Nytte.

Hendes Beskytterinde viste hende det næsten pragtfulde Udstyr, som hun vilde forære Bruden og yttrede, at det vilde blive det rigeste Ægtepar paa hele Godset. Da Natalia desuden stadig vilde blive i hendes Nærhed, kunde hun ikke indse, hvorledes denne kunde blive ulykkelig.

Samme Dag ankom Præsten Petrowitch til Seminogorsk.

Han syntes lidt forvirret, da han opdagede Feodora Graham, men han gjenvandt snart sin Sindsligevægt. Feodora havde desuden hverken Mod eller Hjerte til at spørge ham, hvorledes det forholdt sig med de Penge, den ædelmodige Kjøbmand havde givet ham i Forvaring.

Under Bryllupshøitideligheden var hele Husstanden samlet i den store Hal, der var prægtig oplyst og smukt prydet.

Starosten indfandt sig i sin bedste Pynt og øiensynlig opmuntret ved Tanken om at skulle ægte en livegen Pige med en saadan Medgift.

Madame Roskin og Præsten vare allerede tilstede; man ventede kun paa den udvalgte Brud.

— Hvorfor tøver hun? spurgte Barina i Vrede.

Paa hendes Bud gik flere af det kvindelige Tyende bort for at opsøge Natalia og fandt hende tilsidst i et affides Værelse, hvorfra de halvt førte, halvt slæbte hende ind i Hallen.

Hun græd og vred sine Hænder i Fortvivlelse; hendes Klædning og hele Udseende var i Uorden og forsømt.

Hun kastede sig ned for sin Herskerindes Fødder og bad om Naade; de maatte reise hende op og trække hende hen til Starosten og Præsten. Hendes Fortvivlelse gav hende Mod: hun nægtede at fuldbyrde Ceremonien og blev tilsidst baaren besvimet bort.

Der skete imidlertid intet Skaar i den Fest, der oprindelig skulde have sluttet Dagen, og Barina var usædvanlig naadig; men Enhver, der betragtede hende nøiere, maatte grue for den Skæbne, der ventede den stakkels Natalia.

Flere Dage gik hen, inden Feodora Graham saae noget til den ulykkelige Pige, og i al den Tid nævnede Madame Roskin ikke engang hendes Navn.

Da hun atter saae Natalia, viste dennes blege Kinder og ængstelige Blik, hendes svage og skælvende Gang, hendes matte Røst og hele det Præg af Nedværdigelse, der hvilede over hende, hvilken haard Straf hun havde lidt.

Er det nødvendigt at tilføie, at Feodora begyndte at føle sig ilde tilmode uagtet al den Venlighed, hun selv nød, og den Luxus, hvori hun levede?

Imidlertid fik hun dog nu snart Lov til at begynde paa Undervisningen, og deri fandt hun altid en Lettelse fra den Byrde, den tidligere Ørkesløshed havde lagt paa hende.

18de Kapitel.

I Keiserindens Ærinde.

Her ville vi atter optage vor Fortællings Traad og følge Paul Moth sydpaa til Khanens Hof paa Krim.

Den tatariske Nation var opreven af Borgerkrig, idet en Del, der ikke vilde finde sig i Russernes Formynderskab, havde udraabt Selim Gheray til Khan og støttede sig til Tyrkiet.

I Øieblikket var denne vel bleven fordreven; men han samlede nye Stridskræfter i Kaukasien, medens en russisk Hær holdt den frugtbareste Del af Landet besat.

Midt ind i disse forvirrede Forhold blev Paul Moth nu kastet med et let Hjerte, en tung Pung og en lille Eskorte, der havde ledsaget ham hertil, hvor han overbragte sine Skrivelser til den Overstkommanderende over den russiske Hær og Assendingen i Batcheserai. Desuden medbragte han en hemmelig Skrivelse til Khanen selv, der bevirkede, at Schagin Gheray viste ham særlig Opmærksomhed og stillede baade Værelser og Tjenere i selve Slottet til hans Raadighed.

Denne hans Stilling havde imidlertid vakt en ikke ringe Grad af Skinsyge hos den Sværm af Russere, der omgav Khanen, hvad Paul Moth dog ikke tog sig synderlig nær, da Ingen af dem havde nogen Myndighed over ham eller kunde indvirke paa hans Handlinger.

En Tid morede denne hans nye Stilling den unge Agent, og da han ikke havde anden Syssel, gav han sig meget fornuftig til at lægge sig efter Landets Sprog og streifede af og til om i Byens Omegn, forsaavidt den almindelige Usikkerhed tillod det.

Tilsidst faldt Tiden ham dog lang, og han begyndte at længes efter yderligere Ordrer fra Keiserinden, som han vidste at han kunde vente, eller muligvis Tilladelse til at vende tilbage til St. Petersborg.

Imedens udviklede han sin Karakter og modnedes til Mand.

Da indtraf endelig en Kureer, og han skyndte sig at bryde Seglene for den Pakke, denne overrakte ham. Den indeholdt et Brev fra hans Onkel med mange gode Raad og Formaninger foruden en Anvisning paa en jødisk Bankier i Batcheserai; desuden fandt han en Depeche fra Fyrst Potemkin med meget omstændelige Instruktioner, hvoriblandt til hans store Sorg ogsaa en Opfordring til at spionere ved Khanens Hof.

Paul Moth gav sig ingen Tid til Eftertanke, men skrev strax tilbage med den samme Kureer og bad sig fritaget for den Plads, man havde tiltænkt ham ved Schagins Hof.

Vi finde ham nu samme Aften paa Veien til den jødiske Bankier.

Byens Gader vrimlede af en usædvanlig Menneskemængde.

Pludselig blev Færdslen afbrudt, idet Fodgængerne blev skudte tilside. En Tatarhøvding paa en prægtig Ridehoppe banede sig Vei imellem dem, ledsaget af et betydeligt Følge i maleriske Dragter.

En Del russiske Soldater, som befandt sig i Nærheden kastede hovmodige Blikke paa dem og udstødte haanende Ord, som ikke blev mindre fornærmelige, fordi de udtaltes i et ukjendt Tungemaal.

— Hund og Søn af en Hund! udbrød en af Tatarerne, der havde lagt Mærke til Moskoviternes fornærmende Bevægelser. Nu taale vi det ikke længer!

Med disse Ord sporede han sin Hest og red lige midt ind i Flokken. Han løftede sin Haand og med et hurtigt, men kraftigt Slag af sin Pistolkolbe slog han Fornærmeren til Jorden.

Det Hele skete saa hurtig og uventet, at den faldne Soldats Kammerater skyndsomt tog Flugten, medens Rytterne red videre under Mængdens Bifaldsmumlen.

Paul Moth sprang øieblikkelig til og løftede den saarede Russer, idet han kaldte hans Landsmænd tilbage.

Disse adlød Opfordringen. Den halvt militære, halvt civile Dragt han bar, som antydede hans Forbindelse med deres Keiserindes Hof, skaffede ham øieblikkelig Lydighed.

Han befalede dem at føre den Saarede bort og bringe ham ud til den russiske Leir udenfor Byen, idet han foreholdt dem den Mangel paa Ærbødighed, de havde vist imod den tatariske Adelsmand, og truede dem med at gjøre Melding derom til deres Officerer.

Efterat dette var skeet, og han samtidig havde overbevist sig om, at Slaget ikke var livsfarligt, fortsatte han sin Vei, medens den for et Øieblik afbrudte Færdsel atter flød i sin ustandselige Strøm.

I det indre Værelse af en lille Bygning i en af Batcheserais smudsigste og snævreste Gader sad en midaldrende Mand; hans Klædedragt lignede tildels de indfødte Kjøbmænds, men havde dog et særegent asiatisk Præg. Hans Ansigtstræk vare umiskjendelig jødiske, Skægget kulsort. Imellem Læberne holdt han Ravspidsen af en tyrkisk Pibe, der fyldte Værelset med en vellugtende Røg.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Paa een af Karolinerne i det stille Hav, Yap, bruger man Stenmønter. Det er store, runde Stene,

af Størrelse fra en Sveizerost til en Møllesteen. Man bærer disse Mønter paa en Stang, idet de ere forsynede med et Hul i Midten. Beboerne af Yap have deres Udmøntningssted paa Pelew-Øerne, hvor de med betydeligt Arbeide udhugge dem af en hvidgul, krystallisk Kalkspat, og føre det derpaa under stor Fare hjem i deres skrøbelige Kanoer. Foruden disse grove Mønter, som man uden Frygt for Tyve stiller til Skue uden for Husene, forfærdiges der ogsaa mindre, dalerstore Stykker af den samme Steen. Forøvrigt anvendes ogsaa Skaller af Perlemorsmuslingen som Skillemønt.

I Berner-Oberland i Schweiz findes ved et Bad en Ko-Salon! Man har alt tidligere paastaaet, at Indaandingen af Kostaldluft har en gunstig Indflydelse paa Menneskets Aandedrætsorganer. I dette Øiemed har man indrettet den omtalte Ko-Salon, en fin Sal, i det fjortende Aarhundredes Stil, udstyret med al ønskelig Hygge, magelige Lænestole og store Speile. Paa begge Sider staa prægtige Køer og kokette Geder opstaldede og studere med alvorlige Blikke det nittende Aarhundredes Damedragter.

Det Problem, hvorledes en Salon bedst faaer Udseendet af en Kostald, synes at være løst paa en tilfredsstillende Maade.

Humor.

— Jeg har allerede i nogen Tid bemærket, at De følger efter mine to Døttre og viser Dem meget paatrængende lige overfor dem. Maa jeg alvorlig talt spørge Dem, min Herre, hvad De egentlig tænker om mine Døttre?

— Aa, jeg beder! Intet... slet Intet!

En tjenstivrig Borgermester siger til sin Fuldmægtig:

— Herr Fuldmægtig, jeg seer til min store Misfornøielse, at De ikke fører Dagbogen for hver Dag; men undertiden er flere Uger bagefter. En ordentlig Embedsmand vilde hellere være noget forud.

Balherren: Jeg hævder alligevel min Paastand: dydige Kvinder ere altid kjedsommelige!

Baldamen: Og det tør De paastaa lige overfor mig?

Balherren: O, naadige Frue, i Deres Selskab har jeg aldrig kjedet mig!

Logogrif.

1 2 12 4 8 7
Uden Begyndelse, uden Ende
Som det rundeste Runde Du maa mig kjende.

7 5 10 13
En Skov med mit Navn har Du ofte fundet,
Som en Stad jeg ligger hinsidan sundet.

7 8 9
Som den Trettende stolt over Kirken jeg troner,
Ei med mindre jeg nøies end trende Kroner.

1 11 6 2 10 9
Ved Vinter Theater og Maskerader,
Ved Sommer kun tomme Stolerader.

11 3 4 8 10
Paa det Tørre jeg holdt de Bedste i Landet,
Da den hele Verden gik grundig i Vandet.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
Kjøbenhavn det glade seer jeg til mig strømme.
Mine Heste og Damer de skaansomt bedømme!

M. A.

Opløsning paa Karaden i Nr. 21:

Elven.

Rigtig opløst af: R. A. Beck, Thor Helgesen, Belvedereløberen, Tre Sulekaffere, Thekla Ballensbæk, L. R. Hvad, Den aarvaagne Nøddeknækker, M. Olsen, Trit, Markus Holm, En Grundlovsværner, Karaden og Kammeraden, Børsmatadora, To Skæve, Maja Stang, Barden fra Østergade, Gartnerpigen fra Valby, En gammel Gaadelæser, Trompetersen, Hans Lund, De fire Gratier paa Jagtveien, Dagmar, En gammel D-B-Sbroder, Lydia Dydia, Den flyvende Hollænderinde, Frøken Eva, Kamilletheodor, Kamma, En Skærsommernatsdrømmer, Lulu, J. C. Hvid og Skriverhans i Raadhusstræde.

Logogrif i Nr. 11 endvidere af: Hi, Ha, Heinrich og Annas.

Karade i Nr. 18 af: Opdidivopdigom.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Liers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 24. | 10 Øre. | 2den Aargang.

Paa Isen.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

6te Kapitel.

Elfriede møder den Sortklædte.

Et Brev fra Bremen bragte Majorinden alt Andet end gode Tidender, og det var med tunge Tanker, at hun læste det igjennem.

Sønnen fortalte hende, hvorledes han strax opsøgte Rhederen; men først den næste Dag fik han talt med Matrosen Jan Steen, der allerede skulde seile bort om Eftermiddagen.

Jan beskrev ham „Allemanias" Undergang og hans egen, næsten utrolige Frelse. Først efter fire og tyve Timers kvalfulde Lidelser blev han tagen ombord paa et andet Skib, med hvilket han havde gjort Reisen til Indien.

Derfra vilde han med et nyt Skib vende tilbage til Hjemmet, og da dette lagde til ved flere Steder paa den afrikanske Kyst, benyttede han Leiligheden til at forhøre sig om sine tidligere Kammerater.

Igjennem en af disse, der ligeledes var bleven frelst og havde fundet Tilflugt hos en Negerstamme, hvorfra han først efter usigelige Møisommeligheder var naaet ind til en Havnestad, erfarede han, at ogsaa Stendal befandt sig imellem de Frelste, og at han nu opholdt sig i det Indre af Landet.

Edvard Stendal havde været meget afholdt af Mandskabet, medens derimod Kaptainen og de øvrige Officerer sjældent gav sig af med ham.

Det Skib, hvormed Jan Steen havde faaet Hyre, var bestemt til Afrika; et Selskab, der handlede med vilde Dyr, havde fragtet det. Kurt gjorde Bekjendtskab med flere af Herrerne i dette Selskab, og da de lovede at staa ham bi med at opsøge sin forsvundne Ven, lod han sig let overtale til at gjøre Expeditionen med.

Det Eneste, der bragte ham til at vakle et Øieblik, var Tanken om hans Moder; men han bad hende nu om Tilgivelse; det var Hjertets og Samvittighedens Røst, der havde manet ham dertil.

Jo længer Majorinden tænkte over dette Brev, desto klarere blev det hende, at Kurt ikke kunde handle anderledes. Og hvis det nu virkelig lykkedes ham at finde den Forsvundne og bringe ham hjem med sig, hvilken herlig Løn ventede der ham saa ikke for al hans Møie og alle hans Farer!

Majorinden havde sendt Bud efter Elfriede, og efter en Times Forløb indfandt hun sig.

Hun aabnede Brevet og med flyvende Hast gled hendes Blik hen over Linierne.

— Det var ikke mit Ønske, sagde hun; men Lykken straalede dog ud fra hendes smukke Øine. Han skulde ikke udsætte sig for saadanne Farer og saa længe berøve sin Moder den eneste Søn.

— Troer De, det havde været Dem muligt at holde ham tilbage? spurgte Majorinden rolig.

— Og han vil foretage denne lange, besværlige Reise for min Skyld, tilføiede Elfriede sagte.

— Ja, det vil han, og nu da det er skeet, glæder det mig.

Elfriedes Blik sænkede sig imod Gulvet, og rødmende kastede hun sig til den ældre Dames Bryst, medens en usigelig Lykke straalede frem fra hendes taarebeduggede Øine.

— Har Du ikke læst, mit dyrebare Barn, hvad han skriver i Slutningen af sit Brev? spurgte Majorinden bevæget. Jeg skal vogte og bevare Dig for ham som en kostbar Skat, han vil kræve tilbage ved sin Hjemkomst.

— Hvad frygter han? svarede Elfriede, medens en Purpurglød overgød hendes fine Ansigt. Veed han da ikke, at jeg har elsket ham i lange Tider, og at jeg vil elske ham, saa længe jeg lever? Hvorledes kan han da ængstes og tro, at jeg skulde forglemme ham og kunne tilhøre en Anden?

— Jeg vidste det; jeg har længst læst i dit Hjerte, inden Du anede det. Lad det blive en Hemmelighed imellem os, indtil Kurt vender tilbage.

Elfriede unddrog sig blidt Majorindens Favntag. Hun aabnede atter Brevet og betragtede det eftertænksomt.

— Det indeholder Meget, der ikke stemmer ganske overens med Doktor Winters Meddelelser, sagde hun.

— Maaske forvexler Matrosen din Broder med Doktoren.

Elfriede rystede tvivlende paa Hovedet.

— Jeg finder endnu et andet Punkt, der gjør mig mistroisk, sagde hun. Edvard skal ingen Venner have havt imellem sine Kammerater; Winter paastaaer lige det Modsatte. Han har heller ikke paa Andre gjort noget tillidvækkende Indtryk.

— Har din Fader ikke modtaget Edvards Uhr og Ring af ham. Det er dog et ubedrageligt Bevis for Sandheden af hans Meddelelser.

— Det kan jeg vel ikke nægte; men dette Brev vækker dog Tvivl i min Sjæl.

— Efter min Overbevisning skeer det uden Grund, tilføiede Majorinden. Jeg skal nu udførlig meddele Kurt Alt; vi maa da overlade til ham, hvad han vil gjøre.

Hun tog Plads ved sit Skrivebord, og Elfriede forlod hende.

Hun vandrede i dybe Tanker langs med Flodbredden, hvorfra der førte en for faa Aar siden anlagt Allee op til Klemenshvile.

Lindetræerne vare endnu unge; men de frembød dog allerede tilstrækkelig Skygge, og de Bænke, der vare opstillede hist og her, gav de Hvilende fri Udsigt over den brede, stadig forbistrømmende Flod.

Ofte havde Elfriede siddet her, hensunken i Drømme, medens alle hendes Tanker dvælede hos den Elskede. Ogsaa nu tog hun Plads her for rolig at overveie de sidste Efterretninger.

Men hun skulde snart blive forstyrret; allerede faa Minutter efter nedlod en sortklædt Dame sig ved hendes Side.

Elfriede havde altid følt Medlidenhed med Skovriderens Enke, uagtet hun kjendte denne Kvindes Had imod sin Fader, hvis Aarsag hun ikke kunde udgrunde; men i dette Øieblik var Fru Brinkmanns Selskab hende ubehageligt, og hun vilde allerede med en kort Hilsen fjerne sig, da denne med barske Ord bød hende blive.

Forbauset betragtede Elfriede Enken, fra hvis mørke, dybtliggende Øine der lyste hende et saadant Had imøde, at hun forfærdedes derved.

— Hvad har De at sige mig? spurgte hun. Jeg veed vel, at De forfølger min Fader med Deres Had...

— Jeg forlanger kun Gjengjældelse, afbrød Fru Brinkmann hende. Kun Opfyldelsen af denne retfærdige Fordring kan tilintetgjøre mit Had.

— Gjengjældelse? For hvad?

— For min Lykkes Tilintetgjørelse!

— Jeg forstaaer Dem ikke, sagde Elfriede, idet hun rystede paa Hovedet. Jeg veed vel, at en tung Skæbne har ramt Dem for mange Aar siden; men...

— Jeg har aldrig fordret Deres Deltagelse, afbrød Fru Brinkmann hende med bidende Haan. Jeg vil ikke høre et eneste medlidende Ord af den Mands Datter, der har forskyldt min Elendighed. Imellem os ligger en Grav, der for stedse maa skille os!

— Det er jo Afsind! udbrød Elfriede forfærdet.

Hun vilde flygte; men Enkens magre, knokkelstærke Haand holdt hendes Arm fast omsluttet.

— Afsind? gjentog denne. Jeg maatte være bleven afsindig, hvis ikke Tanken om Hævn havde opholdt min Forstand! Og nu er Gjengjældelsens Time nær, den mørke Gaade vil endelig blive løst og Sandheden komme for Dagen.

— Det kan jo kun være værd at ønske for Dem, sagde Elfriede; men hvad har jeg med det at gjøre?

— Der vil komme en Tid, da De ikke længer vil være saa hovmodig, svarede Fru Brinkmann. Hendes Stemme mindede om en Slanges Hvislen. Tænk paa denne Time!

— Jeg raaber om Hjælp!

— Meningsløst, hvem skulde høre Dem? Min stakkels Mand har ogsaa raabt om Hjælp her, paa dette samme Sted, og han maatte dog dø. Femten Aar ere gaaede hen siden da, og nu indhenter Retfærdigheden den samme Mand, jeg fra den første Dag betegnede som hans Morder.

Elfriede havde endnu ingen Anelse om, at disse Ord gjaldt hendes egen Fader; hun var oprørt over denne Kvindes Adfærd og søgte med Magt at befri sin Arm fra hende, der endnu holdt hende fast som med en Jernhaand.

— Hvad bryder jeg mig om alt dette? sagde hun forbittret. Jeg beder Dem forskaane mig...

— Hvad De bryder Dem derom? afbrød Kvinden hende haanlig. Spørg Deres Fader; han vil kunne sige Dem, hvem der har myrdet min Mand. Et Menneskeliv for en ussel Hund! Det lyder utroligt, men er dog sandt!

Som forstenet betragtede Elfriede hende. Hun mindedes, at Skovrideren af personligt Had havde skudt hendes Faders Yndlingshund; nu forstod hun den frygtelige Mening i hendes Ord. Men inden hun fik Tid til at give et Svar, som sikkert kun yderligere vilde have forøget Enkens Had, stod Doktor Bitter foran dem.

— Jeg maa bede Dem hjælpe mig imod denne Kvinde, sagde hun skælvende. Jeg kan kun antage, at det er Vanvid, der dikterer hende de Ord, hvormed hun fornærmer mig og min Fader.

— Hvem kan endnu fornærme Deres Fader? svarede Enken haanlig. Selv om han ogsaa bliver kaldt en Mand af Ære, saa veed jeg dog bedre, at han ikke er det, og hele Byen skal snart erfare det.

— Jeg troer sandelig, Fru Brinkmann, at Deres Forstand har taget Skade! sagde Doktoren ærgerlig. Hidindtil har man ikke ændset Deres forrykte Ideer, fordi man havde Medlidenhed med Dem; men vover De at udbasune Deres hadefulde Beskyldninger imod Generalen paa offentlig Gade, saa bliver det vel paa Tiden at standse Deres onde Tunge.

— Vent De blot nogle Dage, svarede Enken og reiste Hovedet stolt i Veiret. Dommeren har allerede forhørt mig, og saa vidt jeg kjender ham, troer jeg ikke, det skal lykkes Generalen at bestikke ham.

— Vil De da med Vold og Magt i et Galehus? tilraabte Doktoren hende rasende.

Hun hørte ham ikke; hun fjernede sig hurtig.

— Er det virkelig Afsind, eller troer hun selv paa denne forfærdelige Mistanke? spurgte Elfriede, medens de gik henimod Villaen.

— Det er vel en fix Idee, svarede Doktoren; men ellers er Konen meget fornuftig. Naa, der

er Ingen, der troer hende, og man kan derfor rolig lade hende snakke.

Imidlertid havde de naaet Villaen, og Doktoren tog Afsked med Elfriede.

(Fortsættes.)

En fuldendt Spion.

Et sandt Mønster for dem, der ville hellige sig til det lidet misundelig Hverv at være Spion, er i dette Foraar død i et Invalidehjem i de nordamerikanske forenede Stater.

Charles Bell, saaledes hed han, traadte i Begyndelsen af den store Borgerkrig ind i Unionsarmeen og tildrog sig snart General Grants Opmærksomhed ved sit Mod og sin Dristighed. Denne benyttede ham fra da af som sin mest betroede Speider.

Mere end een Gang traadte han for flere Maaneder ind i de Konføderereredes Armee som menig Soldat for at forfølge sit Formaal.

I sin nye Egenskab som Speider for denne Hær ledede han en af dens Generaler til hans Fordærv midt ind imellem et unionistisk Korps Linier.

En anden Gang førte han en stærk Afdeling af Konfødererede over den tilfrosne Mississippi, under Foregivende af at ville overfalde en unionistisk Leir, men i Virkeligheden for at lokke den i et Baghold, hvor hele Afdelingen blev fangen. I det sidste Dieblik fattede en af Officererne Mistanke om den rette Sammenhæng; men førend han kunde komme til at udtale sin Formodning, saae Bell Leilighed til at skyde ham ned.

Disse og lignende Bedrifter løb godt af for ham; men i Aaret 1863 blev han opdaget, lagt i Lænker og ført til Richmond. Dog frelste han sig ved et dristigt Spring fra et i fuld Fart kjørende Jernbanetog.

Han begyndte strax sin Speidertjeneste igjen.

En Dag havde han spadseret om imellem de fjendtlige Linier, klædt i den graa Sydstatsuniform, og vilde igjen iføre sig den blaa Unionsdragt, som han havde skjult i et Træ.

Just som han stod i Begreb med at klattre op i Træet, dukkede en Sydstatsofficer frem bag en Busk, sigtede paa ham med en Revolver og opfordrede ham til at overgive sig.

— Tværtimod, svarede Bell hurtig. Der bagved kommer netop Yankee-Kavalleriet; nu er De min Fange!

Løitnanten vendte sig øieblikkelig om i den antydede Retning; men inden han atter fik dreiet Hovedet, havde Bell allerede strakt ham til Jorden med sit Skud.

Efter Krigens Ophør udgav han en kort Tid et lille Børsblad i Ny York, men maatte snart opgive dette Foretagende, da han blev angreben af Svindsot.

Det skal siges til hans Ære, at han som Børsmand var langtfra saa dristig, som han havde været som Spion.

Paa Isen.

Vi tillade os idag for et Øieblik at rive vore ærede Læsere bort fra deres pludselige Glæde over Sommeren, de grønne Marker og de udsprungne Bøgetræer, idet vi møde med et Vinterbillede.

Ingensteds er Skøiteløbning og Kanefart mere national og mere udviklet end i Holland, og da især i de nordlige Provindser, hvor det flade Vand med sit udstrakte, jævne Isspeil lige som synes skabte dertil. Det er ogsaa derfra den tiltalende lille Scene paa vort Billede er hentet.

I den med en vis gammel Stil prydede Kane eller Slæde sidder en ung Frislænderinde, smykket i sin nationale Dragt, bærende det bekjendte frisiske Hovedsmykke, der hænger funklende i Vintersolen ned paa Siden af de friske, røde Kinder.

Bøiet over hende viser en ung, jævnaldrende Landsmand sig; hans Fødder hvile paa de velbekjendte, langsnablede hollandske Skøiter, og med Vindens Fart glider han frem over den jævne Flade, idet han med et let Tryk skyder Kanen med sin skjønne Byrde foran sig. Engang imellem sendes den med et hurtig Kast langt forud, og han ridser med den skarpe Skøitekant et sammenslynget Navnetræk i Isen, inden han atter jager afsted og indhenter det lette Kjøretøi.

Saaledes kunde han ønske at styre hende frem gjennem hele Livet, og et Smil fra det ungdommelige Ansigt foran synes at tyde paa lignende Tanker hos hende.

Maaske Sommeren bringer Svaret?

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Melchior Ben Abraham — saaledes hed den jødiske Bankier — sad paa Gulvet foran en lav

Pult og vendte Bladene i en stor Bog, medens han af og til vexlede et Par Ord med et ungt Menneske, der stod ved en anden Pult og var i Færd med at skrive et Brev.

— Det er onde Dage, der ere komne over os, Adonia! Det vil sandelig gaa dette ulykkelige Land, som det gik Juda i Forfædrenes Tid. Det ene vilde Folk fortrænger det andet!

— Og dog, Herre, indvendte den unge Mand, har de af vort Folk, der bo i Jødernes Kastel, under alle Omvæltninger faaet Lov at bo der i Fred og Sikkerhed.

— Ja vist, taler Du sandt, Adonia; men havde der været mere paa den nøgne Klippe, som havde kunnet vække deres Begjærlighed, havde vor Sikkerhed sikkert kun været ringe.

— Du glemmer, Herre, at Jødernes Kastel ved sin Beliggenhed og sine Vogteres Aarvaagenhed maa kaldes uindtageligt.

— Adonia, svarede den ældre Jøde, næsten bebreidende, glemmer Du, at der staaer skrevet: „Naar ikke Herren bevarer Staden, vaager Vægteren forgæves."

Den Unge bøiede ydmygt sit Hoved, og der opstod en Pause for nogle Minutter, alene afbrudt ved Pennens Kradsen.

Da saae han atter op, medens et Smil krusede hans Læber.

— Herre, sagde han. Staaer der ikke ogsaa skrevet: „Forgæves reise I Eder tidlig fra Leiet og lægge Eder sent for at æde Sorgens Brød; han giver dem den dyrebare Søvn?

— Du taler ret, Adonia! svarede Melchior. Alligevel kan jeg ikke sige Andet, end at det er haarde Tider for os, og det er en varsom Kurs, vi skulle holde. Først kommer vor ulykkelige Khan, i hvis Skygge vi maa haabe at skulle dvæle lige saa sikkert som hidtil; han beder os at overrække Tusinder i Sølv, hvad vi ikke kunne nægte ham af Taknemlighed, skjøndt vi kun have ringe Udsigt til at erholde Hovedsum eller Renter tilbage. Saa kommer en Tatarscheik, der leer ad vore Indvendinger og Undskyldninger og lover at betale os Alt tilbage i Faar og Kvæg, saa snart Moskoviterne ere fordrevne og den unge Khan Selim sat paa Tronen. Han truer med Hævn, og med at berøve os vort Asyl, hvis hans Fordring bliver afslaaet. Saa kommer de Udpinte og Forladte, hvem disse Ulykkens Dages Grusomhed har tilintetgjort og traadt under Fod...

— „Velsignet er den, som tænker paa den Fattige; Herren vil rive ham ud af Sorgens Tid!" afbrød Adonia ham. Naar har Du, Mester, vendt dit Øre bort fra den Fortvivledes Klage?

— Det var ikke Meningen, Adonia, at bede om din Ros, svarede Melchior. De ere nu for mange imod os og for mægtige, mindst ikke de, der komme nord fra imod os.

I det samme hørtes Trin i Værelset udenfor. Den unge Skriver trak lydløst et Gardin tilside for en Aabning i Væggen, hvorigjennem han kunde iagttage den Besøgende.

— Det er den unge engelske Nazaræer fra Paladset, sagde han hviskende.

— Det er en god og hæderlig Yngling, skjøndt han er Nazaræer. Lad ham træde ind, Adonia.

Et Øieblik efter traadte Paul Moth ind og Jøden tiltalte ham paa orientalsk Vis:

— Fred være med Dig, oh Ven!

— Og med dit Hus! svarede Paul.

Han overrakte samtidig Bankieren det Dokument, han havde faaet tilsendt i sin Onkels Brev.

Med betydelig Værdighed modtog Melchior det, idet han lagde sin Pibe fra sig, og sagde efter at have læst det igjennem:

— Det er godt, Ordren er tilfredsstillende!

Derpaa rakte han sin Skriver Papiret; denne forlod Værelset et Øieblik og vendte da atter tilbage med den forlangte Sum, som nu blev Paul Moth udbetalt i Guld.

Imidlertid holdt Melchior Ben Abraham ham tilbage, idet han spurgte:

— Var det ikke Dig, som for faa Dage siden søgte at komme ind igjennem Tchifout Kalchsis Port, men da Du var en Fremmed blev vist tilbage?

— Jo, det var mig, svarede Paul.

— Ak, udbrød den jødiske Bankier, at disse onde Dages Usikkerhed skal forbyde os at modtage de Fremmede. Nu skal Du, ikke som en Fremmed, men som en Ven, faae Adgang til Jødernes Kastel. At sige, hvis Du ikke foragter en Jødes Gjæstfrihed og ikke frygter for at blive seet i Følge med En af den foragtede Nation, hvem Herrens Aasyn er vendt bort fra i Vrede.

Efter et Øieblikś Pause vedblev han:

— Vil Du, Nazaræer, betræde Byens Gader ved Siden af en foragtet Jøde?

— Hvorfor skulde jeg ikke? svarede den unge Mand. Hvorfor skulle Jøder og Kristne foragte og se ned paa deres Brødre, Alle Støvets Børn?

— Du taler vel! udbrød Melchior. Du skal være min Gjæst.

Han vendte sig derefter om til den unge Skriver og vedblev:

— Adonia, Aftenen falder paa. Du maa sætte Laas og Slaa for. Ak, snart vil den Dag maaske komme, da Laase og Slaaer ikke kunne holde de voldsomme, blodige Mænd ude!

Lidt efter skred han ud paa Gaden, fulgt af

Paul Moth. De gik sammen igjennem Byens snævre Gader og naaede snart ud til det temmelig aabne Land.

20de Kapitel.

Jødernes Kastel.

I en kort Afstand fra Batcheserai hæver der sig en høi Klippe, enlig staaende og steil; paa Toppen ligger en gammel Fæstning, bekjendt under Navnet Tchifout Kalchsi eller Jødernes Kastel.

Naar det er anlagt og af hvem, vides ikke; men i umindelige Tider har denne Høi, der forsvares af Kastellet, været beboet af en egen Sekt Jøder, de saakaldte Karaim. De tale en tatarisk Dialekt og havde paa vor Fortællings Tid deres Boder i Batcheserai, hvortil og hvorfra de gik hver Morgen og Aften.

Paa visse Aarstider reiste flere af Familiemedlemmerne ud til forskjellige af Ruslands og Polens vigtigste Byer for at handle.

Vore to Vandrende steg igjennem en smal Gjennemgang op ad en Fodsti. Paa den ene Side vare Klipperne forsynede med Aabninger, der førte ind til udstrakte Huler i Bjergene, hvorfra man vilde være istand til at hindre enhver Fjende i at nærme sig.

De sidste Straaler af den nedgaaende Sol spillede paa Byens høie Minareter, da Paul Moth standsede for at lytte til Muezzinernes Raab, der fra Taarnene kaldte alle troende Musselmænd til Aftenbøn i Moskeerne. I det samme Øieblik hørtes en fjern Lyd af Trommer fra den russiske Leir.

Snart naaede de op til Fæstningsporten og blev af Vægteren indladte i en snæver Gade.

Et eneste Blik paa Værkerne var tilstrækkeligt til at overbevise Paul om, at Jøderne ganske fortrinlig havde vidst at benytte Stedets naturlige Beskaffenhed, saa at de kunde være sikkrede imod ethvert pludseligt Overfald og istand til at hævde Pladsen selv imod den stærkeste Angriber.

Snart befandt de sig i Melchiors Hus, der i sit Indre var præget af Rigdom og Hygge.

Vi skulle ikke opholde vore ærede Læsere med at meddele dem en Skildring af Maaltidet, men istedet benytte Leiligheden til med faa Ord at fortælle, hvorledes Melchior Ben Abraham, hvad han nu meddelte sin Gjæst, var knyttet ved en Taknemlighedsgjæld til Gilbert Penrhyn.

For en tre, fire Aar siden havde han indfundet sig ved det store Marked i Makarief i Forretninger. En væsentlig Del af hans Ærinde bestod i, at inddrive en betydelig Pengesum hos en bortrømt Skyldner.

Han var heldig med Udførelsen af sit Hverv og var henad Aften isærd med at vende tilbage til sit foreløbige Opholdssted, da en Sværm af de laveste Jøder, der havde opdaget, at han hørte til den forhadte Sekt Karaim, styrtede sig over ham i vildt Raseri og tvang ham til at søge Flugten i skyndsomt Løb.

Han vilde vel neppe være kommet derfra med Livet, da den øvrige Mængde var aldeles ligegyldige Tilskuere, naar de ikke med Latter og Raab tilkjendegav deres Glæde over at se Jøderne forfølge hverandre; men til alt Held lagde en engelsk Kjøbmand sig med Fare for sit eget Liv imellem, og det lykkedes ham da ogsaa tilsidst at befri ham, rigtignok i bevidstløs og forreven Tilstand.

Saaledes blev han bragt til den kristne Kjøbmands eget Hjem, hvor man pleiede og beholdt ham, til han var aldeles helbredet. Ikke nok med det forsynede han ham ved Afreisen rigelig med Penge, da han under Overfaldet havde mistet sin Pung med alle de erhvervede Penge.

Vi behøve vel ikke at tilføie, at denne barmhjertige Samaritan var Gilbert Penrhyn, og at Melchior, efter at have erfaret Paul Moths Slægtskab med ham, af den Grund strax fattede en saa stor Tillid til den unge Mand, at han ikke tog i Betænkning at indføre ham i Byen.

Skjøndt det oprindelig var Paul Moths Mening kun at tilbringe en Timestid i sin gjæstfri Værts Selskab og derpaa vende tilbage til Batcheserai efter flygtig at have beseet Kastellet, kostede det dog ikke Melchior stor Overtalelse at faae ham til at blive der Natten over.

Efter nogle Timers Samtale søgte Paul da det for ham bestemte Natteleie, idet han havde bestemt sig til at opsætte sit Besøg i Kastellet til den næste Morgen. Han havde imidlertid neppe sovet mere end et Par Timer, da han blev vækket ved høie Raab og Skrig.

Han sprang øieblikkelig op og aabnede det lille Gittervindue. Lyden af Bøsseskud naaede ind til ham, blandet med en fjern Lyd af Stemmer, som den svage Mumlen af Vinden, der er isærd med at blæse op, eller af Søen, naar den slaaer Smaasten imod Klippekysten. Et rødt Skær paa Morgenhimlen i Retning af Batcheserai viste ham, at der maatte være udbrudt Ildebrand eller maaske endnu værre Ting i Byen.

Et Øieblik efter stod han inde hos sin Vært og erfarede nu Grunden til denne natlige Forstyrrelse.

Melchior var ikke alene, da han traadte ind; hos ham befandt sig den unge Adonia, som vi allerede en Gang have gjort vore Læsere bekjendt med, tillige med nogle andre Beboere af Jødestaden.

Her hørte han, at i Løbet af Natten var en Bande Tatarer fra Sydkysten trængt ind i Byen og forsøgt at storme Paladset, rimeligvis med den Hensigt at dræbe Khanen og indsætte Selim i hans Sted.

Deres Forsøg var imidlertid blevet hindret af hans trofaste Vagt i Forbindelse med nogle russiske Tropper, der vare ilede til fra deres Leir. En fortvivlet Kamp opstod nu, der brød Ild ud paa flere Steder i Byen, og man begyndte at plyndre.

De Tilstedeværende ilede nu til et øieblikkeligt sammenkaldt Raad af Menighedens Ældste, hvor man besluttede at udsætte dobbelte Vagter ved alle Adgange til Kastellet, og det varede heller ikke længe, førend det var iværksat.

Derpaa begav man sig til Synagogen, hvorhen Paul Moth fulgte sin Vært og opsendte Bønner og Paakaldelse. Vor unge Ven lyttede med Interesse og Bevægelse til Kirkesangen.

Fra Synagogen begav de sig hen til den Del af Muren, der vendte imod Batcheserai, hvorfra en tyk Røg trængte, medens endnu en forvirret Lyd af Bøsseskud naaede over til dem.

Pludselig dukkede en lille Skare beredne Tatarer frem af Byen, forfulgte af en Afdeling russisk Kavalleri. I en kort Afstand fra Jødernes Kastel opstod en fortvivlet, men snart afgjort Fægtning, efter hvilken de tiloversblevne Tatarer undslap til Bjergene, medens Russerne vendte tilbage til deres Leir.

To Timer efter, da Melchior havde trukket sig tilbage til sit Hus med sin Gjæst, nærmede en lille Afdeling russisk Infanteri med en Løitnant i Spidsen sig Høien og standsede udenfor den tillukkede og bevogtede Port, hvor de i General Suvaroffs Navn fordrede den unge Fremmede, Paul Moth, udleveret som deres Fange.

Forbauset ved dette Budskab og ude af Stand til at fatte Grunden skyndte denne sig, ledsaget af sin Vært, ud til Muren og spurgte Officeren om Grunden til denne Ordre. Han fik imidlertid ikke anden Forklaring, end at hans Befaling uvægerlig maatte opfyldes, at den russiske General ellers med Ild og Sværd vilde ødelægge Jødernes Tilflugtssted.

— Det kan ikke ske, sagde Melchior. Vi ere ikke Russernes Undersaatter, og endnu er Krim ikke et erobret Land.

— Ti stille, Melchior, hviskede en af de Tilstedeværende ham i Øret. Betænk først, hvad Følgen vil blive deraf, om vi paadrage os Generalens Uvenskab. Du veed han er vild som en Bjørn, man har frataget dens Unger.

— Netop derfor, Jakob Ben David, svarede Melchior, vil jeg beskytte og forsvare den Gjæst, der har spist af mit Brød.

Her blandede Paul Moth sig i deres Samtale. Han vidste ikke, sagde han, hvad man kunde anklage ham for, og han tvivlede ikke om, at en kort Forklaring lige overfor Generalen vilde være tilstrækkelig til at oplyse enhver Misforstaaelse, desuden vilde hans Stilling som Keiserindens Sendebud beskytte ham imod enhver Fare, indtil hans Uskyldighed kom for Dagen.

De Omstaaende havde hørt til i Taushed og tilkjendegav nu deres forskjellige Meninger. Største Delen af dem vilde ikke tillade, at Gjæstevenskabets Lov blev brudt, ved at man udleverede den unge Mand.

Imidlertid tilkjendegav den russiske Officer tydelig nok sin Utaalmodighed, og Paul Moth udtalte atter sit Ønske om at ville forlade Kastellet.

Endelig blev dette ham ogsaa tilladt, men under lydelig Protest fra hans Vært, der sorgfuld saae Portene aabne sig for ham.

Nedenfor Muren blev han modtagen af Soldaterne, der førte ham bort, ikke som han havde ventet til den russiske Leir, men til Retssalen i Khan Schagins Palads.

21de Kapitel.

Liv eller Død?

Uagtet den Forvirring, der saa ganske naturlig havde grebet Paul Moth ved alle de forskjellige Tanker, der paa een Gang stormede ind paa ham, kunde han dog ikke undgaa at lægge Mærke til den ualmindelige Forstyrrelse, der herskede i og udenom Paladset. Døde Legemer laa spredte paa Pladsen foran de massive Jernporte, og da han naaede ind i den rummelige Forgaard, saae han den opfyldt af russiske Soldater under Vaaben, medens forskjellige Grupper af Officerer syntes beskæftigede med at diskutere den forløbne Nats Begivenheder.

Idet han passerede forbi dem, lagde han Mærke til, at de smilede spodsk ad Fangen.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Indianerhøvdingene komme undertiden til Washington for at besøge deres „Store Fader" og blive i den Anledning stedse godt beværtede. Saaledes sad en Dag flere Høvdinge samlede om det velbesatte Bord. Som altid opførte de sig alvorligt, taust og med Værdighed, medens de tog godt for sig af Retterne. Nu havde en ung Kriger opdaget, at de tilstedeværende Hvide alle tog rigeligt af alle Retterne undtagen af en brungrøn Deig, som stod i et Glas. Han antog nu den ham ubekjendte

Sennep for et særlig kostbart Lækkeri og tog, da han troede sig ubemærket, en hel Spiseskefuld deraf og slugte det hurtigt.

Den skarpe Sennep brændte stærkt paa Tungen; men Helten fortrak ikke en Mine, dog kunde han ikke undgaa, at Taarerne traadte ham i Øinene og løb ned ad Kinderne.

— Hvorfor græder Du, Gule Hund? spurgte en gammel Høvding sin unge Stammesrænde.

— Jeg græder ved Tanken om min Fader, der, som Du veed, fornylig er druknet, svarede den Unge alvorlig.

En Stund efter langede den Gamle gravitetisk til Sennepen og slugte ligeledes en hel Skefuld. Han blev siddende ganske rolig, men en tung Taare løb ogsaa ham ned ad Kinden.

— Hvorfor græder Du, Staaende Øre, saa bitterligt? spurgte den Unge deltagende.

Den Adspurgte betragtede længe Spørgeren og sagde da endeligt roligt:

— Jeg græder, fordi jeg beklager, at Du ikke druknede med din Fader!

Humør.

En Sessionslæge, der skeler, siger til en rødhaaret Udskreven:

— Var Deres Moder ogsaa rødhaaret?

— Ja, men hun skelede ikke! lød det rolige Svar.

Bonden: Hans, har Du allerede kommet Vand i Mælken?

Hans: Jo, det troer jeg nok!

Bonden: Ja, naar Du ikke veed det bestemt, saa kom det hellere i engang til!

— Du forstaaer Dig vist paa Maskiner, sagde en Ingeniør til en Bonde, der ved det sidste Landmandsmøde stod og betragtede en meget kunstig Maskine.

— Det vil jeg just ikke paastaa, svarede Bonden; men jeg veed da alletider, hvad denne er til.

— Saa? Jeg holder ti Kroner paa, at Du ikke veed det.

— Godt, svarede Bonden, jeg holder lige saa meget; men først frem med Pengene.

Da disse vare lagte frem, sagde Bonden:

— Den er til — Salg!

Rolig strøg han alle tyve Kroner til sig.

Spørgsmaal: Hvad er et Par Næsebriller?

Svar: Det er en Øientjener, hvis Dobbelthed man gjennemskuer.

Gaade.

Med ædelt Blod i Kamp for mig
Blev hver en Valplads vandet;
Tidt var en Viv mit Første ei
Naar Manden var mit Andet.

Rudolff Weichmann.

Rebus.

Kr $\frac{mm}{m}$ I $\frac{R}{sk}$ S vundne

Sukkergrisene.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 22:

Vaar—Aar.

Rigtig opløst af: Den aarvaagne Nøddeknækker, Assessor Svale, Kommandanten i Ballerup, Lulu, Alders-Roforeningen, M. A. Holm, Ambra Myresen, Lille Otto, L. N. Hvad, En Løsgænger, Junine Schar, Lommeliden, Den trekantede Morgenkappe, Peder Wiedewelter, Enkefru Kliko, Barnet Peder Skjøtt, En gammel D-B-S-broder, Morten Røgfordriver, En Skærsommernatsdrømmer, Skjøn Anna, Kraftsuppeslugeren, R. A. Beck, Magister Hummerklo, Godske, W. og O. Borregaard, Rudolff Weichmann og Smede-Anna.

Logogrif i Nr. 20 endvidere af: Egg fra Stavanger, Mortepumpen i Stavanger, Hi ha Heinerich og Annas.

Brevverling.

M. & S. Frederiksværk: Tak, enkelte brugbar.

☛ Med dette Nr. følger 15de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 25. 10 Øre. 2den Aargang.

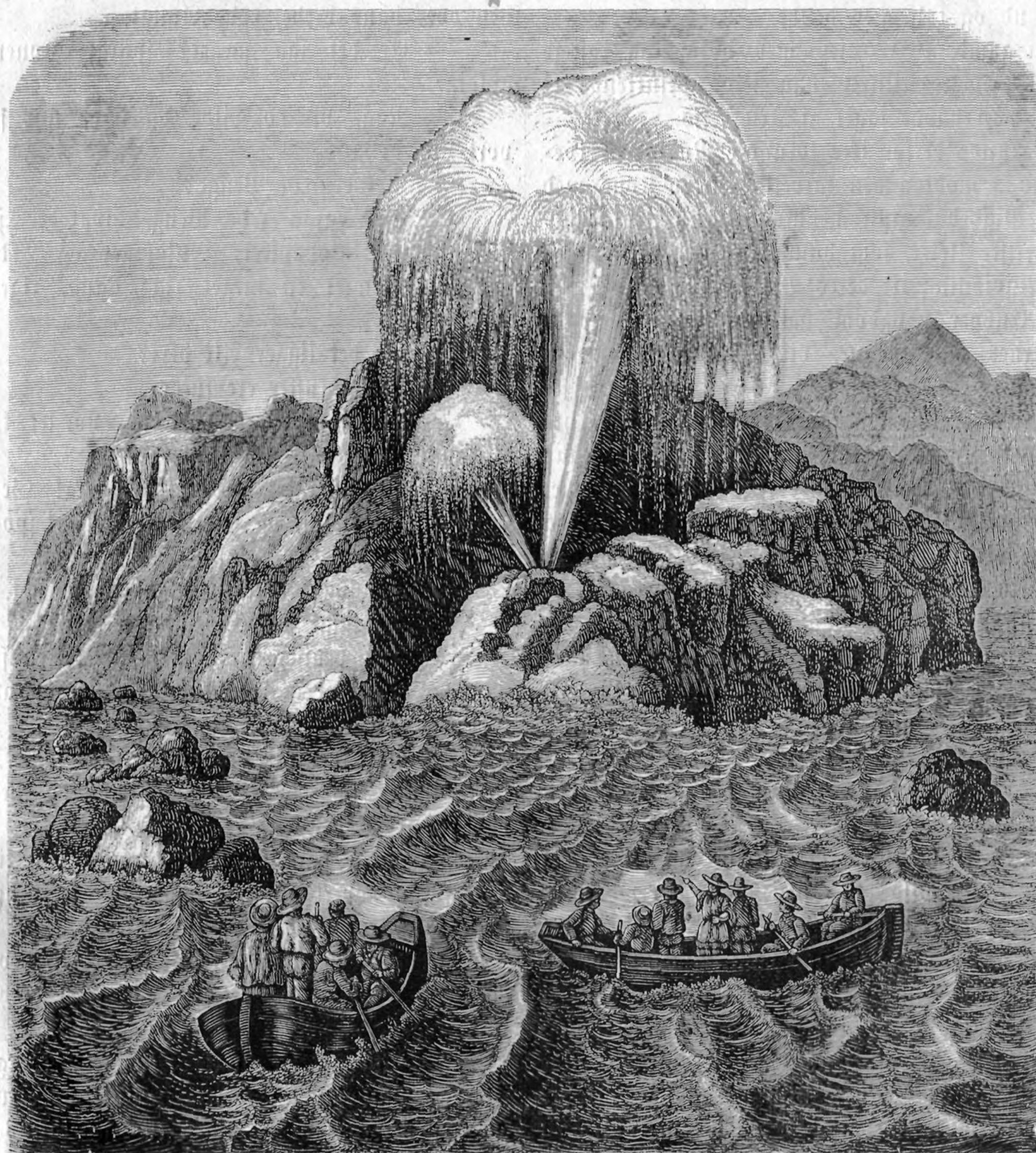

Buffadero.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

7de Kapitel.

Sygepleierskens Undersøgelse.

Generalen var oprørt over Fru Brinkmanns Adfærd og Ytringer, som Elfriede ikke troede at burde lade uomtalte.

Han kjendte denne Kvindes glødende Had, han vidste ogsaa, hvilken frygtelig Mistanke hun havde rettet imod ham strax efter hendes Mands Død; men dette var dog for vidt drevet, at hun efter femten Aars Forløb endnu yttrede denne Mistanke offentlig og forfulgte hans Datter dermed.

Dagen efter dette Møde befalede Generalen sin Tjener at føre den sortklædte Dame ind i Huset, saa snart hun efter gammel Vane viste sig udenfor Villaens Gitterport. Skulde hun vægre sig ved at følge hans Opfordring, vilde Generalen selv gaa ud og tale med hende.

Den gamle Herre blev med hver Dag raskere og raskere; dette tilskrev han selv udelukkende et Husraad, han havde faaet af Fru Hess.

Det kunde derfor ikke forundre Nogen, at Generalen idag modtog den tarvelig klædte Kone med største Venlighed. Hun medbragte igjen nogle Pakker med friske Urter, som hun rakte sin Patient med en kort Anvisning til deres Brug.

— Enhver Sygdom har sin Grund, sagde hun; fjerner man denne, vil Sygdommen ogsaa forsvinde.

— Det er lige saa sandt som forstandigt, yttrede Generalen. Det kan man tage og føle paa; men de studerede Herrer tænke ikke paa det Simple. De have et latinsk Navn for enhver Ting og saa deres dyre Mixturer.

Et ringeagtende Smil gled hen over hendes magre Ansigt.

— Hvad hjælper al Studeren! vedblev hun. Men for at komme tilbage til Aarsagen, har De fugtige Vægge i Huset?

— Gud bevares!

— De har maaske ikke lagt Mærke til det, Herr General!

— Vel bryder jeg mig kun lidt om den Slags Ting; men jeg vilde dog have lagt Mærke dertil.

— Det troer jeg ikke; jeg har allerede i flere Huse seet, at Folk slet ikke have Anelse om, at deres Vægge ere fugtige. Et fugtigt Sovekammer er meget usundt, især for dem, der have Tilbøielighed til Gigt og Rheumatisme. Hvis De vilde tillade mig, Herr General, at se efter, saa skal De snart faae Vished derom. Jeg har nu overtaget Kuren og vilde gjerne gjennemføre den.

— Jeg kan kun være Dem taknemlig derfor, svarede Generalen, idet han greb i Klokken. Min Tjener skal føre Dem igjennem alle Værelser og give Dem Oplysninger om Alt, hvad De ønsker.

Peter var imidlertid allerede traadt ind, Generalen gav ham de nødvendige Befalinger, og de forlod nu begge Havestuen. Fru Hess ønskede at undersøge alle Stuerne.

Hun mønstrede kun flygtig de underste Værelser og fulgte derpaa Tjeneren op ovenpaa.

En stor Del af Etagen oven over var optagen af en meget elegant udstyret Salon; ved Siden af denne laa til den ene Side Damernes Boudoir, til den anden Generalens Ryge- og Arbeidsværelse.

Hun syntes i høi Grad at interessere sig for den gamle Herres Vaaben og Piber; hun betragtede dem længe og helligede derpaa den solide Sekretær og Bogskabet hele sin Opmærksomhed.

— Naar man havde, hvad der ligger i den Sekretær! sagde Peter, medens et fiffigt Smil gled hen over hans brede, røde Ansigt.

— Er det saa meget? spurgte Konen ligegyldig.

— Naa, vi To vilde da have nok for hele vort Liv.

— Det er rede Penge?

— Ja, ogsaa rede Penge, svarede Tjeneren. Aktier og Statspapirer, Guldsager og Ædelstene. O, Generalen er en meget rig Mand, rigere end Folk tro.

— Og det ligger Alt deri?

— Alle Skuffer ere fulde.

— Men saa kunde jo en Tyv let tage det Altsammen.

— Naa, saa let blev det da ikke! Generalen sover ved Siden af, og han er ikke til at spøge med, kan De tro!

— Han har vel altid Vaaben hos sig.

— De ligge ved Siden af Sengen.

— Det beviser, at Generalen er en forsigtig Mand; men det er vel heller ikke saa let at bryde ind her?

— Aah, det vil jeg just ikke indrømme. Espalieret naaer lige op til Vinduerne, og her oppe have vi ikke Jalusier.

Fru Hess var imidlertid traadt hen til Vinduet for at overbevise sig om, at det forholdt sig saaledes.

Imedens havde Peter aabnet for Soveværelset, og hun underkastede det nu en meget omhyggelig Undersøgelse.

— Kan De ikke lugte Skimmel? spurgte hun efter en Pause. Jeg tænkte jo nok, at Stuen var fugtig; her har vi Grunden til Generalens Rheumatisme.

— Doktor Bitter siger, at Generalen drikker for meget Vin, indvendte Peter.

— Passiar, Doktorerne ville altid vide saa god Besked. Sover Generalen alene her?

— Den naadige Frues Soveværelse ligger ved Siden af.

— Og den naadige Frøken?

— Hun sover ovenpaa.

— Der er altsaa ogsaa Værelser?

— Ja, forstaaer sig! To meget smukke, store Værelser; det ene bruges til Gjæsteværelse, og desuden er der en Del Smaaværelser til Tjenerskabet.

Fru Heß steg da ogsaa her op for at bese Gjæsteværelset. Det var et lyst, luftigt Rum; simpelt udstyret, men meget hyggeligt.

— Kunde De ogsaa foreskrive mig Noget, bemærkede Tjeneren, da hun gjorde Mine til igjen at forlade Værelset. Jeg har mere Lid til Dem end til en Læge.

Fru Heß' stikkende Øine hvilede lurende paa ham.

— Hvad feiler De? spurgte hun.

— Jeg har ikke min tidligere gode Appetit, sagde Peter klagende.

— Hvorledes gaaer det med Søvnen?

— Daarlig! Tidligere kunde ikke et Kanonskud vække mig; nu farer jeg op ved den ringeste Lyd.

— Det kjender jeg. Jeg har en Urtedrik, som vil kunne kurere Dem; men De maa ikke sladdre af Skole. Doktor Bitter passer paa og spionerer overalt; han har ofte truet med at angive mig, naar han engang kan bevise, at jeg fusker ham i Haandværket.

— Jeg skal nok tie; forlad Dem paa det.

— Kom saa til mig i Aften. De skal tage en Spiseskefuld deraf i Rødvin hver Aften, inden De gaaer i Seng. Jo stærkere Vinen er, desto bedre.

Imidlertid vare de begge stegne ned, og Fru Heß traadte atter ind i Havestuen, hvor Generalen ventede paa hende.

— Det forholder sig, som jeg formodede, sagde hun rolig. Hvis De ønsker at blive fuldstændig helbredet, maa De ikke længer sove i Deres gamle Sovekammer. Ydervæggen er fugtig, og Stuen ligger i Vindsiden.

— Død og Pine, det har jeg aldrig mærket Noget til! afbrød den gamle Herre hende.

— De maa imidlertid allerede idag flytte ud derfra; lade Tapeterne tage ned og holde aabent Dag og Nat i nogle Ugers Tid. Jeg vil raade Dem til at benytte det luftige Gjæsteværelse oppe i øverste Etage, saa skal De se, Deres Rheumatisme fuldstændig vil forsvinde.

Efter en kort Eftertanke erklærede han sig da ogsaa villig til at følge hendes Raad, og han sendte hende bort med Ønsket om, at hun vilde besøge ham igjen næste Dag.

Neppe havde hun forladt Villaen, førend den sortklædte Dame viste sig i Havestuens aabne Dør.

Ved Synet af hende trak den ældre Herre sine Øienbryn sammen og sagde temmelig barsk:

— Træd nærmere! De vil kunne forstaa, at De ikke kan vente Dem nogen venlig Modtagelse her.

— De veed jo ogsaa, at der ikke kan bestaa noget Venskab imellem os, svarede Fru Brinkmann. Det har kostet mig stor Overvindelse at betræde Deres Hus; men da De har ønsket det, saa vilde jeg dog høre, hvad De har at sige mig.

— Kun en Advarsel! De har igaar fordristet Dem til at fornærme min Datter, og jeg hører, at De har udtalt lignende Bagvaskelser paa andre Steder og til andre Personer. Deres taabelige Mistanke har jeg alt længe kjendt, uden at den har skaffet mig en eneste urolig Time; men hvis De ikke standser itide, vil De tvinge mig til at stille Dem for Retten.

Der spillede et foragteligt Smil om Enkens smalle Læber, da hun svarede:

— Det venter jeg kun med Længsel, Herr General. Min Mand havde ingen anden Fjende end Dem; hans Pligt tvang ham til at skyde Deres Hund og...

— Aa, jeg kjender hele denne Historie, afbrød den ældre Herre hende, idet han ringede paa Klokken. Bliv De kun ved at udbrede den videre, saa skal De snart faae Leilighed til yderligere at overveie den i Fængslet. Peter, følg denne Dame ud. Skulde hun oftere indfinde sig her, saa skal Du ikke lægge Mærke til hende. Jeg haaber, hun vil være fornuftig nok til ikke at betræde mit Hus oftere.

Fru Brinkmann svarede ikke herpaa; men det Blik, hun sendte Generalen, idet hun gik ud, luede af et saadant Had, at hun nær havde taget Livet af den stakkels Peter dermed. Hun fjernede sig med stolt hævet Pande. Hvad frygtede hun Generalen?

Aftenen før havde den Fremmede med det brune Ansigt været hos hende og opmærksomt hørt paa hendes Meddelelser. Hans Ytringer lod hende forstaa, at han delte hendes Mistanke.

Færgemanden Jakob Schorn stod just i Døren til sit Hus. Han holdt Armene over Brystet og saae kjedsommelig op imod Himmelen, hvor lette Skyer trak forbi som Forbud paa et sig nærmende Uveir.

Den sortklædte Kone blev staaende foran ham, og da han bemærkede hende, tog han langsomt sin Hue af.

— Vi faae Uveir, sagde han.

— Ja, svarede hun, det vil rense Luften; men saa kommer der et værre Veir; pas paa, naar det farer ned over Klemenshvile.

— Hvorfor skulde det det?

— Fordi det udgydte Blod raaber imod Himlen.

— Aa hvad, Dumheder! Dem skulde De dog engang slaa ud af Hovedet.

— Dumheder? Jeg veed, hvad jeg veed, det samme kunde I ogsaa vide!

Færgemanden trak paa Skuldrene.

— Kan De bevise, at det er sandt, hvad De paastaaer?

— Ja, saasnart Sagen bliver tagen for, og den rette Dommer tager sig af den. Enhver, der vil give Sandheden Æren, maa indrømme, at Generalen har truet med at tage Hævn over min Mand.

Jakob Schorn rystede paa Hovedet og svarede:

— Det siger nu De, men jeg veed bedre Besked. Hvis jeg turde tale, vilde der komme forbausende Historier for Dagen.

— Hvorfor tør De ikke tale?

— Fordi jeg Intet kan bevise!

— Og De veed, hvem der er min Mands Morder? spurgte Fru Brinkmann i en skarp Tone.

— Jeg siger ikke videre. Hvis jeg svarede ja, vilde De tvinge mig til at vidne i Deres Sag, og jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skulde udsige.

— Jeg skal sende Dem Dommeren herhen. Med ham kan De tale i al Fortrolighed.

— Tak, jeg har ikke i Sinde at svare ham med et eneste Ord! Gjør Dem ingen Uleilighed; saa snart den rette Tid kommer, vil jeg tale, men heller ikke før.

Ærgerlig vendte Fru Brinkmann ham Ryggen og gik bort.

— Der have vi Færgemand Schorn! Nellessen, spørg De ham; han kan bevidne det, hørte Schorn pludselig en høi Stemme udbryde bagved sig. Vidner have vi flere end nok af.

Jakob Schorn vendte sig om og fik Øie paa Doktor Bitter og Apothekeren.

— De har ladet Dem kurere af Fru Hess forrige Aar, ikke sandt, vedblev Doktoren. Hun har givet Dem Mixtur og Medicin...

— Om hun havde gjort det, hvad saa? afbrød Færgemanden ham.

— Der hører De selv, Nellessen, buldrede Doktoren løs. Loven kjende disse Folk slet ikke, og de stole mere paa en gammel Kærling end paa Lægen.

— Hvad feilede De, da Fru Hess behandlede Dem? henvendte Nellessen sig nu til Færgemanden, der syntes at more sig kostelig over Doktorens Vrede.

— En Svulst paa Haanden, svarede Schorn rolig. Herr Doktoren veed jo, at De selv vilde skære den.

— Det var aldeles nødvendigt; men man er nu engang saa latterlig angst for at skæres!

— Fru Hess gav mig en Salve, og paa otte Dage var den rask.

— Aa, jeg vilde ønske det gamle Spøgelse sad paa Bloksbjerg! Har hun ikke ogsaa engang givet Dem Noget ind?

— Jo, det var dengang, jeg havde det i Brystet. Da kunde Herr Doktoren heller ikke hjælpe mig.

— Hvad behager? Sagde jeg ikke, De blot skulde lade Brændevinen være?

— Det kan en Sømand ikke, Herr Doktor.

— Snik, Snak! Jeg kjender mange Søfolk, der aldrig drikke Brændevin og befinde sig meget vel. Har hun givet Dem Noget ind?

— Javist! Jeg drikker det, hvergang jeg har Trykken for Brystet.

— Det er jo nette Historier! udbrød Apothekeren. Hun lader til at handle med Medikamenter.

Doktor Bitter stak sin Arm ind under Apothekerens og trak ham bort med sig.

— Vil De nu anlægge Sag imod Fru Hess? spurgte Apothekeren.

— Ja, naturligvis! Det ligger jo ogsaa i Deres Interesse.

— Hess vil blive rasende, yttrede Apothekeren tøvende.

— Bah, lad os ikke bryde os derom; jeg har selv før havt Medlidenhed med ham, men nu tager jeg ikke længer Hensyn til ham, naar hans Kone vil ødelægge mig.

Apothekeren nikkede, og Arm i Arm skred de henimod „Solen", hvor Görner og Doktor Winter allerede sad paa Verandaen.

(Fortsættes.)

Buffadero.

Vore ærede Læsere se paa vort Billede en øde Klippekyst, beskyllet af et uroligt Hav. Fra den forreste Klippe løfter en større og en mindre Vandstraale sig og betragtes med største Opmærksomhed af de i Baadene værende Reisende.

Dette Syn tør vel ogsaa regnes for værd at beundre og kan næsten stilles ved Siden af Islands Geisir, skjøndt Aarsagerne til de temmelig ensartede Virkninger ere meget forskjellige.

Paa Kysten af det stille Hav ligger en til Fristaten Mexiko hørende Landsby Huatulco, hvis Indbyggere for største Delen ernære sig ved Perlefiskeri. En lille Bifortjeneste skaffe de sig stadig ved at ro Fremmede ned til Buffadero.

Naar Baadene ere komne forbi den som til en Havn skabte Bugt ved Crespon, hører man snart en ganske eiendommelig Larm — omtrent som naar en Hval støder Luften ud igjennem sit Blæsehul. Derpaa lyder det atter dæmpet som en rasende Tyrs Brøl. Nu bliver Havet, der før var glat og stille, uroligt, Bølgerne reise sig høiere og slaa vildt imod Klipperne. Jo nærmere man kommer, desto stærkere bliver Støien og taaler tilsidst en Sammenligning med Tordenbrag.

Den Mand, der sidder til Rors, styrer nu Baaden tilhøire hen imod en Klippe, der springer skarpt frem ud i Havet, og der viser sig nu et Syn for den Fremmede, som fylder ham med den største Forbauselse, selv om han nok saa tidt har hørt tale derom; thi midt ud af den mørke Stenmasse baner en mægtig Vandstraale sig Vei under bedøvende Larm, stiger høit op i Luften, udbreder sig foroven som en Skærm og synker, knust i Millioner af Draaber som en tæt Uveirsbyge ned over Klipperne.

Jo mere bevæget Havet er, desto oftere gjentager dette Skuespil sig, med desto større Kraft stiger dette kæmpemæssige Springvand tilveirs. Betragter man dette Syn med Solen i Ryggen, bliver det herlige Billede omgivet af en pragtfuld Regnbue, dannet af disse Milliarder af Vanddraaber.

Vi skulle endnu kun med et Par Ord berøre Grundene til denne Naturmærkværdighed.

I Buffaderoklippens Indre befinder sig en temmelig udstrakt Hule, der kun hæver sig ubetydelig over Havspeilet og ved fuldkomment stille Veir er fyldt indtil de to Trediedele med Vand. Til saadanne Tider forholder Buffadero sig ganske rolig.

Begynder Havet derimod at komme i Oprør, stiger ogsaa Vandet i Hulen, og da stadig nye Bølger trænge ind, uden at Vandet faaer Tid eller Rum til atter at strømme tilbage, indtil det efterhaanden lige som pumpes høiere og høiere, baner det sig endelig Vei ud igjennem den tragtformige Aabning, der findes foroven i Klippen, hvorved Straalen under Bulder og Støi hæver sig, som skudt ud igjennem en Kanon.

Buffadero har en Høide af omtrent 120 Fod og en Brede af 200 Fod, medens Vandmasserne løftes indtil en Høide af hundrede, ja hundrede og halvtredsindstyve Fod.

Desto værre vil dette Natursyn i Tidens Løb blive svagere og svagere, da Stigrøret lidt efter lidt udvides, og Trykket derved formindskes, indtil der endelig istedetfor det hæftige Udbrud kun af og til vil finde en stærkere Udstrømning af Vand Sted.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Retssalen, som han nu blev ført ind i, var et høit, cirkelrundt Værelse. De faa Vinduer vare tildækkede, og det ringe Antal Lys, der vare tændte spredte kun svagt det herskende Mørke.

Paul Moth vidste fra tidligere Tid, at dette var Tegn til meget alvorlige Forhandlinger.

I Følelse af sin Uskyldighed tilhviskede han sig selv:

— Jeg har været i større Fare end denne. Dengang jeg var med i Skibbruddet, frygtede jeg ikke, og Han, som dengang holdt sin Haand over mig, vil ogsaa beskærme mig nu.

Langs med den ene Runding af Salen befandt en ophøiet Plads sig. Her var Dommernes Sæder.

I Midten af disse sad Khanen i egen Person paa en høiere Stol; paa hans høire Side sad den russiske Hærfører, General Suvaroff, ved Siden af den russiske Assending, hvem Paul Moth havde Grund til at anse for sin Fjende. Paa den anden Side sad nogle af Khanens Hoffolk.

Iøvrigt var der et større Antal Soldater og Tatarhøvdinger tilstede.

Paul havde Tid nok til at iagttage hele Forsamlingen; thi han var ikke den eneste Fange, hvis Skæbne afhang af Dommernes Afgjørelse, og flere Sager vare allerede afgjorte efter hans Indtrædelse.

De fleste af Fangerne vare Tatarer, som vare blevne tagne under den natlige Tumult. Ude af Stand til at gjøre Modstand og i Taushed hørte de paa den Anklage, der reistes imod dem, og lige saa tause og rolige lod de sig føre ud af Døren tilvenstre for Dommerne for strax at lide den fældede Dødsstraf.

Den ene Musketsalve efter den anden trængte ind udefra og forkyndte, at de Dømte havde ophørt at leve.

En Eneste af dem dannede en Undtagelse.

Det var en af Lederne. Hans stolte Holdning og ædle Udseende vakte paa en Gang Paul Moths Beundring og Medlidenhed.

Det var en ung Mand, klædt i en pyntelig Dragt, skjøndt den var sønderrevet og sad uordentlig om han. Hans høire Arm hang ned paa Siden, knust af en Geværkugle, medens det endnu friske

Blod piblede frem under et tyndt Klæde, som var viklet om hans Hoved.

Vidnerne vare afhørte imod ham; han reiste sig i sin fulde Høide og tog tilorde, idet han fæstede sit Blik fast paa den ulykkelige Khan:

— Schagin Gheray, min Dom er afgjort, og selv om en Bøn skulde kunne frelse mit Liv, saa skal jeg ikke udtale den. Lyt nu, Khan, til de Ord, der kommer fra En, som gaaer til sine Fædre. Viid, at Du lader en Søn af ham, der med sit Liv frelste dit eget, lide Døden som en Hund!

Khanen saae op; der laa en usigelig Smerte og Fortabthed i hans Udtryk. Han udraabte et Navn, som Paul Moth ikke opfattede, og tilføiede:

— Og Du er hans Søn, min Vens Søn!

— Han var min Fader! sagde den unge Tatar.

— Han maa frelses! udbrød Khanen og kastede et bønfaldende Blik til den russiske General, der svarede med en utaalmodig, foragtelig Bevægelse.

— Han maa ikke frelses, Khan! sagde Suvaroff utaalmodig. Hør ham tilende, og han vil sige Eder, at han praler af sit Oprør imod Eders Myndighed og min høie Herskerinde.

— Khan! tog Fangen atter tilorde, idet han kastede et stolt, foragteligt Blik paa Generalen. Den nedrige Kosaks falske Tunge har een Gang talt sandt. Allah skal være mit Vidne, at naar det gjaldt at frelse Dig som min Faders Ven, skulde jeg kun have regnet mit Hjerteblod for Vand, om det saa ti Gange gjaldt at udgyde det. Men nu da Du er en Fjende af dine egne Landsmænd, en Forræder imod dit Land, en ussel Snyltegjæst hos endnu uslere Tyranner, skulde det have været mit Livs Hæder at rydde Dig bort fra Jordens Overflade. Det er mislykkedes for mig, og jeg ønsker ikke at leve.

Med disse Ord vendte han sig stolt bort; Khanens Stemme lød atter:

— Stands, stands! Han maa ikke dø! Han raser; hans Saar have bragt hans Blod i Kog; hans Fortvivlelse har forvirret hans Tanker. Han maa i det mindste benaades!

— Paa visse Betingelser, yttrede den russiske Afsending koldt. Lad Fangen sværge Troskab og Lydighed mod Dig, Khan, og mod Rusland. Ellers ikke.

— Du Søn af min tidligere Ven! Min Beskytters Barn! udbrød Khanen lidenskabelig bevæget. Tænk paa din Stilling; kast ikke dit Liv bort af en misforstaaet Fædrelandskjærlighed.

— Lad ham sværge! sagde Suvaroff. Vi have ingen Tid at spilde.

Alles Øine vare rettede paa den saarede Høvding. Et Øieblik tøvede han; Kjærligheden til Livet har Instinktets Styrke selv hos den Modigste.

Nu løftede han sin venstre Haand og udbrød:

— Jeg sværger evigt Fjendskab mod mit Lands Undertrykkere og mod Dig, Khan. Vend om fra dit Forræderi, og Du skal finde en tro Ven hos enhver Tatar; da vil Du ikke have nødig at savne mig.

— Lad ham da dø! raabte Generalen bydende.

Fangen blev ført ud til Henrettelsesstedet; Schagin sank tilbage i sin Stol og blev siddende i mørke Tanker.

Endelig blev Paul Moth kaldt frem for Dommerne og hørte nu, at hans Forbrydelse bestod i, at han den foregaaende Dag havde opmuntret den tatariske Høvding til sit pludselige Angreb paa Russerne og senere, som fortalt, truet Soldaterne. Derefter havde han skyndt sig til den jødiske Bankier, som var mistænkt for at staa i Forbindelse med Ruslands Fjender. Den samme Tatarhøvding havde Morgenen forud været hos Jøden og var nu iblandt Fangerne fra det natlige Angreb.

Lidt hæftig og kjækt benægtede Paul Moth denne falske Anklage og meddelte Grundene til sit Besøg hos Melchior og sit Ophold i Jødernes Kastel.

— Deres Fortælling, unge Mand, lyder ganske sandsynlig, svarede Suvaroff; men vi have kun Deres egne Ord derfor.

— Maaske De vil bringe os en hel Sværm Jøder paa Halsen som Vidner! tilføiede den russiske Afsending haanlig.

Under disse Ord bragte en ubetydelig Bevægelse nede i Salen Paul Moth til at vende sit Ansigt efter Lyden, og han fik strax Øie paa Melchior Ben Abraham, der skred frem igjennem Mængden. Samtidig udbrød Suvaroff i en bydende Tone:

— Arresteer den Mand!

Denne Ordre gjorde ikke den ringeste Forandring i Jødens Holdning, ligesom den hverken sagtnede eller paaskyndede hans Skridt; han gik hen foran Dommersædet og bukkede dybt og ærbødig.

— Hvad vil Du, Jøde? raabte Generalen. Du maa sætte en meget lav Pris paa dit Hoved, efter som Du saaledes, efter hvad der skal staa i dit Folks Overleveringer, udsætter det for Fare og styrter Dig selv ind i Løvens Hule?

— Deres Excellence, svarede Melchior. Sikkert turde jeg svare, hvis min Tunge var værdig at yttre saa stolte Ord, at Han, paa hvem jeg stoler, visselig vil befrie mig, siden han kjender min Uskyldighed i det Ringeste, der kan fornærme. Men, høie og mægtige Herre, jeg stoler ogsaa paa Dig, der i Hans Haand er som Leret i Pottemagerens, og hvis

Hjerte den Høieste kan vende, lige som Vandstrømmene vendes.

— Hold op med din Uforskammethed! raabte Generalen i et Udbrud af Vrede. Siig mig, hvad der skulde forhindre mig i, uden videre Forhandling, at lade Dig hænge op udenfor din egen Dør som mistænkt for Forræderi til Skræk og Advarsel for alle skæggede Jøder i Batcheserai?

— Din egen Ære og Retfærdighedsfølelse, General! svarede Jøden, idet han samtidig fremtog en Papirrulle paa sin Barm og lagde den foran Suvaroff.

— Du har Ret, Jøde, sagde Generalen. Det er General Suvaroff, der her har lovet Dig sin Beskyttelse, det vil ikke afholde Dommeren Suvaroff i at straffe Dig. Naa, siig nu dit Ærinde frem!

— Eders Excellence, jeg kommer med din Tilladelse for at afgive Vidnesbyrd om den unge Fremmedes Uskyldighed.

— Dette vil jeg ikke tillade, General, udbrød Afsendingen. Tag De Jøden i Beskyttelse, om De vil; men Fangen skal ikke undslippe ved hans Hjælp.

— Jeg veed ikke, hvem der har Ret til at sige „skal ikke" til mit „vil", svarede Generalen med tilbagetrængt Vrede. Men nok om det. Tiden haster, og vi have dvælet altfor længe ved disse Bagateller.

Han vendte sig derpaa imod Paul Moth og spurgte, om han ellers havde Noget at sige til sit Forsvar. Den unge Mand havde strax opfattet sin Stilling og svarede, at han som særlig Befuldmægtiget for Keiserinden, ikke vilde anerkjende den Domstol, man havde stillet ham for.

— Hvem kan bekræfte, at De virkelig er i Besiddelse af den Myndighed, De saaledes praler af? spurgte Suvaroff.

Han var allerede i Begreb med at svare, da han blev afbrudt af Khanen, der for et Dieblik havde fulgt med Forhandlingen og nu yttrede:

— Det vil jeg. Den unge Fremmedes Kreditiver ere i fuldstændig Orden og befinde sig i min Varetægt. Skammen vilde falde paa mig, om der blev krummet et eneste Haar paa hans Hoved. Altfor meget Blod er der allerede blevet udgydt. Den unge Mand er min Gjæst.

— Jeg kjender i det mindste ikke til saadanne Kreditiver, sagde Afsendingen paastaaelig. Hans Ærinde er for længe siden afgjort, og hans Forræderi er fuldkomment bevist tiltrods for Jødens Vidnesbyrd, der Intet beviser.

— Deres Excellence ville vel i det mindste anerkjende denne Haand og dette Segl, sagde Moth.

Med disse Ord trak han sin Lommebog frem og fremviste det sidst modtagne Brev fra Fyrst Potemkin. Den russiske Afsending smilte, da han saae det. Generalen rynkede Panden, medens han læste det og gav det fra sig med et foragteligt Udtryk; imidlertid bemærkede han samtidig, at dets Indhold gav Fangen Ret til at blive stillet for en anden Domstol.

— Med mindre dette Privilegium senere skulde være fortabt, yttrede Afsendingen. Lad Fangen meddele os sit Svar paa denne Skrivelse.

Paul Moth opdagede Fælden og vilde undgaa den, hvorfor han svarede, at det var en fortrolig Meddelelse, han ikke havde Ret til at aabenbare.

— Maaske, svarede Afsendingen med et triumferende Blik, De da ikke vil fornægte Deres egen Haandskrift.

Med disse Ord aabnede han en Mappe, han havde ved Siden af sig, og til Pauls store Forbauselse fremtog han deraf det Brev, som han allerede troede sikkert paa Veien til Potemkin.

— Da De heri ønsker at opgive Deres Stilling ved Khanens Hof, vedblev Afsendingen, kan De heller ikke gjøre Fordring paa at stilles for nogen anden Domstol.

— Det benægter jeg dog, udbrød Suvaroff hurtig efter at have løbet Paul Moths Brev igjennem. Et yttret Ønske er endnu ikke et opfyldt Ønske. Men hvorledes kommer dette Brev i Deres Excellences Haand, skjøndt det er adresseret til Fyrsten.

— Berolig Dem, General, afbrød Afsendingen ham hovmodig. Jeg kan svare Fyrsten for min Adfærd, selv naar det gjælder at bryde et Segl som dette.

— Deres Excellence maa svare, hvem og hvad De behager, vedblev Generalen foragtelig. Jeg ønsker kun at vide af den Anklagede, hvilke Grunde han kan have til at afvise en saadan Ære, Værdighed og Løn.

Han lagde et bittert Eftertryk paa disse sidste Ord.

— Med Deres Excellences Tilladelse, svarede Paul Moth, følte jeg mig ude af Stand til at adlyde den høie Fyrstes Bud, og . . .

— Tal ud, Fremmede, afbrød Generalen ham hæftig; det vil kunne gavne Dem i Deres nuværende Stilling.

— Og jeg manglede al Lyst til at forblive i en Stilling, hvor man krævede en saadan Tjeneste af mig! tilføiede den unge Mand kjækt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Instinkt eller Overlæg? I mit Hus har jeg en Kat, som har en sær Fornøielse af at lege med smaa Hunde. Een af dens Legekammerater var en ung Slagterhund fra Nabolavet. En Dag legede de paa Veien lige uden for mine Vinduer: Katten laa paa Ryggen for at afvente Hundens Angreb, mens denne søgte at kaste sig over Katten. Saaledes havde de en Stund tumlet med hinanden, da en Vogn kom kjørende temmelig rask. Saasnart Hunden bemærkede dette, søgte den ved ængstelige Fagter at fjærne Katten, der Intet anede, fra sit farlige Leie; men denne var saa fordybet i sin Leg, at den hverken ænsede Hundens Adfærd eller hørte Hovslaget af de sig nærmende Heste; disse manglede nu kun faa Skridt i at træde Mis ned, da Hunden rasende styrter løs paa sin Kammerat, griber denne og bærer den bort. Jeg troede næsten, at den havde bidt Katten ihjel, men kort efter sprang de igjen begge lystig omkring. Hunden havde altsaa ikke alene reddet Katten men ogsaa villet redde den.

Humor.

En Kjøbmand i Ny-York havde en Fordring paa en Forretningsven i Chicago. Da han ansaae Fordringen for temmelig usikker, sendte han en Prokurator til ham for at indkassere den og lod ham vide, at han maatte beholde Halvdelen af Summen som Honorar. Nogle Maaneder efter modtog han følgende Linier fra Prokuratoren:

— Med stor Uleilighed er det endelig lykkedes mig at inddrive min Halvdel, den anden Halvdel anseer jeg for tabt!

Den høieste Grad af Høflighed lige overfor Damer er at gaa saaledes forbi dem, at man ikke træder paa deres Skygge.

Logogrif.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
For det Første maa Du vide,
Jeg høres ved Nattetide.

5 7 9
Saa snart Du mig vil slette,

8 3 11 5
Du maa vel bruge dette.

5 2 4
Han frygtede neppe for Love,
Og han fandtes dog ved Hove.

1 4 7 9
Naar Du med dit Arbeid jager,
Du det bli'er og Hvile tager.

8 4 2 6
I mig vel tier Sorg og Savn,
Dog skælver Livet ved mit Navn.

6 3 10
I mig dit Barn Du holde maa,
Hvis ei Du Sorg af det skal faae.

8 2 4 9 5 10 11
Maaske ved mine Buketter
Det Hele Du snarere gjætter.

C. M. S.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 23:

Cirkus Leonard.

(Cirkel—Lund—Leo—Casino—Arken).

Rigtig opløst af: Thor Helgesen, Tre Sulekaffere, Georg Wiinholt, Den flyvende Hollænderinde, Solskærmen i Ermelunden, En gammel D-B-S-broder, En Skærsoummernatsdrømmer, Arabella, Skriverhans i Raadhusstræde, L. N. Hvad, Den aarvaagne Nøddeknækker, Hesten paa Kongens Nytorv, En Akademiker, Vissenpind, Jørgen Flotti, Maja, Barnet Peder Skjøtt, Lulu, Fuglefængeren, Peder Wiedewelter, J. C. Hvid, Skjøn Anna, Frk. Komisse, Sækkepiberen, Godske, Sennopsspiseren, Cola di Rienzi, Onkel Jens i Kolding, Rudolff Weichmann, W. og O. Borregaard og Smede-Anna.

Brevverling.

Cola di Rienzi: Muligvis lidt forandret.

Rettelse. Side 180, Linie 16 fra neden: **fra Donaus Bred** læs
fra Bredden af Jantra, en Bislod til Donau.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 26. 10 Øre. 2den Aargang.

En ung Slovak.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

8de Kapitel.

Natlige Begivenheder.

Bruno Winter var bleven en velkommen Gjæst, saa vel paa Klemenshvile som i Riedels Villa.

De ældre Damer imponerede han ved sine interessante Fortællinger om selv oplevede Æventyr og ved den Elskværdighed, hvormed han forstod at føie sig efter ethvert Ønske og Lune af dem. Han drak og politiserede med Herrerne, og for de unge Damer gjorde han sig behagelig ved sit muntre Sind og sin aandrige Samtale.

Han arrangerede smaa Udflugter, Spadsereture og Lystfarter; men han havde ingen Anelse om, at det var helt andre Grunde end hans Elskværdighed, der fik Elfriede og Eugenie til saa hyppig at lønne hans Smigrerier med et Smil.

Elfriede havde meddelt sine Forældre og sin Veninde, at Kurt var reist til Afrika, men hun havde ellers ikke gjort nogen af dem bekjendt med Brevets yderligere Indhold, lige som hun heller ikke havde ladet sin Veninde mærke, at det var hendes Hensigt at iagttage Dokt[illegible]ter.

Denne havde natu[illegible]gsaa hørt om Hensigten med Kurts Rei[illegible]t han kun besvarede med at trække paa S[illegible] og der blev ikke senere talt om den Ting.

Denne Eftermidd[illegible]de man aftalt at gjøre en lille Udflugt til [illegible] gammel Ruin hinsides Floden.

Justus Görner havd[illegible]dfoldet al sin Elskværdighed for at opmuntre de[illegible]ille Selskab, hvad der ogsaa lykkedes ham en Tid, [illegible]til der pludselig indtraadte en vis Forstemthed. Elfriede var med Et bleven ordknap, og om Bruno Winters Pande viste der sig ogsaa mørke Skyer. Der maatte være hændet Noget imellem dem, som havde fremkaldt disse Skygger.

Først senere, paa Hjemturen erfarede Eugenie, at Doktoren havde benyttet en gunstig Leilighed til at tale om sine Fremtidsplaner og en Hentydning, der var faldet fra hans Mund, skjulte ingenlunde for hans Ledsagerinde, at hun selv var Midtpunktet i dette Fremtidsbillede.

Den pludselige Taushed, hvormed hun hørte ham tilende, og som hun ogsaa senere bevarede, maatte fuldstændig overbevise ham om hendes Tanker.

De vare de eneste Gjæster i det lille Værtshus, der laa i Nærheden af Ruinen, og Görner havde selv brygget en Bolle for at bringe Humøret tillive igjen.

Aftenen dæmrede imidlertid, og Eugenie traf allerede Forberedelser til Opbruddet, da Bruno Winter ganske uformodet henledte Samtalen paa Doktor Bach.

— En sælsom Idee saaledes paa Lykke og Fromme at reise til Afrika efter en Forsvunden, yttrede han med svag Spot. Skade, at jeg ikke kom en Dag før hertil; det vilde have sparet Herr Bach for den Reise. Han var vel en meget god Ven af Deres Herr Broder, eller er det maaske at betragte som en Riddertjeneste?

— Han har fra Drengeaarene været en god Ven og Kammerat af min Broder, svarede Elfriede med tvungen Ro, og jeg troer neppe, at Deres Meddelelser vilde have holdt ham tilbage fra Reisen.

— Vil De dermed sige, at mine Meddelelser ikke ere troværdige? spurgte han i en Tone, der lod hende skimte hans Misstemning. Jeg kan kun forsikkre Dem om, at Alt beroer paa Kjendsgjerninger.

— Jeg tvivler ingenlunde derom, men Herr Bach synes at have opdaget Noget i Matrosens Udsagn, der har indgydt ham Haab.

I dette Øieblik brød Damerne op, og nogle Minuter efter befandt det lille Selskab sig paa Veien til Floden, hvor Færgemanden ventede paa dem.

Bruno Winter havde budt Elfriede Armen; hun turde ikke afslaa den.

— De kjender maaske Navnet paa den Matros, der er Tale om? spurgte han lidt efter.

— Jan Steen.

— Jan Steen? Aa ja, nu husker jeg ham. Han gav Officererne meget at bestille ved sin Gjenstridighed og Raahed. Han hadede Deres Broder, fordi han engang var bleven nødt til at diktere ham en Straf.

— Efter hvad han paastod, skal min Broder netop have været meget afholdt blandt Matroserne, indvendte Elfriede.

— Det kan jeg slet ikke indrømme. Men jeg kan desuden ikke indse, hvad Jan Steen iøvrigt kan have meddelt, som kunde berettige til den Tro, at Deres Broder endnu lever.

— Jan Steen havde paa sin Tilbagereise i en afrikansk Havnestad truffet sammen med en anden Matros fra „Allemannia", der fortalte, at en af deres Officerer levede hos en Negerstamme i det indre Afrika.

Bruno Winter standsede uvilkaarlig; denne Meddelelse syntes i høi Grad at overraske ham.

— Vidste han Navnet paa denne Of[illegible]er? spurgte han.

— Nei.

— Saa var det jo endnu muligt, at man har forvexlet Deres Broder med mig.

— Den samme Tanke har jeg selv næret. Herr Bach er desuden bleven underrettet derom.

— Saa vil han ogsaa være saa fornuftig at vende hjem igjen.

Imidlertid vare de naaede ned til Flodbredden. Görner og Eugenie sad allerede i Baaden.

Da man naaede midt ud paa Floden, lød en Violin tydelig over til dem.

— Hvad er der nu igjen paafærde? spurgte Rentieren nysgjerrig. Halte-Mikkel gnider jo som besat paa sin Violin; der er ogsaa en Bas med.

— Der er Bryllup i „Den grønne Rømer", svarede Færgemanden. Skræder Vikkel er bleven gift idag.

— Han slaaer stort paa det; det er dog neppe noget glimrende Parti?

— Hans unge Kone har været Pige hos Borgermesteren. Hun skal have sparet sig nogle Hundreder Kroner sammen.

— Vor Line er jo indbudt sammen med Eders Peter, sagde Eugenie til sin Veninde.

Elfriede nikkede uden at svare, medens Görner tog sig en Pris.

Baaden stødte kort efter imod Bredden; det lille Selskab steg ud og gik langsomt hen imod Villaerne.

Færgemanden bandt sin Baad fast og vinkede ad en Sømand, der stod i Nærheden, for at han skulde passe Baaden, da han vilde ind i „Rømeren".

Her var Musikken i fuld Gang i det øverste Stokværk, og neden under i Skænkestuen hørte man tydelig de dandsende Pars Trampen og Jublen. Publikum hernede drak, røg og spillede Kort under raa Latter og drøie Eder.

Neppe var Jakob Schorn traadt indenfor, førend hans Navn blev nævnet, og hans Blik faldt paa Barbeer Hennemann, der hilste ham med sit Glas.

— Sæt Eder herhen, Schorn! udbrød den lille Mand.

— Har Eders Kone givet Eder Udgangsbillet idag? spurgte Schorn.

— Naa, naa, svarede Hennemann, jeg staaer ikke under Tøffelen. Hvad siger I til den Larm her oven over?

— Jeg? Intet! Hvad vedkommer det mig?

— Det er Synd og Skam! Det Bryllup koster dem over hundrede Kroner, som de hellere skulde betale deres Gjæld med.

— Skylder de Dem Noget?

— Barbeerpenge for to Maaneder! — Men har I hørt, at man skal have opdaget Skovriderens Morder?

Schorn saae forbauset paa ham, idet han spurgte:

— Hvem siger det?

— Man fortæller det jo overalt; men Fru Brinkmann faaer dog Ret.

— Saa? Faaer hun Ret? Hvad vil det sige?

Hennemann bøiede sig hen over Bordet og hviskede:

— Generalen bliver arresteret en af de første Dage.

Jakob Schorn lo høit.

— Dumheder! Hvem har bundet Eder den paa Ærmet?

— Hvad behager? Hvad gaaer her for sig? spurgte i det samme en barsk Stemme bagved dem, og da Færgemanden vendte sig om, fik han Øie paa Politibetjenten.

Hvad der gaaer for sig? svarede han. Intet! Har man maaske ikke Lov at tale sammen i et Værtshus.

— Ih, Gud bevares! sagde Politibetjenten i den venligste Tone. Jeg mente kun, at jeg bedst kunde give Oplysninger, naar der var Tale om en Fængsling.

— Vi talte kun om Fru Brinkmann og hendes dumme Historier!

Heß rynkede Panden, medens et flammende Blik, der lyste af Had og Raseri traf Færgemanden.

— Skal der da aldrig blive nogen Ende paa den gamle Historie? spurgte han. Men, siig mig, har I ikke sat et Par Haandværkssvende over idag?

— Nei!

— Saa maa de sandsynligvis være her i Byen endnu. Jeg maa have fat i dem.

— Naar de blot seer skarpt paa ham, saa løber han, saa langt hans Been kan bære ham! sagde Schorn, da Heß havde fjernet sig.

— Hvad er der iveien med Heß og Eder? spurgte Barberen.

— Aldeles Intet!

— Han er bange for Eder, det veed jeg.

— Har han fortalt det?

— Saa dum er han ikke; men jeg saae det den Dag, I tog ham med ind i Huset. Hvor saae han ud, da han kom ud igjen! I maa have sagt noget Forfærdeligt til ham.

— Naar Enhver maatte vide, hvad jeg den Dag sagde til ham, havde jeg sagt det offentlig udenfor Huset.

— Det er altsaa en Hemmelighed?

— Som I af Alle mindst faaer at vide!

Pludselig foer Alle op ved et frygteligt Tordenbrag. Flere af Gjæsterne løb udenfor, men Regnen drev dem atter ind. Det var et forfærdeligt Uveir.

Lyn fulgte paa Lyn, og Regnen fyldte de snævre Gader med rivende Smaabække.

Ovenover i Festsalen holdt Dandsen nu ogsaa op. Det pludselige Uveir havde indgydt Alle Skræk.

Generalens Tjener sad i et Hjørne af Dandsesalen med Riedels smukke Tjenestepige.

Frygt kjendte han ikke til; men dette Uveir indgød ham dog en vis Gysen, der voxede, da han kom til at tænke paa sin Herre.

Lynet kunde jo slaa ned i Klemenshvile, og saa var Generalen ganske alene med begge Damerne og Tjenestepigen, der ikke engang kunde „tælle til fem."

Saa snart Veiret havde raset ud, vilde han bryde op, og Line var ganske enig med ham.

Det regnede endnu, da de forlod „Den grønne Rømer". Natten var mørk, og Stormen hylede igjennem Gaderne.

Peter bød galant sin Ledsagerinde Armen; men hun kunde ikke tage imod den, da hun maatte holde op i sine Klæder. Han gik da foran, og hun fulgte efter.

Af og til glimtede et Lyn fjernt paa Horisonten og oplyste den Sti, de nu fulgte. Ved et saadant standsede Peter pludselig forfærdet og traadte et Skridt tilbage.

Han saae en mørk Skikkelse foran sig, der syntes at være stegen op af Jorden; men i samme Øieblik opdagede han, hvem det var.

— Fru Hess! sagde han. Hvad søger De her i dette Hundeveir?

— Urter! svarede hun barsk.

— I saadant et Mørke? spurgte Line med umiskjendelig Angst. Man kan jo ikke se en Haand for sig.

— Jeg kan ikke gaa efter Tid og Veir, brummede Konen. Gaaer jeg om Dagen, gjøre Drengene Nar af mig, og de fleste Urter maa plukkes om Natten, naar de skulle have Lægekraft.

— Men De kan jo ikke se, bemærkede Peter. Jeg kan i det mindste ikke faae Øie paa et eneste Græsstraa.

— Mine Øine ere som Kattens, de se bedst i Mørke. Netop lige efter Uveir ere Urterne saftigst.

Hun holdt pludselig inde; der lød et Skud igjennem Mørket. Det var blevet affyret lige i Nærheden.

— Det var min Herre! udbrød Peter. Generalen har skudt! Jeg tænkte jo nok, der maatte ske en Ulykke!

Uden at bryde sig videre om sin Ledsagerinde og Fru Hess styrtede han afsted og naaede hurtig til Klemenshvile.

Aandeløs aabnede han Gitterporten med sin Nøgle og blev meget forskrækket ved at se Døren til Huset aaben.

— Hvem der? lød Generalens Kommandorøst oppe fra.

— Peter! svarede han.

— Det var godt, Du kom. Søg Haven af; Fyren kan endnu ikke være kommen bort.

— Til Tjeneste, Herr General!

Denne Befaling var lettere at give end udføre, og Resultatet blev da ogsaa, at Peter vendte tilbage med uforrettet Sag. Generalen kom ham imøde støttet til sin Stok; han dirrede af Harme over, at Forbryderen var undsluppet.

Han havde allerede ligget i sin bedste Søvn, da et frygteligt Tordenskrald vækkede ham, og han kom til at huske paa de aabne Vinduer i hans tidligere Soveværelse. For ikke at staa op, bankede han paa Væggen til Pigens Kammer ved Siden af og befalede hende at gaa ned og lukke.

Det varede en rum Tid, inden hun blev saa vidt paaklædt, at hun kunde udføre Befalingen; men neppe var hun kommen ned, før et skingrende Skrig fyldte hele Huset.

I et Nu var Generalen ude af Sengen. Bevæbnet med en Pistol hinkede han ned ad Trappen og naaede netop tidsnok sit Kabinet til gjennem Vinduet at se en mørk Skikkelse løbe bort fra Huset. Uden lang Betænkning fyrede han.

Pigen var lige fra Korridoren gaaet ind i Værelset for at lukke Vinduerne, da hun hørte en mistænkelig Larm i det tilstødende Kabinet. Istedetfor langsomt at aabne Døren, gjorde hun Støi, og da hun derved fik Mod til at støde Døren op, var det for seent.

Hun saae blot en mørk Skikkelse løbe ned ad Trappen; hun hørte ham aabne Døren, men havde naturligvis ikke Mod til at følge efter.

Sekretæren i Kabinettet var aabnet uden mindste Spor af Vold. Generalen savnede kun nogle Ruller Guldstykker.

Et saa forvovent Indbrud havde man ikke i mange Aar hørt der i Byen; alene af den Grund maatte Alt opbydes for at paagribe Tyven.

Allerede tidlig næste Morgen var Kredsdommeren sammen med Politibetjent Hess paa Klemenshvile; men hvor strængt og samvittighedsfuldt de end drev deres Efterforskninger, saa fandt man dog ikke et eneste Spor, der kunde lede til Tyvens Opdagelse. Hess paastod rigtignok, at han Dagen iforveien havde seet to vagabonderende Haandværkssvende, to rigtige Landstrygere i Byen; en af dem maatte, fristet ved de aabne Vinduer, have begaaet Indbruddet. Disse vare imidlertid begge to allerede langt borte, og selv om man efter Ugers Forløb fik fat i dem, kunde man neppe overbevise dem.

Der blev ikke Andet tilovers for Generalen end at trøste sig over sit Tab og for Fremtiden holde sine Vinduer godt lukkede om Natten.

(Fortsættes.)

Slovakerne.

I den udstrakte, frugtbare Landstrækning, der naaer fra den mæhriske til den østerrigske Grændse mellem Karpaterne og Donau lige til Komorn og Byerne Bordijova og Humenny ved Floden Laborce, bo Slovakerne, der foruden Slovencerne i Steiermark og Kärnthen ere den eneste slaviske Stamme, som har beholdt sit gamle Navn, hvilket i Almindelighed afledes af Ordet Slava, Hæder.

Efter den almindelig antagne Inddeling af Slaverne i Øst- og Vestslaver regnes disse til de første. Man antager, at der findes henved halvtredie Million Slovaker, af hvilke omtrent 800,000 ere Protestanter.

Slovakerne nedstamme fra de Slaver, der indvandrede fra det tredie til det syvende Aarhundrede og dannede det stormæhriske Rige, som blomstrede i det niende Aarhundrede under Fyrst Rastislav.

Dette Riges Glands varede imidlertid ikke længe. Opmuntrede af de skinsyge Franker vendte Magyarerne deres vilde Tapperhed imod det stormæhriske Folk, der foretrak den stille Freds Velsignelser for Erobringskrigenes blodige Hæder og i Aaret 907 blev slaaet i det morderiske Slag ved Presburg under deres Fyrste Svatoplok.

Riget forfaldt, og Slovakerne delte i Aarhundreder Nabofolkenes Skæbne uden at gjøre sig stor Umage med at hæve sig ud af deres halve Barbari, der kun mildnedes ved deres Stammes medfødte Blidhed. Først i dette Aarhundrede er der foregaaet en Forandring til det Bedre, og den vedvarende Skinsyge imellem Slaver og Ungarer har forsaavidt virket heldig, som den har givet Nationalitetsfølelsen ny Næring og opvakt en i mange Retninger frugtbringende Væddekamp.

Slovakerne ere for det meste høie, slankt byggede Folk, med skarpe Ansigtstræk, mørk Hudfarve og blaa, livlige Øine. Kvinderne have et smukt, blegt Ansigt, mørkt Haar, men blaa Øine.

Som alle Slaver elske de ogsaa Musik og Sang. Naar Foraaret nærmer sig, dele de unge Mennesker fra Landsbyerne sig i to Partier; det ene forestiller Sommeren, det andet Vinteren. I de lyse Vaarnætter drage de igjennem Byerne og udføre foran de rige Bønders Gaarde forskjellige Væddesange, hvori Vinteren tilsidst erklærer sig for overvunden. Hele Festen sluttes med et almindeligt Maaltid.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Han bevidner sit eget Forræderi! udbrod Afsendingen.

— Siig hellere hans Hæderlighed, tilføiede Suvaroff. Jeg holder paa, at Fangen skal gives fri.

— Jeg hævder, at han er overbevist, sagde den russiske Afsending.

— Saa vil jeg hugge denne Knude over, raabte Suvaroff, og jeg skal vide at gjøre Keiserinden Regnskab derfor. Jeg vil derfor lade Fangen føre til Leiren med Eders høie Tilladelse, ædle Khan.

Khan Schagin nikkede. Retsmødet blev hævet, og de russiske Soldater førte Paul Moth bort imellem sig.

Ankommen til den russiske Leir blev der anvist ham et Telt, lige som en Soldat blev stillet til hans Tjeneste.

22de Kapitel.

I den russiske Leir.

Paul Moth laa endnu paa Knæ og takkede Forsynet, der saa uventet havde frelst ham fra den truende Dødsfare, da en svag Støi bagved ham bragte ham til at se sig om. Han saae General Suvaroff staa for sig og vilde reise sig; men Generalen lagde smilende sin Haand paa hans Skulder og sagde:

— Fuldend Deres Bøn, jeg kan vente. Gud først, saa Menneskene!

Paul Moth bøiede atter sit Hoved, og da han efter forgæves at have forsøgt at samle sine Tanker reiste sig, saae han Generalen sidde paa en Stol midt i Teltet.

— Veed De, hvorfor jeg frelste Dem? spurgte Generalen pludselig.

— Jeg tænker, fordi Deres Excellence indsaae, at jeg var uskyldig.

— Aa, uskyldig! De vilde være bleven anseet for mere uskyldig, om De havde været mere skyldig. Forstaaer De?

— Nei, Deres Excellence!

— De er indskrænket, vedblev Generalen. Jeg skal forklare Dem det. For det Første, fordi jeg

holder af Dem; for det Andet, fordi enhver Soldat i Armeen veed, hvad jeg nu vil fortælle. Dette taabelige Overfald i Nat var sat i Scene og iværksat af Deres elskværdige og ædelmodige Ven, Grev B.

— Den russiske Affending! Deres Excellence kan dog vel ikke mene...

— Hans Excellence mener det nu netop, og jeg undrer mig over, at vor Moder Czarina har sendt Dem blandt disse Ulve — uskyldige Lam som De synes at være — uden for at De skulde opædes. Denne Revolution var ikke alene billiget af den russiske Affending, men udelukkende betalt med russisk Guld.

Paul Moth stod aldeles forstenet.

— Den brød imidlertid lidt for tidlig ud, vedblev Suvaroff, paa Grund af den Fornærmelse, der blev tilføiet Tatarhøvdingen igaar, hvortil De jo var Vidne. Forstaaer De mig nu?

— Det er umuligt at misforstaa Dem, og dog...

— Og dog mener De, at De kan ikke forstaa disse Intriguer og Rænker. Det kan jeg heller ikke; men Suvaroff kjender kun sine Pligter mod sin Herskerinde, tilføiede Generalen stolt.

— Men de stakkels Mænd, hvis Blod er blevet udgydt idag, begyndte Paul Moth.

— De stakkels Mænd skulde have vogtet sig selv. Men nok derom. Lad os nu tale om Dem selv. De er altfor ærlig til at være Spion; De vil være Soldat.

Dette blev udtalt bydende, skjøndt ikke uden Venlighed.

Paul Moth følte imidlertid alt Andet end noget Kald til at være Kriger, og han yttrede derfor sit Ønske om at turde vende tilbage til St. Petersborg saa snart som muligt.

— Det siger jeg Nei til, svarede Generalen. De forglemmer, unge Mand, at De i Øieblikket er i Keiserindens Tjeneste, og hun tillader ikke sine Folk saa hurtig at unddrage sig deres Pligt. Desuden maa De huske, at De paa en Maade er Fange, saa hvis De ikke foretrækker at kæmpe for Hendes Majestæt, maa De give Deres Æresord paa, at De ikke vil forsøge at undløbe, indtil vi have erfaret vor gode Moders Villie, skjøndt De vil neppe finde det saa let at undløbe, om De ogsaa skulde forsøge derpaa. Vær fornuftig og modtag en Stilling ved Hæren. Deres Blik siger Nei; saa hav da Deres Villie. Skal det være Soldat eller Fange?

— Naar det skal være, saa lad det blive Fange, Deres Excellence, sagde Paul Moth.

Generalen forlod Teltet uden at yttre et Ord, idet han nynnede en fransk Melodi.

Flere Uger gik hen, uden at der skete nogen Forandring i Paul Moths Stilling. Han blev vel bevogtet, men forøvrigt meget godt behandlet, og General Suvaroff havde efter et Par Forsøg selv opgivet at gjøre ham til Soldat, ja endog tilladt ham at underrette saavel Fyrst Potemkin som sin Onkel om sine Hændelser.

Imidlertid var der meget Interessant i Paul Moths Omgivelser, saa meget desto mere som Leiren stadig foruroligedes af de omsværmende Tatarhorder. Saaledes morede det ham snart at tage Del i de Patrouilleture, som der stadig gaves Anledning til, og han havde da især sluttet sig til en ung polsk Officer ved Hæren.

Det var en smuk Morgen i Begyndelsen af Efteraaret, at Paul Moth fulgtes med sin nye Ledsager paa en Expedition i Retning af Halvøens Sydkyst. Hele Styrken talte tyve Landsenerer, og skjøndt han ikke tænkte paa at tage Del i nogen Kamp, havde vor Helt dog omgjordet sig med et laant Sværd, lige som han havde to ladte Pistoler i Sadelhylsteret.

Det lille Tog var naaet ind i et vildt Klippeterræn, hvor man kun med Vanskelighed red frem ad en smal, ujævn Sti, da den omgivende Stilhed pludselig blev afbrudt ved Raabet:

— Allah-il-Allah!

Ekkoet gjentog Raabet i en Uendelighed, fulgt af en lige saa overraskende Geværsalve.

Paul Moth saae sig forvirret omkring og opdagede til sin Rædsel, at hans polske Ven og næsten Halvdelen af Folkene vare strakte til Jorden ved det pludselige Angreb, medens de øvrige Ryttere jog bort i skarpt Trav. Samtidig fik han Øie paa bevæbnede Folk paa alle Klippetinder og saae en talrig Skare Tatarer tilhest nærme sig.

Mere saae han ikke; en uforklarlig Mathed overfaldt ham og sagde ham, at han selv var saaret. Instinktsmæssig sporede han sin Hest; den gjorde et Par Spring og styrtede for en Kugle.

Paul Moth slog atter Øinene op under usigelige Smerter, foraarsagede ved at den døde Hest hvilede paa hans ene Ben.

Han hørte Stemmer rundt om sig og mærkede snart, at han var omgiven af Tatarer, der efter at have dræbt de iforveien saarede Russere vare ifærd med at plyndre de Døde. Den Bevægelse, han gjorde i Forbindelse med det Skrig, der uvilkaarlig undslap ham, bragte en af Banditterne til at nærme sig ham og løfte den af endnu frisk Blod dryppende Dolk for ogsaa at gjøre det af med ham.

Der behøvedes kun et Øieblik, og den vilde have sænket sig i Paul Moths Bryst; men i det samme udstødte den Fremmede et overrasket Skrig, og da vor unge Ven slog Øinene op, saae han ind

i et Ansigt, der var præget af Overraskelse og Medlidenhed.

— Takket være St. Vladimir, han lever! raabte den Fremmede paa Russisk, idet han forsigtig løftede Pauls Hoved med den ene Haand, medens han med den anden, blodbestænket som den var, førte en Flaske til hans Læber.

Den Slurk, Paul Moth drak, gjenoplivede ham vel for et Øieblik; men den Pine, han led af, bragte ham atter til at synke sammen, maaske især paa Grund af det Blodtab, et farligt Skudsaar i Siden havde fremkaldt.

Da han atter slog Øinene op, var Smerterne tildels stillede; baade Saaret og hans Ben havde modtaget den simple Pleie, som hans Omgivelser vare istand til at yde ham.

Ved at se sig om, opdagede han, at der maatte være hengaaet en temmelig betydelig Tid; thi Solen stod allerede lavt paa Himlen. Han laa paa et Leie af frisk slaaet Græs med Udsigt til en dyb Dal, hvis Bund for en Del fyldtes af en Flod eller snarere en Arm af Havet.

Den Fremmede, hvem han skyldte sin næsten vidunderlige Frelse, stod foran ham og yttrede lydelig sin Glæde ved at se Bevidstheden vende tilbage. Paul Moth, der syntes at gjenkjende hans Ansigt, henvendte et Par Ord til ham, og hans Svar spredte strax de Skyer, der havde formørket hans Hukommelse.

Det var den Samme, der havde været de Forvistes Kasserer, og senere Alexis Ivanoffs Dvornik.

— De var barmhjertig imod mig, da jeg var i Nød, sagde han, og De er en Ven af min Ven. Han frelste mit Liv, og jeg frelser Deres.

— Hvorledes kommer I her, Andreas?

— Jeg skal hurtig fortælle den korte Historie. Politiet fandt mig, da Ivanoff blev greben, og da de kom for at undersøge hans Hus. De kjendte mig ikke igjen og sendte mig til Armeen som Soldat. Da jeg kom her til Krim, deserterede jeg; det er det Hele.

— Men siig mig da, om I veed det, hvorledes det senere er gaaet Ivanoff.

— Han er bleven pidsket som en Hund og derpaa sendt tilbage til Seminogorsk.

— Stakkels Ivanoff! Min ulykkelige Ven! Men hvorledes vil I forsvare dette skændige Myrderi idag; og sæt, at I blev tagen...

— Jeg bliver aldrig taget levende, svarede Andreas fast; men tal ikke for høit eller bedre, tal slet ikke. Mine Kammerater have lange Øren.

— Hvad have de vel isinde at gjøre med mig? spurgte Paul.

— Frygt ikke, svarede den Adspurgte. Jeg indestaaer for Deres Sikkerhed, naar De blot vil følge mine Raad.

Der blev denne Gang ikke vexlet flere Ord imellem dem.

Henimod Mørkningen brød Tatarerne op, efter at man havde lagt Paul Moth paa en Baare, hvor han havde et Knippe blødt Græs under sig. De steg ned til Vandet; den Saarede blev anbragt i Bunden af en Baad, der laa her, og en Del Tatarer tillige med Andreas tog Plads i den og stødte fra Land.

Saaledes blev han efter nogle Timers Seilads bragt over paa den anden Bred, og efter en lang og besværlig Marsch standsede de ved en smal trappeformet Sti.

Efterat være baaren op ad denne blev Paul Moth bragt ind igjennem en Aabning i Fjældet og befandt sig endelig til sin Overraskelse i en stor, udstrakt Hule, der oplystes af et flammende Baal, om hvilket der sad en talrig Skare Tatarer, som modtog de Ankomne med lydelige Velkomstraab. Til hans Beroligelse holdt Andreas sig stedse i Nærheden af ham.

Snart befandt han sig paa et simpelt tilrettelagt Leie, og det varede ikke længe, før han faldt i en af forvirrede Drømme opfyldt Søvn.

23de Kapitel.

Mystisk Gjæstfrihed.

Paul Moths Saar var saa godt som dødeligt. Hans Kræfter havde næsten forladt ham, og den Smerte, han led, var næsten uudholdelig. Kuglen, der var trængt ind i hans Side, sad fast i de indvendige Dele, og den Tatar, der, inden han lagde sig til Ro, undersøgte Saaret, rystede ildevarslende paa Hovedet. Desuden var hans ene Ben stærkt opsvulmet og inflammeret, hvilket naturligvis foraarsagede ham usigelig Pine, medens Saarfeberen, der havde naaet sit Høidepunkt midt om Natten, lod ham vaagne næste Morgen med en uudholdelig Tørst.

En og Anden af Tatarerne reiste sig fra deres Leie, iblandt disse befandt sig ogsaa den Saarlæge, om man kan kalde ham saaledes, der Dagen forud havde efterseet hans Saar. Han nærmede sig atter Paul Moth og undersøgte paany hans Tilstand ved det sparsomme Dagslys, der faldt ind igjennem adskillige ved Kunst frembragte Aabninger lige under Hulens Tag.

Det lod til, at hans Videnskab var udtømt med de Foranstaltninger, han havde truffet Aftenen iforveien; thi han beordrede det samme Lægemiddel, hvorpaa han overlod Patienten til Andres Omsorg.

Uden Forandring hengik saaledes to Dage for den Syge, da indtraf en Tatar med den Efterretning, at en stærk Division Russere nærmede sig deres Skjulested, anført af Suvaroff selv, der var rasende over det hans Landsenere overgaaede Blodbad.

Der var ingen Tid til Overveielse. Paul Moth var nu Tatarernes Gjæst, han maatte føres med, hvormeget det end vilde hindre deres Bevægelser, og i en halv bevidstløs Tilstand lagde de ham atter paa Baaren. Et Øieblik efter var Hulen forladt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Medens Østerrigerne bombarderede Serajevo under Bosniens Besættelse, raabte en Vandbærer:

— Een Pjaster for en Spand Vand!

I det samme kom en Bombe og tog den ene af hans to Vandspande med sig.

— To Pjaster for en Spand Vand! raabte Vandbæreren videre uden at lade sig bringe ud af Fatning.

Boston i Amerika tør neppe rose sig for sit Maadehold. Efter de nyeste Undersøgelser skal Byen have saa mange Værtshuse, at disse, stillede i Række ved Siden af hverandre, ville indtage en Længde af otte engelske Mil.

Humor.

En Dame søgte en Kammerjomfru. En saadan indsandt sig hos hende.

— Kan Du frisere, mit Barn?

— Som den bedste Frisør; i Løbet af en halv Time gjør jeg den mest udsøgte Koiffure færdig.

— En halv Time! udbrød Damen forfærdet. Gud, hvad skal jeg da tage mig for Resten af Formiddagen?

Karade.

Mit Første fløi fra Buestræng
Og brød det tætte Pandser;
Nu staaer det langs den grønne Eng,
Og Aaens Bred det krandser.

Mit Andet maatte Du vel tidt,
Naar Spøgen lød om Bordet,
Og mest, naar let og noget frit
De Unge førte Ordet.

Mit Hele rund, ja slank og høi,
Er ofte Husets Støtte;
Men tidt den faldt Dig noget drøi
Mod Sygdom at benytte.

Kl. St.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 24:

Trofæ.

Rigtig opløst af: Georg Wiinholt, En Akademiker, Oversætteren ved Knippelsbro, Kommandanten i Ballerup, N. A. Beck, Den trekantede Morgenkappe, L. N. Hvad, En gammel Gaadelæser, Lydia Dydia, Fru Møller (Østerbro), Trit, Flik og Flok, Dagmar, Slotsfeen, Alders-Roforeningen, Godske, M. Olsen, E. G. Skov, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Tre Balleistjerner og Kun en Spillemand.

Som Frihed af: Holger Danske i Nr. 12 og August Frantzen.

Logogrif i Nr. 23 endvidere af: August Frantzen.

Opløsning paa Rebus i Nr. 24:

Kræmmerens Kunder er forsvundne.

Rigtig opløst af: Ambra Myresen, Den aarvaagne Nøddeknækker, Organisten ved Marmorkirken, Jens Iversen, Arabella, Skjøn Anna, Gamle Jespersen, Rebussemanden og Geniet fra Rabarberkvarteret.

Brevverling.

Rudolff Weichmann: Vi tør ikke; den minder om ældre Sager.

☛ Med dette Nr. følger 16de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen **„I Borg og Hytte"** 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand"**.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Liers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 26. 10 Øre. 2den Aargang.

En ung Slovak.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

8de Kapitel.

Natlige Begivenheder.

Bruno Winter var bleven en velkommen Gjæst, saa vel paa Klemenshvile som i Riedels Villa.

De ældre Damer imponerede han ved sine interessante Fortællinger om selv oplevede Æventyr og ved den Elskværdighed, hvormed han forstod at føie sig efter ethvert Ønske og Lune af dem. Han drak og politiserede med Herrerne, og for de unge Damer gjorde han sig behagelig ved sit muntre Sind og sin aandrige Samtale.

Han arrangerede smaa Udflugter, Spadsereture og Lystfarter; men han havde ingen Anelse om, at det var helt andre Grunde end hans Elskværdighed, der fik Elfriede og Eugenie til saa hyppig at lønne hans Smigrerier med et Smil.

Elfriede havde meddelt sine Forældre og sin Veninde, at Kurt var reist til Afrika, men hun havde ellers ikke gjort nogen af dem bekjendt med Brevets yderligere Indhold, lige som hun heller ikke havde ladet sin Veninde mærke, at det var hendes Hensigt at iagttage Doktor [illegible]ter.

Denne havde natu[illegible]gsaa hørt om Hensigten med Kurts Rei[illegible]t han kun besvarede med at trække paa S[illegible] og der blev ikke senere talt om den Ting.

Denne Eftermidd[illegible]de man aftalt at gjøre en lille Udflugt til [illegible] gammel Ruin hinsides Floden.

Justus Görner havd[illegible]dfoldet al sin Elskværdighed for at opmuntre de[illegible] lille Selskab, hvad der ogsaa lykkedes ham en Tid, [illegible]til der pludselig indtraadte en vis Forstemthed. Elfriede var med Et bleven ordknap, og om Bruno Winters Pande viste der sig ogsaa mørke Skyer. Der maatte være hændet Noget imellem dem, som havde fremkaldt disse Skygger.

Først senere, paa Hjemturen erfarede Eugenie, at Doktoren havde benyttet en gunstig Leilighed til at tale om sine Fremtidsplaner og en Hentydning, der var faldet fra hans Mund, skjulte ingenlunde for hans Ledsagerinde, at hun selv var Midtpunktet i dette Fremtidsbillede.

Den pludselige Taushed, hvormed hun hørte ham tilende, og som hun ogsaa senere bevarede, maatte fuldstændig overbevise ham om hendes Tanker.

De vare de eneste Gjæster i det lille Værtshus, der laa i Nærheden af Ruinen, og Görner havde selv brygget en Bolle for at bringe Humøret tillive igjen.

Aftenen dæmrede imidlertid, og Eugenie traf allerede Forberedelser til Opbruddet, da Bruno Winter ganske uformodet henledte Samtalen paa Doktor Bach.

— En sælsom Idee saaledes paa Lykke og Fromme at reise til Afrika efter en Forsvunden, yttrede han med svag Spot. Skade, at jeg ikke kom en Dag før hertil; det vilde have sparet Herr Bach for den Reise. Han var vel en meget god Ven af Deres Herr Broder, eller er det maaske at betragte som en Riddertjeneste?

— Han har fra Drengeaarene været en god Ven og Kammerat af min Broder, svarede Elfriede med tvungen Ro, og jeg troer neppe, at Deres Meddelelser vilde have holdt ham tilbage fra Reisen.

— Vil De dermed sige, at mine Meddelelser ikke ere troværdige? spurgte han i en Tone, der lod hende skimte hans Misstemning. Jeg kan kun forsikkre Dem om, at Alt beroer paa Kjendsgjerninger.

— Jeg tvivler ingenlunde derom, men Herr Bach synes at have opdaget Noget i Matrosens Udsagn, der har indgydt ham Haab.

I dette Øieblik brød Damerne op, og nogle Minuter efter befandt det lille Selskab sig paa Veien til Floden, hvor Færgemanden ventede paa dem.

Bruno Winter havde budt Elfriede Armen; hun turde ikke afslaa den.

— De kjender maaske Navnet paa den Matros, der er Tale om? spurgte han lidt efter.

— Jan Steen.

— Jan Steen? Aa ja, nu husker jeg ham. Han gav Officererne meget at bestille ved sin Gjenstridighed og Raahed. Han hadede Deres Broder, fordi han engang var bleven nødt til at diktere ham en Straf.

— Efter hvad han paastod, skal min Broder netop have været meget afholdt blandt Matroserne, indvendte Elfriede.

— Det kan jeg slet ikke indrømme. Men jeg kan desuden ikke indse, hvad Jan Steen iøvrigt kan have meddelt, som kunde berettige til den Tro, at Deres Broder endnu lever.

— Jan Steen havde paa sin Tilbagereise i en afrikansk Havnestad truffet sammen med en anden Matros fra „Allemannia“, der fortalte, at en af deres Officerer levede hos en Negerstamme i det indre Afrika.

Bruno Winter standsede uvilkaarlig; denne Meddelelse syntes i høi Grad at overraske ham.

— Vidste han Navnet paa denne Of[illegible]er? spurgte han.

— Nei.

— Saa var det jo endnu muligt, at man har forvexlet Deres Broder med mig.

— Den samme Tanke har jeg selv næret. Herr Bach er desuden bleven underrettet derom.

— Saa vil han ogsaa være saa fornuftig at vende hjem igjen.

Imidlertid vare de naaede ned til Flodbredden. Görner og Eugenie sad allerede i Baaden.

Da man naaede midt ud paa Floden, lød en Violin tydelig over til dem.

— Hvad er der nu igjen paafærde? spurgte Rentieren nysgjerrig. Halte-Mikkel gnider jo som besat paa sin Violin; der er ogsaa en Bas med.

— Der er Bryllup i „Den grønne Rømer“, svarede Færgemanden. Skræder Vikkel er bleven gift idag.

— Han slaaer stort paa det; det er dog neppe noget glimrende Parti?

— Hans unge Kone har været Pige hos Borgermesteren. Hun skal have sparet sig nogle Hundreder Kroner sammen.

— Vor Line er jo indbudt sammen med Eders Peter, sagde Eugenie til sin Veninde.

Elfriede nikkede uden at svare, medens Görner tøg sig en Pris.

Baaden stødte kort efter imod Bredden; det lille Selskab steg ud og gik langsomt hen imod Villaerne.

Færgemanden bandt sin Baad fast og vinkede ad en Sømand, der stod i Nærheden, for at han skulde passe Baaden, da han vilde ind i „Rømeren“.

Her var Musikken i fuld Gang i det øverste Stokværk, og neden under i Skænkestuen hørte man tydelig de dandsende Pars Trampen og Jublen. Publikum hernede drak, røg og spillede Kort under raa Latter og drøie Eder.

Neppe var Jakob Schorn traadt indenfor, førend hans Navn blev nævnet, og hans Blik faldt paa Barbeer Hennemann, der hilste ham med sit Glas.

— Sæt Eder herhen, Schorn! udbrød den lille Mand.

— Har Eders Kone givet Eder Udgangsbillet idag? spurgte Schorn.

— Naa, naa, svarede Hennemann, jeg staaer ikke under Tøffelen. Hvad siger I til den Larm her oven over?

— Jeg? Intet! Hvad vedkommer det mig?

— Det er Synd og Skam! Det Bryllup koster dem over hundrede Kroner, som de hellere skulde betale deres Gjæld med.

— Skylder de Dem Noget?

— Barbeerpenge for to Maaneder! — Men har I hørt, at man skal have opdaget Skovriderens Morder?

Schorn saae forbauset paa ham, idet han spurgte:

— Hvem siger det?

— Man fortæller det jo overalt; men Fru Brinkmann faaer dog Ret.

— Saa? Faaer hun Ret? Hvad vil det sige?

Hennemann bøiede sig hen over Bordet og hviskede:

— Generalen bliver arresteret en af de første Dage.

Jakob Schorn lo høit.

— Dumheder! Hvem har bundet Eder den paa Ærmet?

— Hvad behager? Hvad gaaer her for sig? spurgte i det samme en barsk Stemme bagved dem, og da Færgemanden vendte sig om, fik han Øie paa Politibetjenten.

— Hvad der gaaer for sig? svarede han. Intet! Har man maaske ikke Lov at tale sammen i et Værtshus.

— Ih, Gud bevares! sagde Politibetjenten i den venligste Tone. Jeg mente kun, at jeg bedst kunde give Oplysninger, naar der var Tale om en Fængsling.

— Vi talte kun om Fru Brinkmann og hendes dumme Historier!

Heß rynkede Panden, medens et flammende Blik, der lyste af Had og Raseri traf Færgemanden.

— Skal der da aldrig blive nogen Ende paa den gamle Historie? spurgte han. Men, siig mig, har I ikke sat et Par Haandværkssvende over idag?

— Nei!

— Saa maa de sandsynligvis være her i Byen endnu. Jeg maa have fat i dem.

— Naar de blot seer skarpt paa ham, saa løber han, saa langt hans Been kan bære ham! sagde Schorn, da Heß havde fjernet sig.

— Hvad er der iveien med Heß og Eder? spurgte Barberen.

— Aldeles Intet!

— Han er bange for Eder, det veed jeg.

— Har han fortalt det?

— Saa dum er han ikke; men jeg saae det den Dag, I tog ham med ind i Huset. Hvor saae han ud, da han kom ud igjen! I maa have sagt noget Forfærdeligt til ham.

— Naar Enhver maatte vide, hvad jeg den Dag sagde til ham, havde jeg sagt det offentlig udenfor Huset.

— Det er altsaa en Hemmelighed?

— Som I af Alle mindst faaer at vide!

Pludselig foer Alle op ved et frygteligt Tordenbrag. Flere af Gjæsterne løb udenfor, men Regnen drev dem atter ind. Det var et forfærdeligt Uveir,

Lyn fulgte paa Lyn, og Regnen fyldte de snævre Gader med rivende Smaabække.

Ovenover i Festsalen holdt Dandsen nu ogsaa op. Det pludselige Uveir havde indgydt Alle Skræk.

Generalens Tjener sad i et Hjørne af Dandsesalen med Riedels smukke Tjenestepige.

Frygt kjendte han ikke til; men dette Uveir indgød ham dog en vis Gysen, der voxede, da han kom til at tænke paa sin Herre.

Lynet kunde jo slaa ned i Klemenshvile, og saa var Generalen ganske alene med begge Damerne og Tjenestepigen, der ikke engang kunde „tælle til fem."

Saa snart Veiret havde raset ud, vilde han bryde op, og Line var ganske enig med ham.

Det regnede endnu, da de forlod „Den grønne Rømer". Natten var mørk, og Stormen hylede igjennem Gaderne.

Peter bød galant sin Ledsagerinde Armen; men hun kunde ikke tage imod den, da hun maatte holde op i sine Klæder. Han gik da foran, og hun fulgte efter.

Af og til glimtede et Lyn fjernt paa Horisonten og oplyste den Sti, de nu fulgte. Ved et saadant standsede Peter pludselig forfærdet og traadte et Skridt tilbage.

Han saae en mørk Skikkelse foran sig, der syntes at være stegen op af Jorden; men i samme Øieblik opdagede han, hvem det var.

— Fru Hess! sagde han. Hvad søger De her i dette Hundeveir?

— Urter! svarede hun barsk.

— I saadant et Mørke? spurgte Line med umiskjendelig Angst. Man kan jo ikke se en Haand for sig.

— Jeg kan ikke gaa efter Tid og Veir, brummede Konen. Gaaer jeg om Dagen, gjøre Drengene Nar af mig, og de fleste Urter maa plukkes om Natten, naar de skulle have Lægekraft.

— Men De kan jo ikke se, bemærkede Peter. Jeg kan i det mindste ikke faae Øie paa et eneste Græsstraa.

— Mine Øine ere som Kattens, de se bedst i Mørke. Netop lige efter Uveir ere Urterne saftigst.

Hun holdt pludselig inde; der lød et Skud igjennem Mørket. Det var blevet affyret lige i Nærheden.

— Det var min Herre! udbrød Peter. Generalen har skudt! Jeg tænkte jo nok, der maatte ske en Ulykke!

Uden at bryde sig videre om sin Ledsagerinde og Fru Hess styrtede han afsted og naaede hurtig til Klemenshvile.

Aandeløs aabnede han Gitterporten med sin Nøgle og blev meget forskrækket ved at se Døren til Huset aaben.

— Hvem der? lød Generalens Kommandorøst oppe fra.

— Peter! svarede han.

— Det var godt, Du kom. Søg Haven af; Fyren kan endnu ikke være kommen bort.

— Til Tjeneste, Herr General!

Denne Befaling var lettere at give end udføre, og Resultatet blev da ogsaa, at Peter vendte tilbage med uforrettet Sag. Generalen kom ham imøde støttet til sin Stok; han dirrede af Harme over, at Forbryderen var undsluppet.

Han havde allerede ligget i sin bedste Søvn, da et frygteligt Tordenskrald vækkede ham, og han kom til at huske paa de aabne Vinduer i hans tidligere Soveværelse. For ikke at staa op, bankede han paa Væggen til Pigens Kammer ved Siden af og befalede hende at gaa ned og lukke.

Det varede en rum Tid, inden hun blev saa vidt paaklædt, at hun kunde udføre Befalingen; men neppe var hun kommen ned, før et skingrende Skrig fyldte hele Huset.

I et Nu var Generalen ude af Sengen. Bevæbnet med en Pistol hinkede han ned ad Trappen og naaede netop tidsnok sit Kabinet til gjennem Vinduet at se en mørk Skikkelse løbe bort fra Huset. Uden lang Betænkning fyrede han.

Pigen var lige fra Korridoren gaaet ind i Værelset for at lukke Vinduerne, da hun hørte en mistænkelig Larm i det tilstødende Kabinet. Istedetfor langsomt at aabne Døren, gjorde hun Støi, og da hun derved fik Mod til at støde Døren op, var det for seent.

Hun saae blot en mørk Skikkelse løbe ned ad Trappen; hun hørte ham aabne Døren, men havde naturligvis ikke Mod til at følge efter.

Sekretæren i Kabinettet var aabnet uden mindste Spor af Vold. Generalen savnede kun nogle Ruller Guldstykker.

Et saa forvovent Indbrud havde man ikke i mange Aar hørt der i Byen; alene af den Grund maatte Alt opbydes for at paagribe Tyven.

Allerede tidlig næste Morgen var Kredsdommeren sammen med Politibetjent Hess paa Klemenshvile; men hvor strængt og samvittighedsfuldt de end drev deres Efterforskninger, saa fandt man dog ikke et eneste Spor, der kunde lede til Tyvens Opdagelse. Hess paastod rigtignok, at han Dagen iforveien havde seet to vagabonderende Haandværkssvende, to rigtige Landstrygere i Byen; en af dem maatte, fristet ved de aabne Vinduer, have begaaet Indbruddet. Disse vare imidlertid begge to allerede langt borte, og selv om man efter Ugers Forløb fik fat i dem, kunde man neppe overbevise dem.

Der blev ikke Andet tilovers for Generalen end at trøste sig over sit Tab og for Fremtiden holde sine Vinduer godt lukkede om Natten.

(Fortsættes.)

Slovakerne.

I den udstrakte, frugtbare Landstrækning, der naaer fra den mæhriske til den østerrigske Grændse mellem Karpaterne og Donau lige til Komorn og Byerne Bordijova og Humenny ved Floden Laborce, bo Slovakerne, der foruden Slovencerne i Steiermark og Kärnthen ere den eneste slaviske Stamme, som har beholdt sit gamle Navn, hvilket i Almindelighed afledes af Ordet Slava, Hæder.

Efter den almindelig antagne Inddeling af Slaverne i Øst- og Vestslaver regnes disse til de første. Man antager, at der findes henved halvtredie Million Slovaker, af hvilke omtrent 800,000 ere Protestanter.

Slovakerne nedstamme fra de Slaver, der indvandrede fra det tredie til det syvende Aarhundrede og dannede det stormæhriske Rige, som blomstrede i det niende Aarhundrede under Fyrst Rastislav.

Dette Riges Glands varede imidlertid ikke længe. Opmuntrede af de skinsyge Franker vendte Magyarerne deres vilde Tapperhed imod det stormæhriske Folk, der foretrak den stille Freds Velsignelser for Erobringskrigenes blodige Hæder og i Aaret 907 blev slaaet i det morderiske Slag ved Presburg under deres Fyrste Svatoplok.

Riget forfaldt, og Slovakerne delte i Aarhundreder Nabofolkenes Skæbne uden at gjøre sig stor Umage med at hæve sig ud af deres halve Barbari, der kun mildnedes ved deres Stammes medfødte Blidhed. Først i dette Aarhundrede er der foregaaet en Forandring til det Bedre, og den vedvarende Skinsyge imellem Slaver og Ungarer har forsaavidt virket heldig, som den har givet Nationalitetsfølelsen ny Næring og opvakt en i mange Retninger frugtbringende Væddekamp.

Slovakerne ere for det meste høie, slankt byggede Folk, med skarpe Ansigtstræk, mørk Hudfarve og blaa, livlige Øine. Kvinderne have et smukt, blegt Ansigt, mørkt Haar, men blaa Øine.

Som alle Slaver elske de ogsaa Musik og Sang. Naar Foraaret nærmer sig, dele de unge Mennesker fra Landsbyerne sig i to Partier; det ene forestiller Sommeren, det andet Vinteren. I de lyse Vaarnætter drage de igjennem Byerne og udføre foran de rige Bønders Gaarde forskjellige Væddesange, hvori Vinteren tilsidst erklærer sig for overvunden. Hele Festen sluttes med et almindeligt Maaltid.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

— Han bevidner sit eget Forræderi! udbrød Afsendingen.

— Siig hellere hans Hæderlighed, tilføiede Suvaroff. Jeg holder paa, at Fangen skal gives fri.

— Jeg hævder, at han er overbevist, sagde den russiske Afsending.

— Saa vil jeg hugge denne Knude over, raabte Suvaroff, og jeg skal vide at gjøre Keiserinden Regnskab derfor. Jeg vil derfor lade Fangen føre til Leiren med Eders høie Tilladelse, ædle Khan.

Khan Schagin nikkede. Retsmødet blev hævet, og de russiske Soldater førte Paul Moth bort imellem sig.

Ankommen til den russiske Leir blev der anvist ham et Telt, lige som en Soldat blev stillet til hans Tjeneste.

22de Kapitel.

I den russiske Leir.

Paul Moth laa endnu paa Knæ og takkede Forsynet, der saa uventet havde frelst ham fra den truende Dødsfare, da en svag Støi bagved ham bragte ham til at se sig om. Han saae General Suvaroff staa for sig og vilde reise sig; men Generalen lagde smilende sin Haand paa hans Skulder og sagde:

— Fuldend Deres Bøn, jeg kan vente. Gud først, saa Menneskene!

Paul Moth bøiede atter sit Hoved, og da han efter forgæves at have forsøgt at samle sine Tanker reiste sig, saae han Generalen sidde paa en Stol midt i Teltet.

— Veed De, hvorfor jeg frelste Dem? spurgte Generalen pludselig.

— Jeg tænker, fordi Deres Excellence indsaae, at jeg var uskyldig.

— Aa, uskyldig! De vilde være bleven anseet for mere uskyldig, om De havde været mere skyldig. Forstaaer De?

— Nei, Deres Excellence!

— De er indskrænket, vedblev Generalen. Jeg skal forklare Dem det. For det Første, fordi jeg

holder af Dem; for det Andet, fordi enhver Soldat i Armeen veed, hvad jeg nu vil fortælle. Dette taabelige Overfald i Nat var sat i Scene og iværksat af Deres elskværdige og ædelmodige Ven, Grev B.

— Den russiske Affending! Deres Excellence kan dog vel ikke mene...

— Hans Excellence mener det nu netop, og jeg undrer mig over, at vor Moder Czarina har sendt Dem blandt disse Ulve — uskyldige Lam som De synes at være — uden for at De skulde opædes. Denne Revolution var ikke alene billiget af den russiske Affending, men udelukkende betalt med russisk Guld.

Paul Moth stod aldeles forstenet.

— Den brød imidlertid lidt for tidlig ud, vedblev Suvaroff, paa Grund af den Fornærmelse, der blev tilføiet Tatarhøvdingen igaar, hvortil De jo var Vidne. Forstaaer De mig nu?

— Det er umuligt at misforstaa Dem, og dog...

— Og dog mener De, at De kan ikke forstaa disse Intriguer og Rænker. Det kan jeg heller ikke; men Suvaroff kjender kun sine Pligter mod sin Herskerinde, tilføiede Generalen stolt.

— Men de stakkels Mænd, hvis Blod er blevet udgydt idag, begyndte Paul Moth.

— De stakkels Mænd skulde have vogtet sig selv. Men nok derom. Lad os nu tale om Dem selv. De er altfor ærlig til at være Spion; De vil være Soldat.

Dette blev udtalt bydende, skjøndt ikke uden Venlighed.

Paul Moth følte imidlertid alt Andet end noget Kald til at være Kriger, og han yttrede derfor sit Ønske om at turde vende tilbage til St. Petersborg saa snart som muligt.

— Det siger jeg Nei til, svarede Generalen. De forglemmer, unge Mand, at De i Øieblikket er i Keiserindens Tjeneste, og hun tillader ikke sine Folk saa hurtig at unddrage sig deres Pligt. Desuden maa De huske, at De paa en Maade er Fange, saa hvis De ikke foretrækker at kæmpe for Hendes Majestæt, maa De give Deres Æresord paa, at De ikke vil forsøge at undløbe, indtil vi have erfaret vor gode Moders Villie, skjøndt De vil neppe finde det saa let at undløbe, om De ogsaa skulde forsøge derpaa. Vær fornuftig og modtag en Stilling ved Hæren. Deres Blik siger Nei; saa hav da Deres Villie. Skal det være Soldat eller Fange?

— Naar det skal være, saa lad det blive Fange, Deres Excellence, sagde Paul Moth.

Generalen forlod Teltet uden at yttre et Ord, idet han nynnede en fransk Melodi.

Flere Uger gik hen, uden at der skete nogen Forandring i Paul Moths Stilling. Han blev vel bevogtet, men forøvrigt meget godt behandlet, og General Suvaroff havde efter et Par Forsøg selv opgivet at gjøre ham til Soldat, ja endog tilladt ham at underrette saavel Fyrst Potemkin som sin Onkel om sine Hændelser.

Imidlertid var der meget Interessant i Paul Moths Omgivelser, saa meget desto mere som Leiren stadig foruroligedes af de omsværmende Tatarhorder. Saaledes morede det ham snart at tage Del i de Patrouilleture, som der stadig gaves Anledning til, og han havde da især sluttet sig til en ung polsk Officer ved Hæren.

Det var en smuk Morgen i Begyndelsen af Efteraaret, at Paul Moth fulgtes med sin nye Ledsager paa en Expedition i Retning af Halvøens Sydkyst. Hele Styrken talte tyve Landsenerer, og skjøndt han ikke tænkte paa at tage Del i nogen Kamp, havde vor Helt dog omgjordet sig med et laant Sværd, lige som han havde to ladte Pistoler i Sadelhylsteret.

Det lille Tog var naaet ind i et vildt Klippeterræn, hvor man kun med Vanskelighed red frem ad en smal, ujævn Sti, da den omgivende Stilhed pludselig blev afbrudt ved Raabet:

— Allah-il-Allah!

Ekkoet gjentog Raabet i en Uendelighed, fulgt af en lige saa overraskende Geværsalve.

Paul Moth saae sig forvirret omkring og opdagede til sin Rædsel, at hans polske Ven og næsten Halvdelen af Folkene vare strakte til Jorden ved det pludselige Angreb, medens de øvrige Ryttere jog bort i skarpt Trav. Samtidig fik han Øie paa bevæbnede Folk paa alle Klippetinder og saae en talrig Skare Tatarer tilhest nærme sig.

Mere saae han ikke; en uforklarlig Mathed overfaldt ham og sagde ham, at han selv var saaret. Instinktsmæssig sporede han sin Hest; den gjorde et Par Spring og styrtede for en Kugle.

Paul Moth slog atter Øinene op under usigelige Smerter, foraarsagede ved at den døde Hest hvilede paa hans ene Ben.

Han hørte Stemmer rundt om sig og mærkede snart, at han var omgiven af Tatarer, der efter at have dræbt de iforveien saarede Russere vare ifærd med at plyndre de Døde. Den Bevægelse, han gjorde i Forbindelse med det Skrig, der uvilkaarlig undslap ham, bragte en af Banditterne til at nærme sig ham og løfte den af endnu friskt Blod dryppende Dolk for ogsaa at gjøre det af med ham.

Der behovedes kun et Øieblik, og den vilde have sænket sig i Paul Moths Bryst; men i det samme udstødte den Fremmede et overrasket Skrig, og da vor unge Ven slog Øinene op, saae han ind

i et Ansigt, der var præget af Overraskelse og Medlidenhed.

— Takket være St. Vladimir, han lever! raabte den Fremmede paa Russisk, idet han forsigtig løftede Pauls Hoved med den ene Haand, medens han med den anden, *blodbestænket* som den var, førte en Flaske til hans Læber.

Den Slurk, Paul Moth drak, gjenoplivede ham vel for et Øieblik; men den Pine, han led af, bragte ham atter til at synke sammen, maaske især paa Grund af det Blodtab, et farligt Skudsaar i Siden havde fremkaldt.

Da han atter slog Øinene op, var Smerterne tildels stillede; baade Saaret og hans Ben havde modtaget den simple Pleie, som hans Omgivelser vare istand til at yde ham.

Ved at se sig om, opdagede han, at der maatte være hengaaet en temmelig betydelig Tid; thi Solen stod allerede lavt paa Himlen. Han laa paa et Leie af frisk slaaet Græs med Udsigt til en dyb Dal, hvis Bund for en Del fyldtes af en Flod eller snarere en Arm af Havet.

Den Fremmede, hvem han skyldte sin næsten vidunderlige Frelse, stod foran ham og yttrede lydelig sin Glæde ved at se Bevidstheden vende tilbage. Paul Moth, der syntes at gjenkjende hans Ansigt, henvendte et Par Ord til ham, og hans Svar spredte strax de Skyer, der havde formørket hans Hukommelse.

Det var den Samme, der havde været de Forvistes Kasserer, og senere Alexis Ivanoffs Dvornik.

— De var barmhjertig imod mig, da jeg var i Nød, sagde han, og De er en Ven af min Ven. Han frelste mit Liv, og jeg frelser Deres.

— Hvorledes kommer I her, Andreas?

— Jeg skal hurtig fortælle den korte Historie. Politiet fandt mig, da Ivanoff blev greben, og da de kom for at undersøge hans Hus. De kjendte mig ikke igjen og sendte mig til Armeen som Soldat. Da jeg kom her til Krim, deserterede jeg; det er det Hele.

— Men sig mig da, om I veed det, hvorledes det senere er gaaet Ivanoff.

— Han er bleven pidsket som en Hund og derpaa sendt tilbage til Seminogorsk.

— Stakkels Ivanoff! Min ulykkelige Ven! Men hvorledes vil I forsvare dette skændige Myrderi idag; og sæt, at I blev tagen...

— Jeg bliver aldrig taget levende, svarede Andreas fast; men tal ikke for høit eller bedre, tal slet ikke. Mine Kammerater have lange Øren.

— Hvad have de vel isinde at gjøre med mig? spurgte Paul.

— Frygt ikke, svarede den Adspurgte. Jeg indestaaer for Deres Sikkerhed, naar De blot vil følge mine Raad.

Der blev denne Gang ikke vexlet flere Ord imellem dem.

Henimod Mørkningen brød Tatarerne op, efter at man havde *lagt Paul Moth paa en Baare, hvor* han havde et Knippe blødt Græs under sig. De steg ned til Vandet; den Saarede blev anbragt i Bunden af en Baad, der laa her, og en Del Tatarer tillige med Andreas tog Plads i den og stødte fra Land.

Saaledes blev han efter nogle Timers Seilads bragt over paa den anden Bred, og efter en lang og besværlig Marsch standsede de ved en smal trappeformet Sti.

Efterat være baaren op ad denne blev Paul Moth bragt ind igjennem en Aabning i Fjældet og befandt sig endelig til sin Overraskelse i en stor, udstrakt Hule, der oplystes af et flammende Baal, om hvilket der sad en talrig Skare Tatarer, som modtog de Ankomne med lydelige Velkomstraab. Til hans Beroligelse holdt Andreas sig stedse i Nærheden af ham.

Snart befandt han sig paa et simpelt tilrettelagt Leie, og det varede ikke længe, før han faldt i en af forvirrede Drømme opfyldt Søvn.

23de Kapitel.

Mystisk Gjæstfrihed.

Paul Moths Saar var saa godt som dødeligt. Hans Kræfter havde næsten forladt ham, og den Smerte, han led, var næsten uudholdelig. Kuglen, der var trængt ind i hans Side, sad fast i de indvendige Dele, og den Tatar, der, inden han lagde sig til Ro, undersøgte Saaret, rystede ildevarslende paa Hovedet. Desuden var hans ene Ben stærkt opsvulmet og inflammeret, hvilket naturligvis foraarsagede ham usigelig Pine, medens Saarfeberen, der havde naaet sit Høidepunkt midt om Natten, lod ham vaagne næste Morgen med en uudholdelig Tørst.

En og Anden af Tatarerne reiste sig fra deres Leie, iblandt disse befandt sig ogsaa den Saarlæge, om man kan kalde ham saaledes, der Dagen forud havde efterseet hans Saar. Han nærmede sig atter Paul Moth og undersøgte paany hans Tilstand ved det sparsomme Dagslys, der faldt ind igjennem adskillige ved Kunst frembragte Aabninger lige under Hulens Tag.

Det lod til, at hans Videnskab var udtømt med de Foranstaltninger, han havde truffet Aftenen iforveien; thi han beordrede det samme Lægemiddel, hvorpaa han overlod Patienten til Andres Omsorg.

Uden Forandring hengik saaledes to Dage for den Syge, da indtraf en Tatar med den Efterretning, at en stærk Division Russere nærmede sig deres Skjulested, anført af Suvaroff selv, der var rasende over det hans Landsenere overgaaede Blodbad.

Der var ingen Tid til Overveielse. Paul Moth var nu Tatarernes Gjæst, han maatte føres med, hvormeget det end vilde hindre deres Bevægelser, og i en halv bevidstløs Tilstand lagde de ham atter paa Baaren. Et Øieblik efter var Hulen forladt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Medens Østerrigerne bombarderede Serajevo under Bosniens Besættelse, raabte en Vandbærer:

— Een Pjaster for en Spand Vand!

I det samme kom en Bombe og tog den ene af hans to Vandspande med sig.

— To Pjaster for en Spand Vand! raabte Vandbæreren videre uden at lade sig bringe ud af Fatning.

Boston i Amerika tør neppe rose sig for sit Maadehold. Efter de nyeste Undersøgelser skal Byen have saa mange Værtshuse, at disse, stillede i Række ved Siden af hverandre, ville indtage en Længde af otte engelske Mil.

Humør.

En Dame søgte en Kammerjomfru. En saadan indfandt sig hos hende.

— Kan Du frisere, mit Barn?

— Som den bedste Frisør; i Løbet af en halv Time gjør jeg den mest udsøgte Koiffure færdig.

— En halv Time! udbrød Damen forfærdet. Gud, hvad skal jeg da tage mig for Resten af Formiddagen?

Karade.

Mit Første fløi fra Buestræng
Og brød det tætte Pandser;
Nu staaer det langs den grønne Eng,
Og Aaens Bred det krandser.

Mit Andet maatte Du vel tidt,
Naar Spøgen løb om Bordet,
Og mest, naar let og noget frit
De Unge førte Ordet.

Mit Hele rund, ja slank og høi,
Er ofte Husets Støtte;
Men tidt den faldt Dig noget drøi
Mod Sygdom at benytte.

Kl. St.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 24:

Trofæ.

Rigtig opløst af: Georg Wiinholt, En Akademiker, Oversætteren ved Knippelsbro, Kommandanten i Ballerup, R. A. Beck, Den trekantede Morgenkappe, L. N. Hvad, En gammel Gaadelæser, Lydia Dydia, Fru Møller (Østerbro), Trit, Flik og Flok, Dagmar, Slotsfeen, Alders-Roforeningen, Godske, M. Olsen, E. G. Skov, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Tre Balletstjerner og Kun en Spillemand.

Som Frihed af: Holger Danske i Nr. 12 og August Frantzen.

Logogrif i Nr. 23 endvidere af: August Frantzen.

Opløsning paa Rebus i Nr. 24:

Kræmmerens Kunder er forsvundne.

Rigtig opløst af: Ambra Myresen, Den aarvaagne Nøddeknækker, Organisten ved Marmorkirken, Jens Iversen, Arabella, Skjøn Anna, Gamle Jespersen, Rebussemanden og Geniet fra Rabarberkvarteret.

Brevvexling.

Rudolff Weichmann: Vi tør ikke; den minder om ældre Sager.

☛ Med dette Nr. følger 16de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen **„I Borg og Hytte"** 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand".**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 27. 10 Øre. 2den Aargang.

Løier ombord.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

9de Kapitel.

Et uhyggeligt Kammeratskab.

Familien Riedel sad paa Terrassen, da en kraftig Studentersang lød ned ad Veien. Alle reiste sig op og stirrede ud efter Sangerne, som snart maatte komme tilsyne.

— Det er min Jakob med sine „Comillioner", sagde Riedel til Doktor Winter, medens en stolt Glæde lyste over hans Ansigt. Saaledes melde de sig altid, naar de besøge „Papa Riedel".

Bruno Winter traadte langsomt hen til Muren. Han havde saa tidt yttret det Ønske at lære Eugenies Broder at kjende, saa at han nu ikke turde vise, at dette Ønske alene havde været en høflig Talemaade.

Fire Studenter med deres lette, smaa Huer paa Hovedet kom under munter Sang henad Veien. Bag efter dem fulgte en elegant klædt Herre, der bar en Taske over Skulderen og en Plaid paa Armen.

Foran Selskabet skred en høi, kraftig Skikkelse med et stort, bølgende Haar og et rødblondt Skæg over hele Ansigtet; det var Jakob Riedel, der nu paa tiende Aar studerede „Pillelogi" og ikke den Dag idag havde tænkt sig Muligheden af engang at afslutte dette Studium med en Examen.

Foran Terrassen gjorde de Holdt og hilste de Ventende med et rungende „Vivat"! hvorefter den lille Skare drog ind i Haven, fulgt af den fremmede Herre.

Ved Synet af denne havde Bruno Winter bidt Tænderne sammen; men i dette Øieblik tænkte Ingen paa ham.

— Her ere vi igjen! begyndte Jakob og trykkede sin Faders Haand, saa han fortrak Ansigtet af Smerte. Fire farende Svende drog over Rhinen; den femte er en Filister, men meget solid.

Den Fremmede dreiede forlegen paa sit Overskæg, medens Jakob forestillede ham:

— Herr Verner Felsing, af et solidt Hus, „Wienerblod". Vi lærte ham at kjende paa Dampskibet, og jeg har indbudt ham.

— Jeg beder mange Gange undskylde, tog Felsing tilorde; men Riedel lod ham ikke tale ud og forestillede ham for Damerne og Doktor Winter, der til hans store Forbauselse gik henimod Felsing og hilste ham som en gammel kjær Ven.

— Vi lærte hinanden at kjende i Wien, sagde Winter, da Fabrikanten yttrede sin Overraskelse.

Det Smil, hvormed han ledsagede disse Ord var mere tvungent end oprigtigt; men foruden Eugenie lagde Ingen Mærke dertil.

— Naa, kjør nu frem med Noget! raabte Jakob, efter at hele Selskabet havde taget Plads om Bordet. Vi have en Tørst som Fiskeøglerne før Syndfloden!

Den lille, korpulente Herre rystede smilende paa Hovedet og betragtede samtidig sin Søn med uskrømtet Beundring.

— Hvad er det egentlig for nogle Dyr? spurgte han.

— Aa hvad, Gamle, bryd Du ikke Hovedet med de Bestier, der gjorde vor Jord usikker, før Noah opfandt Druesaften, men stig hellere ned i dit underjordiske Bibliothek og hent et Dusin Bind frem i Form af tilstøvede Flasker!

Riedel nikkede venlig og ilede bort. Nu fæstede Jakob sine mørkeblaa Øine paa Winter, der underholdt sig med Felsing om Wienerlivet. Efter hans skiftende Udtryk at dømme behagede Doktorens brune Ansigt ham ikke, og han vexlede et forstaaende Blik med sin Søster.

Da den gamle Herre imidlertid nu vendte tilbage fulgt af Tjenestepigen, der bar en Kurv fuld af Flasker og en Bakke med Glas, imellem hvilke der laa et Bundt Cigarer, havde Jakob naturligvis ikke længer Tid til at hellige ham sin Opmærksomhed.

Saa snart Flaskerne vare tømte, fulgte en Bolle efter, og Ungdommens Munterhed steg med hver Skaal, der blev udbragt. Bruno Winter og Felsing tog ingen Del i denne overstadige Lystighed, og der var heller Ingen, der lagde dem nogen Hindring iveien, da de nu reiste sig for at tage Afsked efter dog først at maatte love, at de vilde indfinde sig igjen næste Dag.

Felsing hængte sin Reisetaske over Skulderen og tog Plaiden paa Armen.

— Hvor boer De? spurgte han i en alt Andet end venskabelig Tone, da de havde forladt Villaen.

— Har De i Sinde at blive her i længere Tid? gav Winter spørgende til Svar.

— Det afhænger af Forholdene.

— De giver mig et undvigende Svar. Jeg maa da vel antage, at De er kommen hertil med fjendtlige Hensigter?

— Vent til vi have naaet Hotellet, saa skal jeg svare Dem aabent og ligefrem.

— De vil formodentlig bo paa samme Hotel som jeg for at være i min Nærhed?

— Jeg har ingen Grund til at benægte det.

— Hvilket Øiemed har De dermed?

— De maa vel kunne gjætte det. De synes forresten at staa paa en meget fortrolig Fod med

den Familie, vi nys forlod; har De i Sinde at spille den samme Komedie her?

— Felsing! De har ingen Ret til at bebreide mig, hvad De kalder en Komedie, tværtimod...

— Lad det nu være. Jeg havde iøvrigt snarere ventet at træffe Dem hos General Stendel; det lader ikke til, at De har høstet den Tak, De ventede.

— Spar Deres Formodninger, svarede Winter. Jeg er meget velseet hos Generalen. Men her er Hotellet.

De traadte ind, og Felsing fik strax anvist et Værelse, der laa ud imod Floden. Han bød Bruno Winter indenfor og begyndte lidt efter:

— Vær saa god at tage Plads. Jeg antager det for det Bedste, at vi strax blive os vor gjensidige Stilling klar. Da De dengang kom til Wien, og jeg lærte Dem at kjende i Kaféen, holdt jeg Dem for en Mand af Ære og Karakteer, og jeg tog derfor aldeles ikke i Betænkning at indføre Dem i min Familiekreds. De vidste hurtig at vinde min Moder og min Søster ved Deres glatte Væsen; havde min Fader endnu levet, vilde han maaske strax have gjennemskuet Dem, og vi vare derved blevne sparede for megen Sorg.

— De dømmer ene og alene fra Deres Standpunkt.

— Kan De forlange Andet? Det overraskede mig vel, at De saa hurtig anholdt om min Søsters Haand; men da jeg holdt Dem for en Mand af Ære, fandt jeg Intet at indvende derimod. Min Moder saae sin tilkommende Svigersøn i Dem og troede at turde betro Dem Forvaltningen af hendes lille Formue. De vidste, at min Moder med Undtagelse af sin lille Pension ikke eiede Andet end de Værdipapirer, hun overgav Dem. De lovede hende, inden lang Tid at fordoble den lille Sum, og jeg troede selv paa Deres Projekt, som De vidste at udmale med saa levende Farver.

— De er i det mindste saa ærlig, at De tilstaaer, at De selv var stemt derfor. Nu vel, naar man vil forøge sin Formue ved Spekulation paa Børsen, saa maa man ogsaa være fattet paa Tab. Det var ikke min Skyld, at vi tabte Alt derved; det har beredet mig Sorg og Ærgrelse nok.

Et foragteligt Smil gled hen over Felsings blege Ansigt.

— Og saa tog De Deres Ord til min Søster tilbage! udbrød han.

— De veed selv, at Deres Søster ikke sympathiserede med mig; mine Anskuelser vare ikke hendes, og hendes Fornøielsessyst...

— Forhaan ikke min Søster! afbrød Felsing ham med Vrede. Vi ville ikke kives om de Grunde, der bevægede Dem til Brudet. Det blev os ogsaa klart, at Marie aldrig vilde være bleven lykkelig ved Deres Side, og vort tidligere Venskab til Dem forvandledes til Foragt.

— Er De kommen her for at sige mig det? spurgte Bruno Winter spottende.

— Ikke alene af den Grund. Tabet af den lille Kapital og hendes øvrige bittre Erfaringer kastede min Moder paa Sygeleiet, og efter faa Dages Forløb bukkede hun under for Sygdommen.

— Det gjør mig hjertelig ondt!

— Forskaan mig for Deres tomme Fraser. Min Søster har faaet en Plads som Selskabsdame hos en Familie, med hvem hun er reist til England, og da fattede jeg den Beslutning at opsøge Dem.

— I hvilken Hensigt?

— For at tvinge Dem til at give Deres Rov tilbage.

— Er De afsindig? I Deres Interesse og med Deres Indrømmelse har jeg vovet Summen paa Børsen...

— De vil maaske tillade mig at erklære dette Udsagn for Løgn, afbrød Felsing ham skarpt. Jeg kan bevise Dem, at De ikke har vovet en eneste Øre paa Børsen.

— De kan bevise det! Hvis De forstod Dem det ringeste paa den Slags Forretninger, maatte De vide, at man benytter sig af en Mægler som Mellemmand.

— Kan De maaske nævne mig Deres Mellemmand?

— Javist; men jeg kan ikke indse, hvorfor jeg skulde være forpligtet dertil.

— Jeg vidste jo nok, at De vilde søge at smutte fra mig. Jeg har Bevis for, at De først kort førend Deres Afreise fra Wien, altsaa efter Brudet med min Søster har solgt de Værdipapirer, min Moder havde betroet Dem, og omsat Dem i Penge.

Doktor Winter sprang op fra Stolen; denne ligefremme Anklage havde han ikke ventet.

— Jeg kan kun betegne det som en Usandfærdighed, og det vil ikke være Dem muligt at bevise det, sagde han. Forøvrigt vil jeg ikke længer strides med Dem om en saadan Bagatel, og skjøndt jeg paa ingen Maade er forpligtet dertil, vilde jeg øieblikkelig give Dem Pengene tilbage, hvis jeg var istand dertil. Jeg befinder mig, aabent talt, netop nu i Forlegenhed, saa De maa forstaa, at min Pung ikke er saa fuld, som da jeg forlod Wien.

— Naar vil De kunne betale mig den tilbage? spurgte Felsing rolig.

— Jeg veed det ikke.

— Generalen betaler dem maaske; han skylder Dem jo Tak for den Pleie, De har vist hans Søn,

— Vil De opmuntre mig til at tage Betaling for en Tjeneste, som jeg har vist en ulykkelig Ven? spurgte Winter hæftig. Saa snart jeg er istand dertil, skal De faae Deres 3000 Gylden.

— De haaber at blive sat istand dertil ved et Giftermaal med Frøken Riedel? spurgte Felsing ironisk.

— Hvad, om jeg nu virkelig nærede et saadant Haab?

— Jeg kunde maaske finde mig foranlediget til at give denne Dame Oplysning om Deres Fortid!

— Det vil De ikke gjøre. Det vil Deres egen Interesse forbyde Dem. Jeg kan kun betale Dem Pengene, naar jeg gjør et rigt Parti.

— Et Parti, hvorved en uskyldig Pige bedrages for hele sin Livslykke!

— Med hvilken Ret tør De paastaa det? Desuden har De jo nu udrettet, hvad De ønskede, og De gjorde bedst i at reise bort igjen imorgen.

— Aa nei, jeg bliver her!

— Indtil jeg har betalt Dem Pengene?

— Ja, saa længe. Jeg har sat mit sidste Haab til disse Penge og kan derfor ikke opgive Dem.

— Har De da Midler nok til et længere Ophold paa dette Sted? spurgte Winter sarkastisk.

— Naar mine Midler ere udtømte, vil De betale for mig.

— Men naar jeg nu selv Intet har?

— Det maa blive Deres Sag, svarede Felsing rolig. Hvis De søger at unddrage Dem Deres Forpligtelser, saa vil jeg strax...

— Skaan mig for Deres Trusler, jeg frygter dem ikke. Jeg lover Dem Intet; men saavidt mine Omstændigheder tillade det, vil jeg betale Dem, saa faaer jeg vel ogsaa Ro for Dem.

— Ja, saa længe jeg ikke maa befrygte, at De endnu engang vil bedrage mig. Jeg skal ikke krydse Deres Planer, og saa længe De ikke foretager Dem Noget, der kan skade mine egne Interesser, vil jeg endogsaa lade, som om jeg staaer paa en god Fod med Dem, hvor haardt det end vil falde mig.

— Hvis De er klog, vil De kunne gjøre Deres Lykke her, bemærkede Winter efter en Pause. Generalen er en rig Mand, og han har en smuk Datter.

— Jeg reflekterer ikke derpaa.

— Men hvorpaa vil De da bygge Deres Fremtid?

— Paa den lille Sum, som De skylder mig.

Bruno Winter svarede ikke herpaa, men forlod Værelset og satte sig ud paa Verandaen, hvor han snart fik Selskab af Görner, der var meget nysgjerrig efter at faae Noget at vide om den Fremmede, der var kommen sammen med Studenterne.

Winter berettede ham da, at Verner Felsing var en meget formuende Mand, hvis Fader beklædte en indflydelsesrig Stilling i Wien. Han stod selv paa en meget fortrolig Fod med denne Herre; men han raadede Ingen til at besvære ham med nysgjerrige Spørgsmaal, da Felsing ikke alene var meget mistroisk, men ogsaa pleiede at have et djærvt Svar paa rede Haand.

Med den Besked maatte Görner foreløbig lade sig nøie.

(Fortsættes.)

Løier ombord.

Vore ærede Læsere ere vel allerede bekjendte med den paa saa godt som alle Nationers Skibe herskende Skik „at døbe" Folk under Linien. Denne Skik, der har holdt sig paa alle Seilskibe, bestaaer som bekjendt i, at Mandskabet, naar Fartøiet passerer Ækvator, under alle mulige Forklædninger holder et Slags Karneval.

Under dette er Enhver, der ikke før er kommen under Linien, nødsaget til at underkaste sig en overvældende Daabsceremoni, der finder Sted under en rigelig Overhældning med Vand. Dog kunne Vedkommende ogsaa kjøbe sig fri derfor ved Hjælp af rede Penge eller maaske endnu bedre ved flydende Varer.

Vort Billede idag forestiller et lignende Optog ombord som det oven omtalte; men dette skriver sig fra et af de store Dampskibe, der fare paa Amerika.

Mandskabet har benyttet en smuk Dag til at overraske Passagererne med en Slags Maskerade, og vi skulle overlade de ærede Læsere selv med disse at fornøie sig over den fantastisk udklædte Kone og den dandsende Bjørnetrækker, der selv maa røre Benene for sin Bjørn, da denne har ondt ved at reise sig paa Bagbenene; den bestaaer nemlig af hele to Jungmænd, jævnaldrende med den unge Fyr, der sidder paa dens Ryg og efter den som Hale tilbundne Tovende at dømme giver Abens Parti.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Da Paul Moth atter vaagnede til Bevidsthed, fandt han sig henstrakt paa en magelig, blød Seng i et halvmørkt Værelse. Hans Smerter vare forsvundne, og han opdagede til sin Forbauselse, at han var bleven overordentlig mager og afkræftet. En enkelt Solstraale stjal sig ind igjennem de tæt tiltrukne Gardiner, og han hørte af og til en Hane gale og Lyden af kaglende Høns.

Idet han hævede sig op paa den ene Albu og saae ud i Værelset, opdagede han, at det var et renligt, hyggeligt lille Kammer, der i Et og Alt mindede ham om en dansk Bondegaard. Foran Sengen stod et lille Bord, paa hvilket han saae en Kande, et Glas og et Par Bøger.

Glasset saae saa indbydende ud, og han fyldte det derfor og drak det ud. Derpaa slog han den første Bog op og fik til sin store Overraskelse Øie paa sit eget Navn: „Paul Moth."

Det var nu paa een Maade ikke saa forunderlig, da han i Bogen gjenkjendte sit eget Ny Testamente i Lommeformat; men hvorledes var det kommet her, og hvorledes var han selv kommen der?

Maaske den anden Bog kunde forklare ham det. Han aabnede den og læste: „Johan og Gertrude Møller."

Heller ikke Titelen paa Bogen „Aandelige Sange" forklarede ham Noget; men det Hele var ham saa hjemligt, lige fra Stuen til de danske Navne i den danske Psalmebog. Træt af Anstrængelsen lænede han sig da tilbage paa Puden og faldt i en halvvaagen Søvn, der noget efter afbrødes ved Musik og Psalmesang fra Stuen ved Siden af.

Han maatte atter være falden hen; thi da han saae sig om, var Sangen ophørt, og ved Siden af Sengen sad en ældre Kone i en simpel, næsten kvækeragtig Klædning. Paul Moth slog Øinene op imod hende og smilede uvilkaarlig som til en gammel Bekjendt.

Gertrude Møller — thi hende var det — smilede igjen.

Han rakte sin afmagrede, spinkle Haand frem imod hende, og hun greb den taus.

— Tak! hviskede han paa Dansk.

Gertrude saae forbauset paa ham og reiste sig hastig op fra Stolen, styrtede ud af Døren, og Paul Moth hørte hende nu raabe udenfor:

— Johan, Johan, kjære Johan! Den stakkels Junker er kommen til sig selv; han har talt til mig paa vort Modersmaal!

Johan Møller skyndte sig ind for at se dette Vidunder. Han var en alvorlig, svært bygget Mand, der ogsaa havde noget Eiendommeligt i sin Klædedragt.

— Forsøg kun ikke paa at reise Dig; tal ikke, undtagen Du har Lyst dertil, begyndte Johan Møller, idet han samtidig lagde sin Finger paa Patientens Puls.

Paul Moth følte sig virkelig ogsaa altfor svag til at tale; men han betragtede sin Vært med et spørgende, ængsteligt Blik.

— Nu vil Du snart komme Dig, vedblev Johan Møller. Du kan takke den Almægtige for din Frelse. En anden Gang kunne vi tale videre; jeg kan se, Du er nysgjerrig efter at faae at vide, hvor Du er. Imidlertid skulle vi se, om Du kan spise lidt.

Ved Johan Møllers Hjælp blev han nu reist op i Sengen, og saa godt hans Kræfter tillod det, tog han nu for sig af det indbydende Maaltid, Gertrude bragte ham.

Vi skulle ikke opholde vore ærede Læsere med Paul Moths langvarige Helbredelseshistorie; men derimod benytte Leiligheden til at fortælle, hvorledes det gik til, at Paul her befandt sig imellem Landsmænd, efter at vi sidst have seet ham imellem de flygtende Tatarer, der bar ham med sig under usigelige Lidelser for ham, kun lindret ved den stadig tilbagevendende Bevidstløshed.

Omtrent en ti Dage før, blev Møller og hans Hustru, kort efter at de havde begivet sig til Ro, vækkede ved Gaardhundens Gjøen i Forening med en lydelig Banken paa den solidt tillukkede og stængede Dør. Flere høirøstede Stemmer bønfaldt ham i tatarisk Tungemaal om at aabne Døren og modtage en Saaret under sit Tag, da denne ellers maatte omkomme.

— Hvem skal indestaa mig for, at I tale sandt? spurgte Møller. Hvorledes kan jeg vide, om Eders Hensigter ikke ere alt Andet end fredelige?

— Hvis Du vægrer Dig ved at aabne, spurgte en Stemme udenfor videre, hvad skulde vel saa hindre os i at tiltvinge os Adgang til dit Hus imod din Villie eller i at brænde det ned til Grunden? Men vi kjende Dig, Johan Møller, Du er en Fredens Mand, og intet Ondt skal vederfares Dig. Vi ville lægge den Saarede ved din Dør og forlade ham der, hvis Du vil love at tage ham ind til Dig, naar vi ere gaaede, og pleie ham efter dine Evner. Hvis Du vægrer Dig derved, vil hans Blod komme over Dig og Dine!

— Nei, nei, saaledes maa I ikke gaa bort! sagde Johan. Jeg troer og vil tro Eder.

Med disse Ord aabnede han Døren, og nogle af Flokken bar den Saarede ind.

— Vel vide vi, at Du vil gjøre vel imod

ham uden Løn, sagde Føreren; men Du skal dog vide, at han har Guld hos sig til at betale sin Pleie med, og desuden vil han være en stor Løsesum værd. Men gjør nu, som det behager Dig. Skulde han blive helbredet, saa lad ham blot vide, at vi ikke have taget saa meget som en Traad af hans Klædning eller en Skorem fra ham; her er desuden det Sværd, hvormed han var omgjordet.

Under alt dette laa Paul Moth mere lig en Død end en Levende. Johan Møller tilbød Krigerne Forfriskninger; men de vilde ingen modtage og red skyndsomt bort.

Hans Vært, der havde fortalt Paul disse Begivenheder, viste ham ved Slutningen af sin Fortælling en Kugle, som han havde trukket ud af hans Legeme og tilføiede:

— Jeg kjender ikke din Tro, og Du kjender ikke min; men Skriftens Ord hvilede ved dit Hjerte, da vi afførte Dig dit Tøi, og jeg saae deraf, at vi vare Brødre.

Med disse Ord pegede han paa det før omtalte Ny Testamente paa Bordet ved Siden af Sengen.

Under sine nye Beskytteres kjærlighedsfulde Omsorg gjenvandt Paul Moth temmelig hurtig sin Helbred; hans Saar, som hans Vært med egen Haand passede omhyggelig og kyndig, var næsten helet, og hans Been havde atter faaet sin tidligere Førlighed tilbage.

Vi træffe da ogsaa en Dag vor Ven siddende sammen med Johan Møller i et Værelse, der vendte ud imod en smuk, fredelig Dal.

— Dette er Dalen ved Baidar, sagde hans Vært. Alle Fremmede beundre den, og Nogle have endog kaldt den en ny Paradisets Have.

— Baidar! udbrød Paul. Jeg er altsaa endnu paa Krim? Jeg troede mig henflyttet fra denne krigerske Egn til fredeligere Steder.

— Du har da seet nok af Krig; det forbauser mig i Sandhed ikke, svarede Johan Møller. Jeg har altid undret mig over, at nogen Kristen kunde findes iblandt dem, der elske Krigen. Jeg mener dermed ikke Dig selv personlig, lige som jeg heller ikke altid vilde fordømme den, der greb til Sværdet.

Hvor mildt denne Dadel end blev fremført, maatte den dog opfordre Paul Moth til at berigtige hans Feiltagelse, og med faa Ord forklarede han ham de Omstændigheder, der havde ført ham derhen.

— Det glæder mig, at Du ikke er Soldat, sagde Johan Møller. Herhen til vor rolige Dal haaber jeg aldrig Krigens Uro vil naae; Dalen ved Baidar er ikke let tilgængelig. Men det er bedst, at jeg sætter Dig fuldstændig ind i det Hele.

Medens Paul Moth hørte til med den største Opmærksomhed, fortalte Johan Møller:

— Det er nu fuldt tyve Aar siden, at jeg, omtrent i din Alder, sammen med Gertrude forlod vort Fødeland. Hvor og hvem vi vare der hører ikke derhen. Lad det være nok, at jeg siger Dig, at mit Giftermaal med Gertrude, hvem jeg havde valgt efter mit Hjertes Tilskyndelse, og den Omstændighed, at jeg havde sluttet mig til Brødremenigheden, de saakaldte „Hernhutter", skilte mig fra mine Frænder.

Johan Møller stirrede et Øieblik frem for sig i Taushed og vedblev derpaa:

— Men jeg vil ikke dvæle herved. I mine unge Dage havde jeg seet mig vide omkring og reist meget; Mindet om denne Plet her stod levende for min Fantasi, og da den Pengesum, jeg kunde raade over, netop slog til for at gjøre den lange Reise herhen og kjøbe den Jord, vi nu befinde os paa, betænkte jeg mig ikke længe.

Med bevæget Stemme fortsatte Værten:

— Her have vi siden da levet i Fred og Sikkerhed, og her ligge tre haabefulde Børn begravede. En Søn sparede Herren os, en prægtig Yngling, der for Øieblikket opholder sig i Sarepta, en Koloni, vore Brødre have grundet ved Volga.

I sin videre Fortælling yttrede han, at de omboende Folde[illegible] altid havde vist sig venlig sindede imod dem. Foruden Paul Moths Vært beboedes Huset af en anden Broder tillige med sin Hustru samt to unge Mænd fra Sarepta. De dannede Alle en enig, sammenknyttet Familie, hvis Bekjendtskab Paul gjorde, saa snart han kunde bevæge sig udenfor sit Sygeværelse.

Hans Ophold her blev længere, end han selv havde ventet det.

Et Brev, som han strax havde skrevet til sin Onkel, kostede det baade Tid og Uleilighed at faae afsendt, og det traf da heller aldrig Penrhyn.

Imidlertid var det ikke til at tænke paa at slippe bort fra Baidar; thi udenfor Dalen rasede Krigen i al sin Vildhed, og Paul Moth nærede langtfra nogen Lyst til at vende tilbage til den russiske Leir.

Først tidlig det næste Foraar indtraf der en for Paul gunstig Leilighed til at forlade sit sikkre Tilflugtssted.

Der indtraf Efterretning om, at et lille Fartøi fra en ubetydelig By ved Don var ankommet til Balaklava Havn. Det viste sig ogsaa snart at være sandt; thi kort efter indtraf den unge Møller selv, der netop havde benyttet det samme Skib til at naae Krim.

Paul Moth greb strax den Tanke at forlade

sit Opholdssted med dette Skib og saaledes muligvis vende tilbage til St. Petersborg; men ydérligere Meddelelser af den Nysankomne gjorde ham snart dobbelt ivrig efter at komme til Sarepta.

Disse Meddelelser gik ikke ud paa mindre, end at Gilbert Penrhyn for Øieblikket befandt sig i Sarepta, hvor han var ankommen i dyb Sorg, begrædende Tabet af en nær Slægtning. I Følge med ham befandt sig en ung Dame.

Nu brugte vor unge Ven ikke lang Tid til sine Tilberedelser, og ledsaget af Johan Møller naaede han i god Behold til Havnen og kom ombord i Fartøiet, hvor vi ville forlade ham paa hans langsomme Seilads rundt om Halvøen, gjennem Strædet ved Kertsch, over det asowske Hav og op ad Donflodens mangfoldige Krumninger.

24de Kapitel.

Natalias Bryllup.

Vore ærede Læsere ville erindre, at Feodora Graham sammen med General Roskin og hans Gemalinde havde opholdt sig i St. Petersborg, da Sammenstødet mellem Paul Moth og Generalen nødte denne Første til at reise til Krim.

Imidlertid vendte Generalen tilbage til sit Gods, belæsset med Keiserindens Unaade. Hans Gemalinde var greben af Harme over den Behandling, hendes Ægtefælle havde lidt ved Hoffet; Generalen var tungsindig og taus.

I en af de Kibitkaer, der dannede Generalens Følge, befandt sig en bunden Fange, blødende af de Mishandlinger, han var undergaaet, nedbrudt paa Sjæl og Legeme.

Denne Fange var Alexis Ivanoff.

Der syntes at hænge en mørk Uveirssky over Seminogorsk, efter at General Roskin var vendt tilbage. Naar Feodora ledsagede Madame Roskin paa hendes Spadsereture rundt paa Godset, mødte de aldrig et eneste smilende Ansigt, men krybende Hilsener og mørke Blik

Mava betroede hende en Dag med hviskende Stemme som en stor Hemmelighed, at General Roskin havde forhøiet sine Livegnes Afgift, og at dette var Grunden til den almindelige Utilfredshed. Det var vel en af Aarsagerne; men den Mishandling og de falske Anklager, de stadig vare udsatte for fra Starosten Wassiliewitch, havde ogsaa sin Del deri.

Mere end nogen Anden led dog Natalia, der vidste, at hendes Elskede opholdt sig paa Godset, daglig udsat for ilde Behandling og tvungen til strængt Arbeide i Lænker.

En Formiddag, da Alle vare forsamlede ved Frokostbordet, blev Starosten meldt, og imod Sædvane blev det ham befalet at træde ind. Han kom og bukkede dybt for Generalen og endnu dybere for Madame Roskin og Feodora.

Generalen var usædvanlig adspredt og kastede et saa alvorligt Blik paa Starosten, at denne skælvende traadte et Skridt tilbage.

— Hvor mange Rubler har Du modtaget i Bestikkelse fra Mikael for at lade hans Søn slippe ved den sidste Rekrutudskrivning.

— Deres Excellence, jeg haaber...

— Stille, Wassiliewitch! Som om jeg ikke vidste, at Du er et pengegridsk Dyr. Du behøver ikke at svare mig, hør blot. Czarina trænger til Soldater.

— Et nyt Opbud og saa hurtig! afbrød Barina ham. Det har jeg hidindtil ikke hørt Noget til. Det er skeet pludselig.

— Jeg har først faaet det at vide igaar, da jeg modtog Keiserindens Ordre. — Inden en Uge, Wassiliewitch, skal Du have tyve Mand rede!

— Det er et kort Varsel, Excellence! svarede Starosten bukkende.

— Du maa se til at bruge din Forstand vel. Du holder meget af Rublernes Klang; men lad mig se, at Du handler fornuftig med Løsepengene.

— Excellence, stammede Wassiliewitch med blegt Aasyn. Det behager Deres Excellence at spøge med Deres stakkels Tjener; Deres Excellence kjender bedre Jakob Wassiliewitch!

— Det vilde jo ikke koste mig stort at gjøre Dig til Soldat, svarede Generalen rolig. Du er ikke for gammel endnu, og Du vilde da gaa tabt af din unge Kone.

Starosten kastede sig ned for sin Herre og forsikkrede ham ivrig om sin Uskyldighed.

— Det er nok, Wassiliewitch; jeg vilde kun advare Dig! Gaa nu!

Glad ved at slippe saa let, smuttede Starosten ud af Værelset, og Generalen saae næsten opmuntret efter ham.

Den følgende Uge var en travl Uge for Starosten, og endelig indtraf Dagen, da de nye Rekrutter blev opstillede foran Hovedbygningen, inden de marcherede bort til deres Regiment.

Det var en smuk Morgen. Generalen indbød Madame Roskin og Feodora Graham til at følge ham udenfor paa Græsplænen og bese de Udskrevne.

Et tungere Syn kunde man næppe tænke sig.

Mændene stod i høieste Grad nedslaaede, omgivne af deres Hustruer, Mødre og Søstre, der klyngede sig til dem og fyldte Luften med deres Skrig. De vilde jo neppe komme til atter at se hverandre.

Affides fra de Andre stod en ung Mand med ædel Holdning og et smukt Ydre; hans klare, blaa Øine hvilede med Foragt paa hans Herre, medens hans Læber bævede af Harme. Hans Hænder vare bundne sammen paa Ryggen.

Feodora Graham hørte et Skrig bagved sig; hun vendte sig hurtig om og saae da Natalia synke besvimet til Jorden.

Madame Roskin vendte sig ogsaa og udbrød halvt ærgerlig:

— Det taabelige Barn! Lad hende føre bort!

Den bundne, unge Livegne var Alexis Ivanoff. Han var bleven dødbleg; men ikke en Muskel rørte sig i hans Ansigt.

Selv General Roskin havde lagt Mærke til hans Holdning og hviskede til Starosten:

— Sørg for at der bliver passet paa Ivanoff; hans Blik er ondt idag.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Under et af de sidste Møder i den belgiske Rigsdag kom en Hund ind i Salen og lagde sig under en af de bageste Bænke. Midt i en af de Deputeredes Tale begyndte den at gjø og blev efter en kort Jagt kastet ud. Den samvittighedsfulde Stenograf betegnede nu det Sted i Talen, hvor Taleren blev afbrudt med følgende Ord: „Gjøen fra flere Bænke!"

De vare ti Jægere, der afholdt en Klapjagt. Resultatet var ikke ganske heldigt. Een Hare blev nedlagt, tre Klappere anskudte. Til Overflod indfandt en Skovrider sig og opdagede, at kun fem af Deltagerne havde tilkjøbt sig Retten til at jage; det skaffede de andre fem en klækkelig Mulkt hver.

Humor.

Første Nytaarsgratulant: Hvad gav den rige Guldbæk Dig?

Anden Nytaarsgratulant: Lumpne 25 Øre!

Første: Den Evige straffe ham lige til hans Endeligt!

Anden: Han har allerede straffet ham. Jeg stjal strax en af hans Sølvskeer!

I et engelsk Blad staaer følgende Avertissement at læse:

„Til Salgs ere en Abe, en Kat og en Papagøie. Man henvende sig til Herr B. David, L-Square, der ikke længer har Brug for disse Dyr, da han har giftet sig."

Gaade.

Jeg er en Egenskab, hvortil man tidt kan trænge,
Hvori Hollænderen skal være stærk;
Jeg giver Taalmod til hvert langsomt Værk,
Desværre kjøber man mig ei for Penge.
Maaske paa Dansk jeg Koldfind kunde kaldes,
Thi Du af mig i Regn og Graaveir mest anfaldes.

Cola di Rienzi.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 25:

Taarnvægter.

(Næt—Garn—Nar—træt—Grav—Ave—Gartner.)

Rigtig opløst af: W. og O. Borregaard, Smede-Anna, Helge Thorsen med i Einer, Cola di Rienzi, Georg Wiinholt, August Frantzen, Nabokineser, Markus Holm, Baadsmanden i Baadmandsstræde, Tivoline Petersen, Frimurersvenden, Den gamle Agurk, Den billige Merkurius, Doris, M. Olsen, Frøken Komisse, Thor Helgesen, Lille Otto, To Skæve, Tre tørre Jyder, Rudolff Weichmann og Onkel Jens i Kolding.

Karade i Nr. 21 endvidere af: Mortepumpen i Stavanger.

Logogrif i Nr. 23 af: Den sorte Commodore, Mortepumpen og Egg i Stavanger.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Gaaden med lidt Forandring; Deres Rebus er vist neppe korrekt.

C. T.: For indviklet og gaadefuld!

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „**Den gamle Spillemand**".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 28. 10 Øre. 2den Aargang.

Regnæventyr: Paa Skilleveien.

Keiserprindsen Louis Napoleon,

fra hans Fødsel i Tuilerierne til hans Død i Afrika.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

1ste Kapitel.

Afskeden.

Der herskede stor Travlhed paa en Foraarsdag iaar paa Slottet Chislehurst i det sydlige England, hvor Napoleon den Tredies Enke, den engang saa forgudede Eugenie, nu har tilbragt 9 lange Aar i stille Ensomhed, udelukkende optaget af sin eneste Søns Opdragelse.

Tjenere løbe frem og tilbage, Kasser og Kufferter pakkedes og lukkedes; thi Husets unge Herre, den af dem Alle saa høit elskede „Lulu", skulde den næste Morgen tidlig forlade Slottet for langt borte i en fremmed Verdensdel at plukke de Laurbær, som hans Fædreland haardnakket nægtede ham at faae Part i under Tricoloren.

Efterat alle Slags Hindringer af forskjellig Art lykkelig og vel vare ryddede afveien, var det omsider lykkedes Keiserprindsen, Bonapartisternes Haab, at blive attacheret den engelske Generalstab i Capstaten som Frivillig.

Hans Moder havde kun modstræbende givet efter for Sønnens indtrængende Bønner, og hendes taarefyldte Øine, da hun med en Moders Omhyggelighed gik fra Kuffert til Kuffert og eftersaae Sønnens Bagage, fortalte med tause rystende Ord om, hvad dette Offer havde kostet den forladte Enke, om Afskedens dybe Smerte, om de mørke Anelsers navnløse Kval.

Lulu selv var lutter Fyr og Flamme og fuld af jublende Glæde ved Tanken om endelig engang at skulle ud i Livet til mandig Idræt, som det sømmede sig en Napoleonide. Kun naar hans Øie faldt paa den elskede Moders taarevædede Blik, kunde en forbigaaende Sky formørke hans klare Pande, men naar han saa med ømme Kjærtegn havde bortkysset hendes Taarer, straalede Smilet atter i hans mørke Øine.

Bordklokken havde ringet, og Hushovmesteren havde meldt, at der var serveret.

Nogle faa af Husets intimeste Venner vare tilstede, og man satte sig til det elegant dækkede Bord; Sønnen ved Moderens venstre Side.

Der var meget stille ved dette Afskedstaffel. De første Anretninger passerede under hviskende Samtale; da gav Værtinden et Vink, og Tjenerne fyldte de flade Glas med den perlende Champagne.

Keiserinden greb sit Glas, reiste sig op, og Gjæsterne fulgte hendes Exempel. Med stærkt bevæget Stemme, der tilsidst næsten kvaltes af Taarer, sagde hun følgende Ord:

— Jeg vil bede Dem Alle, mine og min Søns gamle Venner, om med mig at tømme et Glas paa min elskede Søns Held og Lykke!

— Hvis en Moders frommeste og inderligste Bønner tilligemed mange gode Landsmænds bedste, hjerteligste Ønsker kunne udrette Noget, da føler jeg mig fuldt forvisset om, at det vil gaa min Louis godt i det fremmede Land der langt borte, nede ved Sydpolen, og frelst og uskadt vil han engang med Hæder vende tilbage til sin Moders længselsfulde Favn. Men hvordan den gode Gud i sin uransagelige Visdom end har bestemt det med min Søn, saa veed jeg, at han i Liv som i Død altid vil vise sig sin Slægts stolte Traditioner værdig.

— Gud være med Dig!

Taarerne trillede nedad de engang saa smukke Kinder, dem Sorger senere har indristet med saa mange Runer. Hun tømte Glasset tilbunds, Gjæsterne ligesaa; men idet hun satte Glasset fra sig, greb Sønnen begge Moderens Hænder, og i samme Nu sluttede hun ham i en lang og inderlig Omfavnelse til sit Bryst.

Maaltidet fortsattes, men man gik snart fra Bordet for at tilbringe en Timestid med en Spadseregang i den smukke Park, der netop havde fuldført sit allerførste Foraarstoilette.

Moder og Søn gik ned i en af Alleerne, hvor de med hinanden om Livet længe gik op og ned i alvorlig Samtale.

Aftensolen sendte lange Skygger gjennem Træernes tynde Løv, da Prindsen pludselig standsede og urolig saae paa sit Uhr.

— Du seer paa Uhret, Louis. Endnu er Afskedens Time ikke slaaet. Der er langt til imorgen, ja Gud være lovet! udbrød hun med foldede Hænder og opadvendt Blik.

— Og dog vil jeg nu bede min elskede Moder om, at jeg maa løsrive mig fra Deres dyrebare Selskab, blot i en Time eller høist halvanden.

— Den sidste Aften, vi ere sammen, min Louis!"

— Kjæreste Moder! jeg ønskede endnu engang at ride omkring og sige Farvel til alle de elskede Steder, hvor vi have tilbragt saa mange lykkelige Timer sammen.

— Og det er kun Længslen efter disse Steder, der drager Dig bort fra din Moder? spurgte hun, idet hun ømt bebreidende smilte gjennem Taarer.

— Nei, nei, min elskede Moder! Det er ikke blot Egnen, der drager mig. I et Øieblik som det nærværende kan jeg Intet skjule for Dem. Der er En, hvis Sorg over mit Farvel er fuldt saa dyb som Deres. Skulde jeg skuffe den Ventende og ikke

mildne Afskedssmertens bittre Stund med et trøstende Ord?

— Gaa! gaa, min Søn, hvorhen dit Hjerte kalder Dig. Jeg vil Intet vide. Jeg føler mig tryg i Visheden om, at min Søn, hvorhen han saa end gaaer, altid vandrer paa Ærens lysende Vei.

— Stol trygt derpaa, min Moder!

Hun trykkede et ømt Kys paa Ynglingens rene Pande, hvorefter han hurtig fjernede sig for at give Rideknægten Ordre til at sadle en Hest.

En halv Snes Minuter senere tog Prindsen, fulgt af sin Rideknægt, i skarpt Trav Veien ud ad den lange, ærværdige Kastanieallee, der førte op til Slottet.

Ikke saasnart var han ude af Alleen og Slottets Synskreds, førend han gav Hesten af Sporerne, og nu gik det med løse Tøiler i flyvende Karriere ind over Marker og Gærder og over imod en lille Skov, der saaes i en 4—5 engelske Miles Afstand.

Skoven hørte til Herresædet —house, der eiedes af Viscount Robert Lionel R., der var en af de rigeste Godseiere i den Kant af Landet. Hans største Skat var dog efter de unge Herrers Mening hans Datter, Elisabeth, hvis blaa Øine under de lange, mørke Øienvipper og de regelmæssig tegnede, sorte Øienbryn fortryllede Enhver, der kom i hendes Nærhed.

Allerede fra Sextenaarsalderen kjendte Lulu og Betsy hinanden.

Paa et Kadetbal i Woolwich, hvor Prindsen blev opdraget, havde han første Gang seet den fjortenaarige Skjønhed, der havde gjort et dybt Indtryk paa hans varme Gemyt.

Elisabeth havde heller ikke været ufølsom for den unge Landflygtiges ærbødige Hyldest, og da Tilfældet vilde, at de bleve Naboer, havde de havt rig Leilighed til at træffe sammen i al Tugt og Ære, og allerede for lang Tid siden havde han tolket hende sin Kjærlighed.

Deres unge Roman havde dog ikke været fri for adskillige mørke Kapitler, som de dog med Ungdommens lette Sind var gledet let henover. De levede kun i det skjønne Nu, og Tanken om deres forskjellige Byrd ængstede dem kun i Forbigaaende.

Dengang Prindsen for næsten et Aar siden var paa sin europæiske Rundreise for i Bonapartismens Interesse muligen at knytte en Forbindelse med et Fyrstehus, da vare baade Betsy og hendes Lulu vistnok de To, der mest glædede sig over det skuffede Haab.

Hurtig nærmede de to Ryttere sig Skovbrinken, og i Skridtgang red de derpaa lidt ind i Skoven. Prindsen sprang af Hesten, kastede Tøilerne til Rideknægten, hvem han bød at vente, til han kom tilbage, og derpaa ilede han tilfods videre ind i Skoven, hvor han snart naaede en lille Bæk, der rislende snoede sig gjennem Siv og Aakander under Træernes Hang.

Han havde kun gaaet nogle faa Minutter, da han skimtede en lys Kjole imellem Træerne, og et Øieblik efter hvilede en Fylde af mørke Lokker ved hans bankende Bryst.

— Endelig! endelig har jeg Dig da, min Louis! hviskede en klokkeklar, sonor Stemme, idet et Par dybe, blaa Øine hævede sig mellem Smil og Taarer og speilede sig i Elskerens henrykte Blik.

— Din Længsel kan ikke have været større end min, Du elskede Pige!

— Jeg frygtede halvveis for, at Du ikke skulde komme. O min Gud! ifald Du var reist uden at sige Farvel til din Elisabeth!

— Hvor kunde Du dog tro sligt, Betsy? Men en stakkels eneste Søn har store Pligter imod en altopoffrende Moder.

— Det føler jeg saa godt. O, hvor hun maa elske Dig, den kjære Moder!

Den deilige unge Pige greb nu sin Lulus Arm, og tæt lænet opad hinanden fulgte de nu den rislende Bæk, der diskret dæmpede Lyden af Kjærlighedens ømmeste Eder og Forsikkringer.

Efterat de i nogen Tid havde gaaet frem og tilbage, udbrød Elisabeth:

— Jeg har en lille Erindring til Dig, min Louis!

— Du søde Pige!

— Den skal Du love mig at gjemme ved dit Bryst for alle profane Blikke.

Dermed tog hun en lille Æske frem, aabnede den, og en nydelig Patsch viste sig for hans fortryllede Blik.

— Den er til Dig! og hun rakte ham den; han greb den med funklende Øine, aabnede den, og et Miniaturportræt af den yndige Pige smilede ham imøde.

Vi ville forgæves forsøge paa at skildre hans Henrykkelse, idet han atter og atter kyssede Gaven, medens hun frem fra sin hvide Barm hævede en lignende Erindring fra Louis, som hun ligeledes bedækkede med hede Kys.

— Den skal være Dig en Talisman, hvorhen Du saa end kommer i Verden, ikke sandt?

— Jeg skal aldrig skilles fra den.

— Aldrig? spurgte hun.

— Nei, aldrig, Du mit Hjertes Dronning, Elisabeth!

Men Tiden ilede, Mørket faldt paa, og Afskedens Øieblik nærmede sig.

Pludselig vrinskede en Hest i Nærheden.

— Hører Du, min Elskede! den kalder mig;

den minder mig om, at min Moder venter paa sin Søn.

— Du forlader mig allerede.

— Husk paa min Moder, og Du vil tilgive mig.

— Ja, ja! Farvel da, og gid den udødelige Gud maa beskytte og bevare Dig igjennem Trængsler og Farer, og atter engang føre Dig tilbage til din længselsfulde Betsy!

— Det vil han! Derpaa stoler jeg trygt!

Endnu et sidste Kys og en inderlig Omfavnelse, og han forsvandt imellem Træerne.

Et Øieblik efter var han tilhest, og i strakt Karriere gik det tilbage til Chislehurst, hvor hans længselsfuldt ventende Moder, fulgt af en Kammerjomfru, kom ham imøde i Alleen.

Han sprang af Hesten, og Arm i Arm fulgtes de op til Slottet, hvor de endnu tilbragte flere Timer sammen i kjærlig Samtale.

Allerede den næste Morgen Kl. 6 var Prindsen atter tilhest, og igjennem en bedrøvet Skare af Slottets Beboere og hele Befolkning, der med blottede Hoveder stode i Slotsgaarden, vinkede han et sidste Farvel til sin Moder, der opløst i Graad sendte ham tusind Fingerkys fra Slotsaltanen.

Endnu samme Aften meldte han sig ved sin Afdeling, og faa Dage derefter vuggedes han af Atlanterhavets Bølger, der førte ham forbi St. Helena, hvor hans store Grandonkels henfarne Aand tilvinkede ham et sidste Farvel fra hans store Slægt.

(Fortsættes.)

Regnæventyr.

Landsbyhistorie

af

Arthur Schmitt.

Jeg vover ikke mere at skænde paa Regnen, siden min gode Ven Didrik Hjertfeld har fortalt mig, at han har den at takke for sit Livs Lykke.

Det er jo rigtignok sandt, at min Ven Didrik er et besynderligt Menneske, ligefrem og næsten enfoldig som et Barn og altid tilbøielig til at finde det Gode i enhver Ting. Alt hvad Andre pleie at tilskrive Tilfældet, troer han at se Forsynets Tilskikkelse i; aldrig gaaer han hundrede Skridt for at søge, hvad han kan naae med ti, og endelig er han altid tilfreds, naar han opnaaer, hvad han ønsker.

Kort sagt, han er en ægte Original.

Den ærede Læser vil være saa venlig at lade mig fortælle, hvad der hændte ham.

Efter at han ved Heidelberger Universitetet havde erhvervet sig et Doktordiplom, vendte han for en Tid tilbage til sit Hjem, til de brave Forpagterfolk i Departementet Övre-Rhin.

Didrik var et ligefremt Menneske: han følte sig strax igjen som hjemme paa sin Faders Gaard, hvor han nu atter sad under Skinkerne, der hængte ned fra Stuens Loft og nikkede lige saa venlig til ham som Gaslysekronerne i en elegant Salon. Han arbeidede lige saa gjerne under Akkompagnement af et kaglende og galende Hønseorkester, som i sit Studerekammers stille Ensomhed, og den Hornske, hvormed han nød Middagsmaden, som hans Moder tilberedte ham, skaffede ham den samme Appetit, som en Sølvske vilde have gjort.

Da han imidlertid allerede fra sin tidligste Ungdom havde hørt saa meget tale om Paris, tænkte han ogsaa paa at reise derhen og udøve sin Kunst der.

Uden just at være ærgjerrigere end enhver Anden, indsaae han ikke, hvorfor han ikke skulde kunne gjøre sin Lykke i den store By; han afviste ikke engang den Tanke, at han der kunde erhverve sig en stor Formue og maaske endogsaa gjøre et godt Parti. En ung Arving, udrustet med alle legemlige og aandelige Tillokkelser og nogle Hundredetusinde i Medgift laa slet ikke ud over, hvad han ventede sig af Livet, og Alle, der kjendte ham, fandt det slet ikke saa overdrevent og troede, at han i alle Maader var Mand for at opnaae det.

Utaalmodig efter at styrte sig ud i Livet, fuld af Tillid til Fremtiden, tænkte han allerede paa sin Bortreise, da et lille Tilfælde fremkaldte en afgjørende Vending i hans Livs Skæbne.

En Dag, da han tog en Ridetur paa en af sin Faders bedste Heste, blev han overrasket af Regnen, medens han endnu havde en to, tre Mil til Hjemmet.

— Naa, mig er det lige meget, sagde han, Blæsten har hidindtil generet mig ganske uforskammet; en lille Regn dæmper altid Blæsten.

Men Blæsten hørte ikke op og den lille Regnbyge blev tilsidst en stor Skylle.

Hjertfeld trak sin Kappe tættere om sig, slog Kraven op over Ørene, trykkede sin bredskyggede Hat fast om Hovedet og lod det regne.

Men hvor stor end hans Taalmodighed var, saa syntes Regnen dog at ville udtømme den, om ikke sig selv. Det skyllede ned i Strømme; i mindre end ti Minutter var Sletten forvandlet til en Sump. Vaad lige til Skindet og uden at kunne finde noget Ly i Nærheden, var Hjertfeld lige ved at give sine Følelser Luft i temmelig drøie Udtryk,

da han i nogen Afstand fik Øie paa en Gruppe kvindelige Væsener, der stod stille paa et Sted, hvor flere Veie krydsede hverandre.

Det var tre unge Piger, der aabenbart kom fra et Marked i Nærheden, og førend de skiltes endnu skulde have sig en Passiar i Ly under deres store Paraplyer.

— Der har jeg mine Redningsmænd! tænkte Didrik Hjertfeld.

Hans daarlige Humør var øieblikkelig forsvundet.

Han red hen imod de unge Piger og spurgte dem, hvad Vei han skulde ride for at naae til den nærmeste Landsby, hvor han kunde komme ind et Sted.

Alle tre strakte samtidig Haanden ud, men hver i sin Retning.

— Her tilhøire!

— Denne Vei tilvenstre!

— Lige ud!

Saaledes lød det paa een Gang fra tre Munde.

Hvem skulde han nu tro? — Hvis Raad skulde han følge?

Vare alle tre Byer lige nær? — Tog Pigerne feil, eller vilde de have ham til Bedste?

— Aah, hvorfor spekulere saa længe paa det? tænkte Hjertfeld ved sig selv. Man bør aldrig vakle tilhøire eller tilvenstre, naar man kan gaa lige ud.

Han red derfor frem ad den Vei, der laa lige ud for ham. Den unge Pige, der havde vist ham Vei, sagde Farvel til sine Veninder og begav sig ligeledes paa Veien.

Da Hesten stadig sank i paa den opblødte Vei, gik den ikke hurtigere end Fodgængersken. Undertiden var hun endogsaa foran, men saa sagtnede hun strax sine Skridt for ikke at tabe den Fremmede af Øie.

Hun sørgede stadig for at vise ham de bedste Overgangssteder, og da Hesten engang ikke vilde over et større Vandhul, kom hun ham til Hjælp, tog den ved Tøilen og tvang den til at gaa frem.

Hvad tænkte vor Reisende egentlig under alt dette?

Tilvisse ikke længer paa Regnen; ikke paa noget som helst Andet end den unge, venlige Pige, der saa modig lod sig gjennembløde af Regnen, der saaledes uden mindste Omstændighed traadte ud i Vandet lige til Knæet, blot for at være Fører for en hende aldeles Ubekjendt.

Hvor fandt man en Dame fra Byerne, der gjorde det?

Tilvisse, den lille Bondepige vilde kun spille en daarlig Rolle i en Salon.

Og hvorfor egentlig ikke?

Hendes Holdning er dog let og yndig. — Se blot, hvor hun vender og dreier sig! — Er hendes Ansigt ikke ganske henrivende?

Der behøvedes i Sandhed ikke noget stort Toilette, for at hun skulde kunne figurere blandt de smukkeste Damer og gjøre Lykke.

Efter et godt Kvarteer vare de to Sammenregnede naaede til Landsbyen og traadte nu ind i et Hus, som rigtignok ikke havde fem Etager og ikke var bygget af Sten; men det gjorde derimod et rigtig venligt Indtryk med den store Rosenstok, der bredte sig hen over hele Væggen og var fuld af duftende Blomster.

Her boede den unge Bondepiges Forældre.

Man brugte ikke mange Ord; Tiden havde ikke heller været godt valgt dertil.

Et Øieblik efter var Bordet dækket, en stor Brændeknude lagt paa Ilden, en Pande sat over den og en fortrinlig Frokost tillavet. Det Hele gjorde et appetitligt Indtryk, og Didrik Hjertfeld gjorde heller ikke mange Omstændigheder, men tog dygtig for sig.

— Det er jo rigtig prægtige Folk, tænkte han, saa artige og forekommende, at jeg egentlig ikke begriber, hvorfor vi Bybeboere bilde os saa meget ind af vore fine Manerer.

Skjøndt der ikke lod sig det Ringeste udsætte paa de gode Folks Gjæstfrihed, mærkede han dog snart paa deres Ansigtsudtryk og deres hele Væsen, at Noget satte dem i en stor og pinlig Forlegenhed.

Undertiden tav de aldeles stille og syntes at lytte; gjentagne Gange reiste den unge Pige sig op og gik ind i et andet Værelse, og naar hun da atter vendte tilbage, fæstede hendes Forældres Øine sig spørgende paa hende.

— Min Broder er syg! sagde hun som Svar paa Hjertfelds spørgende Blikke.

Syg! Tør jeg sige, at dette Ord slet ikke lød saa ubehageligt i den unge Læges Øren?

Han bad, om man vilde føre ham til den Syge, han undersøgte ham og skrev sin første Recept.

Han skrev den med fast Haand; men indvendig skælvede han dog af Bevægelse. Han ønskede saa inderlig, at Kuren vilde lykkes for ham, og at han kunde vise de gode Folk en Tjeneste!

— Jeg skal komme igjen, sagde han, da han atter steg op paa sin Hest, der heller ikke havde havt nogen Grund til at beklage sig over Folkenes Gjæstfrihed og nu vrinskede muntert, da den saae sin Herre.

Hjertfeld kom virkelig igjen allerede den næste Dag og den næstnæste; ja, hver Dag i en hel Uge,

og da var hans Patient igjen paa Benene, var frisk og sund.

— Ak, naar vi blot havde en Læge her som De! gjentog de gode Folk, idet de trykkede hans Haand.

Hvergang han kom igjennem Landsbyen, hilste Bønderne paa ham. Mange af dem havde Lyst til at tale til ham, og en Dag dristede den Kjækkeste sig ogsaa dertil; saa kom en Anden, en Tredie og tilsidst Alle, der havde Brug for ham.

I to Miles Omkreds var der ingen Læge, og dog fandtes der Syge her saa godt som ethvert andet Sted; i dette Øieblik maaske endda flere end noget andet Sted, da der var en meget ondartet Epidemi i Udbrud.

— Jeg vil besøge mine Patienter! sagde Hjertfeld leende til sin Fader.

En Dag, da han vendte tilbage efter femten saadanne Besøg, sagde han til sig selv:

— I det Hele taget er det slet ikke saa daarlig en Begyndelse. Hvorfor skulde jeg andensteds søge, hvad jeg kan faae saa sikkert her? Et andet Sted er der maaske Ingen, der bryder sig om mig, og der mangler Lægen vel endog Patienter. — Her er det Patienterne der mangle en Læge, og jeg seer nok, at de ikke tillade mig at ligge paa den lade Side.

Men da denne Beslutning krævede Overveielse, overlagde han Sagen en hel Time; da havde han taget sin Beslutning og blev.

Men nu det glimrende Bryllup, som vor Ven havde ventet sig i Paris?

Naa, det han holdt her i Landsbyen, lod ham hurtig glemme Savnet deraf.

Efter min Forstand er Skjønhed, Ungdom, Sundhed og Elskværdighed ikke saa daarlig en Medgift.

Men hvem ægtede Hjertfeld da?

Netop den Samme, som vore ærede Læsere allerede kjende: den unge Pige, der mødte ham hin Regndag og viste ham Vei.

Den Vei lige ud var Lykkens Vei, og den lige Vei viste sig atter engang som den bedste.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

10de Kapitel.

En Katastrofe.

Politibetjent Hess' Hustru blev for Kvaksalveri og ulovligt Salg af Medicin idømt en ikke ubetydelig Pengebøde. Under den offentlige Retsforhandling var Hess selv optraadt som Vidne til Gunst for sin Hustru og havde i sine Udsagn angrebet Doktor Bitter saa stærkt, at Dommeren endelig saae sig nødsaget til at fratage ham Ordet.

Der havde imidlertid været en Del Sandheder i dette Angreb, og det pinte den gode Doktor mest af Alt. I det næste Byraadsmøde stillede han derfor Forslag til at afskedige den uduelige Politibetjent, og det lykkedes ham at fremføre saa mange Grunde derfor, at hans Forslag gik igjennem.

Morgenen derefter meddelte Borgermesteren dette Budskab til Politibetjenten, hvem denne Efterretning traf temmelig uventet.

— Det har Doktor Bitter sat i Scene, udbrød han. Det er en personlig Hævn.

— De har aldrig villet lytte til mine Raad og Advarsler, yttrede Borgermesteren. De er ikke altid mødt nøgtern i Tjenesten, og det er allerede en stor Feil. Man gjør Dem endvidere den Bebreidelse, at De mangler Energi, De har ikke personligt Mod, og derfor blive saa mange Forbrydelser begaaede ustraffede.

— Man forlanger Alt af en Politibetjent, og reises der blot den ringeste Anklage imod ham, saa bliver han afsat, uden at Nogen vil høre hans Forsvar.

— Beslutningen lader sig ikke længer forandre; Opsigelsen træder i Kraft om sex Maaneder. Tag Dem nu iagt i den Tid, at De ikke udsætter Dem for at faae Fristen forkortet. Her er imidlertid nogle Papirer, som De maa besørge til Fru Majorinde Bach; de angaa hendes Søn.

Politibetjenten forlod Kontoret med en halvhøi Forbandelse.

Paa Veien til Majorinden kom han forbi sin egen Bolig og traadte et Øieblik indenfor.

— Igaar er jeg bleven afskediget! udbrød han til sin Kone.

— Og det ærgrer Dig? Du skulde snarere være glad over, at det Plageri har faaet en Ende.

— Da gad jeg vidst, hvad man skulde glæde sig til?

— Ved den Dom, der er overgaaet mig, er Folk først blevet opmærksomme paa mig, og Generalen har allerede lovet at betale Mulkten for mig.

— Naar Folk blot komme til Dig; men saa skal de herefter ogsaa faae Lov at betale godt. Naa, jeg maa skynde mig, jeg skal hen til Majorinden.

— Den gamle Brigitte skal være syg.

— Naa, jeg skal undersøge Terrænet.

Lidt efter ringede Hess paa hos Majorinden, og Tjenestepigen lukkede op for ham.

Han var neppe kommen indenfor Døren, førend

Doktor Bitter og Brigitte kom sammen ned ad Trappen. Doktoren gik forbi ham uden at lade, som han saae ham, og nu vendte Brigitte sig til Politibetjenten, idet hun smilende tilføiede:

— Doktor Bitter er nok ikke Deres Ven?

— Jeg er heller ikke hans. Var jeg i hans Sted, vilde jeg skamme mig ved at tage en saa lav Hævn.

— De mener, at han angav Deres Kone?

— Naa, det lod sig undskylde ved Brødnid; men han har desuden skaffet mig af med min Post.

— Skulde Doktor Bitter virkelig have gjort det? udbrød Brigitte oprørt.

— Ja, det forsikkrer jeg Dem; men, tilføiede han, befinder Deres naadige Frue sig ikke vel? Jeg har her nogle Papirer at overbringe.

Brigitte tog imod Papirerne og svarede:

— Det er ikke Fru Majorinden, men mig, der er syg?

— De vil naturligvis ikke betro Dem til min Kone, ellers kunde De snart blive helbredet.

— Hun tør jo ikke...

— Naar kun de, hun hjælper, kunne tie stille, er der vel ingen Fare derved.

Brigitte gav ikke noget Svar herpaa, men gik op med Papirerne, da hun en halv Snes Minutter efter vendte tilbage med Modtagelsesbeviset til Politibetjenten, fandt hun denne ifærd med at betragte Skodder og Laase for Døren.

— Naar alle Borgere vare saa forsigtige, fik Tyvene ikke noget let Arbeide, bemærkede han.

— General Stendal er da ogsaa en forsigtig Mand, svarede Brigitte; men hvad har det hjulpet ham imod Indbrud.

— Hvem lader ogsaa Vinduerne staa aabne om Natten!

— Gjerningsmanden er endnu ikke bleven opdaget?

— Nei, desværre! Han vil vel heller aldrig blive opdaget.

Brigitte stod i Begreb med at aabne Gadedøren og tilføiede endnu:

— Hvis Doktorens Medicin ikke skulde hjælpe, skaffer De mig nok nogen fra Deres Kone?

— Meget gjerne; men hun maa først tale med Dem.

— Jeg kan ikke godt gaa til hende.

— Nei, det vilde kun vække Opsigt. Min Kone skal komme til Dem i Aften, saa snart det er mørkt.

— Jeg veed ikke rigtig, om jeg tør vove det?

— Hvad vover De derved?

Imidlertid maatte Brigitte nu aabne Døren, da der blev trukket i Klokken.

— Jeg vil vente til imorgen. Kom tidlig imorgen, saa skal jeg tage en Bestemmelse.

Hess nikkede og gik hurtig forbi Postbudet, der stod udenfor og nu rakte den gamle Brigitte et med Frimærker oversaaet Brev, som hun strax bragte op til Majorinden. Det var fra Kurt.

Majorinden aabnede det hurtig i det Haab, at det skulde forkynde hende Sønnens snarlige Tilbagekomst; men dette Haab skulde strax blive skuffet.

Kurt meddelte hende, at han nu befandt sig i Afrika og allerede troede at have Sikkerhed for, at Edvard Stendal virkelig befandt sig i det Indre af Landet. Om Bruno Winter havde Matrosen givet ham saadanne Oplysninger, at han ikke kunde tillægge hans Meddelelser stor Paalidelighed; denne Doktor havde været alt Andet end Edvards Ven, og man burde være paa sin Post lige overfor ham.

Til Slutning tilføiede han, at hans næste Brev skulde indeholde mere om Bruno Winter, og at man maatte fortie Alt for denne.

I dybe Tanker foldede Majorinden Brevet sammen og lagde det ved Siden af Konvolutten paa det lille Bord, i det samme som Tjenestepigen traadte ind og rakte hende et Kort.

— Doktor Bruno Winter! gjentog Majorinden forbauset, idet hun betragtede Visitkortet. Lad ham træde indenfor.

Et Øieblik efter stod Bruno Winter lige overfor hende, iført en meget elegant Visitdragt.

— Jeg maa særdeles bede om Undskyldning, fordi jeg først nu tillader mig at forestille mig for Dem, naadige Frue, tog han tilorde efter at have taget Plads paa Majorindens Opfordring. Det laa oprindelig ikke i min Hensigt at opholde mig længe her; men den elskværdige Venlighed, hvormed man er kommen mig imøde paa Klemenshvile og hos Herr Riedel, har bevæget mig dertil, saa at det nu vil blive mig tungt atter at forlade denne henrivende lille By.

— Generalens Familie skylder Dem stor Tak, svarede hun.

— Jeg beder, gjør mig ikke til Skamme; jeg har kun gjort min Pligt. Jeg beklager kun, at jeg ikke indtraf tidligere; derved vilde Deres Herr Søn have sparet sig en paa Strabadser og Farer saa rig Reise.

— Han har saa gjerne paataget sig den, Herr Doktor!

— Men den vil blive uden Resultat. Har De allerede havt Efterretninger fra ham?

Majorinden saae, at Winters Blik hvilede paa Konvolutten. Han maatte have gjenkjendt Stemplet, og hun svarede derfor:

— Kun nogle faa Linier; om kort Tid vil han skrive udførligere.

— Han kommer altsaa ikke tilbage endnu?

— Nei, foreløbig ikke endnu.

— Men De har dog vel skrevet til ham, at...

— Alt, hvad Frøken Stendal har meddelt mig!

— Da er det mig ubegribeligt, at Herr Doktoren ikke strax vender hjem igjen, yttrede Bruno Winter. Matrosen maa rimeligvis have en personlig Interesse af at lænke den rige Herre til sig. Jeg kjender denne Jan Sten; han var bekjendt som en Løgner og Slagsbroder.

Der gled en mørk Skygge hen over Majorindens høie Pande. Hun gjættede Hensigten med denne Yttring, hvis Sandhed hun ikke troede paa.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En bekjendt Ødeland giftede sig fornylig med en velstaaende Dame. En af hans Venner yttrede:

— Du maa da have været forelsket til op over Ørene for at kunne overvinde din Ulyst til Giftermaal.

— Aa nei, men jeg sad i Gjæld til op over Ørene! lød Svaret.

En Tydsker har opfundet en Flyvemaskine og vil forevise den, hvorfor han averterer den i Bladene. Sætteren er saa uheldig at glemme et f i „flyve". Nu vil Tydskeren duellere med denne, fordi han har beskyldt ham for at have opfundet en „Lyvemaskine".

Humor.

To Herrer sad ved et Bord og spillede. Pludselig reiste den Ene sig rasende og udbrød:

— De spiller falsk, min Herre!

— Hvad behager? Hvad siger De?

— Jeg siger, De er en Bedrager.

— De skal give mig Satisfaktion for denne Fornærmelse.

— Saa snart De ønsker!

Den fornærmede Herre søger i sin Lomme og kaster et Kort paa Bordet.

— Her er mit Kort!

Men det var desværre det falske Kort; den Uheldige havde i Stedet for sit Visitkort trukket det Spillekort frem, som han kort iforveien havde stukket tilside.

Gaade.

Mit Hele danner let din Fod,
Naar Du den fremad flytter;
Men hvis mit Første mig forlod,
Din Haand mig tidt benytter.
Naar fra det næste Tegn Du drager,
Min Rest Du Dig paa Hesten tager.

Kl. St.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 26:

Pille.

(Pil—le.)

Rigtig opløst af: W. og O. Borregaard, Smede-Anna, Cola di Rienzi, August Frantzen, Markus Holm, Springfyren, Karaden og Kammeraden, Barnet Peder Skjøtt, Den aarvaagne Nøddeknækker, Bethaniens Rose, Vildkattens Formynder, Tante Stanse, Farimageren, En gammel Gaadelæser, Kløverbladet, J. C. Jensen, Andrea Adolf, Frimurersvenden, Frk. Komisse, To tamme Turtelduer, Gamle Dreng, Peter Sørensen i Kompagnistræde, Svend Tumling, Karna fra Gudhjem, Clemens Kjær, Trompetersen og Otto Carlsberger.

Gaade i Nr. 13 og Karade i Nr. 14 endvidere af: En Regnemester i Aarhus.

Logogrif i Nr. 25 af: Hans Snaksalighed, De lystige Kvinder og En Penneslikker.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Tak for det Tilsendte; ved Leilighed.

☞ Med dette Nr. følger 17de Ark af E. Aug Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen **„I Borg og Hytte" 1879** erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand".**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og $3\frac{1}{2}$—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 29. 10 Øre. 2den Aargang.

Kinesisk Militær.

Keiserprindsen Louis Napoleon,

fra hans Fødsel i Tuilerierne til hans Død i Afrika.

(Fortsat.)

2det Kapitel.

En Fødsel i Tuilerierne.

Den store Napoleons ældre Broder, Louis, der ved Keiserens Hjælp var blevet udnævnt til Konge af Holland, ægtede i sin Tid den skjønne og aandrige Hortense Beauharnais, Datteren af den republikanske General af samme Navn og Josephine, Napoleons senere saa ulykkelige Ægtefælle.

Dronning Hortense fik flere Børn, deriblandt ogsaa den senere Napoleon den Tredie, hvis napoleontiske Blod dog nok havde en stærk hollandsk Tilsætning, idet Hollænderen, Admiral Flahault, almindelig bliver anseet for hans Fader.

Hele sin Ungdom tilbragte han afvexlende dels i Landflygtighed i Schweiz —, hvor han blev Artilleriofficer —, og i England, dels i franske Fængsler efter de mislykkede Forsøg i Strasbourg og i Boulogne sur mer.

Da han endelig efter Orleans'ernes Fordrivelse fik Tilladelse til at vende tilbage til Frankrig og paa forskjellige Steder blev valgt til Medlem af Deputeretkammeret, blev han i 1849 udnævnt til Republikens Præsident, og to Aar efter, den 2den December 1851, sad han med Imperialens Purpurkaabe om Skuldrene paa sin store Onkels Throne.

Efterat forskjellige Forsøg paa at indgaa en Forbindelse med et af Europas legitime Fyrstehuse vare strandede, erklærede han i en Proklamation til det franske Folk, at han kun vilde følge sit Hjertes Stemme og indgaa en Forbindelse af Kjærlighed, og hans Valg traf da den udmærket smukke og elegante Spanierinde Eugenie, Grevinde af Teba.

Hun var en Datter af Greven af Montijo, spansk Grande af første Klasse og født i Granada den 5te Mai 1826, Femaarsdagen efter den store Napoleons Død paa St. Helena.

Paa Hofballerne i Tuilerierne havde hun i de sidste Sæsoner glimret baade ved Aand og Skjønhed, og var hun end ikke udgaaet fra en souveræn Fyrstefamilie, saa hvilede dog alt fra Fødselen af Dronningepræget over hendes hvide Pande med den gyldentblanke Haarfylde.

Hendes Søster var alt tidligere giftet ind i den høieste engelske Adel og kappedes som Hertuginden af Berwich med Søsteren Eugenie om Palmen for den Skjønneste.

Den 30te Marts 1853 feiredes Brylluppet med den største Pragt, og ikke fuldt tre Aar efter, den 16de Marts 1856, forkyndte 101 Kanonskud fra Invalidernes Hotel, at „Frankrigs Barn“ var født, at Prinds Louis Napoleon, (hans Daabsnavn var Napoleon Eugène Louis Jean Joseph), havde seet Dagens Lys i Tuileriernes skæbnesvangre Palads, netop der, hvor 45 Aar iforveien, den 20de Marts 1811, hele Nationen jublende havde hilst en anden Keiserprinds, Marie Louises eneste Søn, den senere Hertug af Reichstadt, der ligesom den sidste Keiserprinds i Tyveaarsalderen døde i Landflygtighed langt fra det Sted, hvor hans Bugge havde staaet.

Der kunde drages mere end een Parallel imellem de to ved Fødselen saa forgudede og senere forskudte unge Prindsers tragiske Skæbne!

Alle gode Genier syntes at have nedlagt sine forjættende Gaver paa deres Bugge, og Ingen af dem naaede engang Ynglingealderen, før Landflygtighedens Time alt var slaaet.

Louis Napoleon, eller Lulu, som hans Kjæledæggenavn blev, nød dog længere godt af sine Landsmænds lunefulde Gunst, medens Hertugen af Reichstadt allerede fem Aar efter sin Fødsel havde ombyttet Tuilerierne ved Seinen med Schönbrunn ved Donauens Bredder, saa nød hans unge — nylig afdøde — Neveu i hele fjorten Aar godt af den franske Gjæstfrihed, men da kom Sedan! — Hans Fader førtes som Krigsfange til Wilhelmshöhe, og Lulu gik med sin Moder i Landflygtighed til England.

Men ved hans Fødsel i 1856 da jublede hele Frankrig, og alle dets Stordignitarier kappedes om at bringe den Nyfødte i Buggen deres Cour.

I Gluttens Apartementssal passerede Herrer og Damer smilende med Fingerkys forbi det kniplingsbesatte Leie, der omhyggelig bevogtedes af tre af Hoffets Damer, saalænge Couren varede.

I den keiserkronede Bugge sov den Smaa med Æreslegionens Storkors paa de Kammerdugs Bolstre, og Garden traadte i Gevær, da han senere gjorde sine første Udflugter paa sin Æresdames Skjød.

Mændene blottede deres Hoveder, og Damerne neiede glædestraalende, naar de mødte „Frankrigs Barn“ paa deres Vei, og det var Glæde og Begeistring, der ingenlunde blev mindre, da han senere galloperede gjennem Alleerne i St. Cloud og Compiegne paa sin lille Ponny.

Kort efter sin Fødsel var han udnævnt til Chef for et af Garderegimenterne, der senere af og til blev præsenteret for sin lille Anfører, og som altid med stormende Jubel hilste den unge Kriger, naar han ved Faderens Side mønstrede disse Veteraner fra Krim og Algier, der i ham saae Arvetageren efter „le petit caporal“, („den lille Korporal“, Soldaternes Navn for den store Napoleon).

Den lille Fyr, som de der saae foran Fronten af deres Geledder, paraderende stram og stiv i Re-

gimentets Officersuniform med de lokkende Cantiller trillende ned ad de slanke Barneskuldre —, hans smaa Eventyr og Bedrifter havde de jo hørt tale om, længe førend de Fleste af Kammeraterne havde faaet Lov til at se ham!

Æreslegionens Storkors laa jo paa hans Bugge, og naar de smaa Fingre vare kede af Ranglen, saa fik de fat i Korset.

— Mama! Mama!

— Hvad vil Du, (Louis) Lulu? spurgte den tjenestegjørende Amme; men noget videre fyldigt Svar fik hun derfor ikke.

Naar Admiralinde Bruart og hendes to kvindelige Fuldmægtige, Damerne Bizot og Brianzon, som paa Grund af deres modnere Alder ikke altid kunde føle sig tiltalte af at fortsætte Samtalen med Patteglutten, havde overladt den videre Samtale til „la Bonne", Ammen, saa blev den unge Herre jo undertiden utaalmodig, saa fik han sit Storkors at lege med, og saa raabte han:

— Mama! Mama!

Og hvorfor raabte han det?

Da han som treaarig Dreng havde faaet at vide, at Indskriften paa hans Kors lød: „Dieu et l'honneur!" (Gud og Æren!), bad han med Barnets indstændige Forlangen om sin Moders Forklaring.

— Gud! det er Korset, det veed jeg, lille Mama! det har Du saa tidt fortalt mig, men Kronen der ovenfor... er det Æren?

— Det bliver din Ære, Lulu, ifald Du sætter den paa dit Hoved.

— Men hvordan skal jeg saa gjøre? lød hans barnlige Spørgsmaal.

Eugenie trykkede Barnet til sit Hjerte, idet hun halvt i Smil og halvt i Taarer næsten hviskede:

— Naar Du først er stor, saa vil Du vist aldrig komme i Tvivl, Lulu —, derom er jeg forvisset, og idet hun hævede sin Stemme, saa at Enhver af de faa Tilstedeværende, der forøvrigt hørte til de Fortrolige i Compiegne, kunde høre hendes Ord, tilføiede hun:

— Dieu! Det er Korset i Æreslegionens Stjerne, som Du bærer! — l'honneur! det er Æren, det er Kronen, som din Onkel selv satte paa sit Hoved for mere end halv hundrede Aar siden, den samme Krone, som din Fader bærer paa sit Hoved, den samme Krone og — hvordan det end gaaer — den samme Hæder, der altid vil trone om dit!

Og det var ikke blot saadanne smaa Spørgsmaal og Yttringer, der kom for Soldaternes Øren!

Den lille Regimentschef havde mange andre gode Ideer, der maatte tiltale gamle, men paa samme Tid dog barnlige, brave Soldater — intet Under derfor, at de aldrig vare gladere end, naar de rankt og ret, med kneisende Chacot og et venligt Smil paa Læben kunde præsentere for deres ganske lillebitte, flotte Chef, der baade kunde og vilde blive større —, det vilde Enhver af dem have givet sit Liv paa i samme Nu!

(Fortsættes.)

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Min Søn har ogsaa fra anden Side erfaret, at der endnu skal leve en Skibbrudden fra „Allemannia" i det indre Afrika, sagde hun.

— Det er høist mærkeligt, at dette er blevet mig ganske ubekjendt, svarede han. Jeg har dog ligeledes gjennemstreifet hine Egne og er kommen i Berøring med flere Negerstammer, der maatte jeg dog have erfaret det. Men det er jo altid muligt; jeg vil kun tillade mig at bestride, at denne Skibbrudne kan være min Ven, Edvard Stendal.

— De har selv trykket hans Øine til?

— Ja, naadige Frue!

Hun betragtede ham med sit alvorlige, gjennemtrængende Blik, som om hun vilde trænge ind i hans inderste Sjæl og udforske hans hemmeligste Tanker.

— Naa, jeg tænker, min Søn vil snart faae fuldstændig Visbed, sagde hun rolig. Siden han engang har gjort den lange Reise, kommer det jo heller ikke an paa, om han kommer tilbage nogle Uger før eller senere.

Der lagde sig et spottende Smil omkring Winters Læber, idet han sagde:

— Jeg beklager meget, at man skænker mine Meddelelser saa ringe Tiltro, og jeg vil kun ønske, at man ikke senere vil komme til at angre det. De vil kunne forstaa, naadige Frue, at de Resultater, Deres Herr Søn maatte komme til, interessere mig i høi Grad. Tør jeg udbede mig den Ære om nogle Dage atter at indfinde mig hos Dem?

— Det vil være mig meget behageligt!

Bruno Winter bukkede, og de mørke Miner, hvormed han forlod Huset, viste tydelig, at han ikke befandt sig ganske vel ved denne Samtale.

Han var bleven staaende nede ved Havnen og overveiede sin Stilling, da vækkedes han af sine Betragtninger ved en haard Stemme. Brinkmanns Enke stod ved Siden af ham.

— De kommer ingen Vegne, sagde hun. Jeg har med hver Dag ventet, at De skulde arrestere ham; men Alt bliver ved det Gamle.

— Jeg har jo allerede sagt Dem, at De maa skaffe Beviser for Deres Anklage.

— Ere de Beviser, jeg allerede har givet Dem, ikke tilstrækkelige?

— Nei, Formodninger kan man ikke kalde Beviser, Frue!

Fru Brinkmann rettede sig stolt iveiret, medens et foragteligt Blik traf ham fra hendes flammende Øine.

— De er ogsaa allerede kjøbt! udbrød hun.

Bruno Winter vendte hende Ryggen. Hendes Beskyldninger interesserede ham ikke længer; maaske de senere kunde faae større Betydning for ham.

Paa Veien til Hotellet mødte han Postbudet.

— Ikke Noget til mig? spurgte han, idet han blev staaende.

— Idag ikke, Herr Doktor!

— De maa ret have en besværlig Tjeneste; De er vel det eneste Postbud i Byen?

— Nei, vi ere to; men den Anden har kun den nærmeste Omegn. Let er Arbeidet ikke, og saa er Lønnen tilmed saa usel.

Winter havde taget et Pengestykke ud af sin Pung.

— De kommer jo først til „Solen" med Posten? Jeg vil abonnere paa en Frankfurter Avis; men De maa bringe mig den op paa mit Værelse. Man kan aldrig stole paa Opvarterne.

— Det skal blive punktlig besørget, svarede Postbudet, idet han stak Pengene til sig.

Bruno Winter saae efter ham i dybe Tanker, idet han mumlede:

— Nu er det dog et Spørgsmaal, om Brevene fra Afrika ville naae til Fru Majorinden!

11te Kapitel.

Under fire Øine.

Jakob Riedel var allerede Dagen efter sin Hjemkomst vendt tilbage til sine Studier, i alt Fald var han reist bort sammen med sine Medstuderende. Vi træffe derfor Aftenen efter Felsing siddende paa Terrassen sammen med den ældre Riedel og Eugenie, medens Fruen havde adskilligt at tilberede i Huset, da man endnu ventede Bruno Winter til Aftensbordet.

Nu forlod Riedel dem ogsaa for at se til sin Vinkjælder, og de to unge Mennesker reiste sig for at gaa en Spadseretur i Haven.

Eugenie lagde sin Arm i Felsings og begyndte i en halv spøgende Tone:

— De vil nu vel snart drage sydpaa; vor lille By kan umulig erstatte Dem Livet i den store Verdensby, hvor De ellers opholder Dem?

Verner Felsing trykkede uvilkaarlig sin Ledsagerskes Arm fastere til sig og svarede med en Stemme, der forraadte hans indre Bevægelse:

— Jeg var maaske allerede reist for længe siden, hvis det ikke faldt mig saa usigelig vanskelig at skilles herfra. Dog maa jeg nu snart tænke paa at bryde op, min Bortreise vil neppe efterlade noget Savn.

— Det maa De ikke sige, svarede Eugenie. Papa vil ganske sikkert beklage at maatte give Afkald paa Deres behagelige Selskab.

— Og De, Frøken Eugenie?

— Jeg troer, De tager den Overbevisning med Dem, at De altid vil være velkommen i vort Hus.

— De undviger mig. Hvis jeg turde haabe...

— Gaa ikke videre, Herr Felsing, jeg beder Dem derom, afbrød den unge Pige ham hurtig. Jeg gjætter næsten, hvad De vil sige; men jeg kan ikke give Dem noget Svar, saa længe jeg maa tvivle paa Deres Aabenhjærtethed.

— Paa min Aabenhjærtethed? spurgte han forbauset.

De vare standsede foran et tæt Buskads, der laa i Midten af den store Have.

— Tag Plads, sagde Eugenie, idet hun ved et Vink med sin Vifte betydede ham at sætte sig ned paa en Bænk. Jeg har længe ønsket at tale med Dem om dette Punkt. Eller troer De virkelig, at jeg ikke har opdaget den Maske, bag hvilken De skjuler Deres Tanker?

Under disse Ord betragtede hun ham vedholdende, saa at han synlig forlegen slog Øinene ned. Dette varede dog kun et Øieblik, da løftede han atter Hovedet, og en aaben Ærlighed talte ud af hans Aasyn.

— Denne Maske gjaldt ikke Dem, svarede han.

— Jeg veed det, vedblev Eugenie rolig. De er ingen Ven af Doktor Winter?

— Nei! svarede han sagte.

— De kjender Doktorens Fortid, der maa hvile en mørk Plet paa den.

— Det vedrører mine egne Familieanliggender; man taler ikke gjerne om den Slags Ting.

— Det forlanger jeg heller ikke; men naar De saaledes kan hykle et Venskab, Herr Felsing, maa De heller ikke undres over, at jeg tvivler paa Deres Oprigtighed.

— Nei, det maa De ikke, De maa ikke tvivle paa mig! Jeg vil meddele Dem Alt; men det kan ikke ske idag. De maa selv bestemme Dag og Tid, Frøken Eugenie, og jeg er overbevist om, at naar De har erfaret Alt, vil De lade mig vederfares fuldstændig Retfærdighed.

Felsing bemærkede ikke det triumferende Smil, der fløi over Eugenies Ansigt, da hun svarede:

— Idag otte Dage feires Papas Fødselsdag med en lille Fest; efter Bordet bliver Haven oplyst med kulørte Lamper, og Gjæsterne ville da sprede sig i alle Retninger. De maa da blive i min Nærhed, og jeg skal nok indrette det saaledes, at vi kunne tale uforstyrret sammen. Men nu maa vi sikkert vende tilbage; Doktor Winter maa vel imidlertid være kommen.

Felsing bød hende atter Armen, og de fjernede sig langsomt uden at lægge Mærke til, hvorledes den ene Side af Buskadset bevægede sig, som om der foer et Vindstød igjennem det. Først da de vare naaede op til Huset, traadte Bruno Winter frem fra sit Skjul.

Da han betraadte Haven, havde han valgt den Vei, der førte bag om Buskadset; han hørte de Samtalendes Stemmer og traadte nærmere, saa at han kom til at belure hele deres Underholdning.

Desuagtet var der Intet at opdage paa ham hele Aftenen. Han var saa munter og aandrig, at hverken Eugenie eller Felsing kunde nære den ringeste Mistanke.

Riedel tillod ikke sine Gjæster at gaa, før Aftenen var afsluttet med en Bolle, og det var allerede over Midnat, da de to Herrer brød op.

Bruno Winter greb fortrolig Felsings Arm og spurgte:

— Sagde De ikke forleden Dag, at Deres Søster var i England?

— Jo.

— Og det gaaer hende godt?

— Hun er tilfreds.

— Skriver hun ofte?

— Dertil har hun ingen Tid. Men hvorfor spørger De derom? Jeg haaber da ikke, De tænker paa at ville sende hende nogen Hilsen.

— Hvem vilde bebreide mig, om jeg nu ogsaa gjorde det? Jeg har virkelig elsket Marie, og at det dengang kom til et Brud imellem os var ikke min Skyld alene. Men trods dette er jeg stedse vedbleven at være hendes oprigtige Ven...

— Lad os forlade dette Thema! afbrød Felsing ham med Uvillie. De maa dog vide, at mine Tanker om den Ting ere helt anderledes.

— Det kan jeg jo ikke forhindre, og da Skinnet er imod mig, saa nødes jeg til at tage imod Deres Bebreidelser, uagtet jeg ikke har fortjent dem. Men jeg er overbevist om, at Marie vilde bedømme mig retfærdigere, og hvis De vil give mig hendes Adresse, skal jeg bevise Dem Sandheden af min Paastand.

Felsing rystede vel afvisende paa Hovedet; men Vinen, han havde nydt noget rigelig, havde ogsaa stemt ham mildere.

— Jeg vilde neppe gjøre min Søster nogen Tjeneste derved, sagde han. Hun har gjort Regnskabet op med Fortiden, og hun trænger til Ro og Mod for at kunne se Fremtiden imøde uden Frygt. Hun vil heller ikke have nogen Tid til Privatkorrespondance.

— Hun skriver altsaa heller ikke tidt til Dem?

— I den Tid, jeg har været her, har jeg kun faaet et eneste Brev fra hende.

— Det er jo rigtignok kun lidt.

Bruno Winter var imidlertid standset tæt ved Flodbredden, tilsyneladende fordybet i Landskabet, der tog sig fortryllende ud i det prægtige Maaneskin. Som smeltet Sølv glimrede Maanens Lys paa den forbirullende Strøm. Han tog sin Hat af og strøg sig med Haanden hen over Panden.

— En Seiltur paa Floden maatte i dette Dieblik være vidunderlig deilig, sagde han halvt drømmende.

— Det stemmer jeg med i, svarede Felsing; men der er Ingen til at ro for os.

— Aah, have vi blot Baaden, saa styrer jeg, medens De roer.

— Men der er haard Strøm i Dieblikket, indvendte Felsing.

— Er De maaske bange?

— Der hører mindre Mod end Forvovenhed dertil.

De vare imidlertid naaede ned til Havnen. Hvor de nu stod, kunde de umulig iagttages fra Byen, og desuden herskede der den dybeste Stilhed rundt om dem.

— Det er altsaa Alvor, at De vil foretage denne Rotur? spurgte Felsing.

— Min Gud, hvorfor ikke? Her er jo ikke Spor af Fare; men hvis De ikke har Mod, saa kan De jo blive tilbage.

Felsing tøvede endnu og bemærkede:

— I Tilfælde af at der tilstødte os Noget, kan der ikke tænkes paa nogen Hjælp.

— De kan dog vel svømme?

— Jeg har aldrig lært det.

— Frøken Riedel vilde le ret hjertelig, hvis jeg vilde fortælle hende alle Deres Betænkeligheder!

Disse Ord gjorde Udslaget, Felsing sprang øieblikkelig ned i Baaden, som Bruno Winter allerede havde gjort løs. Baaden gled bort fra Bredden, saa snart den naaede midt ud paa Vandet greb Strømmen den og rev den hurtig med sig ned ad Rhinen.

(Fortsættes.)

Kinesisk Militær.

Kina har som bekjendt i saa mange Retninger gaaet forud for Europa, saaledes ogsaa Militærvæsenet; men det er paa dette Omraade gaaet som paa saa mange andre: Europæerne have hurtig udviklet de givne Muligheder og staa nu over Kineserne, der vel ikke blive staaende stille, men kun udvikle sig meget langsomt.

En væsentlig Grund hertil er den Respekt for det Overleverede, der er langt større i „Himmelens Rige“ end hos os, hvor den jo ogsaa i de sidste Dage begynder at komme i Kurs.

Kineserne have ikke alene kjendt Krudtet længe før Europæerne — det er maaske vore Læsere bekjendt, at Mongolerne i det trettende Aarhundrede forfærdede Europas Riddersmænd med deres „Tordenvogne“ — men de have ogsaa i Aarhundreder kjendt staaende Hære, Kaserner, Exercerpladser og en maaske snurrig, men dog meget udviklet Exercits.

Vort Billede idag forestiller to halvt middelalderlige Typer hentede fra den kinesiske Hær, der skal bestaa af 300,000 Mand. De to Personer forestille en kinesisk Fanebærer og en tatarisk Bueskytte.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Imidlertid blev Rekruterne førte bort, og Uge fulgte paa Uge, uden at der skete Noget. Godset havde stadig Besøg af fremmede Gjæster, hvem Generalen og hans Frue underholdt paa alle mulige Maader.

Feodora havde ikke tabt den stakkels Natalia af Syne; men til hendes store Forundring syntes denne at være bleven som helt forvandlet fra den Dag, Ivanoff var bleven ført bort. Hun saae saa let og fri ud, at man skulde tro, hun aldeles havde glemt sin Elskede.

En Dag, da Natalia syntes i et usædvanlig godt Humør, sagde Madame Roskin til Feodora:

— Jeg sagde Dem jo, at det vilde ende saaledes. De seer nu, at Natalia er meget lykkelig, og hun vil være vel forsørget, naar hun ægter Starosten.

— Kjære Madame! undslap det Feodora. Jeg kan ikke tænke rolig paa et saa ulige Ægteskab. Lad mig endnu engang bønfalde Dem om at forandre Deres Beslutning.

Barina svarede med et Smil:

— De vil aldrig blive fortrolig med vore Livegnes Natur. Men vent, nu skal De høre fra Natalias egen Mund, hvor feilagtig De dømmer om hendes Følelser.

Hun kaldte Pigen ind fra et tilstødende Værelse og sagde:

— Kom herhen og fortæl Mademoiselle Graham, hvorledes Du synes om din Tilkommende, Starosten.

Pigen brast ud i en eiendommelig Latter.

— Barina, Starosten er, svarede hun ligesom søgende et passende Udtryk, aldeles en Adelsmand!

— Og Du er fuldkommen tilfreds med at blive Starostens Brud?

Natalia klappede i sine smaa, fine Hænder og lo endnu høiere.

— Undskyld, Madame, undskyld; men jeg er saa lykkelig!

— Det er nok, Du skal snart holde Bryllup. Du har naturligvis aldeles forglemt den opsætsige Maler, Ivanoff?

— Aldeles, Madame, ja aldeles! svarede Natalia, idet hun lagde sine Hænder over Kors foran Brystet og bukkede dybt for sin Herskerinde.

— Du er en god Pige, Natalia, sagde Madame Roskin, og Du vil blive en fortræffelig Kone. Gaa kun!

Hun vendte sig om imod Feodora og vedblev:

— Naa, hvad mener De nu, min Kjære? Er De nu overbevist?

— Jeg er overbevist — overbevist om, at Natalia er haabløs fra Forstanden.

— Vore Livegne tænke aldrig saa dybt, at de kunne blive afsindige, svarede Madame Roskin kort.

Den til Brylluppet bestemte Dag indtraf da snart, og det var bestemt, at det skulde være en stor Festdag for Godset.

Tidlig om Morgenen begyndte Kirkeklokkerne i Landsbyen at ringe. Snart havde flere Hundrede Livegne forsamlet sig i den parklignende Lund, der omgav Hovedbygningen.

Ved Middagstid blev Alle, Mænd, Kvinder og Børn, kostelig beværtede og stærke Drikke blev ombudte ved Bordene.

Ægteskabsceremonien skulde denne Gang lige som tidligere udføres af Præsten Petrowitch, og saa snart Festmaaltidet var endt, begav Alle sig til Landsbykirken.

Natalia traadte ind i Kirken i en pragtfuld Brudedragt, ledsaget af en Skare glade Brudepiger; selv var hun tilsyneladende ogsaa glad, men undertiden foer der lige som et forundret Blik fra hendes Øine, som om hun gjorde sig Umage for at forstaa, hvad der egentlig foregik med hende.

Denne Gang gjorde hun ikke den ringeste Indvending; hun besvarede alle Præstens Spørgsmaal med en utydelig Mumlen, og efter at alle den russiske Kirkes mangfoldige Ceremonier havde skeet Fyldest, førtes Natalia til sit nye Hjem under de Livegnes talrige Ledsagelse, fulgt af Raab og Skrig.

I Løbet af Sommeren havde Feodora Graham vænnet sig til ved adskillige Leiligheder at besøge Landsbybeboernes Hytter, ledsaget af Mava; hun aflagde naturligvis som en Følge deraf meget hyppig Besøg hos Natalia.

Denne maatte taale allehaande ilde Behandling af sin raa og voldsomme Husbond; men hun følte det ikke, da hendes Forstands Lys udslukkedes mere og mere med hver Dag, der gik hen, samtidig med at hendes Legeme bukkede under.

Feodora besøgte hende nu daglig, og mærkværdigt var det at se, hvorledes den Livegnes Sind lige som blussede op endnu engang for da aldeles at udslukkes. En stille, klar Aften udaandede Natalia i Feodoras Arme, løst fra alle Sorger og Pinsler.

I det klare Maaneskin vendte hun tilbage til Gaarden fulgt af Mava, der ængstelig trykkede sig tæt op til hende.

Pludselig lød en Støi fra det høie Græs paa Siden af Veien. Feodora foer sammen, medens Mava udstødte et høit Skrig.

Feodora vilde skynde sig bort, men Mava klyngede sig saa fast til hende, at hun neppe kunde komme frem. I det samme sprang en Mandsskikkelse frem foran dem; han kastede sig ned paa Knæ, greb Feodora Grahams Haand og kyssede den atter og atter med lidenskabelig Iver.

Mærkeligt nok var al Feodoras Angst forsvunden.

Skjøndt hun kun en eneste Gang før havde seet Natalias Elskede og mindst troede ham i Nærheden af Seminogorsk, sagde hun øieblikkelig sig selv, at det maatte være ham.

— Alexis! Stakkels Alexis! udbrød hun.

Først løftede han sine Øine imod hende; derpaa reiste han sig. Det var ham.

— Tilgiv mig! stammede han. Tilgiv mig, Natalias Veninde!

Det skar hende i Hjertet at se ham. Han lignede mere end Aand end et Menneske; hans hule, indfaldne Kinder talte om forfærdelige Savn. Hans Klæder vare pjaltede, forrevne og tilsølede.

Efter en Pause vedblev han:

— Jeg har hørt om Deres Godhed imod... imod hende. Himlen gjengjælde Dem det! — De har seet hende i Nat; jeg har vogtet paa Deres Skridt. Jeg saae Dem træde ind til hende; men jeg turde ikke følge Dem. Fortæl mig Alt... Alt!

Hun fortalte ham Alt.

I Begyndelsen syntes han forbauset og fortvivlet, og endelig udbrød han:

— Død? — Død!

Han styrtede bort og forsvandt i det mørke Krat, der omgav Landsbyen.

Den næste Morgen blev Starosten Vassiliewitch funden dræbt paa Tærskelen til sit Hus.

Det blev almindelig sagt, at Morderen var Alexis Ivanoff; men forgæves eftersøgte man ham i hele Egnen.

General Roskin, der i Begyndelsen var meget forbittret, tog sig efterhaanden Sagen mere rolig og smilede ad Madame Roskins Angst for, at hendes Gemal skulde udsætte sig for Snigmord. Imidlertid fandt den dobbelte Jordefærd Sted med betydelig Høitidelighed.

Flere Uger gik hen, og det Hele syntes allerede glemt. En ny Starost blev ansat, og det gamle Tyranni blev gjentaget mod de knurrende Livegne.

Sommeren var imidlertid vegen for Efteraaret.

En Aften havde Feodora allerede sovet nogle Timer, da hun pludselig vaagnede og saae sig omgiven af et skinnende, rødligt Lys og hørte en forvirret Larm, blandet med Raab og Skrig.

Hun sprang op fra sit Leie, og i samme Øieblik styrtede Mava ind til hende.

Hovedbygningen stod i Flammer. Overalt plyndrede bevæbnede Folk og myrdede baade dem, der gjorde Modstand, og dem, der ikke satte sig til Modværge.

De Livegne havde gjort Opstand.

Det sortnede for Feodoras Øine; det Hele forekom hende som en forfærdelig Drøm, hvoraf hun først vaagnede ved at finde sig selv, varmt indpakket, i en Telega; Mava sad ved Siden af hende.

En Mand pidskede paa Hestene, der som rasende ilede fremad gjennem den mørke Nat.

Feodora saae tilbage og opdagede et luende Flammeskær. Hun mindedes, hvad der var gaaet forud og raabte til Kudsken, at han skulde standse; men han pidskede kun endnu stærkere paa Hestene.

Ved Daggry standsede Vognen, Kudsken løftede Feodora og Mava ud og førte dem ind i en smudsig Kro, hvor Værten, en Jøde, kom dem venlig imøde. Miss Graham gjenkjendte Landsbyen; det var der hendes Fader var død.

Hun forlangte at blive ført til Præsten; men hendes Bøn blev afslaaet.

Værtens Datter, der ogsaa var kommen tilstede, forsikkrede dem om, at de kunde være rolige og sikkre.

25de Kapitel.

Nordmanden i Cherson.

Feodora Graham var i den Grad greben af de Begivenheder, der saa pludselig vare brudte ind over hende, at hun faldt i en langvarig og vedholdende Feber, opfyldt af uhyggelige Drømme om Brand og Drab.

Endelig vaagnede hun ved Lyden af Stemmer. Foran hende stod, med hendes Haand i sin, den engelske Kjøbmand, og knælende ved hans Side saae hun Mava.

Feodora var helbredet, og faa Dage efter blev hun flyttet til et behageligere Opholdssted i Byen. Lidt efter lidt vendte ogsaa hendes Kræfter tilbage.

I al denne Tid opholdt Gilbert Penrhyn sig i hendes Nærhed og vaagede over hende med faderlig Omhu. En fornøielig Dag var det, da hun lænet til Mavas Arm begav sig ind til sin aldrende Ven i Dagligstuen.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Lord P...., en rig og elegant Englænder, bekjendt i Paris ved sine Heste og sit Sølvtøi, bærer Paryk, men vil ikke, at Nogen skal vide det. Lord P.... har 31 Parykker, en til hver Dag i Maaneden. Den til imorgen er en Millimeter længer end den til idag og saaledes fremdeles til Maanedens Slutning. Denne Paryk-Kronologi er blot for at efterligne Haarets daglige Vært, saa at han ved Maanedens Ende kjækt kan sige til sine Venner:

— Mit Haar er for langt; jeg maa lade det klippe!

Næste Dage begynder han igjen med Numer Et. Man kan sige, at hans Hoved er en ren Almanak!

I Aaret 1789 kom en Venetianer til London, hvor han gav en „Kattekoncert", hans Virtuoser vare 11 i Tallet. Han havde indøvet dem i mange Aar; hver gav sit Parti og intonerede paa et givet Tegn af Direktøren. Disse sjeldne Katte holdt ret godt Takt —, med andre Ord: de vare meget taktfulde.

Humor.

Leieren: Jeg synes at denne Leilighed er lidt kjølig og fugtig; der er vel kun lidt Sol?

Værten (fornærmet): Lidt Sol? Huset har Middagssol hele Dagen.

Et Ægtepar, der er ude over den første Ungdom, spadserer i Skoven. Fruen betragter et stort Egetræ, der skygger over en Bænk, og bryder ud i følgende Ord:

— Ak, hvor jeg elsker dette gamle Egetræ! Hvor ofte har jeg ikke siddet i dets Skygge og henlevet kostelige Timer der! Det erindrer mig levende om min Ungdom, om den Tid, da...

— Da Du selv plantede det! afbrød Ægtemanden hende tørt.

Karade.

Mit Første ei kjendes af Bilde;
Men Damerne gik det vel ilde,
De misted' en Del vist af Glandsen,
Om de tabte mit Første i Dandsen.
Mit Andet paa Marken tinger,
Før Kornet i Laden man bringer.
Mit Hele Dig lærte som Lille,
Hvad savne nu nødig Du vilde;
Selv Livet er blevet Dig dette —
Se nu kan Du sagtens mig gjætte!

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 27:

Flegma.

Rigtig opløst af: Nabokineser, M. Olsen, A. M. Bek, En Petroløse i Helsingør, Oversætteren ved Knippelsbro, L. N. Hvad, Flik og Flok, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Ambra Myresen, Jens Iversen, Den aarvaagne Nøddeknækker, Thor Helgesen, Jørgen Flotti, Tivoline Petersen, Assessor Svale, Niels Husar, De fire Gratier paa Jagtveien, Dagmar og Lille Otto.

Karade i Nr. 26 endvidere af: O. Grosell.

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Indhold: Keiserprindsen Louis Napoleon (fortsat.) — Hvem er Gjerningsmanden? (fortsat.) — Kinesisk Militær (med Xylografi.) — Fremmed i Rusland (fortsat.) — Snurrepiberier. — Humor. — Karade. — Opløsning.

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „**Den gamle Spillemand**".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 30. 10 Øre. 2den Aargang.

Bortførelsen.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring
af
Sv. Sv.
(Fortsat.)

3die Kapitel.

Keiserprindsens Barndom.

Den Glæde og Henrykkelse, hvormed den unge Prinds's Fødsel var bleven hilst af hele det franske Folk, og som specielt for Paris's Vedkommende havde faaet sit Udtryk i den pragtfulde Vugge, et Mesterstykke af kostbar Elegance, som Byen havde skjænket i Faddergave, fulgte ham under hele hans Opvæxt, hvor han saa end viste sig.

Han var nu ogsaa et sjældent elskværdigt Barn, der med lige Iver tog fat paa de smaa Opgaver, som hans Fader stillede ham, eller fulgte de Anvisninger, som Moderen gav ham med Hensyn til hans Opførsel.

De første Studier til den kommende Krigerbane gjorde han, fra han kunde begynde at gaa.

Man har Portraiter af ham i Gardegrenaderernes Uniform fra hans tredie Aar, og ikke meget lang Tid derefter gjorde han sine første Rytterstudier i Haven ved St. Cloud paa den lille Ponny, som hans Fader havde foræret ham.

Hans energiske Karakter, som man senere fik saa mange Beviser paa, kom allerede da for Dagen.

Da Ponnyen en Dag havde kastet ham af, saa at han var bleven slemt tilsmudset, og man i den Anledning vilde have ham op paa Slottet for at faae det forstyrrede Toilet bragt iorden, satte han sig derimod med Hænder og Fødder.

— Nei, nei! raabte han; jeg vil ikke op. Hektor -- saaledes kaldte han Ponnyen — skal først bede mig om Forladelse.

— Hvordan skal den saa bære sig ad? spurgte han.

— Jeg vil igjen op paa den, og saa skal den bære mig hele den lange Allee igjennem pænt og artig.

— Men naar den saa atter kaster Deres keiserlige Høihed af?

— Saa bliver vi ved.

— Hvorlænge?

— Lige til den er ordentlig, om vi saa skulle blive ved til Middag, og saa faaer den ingen Frokost idag.

— Men saa faaer Prindsen jo heller ingen Frokost.

— Det har jeg heller ikke fortjent, naar jeg ikke kan blive siddende paa den, og den endnu mindre, fordi den er saa uregerlig; men jeg vil regere den.

Og saa fik han sin Villie, og man fortæller, at han satte den igjennem.

Allerede tidlig begyndte han ogsaa paa Vaabenøvelser, og i Fleurettefægtning opnaaede han snart en ikke ringe Færdighed.

Han var slank og smidig, og i en af sine Barndomskammerater, der delte hans Undervisning, havde han en flink Modstander.

Vennen var en Søn af Livlægen, Dr. Conneau, der omfattedes med stort Venskab af Napoleon III, efterat han, der havde delt Fangenskabet med ham i Fæstningen Ham, havde hjulpet ham med at flygte derfra.

Den lille Conneau var ligesaa ilter i al Slags Idræt som Prindsen, og da General Froissard senere blev udnævnt til Prindsens Hovmester, delte han ligeledes Undervisningen med ham.

Det var især Historien, der blev gjennemgaaet med største Iver, og begge Børnene kappedes om at beundre Historiens store Skikkelser.

Alexander, Cæsar, men fremfor Alle hans egen Grandonkel vare Gjenstand for hans høieste Beundring, og han kunde aldrig blive træt af at høre om deres Bedrifter.

Naar saa de to unge Helte i deres Fritid legede sammen i Haven med flere af deres Jævnaldrende, Sønner af Hoffets Kavalerer og enkelte af Diplomaterne, saaledes blandt Andet de to Sønner af Marquis Nigra, i mange Aar den italienske Gesandt ved det franske Hof, saa forsøgte de praktisk at repetere Skoletimernes historiske Lærdom.

— Nu er jeg Alexander! udbrød Keiserprindsen saaledes en Dag i Haven, da de vare en halv Snes Kammerater samlede, Alle fuldtbevæbnede med Sværd og Buer; saa kan Henry Conneau være Darius.

— Louis skal altid være den Seirende, og vi Andre skal flygte.

— Det behøve I jo ikke, naar I ikke ville. Men Alexander stoler paa sin Lykke!

Og saa begyndte Slaget.

Det gik imidlertid lidt uheldig for de tappre Makedoner; de bleve drevne paa Flugt, og Alexander selv tagen til Fange af Darius.

Han var ikke langt fra at briste i Graad af Harme, da General Froissard, hans Lærer, i det Samme kom til.

— Hjælp mig! hjælp mig, General! raabte han vredeblussende.

— Hvad er der skeet, min kjære Prinds?

— Jeg er Alexander, og han er Darius, og saa vover den Perser at tage mig til Fange. Det er — det er uhistorisk! udbrød han hæftig.

— Ganske vist! sagde Generalen smilende.

— Det er Forræderi! kom mig til Hjælp, General!

— Jeg hører ikke til Armeen, min Prinds; men en Alexander maa kunne stole paa sig selv i Nødens Stund.

En Purpurrødme farvede den raske Drengs Kinder; og i samme Nu gjorde han en smidig Sidebevægelse, hvorved Darius faldt om i Græsset; triumferende løb han hen til sine Kammerater, der brødes med Overmagten under Udraabet:

— Endnu lever Alexander!

Og Slaget endte paa den mest korrekte Maade af Verden med Persernes Nederlag.

Det Heroiske havde alt fra hans tidligste Barndom virket stærkt paa hans Sind, men det var da ikke saa underligt! — Den, der er Chef for et fransk Garderegiment kort efter sin første Presentation i Verden, og allerede før sit tredie Aar er fransk Grenader med Bjørneskindshue og Tilbehør, han maa jo, naar han saa tilmed bestandig aander i en Luft, der er fyldt med napoleontiske Traditioner, nødvendigvis blive Soldat med Liv og Sjæl.

Dog var det ikke det Raa og Brutale ved Soldatens Færd, der tiltalte ham; det var nærmest det Ridderlige, der havde en varm Beundrer i den unge Napoleonide.

Roland, Bayard og Bertrand du Gueslin, disse stolte Skikkelser fra den franske Middelalder, hørte blandt Andet til hans Helte, og naar en af Alleerne i St. Clouds Have forestillede Passet ved Roncesvalles, og han saa var Karl den Stores Jævning Roland, saa gjorde han ingen store Indsigelser, naar Legekammeraten, Henry Conneau, efter en tapper Modstand overvandt ham og kastede ham om i Græsset.

Var han derimod Alexander, saa var han, som vi have seet, ikke saaledes at komme tilrette med, og stormede han som Napoleon paa Broen ved Arcole med en Fane i den ene Haand og en lille Sabel i den anden løs paa Kammeraterne, der havde besat en af Broerne over Havens Fiskedamme eller Kanaler, saa var han ikke god at komme nær.

I god Overensstemmelse med dette Ridderlige i hans Karakter var det ogsaa, at han alt fra sin tidligste Tid viste den største Høflighed lige overfor de smaa Damer, som han kom i Berørelse med, og som hørte til Hoffets Omgangskreds.

Fyrst Metternich, der lige til det Sidste var det østerrigske Hofs Repræsentant ved Keiserhoffet i Tuilerierne, og hvis aandrige Gemalinde imponerede hele Paris baade ved sin Skjønhed, sin Elegance og sine mange Gange helt forfløine Ideer, havde blandt Andet en lille Datter, der undertiden fik Lov til at lege med Lulu.

Engang — saaledes fortælles der — da disse to legede sammen ved en Aftenfest i Compiegne, kom de op at skjændes i Anledning af en Dukkehistorie.

Den lille Frøken, i hvem Moderens varme sydsandske Blod rullede med ualmindelig Heftighed, blev vred, og da hun ikke kunde faae Ret paa anden Maade, saa bibragte hun uden mindste Varsel sin prindselige Legekammerat og øieblikkelige Modstander en Ørefigen. Lulu blev blodrød i Hovedet, men idet han hurtig beherskede sig, traadte han nogle Skridt tilbage, dels formodentlig for ikke at blive en Gjenstand for et Dacapo-Numer, dels maaske for ikke at blive fristet til at øve Gjengjældelsens Ret, og med spansk Stolthed yttrede han:

— Mademoiselle! hvad De der gjorde var meget simpelt. Jeg kunde stærkt være fristet til at behandle Dem paa samme Maade, men eftersom De er en lille Pige, er det mig en Umulighed!

Naar man er en sex—otteaarig Praas, kan man umulig tale og handle mere kavalermæssig, og Historien skal tilmed være sand.

At den lille Prinds fik almindelig Ros for sin Optræden, følger af sig selv, og den lille Mademoiselle fik nok paa staaende Fod et Kursus i Velopdragenhed af sin Mama.

(Fortsættes.)

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Omtrent paa samme Tid forlod to Herrer Byens Forlystelsesanstalt „Kasino" og brummede med temmelig hæs Stemme en lystig Sang. Dette Tilfælde var noget saa almindeligt, at Politiet aldrig tog sig det saa nær; men Heß havde netop i Aften faaet Lyst til at vise sin Embedsiver.

Stille, mine Herrer! raabte han og opdagede samtidig, at det var Görner og Doktor Bitter.

— Den Karl brøler som en Tyr! brummede Doktoren og fortsatte sin Sang.

— Jeg har befalet Dem at holde op! svarede Heß. Det er ikke tilladt efter Midnat at gjøre saadan Støi paa Gaden.

Görner søgte at berolige sin Ledsager; men støttet til sin Stok slog denne en lydelig Latter op.

— Hvad har den Mand at befale mig? spurgte han. I al den Tid, jeg har boet her, har

endnu intet Menneske forbudt det. Det skal naturligvis være Chikaneri; men mig skræmmer han ikke saa let.

— De har ikke at lystre mig, men Loven. Jeg gjør kun min Pligt, og De som Medlem af Byraadet...

— Görner, er Manden forrykt. Jeg skal sørge for, at han strax bliver afskediget.

— Det vover De at sige, naar jeg opfylder min Pligt? — Herr Görner, De skal være mit Vidne.

— Gjør nu blot ingen Ophævelser, Hess, begyndte Görner beroligende. Imorgen vil Doktoren selv forlige Sagen.

— Troer De, jeg rolig vil tage imod hans Fornærmelser?

— Aa hvad, vi tænke jo slet ikke paa at fornærme Dem!

— Han har fornærmet os! sagde Doktoren. Se nu blot til De kommer afveien, saa vi kunne gaa hjem.

Politibetjenten var rasende, og han udbrød:

— De fornærmer mig og vover at gjøre Modstand! Jeg arresterer Dem og befaler Dem at følge mig!

— Det er virkelig rent Banvid! svarede Doktoren. Den Drukkenbolt har Delirium!

— De er selv en Drukkenbolt!

— For Guds Skyld, Hess, vær dog fornuftig! yttrede Rentieren bedende. Husk dog paa Omstændighederne!

— Hvad behager! Jeg skulde rolig tage imod alt dette. Vær saa god at følge med, Herr Doktor, og De, Herr Görner, gjorde bedst i at gaa hjem!

— Banvid! mumlede Doktoren. Kom, Görner, vi ville ikke tage mere Hensyn til ham.

Hess traadte hurtig i Veien for dem, idet han lagde Haanden paa sin Sabel.

— Vær dog fornuftig, vedblev Görner. Troer De virkelig at være i Deres Ret, saa kan De jo altid klage imorgen.

Hess indsaae det Fornuftige i disse Ord og fjernede sig, idet han svarede:

— Jeg skal nok vide at finde Herren imorgen, og Deres Vidnesbyrd beraaber jeg mig paa, Herr Görner.

— Den Spøg kunde let komme Dem dyrt at staa, sagde Görner; Manden var i sin Ret, og vi skulde have givet efter strax.

— Han var beruset, svarede Doktoren. Det er en Skam, at han saa længe har faaet Lov at beholde sin Stilling! Det manglede kun, at man ogsaa skulde forbyde os at synge i denne kjedsommelige Rede.

— Naa, naa, det er mellem Et og To.

— Aa hvad, den Lykkelige kjender ikke til Tid og Klokkeslet!

Görner tav, for Dieblikket indsaae han, at Doktoren ikke lod sig tale tilrette.

12te Kapitel.

Forberedelser.

Den næste Dag lod Felsing sig ikke se. Bruno Winter havde strax om Morgenen fortalt Hoteleieren om den pludselige Idee, som han udtrykte sig, der havde faaet hans Ven til ene at vove sig ud paa Floden, trods dennes indstændige Advarsel.

Da man endnu næste Morgen ikke havde hørt noget til den Forsvundne, begav Foller sig ledsaget af Doktor Winter til Borgermesteren, der i Dieblikket befandt sig i meget daarligt Humør. Han var ifærd med at bilægge Striden imellem Doktor Bitter og Politibetjenten.

Doktoren erindrede ikke sine egne Ord; han vidste kun, at han var bleven fornærmet og havde da vel ogsaa besvaret Fornærmelserne. Hess fordrede Sagen bragt for Retten.

Da traadte som sagt Bruno Winter og Hoteleieren ind og afbrød Forhandlingerne med deres Anmeldelse af den Fremmedes Forsvinden.

Bruno Winter var den Eneste, der kunde give nogen Oplysning om Felsing; han meddelte, at dennes Familie kun bestod af en Søster, der skulde leve et Sted i England. Formue havde han ikke eiet, derimod skyldte han Winter en ubetydelig Sum Penge.

Protokollen blev optagen om Sagen og underskrevet; endnu samme Dag talte hele Byen om Begivenheden. Baaden blev funden uden Ror nedenfor Bonn.

Da den blev bragt til Havnen, var Bruno Winter tilstede.

Blandt de Omstaaende befandt Görner og Hess sig tillige med Færgemanden. Denne Sidste hørte til i Taushed og holdt Blikket stadig fæstet paa Winter. Med et Skuldertræk fjernede han sig endelig.

Görner havde lagt Mærke til denne Bevægelse og nærmede sig ham med det Spørgsmaal:

— Hvad siger De til dette?

— Jeg tænker, vi ville endnu faa mere at høre, svarede han undvigende.

— Har De nogen bestemt Mistanke?

— Jeg? Aa, jeg har aldrig nogen Tillid til en Svindler!

— Hvem kalder De en Svindler? spurgte Görner sagte. Vel aldrig Doktor Winter?

— Det var jo muligt; men der gives og-

saa andre Folk her, som synes ærlige uden at være det.

— De har dog vel ikke anseet den Druknede for en Svindler? vedblev Görner ærgerlig.

— Hm, jeg paastaaer ikke, at han virkelig var, hvad han synes at være. Hvorfor vækkede den Fremmede ikke mig?

— Ja, hvorfor; men hvilken Hensigt skulde han have med ikke at gjøre det?

— Der spørger De atter om Ting, som jeg ikke kan vide Besked med, svarede Færgemanden og gik rolig hen til sit Hus, hvor han satte sig paa Bænken.

Imidlertid fjernede de Nysgjerrige sig lidt efter lidt, Færgemanden blev endnu siddende i dybe Tanker, da lagde en Haand sig paa hans Skulder. Han saae op og flyttede til Siden; i samme Dieblik sad Skovriderens Enke ved Siden af ham.

— Man siger, den Fremmede er druknet, hviskede hun. Jeg veed det bedre.

— Hvad veed De? spurgte Færgemanden rolig.

— De have druknet ham!

— Hvem?

— Den Anden, der kom her før ham.

— Kan De bevise det?

— Har De ikke hørt Raab om Hjælp kort efter Midnat?

— Nei.

— Men jeg hørte det. Veed De, hvorfor han maatte do?

— Jeg veed slet Intet!

— Fordi han vilde vidne imod Generalen og anholde ham. Den Herre, der kom først, holdt i Begyndelsen med mig; men saa blev han kjøbt.

— De troer altsaa, at de vare Dommere?

— De have selv sagt det.

— Saa have de havt Dem tilbedste.

— Hvorledes kan De paastaa det?

— Fordi jeg bedre end nogen Anden veed, hvorledes det Hele forholder sig; men jeg taler nu engang ikke, førend den rette Tid kommer, og jeg bliver nødt dertil.

Brinkmanns Enke sagde ikke et Ord, men reiste sig hurtig og gik bort i Taushed.

Nogen Tid senere paa Aftenen stod Hess' Kone udenfor Majorindens Dør. Brigitte lukkede selv op, hun syntes kun modstræbende at ville indlade hende; men denne lod, som om hun Intet mærkede.

— Gaa iforveien, jeg følger efter, sagde hun.

— Men sagte! bad Brigitte, og de naaede snart ind i Linned- og Sølvkammeret, der laa ved Siden af Kokkenet.

Fru Hess kastede et hurtigt og prøvende Blik paa de store Skabe, af hvilke flere vare forsynede med Glasdøre, hvorpaa hun nedlod sig ved det massive Bord, der stod i Midten af Stuen.

— De har ingen Appetit mere? begyndte hun. Hvorlænge har De lidt deraf?

— I tre Dage!

— Men Søvnen?

— Sidste Nat har jeg næsten slet ikke sovet, svarede Brigitte.

— Har De ikke spist Noget, som kunde forstyrre Fordøielsen?

— Det maa have været den sidste Hare; hele Huset er blevet sygt deraf.

— Den naadige Frue med?

— Ja, hun og jeg og Tjenestepigen.

— Det skal Alt blive godt til imorgen, sagde Fru Hess, idet hun sendte et Blik over til de store Skabe, hvori Noglerne sad. Der er et simpelt og sikkert Middel til at kurere en syg Mave.

— Og dette Middel? spurgte Brigitte.

— En simpel, uskyldig Urt, hvis Saft skal drikkes frisk og varm. Patienten falder i en tryg Søvn og vaagner sund og rask. Den naadige Frue...

— Hun tager det aldrig, afbrød Brigitte hende hurtig.

— Saa maa man give den naadige Frue det, uden at hun mærker det.

— Hvorledes skulde det lade sig gjøre?

— Aa, det er ganske ligefrem. Nyder Fruen aldrig Noget om Aftenen?

— I Regelen drikker hun et Glas Rødvin; i Aften vil hun have den afbrændt.

— Det er udmærket, svarede Fru Hess. De og Tjenestepigen skulle ogsaa drikke afbrændt Rødvin. Der findes ikke Noget bedre; Fruen vil slet ikke smage Saften, og det Bedste er, at De slet ikke taler Noget derom. — Nu gaaer jeg hjem for at gjøre Saften istand og vender da tilbage for selv at komme den i Vinen.

— Den naadige Frue vil kunne høre Dem.

— Jeg træder saa sagte at...

— Ja, men hun vil høre Gadedøren blive aabnet og lukket.

— Saa lader De Døren blive staaende aaben; jeg lister mig sagte ind og trækker kun Døren let til.

— Ja, ja da, jeg vil vove det, svarede Brigitte efter en Pause. Jeg skal lade Døren staa aaben, indtil De kommer tilbage.

— Og for at De kan være aldeles sikker, skal min Mand passe paa udenfor saa længe.

— Ja, naar han vilde gjøre det...

Imidlertid havde Fru Hess allerede begivet sig

ud af Stuen, og kun faa Minutter efter se vi hende træde ind i sin egen Bolig, hvor hendes Mand ventede hende med synlig Utaalmodighed.

— Naa? spurgte han hviskende.

— Det gaaer prægtig! svarede hun. Du har dog vel ikke drukket for meget?

— Ikke Spor af Noget; jeg er endnu ganske nøgtern.

— Gadedøren bliver staaende aaben, indtil jeg er færdig. Jeg har lovet Husholdersken, at Du skal holde Vagt ved den saa længe.

— Naa; men hvorledes komme vi saa siden ind i Huset?

— Du maa liste Dig ind imedens.

— Gid Du sad paa Bloksbjerg med dine Indfald! brummede Hess. Den Historie forekommer mig dog altfor farlig!

— Jeg seer ingen Fare derved, svarede hans værdige Ægtehalvdel rolig. Naar Du tager dine Filtsko paa, kan Ingen høre Dig. Majorinden er ovenpaa, Brigitte og Pigen skal jeg nok give tilstrækkeligt at bestille i Kjøkkenet.

Hess nikkede, idet han vedblev:

— Hvor skal jeg da gjemme mig, indtil Alle sove?

— I det første Værelse. Saa snart Klokken er Elleve, banker jeg paa Vinduet, og Du lukker mig sagte ind, og vi tømme Sølvskabet.

— Jeg saae hellere det var rede Penge!

— Ja, jeg ogsaa; men vi have jo et sikkert Gjemmested. Nu gaaer jeg, glem nu ikke, hvad jeg har sagt.

Hun forlod Værelset. Politibetjenten blev endnu siddende nogen Tid i dyb Eftertanke; derpaa gik ogsaa han ud, efter at han først havde stukket en Del Sager i Lommen og taget et Par tykke Filtsko under Armen.

(Fortsættes.)

Bortførelsen.

Man hørte før om Riddersmænd,
De deres Brud bortførte;
Men sikkert ei det hændtes end,
At Lignende man hørte
Som her, til Mandens Spe og Tort
Hans Ægtefælle før' ham bort.

Han nylig var saa kjæk i Sind,
Saa stort han førte Ordet,
Som stak han aldrig Piben ind;
Han svor og slog i Bordet:
— Jeg veed, hvor Skabet det skal staa,
Før Tolv herfra jeg ei vil gaa!

Men nu saa taus vi Manden seer
I Konens Favn henrykket;
Af store Ord han har ei fler',
Hans Stilling er lidt trykket.
Hun ønsker blot at være med
At finde Skabets rette Sted!

Kl. St.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Først nu vovede hun at spørge om de Hændelser, der havde bragt hende herhen.

— Der er hændet forfærdelige Ting, svarede Penrhyn. Seminogorsk er blevet ødelagt og plyndret; men haarde Straffe ere komne over Udøverne af hine Misgjerninger.

— Og min dyrebare Veninde, Madame Roskin? spurgte hun skælvende.

— Det skal jeg fortælle Dem en anden Gang, mit kjære Barn, sagde Kjøbmanden bedrøvet. Lad os nu hellere tale om Dem selv.

— Det har altsaa dog ikke været en Drøm! udbrød Feodora.

Der gik ikke lang Tid, inden Penrhyn forsigtig og skaansomt fortalte hende om Madame Roskins og hendes Ægtefælles Død, samtidig med at Seminogorsk blev ødelagt og hærjet af de oprørske Livegne, der vare førte af den ulykkelige, fortvivlede Maler.

Han fortalte videre, hvorledes Præsten Petrowitch var flygtet af Frygt for Hævnen fra den, han havde bedraget. Oprørerne vare blevne splittede af de indtrufne Soldater, efterat deres Fører, Alexis Ivanoff var falden. Godset var prisgiven Ødelæggelse og Blodsudgydelse.

Madame Roskins Datter, den lille Katrine, var bleven funden i god Behold i en Livegens Hytte; Keiserinden havde taget hende under sin Beskyttelse.

— Men lad os ikke tale mere derom, tilføiede Kjøbmanden. De har ikke længer noget Hjem, mit kjære Barn.

— Kunde jeg blot naae Sarepta, yttrede Feodora, da vilde jeg sikkert for min Faders Skyld finde et Hjem der i Kvækerkolonien.

Der gled et klart Skær hen over Kjøbmandens Aasyn.

— Tør Miss Graham betro sig i mine Hænder? spurgte han.

Feodora svarede med en Stemme, der paa een Gang røbede Tillid og Hengivenhed:

— De sagde engang, at jeg skulde betragte Dem som min Formynder.

— Jeg vil ledsage Dem til Sarepta, sagde han alvorlig, eller i alt Fald skal jeg, hvis jeg ikke selv kan ledsage Dem, skaffe Dem en venlig Modtagelse og Beskyttelse der, da jeg ikke er ganske ubekjendt med flere af Brødrene.

Med et dybt Suk tilføiede han:

— Jeg selv er tung om Hjertet, og jeg veed ikke, hvorledes min Fremtid vil forme sig.

Han fortalte hende derpaa, hvilken Angst han havde udholdt for sin Søstersøns Frelse og Liv, og at han var paa Reise til Sydrusland for at indhente Oplysninger om denne, men havde afveget en Del fra sin Vei for at besøge Feodora i Seminogorsk. Da havde Efterretningen om Urolighederne der opvakt hans Bekymring for hende og ført ham til Jødens Kro.

Saa snart han fandt den unge Pige syg og medtagen, sendte han Folk afsted til Moskov efter Lægehjælp, og saaledes se vi ham nu vaagende over hende, efterhaanden som hun gjenvandt sin fuldstændige Sundhed.

Da Feodora Graham var aldeles helbredet, forsynede den ædelmodige Kjøbmand saa vel hende som Mava med alt nødvendigt og nødte dem til at benytte hans egen Vogn til Cherson, hvorhen han agtede sig, medens han og hans Tjener fulgte efter i en simpel Telega, som han kjøbte der i Byen.

Saaledes som vi her træffe Gilbert Penrhyn, havde han allerede trukket sig ud af Handelen, idet han havde overdraget sin Forretning til en Anden og sendt en anseelig Sum af sine hæderlig erhvervede Penge til Danmark, hvor han for at føie et tidligere yttret Ønske af sin Søstersøn havde kjøbt en Gaard i en af Nordsjællands smukkeste Egne.

Hvad der havde bevæget ham til skyndsomt at begive sig sydpaa, var et Brev fra den jødiske Bankier, Melchior Ben Abraham, der underrettede ham om Paul Moths farlige Stilling i Suvaroffs Leir, hvor han maaske endda kun neppe var beskyttet imod den russiske Afsendings Efterstræbelser. Gilbert Penrhyn henvendte sig som en Følge deraf strax til Fyrst Potemkin; men han fandt ham ikke i sit Palads i St. Petersborg.

Potemkin var nylig afreist til Cherson, og Penrhyn maatte søge ham der.

Fyrst Potemkin var ikke saa let at faae i Tale for Kjøbmanden her i Cherson, som Tilfældet havde været i St. Petersborg ved en tidligere Leilighed. Gilbert Penrhyn kom til at øve sig i Taalmodighed og vente.

I denne lange Ventetid maatte han se det Palads, som Potemkin beboede i Følge sin Udnævnelse til Provindsens Guvernør, fra Morgen til Aften beleiret af Officerer og Embedsmænd, der Alle øieblikkelig blev indladte for deres Overordnede.

Hvergang Penrhyn derimod indfandt sig, og det skete flere Gange om Dagen, blev han stadig vist tilbage, da Fyrsten havde paatrængende Arbeide; men man bad ham samtidig blot have Taalmodighed „til imorgen".

Næste Dag mødte han med samme Utrættelighed for at møde det samme Afslag og den samme Trøst.

Cherson var paa vor Fortællings Tid kun fem Aar gammel, der var et Liv og en Virksomhed overalt, som spaaede en Fremtid, der dog ikke har svaret til hine Dages Løfte.

Ingensteds var Virksomheden dog mere iøinefaldende end i de store Dokke, som Keiserinde Katharina havde anlagt, og hvor i det mindste tolv store Krigsskibe laa næsten rede til at løbe af Stabelen.

Uden noget bestemt Maal for Øie spadserede Gilbert Penrhyn omkring, da han pludselig følte en Haand paa sin Skulder. Et Øieblik greb denne hans Høire, og han saae en velklædt yngre Mand foran sig.

— En saa stor Glæde havde jeg ingensinde ventet! udbrød den Omtalte.

Gilbert Penrhyn havde ikke ondt ved at gjenkjende Axel Sundby, den tidligere norske Skibstømrer, i ham, og han gjengjældte strax venlig hans Hilsen.

— De har ikke været længe i Cherson? vedblev Sundby.

— Længer end jeg ønskede og havde i Sinde, min gode Ven, svarede Penrhyn. Det er allerede en Uge siden, jeg kom hertil.

— En Uge! Og De har endnu ikke opsøgt mig. De har altsaa neppe faaet noget godt Indtryk af mig i St. Petersborg, tilføiede Nordmanden smilende.

— Jovist; men jeg vil hellere strax tilstaa, at jeg helt havde glemt Dem. Havde jeg husket, at De var her, vilde jeg som Fremmed her øieblikkelig have opsøgt Dem.

— Naa, det er jo ikke for sent endnu, svarede Sundby med straalende Øine. Siig mig imidlertid først, hvormed jeg kan tjene Dem, Herr Penrhyn, og De skal se, at jeg ikke er utaknemmelig.

— Det er kun en Bagatel, jeg kan forlange af Dem, sagde den tidligere Kjøbmand. I Øieblikket kunde jeg nok have Lyst til at besee Dokkerne; men alle Uvedkommende, især Fremmede, er vel enhver Adgang dertil forbudt.

— I den Retning har jeg Indflydelse nok, tilføiede Nordmanden; men jeg havde rigtignok haabet at kunne gjøre Dem en vigtigere Tjeneste.

— Jeg frygter for, at mine øvrige Ønsker ligge over Deres Evner, Herr Sundby, svarede Gilbert Penrhyn. Jeg venter alene paa at faae Adgang til Fyrst Potemkin, saa er mit Ærinde i Cherson afgjort.

— Jeg tænkte netop det samme, yttrede Sundby; men her ere vi ved mit Hjem. Vil De gjøre mit Hus den Ære at træde indenfor, Herr Penrhyn?

De stod foran et næsten aristokratisk udseende Hus, og Penrhyn fulgte med Glæde Opfordringen. Med synlig Overraskelse betraadte han den smukt udstyrede Stue, hvis Vægge vare prydede med Tegninger og Malerier, alle hentydende til deres Eiermands Bestilling.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

For nogen Tid siden brød en Tyv ind hos en bekjendt Skuespiller, medens denne spillede paa Theatret, men fandt Intet af Værdi. Da Skuespilleren kom hjem, saae han en Seddel paa sit Bord, med disse Ord: „Fy skam Dem ikke engang at have en Skilling i Huset!"

Under den sidste Krig opdagede man i et tyrkisk Regiment en Kone, der i fire Aar havde tjent i Regimentet og opført sig som den braveste Soldat. Sultanen lod hende komme for sig, og da han erfoer, at hun havde gjort dette Skridt for at undgaa sin Mands Tyranni, bød han strax, at Ægteparret skulde skilles og skænkede hende Friheden. Da dette rygtedes, kom en hel Skok Koner farende for at sværge til Fanen.

Humor.

En Ægtemand modtog forleden Dag et Kjærlighedsbrev til sin Kone, hvori hun blev anmodet om et Stævnemøde samme Eftermiddag. Hvad gjorde han vel? Han tog ikke sin Revolver, kjøbte ingen Patroner, søgte ikke at passe hende op. Han stak kun sin Kones falske Tænder i sin Lomme, kyssede Børnene, tændte en Cigar og gik sig en rolig Spadseretur, fuldkommen overbevist om, at der ikke blev noget af Stævnemødet.

Karade.

Mit Hele mine tvende Første gjemmer,
For dem mit Sidste Du Dig kjøbe kan;
De Første mangen Gang vor Lod bestemmer,
Og de regere Verden, siger man.
Mod Tyvehaand det Hele trygt beskytter;
Thi udenvidere neppe man mig flytter.

M. C.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 28:

Skridt—Kridt—Ridt.

Rigtig opløst af: Cola di Rienzi, Markus Holm, J. C. Jensen, Karna fra Gudhjem, Peter Sørensen i Kompagnistræde, Vips, Den aarvaagne Nøddeknækker, Tre tørre Jyder, Fyrstinde Variasølvske, Ambra Myresen, Dagmar, En gammel Gaadeløser, Trit, Den røde Ballon, Hjørnet af Integade, E. G. Skov, Godske, Oversætteren ved Knippelsbro, Madam Goddag, Klokkeren i Corneville, Smørgaas og Vissi Vassi.

Karade i Nr. 26 endvidere af: Egg fra Stanvanger og Carl og Niels i Randers.

Brevverling.

Rudolff Weichmann: Ja tak, ved Leilighed.

Cola di Rienzi: Maaske lidt forandret.

W. og O. Borregaard: Som De seer er den ene benyttet. — Rebussen vil derimod ikke kunne bruges.

☛ Med dette Nr. følger 18de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og $3\frac{1}{2}$—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 31. 10 Øre. 2den Aargang.

J Strid med en Ørn.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

Slottet Compiegne, som før blev nævnt, er en gammel Borg, der ligger N. Ø. for Paris i en smuk Egn.

Det gjemmer mange historiske Minder, som høilig bidrog til at opflamme den barnlige Indbildningskraft.

Den rænkefulde Ludvig den 11te residerede undertiden her, og senere havde Ludvig den 14de her sit andet Versailles med Fester og Elskovseventyr i broget Række.

Hans berømte Grandonkel mindedes han ogsaa om der paa Stedet paa en glimrende Maade. Den spanske Konge Karl den Fjerde boede her, da han i 1808 havde givet Afkald paa Tronen til Fordel for Napoleon.

Men det, der dog vistnok mest opflammede hans Fantasi, var Statuen af den harniskklædte Jomfru af Orleans, der var opreist der paa Stedet i 1860 til Minde om, at Englænderne i 1430 her havde gjort Frankrigs Frelserinde til Fange for senere at overgive hende til Baalet.

Da Prindsen første Gang fik Statuen at se, spurgte han — han var dengang kun 6 Aar gammel, hvem det var, og da han saa fik Navnet Jeanne d'Arc at høre, udbrød han:

— Jeanne d'Arc! det var hende, der frelste Frankrig engang, og som Englænderne brændte.

— Det er rigtigt, Louis, sagde Filou, en af hans Lærere.

— De Englændere have altid været onde imod dem, der mente det godt med Frankrig. Jeg er saa vred paa dem.

— Men ikke blot paa Jeanne d'Arcs Vegne!

— Vel?

— Nei, Waterloo og saa — og saa min store Grandonkel. Men ham brændte de dog ikke! tilføiede han tankefuld.

I dette pragtfulde Slot med de store Minder havde Keiserinde Eugenie samlet en Kreds af aandrige Mænd og skjønne Kvinder omkring sig.

Digtere og Kunstnere kappedes her med berømte Helte og Videnskabsmænd om at give Festerne Glands.

Edmond About, Alexander Dumas, Arsène Houssage, Gustave Doré og mange Andre anvendte hele deres Talent paa at behage den fortryllende Værtinde, der paa sin Side gjorde Alt for at opmuntre sine Gjæster.

Her dandsede man, og man spillede Komedie, man legede Ordsprogslege og arrangerede Tableauer o. s. v. i broget Mangfoldighed; men den fineste Smag herskede overalt.

Edmond About havde engang skrevet en lille Børnekomedie, som Doré havde tegnet pragtfulde Kostumer til.

Dumas havde paataget sig at sætte den i Scene; han stod sig særlig godt med Smaapigerne og Smaadrengene. Til at hjælpe sig havde han den nydelige Datter af Admiralen Roncière de la Noury, der hørte til Keiserindens Æresdamer, og hvem den smaa Louis holdt meget af.

Louis skulde spille en ung Officeer, der tillige havde Elskerpartiet.

— Ja, det har jeg ikke noget imod, sagde den 10-aarige Helt og Elsker, da man foreslog ham denne Rolle, men jeg vil ikke altid have Beatrice Nigra til Elskerinde.

Det var en lille Pige paa hans Alder, der ikke uden Held udførte disse Partier, naar de spillede Børnekomedie.

— Men De passe jo saa godt sammen.

— Nei, nei, slet ikke!

— Hvem ønsker Prindsen da? spurgte den høie, slanke, 22-aarige Frøken de la Noury?

— Dem, Mademoiselle!

En almindelig Latter modtog dette Forslag, men herover blev Louis saa vred, at han bestemt erklærede, at nu spillede han slet ikke, og trods alle Overtalelser lykkedes det dem ikke at faae ham omstemt.

— Man leer mig ud, førend jeg kommer paa Scenen; hvordan vil det saa gaa bagefter? spurgte han meget fornuftig.

Hans Barndom forløb imidlertid paa den lykkeligste Maade.

Hans Fader gav sig meget af med den opvakte Dreng, der aldrig kunde blive træt af at høre eller læse om Grandonkelen.

Hans største Fornøielse var den at komme ind i sin Faders Kabinet, der var opfyldt af Minder om den store Napoleon. Ingen kunde da være lykkeligere end han, naar han fik Lov til at gaa omkring og beføle Sabler og Kaarder, og hvad der ellers fandtes af Efterladenskaber, især naar saa Keiseren vilde fortælle ham om de Gjenstande, han havde for Øie.

Da han som tiaarig Dreng fik Onkelens daglige Kaarde til Arv og Eie, kyssede han i Begeistring Hæftet og svor med tindrende Øine, at han i hele sit Liv skulde søge at vise sig ham værdig, der først havde baaret denne Kaarde.

Den samme Kaarde fulgte ham senere til Afrika, men nu er den kommet i andre Hænder, og

de ere ikke fuldt saa hvide og rene som den sidste Eiermands.

Hans Begeistring for Grandonkelen kunde undertiden paa en vis Maade fordunkle Kjærligheden til Faderen.

Da Keiseren under den italienske Krig var med Hæren i Italien, kom der en Dag Efterretning til Keiserinden om Slaget ved Solferino.

I sin Begeistring udbrød hun:

— Louis, Louis! Din Fader har vundet et Slag.

— Ikke mere end eet? spurgte han forundret. Min Grandonkel har vundet over hundrede!

Ja, denne Grandonkel spillede ham bestandig i Tankerne, og Mindet om ham under de sidste Aars ørkesløse Færden paa Chislehurst har vistnok ikke bidraget saa lidt til den skæbnesvangre Beslutning om at tage til Afrika; thi mod mandig Daad stundede altid hans hede Længsel.

Da han paa sin tolvaarige Fødselsdag af Keiserinden blev spurgt:

— Er der Noget, Du nu rigtigt ønsker Dig, Louis, saa lad os høre, hvad det er.

— O, lad mig komme til Korsika, udbrød han, til Ajaccio, min Grandonkels Fødeby.

Eugenie saae hen til Keiseren, der var tilstede.

— Lad det være, som han beder om!

Og saaledes blev det. Endnu samme Aar, i 1868, reiste Moder og Søn ned til hin navnkundige Ø, hvor Befolkningen som bekjendt er mere bonapartistisk end selve Bonapartes Æt, efter hvad der fortælles.

Begeistringen over at se deres berømte Landsmands Ætling og forhaabentlige Arvetager engang i Fremtiden var overordentlig.

Allevegne fra var Befolkningen strømmet til, da de steg iland, og da de senere reiste om paa Øen for at bese den, var Reisen et fuldstændigt Triumftog under Oranger og Laurbær, over Roser og Myrther, fulgt af begeistrede Udraab:

Evviva el Imperatrice! — Evviva el figlio di grande Napoleon Buonaparte, nostro compatrioti! (Leve Keiserinden, leve Sønnen af den store Napoleon Bonaparte, vor Landsmand!)

Da de senere vendte tilbage og steg iland i Toulon, den franske Krigshavn ved Middelhavet, var Jubelen den samme som paa Korsika, og overalt i By og paa Land, hvor de kom paa Veien til Paris, modtoges de med Begeistring.

At Keiserprindsen derfor alt fra Barn af elskede og mere kom til at elske det franske Folk, der forgudede den lille Prinds, er let forstaaeligt.

Kun lidet anede han dengang, at i al Fald en Del af det samme Folk to Aar efter skulde besudle baade hans eget og hans ulykkelige Faders Navn. — Kun lidet anede han dengang, at der kan være Vulkaner under en smilende Jordbund.

Saalænge han kunde huske, havde Alt og Alle jublet lige overfor Napoleon.

Attentaterne imod Keiserens Liv, der i den første Tid efter Statscoupet 1852 tre Gange havde gjentaget sig og maaske kunde have aabnet hans Øine, laa jo længe før hans Tid.

Da kom Bruddet med Preussen i Juni 1870; Krigsministeren Niel erklærede, at Frankrigs Hær var parat; Napoleon den Tredie troede Ministerens Ord, og midt i Juli erklærede han Kong Vilhelm af Preussen Krig.

Kort Tid efter var Keiserprindsens sorgløse, glade Barndomstid forbi og det for bestandig, skjøndt han endnu kun var lidt over 14 Aar gammel!

(Fortsættes.)

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

17de Kapitel.

Et sort Haar.

Der var allerede gaaet flere Dage hen siden Felsings Forsvinden, da Telegrafen pludselig bragte den Efterretning, at Liget af en Ubekjendt, hvis Signalement imidlertid stemmede temmelig overens med den Savnedes, var drevet i Land nedenfor Köln.

Bruno Winter, Görner og Doktor Bitter tog allerede afsted med det næste Tog for at overvære Ligsynet.

Den næste Morgen indtraf de til Stedet, hvor Liget var lagt ind i en Lade. Ved det første Blik gjenkjendte de alle tre Felsing.

Undersøgelsen førte ikke til det Ringeste, der kunde tyde paa en Forbrydelse; man fandt den Omkomnes Uhr, Pengepung og flere andre smaa Gjenstande af Værdi urørte i hans Lommer. Rigtignok savnedes hans Lommebog; men Bruno Winter erklærede, at han havde seet den paa Felsings Værelse, saa den maatte sandsynligvis ligge der.

Protokollen over Ligsynet skulde just afsluttes, da Görner pludselig gjorde en eiendommelig Opdagelse.

Denne nysgjerrige Herre havde besigtiget Liget endnu grundigere end Doktor Bitter og derved lagt særlig Mærke til den Signetring, den Savnede bar paa sin høire Haands Pegefinger. Hvad ingen Anden opdagede, det opdagede han; Neglen paa

denne Finger var spaltet, og indeklemt i denne Revne sad et langt, kulsort Skæggehaar.

Doktoren rystede paa Hovedet, da Görner gjorde ham opmærksom derpaa; han fæstede samtidig sit Blik spørgende paa Bruno Winters Ansigt.

— Hvad siger De dertil? spurgte han.

— Intet, svarede den Adspurgte med paatagen Ligegyldighed. Jeg har allerede tidligere lagt Mærke til, at Neglen var revnet. Felsing viste mig det og var meget kjed over, at det ikke lod sig fjerne.

— Men Haaret, det sorte Haar!

— Ja, naar man blot vidste, hvorledes det er kommet i Neglen?

— Man kunde næsten tro, at det var et Haar fra Deres Skæg, yttrede Görner.

— Umuligt var det i ethvert Tilfælde ikke, svarede Winter med et Skuldertræk. Jeg var jo sammen med Felsing hele Aftenen, lige indtil han steg i Baaden. Et Haar løsner sig let, det flyver bort og bliver hængende det første det bedste Sted. Et Haar fra mit Skæg kan saaledes let være blevet hængende paa Felsings Frakke og saaledes senere være kommet ind i den spaltede Negl.

— Hm, mærkværdigt bliver det nu alletider, bemærkede Doktoren; men jeg troer ikke, man bør lægge nogen Vægt derpaa. Lad os slutte Protokollen. Deres interessante Opdagelse, Görner, er virkelig ikke Omtalen værd.

Justus Görner følte sig en Smule stødt ved denne Yttring. Han havde netop lagt stort Værd paa denne Opdagelse, der jo gav et glimrende Bevis paa hans skarpe Blik, og det ærgrede ham, at det ikke engang skulde omtales i Protokollen.

Görner og Doktor Bitter reiste strax hjem, medens Bruno Winter blev tilbage for at træffe de fornødne Anstalter til sin Vens Begravelse.

Det var henimod Aften, da de to Første kom til Byen; men det afholdt ikke Rentieren i at besøge Riedels.

Da man vidste, at han havde ledsaget Bruno Winter, blev han modtagen med levende Glæde, og han lod sig naturligvis ikke bede længe, før han leverede en udførlig Beretning, hvori han ikke glemte Haaret og alle de Slutninger, der lod sig drage deraf.

Den Eneste, der meget omhyggelig forespurgte sig om alle Enkeltheder var Eugenie.

Neppe havde hun erfaret Alt, hvad hun vilde vide, før hun ilede igjennem Haven til Klemenshvile for at meddele sin Veninde disse interessante Oplysninger.

— Og hvad formoder Du nu? spurgte Elfriede ikke uden en stærk Bevægelse.

— At Felsing er bleven myrdet, og at det er Doktor Winter, svarede Eugenie, neppe i Stand til at trække Veiret.

— Fremfor Alt beder jeg Dig blot forholde Dig rolig, bad Elfriede. Hvis der virkelig var en saadan Mulighed tilstede, vilde man visselig ogsaa tillagt Gørners Opdagelse Betydning.

— Nei, Elfriede, det er en aldeles falsk Slutning. Havde man vidst, hvad jeg veed, vilde man ogsaa have taget Sagen alvorligere. Den mørke, gaadefulde Hemmelighed, som Felsing vilde aabenbare mig, hans Samtale med mig, som jeg senere har hørt af Pigen, at Winter har beluret — alle disse Omstændigheder mener jeg godt kan have været tilstrækkelig Foranledning til en Forbrydelse. Winter paastaaer, at Felsing er seilet alene; men var det ikke ogsaa tænkeligt, at Doktor Winter har forledet ham til denne Seiltur, at han har overmandet ham ude paa Floden og styrtet ham i Rhinen?

— Det vilde jo være forfærdeligt! udbrød Elfriede, idet hun reiste sig og blev staaende ved Vinduet med Panden trykket op imod den kolde Rude.

— Hvis det var muligt, vedblev hun efter en lang Pause, saa maa Himlen vide, hvorledes min ulykkelige Broder har endt sit Liv.

— Du gode Gud, saa vidt har jeg endnu ikke turdet tænke, svarede Eugenie.

— Der falder mig endnu mere ind, sagde Elfriede med voxende Uro. Edvard havde sammensparet sig en betydelig Pengesum, idet Officererne stadig fik en Andel udbetalt af Skibets Fortjeneste. Disse Penge førte han med sig. Det kan være, at han har mistet dem ved Skibbruddet; men lige saa godt...

— Jeg beder Dig, hold op! afbrød Eugenie hende.

— Har Du tænkt over, hvad der nu bør ske? spurgte Elfriede lidt efter.

— Nei, det vil ogsaa blive vanskeligt at finde den rette Vei, bemærkede Eugenie; men Gjerningsmanden vil blive opdaget, om der saa ogsaa skal gaa lang Tid hen. Det er min faste Overbevisning. Og nu god Nat; imorgen ville vi tale videre derom!

Elfriede fulgte sin Veninde ned til Udgangsdøren, og neppe havde Eugenie fjernet sig, før den gamle Brigitte traadte ind i Huset med alle Tegn paa Forstyrrelse.

— Hvad er der iveien? spurgte Elfriede, som allerede var ifærd med at gaa op ad Trappen. Har Fru Majorinden faaet daarlige Efterretninger?

— Nei, nei! svarede Brigitte hurtig. Jeg vilde kun tale med Herr Generalen.

— Bil De tale alene med Papa?

— Nei, tværtimod er det mig kjært, om De ogsaa vilde være tilstede.

Generalen var fordybet i sine Aviser, da de traadte ind; hans Frue sad med et Hæklearbeide.

— Brigitte vilde gjerne meddele Dig Noget og høre dit Raad, Papa, sagde Elfriede.

— Det er en meget ubehagelig Historie, begyndte Brigitte. Jeg veed ikke, hvad jeg skal gribe til og....

— Naa, kom kun frem med det! afbrød Generalen hende utaalmodig.

— De veed at vort Sølvtøi og Linned er gjemt i store Skabe... begyndte Pigen igjen.

— Ja vel, og de? spurgte Generalen ivrig.

— For otte Dage siden var Alt i Orden; men i Aften opdagede jeg til min Skræk, at de værdifuldeste Gjenstande mangle.

— Død og Pine, hvorledes er det muligt? Har der fundet noget Indbrud Sted, eller har Huset i længere Tid staaet aabent og ubevogtet?

— Nei, ingen af Delene, Herr General!

— Men Tjenestepigen da?

— Hun er tro som Guld, Herr General!

— Er der da ellers Ingen, De nærer Mistanke til?

— Nei, hvorledes skulde jeg kunne det?

— Ja, men; jeg veed sandelig ikke, hvorledes jeg skal give noget Raad, naar De slet ikke er i Stand til at lede mig paa det mindste Spor.

— En Ting er der rigtignok; men jeg troer ikke det kan føre til Noget. For nogle Dage siden meldte Pigen mig om Morgenen, at Gadedøren havde staaet aaben.

— Ah, det er altid Noget. Der var ingen Vinduer aabne?

— Nei, alle Vinduer havde været lukkede.

— Saa maa Tyven have sneget sig ind om Dagen, udbrød Generalen.

— Jeg har jo rigtignok begaaet en Feil, som jeg slet ikke tør tilstaa den naadige Frue, sagde Brigitte tøvende. Men De vil neppe tage mig det ilde op, Herr General, da De selv har vist Fru Heiß Tillid.

— Fru Heiß? spurgte Generalen ivrig. Har De hende mistænkt?

— Nei, nei; men vi vare Alle ikke ret tilpas, og saa tilbød Fru Heiß at lave en Drik, som skulde kurere os. Den naadige Frue maatte Intet vide, derfor lod vi Gadedøren om Aftenen staa aaben, medens Fru Heiß gik ud og ind; men hendes Mand holdt Vagt udenfor.

— Hjalp den Medicin? spurgte Generalen.

— Ja, lidt Hovedpine havde vi rigtignok; men det var det Hele, svarede Brigitte.

— Og samme Nat skete Tyveriet! udbrød Elfriede. Da skulde man næsten tro, at det har været en Sovedrik.

— Naa, indvendte Generalen. Heiß har maaske ikke passet paa, og saa har en eller anden Gavtyv opdaget den aabne Dør.

— Mærkværdigt er det dog, at der netop bliver stjaalet i de Huse, hvor Fru Heiß har faaet Patienter, bemærkede Generalinden eftertænksom.

— Jeg kan dog ikke tro Andet, end at det er et tilfældigt Sammenstød af Omstændigheder, svarede Generalen. Imidlertid skal jeg nu følge Brigitte hjem og tale med Fru Majorinden om Sagen.

Brigitte var naturligvis meget taknemlig for dette Tilbud; men alligevel var det med tungt Hjerte, at hun tiltraadte Hjemveien.

(Fortsættes.)

I Strid med en Ørn.

Om Ørnen, „Fuglenes Konge“, fortælles der mangfoldige romantiske Sagn, som have givet den nyere Tids Naturforskere Et og Andet at tænke paa og af og til fremkaldt Meningsforskjel imellem de lærde Herrer.

Saaledes ere Meningerne meget delte om, hvorvidt Ørnen virkelig nogensinde vover at angribe voxne Mennesker, og dog foreligger der netop i denne Retning ganske bestemte Kjendsgjerninger. Ligeledes medfører tidt Øieblikkets Nød at den kommer i en som oftest skæbnesvanger Nærhed af Mennesket, og da kjækt forsvarer sig imod dette.

En Hændelse, som baade er sandfærdig og interessant, fremstilles idag paa vort Billede.

Den foregik i Bøhmen Vinteren 1875—76 og konstaterer ikke alene Ørnens Kjækhed lige overfor det fuldtvoxne Menneske, men viser ogsaa til hvilken Grad af Fortvivlelse Vinternøden kan drive et Dyr.

I Egnen om Horschau bemærkede man to store Ørne. I Løbet af fjorten Dage kom den ene indenfor Jægerens Skudvidde og fik sit Banesaar. Dens Vingefang maalte syv Fod.

Den anden Ørn drev i længere Tid sit Spil der i Egnen, uden at det lykkedes Nogen at fange eller dræbe den.

Da kom en Dag en Arbeider gaaende igjennem Skoven.

Pludselig fik han Øie paa en stor Fugl, der kredsede om en stakkels Hare.

Karlen sprang frem for at jage Fuglen bort; men Ørnen — thi det var ingen Anden end Egnens rovbegjærlige, vingede Gjæst — slap kun sit alle-

rede dræbte Bytte for paa Stedet at angribe Forstyrreren.

Den slog saa hæftig ind paa Brystet af Manden og fæstede sine Kløer i hans Klæder, medens den med Næbet huggede efter hans Ansigt, at han mistede Fodfæstet. Til al Lykke tabte den Angrebne ikke Aandsnærværelsen, men fik med sine stærke Hænder fat om Fuglens Hals, og det lykkedes ham, med Opbydelsen af alle sine Kræfter at kvæle den dristige Røver.

Dyrets Kløer vare imidlertid ikke til at skille fra Klæderne, og med det beseirede Dyr hængende ved Brystet vendte Arbeideren hjem.

Det var en gammel Kongeørn af usædvanlig Størrelse.

Fremmed i Rusland.

(Fortsat.)

Paa den tidligere Skibbrudnes Opfordring tog Gilbert Penrhyn Plads, og denne tilføiede da:

— Som jeg sagde, anede det mig, at De havde et Ærinde til Fyrsten. Jeg saae dem forlade Paladset og tog mig den Frihed at følge efter Dem, skjøndt De næsten gik mig altfor hurtig.

— Gik jeg saa hurtig? spurgte Gilbert. Da lagde jeg ikke selv Mærke dertil. Maaske en Smule Harme gav mig Kviksølv i Benene.

— Jeg kunde tænke mig det, svarede Sundby. Jeg kom selv lige fra Fyrsten.

— De! Undskyld, Herr Sundby; men hvorfor skulde De ikke kunne have Ærinde hos den store Mand. Jeg kan ikke Andet end lykønske Dem dertil. Lad mig samtidig haabe, at det var et behageligere Besøg end det, De engang i St. Petersborg aflagde hos en anden stor Mand.

Axel Sundby smilede muntert.

— Det var alt Andet end behageligt dengang, sagde han; men med alt det var det dog det bedste, der kunde hændes mig — baade det og de sex strænge Uger jeg sad fangen.

— Det glæder mig at høre Deres Udtalelse, svarede den tidligere Kjøbmand.

— For at komme tilbage til Sagen, bemærkede Nordmanden, tillad mig at spørge til Herr Moth, den unge Mand, som tog sig saa varmt af mig dengang.

Med saa Ord meddelte Gilbert Penrhyn ham Grunden til hans Ankomst til Cherson.

— Jeg tænkte nok, at jeg skulde kunne vise mig nyttig for Dem, tilføiede Sundby. Jeg tør love Dem, at jeg imorgen skal skaffe Dem en Samtale med Fyrst Potemkin, hvis De vil ledsage mig derhen. Jeg har et Ærinde derhen endnu i Eftermiddag, og jeg tvivler ikke paa, at han vil indrømme os en Audiens.

Gilbert Penrhyn tog med Glæde imod dette Tilbud og vi skulle ikke opholde vore ærede Læsere længer med at gjengive Samtalen mellem de to Mænd, der saa pludselig og uventet havde gjenfundet hinanden, under hvilken Axel Sundby fortalte, hvilket hurtigt Avancement han havde gjort i den russiske Tjeneste, saa at han nu besad en betroet Post ved Chersons Skibsværft.

Den følgende Dag fik Gilbert Penrhyn Fyrsten itale, og vi skulle i næste Kapitel meddele de Begivenheder, der fremgik som en Følge af de Meddelelser, han indhentede hos denne.

26de Kapitel.

Valfart til Sarepta.

Da Gilbert Penrhyn vendte hjem efter sit Møde med Axel Sundby, henvendte han sig til Feodora Graham, idet han sagde:

— Jeg kommer lige fra en gammel Bekjendt af Dem, Miss Graham.

— Af mig? udbrød hun. Jeg vidste ikke af, at jeg havde noget Bekjendtskab i Cherson.

— Ikke desto mindre forholder det sig saaledes, vedblev Gilbert. Mindes De ikke Deres Reisefælle fra „Anna Maria“, Frøken?

Den Overraskelse, Feodora viste, var vel i og for sig naturlig nok, og det især da hun ikke kunde falde paa Andre end Gilbert Penrhyns egen Søstersøn. Derfor udbrød hun ogsaa øieblikkelig og med en Varme, der i høi Grad overraskede den tidligere Kjøbmand:

— Nei, hvor det glæder mig!

— Nei!

Det var med en ganske eiendommelig Ro at Penrhyn svarede:

— Deres Glæde kan ikke Andet end ogsaa glæde mig, min kjære unge Dame; hvis jeg havde vidst det... Men jeg skal allerede imorgen indbyde Herr Sundby til at hilse paa Dem.

— Herr Sundby! udbrød Feodora, medens hendes blussende Kinder næsten øieblikkelig blev kridhvide. Jeg haabede... Det vil sige, jeg tænkte, at De havde været saa heldig at finde Deres Neveu.

Gilbert Penrhyn rystede sørgmodig paa Hovedet.

— Ak nei, svarede han. Jeg mente Sundby, som i sin Tid hjalp til at bringe Braget i Orden. Han synes at være et Menneske, der fortjener den Lykke, som han har gjort.

— Jeg mindes ham ogsaa, vedblev Feodora Graham. Jeg troede strax, at De havde hørt Noget fra...

— Fra Paul Moth, afbrød Penrhyn hende. Nei, min kjære Miss Graham; men jeg haaber snart at faae en Ende paa denne uudholdelige Uvished.

Den Aften blev der ikke vexlet flere Ord imellem de To.

Da Gilbert Penrhyn den næste Dag vendte tilbage fra Fyrst Potemkin, vare hans Ansigtsudtryk og Holdning undergaaede en saadan Forvandling, at Feodora neppe vovede at spørge ham, hvilke Efterretninger han havde modtaget.

Vore Læsere ville allerede kunne sige sig selv, af hvad Natur de maatte være.

Potemkin kunde kun fremlægge Suvaroffs Rapport om det Baghold, hvori den Rytterafdeling, som Paul Moth havde sluttet sig til, var faldet, og der kunde vel neppe være nogen Tvivl om, at den unge Mand var død, selv om han levende var falden i Tatarernes Hænder.

Da Penrhyn med kvalt Stemme havde meddelt hende Hovedtrækkene af de Begivenheder, den ærede Læser allerede kjende, tilføiede han:

— Hvis De, Frøken, er beredt paa en saa pludselig Reise, ville vi allerede imorgen forlade Cherson. Her har jeg ikke mere at gjøre.

Feodora Graham gjorde vel Forsøg paa at formaa Gilbert til at afstaa fra sit Forsæt at følge med hende til Sarepta; men forgæves. Nu var ethvert Sted ham ligegyldigt; og i Sarepta — ja, han vilde reise til Sarepta.

Saaledes begyndte de da deres langvarige Reise over de endeløse sydrussiske Stepper, de Fire delende Sorg og Besværlighed med hverandre; Gilbert Penrhyn og den gamle Tjener, Barton; Feodora Graham og hendes trofaste Mava.

Feodora blev ingenlunde skuffet i den Gjæstfrihed, hun havde ventet hos Kvækerne.

En ældre Broder mindedes endnu hendes Fader og tilbød at tage sig fuldstændig af hende; men da lagde Gilbert Penrhyn sig imellem, idet han sagde:

— De er min Myndling, Feodora. Jeg har kun lidet at sørge for og haabe efter nu, siden han er borte, og De maa ikke være saa grusom at berøve mig denne sidste Glæde. Lad mig dog beholde et Væsen tilbage at sørge for og elske!

Saaledes blev det da, og han blev hendes Formynder, en anden Fader for hende; hun blev en Datter for ham.

Naarsomhelst de vare sammen, og hvor de færdedes, talte Gilbert om Paul Moth, og han blev aldrig træt af at fortælle det ene Træk efter det andet af hans Karakter.

Medens Feodora sammen med Mava opholdt sig hos Koloniens ugifte „Søstre", havde Gilbert Penrhyn leiet sig et lille Hus, hvor Barton holdt Hus for ham. Efter nogle Ugers Forløb reiste Penrhyn bort, ikke til Krim, hvad Feodora et Øieblik var ved at haabe — hun tænkte stadig paa Paul Moth og Muligheden af hans Frelse fra Døden — men til St. Petersborg.

Først hen paa Vinteren vendte den forhenværende Kjøbmand tilbage, og han bragte en Gave med til Feodora.

Det var et Dokument, underskreven med Keiserindens egen Haand.

Det forkyndte Mava, at hun var løst fra Livegenskabet.

Foraaret kom, og vore Læsere kunne allerede gjætte, hvad Foraaret bragte. Det lille Skib, der var afgaaet til Balaklava, ventedes tilbage.

Fartøiet tilendebragte lykkelig sin Tilbagereise.

En ung Mand, der befandt sig der ombord, havde usædvanlig Hast med at komme iland og faae leiet en Vogn.

Han kjørte hele den Nat og det halve af den næste Dag.

Allerede en Fjerdingvei fra Sarepta fik han Øie paa en ældre Herre, ledsaget af to unge Damer, alle i dyb Sorg. Neppe havde han indhentet det lille Selskab, førend han tilraabte sin Kudsk et lydeligt „Holdt!" og sprang af Vognen.

Et Øieblik efter laa han i den ældre Herres Arme.

— Kjære Onkel!

— Min egen Paul!

Det var et Gjensyn og en Glæde, som bedre lader sig tænke end fortælle.

Indtil langt ud paa Aftenen sad de endelig Forenede sammen og kunde ikke blive færdige med at fortælle Alt, hvad de havde oplevet i Mellemtiden.

27de Kapitel.

Saaledes gik det.

Feodora Graham blev naturligvis ved at leve hos de ugifte „Søstre" i deres Efterligning af et Kloster.

Det var heller ikke mere end en Efterligning; de førte en hyggelig Husstand der, og der var en Del behagelige og elskværdige unge Piger sammen i Huset.

En Dag tog en af disse, der var fri og aabenhjertig, maaske lidt vel ligefrem til at sige, hvad der laa hende paa Hjertet, Feodora tilside og førte

hende med sig ud i den lille, nette Have, hvor de talte længe sammen. Vi behøve vel ikke at fortælle den ærede Læser, hvad de talte om, naar vi tilføie, at Feodora Graham vendte meget forvirret tilbage til sit Værelse.

Da den gode Gilbert Penrhyn indfandt sig den næste Dag for at spørge, om hun vilde ledsage ham og hans Søstersøn, Paul Moth, paa en lille Lystseilads, følte hun sig endnu altfor bevæget, ja næsten utilpas, til at kunne modtage Indbydelsen.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Et Velgjørenhedsselskab holdt en Forsamling i Crosset. Hertugen af Wellington, som havde bivaanet Forsamlingen, tog bort, men forglemte sin Paraply. Lady P. havde strax taget den og udraabt: — Hvem vil kjøbe Hertugen af Wellingtons Paraply for tyve Guineer? — Strax viste der sig en Kjøber og betalte de 20 Guineer. Da en af Damerne fortalte Hertugen dette originale Træk, sagde han med den ham egne Godmodighed:

— Jeg paatager mig at skaffe Dem saamange Paraplyer, som De ønsker, hvis de altid kan sælge dem ligesaa fordelagtigt i velgjørende Øiemed.

For at kjøbe et Par Svin hos en Herremand var en agtbar Slagtermester gaaet ud paa Landet. Idet han traadte ind i Slotsgaarden, mødte han den adelige Frøken, der var meget smuk. Slagteren samler hele sit Slagtergalanteri, og siger fuld af Beundring:

— Naadige Frøken, ere deres Faders Svin Dem lig, kunne de sandelig ikke betales for dyrt!

Humor.

— Hvad tager Patrik sig for? spurgte en Irlænder en Anden.

— Ak, lød Svaret, den arme Djævel var dømt til Galgen; men han reddede dog sit Liv derved, at han døde i Fængslet.

Man har ofte sammenlignet slemme Koner med slemt Veir; men denne Sammenligning halter betydeligt, da slemt Veir jager Manden ind i Huset, medens slemme Koner jager ham ud af Huset.

En amerikansk Skribent kalder den Skik som unge Piger have at kysse hverandre: en skrækkelig Ødselhed med raa Materiale.

I en Godseiers Testamente fandtes følgende originale Passus: „Min ærlige Skolemester P. faaer 20 Daler for at ledsage mit Lig til Graven, men under den Betingelse, at han ikke synger. Han sætter altfor mange Kruseduller paa sin Sang, og det er mig ulideligt at høre paa.“

I et Provindsblad spørger en Indsender: „Hvoraf kommer det, at Gulvet i ... Kirken ikke bliver holdt rent?“

Derpaa svares: „Fordi det staaer skrevet, Du skal tilbede din Gud i Støvet!“

Gaade.

Paa hvert et Bord og i de fleste Lommer
Du fandt mig — tør jeg vædde — tidt;
Hvis omvendt derimod jeg til Dig kommer,
Til Gaadens Løsning vil det hjælpe lidt.
Tag Ho'edet bort og omvendt læs min Rest,
Paa Bordet sættes jeg, hvor der er Fest.

M. C.

Opløsning paa Karaden i Nr. 29:

Skole.

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, Cola di Rienzi, Oversætteren ved Knippelsbro, Den aarvaagne Nøddeknækker, Semikoline Punktum, Mimre Lund, Frimurersvenden, Karna fra Gudhjem, Clemens Kjær, Madam Ballone, Peter Sillery, J. J., Doris, To Skæve, Ambra Myresen, R. A. Beck, Lulu, Palle Pallesen, Alders-Roforeningen, Karaden og Kammeraden.

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte“ 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand“.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 32. 10 Øre. 2den Aargang.

Skærsliberen af Teniers.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

4de Kapitel.

En Livsomskiftelse.

Marskal Niel havde, som vi berettede i forrige Kapitel, sagt til Keiseren, at Alt var beredt. Til Trods for dette sikre Udsagn var det dog just ikke med den allerstørste Hurtighed, at de franske Armeekorpser marscherede imod Rhingrændsen, men en umaadelig Virksomhed udfoldedes imidlertid i Paris for at supplere, hvad der manglede.

Den ene Afdeling efter den anden drog afsted under jublende Sang.

„Til Berlin! til Berlin! —
Vort Tornister vil vi snøre.
Til Berlin! til Berlin
Vore Faner skal vi føre!"

lød det overalt, medens Preusserne paa samme Tid sang:

„Til Paris! til Paris! —
I de Franskes Urtehave,
I Paris, i Paris
Vi vor Suppe ville lave!"

Og de Sidste havde ganske vist et godt Forspring, thi medens mange af de franske Regimenter endnu ikke vare rykkede ud af deres Garnisoner, saa stod hele den preussiske Hær omtrent ved Rhinen og sang „Die Wacht am Rhein."

Det varede ikke længe, forinden Keiseren selv tog til Rhingrændsen.

Keiserinden skulde i hans Fraværelse føre Regeringen, og hun blev ene tilbage, da Keiserprindsen drog med sin Fader til Armeen.

Som Chef for et af Garderegimenterne hørte Louis egentlig under Bourbakis, Keisergardens Chefs, Kommando, men da han dog endnu ikke kunde antages at ville kunne gjøre synderlig Fyldest i sin Stilling, forblev han ved Hovedkvarteret.

Det var i de sidste Dage af Juli, at den unge Soldat for første Gang saae Feltlivet paa nært Hold.

Endnu var det dog ikke kommet til alvorlige Sammenstød imellem de to Modstandere; kun enkelte Forpostfægtninger og isolerede Udvexlinger af gjensidige Venskabstegn i Form af Chassepots- og Zündnadelgeværkugler havde fundet Sted.

Da blev der den 2den August foretaget en lille Fremrykning ved Floden Saar, en Biflod til Rhinen, og en ubetydelig Artillerikamp udviklede sig under Keiserens og Keiserprindsens Øine ved Saarbrücken. Louis selv var tilhest, men under Kampen stod Faderen og han af deres Heste, og Louis affyrede egenhændig en Mitrailleuse. Da han desforuden fik fat i nogle Stumper af en tydsk Sprænggranat, som han i sin uskyldige Glæde viste Faderen, telegraferede Papa, der som bekjendt altid havde havt nogen Smag for det Theatralske saavel i Ord som i Handling, til Keiserinden, at Louis havde nu „faaet Ilddaaben og paa Valpladsen opsamlet de fjendtlige Kugler."

I Begeistringens Øieblik jublede Pariserne, men da Modgangens tunge Timer senere kom, da kom Spotten med dem, og den lille sagesløse Prinds fik da Øgenavnet „Kugleprindsen", og det beholdt han længe, efter at han var gaaet i Landflygtighed til England.

Faa Dage senere stod den blodige Kamp ved Wörth, og nu vare Preusserne inde paa fransk Grund.

Keiseren og hans Søn gik med en Del af Armeen tilbage til Metz og derfra videre til Chalons.

Flere blodige og for Franskmændene ulykkelige Kampe fulgte efter. Da blandede Keiseren sig uheldigvis i Krigsraadets Bestemmelser, thi at det for en stor Del var paa hans Foranledning, at Mac-Mahon trak sig op til Sedan, kan der neppe være Tvivl om.

Keiserprindsen blev sendt til den lille Fæstning Méziercs ved den belgiske Grændse, og da Kapitulationen ved Sedan foregik den 2den September, gik han over paa belgisk Grund; han forlod sit Fædreland, det høitelskede Frankrig, for aldrig oftere at betræde det, og nogle Dage senere var han i Chislehurst i England, et Slot, der ligger nogle faa Mile fra London, medens hans ulykkelige Fader som Preusserkongens Krigsfange paa Wilhelmshöhe begræd de Feil, der havde kostet ham hans Trone; thi vel blev han først afsat af Nationalforsamlingen den 28de Februar det følgende Aar, men faktisk var han ikke længere Keiser, og han indsaae allerede dengang tilfulde, at han heller aldrig vilde blive det mere.

Wilhelmshöhe — det blev Napoleonsfall!

Skjøndt det ligger udenfor denne Fortællings Endemaal at skildre hine blodige Tider, kunne vi dog ikke ganske forbigaa disse sørgelige Blade af Frankrigs nyeste Historie, da de havde en saa forfærdelig Indflydelse paa vor Helts Fremtidsskæbne.

I Paris herskede den høieste Forbittrelse, som man kan tænke sig, ved Efterretningen om de stadige Nederlag: Wørth, Reichshofen og Sedan.

Keiserinden flyede den oprørske By og kom til England, medens den nysudnævnte Krigsminister, Grev Palikao, gjorde halvt overmenneskelige An-

strængelser for at holde Masserne i Tømme ved Hjælp af Udrustninger og Feltberedelser af enhver Art.

Til Trods for al hans ihærdige Iver var han dog stadig Gjenstand baade for Haan og for den stadigt tilbagevendende Mistanke om Forræderi.

Forræderi! det var det evindelige Feltraab her, som overalt, hvor Krigens gode Følgier vende en Nation Ryggen.

Men Grev Palikao var ikke desto mindre i dette Øieblik den rette Mand paa den rette Plads. Desværre var han gammel og længe kunde han ikke taale disse uvante Overanstrængelser; men saa længe han holdt ud, gjorde han det med Ære, det skal vidnes til hans Eftermæle. Endskjøndt han som Soldat naturligvis ikke var nogen øvet Parlamentariker, saa var det dog ganske mærkværdigt at høre ham, naar han talte til den oprørte Nationalforsamling, der undertiden neppe vilde lade ham komme tilorde, endskjøndt den selv havde forlangt Forklaringer og Oplysninger af den gamle, svagelige Kriger.

Da han en Dag havde Ordet, og man dels paa Grund af hans ikke stærke Organ, dels paa Grund af Støien, kun daarlig kunde opfange hans Ord, blev han stadig afbrudt af utaalmodige Raab:

— Høiere! høiere!

Idet han med øiensynlig Anstrængelse rettede sin bøiede Skikkelse, udbrød han saa høit, som det var ham muligt:

— Den høitærede Forsamling maa bære over med en gammel Soldat, fordi hans Stemme ikke er saa tydelig og klar, som han skylder de høitærede Medlemmer. Men jeg fik engang under mine Felttog i Algier en Kugle i Brystet, og den sidder der endnu og forhindrer mig i at tale saa høit, som jeg gjerne vilde og De, mine Herrer, kunde fordre. Med en lidt god Villie, haaber jeg dog, at De baade ville kunne høre og forstaae mig!

En saadan Vending er, som Franskmanden siger: sans replique! — der er Intet at svare paa den, men den tager enhver varmblodet Mand med Storm!

Jublende Hør! hilste Veteranen og for Fremtiden herskede der ærbødig Taushed, naar Grev Palikao stod paa Talerstolen.

Men, som vi Alle vide, til Trods for baade Handling i Ord og Gjerning gik Krigen sin trøstesløse Gang for det stakkels Frankrig.

Alle Franskmænds Hjerter blødte, men intet Sted var Sorgen over Landets Ulykker dog maaske større end paa Chislehurst, hvor Louis gik med sin sørgende Moder og fik den ene Hjobspost efter den anden, gjerne vilde, men ikke kunde hjælpe, gjerne vilde dø i de Kæmpendes Rækker, men heller ikke maatte det, og saa var man tilmed skilt fra Fader og Ægtefælle.

Man vidste, at han mørk og taus tilbragte sin Tid med at gaa stille og grublende op og ned i Alleerne paa Wilhelmshöhe, men at bringe ham Kjærlighedens Trøst med sin Nærværelse formaaede man ikke.

Det var bittre Timer for en fjorten—femtenaarig Dreng, der aldrig før havde kjendt Andet end lutter Smil og Solskin.

Som en Mand bar han dem dog, thi den modnes hurtig under saadanne Tilskikkelser, der ikke gaaer tilgrunde med det samme!

Louis holdt sig oppe og sin Moder tillige, men det alvorlige Træk om hans Mund, de bestemte Linier i hele hans Aasyn, de skrev sig fra Tiden efter Sedan, og til han kom paa Kadetskolen i Woolwich, hvor det muntre Liv imellem jævnaldrende Kammerater atter fik Smilet frem paa hans ungdommelige Læber.

(Fortsættes.)

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Bruno Winter vendte først tilbage sent om Natten. Den næste Dag feirede Riedel sin Fødselsdag.

Han fandt da ogsaa paa sit Værelse en Indbydelse til Festen; da han læste den, gled et triumferende Smil over hans Læber.

— Jeg skal naae mit Maal, sagde han til sig selv; men Træet falder ikke for det første Hug.

Næste Morgen var han allerede tidlig oppe og ringede strax paa Opvarteren, hos hvem han bestilte sin Frokost.

— Naar Postbuddet kommer, maa De sige ham, at jeg er vendt tilbage, raabte han efter ham.

Frokosten stod neppe paa Bordet, før Postbuddet traadte ind til ham.

— De er en Mand, man kan stole paa, sagde Winter i en munter Tone; det glæder mig at se.

— Det skulde jeg mene, svarede Buddet smilende. Her er Avisen og et Brev.

— Aa, vent et Øieblik! De har da ikke noget Brev til min ulykkelige Ven?

— Til Herr Felsing? Jeg troer det ikke; men jeg kan jo se efter.

Postbuddet tog Brevene ud af sin Taske og saae dem efter. Winter stod ved Siden af ham;

hans skarpe Blik søgte en helt anden Adresse end Felsings.

— Vent lidt! sagde han pludselig, idet han rakte sin Haand ud og greb et Brev. Der er jo det Brev fra Afrika, som Fru Majorinden saa længe har ventet.

— Ja, hun vil ogsaa faae det inden en halv Time.

— Vil De vise mig en stor Billighed?

— Og det er?

— Tillad mig at bringe Fru Majorinden dette Brev!

— Hm, det er et ganske eget Forlangende, svarede Postbuddet betænkelig.

— Aldeles ikke. Jeg vilde gjerne berede Fru Majorinden en Glæde; hun vil være mig taknemlig, naar jeg overbringer hende Brevet. Dem kan det jo være ligegyldigt, hvem der overrækker hende det; De faaer jo ingen Tak derfor.

Medens han yttrede disse Ord, havde Bruno Winter lagt nogle Sølvmønter paa Bordet; Brevet holdt han endnu stadig i Haanden.

— Saa helt ligegyldigt er det mig dog ikke, svarede Postbudet tøvende. Jeg er ansvarlig for, at Brevet naaer til sin rette Adresse.

— Er De maaske bange for, at jeg skal stikke det tilside? spurgte Doktoren tilsyneladende krænket.

— O nei, det vilde jeg ingenlunde sige dermed. Jeg mente kun...

— De kan være overbevist om, at jeg skal besørge Brevet saa godt som øieblikkelig. Vær saa god, drik Dem herfor en Flaske Vin paa min Sundhed.

Postbudet lod til at føle sig beroliget. Det dreiede sig jo kun om et almindeligt Brev, der sattes jo ingen Værdier paa Spil. Han fjernede sig med en Taksigelse og et noget keitet Buk.

Bruno Winter tænkte ikke paa at nyde sin Frokost. Han satte hurtig Slaaen for Døren og gav sig ifærd med Brevet fra Afrika.

Han tændte en Spirituslampe, som han vel netop havde staaende parat til det samme Øiemed, og da Konvolutten ikke var forseglet, lykkedes det ham ved Hjælp af de varme Vanddampe at aabne denne saa forsigtig, at den uden at efterlade det ringeste mistænkelige Spor senere kunde lukkes til igjen.

Han syntes allerede at besidde Erfaring og Øvelse i denne betænkelige Kunst.

Det var et langt Brev paa fire tætskrevne Sider, og den ikke meget tydelige Haandskrift beredte ham i Begyndelsen en Del Vanskeligheder.

Hans Øienbryn trak sig mere og mere sammen, alt efter som hans Blik gled hen over Linierne; et ondt Træk lagde sig om hans Mundvige, og der glødede et hadefuldt Blik i hans Øine.

Brevets Indhold maatte have sat ham i en høi Grad af Bevægelse; thi han sprang nu op med en frygtelig Ed.

— Hvis dette Brev var kommet i Majorindens Hænder, kunde jeg strax pakke min Kuffert! udbrød han.

Han blev endelig staaende foran Vinduet og saae længe tankefuld ud af det; derpaa tændte han atter sin Cigar.

— Aa hvad, saa hurtig bør man ikke tabe Modet, vedblev han atter sin Enesamtale. Foreløbig har jeg jo Intet at befrygte. Hvad denne Jan Steen har udsagt om mig og mit Forhold til den unge Stendal er lutter Snak, og for de andre Meddelelser mangler ethvert Bevis. Denne Herr Bach vil altsaa ikke skrive i de første Uger, da han har sluttet sig til en Expedition i det Indre af Landet. Der vil kunne gaa Maaneder hen, inden der atter naaer nogen Efterretning hertil fra ham, og denne Tid maa man vide at benytte. Saasnart Eugenie Riedel er bleven min Hustru, kan jeg rolig byde alle Storme Trods. Kunde Felsing erobre hende, vil det vel ogsaa lykkes mig. Dristig vovet er halvt vundet!

Han faldt endnu et Øieblik i Tanker, løftede derpaa hurtig Brevet over Lampen og tændte Ild i det, hvorefter han kastede det i Kakkelovnen.

Han trak atter Slaaen fra Døren og aabnede derpaa det til ham adresserede Brev.

I samme Øieblik blev der banket paa Døren, som et Sekund efter aabnedes.

Rentier Justus Görner stod i Aabningen.

— Kom kun indenfor, udbrød Winter spøgende. De har altsaa allerede hørt, at jeg er kommen tilbage.

— Det var jo en Aftale, at De skulde vende tilbage igaar Aftes, svarede Görner. De turde jo ikke savnes ved Festen hos Riedels iaften.

Bruno Winter strøg sig med Haanden over sit sorte Skæg og tilkastede Rentieren et forskende Blik.

— De er jo en meget nær Bekjendt af Familien Riedel? spurgte han efter en kort Pause.

— Jeg har i flere Aar været Husven der.

— Tør jeg da bede Dem læse dette Brev; Indholdet maa foreløbig forblive en Hemmelighed, da jeg endnu ikke ret veed, om jeg skal tage imod Tilbudet.

Justus Görner havde skyndsomt læst Brevet igjennem, som Winter rakte ham.

— Man tilbyder Dem en Professorplads! sagde han. Den burde de strax tage imod; De kunde da sige, at De var kommen sikker i Havn.

— Jeg er alene og behøver ikke at tage saadanne Hensyn; en anden Sag var det, naar jeg samtidig kunde grundlægge mit eget Hjem.

— Og hvad hindrer Dem deri?

— Jeg vil være oprigtig imod Dem, svarede Winter efter en Pause. Jeg elsker Eugenie Riedel; det er Alt, hvad der hidtil har holdt mig tilbage her. Og dog har jeg ikke Mod til at tale aabent derom til hende. Hendes Familie er rig, og man kunde let bebreide mig, at jeg ad denne Vei søgte at sikkre mig en sorgfri Existens.

— Hvor kan De tale saaledes? afbrød Görner. De er en lærd Mand, De fører Titel af Doktor. De kan banke paa, hvor det skal være.

— Men det vilde dog være mig pinligt, om jeg skulde faae en Kurv.

— Hm, hvis jeg ikke tager feil, saa havde De tidligere lignende Hensigter med Frøken Stendal.

— Jeg nægter ingenlunde, at hun strax gjorde et vist Indtryk paa mig.

— Naa, naa, jeg havde ogsaa kunnet sige Dem det; man har længe ventet, at Doktor Bach skulde ægte Elsfriede Stendal. Men iaften vil De jo let kunne finde en Leilighed. Jeg skal imidlertid føle mig forsigtig for hos den gamle Riedel.

Bruno Winter nikkede tilfreds og tog sin Hat; lidt efter forlod de begge Hotellet. Görner gik ned i Byen, Winter til Klemenshvile.

Papa Riedel havde ikke sparet nogen Bekostning for at gjøre Festen saa glimrende som muligt.

Desto værre savnede han sin Pige, der var borte for at holde Bryllup med Peter; men Fru Heiß havde velvillig paataget sig at udføre hendes Arbeide.

Gjæsterne havde allerede indfundet sig: Generalen med sine Damer, Majorinden, Apothekeren og Doktor Bitter, Görner og Bruno Winter, Hotelværten Fuller, Borgermesteren med Familie og flere andre Honoratiores fra Byen og Omegnen.

Festen begyndte og forløb som alle lignende Fester.

Bruno Winter sad efter Eugenies egen Anordning imellem hende og Elsfriede. Winter var aldeles henrykt over Eugenies Elskværdighed, hvortil han ikke kjendte Grunden. Felsings Navn blev slet ikke nævnet, da Eugenie ikke under Bordet ønskede at bringe Talen derpaa.

Ved Desserten sattes Champagnen paa Bordet, og nu kom det store Øieblik, da Papa Riedel i en vel studeret Tale udtalte sin Tak til de ærede Tilstedeværende og opfordrede dem til at følge ham ned i Haven for at se Fyrværkeriet.

Bruno Winter bød sin Borddame Armen. Ude paa Terrassen havde Elsfriede sluttet sig til dem, idet hun spøgende yttrede, at hendes Herre var bleven hende troløs, og Winter vilde allerede byde hende sin anden Arm, da Jakob Riedel kom til og bortførte hende.

— Saa meget desto bedre! tænkte Bruno Winter.

Han befandt sig i en løftet Stemning og vilde benytte Leiligheden. Villig fulgte Eugenie ham ind i det mørke Buskads, hvor hun for otte Dage siden havde havt den skæbnesvangre Samtale med Felsing.

De nedlod sig paa den samme Bænk, og Winter vilde just til at begynde, da Eugenie rettede det Spørgsmaal til ham, om han mindedes den Aften, da Felsing sidste Gang havde været hendes Faders Gjæst.

Dette uventede Spørgsmaal berørte Doktoren alt Andet end behagelig.

— Tilvisse, svarede han; men jeg troer, vi gjorde bedre i at lade slige Erindringer hvile.

— Hvorfor vil De undgaa disse Erindringer? spurgte Eugenie tilsyneladende ligefrem. Ere de Dem maaske ubehagelige?

— Maa de da ikke være det? Maa de ikke stadig vække den Bebreidelse hos mig, at min stakkels Ven Felsing endnu kunde leve, hvis jeg med Magt havde holdt ham tilbage fra hans dumdristige Seiltur?

— Har han ingen Familie? spurgte Eugenie.

— Saa vidt jeg veed, havde han kun en Søster, svarede Winter tøvende.

— Og er hun bleven underrettet om sin Broders Død?

— Man maatte da først vide, hvor hun opholder sig.

— Veed man det ikke?

— Nei.

— Hun opholder sig vel, hvor hendes Broder tidligere boede, yttrede Eugenie ligefrem.

— I Wien? Nei, hun har paataget sig en Plads som Lærerinde og skal være i England for Øieblikket. — Men lad os afbryde dette Emne, Frøken Eugenie; jeg har saa sjældent den Lykke at være sammen med Dem i Enrum...

— Gud, jeg hører Stemmer, man søger os bestemt, afbrød Eugenie ham, idet hun reiste sig. Deres Arm, Herr Doktor! Lad os gaa dem imøde.

Bruno Winter bed sig i Læben; at han saa slet havde benyttet det eneste gunstige Øieblik.

Elsfriede og Papa Riedel kom dem imøde; Eugenie forlod Doktoren og slog et Øieblik efter ind paa en Sidevei sammen med sin Veninde.

— Nu maa vi da tømme en Flaske sammen, yttrede den ældre Herre muntert, at den nye Herr

Professor ogsaa kan leve. Gratulerer hjertelig, Herr Doktor!

— Nu har den gamle Görner igjen ikke kunnet holde Tand for Tunge, udbrød Winter.

— Naa, det er jo ikke Noget at tage paa Veie for. De vil altsaa til Prag?

— Jeg har endnu ikke truffet nogen Bestemmelse, svarede Doktoren. Hvis jeg ikke samtidig kan grundlægge mig et eget Hjem, foretrækker jeg atter at begive mig paa en videnskabelig Expedition.

— Hvad behager? De vil afslaa dette Embede? spurgte Riedel forbauset.

— Jeg kan alletider faae det; der er ikke Andet fornødent, end at jeg søger det.

— Men her bringer man Dem det formelig paa Præsenterbakke; senere maa De søge det med stor Uleilighed.

Der blev nu lagt Beslag paa Papa Riedel af andre Gjæster, og Winter gik henimod Huset.

(Fortsættes.)

David Teniers den Yngre.

Navnet David Teniers er fælles for to nederlandske Malere, Fader og Søn, hvis Malerier have meget tilfælles i Stil og Emner. Imidlertid er den Yngre langt mere bekjendt end den Ældre.

Den yngre David Teniers er født i Antwerpen 1610, døde i Bryssel i en Alder af 84 Aar 1694 efter et flittigt og tilsyneladende behageligt Liv. Han lærte hos sin Fader, medens enkelte af hans Levnetsbeskrivere fortælle, at han ogsaa har modtaget Undervisning af Adrian Brauwer og den verdensberømte Rubens.

Blandt hans senere Velyndere kunne nævnes Ærkehertug Leopold, Gustav Adolfs excentriske Datter Kristina af Sverrig og Don Juan af Østerrig.

Hans første Malerier vare væsentlig Kopier efter andre berømte Malere, og mange af disse have gaaet og gjældt for ægte Mesterstykker af Titian og Rubens, selv i dygtige Kjenderes Øine. Ligeledes har han bidraget til at forøge Værdien af mange andre Kunstneres Landskabsmalerier ved at sætte Figurer i dem.

Følgende Historie fortælles om det Omslag, der bragte ham til at slaa ind paa sin originale Kunstretning i Scener og Typer af det hollandske Folkeliv.

En Dag havde han indfundet sig i et Ølhus i Yssel og fandt ved sin Bortgang, at han ikke var i Stand til at betale sin Fortæring, hvorfor han, som saa ofte tidligere, besluttede at reise Penge ved paa staaende Fod at udføre et Maleri; da han ikke havde noget ved Haanden at eftergjøre, lod han en blind Fløitespiller staa for sig og var saa heldig at sælge sit Arbeide til en tilstedeværende engelsk Reisende for tre Dukater. Dette Billede henregnes til hans Mesterværker.

Alle hans Malerier udmærke sig ved en skarp Jagttagelse af Naturen og Karakteren, hvorfor vi ogsaa skulle anbefale vore ærede Læsere at gjøre sig bekjendt med de Malerier af ham, der findes her i Byen paa den Moltkeske Malerisamling; de tre ere uden Tvivl ægte.

Vort Billede forestiller Hovedfiguren i hans „Skærsliber", et Stykke, hvis bløde, harmoniske Farver ikke noksom kunne roses. En fransk Anmelder troer endogsaa i denne Figurs Aasyn og hele Holdning at kunne se en forklædt Kriger, der saaledes søger at udspeide Fjendens Land og samle de fornødne Oplysninger til et Angreb.

Fremmed i Rusland.

(Slutning.)

Dagen efter begav Feodora sig til Gilbert Penrhyns Bolig og bad om at maatte tale alene med ham. Han var jo som en Fader for hende, og hun kunde da vel nok tage sig den Frihed.

Hun begyndte med at sige ham, hvor dybt hun følte hans Kjærlighed og Venskab imod hende, og yttrede det Haab, at han ikke maatte antage hende for utaknemlig, naar han hørte, hvad hun havde at sige ham.

— Utaknemlig, mit kjære Barn! sagde han. Oh, nei! Hvad kan have indgivet Deres lille Hoved en saa urimelig Tanke?

— Vilde De anse mig for utaknemlig, om jeg yttrede det Ønske at forlade Sarepta? vedblev den unge Pige.

— Bliv kun ved, mit kjære Barn! svarede han. Jeg antager, De har endnu mere at ville sige mig.

Ved disse Ord opmuntrede han hende til efterhaanden at udtale, at den lille Katrina Roskin maaske nu for Alvor trængte til en Lærerinde, eller at hun, hvis dette ikke var Tilfældet, maaske kunde faae en Plads hos en eller anden russisk Familie, Mage til den, hun havde havt i Seminogorsk, og at hun nu følte sig mere dygtig til at undervise. Kort sagt, hun havde besluttet at ville arbeide for

sig selv og bad derfor Penrhyn venlig at staa hende bi med at skaffe hende Nogen at tage sig af.

Hun stammede forfærdelig i det, og Gilbert Penrhyn kom hende snarere til Hjælp, end man kan sige, at han afbrød hende, da han svarede:

— Veed De, min Kjære, at jeg allerede har tænkt paa den samme Ting? — Ja, jeg mener, at det er paa Tiden, De faaer „en Myndling“ at tage Dem af.

Feodora Graham følte sig helt nedslaaet ved at høre den ældre Mand udtale disse Ord; det var tydeligt, at hun for længe siden burde have tænkt derpaa.

— Jeg har tænkt længe derover, vedblev han imidlertid, og meget nøie. Jeg haaber ikke, Miss Graham, at De vil tage mig det ilde op, naar jeg siger Dem, at jeg allerede har seet mig om efter og tillige troer at have „en Myndling“ til Dem.

Feodora Grahams Tunge vilde ikke rigtig lystre, da hun udtalte sin Taknemlighed over dette nye Bevis paa Omhu for hende.

— Er det i St. Petersborg? spurgte hun videre. Og er den unge Dame...

— Jeg er ikke sikker paa, hvor den unge... Deres unge Myndling har hjemme, sagde Gilbert Penrhyn, smilende ved sine egne Ord. Men det kunde maaske interessere Dem at se den unge... Myndling, førend De tager imod Tilbuddet.

Med disse Ord forlod han skyndsomt Værelset, inden Feodora kunde komme sig af sin overvættes Forundring og Forvirring.

Et Øieblik efter vendte han tilbage, under Armen havde han...

Paul Moth!

— Kjæreste Feodora! Vil De tage imod mig som Deres Myndling?

Det var ikke Gilbert Penrhyn, der talte saaledes; han havde allerede atter forladt Værelset, og der befandt sig ikke Andre derinde end Feodora Graham og Paul Moth.

* * *

To eller maaske tre Aar efter denne Dag lagde et stort Handelsskib, kommende fra St. Petersborg, ind paa Kjøbenhavns Rhed.

En Baad og en mindre Pram laa nogle Øieblikke efter paa Siden af Skibet. Medens denne sidste tog en rigelig Mængde Passageergods ombord, Altsammen mærket med „Gilbert Penrhyn“ og „Paul Moth“, steg et lille Selskab, hvis Personer vi tildels kjende alle, ned i Baaden, der bragte dem iland, hvor de maatte tage Ophold paa en Gjæstgivergaard, indtil de kunde skaffe sig Postbefordring til deres nye Hjem.

Dengang fandtes der endnu ikke nogen Jernvei til Nordsjællands Byer.

Selskabet bestod for det Første af Gilbert Penrhyn, der havde givet efter for Paul Moths Ønske og ombyttet sit gamle England med Danmark; han syntes i Øieblikket om ikke lige saa ung, saa lige saa glad og tilfreds som sin Søstersøn.

Dernæst gjense vi Paul Moth, der er kommen til at se adskillig mandigere ud, end da vi først saae ham paa „Anna Marias“ Dæk. Iøvrigt har han ikke forandret sig i de fire til fem Aar, han har været borte fra Danmark. Ved hans Side se vi Feodora — ikke Feodora Graham, men Feodora Moth — med en lille Dreng paa Armen. Feodora er meget lykkelig ved sin Ægtefælle, hvem hun ikke bliver træt af at betragte og gjøre den Lille opmærksom paa.

Barton og Mava savne vi heller ikke; men hvad der maaske mest vil overraske vore ærede Læsere er dog, at Barton har fulgt sin unge Herres Exempel og paa Brødrenes Vis i Sarepta har ægtet den betydelig yngre Mava.

Vi kunne ikke bestemt afgjøre, hvorfor Gilbert Penrhyn og hans Søstersøn blev saa længe i Sarepta efter Giftermaalet. Det skulde da være, at de Alle følte sig saa tiltalte af det fredelige Liv i Sarepta, at de nødig vilde skilles fra deres nye Venner.

Af og til hørte de i deres stille Asyl om Krigens Gang: Russernes Fremgang paa Krim, indtil Keiserinden kastede Masken; Khan Schagin Gheray blev afsat eller trak sig rettere tilbage fra sin tilsyneladende Stilling som Khan, medens Krim blev indlemmet i det store, stadig voxende Keiserdømme.

De hørte der om Blodbadet paa Tusinder af Tatarer, der ikke vilde indvillige i deres Fædrenelands Skændsel; men de hørte tillige, at Familien i Dalen ved Baidar var der ikke vederfaredes noget Ondt.

Det blev dem ogsaa fortalt, at Melchior Ben Abraham og Befolkningen i „Jødernes Kastel“ vare blevne skaanede; derimod hørte de aldrig noget til Pauls Redningsmand, Andreas, saa han var formodentlig kun undgaaet Knutten for at falde for Sværdet.

Medens Seminogorsk endnu laa i Ruiner, levede den moder- og faderløse Katrina i St. Petersborg under Keiserindens Beskyttelse. Flere Aar efter hørte Feodora, at hun var bleven ægteviet til en tydsk Prinds.

Saa snart vore Venner havde slaaet sig til Ro paa det store og smukt beliggende Gods, Gilbert Penrhyn havde kjøbt i Nordsjælland, glædede det dem naturligvis, hvergang de hørte fra Rusland, hvor de vedligeholdt en venlig Brevvexling med flere af deres tidligere Venner, iblandt hvilke Nord-

manden Axel Sundby ikke var den, de mindst hørte fra.

Han, den engang skibbrudne Tømrer, endte med Titel af Admiral — saaledes kunde det i hine Tider gaa den dygtige Fremmede i Rusland.

Fra ham hørte de om Fyrst Potemkins Død 1791 og fem Aar senere om Keiserindens pludselige Død, som vil være vore ærede Læsere bekjendt fra en tidligere Fortælling her i Bladet.

Imidlertid var Feodora fra en halv Russer, halv Skotlænder bleven en fuldstændig dansk Husmoder, omgiven af et halvt Dusin danske Drenge og Pigebørn.

Den trofaste Tjener Barton og Mava... dog hvis vi vilde blive saaledes ved, vare vi i Stand til aldrig at blive færdig, men gjøre vor sandfærdige Fortælling lige saa uendelig som vore Venners Lykke.

Ende.

Snurrepiberier.

I Newcastle døde fornylig en Skotte ved Navn William Campbell, der vistnok har været den vægtigste nulevende Mand. Skjøndt han kun var 22 Aar gammel, veiede han ikke mindre end 728 Pund. Hans Begravelse frembød visse Vanskeligheder, da han var død paa en 3die Sal, og et Lig af en saadan Kæmpevægt ikke lod sig bære ned ad Trapperne. Man blev følgelig nødt til at tage et Vindue ud i hans Leilighed og yderligere slaa en Del Murstén bort for endelig ved Hjælp af et Trisseværk at kunne heise ham ned paa Gaden igjennem den saaledes frembragte Aabning.

Det er ingenlunde nødvendigt, at man just troer Alt, hvad man hører. Stanley hørte saaledes i Karagwe fortælle om et mærkeligt Folk: de havde to Øren saa lange, at de naaede ned til Fødderne; det ene brugte de som en Maatte til at sove paa, det andet beskyttede dem imod Kulden, idet de svøbte sig ind i det lige som i et Tæppe.

Humor.

En Mand kjøbte sig en Begravelsesplads og svor, at foruden hans Familie skulde ingen „levende Sjæl" blive begravet der.

I et Selskab søgte en vittig Fyr at gjøre Nar ad en ældre Herre, der tog sin Snustobaksdaase frem.

— Jeg har hørt, sagde han, at Snus skal have den Egenskab at opklare Forstanden.

— Maaske jeg saa tør byde Dem en Pris, svarede den Gamle tørt.

Sammensat Gaade.

Mit Første i Deputerede,
Mit Andet i Isolerede,
Mit Tredie i Nivelerede,
Mit Fierde i de Polerede,
Mit Femte i Delegerede,
Mit Sjette i Pomadiserede.
Mit Hele Dig diverterede,
Naar om Aftenen Du Dig moverede.

Ødip.

Opløsning paa Karaden i Nr. 30:

Pengeskab.

Rigtig opløst af: En Kineser fra Rabarberlandet i Odense, Fyrstinde Variasølvske, Vissi Vassi, Kamenen i Rungsted, Godske, Kjærnekarl, En Petroløse i Helsingør, Jens Iversen, Loreley, Thor Helgesen, Karaden og Kammeraden, Svend Tumling, Lulu, Clemens Kjær, Karna fra Gudhjem, Onkel Søren i Maaløv, Vintapperserden paa Vandkunsten, Kommandanten i Ballerup, Madam Brun, O. Grosell, Doris, W. og O. Borregaard.

Gaade i Nr. 29 endvidere af: O. Grosell.

Med dette Nr. følger 19de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 33. 10 Øre. 2den Aargang.

St. Laurentiuskirken i Rotterdam.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

En Dag — det var den 1ste Marts 1871 — sad han og hans Moder sammen i deres Dagligstue paa Chislehurst, da en Tjener paa en Bakke bragte Keiserinden et Telegram.

Hun læste det, og blegnende udbrød hun:

— Ja, det maatte jo komme. Jeg har alt længe været forberedt ogsaa paa dette Slag af Skæbnen.

— Fra hvem er det Telegram, kjære Moder? spurgte Louis.

— Fra Rouher!

Rouher, veed man nok, var Førsteminister under Napoleon den Tredie og senere bestandig Bonapartismens anerkjendte Fører.

— Fra Rouher?

— Ja, og det fortæller, at igaar, den 28de Februar, har Nationalforsamlingen vedtaget, at din Fader er afsat og hele hans Slægt for bestandig forvist fra Frankrig.

— Utaknemlige Fædreland! udbrød Louis med Taarer i Øinene. For bestandig forvist fra Frankrig! — Bonapartes Slægt, som Frankrigs Faner skylde saa megen Hæder!

— Ak! det er glemt, Louis!

— Men det skal ikke glemmes! Forvist fra Frankrig! Ja, vi faae at se! Napoleons Slægt skal komme tilbage, det lover jeg. Den kan ikke leve uden Frankrig, og Frankrig kan ikke leve uden den!

— Min søde, brave, elskværdige Søn! udbrød Moderen, idet hun omfavnede ham. Tro ikke sligt! Ingen er uundværlig her paa Jorden, og Taknemligheden holder aldrig Nogen tilbage.

— Men saa kommer man ubuden, naar man troer, at man kan gavne sit Fædreland!

— Vi ville haabe Alt af Tiden. Nu kunne vi vel vente, at din Faders Fangenskab faaer Ende.

Tanken herom trøstede dog Louis lidt i hans øieblikkelige Sorg, og Moder og Søn opmuntrede nu hinanden med dette Haab.

Det skuffedes heller ikke.

Efter Afsættelsen var Napoleon den Tredie jo kun Privatmand, og den preussiske Regering havde derfor ikke ringeste Anledning til at holde længer paa sin Fange.

Den 19de Marts 1871 aabnedes Fangedørene for ham, og under militær Honnør, men forresten uden al Bram, forlod Napoleon, Exkeiseren, Wilhelmshöhe.

Faa Dage derefter steg han iland ved Dover, og endnu samme Aften var han i sine Elskedes Kreds paa Chislehurst.

Men den ranke Skikkelse var bøiet, det tidligere, vistnok tidt tilslørede Øie, som undertiden dog kunde funkle, var mat og som udslukt, og naar han gik i Parkens Have, støttet paa sin Søns Skulder, da var det en Olding, man havde for Øie, en Olding, der havde tabt alle Illusioner med Hensyn til sig selv, men som dog bestandig haabede for Sønnens Vedkommende.

Dag ud og Dag ind talte han med Sønnen som i gamle, lykkeligere Timer om Slægtens store Traditioner, der skulde forplantes ved ham, og Sønnen lyttede ærbødig og andagtsfuldt til Faderens Ord.

Det blev nu bestemt, at Louis skulde have en videnskabelig, militær Uddannelse. St. Cyr, hvor Grandonkelen havde faaet sin Uddannelse, var jo lukket for ham, og han maatte derfor søge Optagelse paa et engelsk Militærakademi.

Midt i Aaret 1872 blev han antaget som Kadet i Woolwich, og nu vendte Smilet atter tilbage paa de smalle Læber, hvor Sorgen alt tidlig havde lagt sin Skygge. Mellem muntre Kammerater fandt han sig snart tilrette, og saavel hans Flid som hans personlige Elskværdighed gjorde ham yndet og elsket af Alle.

Den 9de Januar 1873 døde hans Fader.

Hans Sorg var stor, men Savnet var dog mindre. De nye Forhold, han var kommen ind i, hjalp godt til at bøde paa det Sidste. Men hans bedrøvede Moder var nu ganske ene tilbage paa det gamle Slot, ene med sine Minder og sit Haab. Ak! ogsaa det skulde hun faa Aar derefter miste!

5te Kapitel.

I Woolwich.

Det var en sludfuld Efteraarsdag i November Maaned i Aaret 1872.

En lukket Wienervogn, forspændt med fire vælige Blodsheste, holdt foran Trappen i Slotsgaarden ved Chislehurst. Hestene stampede utaalmodig i Brostenene, medens baade Kudsk og Tjener sendte længselsfulde Blik op imod Altandørene.

Vognen ventede paa Husets 16-aarige unge Herre, og Grunden til, at han imod Sædvane lod vente saa længe paa sig, var Afskeden med hans Moder, Keiserinde Eugenie.

Endelig aabnedes Dørene, og fulgt af sin Fader kom Keiserprindsen ud; han vendte sig om, trykkede endnu et Kys paa Moderens blege Kinder, og et Øieblik efter sad Fader og Søn ved hin-

andens Side, medens Vognen i rask Trav kjørte ud ad Landeveien og videre til Woolwich.

Keiseren vilde selv præsentere sin Søn for Akademiets Chef. Endnu samme Aften ankom de høie Reisende til deres Bestemmelsessted, Kadetten blev antaget og anvist et Værelse, og næste Dag begyndte de Studier, som han med uafbrudt Flid fortsatte i over fire Aar til Skolens Tilfredshed og sit eget Gavn.

At dette Skridt senere skulde blive den indirekte Aarsag til hans hele Løbebanes bratte og voldsomme Afslutning, anede Ingen dengang.

Med freidigt Mod og Lyst tog han fat paa sit Arbeide, og han udmærkede sig ogsaa snart fremfor mange af Kammeraterne i flere Retninger. Især var han særdeles dygtig i al Slags Vaabenbrug. Han var en god Fægter, en dygtig Skytte og desforuden en udmærket Rytter Bestod han end ikke ved Examenen som Grandonkelen i sin Tid i St. Cyr som Nr. 1, saa gjorde han dog sin store Slægt al mulig Ære.

Med Kammeraterne stod han snart paa en god Fod, og da han allerede ved næste Aars Begyndelse fik Permission for at ile hjem til Faderens Dødsleie, ledsagedes han af Alles gode Ønsker og Haabet om snarligt Gjensyn. Faderen døde allerede den 9de Marts 1873 som Følge af en uhelbredelig indvendig Sygdom, som en Operation forgæves havde søgt at hæve; men Keiserprindsen kom først hen i Marts tilbage til Akademiet for at fortsætte sine Studier.

Hans glade Smil var forsvundet, og et vist alvorligt Træk om Munden forlod ham aldrig senere. Følelsen af det Ansvar, der hvilede paa ham som den napoleontiske Idees Bærer og Slægtens Arvetager, var vel ikke uden Del heri.

Dog var det glade Samliv med muntre Kammerater ikke uden gavnlig Indvirkning paa hans unge Gemyt, og i lystig Idræt tilhest og tilfods kunde han ofte tumle sig som den Gladeste imellem de Glade.

Det var et Aarstid efter Faderens Død, at han en Aftenstund sad paa sit Værelse, beskæftiget med Løsningen af en mathematisk Opgave, der voldte ham en Del Besvær.

Det bankede paa Døren.

— Kom ind!

En ung, rank Skikkelse med mørke Lokker om den høie Pande, viste sig i den paaklem aabnede Dør.

— Kommer jeg til Uleilighed, Prinds?

— Paa ingen Maade, min kjære Harry.

— De sidder i Arbeide til op over Ørene.

— Ja, De kommer som De er kaldet for at hjælpe mig med Løsningen af denne Ligning.

— Ja, derom siden, kjære Prinds! Nu har jeg ganske andre behagelige Ting at fortælle Dem.

— Se, se! men først Forretninger, senere...

— Nei, tillad mig: først Fornøielser, siden Forretninger, især da vi dog ærlig talt ikke er forvænt med Fornøielser her paa Stedet.

— Hvad har De da paa Hjerte, kjære Harry?

— Det skal jeg sige Dem: vi skal have Bal her imorgen om fjorten Dage.

— Bal?

— Ja, Bal paa Woolwich i Anledning af Stiftelsesdagen. Ifjor var De jo desværre ikke tilstede...

— Ak nei! min ophøiede Faders Død.

— Men iaar vil De forhøie Festens Glands med Deres Nærværelse, som man pleier at sige, ikke sandt? Jeg skal da have den Ære at præsentere Dem for min Søster...

— Deres Søster —, den smukke, unge Dame, hvis Portræt jeg har set i Deres Herr Faders Hjem?

— Netop, hende!

En svag Rødme farvede Prindsens brune Kinder; han havde vel aldrig seet den unge Pige, men Portrætet, der hang i hendes Faders Dagligstue, havde gjort et levende Indtryk paa ham.

Faderen til den unge Harry, som vi just have præsenteret, var Kapitain N., Lærer i Mathematik og Fortifikation ved Akademiet, og hans Søn var den af alle Eleverne, som Keiserprindsen nærmest havde sluttet sig til.

Han havde derfor flere Gange været i Faderens Hjem, hvor han altid var bleven udmærket modtaget.

Kapitain N. var af adelig Slægt, men yngre Broder; imidlertid var hans ældre Broder, Eieren af —house, barnløs; Godset vilde med Tiden tilfalde hans Familie, og Harry N. var derfor i Et og Alt saa godt stillet som den Bedste paa Akademiet; han var Onkelens Yndling og blev rigelig forsynet med Lommepenge af denne, der desuden i sit Hus havde ladet hans Søster, den smukke Elisabeth N., opdrage, da Kapitainens Hustru alt var død tidlig.

— Hun kommer altsaa i Besøg hertil?

— Ja, men hun bliver her med det Samme, i al Fald foreløbig; hendes Opdragelse er nu fuldendt —, ja, De forstaaer mig nok, min Prinds? — jeg mener ikke, at min Søster er fuldendt...

— Efter hendes Portræt at dømme —, jo!

Harry lod, som om han overhørte dette Smigreri, og fortsatte:

— Men hun skal nu forestaa min Faders Hus, der, som De veed, efter Moders Død har været

overladt til vor gamle Husbestyrerinde, der nok kan trænge til en ung Hjælperske...

— Der ganske [overordenlig vil bidrage til at forskjønne det hele Hus.

— De deltager altsaa i Ballet?

— Jeg burde maaske ikke; min Fader...

— Det er jo over et Aar siden, han døde, og om en Søn end ikke kan glemme en kjærlig Fader paa et Aar...

— Ikke paa Snese af Aar! Jeg glemmer aldrig min kjærlige, hjertensgode Fader, sagde Prindsen med Varme.

— Men derfor fordrer Ungdommen dog sin Tribut, og det er kun en daarlig Maade at hædre sin Faders Minde paa, naar Sønnen vil gjøre sig til Eremit.

— Det vil jeg heller ikke. Ballet...

— Vil blive forskjønnet...

— Ved Deres Søsters skjønne Nærværelse, tilføiede Prindsen smilende, og jeg vil være En af dem, der bringer hende deres ærbødige Hyldest.

— Herligt! Ja, lad os saa tage fat paa Løsningen af Ligningen.

— Nei! vil De som jeg, Harry! saa lade vi min Rideknægt sadle to Heste, og saa ville vi foretage en Aftentur tilhest. Jeg føler mig saa let om Hjertet i Aften. Jeg veed ikke, hvoraf det kommer, men det er mig, som om mit Livs gode Fylgie havde bragt mig en Hilsen. Rider De med?

— Nuvel! lad gaa!

Hestene bleve sadlede, og over Stok og Sten gik det nu over sneklædte Marker og høie Gjærder med jublende Hallo i den klare Vinteraftenen.

(Fortsættes.)

St. Laurentiuskirken i Rotterdam.

Rotterdam er efter Amsterdam Hollands største Handelsby, beliggende ved den nordlige Arm af Maas, og uden Tvivl den smukkeste Stad i Nederlandene.

Sit Navn skylder den en lille Bislod Rotte, der gjennemskærer Byen og falder ud i Maas; dens Stadsprivilegier skrive sig fra Aaret 1270. Ved den sidste Folketælling havde den over 136,000 Indbyggere.

Her fødtes den berømte Erasmus af Rotterdam, den store Humanist, Reformationens Forkæmper, om han end ikke besad Luthers revolutionære Voldsomhed og Lidenskab eller hans efter 1521 vaagnende politiske Interesse for Nordtydsklands Smaafyrster.

I Baggrunden af vort Billede hæver Hovedkirken St. Laurentius sit Taarn. Den er saa godt som den eneste fremtrædende offentlige Bygning, opført 1472. Oprindelig afveg Taarnet paa en faretruende Maade fra den lodrette Linie, indtil man fik det tilstrækkelig understøttet.

Fra Toppen af Taarnet kan man se over til Kongens Residens Haag og den berømte Universitetsby Leyden.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Paa Veien blev han tiltalt af Görner, der med lidt Vanskelighed spurgte ham:

— De vil dog vel ikke forlade os? — Nu bliver det først muntert, kjære Doktor.

— Nei, jeg takker, svarede Winter rolig. Jeg kom først sent hjem fra min Reise inat; det trætte Legeme gjør sine Krav gjældende.

Med disse Ord gik han ind i Garderobeværelset for at hente sin Hat og sin Overfrakke. Han blev ikke lidt forundret ved at træffe Postbudet her.

— Hvad bestiller De her? spurgte han overrasket.

— Jeg passer paa Tøiet, svarede den Adspurgte smilende. Naar man paa en ærlig Maade kan tjene sig et Par Skilling ved en Biforretning, var man jo en Nar, om man ikke gjorde det.

— Det har De Ret i, sagde Bruno Winter, idet han tog nogle Pengestykker ud af sin Pung. Det tjener Dem kun til Ære. Har De talt med Fru Majorinden?

— Jeg har endnu ikke seet hende.

— Om Brevet fra Afrika har De forhaabentlig ikke talt til et eneste Menneske?

— Nei, jeg taler overhovedet ikke om den Slags Ting.

— Godt, at De ikke har gjort det, sagde Winter tøvende. Der er desværre passeret et Uheld med det Brev.

Postbudet betragtede ham lamslaaet af Skræk.

— Det vil jeg da ikke haabe, sagde han. De vil vel kun gjøre mig bange, Herr Doktor!

— Aldeles ikke, jeg siger Dem kun Sandheden. Mig selv er Sagen lige saa ubehagelig som for Dem; men det lader sig nu ikke ændre. Jeg stod imorges ved Rhinen; Brevet laa i min Brystlomme. Jeg maatte endnu tilbringe en halv Time, inden jeg kunde gaa til Majorinden. Da faldt det

mig ind, at jeg skulde se Noget efter i min Avis, jeg trak den ud af min Brystlomme og rev Brevet op med, saa at det faldt ud i Floden.

— Du gode Gud! sukkede Postbudet.

— Jeg tænker ikke, det er saa slemt; Brevet blev øieblikkelig ført bort af Strømmen, saa det vil ikke mere komme tilsyne.

— Men Fru Majorinden? spurgte Postbudet med skælvende Stemme. Hun venter Brev . . .

— Og hun maa nu finde sig i at vente, til det næste Brev kommer hertil. Der gaaer saa mange Breve tabt mellem Aar og Dag.

— Det Ærligste vilde dog være at underrette Fru Majorinden derom.

— Og hvad vilde De opnaae derved? spurgte Winter ironisk. Majorinden vilde angive det for Postmesteren, og De maatte da paatage Dem hele Ansvaret.

— Det har jeg Dem at takke for!

— Ikke mig, men et ulykkeligt Tilfælde, hvori jeg ikke har nogen Skyld! Men vil De tale derom, saa gjør det i Guds Navn, mig vil man ikke drage til Ansvar derfor, Følgerne ville falde paa Dem. Saa længe Majorinden derimod ikke erfarer Noget om det forsvundne Brev, vil hun vente ganske rolig til det næste Brev kommer fra hendes Søn. Men giv mig nu min Hat, vi sees jo igjen imorgen, saa faaer jeg at høre, hvilken Beslutning De har taget.

Mekanisk efterkom Postbudet hans Befaling; som forstenet stirrede han efter Doktoren, indtil denne endelig var forsvunden for hans Blik.

— Jeg maa vel tie, sagde han ved sig selv; men denne bittre Lære skal jeg aldrig glemme. Har det virkelig været et Tilfælde, eller er det skeet med Hensigt?

Han rystede paa Hovedet; jo længer han tænkte over Sagen, desto mistænkeligere forekom den ham, men hans egen Interesse bød ham at tie.

14de Kapitel.

Den mystiske Træhandler.

Ovenpaa den muntre, glimrende Fest i Riedels Villa fulgte allerede den næste Dag den ubehagelige Opdagelse, at en Del af Sølvtøiet var forsvundet. Men derved blev det ikke; endnu samme Dag opdagede Riedel, at hans Sekretær ved Hjælp af en eftergjort Nøgle var bleven aabnet, og at en betydelig Sum i rede Penge manglede.

Naturligvis blev der strax gjort Anmeldelse derom, og hele Byen kom i feberagtigt Oprør; men heller ikke var der ringeste Spor af Tyven at opdage.

De Personer, der om Aftenen havde opvartet Gjæsterne, vare uden Undtagelse brave Folk; man kunde ikke kaste Mistanke paa nogen af dem.

Alle Efterforskninger blev uden Resultat; Heß gav sig ingen Ro, han patrouillerede Dag og Nat om i Byen, medens Gensdarmerne udviste en rastløs Iver i hele Omegnen. Alt forgæves, der fandtes ikke det ringeste Spor, hverken af Tyvene eller de stjaalne Sager.

Riedel kunde jo ganske vist bære Tabet, da han var en rig Mand; men de øvrige Borgere spurgte med Rette, hvor sikkre de selv kunde være, naar slige Forbrydelser gik ustraffet hen.

Disse Indbrud og Tyverier var Dagens staaende Samtaleæmne; Enhver beskæftigede sig dermed, kun ikke Bruno Winter. Han helligede sig desto utrætteligere til Gjennemførelsen af sine egne Planer.

Han besøgte daglig Familien Riedel; men fandt desværre for ham ingen Leilighed til at tale uforstyrret under fire Øine med Eugenie.

Udflugter kunde der ikke længer være Tale om, da Høststormene allerede vare begyndte, og den vedholdende Regn gjorde endogsaa Spadsereture umulige.

Saaledes var en hel Uge gaaet hen, og Doktor Bruno Winter mente nu ikke at turde tøve længer; han vilde have Vished.

Han raadførte sig vel atter engang med Görner, og denne raadede ham til endnu at vente nogen Tid, da Riedel ikke for Øieblikket var i den rette Stemning; men Winter vilde ikke høre Noget derom, og en halv Time senere sad han i Villaen lige overfor Husets Herre.

— Jeg har bedet Dem om en fortrolig Samtale, sagde han i en rolig, fast Tone. Et personligt Anliggende fører mig idag til Dem, og hvorledes end Deres Svar paa mit Spørgsmaal vil blive, saa troer jeg dog at kunne stole paa, at De ikke vil vredes paa mig for Spørgsmaalets Skyld.

— Kom De kun frit frem med Sproget, sagde han. Hvad skulde jeg kunne tage Dem ilde op?

— De veed, at jeg har faaet Tilbud om en Plads i Prag, og at det falder mig vanskelig at bestemme mig. Skal jeg slaa mig til Ro et eller andet Sted, saa kan dette kun ske, naar jeg samtidig kan grundlægge mit fremtidige Hjem der. Med faa Ord, Herr Riedel, jeg elsker Deres Frøken Datter, vil De betro mig Deres Barns Fremtid, og vil Eugenie følge mig til Prag, modtager jeg Tilbudet.

— Og vil Eugenie følge Dem? spurgte den ældre Herre smilende.

— Jeg kan ikke besvare dette Spørgsmaal. Jeg har anseet det som en Æressag først at sikkre mig Deres Samtykke . . .

— Al Ære værd, afbrød Riedel ham; men

De maa dog have en Anelse, om Eugenie vil give Dem sit Ja?

— Jeg troer i alt Fald at turde haabe det, svarede han. De maa jo ogsaa nu kjende mig tilstrækkelig til at kunne dømme om mine gode og slette Egenskaber.

— Til Deres slette Egenskaber har jeg endnu Intet mærket, sagde Riedel. Hvad mig personlig angaaer har jeg ingen Grund til at nægte mit Samtykke; men De vil kunne forstaa, at jeg først maa raadføre mig med min Hustru og med Eugenie. Naar min Datter vil give Dem sin Haand, har De ogsaa mit Samtykke.

— Jeg takker Dem, svarede Winter. Dette Løfte giver mig det Haab, at jeg vil naae det længselsfuldt eftertragtede Maal. Jeg vil kun bede Dem ikke trænge for stærkt ind paa Frøken Eugenie, hvis hun ikke strax kan tage en Beslutning. Derved kunde...

— Naar kan De tiltræde Deres Stilling i Prag? spurgte Riedel hurtig.

— Efter Paaskeferien.

— Først til næste Aar?

— Ja.

— Saa have vi jo Tid nok, bemærkede den ældre Herre. Jeg troer ogsaa det er bedre ikke at fremskynde Begivenhederne. Jeg taler endnu idag med min Hustru. Viser Eugenie sig tilbøielig til strax at sige Ja, saa tale vi, ellers tie vi, og da maa vi overlade det til Dem at komme paa det Rene med Sagen.

— Men vil det ikke være paafaldende, at jeg bliver her endnu længer? spurgte Winter. Den smukke Aarstid er nu forbi, og man har vel allerede ventet, at jeg skulde reise.

— Godt, De kan jo reise, saa fremt Forlovelsen ikke finder Sted i de nærmeste Dage. De kan jo saa passende tage til Prag; den korte Skilsmisse vil snarere være til Gavn end til Skade. I næste Maaned tage vi til Köln, og der vil De kunne træffe sammen med og i Løbet af Vinteren finde rig Leilighed til at udfolde Deres Elskværdighed. Hvad siger De til denne Plan?

— Den er fortræffelig, svarede Winter og rakte ham Haanden. Jeg takker Dem endnu engang og skal være Dem taknemlig, saa længe jeg lever.

Dermed forlod Winter Villaen, og et Øieblik efter traadte Eugenie ind til sin Fader. Han betragtede hende forbauset, da han opdagede hendes blege Aasyn.

— Han har anholdt om min Haand? spurgte hun.

Riedel nikkede bejaende, medens hans Blik hvilede forskende paa den unge Pige.

— Hvilket Svar har Du givet ham, Papa?

— Egentlig intet endnu. Men saa berolig Dig dog, denne Herres Tilbud kan da ikke Andet end være behageligt for Dig; betænk engang, mit Barn, en Doktor og Professor...

— Behageligt? afbrød Eugenie ham i en bitter Tone. Jeg kunde snarere se en Fornærmelse deri.

Papa Riedels Øienbryn trak sig sammen, medens han som forstenet betragtede sin Datter, der var sunket ned i en Flugtstol og pressede Hænderne imod det bankende Hjerte.

— Det er mig aldeles ubegribeligt, sagde han. Jeg har aldrig kunnet opdage, at Du havde Noget at udsætte paa denne Fremmede. Han har faaet en Ansættelse som Professor i Prag...

— Veed Du ogsaa ganske bestemt, at det er sandt? faldt Eugenie ham i Talen. Kan jeg forlade mig paa din Taushed?

— Hvor hemmelighedsfuldt! svarede Riedel halvt spottende. Jeg kan altid tie, naar det skal være.

— Siig mig først, hvilket Svar Du har givet ham, vedblev den unge Pige. Forhaabentlig vil det berolige mig.

— Naa, hvad skulde jeg svare ham? Mig personlig vilde Doktoren være en meget behagelig Svigersøn. Det har jeg ogsaa sagt ham; men jeg tilføiede, at den endelige Afgjørelse alene kom an paa Dig. Hvis Du ikke strax kunde bestemme Dig, saa skulde han rolig reise bort og atter træffe sammen med os i Köln.

— Hvorledes optog han dette Svar? spurgte Eugenie roligere.

— Han var meget tilfreds.

— Godt, jeg vinder Tid, og jeg behøver ikke at frygte for, at han skal undslippe os.

Nu berettede hun sin studsende Fader den Mistanke, hun og Elfriede nærede til ham og udviklede udførlig Alt, hvad der kunde tjene til at bestyrke den.

— Da Retten ikke synes at bryde sig om hans Forhold til Felsing, endte hun, saa har jeg foresat mig at opbyde Alt, hvad der staaer i min Kraft, for at forskaffe mig Vished. Jeg vil nu ogsaa aabent tilstaa Dig, at jeg elsker Eduard Stendal; denne Kjærlighed har slaaet saa dybe og faste Rødder i mit Hjerte, at ingen Anden kan fortrænge den derfra.

Den ældre Herre havde lagt Hænderne paa Ryggen; han vandrede utrættelig frem og tilbage i Stuen.

— Og hvad vil Du udrette med dine svage Kræfter? spurgte han. Hvorledes kan Du haabe, at det skal lykkes Dig at opnaae denne Vished?

— Jeg har gjort Alt, hvad jeg kunde; nu maa man afvente Udfaldet.

— Tør jeg ikke vide, hvad Du har gjort?

— Jeg vilde egentlig ikke betro det til Nogen; Elfriede og jeg har aftalt Alt. Men, naar Du lover mig at tie...

— Det lover jeg!

— Godt, saa hør da! Hvad angaaer Edvards Skæbne, da maa vi afvente Herr Bachs videre Meddelelser; han vil ikke hvile, før han har faaet fuld Vished. Jakob vil erkyndige sig i Prag, om der virkelig skulde være noget ledigt Professorat, og om det da er blevet tilbudt Doktor Winter; vi faae da at se, hvorledes det forholder sig. Vanskeligere vil det blive at efterforske Felsings Endeligt, men ogsaa det haaber jeg at faae oplyst. Felsing skal have en Søster, der opholder sig som Guvernante i England. Det har Doktor Winter kun tøvende og paa en Maade tvungen dertil fortalt mig, efter at han tidligere havde benægtet en saadan Søsters Existens. Deraf maa jeg slutte, at Frøken Felsing kjender den Hemmelighed, som laa imellem dem, og jeg nærer nu engang den Overbevisning, at denne Hemmelighed hovedsagelig har bevæget Doktoren til Drabet. Jeg har nu ladet en Opfordring til Frøken Felsing indrykke i det engelske Blad „Times", om at hun under et opgivet Mærke skal indsende sin Adresse poste restante hertil, hvorefter der kan gives hende nærmere Meddelelser om hendes Broders Skæbne. Denne Opfordring skal fra Tid til anden gjentages saa længe, indtil den unge Dame svarer derpaa, og jeg eller Elfriede forespørge os stadig desangaaende paa Posthuset.

— Naa, saa er jo rigtignok Alt skeet, hvad der kan gjøres; men jeg tvivler alligevel paa Udfaldet, bemærkede Riedel. Alle disse Formodninger svæve i Luften, og jeg kan ikke godt tænke mig, at Doktor Winter skulde være et saadant Afskum. Tilsidst vil Du vel ogsaa give ham Skyld for de forskjellige Indbrud...

— Jeg beder Dig ikke spotte derover, svarede Eugenie alvorlig. Min Overbevisning vil Du ikke forandre derved.

— Og nu vil Du fortsætte denne Komedie?

— Jeg er fast bestemt derpaa. Det er mig kjært, at han reiser bort om kort Tid, derved vinde vi friere Hænder. Siig ham derfor, at jeg endnu ikke kan bestemme mig til at give ham et afgjørende Svar; men det vil glæde mig at se ham igjen i Köln. Indtil da haaber jeg at være kommen Maalet nærmere; saa snart jeg har Beviser, vil jeg gjøre Angivelse derom for Retten.

— Og naar Du nu faaer Bevis for, at Du har taget feil?

— Saa vil jeg ligefrem erklære Herr Winter, at jeg ikke gjengjælder hans Kjærlighed og ikke kan give min Haand bort uden mit Hjerte.

— Altsaa ægte ham vil Du under ingen Omstændigheder?

— Nei, paa ingen Maade.

Papa Riedel rystede betænkelig paa Hovedet; denne Beslutning syntes dog ikke at behage ham, men han kjendte tillige sit Barns Karakterfasthed, og Eugenie maatte jo selv bedst vide at vurdere sin Lykke.

Tjenestepigen traadte i samme Øieblik ind og afbrød Samtalen, idet hun meldte en fremmed Herre, der ønskede at tale alene med Riedel.

Eugenie forlod sin Fader, og strax efter traadte den Fremmede ind.

Det var en høi, mager Herre, allerede en Del tilaars; simpelt, borgerlig klædt; hans Træk vare skarpe; hans Blik gjennemtrængende og iagttagende. Riedel antog strax den Fremmede for en reisende Skuespiller, der vilde klage ham sin Nød og bede om en Tærepenge, hvorfor han ogsaa greb i Lommen; men den Fremmedes spodske Smil bevægede ham dog til foreløbig at afvente en mere direkte Henvendelse.

— Jeg seer, De holder mig for en Tigger, sagde den Fremmede med dæmpet Røst. Det er mig kjært; thi jeg tør deraf slutte, at jeg har gjort det samme Indtryk paa Deres Tjenestefolk, og det har netop været min Hensigt. Vi ere jo alene, og vor Samtale lader sig forhaabentlig ikke belure?

— Med hvem har jeg den Ære? spurgte Riedel med voxende Forbauselse.

— Ferdinand Hagen, for Øieblikket Træhandler; men ellers ansat ved Kriminalpolitiet. Jeg beder Dem ikke ængstes, De skal strax høre, hvad der fører mig til Dem. De tillader vel, at jeg tager Plads?

Helt forvirret og maalløs af Forbauselse pegede Riedel paa en Stol, hvorefter han tog Plads lige overfor Embedsmanden.

— Jeg maa først og fremmest bede om den strængeste Taushed, vedblev denne. Der er i den sidste Tid indløbet adskillige Klager over Usikkerheden i denne By, og dette har foranlediget mit Komme hertil. Jeg har indfundet mig her hos Dem for at faae nogle Spørgsmaal besvarede i Retning af det her sidst forøvede Indbrud. Af den temmelig udførlige Protokol, der er optaget derover, fremgaaer det, at Tyveriet er begaaet under den Fest, De gav.

— Javel, det er min bestemte Antagelse.

— Af alle Angivelser fremgaaer det, at Tyven maa have givet sig god Tid og har været fortrolig med Deres Hus' Indretning; jeg forstaaer derfor aldeles ikke, hvorledes man kan antage, at en om-

løbende Vagabond skulde have forøvet Indbruddet. En saadan Fyr havde grebet det Første, det Bedste og skyndt sig bort; han havde neppe givet sig Tid til at bryde Sekretæren op og saa ovenikjøbet belæsset sig med alt Sølvtøiet i Kjøkkenet. Jeg betvivler i det Hele taget, at det har været muligt for een Mand at bære det Altsammen bort.

— Jeg har antaget det Samme, bemærkede Riedel tankefuld.

— De har udtalt, at Tjenestepersonalet ere ærlige Folk?

— Ja fuldstændig, paa dem kan der ikke kastes nogen Mistanke.

— Og Fru Heß? spurgte Hagen med skarp Betoning.

— Hun er en fattig Kone, der aldrig er sagt et ondt Ord om, svarede Riedel med et Skuldertræk. Desuden er hendes Mand Politibetjent.

— Men hun sov her om Natten?

— Ja, naturligvis!

— Naa, jeg beder Dem endnu engang om Taushed, selv lige overfor Deres Familie.

Med disse Ord reiste han sig, og da Tjenestepigen aabnede Døren for ham, mønstrede hun ham med et ringeagtende Blik, hvori der speilede sig en umiskjendelig Mistanke.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

De australske Vine have nu allerede naaet et saadant Navn, at Forbrugerne neppe længer ville trække paa Næsen ad dem; men vi tør dog ikke foreholde vore ærede Læsere følgende Historie. Nogle sorte Indfødte aflagde et venskabeligt Besøg hos en jagtdrivende Kolonist. Han vidste, at de ventede at blive beværtede med en stiv Grog, men hans Forraad var sluppet op. Han gav dem da en halv Flaske stærk Eddike, og de begyndte strax at drikke. Efter det første Glas sagde Ordføreren, ikke uden temmelig fordreiede Ansigtstræk, meget høflig:

— Denne Drik meget godt! Har ofte drukket den! Kjender godt... denne Kolonialvin!

Humor.

Han trykkede hendes fine Haand i sin; han lovede at beskytte hende mod Solens Brand og Verdens vilde Storme. Hun løftede sine smukke Øine imod ham, aabnede sine rosenrøde Læber og sagde:

— En Paraply vilde gjøre samme Nytte!

Logogrif.

7 8 6 4 9
Min Hjælp Du ofte have maa;
Naar det gjælder i Høiden op at naae.

5 2 3 4 9
I mit Maal er selv Smaabørn tidt bevandret,

2 6 7
Medens jeg deres Unoder har forandret.

7 8 6
Her bedre man gaaer, end man kan age.

5 3 4 9
Mig Slikmunden neppe kan nænne at vrage.

1 2 3 4 5 6 7 8 9
Endnu jeg straaler bemalt og beslaaet
Skjøndt en Tid jeg var helt af Mode gaaet.

Rudolff Weichmann.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 31:

Kniv—Vink—Vin.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Cola di Rienzi, Otto Schmidt, Mimre Lund, Fra Miraculo, Peter Sillery, Konditoren i Buddinge og Skræderen i Gladsaxe, Otto Carlsberger, Vips, C. G. Skov, Oversætteren ved Knippelsbro, Flik og Flok, Nabokineser, 9—4, En Petroløse i Helsingør, Andrea Adolf, Svend Tumling, En gammel Gaadelæser, Magister Hummerklo, Kamilletheodor, Thekla Vallensbæk, Fuglefængeren, Kaptain Hatteras, W. og O. Borregaard og En Billardspiller.

Logogrif i Nr. 25 endvidere af: Mortepumpen i Stavanger.

Karade i Nr. 29 af: De to Mandals Krokodiller.

Karade i Nr. 30 af: Chr. Andresen, Cola di Rienzi, Tillemo'er fra Randers og August Frantzen.

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand".**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 34. 10 Øre. 2den Aargang.

Hogarths Politiker.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

6te Kapitel.

Det første Møde.

Det var en Ugestid senere, at Prindsen atter sad flittigt i sit Værelse og studerede, da det igjen bankede paa Døren, og Harry paa hans „Kom ind!" viste sig.

— Jeg har en Hilsen og en Anmodning til Dem fra min Fader, Deres keiserlige Høihed, begyndte han.

— Som jeg føler mig overbevist om, at det vil være mig en kjær Pligt at opfylde, ifald det da staaer i min Magt.

— Min Søster kom hjem igaar.

— Ah!

— Og i den Anledning har vi et lille Pick-nick (Aftenselskab) imorgen Aften. Min Fader er nu ingen Ynder af mange Ceremonier.

— Som det sømmer sig en dygtig Artilleri-officier.

— Derfor har han bedet mig om uden Omstændigheder at spørge Prindsen, om De vil gjøre os den Ære at deltage i Selskabet imorgen Aften. Jeg skal da have den Fornøielse at præsentere Dem for min Søster, ifald De tillader.

— Tillader, siger De! Intet skal være mig kjærere, end hvis De vil gjøre mig den Ære. En Datter af Deres Fader og en Søster til Dem, kjære Harry, føler jeg mig overbevist om, maa det altid være en Glæde at gjøre Bekjendtskab med.

Aftenen kom, og en Del af Selskabet var alt samlet hos Kapitain N., da Tjeneren meldte:

— Hans keiserlige Høihed, Prinds Louis Napoleon!

Harry gik sin høie Gjæst imøde og ønskede ham Velkommen, hvorpaa Prindsen hilste paa Værten og det øvrige Selskab, der for Størstedelen bestod af gamle Bekjendte og tildels Kammerater, der Alle som En vare ham venlig sindede.

— Og tillad mig saa, min Prinds, at forestille Dem min Søster Elisabeth, der glæder sig til at gjøre Deres Bekjendtskab.

Med disse Ord førte Broderen en ung Dame af en blændende Skjønhed frem ved Haanden.

Hun neiede dybt, idet et venligt Smil spillede om de ungdommelige Læber.

Prindsen førte sin høire Haand til Hjertet, idet han dybt bukkende gjorde Skjønheden sin ærbødige Hylde**.

Efter nogle faa ceremonielle Ord førte han hende til en Stol, ved hvilken han, trods hendes Paastand paa at tage Plads ved hendes Side, i nogen Tid blev staaende, idet han ikke forgæves bestræbte sig for at fængsle hendes Opmærksomhed.

Aftenen forløb saa behagelig som muligt, og Elisabeths blaa Øine under de tætte, sorte Øienbryn spillede en ikke ganske ringe Rolle i Prindsens Drømme, da han omsider kom til Ro henad Natten, efterat Selskabet ved Dands og livlig Samtale havde tilbragt flere behagelige Timer sammen.

Nogle Dage senere skulde Ballet finde Sted.

Aftenen før lod Prindsen den gamle Henry Wreadthers kalde til sig.

Henry Wreadthers var et Slags Husinventarie paa Kadetakademiet. Han fungerede tilligemed adskillige andre gamle Soldater som et Slags Oppasser for de unge Herrer.

Henry havde nemlig været Soldat; blandt Andet havde han i mange Aar gjort Tjeneste i Indien, men nu havde han alt udtjent for længe siden, og paa Grund af sin gode Opførsel var han bleven ansat her i Woolwich, hvor han paa en vis Maade havde sine kronede Dage, vel lidt som han var af Høie og Lave. I sine unge Aar havde han været med ved Waterloo under Wellington, men det forhindrede ikke den høihjertede Prinds i at sætte stor Pris paa den gamle Soldat, især da han kunde fortælle ham saa mange Historier om hans store Onkel —, han havde nemlig staaet under Hudson Lowe, Fangevogteren paa St. Helena, og han havde i sin Tid gjort Honnør ved Begravelsen fra Longwood, da Keiseren døde der.

Det var paa en vis Maade en historisk Personlighed, den samme Henry Wreadthers!

— Hvad befaler Deres keiserlige Høihed? spurgte Henry, da han traadte ind til Prindsen, som havde kaldt ham.

— Hør engang, Henry! Du kjender jo Regent Street inde i London?

— Det forstaaer sig, Deres Høihed.

— Kjender Du ogsaa Blomsterhandleren Pearce?

— Ja, hvem kjender ikke ham?

— Vel! Kan Du saa tidlig imorgen tage ind til London og der hos Pearce faae mig en Balbuket til en ung, udmærket smuk Dame —; det maa Du hilse fra mig af og sige?

— Det skal jeg!

— Roser i Massevis —, det er Skjønhedens Blomst! og Violer, ifald han kan skaffe dem —, det er Napoleonidernes!

— Jeg skal gjøre mit Bedste, min Prinds!

— Og saa maa Du være tilbage inden Kl. 12.

— Jeg skal tage afsted med det første Tog, og er der en eneste Viol i hele London, saa skal den

være her muligvis med flere Sødskende Kl. 11 i det seneste.

— Tak, Henry Wreadthers! Saa stoler jeg paa det. Godnat, min Ven!

Efterat han havde faaet en Banknote til dermed at bestride Omkostningerne ved Expeditionen, traadte Henry af med militær Honnør; men Prindsen gik længe op og nedad Gulvet og tænkte paa, hvorledes en Provencerose kunde tage sig ud i en ravnsort Haarfylde og en Buket Violer paa Brystet af en hvid Kjole.

Allerede før Kl. 9 næste Morgen bankede den brave Henry Wreadthers paa Prindsens Dør, traadte ind og presenterede ham en nydelig Buket, hovedsagelig bestaaende af Roser, Myrther og Violer.

— Tak, tusind Tak, brave Henry! udbrød Prindsen henrykt. Men hvorledes har Du dog baaret Dig ad med at komme saa tidlig her tilbage?

— Jo, Deres keiserlige Høihed! jeg skal have den Ære at fortælle Deres keiserlige Høihed, at jeg, for ikke at komme i Agterhaanden med Bestillingen, tog ind til London igaar Aftes. Man skal nu aldrig opsætte til idag, hvad man kan gjøre imorgen, det har nu altid været mit Bestik!

— Ikke opsætte til idag, hvad man kan gjøre imorgen! udbrød Prindsen leende.

— Jeg mener... det var jo begribeligvis en bagvendt Passiar! — man skal ikke opsætte til idag, hvad man kan gjøre igaar.

— Det er ganske rigtigt, gamle Henry! forudsat at man kjender Ordren Dagen iforveien.

— Begribeligvis! og da jeg nu gjorde det, saa svippede jeg ind med det sidste Tog, fik fat i den blomstrende Butik og afleverede min Ordre, og det var meget fornuftigt!

— Det betvivler jeg slet ikke.

— Havde jeg ikke baaret mig saadan ad, Deres keiserlige Høihed, saa havde der ikke vanket Violer paa Morgenstunden. Roser var der nok af, men Violerne er ikke saadan at faae fat i!

— Violerne! — Ak nei! min yndige Blomst, min Slægts Vaabenmærke!

— Nu har De dem, Deres keiserlige Høihed! og jeg haaber, de er tilpas. De lugter ganske delikat!

Prindsen takkede endnu en Gang hjertelig den gamle Soldat, idet han rundelig betænkte ham for hans Iver.

Da Soldaten var gaaet og Prindsen havde spist sin Frokost, gjorde han et meget omhyggeligt Toilet, efterat han dog først havde delt den meget store Buket i to mindre, men derfor dog lige smagfulde Halvdele, den ene hovedsagelig bestaaende af Roser, den anden derimod mest af Violer.

Nogle faa Violer satte han i Knaphullet paa sin sorte Kjole, derpaa trak han sine Handsker paa, kastede et sidste Blik i Speilet, tog Rosenbuketten og gik paa Visit.

Og hvem gjaldt saa monstro Formiddagsvisiten?

7de Kapitel.

Kadetbal i Woolwich.

Da vi ikke agte at spænde Nogens Nysgjerrighed altfor stærkt paa Pinebænken, kunne vi ligesaa godt først som sidst fortælle, at Prindsen fem Minuter, efterat han var gaaet ud af sin egen Gadedør, stod udenfor Kapitain N.'s, hvor han bankede paa med Dørhammeren.

En Tjener viste sig, og efter et dybt Buk for den høibaarne Gjæst fjernede han sig for at melde Prindsen, da Døren i det samme aabnedes, og Harry kom springende ud.

— Kjære Ven! udbrød Prindsen; jeg kommer dels for at gjøre min skyldige Takkevisit for den udmærkede Aften forleden og dels af en mere egoistisk Grund.

— Vær uendeligt velkommen, kjære Prinds! og er det saa tilladt at spørge om den egoistiske Grund?

— Ja, den vilde jeg egentlig helst betro Deres Frøken Søster, hvis hun da ikke er altfor optaget af sit Toilette til i Aften.

— Nu, lidt Tid har hun vel nok tilovers, især da det lader til at dreie sig om en Hemmelighed, som hun skal delagtiggjøres i.

Kapitainen kom nu til, og kort efter indfandt den unge Dame sig i et smagfuldt Morgentoilette.

— Jeg haaber ikke, yttrede Prindsen, idet han gik den smukke Pige imøde, at De vil anse mig for paatrængende, min Frøken, naar jeg i Anledning af Ballet i Aften beder Dem modtage denne lille Buket.

— Den nydelige Buket! — Nei, tusind Tak!

— Hvor det glæder mig, at De ikke tager mig min Dristighed ilde op. Det giver mig Mod til at gaa et Skridt videre.

— Se, se! sagde Kapitainen smilende. De er dristig, min Prinds.

— Herr Kapitainen maa ikke tage mig det ilde op.

— Naa, lad høre! Gaa De videre! Lykken hjælper den Kjække!

— Tør jeg tro Deres Herr Fader, min Frøken?

— Jo, ganske sikkert!

— Tør jeg udbede mig en Dands paa For-

haand? Vilde jeg vente til i Aften paa Ballet, kunde jeg vist let komme for sent.

— De troer, at der vil blive en saadan Rift om min Søster? sagde Harry synligt smigret.

— Ja! sagde den Adspurgte kort og bestemt og med et saadant Inderlighedens Udtryk i de dybe Øine, at Elisabeth uvilkaarligt rødmende slog Blikket til Jorden.

— De har endnu ikke svaret mig, Frøken! vedblev han.

— Jeg takker Dem for den Ære, Deres keiserlige Høihed viser mig. Behag selv at vælge en Dands —, kun til første Dands og Borddands er jeg engageret af min Broder.

— Maa jeg da udbede mig anden Dands?

— Med Fornøielse! Jeg skal strax føre Dem ind i min Balbog.

Glædestraalende bukkede Prindsen til Tak, og kort efter tog han Afsked, for, som han sagde, ikke at forstyrre den unge Dame i Forberedelserne til Ballet.

— Og til den Ære, De har vist mig, tilføiede Elisabeth neiende.

Ballet var i fuld Gang i Akademiets straalende Festsal.

Lysekronerne funklede, og Lampetternes Billeder kastedes tilbage fra de store Speile, som fra Damernes Diamanter, af hvilke de skjønneste vare indsattede i mørke Øienbryn.

Glimrende Uniformer saaes overalt. Det var jo Stiftelsesfesten, der altid overværedes af en Mængde høie Officerer.

Denne Aften havde selve den Overstkommanderende for hele Hæren, Dronningens Fætter, Hertugen af Cambridge, indfundet sig, og Alt var derfor opbudt for at gjøre Ballet saa elegant som muligt.

Dronningens Navnetræk, dannet af Roser paa Laurbærgrund, smykkede Salens ene Endevæg, medens Englands Vaaben tronede i den anden. Faner og Emblemer dækkede sammen med Gran og Laurbær de to andre Sider.

Men selve den glade Ungdom var dog den smukkeste Pryd. De unge Damers smilende Aasyn kappedes med de smaa og store Kadetters fornøiede Blik om at synge Hymner til Glæden.

Keiserprindsen var ikke den mindst Glade, især i det Øieblik, da han gjenkjendte en af sine Roser i Elisabeths mørke Lokker og Violerne ved hendes Barm.

Selv var han iført en skarlagensrød Uniformsfrakke, der sluttede tæt om hans smukke, ranke Figur.

Ingen Ordner prydede hans Bryst; kun Faderens Yndlingsblomst, Violen, saaes i et af Knaphullerne.

Han var midt i anden Dands, og han dandsede med Elisabeth.

Hendes triumferende Glæde over den, hun dandsede med, og hans Henrykkelse over at bevæge sig Side om Side med den yndige Pige, forhøiede begges Skjønhed paa hemmelighedsfuld Maade.

Prindsen havde just ført sin Dame til Sæde, da dennes kvindelige Nysgjerrighed fik Overhaand, og hun udbrød:

— De bærer ikke nogen Orden paa Deres Bryst paa en saadan Aften, Deres keiserlige Høihed?

— Nei, det gjør jeg aldrig.

— Er det ubeskedent at spørge Dem om Grunden?

— De Ordner, jeg har, har jeg kun paa Grund af min Fødsel. Jeg vil vente med at bære Ordner, til jeg har fortjent dem. Nu bærer jeg kun Violen, min Faders og min elskede Moders kjæreste Blomst. Den er et Vidne om min Kjærlighed til dem, og denne Kjærlighed er, det vover jeg at tro, det bedste Smykke for en Søn. Det opveier Alverdens Storkors!

Han saae ned paa sine stakkels Violer; de vare alt visnede, medens Elisabeths duftede lige friske ved den jomfruelige Barm.

Han saae misundelig til disse Blomster; hun opfangede hans Blik, og en Villie, der var stærkere end hendes, tvang hende til at skille nogle enkelte ud af sin Buket og række ham dem „istedetfor de visne —, for hans Moders Skyld.“

— Tak, o Tak, Frøken!

Han kyssede ubemærket Blomsterne, og ved første givne Leilighed havde han gjemt dem ved sit Bryst.

— De skulle ikke visnede falde til Jorden og trædes i Støvet! sagde han til sig selv.

Dandsen var forbi, og Prindsen førte sin Dame til hendes Plads, takkede hende og stillede sig bag hendes Stol.

Foreløbig ønskede han ikke at dandse med Andre.

Broderen havde dog lagt Mærke til hin paafaldende Scene; han nærmede sig derfor hurtig, indlod sig i en Samtale og fik Prindsen, der aabenbart var forelsket til op over begge Ørene, trukket med sig.

Selv af den nobleste Prinds kan selv den uskyldigste Dame meget let blive kompromitteret ved en altfor vidt dreven Opmærksomhed!

Ballet gik imidlertid sin muntre Gang, Borddandsen var forbi og Kotillonen begyndte.

Keiserprindsen stod som i Drømme opad en

Pille og saae paa de Dandsende eller rettere sagt paa en eneste af dem Alle —, hendes Navn er det overflødigt at nævne.

Som han saadan stod, lød pludselig en listig Røst i hans Øre.

— De sagde før, Deres Høihed, at De kun vilde bære Ordener, naar De havde fortjent dem.

— Ja, og det fastholder jeg.

— Men naar jeg nu dekorerer Dem med denne Kotillonsorden, vil De saa heller ikke bære den?

— Jo, men jeg vil ogsaa fortjene den, sagde han henrykt, idet han greb Elisabeth om den smække Taille og dandsede ud med hende. Og her er selve Arbeidet jo tilmed en dobbelt Belønning, tilføiede han.

Da Turen var endt og han førte sin Dame hen til hendes Kavaler, spurgte han:

— Nu at haabe paa en Dands til, vilde vel være baade forgæves og ubeskedent.

— Ikke ubeskedent, men forgæves! Hele mit Kort er besat.

— Ogsaa til de mulige Extravalse?

— Nei! men vi tage vist hjem forinden.

— Naar De vilde lægge et godt Ord ind hos Deres Papa for den første Extravals, saa skal jeg sørge for, at en saadan bliver dandset, forudsat at jeg maa føre den op med Dem.

Rødmende af Glæde hviskede Elisabeth „Ja!" tegnede „Napoleon" i sin Balbog, og da hun viste sin Fader sit Engagement, kunde han ikke modstaa sin smukke Datters bedende Stemme.

Og saa opførte Keiserprinds Louis Napoleon med Miss Elisabeth N. første Extravals paa Kadetballet i Woolwich, i det Herrens Aar 1874.

Men hendes Broder — saa meget han end satte Pris paa Prindsen som brav Kammerat og saa vel han end vidste, at han var en i alle Henseender hæderlig og loyal Karakter — lod slet ikke til at sætte Pris paa Søsterens Lykke.

(Fortsættes.)

Hogarths Politiker.

Det Billede, vi idag bringe vore ærede Læsere, gjengiver et af den berømte engelske Maler William Hogarths Stykker: „Politikeren".

Hogarth levede i Begyndelsen af forrige Aarhundrede; han døde 1764. Da hans mangfoldige Billeder, med deres lunefuldt gjengivne Figurer, ere udbredte i mangfoldige Stik og Træsnit, er han maaske en af de bekjendteste engelske Kunstnere.

Den ivrige Avislæser, der ordentlig har sat sig tilrette paa sin Stol, som om han ikke vilde lade sig rokke derfra, førend han har fordøiet hele sin Avis med dens Krigsefterretninger og Krigsspaadomme, er mesterlig gjennemført.

Af sand komisk Virkning og betegnende for hans Iver er det, at Maleren har ladet ham tage Lyset ud af Stagen for bedre at se og lader ham tænde Ild i sin Hat uden at forstyrres i sine politiske Betragtninger.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Saa snart den Fremmede havde forladt Villaen gik han ubemærket hen til Raadhuset, hvor Borgermesteren ventede ham.

— Jeg er nu temmelig sikker i min Sag, sagde han; men jeg frygter alligevel for ikke at kunne gaa saa energisk frem, som jeg gjerne kunde ønske, og som det vel er nødvendigt.

— Men hvem antager De da for Gjerningsmanden? spurgte Borgermesteren.

— Politibetjent Heiß og hans Hustru.

— Under alle Omstændigheder?

— Javel, jeg har forhørt mig hos Generalen, hos Fru Majorindens Pige og Herr Riedel. Jeg gjentager, det er min faste Overbevisning, at kun dette nette Ægtepar kan have begaaet Indbrudet paa alle tre Steder.

— Det kan jeg dog ikke tænke mig. Heiß har aldrig tilladt sig store Udgifter, og selv om han just ikke altid var ædru, saa kunde man dog stedse finde ham paa sin Post. De have ingen Børn, og de kunde godt slaa sig igjennem, lige som Konen har fortjent en Del som Vaagekone, afseet fra hendes Kvaksalveri, der jo ogsaa af og til maa have indbragt Noget.

— Hvor længe har Manden været i denne Stilling? spurgte Hagen rolig.

— I tyve Aar!

— Hvorledes lyde hans Vidnesbyrd?

— Jeg tør just ikke paastaa, at de lyde ganske fordelagtig, og havde jeg været Borgermester dengang, vilde jeg neppe have antaget ham. Imidlertid har han i disse tyve Aar egentlig aldrig gjort sig skyldig i Noget, der kunde give Anledning til en Opsigelse.

— Men han er dog for nylig bleven opsagt!

— Fordi han er bleven for gammel.

— Men denne Opsigelse er dog ikke skeet efter hans eget Ønske og Villie, sagde Opdagelsesbetjen-

ten, og han er da bleven foranlediget til at sørge for sin Fremtid. Iøvrigt er der ogsaa tidligere hændet adskilligt, som er gaaet ustraffet hen, fordi Gjerningsmanden ikke er blevet opdaget. Hvoraf kommer det, at Heis i intet af disse Tilfælde har kunnet paagribe Forbryderne? Efter hans Udsagn skulde det altid have været omreisende Landstrygere, hvad jeg imidlertid vanskelig kan gaa ind paa, da saadanne Folk netop gjerne pleie at falde i Hænderne paa Politiet. Jeg tør forsikkre Dem, at alle disse Forbrydelser ere udførte med den største Grad af Overlæg; man har baade givet sig Tid til at lægge Planen og udføre Forbrydelsen, lige som hele Rovet nu ligger i forsvarligt Skjul.

— Jeg kan saa godt forstaa, at De holder fast ved denne Mistanke, yttrede Borgermesteren; men jeg troer dog, at De vil spilde Deres Tid til ingen Nytte. Heis har ikke Mod til at begaa slige Misgjerninger, og det vilde allerede for længe siden være kommet til Syne, om han havde beriget sig paa denne Maade. Han vilde være bleven ødsel og have gjort sig Livet behageligt, han havde allerede taget sin Afsked...

— De større Tyverier ere først skete i den senere Tid og netop efter Opsigelsen, faldt Hagen ham i Ordet. Han vil rimeligvis først omsætte det røvede Gods, naar han har forladt denne By for stedse.

Borgermesteren blev siddende et Dieblik hensunken i Tanker; han kunde ikke nægte, at der var meget sandsynligt i disse Paastande.

— Og hvad har De nu i Sinde? spurgte han.

— Helst vilde jeg strax foretage en Husundersøgelse; men Sagen har ogsaa sine Betænkeligheder. Manden boer her i Raadhuset, ikke sandt?

— Ja!

— Og dette store Hus frembyder sikkert mange gode Skjulesteder, hvor det nette Ægtepar kan have gjemt Kosterne saa godt, at vi ikke ville opdage dem, medens en frugtløs Husundersøgelse kun vil tilintetgjøre ethvert senere Forsøg. Jeg maa bede Dem endnu engang forhøre Politibetjenten om disse sidste Tyverier, maaske jeg da ubemærket kan overvære Forhøret. Spørg ham, hvor han har været hine tre Nætter, og hvad han har gjort for at paagribe Tyvene. Dernæst maa baade han og hans Hustru iagttages skarpt; især maa der passes godt paa, om han sender Noget bort, eller om han gjør sig Ærinder hen, hvor han ikke har Noget at bestille. Jeg skal imidlertid ikke ligge paa den lade Side, i min Egenskab som Træhandler finder jeg vel nok Leilighed til at komme i nærmere Berøring med Politibetjenten.

— Hvis De ønsker det, kan jeg let hjælpe Dem dertil. Jeg skal sende Manden hjem til Dem. Da De foregiver, at De vil nedsætte Dem her for længere Tid, saa giver det mig tilstrækkeligt Paaskud til at sende Dem en Anmeldelsesformular og andre Papirer.

— Godt, jeg antager ikke, det vil falde mig vanskelig at vinde Mandens Fortrolighed. Naar vil De forhøre ham?

— Imorgen Kl. 10.

— Det er godt. Endnu Et, De kjender sikkert en Fru Klara Brinkmann, der boer her i Byen?

— Ja vist, hun er Enke efter en Skovrider, der for en femten Aar siden enten blev myrdet eller selv tog Livet af sig.

— Tør man betragte hende som et paalideligt Vidne?

— I hendes egne Anliggender? spurgte Borgermesteren forbauset. Nei! Hun lider af en fix Idee, idet hun troer at kjende sin Mands Morder og betegner som denne en anseet Herre, der er hævet over enhver Mistanke. Vil De vide noget nærmere derom, saa skal De blot henvende Dem til Doktor Bitter. Han paastaaer, at hun er forrykt.

— Hm! Vi faae jo se. I nogen Tid har der opholdt sig en Doktor Bruno Winter her; har De lært ham nærmere at kjende?

— Ja vist, det er en meget kundskabsrig Mand, han har seet og oplevet meget og optræder desuden særdeles beskedent.

— Saa var der ogsaa en vis Herr Felsing her.

— Som for kort Tid siden omkom paa en Seiltur.

— Rigtig, hans Lig blev senere fundet i Floden.

— Jeg har indsendt en Protokol over Ligsynet.

— Jeg har læst den. Jeg fandt Doktor Bitters Navn derunder og en Rentier Görners.

— Vil De nøiagtig vide, hvad der er gaaet for sig ved Ligsynet, bemærkede Borgermesteren leende, saa behøver De blot at spørge Görner. Han glemmer ikke den ringeste Bagatel; men tag Dem iagt med at forraade ham den mindste Hemmelighed, han forstaaer aldeles ikke at tie med Noget.

— Hvor træffer jeg ham?

— I Hotel „Solen".

— Men for at komme tilbage til Doktor Winter, hvad er Deres Mening om ham? Troer De, at han er i Besiddelse af Formue, eller er De tilbøielig til at anse ham for en Lykkeridder?

Borgermesteren trak paa Skuldrene.

— Jeg er ikke i Stand til at fælde nogen Dom derover, svarede han undvigende. Doktor

Winter er oprindelig kommen hertil for at underrette General Stendal om Sønnens Endeligt; han er da forbleven her i længere Tid, og man vil vide, at han staaer i Begreb med at ægte Fabrikant Riedels Datter. Hans Formuesomstændigheder ere mig aldeles ubekjendte, men han maa i hvert Fald være i Besiddelse af Penge, siden han saa længe har kunnet bo her paa Hotellet.

Opdagelsesbetjenten havde imidlertid reist sig op og stak sin Noterebog i Lommen.

— Jeg vil altsaa komme igjen imorgen for at overvære Forhøret, sagde han. Jeg nærer et tillidsfuldt Haab til, at det skal lykkes mig at løse disse mørke Gaader og berolige Byens Borgere.

Med disse Ord fjernede han sig og begav sig tilbage til „Solen", hvor han havde leiet sig ind.

Bruno Winter blev ikke lidt overrasket, da han ved Hjemkomsten fra Riedel fandt en Stævning, der tilsagde ham samme Dags Eftermiddag Kl. 3 at indfinde sig paa Kredsdommerens Kontor.

Hvad vilde Retten ham?

Görner, hvem han meddelte Sagen, kunde lige saa lidt give ham nogen Oplysning derom; brændende af Nysgjerrighed skyndte han sig ind i Vinstuen, hvor han vidste, at han paa denne Tid kunde træffe Dommeren.

Han naaede imidlertid ikke sit Maal; hans mangfoldige Spørgsmaal blev mødte med det lakoniske Svar, at Embedshemmeligheder turde man ikke aabenbare.

Embedshemmeligheder! Det lød jo næsten, som om man vilde indlede en Kriminalundersøgelse imod Doktoren!

Bruno Winter lo ad denne Formodning, da Görner meddelte ham den ved Middagsbordet, og Rentierens Opmærksomhed blev snart henledet paa Træhandleren Hagen. Justus Görner hvilede ikke, førend han havde faaet Alt at vide om denne hos Hotelværten.

Han indledede nu en Samtale med Træhandleren, der ganske fortrinlig spillede sin Rolle som en jævn Forretningsmand, og da Bruno Winter, dreven af en vis indre Uro, snart forlod Bordet, saae Hagen Leilighed til at rette forskjellige Spørgsmaal til Görner, altsammen til dennes store Fornøielse.

Paa Slaget Tre traadte Bruno Winter ind i Dommerens Kontor, og den Hoflighed, hvormed han blev modtaget, gjorde strax et beroligende Indtryk paa ham.

— Jeg har faaet det Hverv at rette en Del Spørgsmaal til Dem, begyndte Dommeren. Tør jeg bede Dem tage Plads. Protokollen over Deres Ven Felsings ulykkelige Død er bleven mig tilsendt; de retslige Former maa jo ske Fyldest.

Winters Blik streifede speidende om i det lille og lave Værelse; han lod det et Øieblik hvile paa den paa Klem staaende Dør ind til Sideværelset og hæftede det derpaa forventningsfuldt paa Dommeren, der bladede i en Pakke Aktstykker.

— Jeg veed ikke ret, i hvilken Forbindelse jeg kan staa dertil, svarede han med et Skuldertræk. Det er jo allerede fremgaaet af Ligsynet, at her foreligger et Ulykkestilfælde og ingen Forbrydelse; dermed synes jeg den Sag maa være afsluttet.

— Dog ikke ganske, sagde Dommeren rolig. Herr Felsing var jo, som De paastaaer, Deres Ven, hvem De har lært at kjende i Wien. Efter Deres Udsagn skal han have været ganske ubemidlet og saa godt som levet af sine Venners Naade. Hvad kunde da vel egentlig bevæge ham til at begive sig hertil?

Et spodsk Smil gled hen over Doktorens Ansigt.

— Lad os ikke tale ondt om de Døde, sagde han; men siden De ønsker at behandle dette Æmne saa grundig, bliver jeg vel ogsaa nødt til at besvare Deres Spørgsmaal grundig.

Tilsyneladende ganske rolig vedblev Bruno Winter derpaa:

— Min Ven Felsing var hvad man i daglig Tale kalder en Lykkeridder, men under alle Omstændigheder et elskværdigt Menneske, hvem man havde let ved at tilgive hans Feil og Svagheder. Allerede i Wien sagde han til mig, at det maatte være hans første Opgave at gjøre sin Lykke ved et rigt Giftermaal; Noget han ikke kunde tænke paa at gjennemføre i sin Fødeby, men snarere et Sted, hvor Ingen kjendte ham eller kunde efterforske hans Forhold. Jeg maatte allerede dengang laane ham en mindre Sum for at hjælpe ham ud over en øieblikkelig Forlegenhed; som Følge deraf vedblev vi at staa i Brevvexel med hinanden. Jeg anede mindst, at han skulde komme hertil, men da det alligevel skete, havde jeg ikke Andet at gjøre end at tage venlig imod ham. Herr Riedels Søn indførte ham i sin Familie, og der gik kun faa Dage, inden Felsing var overbevist om, at det vilde være ham let at vinde Frøken Riedels Haand og Hjerte. Jeg brød mig ikke synderlig om hans Planer, som jeg havde kunnet krydse ved et eneste Ord; jeg lod ham gaa sine egne Veie, og da vi hin ulyksalige Aften forlod Riedels Villa, troede jeg af Felsings opromte Munterhed at kunne slutte, at han havde nærmet sig sit Maal betydelig.

— De gik langs med Rhinen? tog Dommeren tilorde. Efter hvad De tidligere har udsagt, havde Felsing drukket formeget?

— Formeget? Det vil jeg ikke paastaa!

— Lad os altsaa sige, at han befandt sig i en løftet Stemning. Hvem gjorde Forslaget til at seile?

— Det gjorde han!

— Og De?

— Jeg gjorde ham opmærksom paa det Taabelige i dette Forehavende, men han lo ad mine Advarsler.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

— Ah, Deres Naade, yttrede Lord Palmerston en Dag til den smukke Hertuginde af Sutherland, Deres Skjønhed overvinder Tiden!

— Og tilsidst overvinder Tiden alligevel Skjønheden! sukkede Hertuginden.

Heinrich Heine fik, medens han laa paa sit Yderste i Paris, Besøg af en Ven, just som to Sygepleiersker bar ham over i en anden Seng.

— Hvorledes gaaer det Dig? spurgte Vennen.

— Rigtig godt, svarede Heine, som Du seer, bære Damerne mig endnu paa Hænderne!

Humor.

En Sagfører i Ny York opførte blandt Andet paa sin Regning:

„For at sidde oppe om Natten og overveie Deres Sag: 4 Dollars."

En Neger stod for Retten som Vidne, og Dommeren spurgte ham, om han nu forstod Betydningen af Eden.

— Jo vist, min Herre, svarede den sorte Statsborger. Hvis jeg sværger paa en Usandhed, bliver jeg hængende i det!

— Tør jeg byde Dem en Cigar?

— Nei tak, jeg er holdt op at ryge.

— Hvor længe er det da siden?

— Et Par Minutter!

Gaade.

Jeg pranger med Blomster, saa deilige blaa,
I Høst gjennem Ilden jeg Stakkel maa gaa,
Dog siden jeg bliver en Del af din Dragt;
I mig bliver ogsaa i Graven Du lagt.

Viggo & Oskar Borregaard.

Rebus.

$\frac{\text{Tøi}}{\text{R}}$ 1 1

M. & S.

Opløsning paa Sammensat Gaade i Nr. 32:

Tivoli.

Rigtig opløst af: Bissi Bassi, Madam Brun, Onkel Søren i Maaløv, Gaaden fra Bagergade, Søstrene Kolonade og Raffinade, Peer Spyspring, Den forsorne Sorenskriver, Ambrosia Nektarsen, Krampeter, Bummelum, Jakob Evenstrup, Hægte og Malle, Messr. Boston og Whist, Komfaldira, Skjøn Anna, Augusta Høst, Farimageren og Mussi.

Karade i Nr. 30, Gaade i Nr. 31 endvidere af: Rudolff Weichmann.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Ved Leilighed maaske.

Chr. Andresen: Tak, skal blive benyttet snarest.

Cola di Rienzi: Tak! Husk herefter at medgive Opløsning.

Chr. Larsen & Alb. Moe: De bedes opgive Bynavn og Adresse snarest mulig til Expeditionen, da Deres ærede Brev Intet oplyser herom.

☞ Med dette Nr. følger 20de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 35. | 10 Øre. | 2den Aargang.

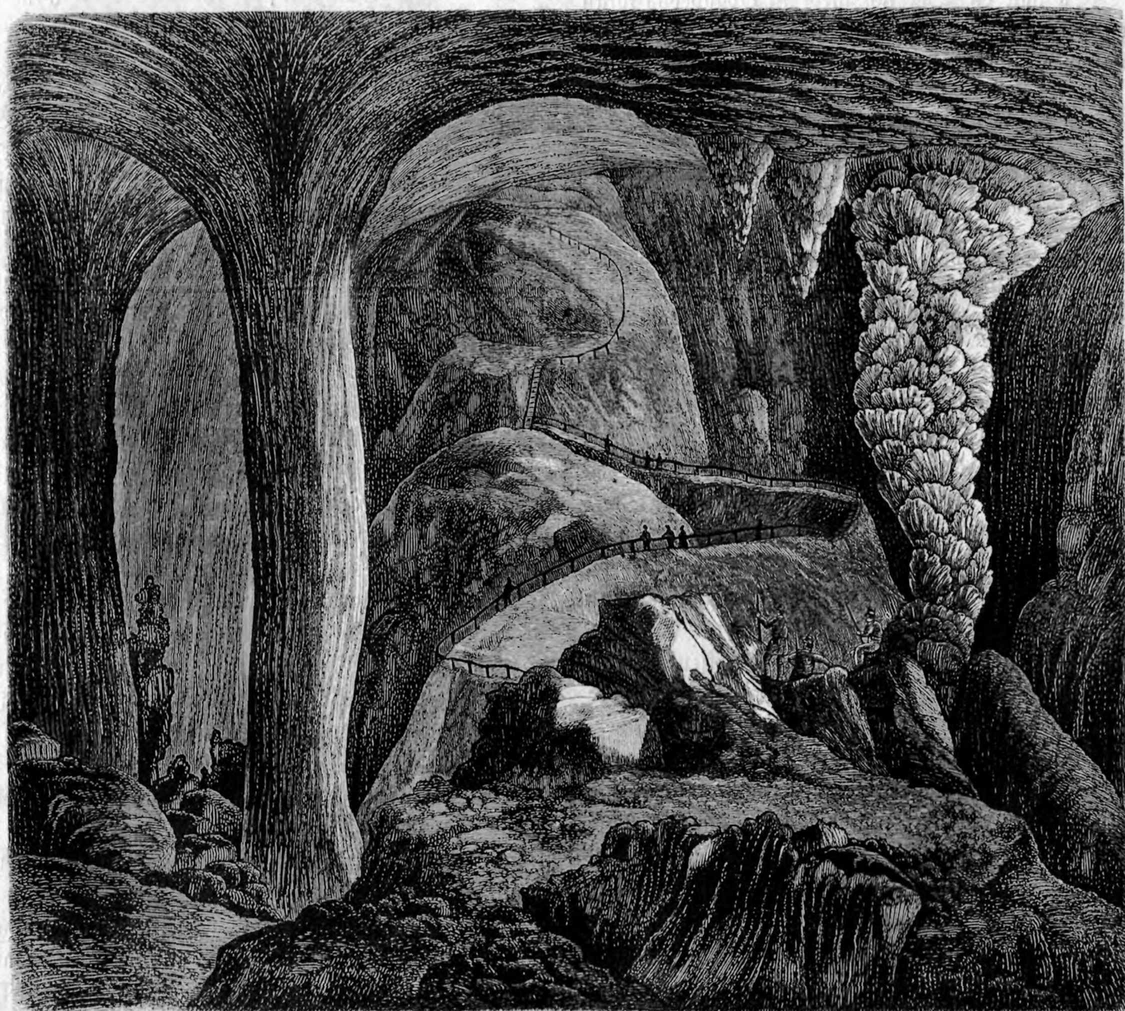

Jomfruernes Grotte.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

8de Kapitel.

Hos Henry Wreadthers.

Paa Woolwich var Livet atter kommet i det gamle Spor efter Ballets muntre Afvexling. Dagen gik som sædvanlig med legemlige og aandelige Øvelser af forskjellig Art, men for Keiserprindsen havde det ikke længer den gamle Interesse at søge efter den Ubekjendte i mathematiske Lignelser af første eller anden Grad.

Kjærlighedens tidligere Ubekjendte havde jo vist sig for ham i en skjøn Kvindes Lignelse, og at søge den var langt interessantere end Alverdens arithmetiske Ligninger.

Da han en Dag sad med sin Opgavebag foran sig, overraskede han sig selv med, at de mathematiske Bogstaver, som han i broget Mangfoldighed havde at tumle med, pludselig formede sig til Vers, der omtrent kom til at lyde saalunde:

Jeg gjerne til Andre overlod
Alverdens X'er og Y'er og Z'er.
De veie dog aldrig op imod
Den Skjønneste blandt Elisabeth'er.
Ja, Kjærlighedens den Ubekjendte
Jeg fandt —, kun den vil jeg have in mente!

Efter Ballet havde Prindsen gjort en Visit hos Kapitain N., og baade Fader og Datter havde taget imod ham paa den hjerteligste Maade af Verden. Broderen Harry derimod var mere kølig.

I Datteren saae hendes Fader neppe stort Andet end Barnet, men Broderen havde et mere aabent Øie for den fuldtudvoxne Møes Følelser og Længsler, og deres Adresse i Øieblikket indsaae han fuldtvel skulde helst ledes en anden Vei. En Forbindelse imellem Bonapartisternes anerkjendte Chef og hans Søster var der ikke let nogen Mulighed for, og noget andet Forhold kunde Broderen aldrig tænke sig.

Sligt havde vel heller aldrig været i Prindsens Tanker saalidt som i den unge Piges, men to Forelskede tænke i den Alder, de vare i, saa sjeldent synderlig langt frem i Tiden. Følgen af Broderens Overveielse var den, at Prindsen ikke blev opfordret til gjentagne Besøg. Han var vel som tidligere Louis' trofaste Kammerat; de vare jævnlig sammen; de red og tog af og til paa Jagt sammen, men han spurgte ham saare sjeldent, om han vilde tage med hjem og tilbringe en Aften. Skete det en enkelt Gang, saa var det altid saa uheldigt, at Elisabeth ikke var hjemme.

Louis var slet ikke velfornøiet med denne Tingenes Ordning. Hans Længsel efter denne sin første Inklination blev Dag for Dag større, men forgæves pønsede han paa Midler, der — uden at han gjorde Indtryk af at være paatrængende — kunde nærme ham til den Elskede.

Da kom Tilfældet, der jo saa ofte er Amors Forbundne, ham til Hjælp i hans Kvide.

En Aftenstund, da han alene gik sig en Tour langs Themsen, faldt der ham Noget ind, som han gjerne vilde have besørget i London den næste Formiddag.

Da han ikke selv godt kunde tage til Byen, besluttede han at opsøge den gamle Henry Wreadthers.

Da denne ikke var paa Akademiet paa den Tid af Døgnet, besluttede han at søge ham i hans Bopæl, der laa i en Udkant af Akademiets Grund. Han traf heldig den Gamle, der følte sig synlig smigret over Besøget og hurtig lovede nøiagtig at skulle udrette Kommissionen.

Da Prindsen vilde til at gaa, sagde Henry:

— Har Deres keiserlige Høihed ikke Lyst til at se min lille Have her bagved Huset?

— Jo nok, Henry! saa tænder jeg mig en Cigar. Derinde er der vel ingen Lady'er, der kunne tage Forargelse over en saadan Uanstændighed, yttrede Prindsen smilende.

— Nei, der er kun Roser og Lilier i min Urtegaard, og de ere ikke saa snærpede af sig, sagde Henry. Det er denne Vei. Værs'artig, Deres keiserlige Høihed!

Haven, der oprindelig havde hørt til en større Park, der var parcelleret ud til flere større og mindre Haver til Bedste for Officerer og Funktionærer ved Akademiet, var lang, men smal. Den var smukt holdt, og der duftede Roser og Kaprifolier, saa det var en Fornøielse at gaa i den.

Henry viste med øiensynlig Faderstolthed Prindsen omkring og henvendte særlig hans Opmærksomhed paa den Nytte, han forstod at drage af den, idet Pladsen bag Blomsterrabatterne var optaget af Kjøkkenurter, der dog aldeles skjultes af de blomstrende Rosenbuske.

— Det Nyttige er paa den mest smagfulde Maade forenet med det Skjønne og Behagelige! yttrede Prindsen, hvilket aabenbart smigrede den Gamle i høi Grad.

— Ja, en gammel Soldat, det er det Samme som en gammel Praktikus! sagde Henry; og naar man har været paa St. Helena i fem Aar itræk, saa har man lært at udbytte Jorden, for der paa Klippen var der ikke meget af den.

— Ak nei! sukkede Prindsen, der paa engang

blev sørgmodig, og der paa den golde Klippe gik min stolte Onkel i sex lange Aar, han, der kom fra vort deilige, velsignede, frugtbare Frankrig med den straalende Sol og de bugnende Vinbjerge!

Den gamle Soldat vidskede en Taare bort, der stjal sig ned ad de furede Kinder, medens Prindsen taus gik videre.

Ved Enden af Haven stødte han paa et lavt Plankeværk, som han uden Vanskelighed kunde se op over.

— Det var dog en prægtig Have, der ligger, Gamle! udbrød han overrasket af de mægtige Alleer og en større Dam, i hvilken han imellem Træerne skimtede flere Svaner.

— Den kjender Deres Høihed vel? spurgte Henry.

— Jeg har aldrig seet denne Have for mine Øine.

— Og Deres keiserlige Høihed kommer i Huset, som den hører til!

— Gjør jeg?

— Ja, det er en Have, der hører til Kapitain N.'s Embedsbolig.

— Hvad siger Du?

— Den rene, skære Sandhed, og det er da høist løierligt, at Deres keiserlige Høihed aldrig har været nede i Haven.

— Aa, det er just ikke saa besynderligt, eftersom jeg kun har været der i Huset en eneste Gang, siden Foraaret begyndte, og det var temmelig langt henne paa Aftenen. Benyttes ellers den Have noget af Familien?

— Ikke meget! Jo, Frøkenen spadserer hver Dag dernede.

— Frøken Elisabeth — Frøken N.! udbrød Prindsen ivrigt, idet han hurtigt rettede den ugenerte Titulatur.

— Ja, netop hende!

— Hvad Tid paa Dagen er det?

— Ja, det er saa forskjelligt, men gemenlig er det henad Aften.

— Altsaa paa denne Tid maaske?

— Ja, saadan ungefær!

Den unge Mand lod til at ville slaa sig til Ro for Tid og Evighed der paa Stedet, da han fik denne Besked.

Han lænede sig opad Plankeværket og stirrede længselsfuldt nedad den dunkle Allee, medens Tobaksrøgen i tætte blaa Skyer hvirvlede sig tilveirs under Træernes Løv.

Pludselig fik han Øie paa en Damekjole, der langsomt nærmede sig. I høieste Spænding saae han fremad, idet han kastede Cigaren langt bort i Græsset.

Den gamle Henry iagttog forbauset denne Manøvre, idet han længselsfuldt speidede efter den foragtede Manillacerut.

Damekjolen kom nærmere, og hvem formaaer at skildre Prindsens Henrykkelse, da han opdagede, at den omsluttede Skikkelsen af den, der fulgte ham vaagen som i Drømme.

I samme Øieblik opdagede Elisabeth den, som hun ogsaa iløn havde sendt saa mangen en Tanke.

Han rev Hatten af Hovedet — han var nemlig i civil Dragt — og bukkede sig dybt, saa dybt, at han blev helt borte bag Plankeværket.

Forinden havde han kun faaet Tid til at opfange en glad Hilsen, ledsaget af en fortryllende Overraskelsens Rødme; thi da han atter dukkede op bag Plankeværket, saae han kun Ryggen af en bortilende Skikkelse.

— Det var nok Frøkenen? spurgte Henry.

— Ja, ja! stammede den Adspurgte, idet han vedblivende stirrede ud i Tusmørket.

Endelig vendte han sig om for at gaa. Den Gamle fulgte ham; pludselig sagde Prindsen:

— Du skriver jo en fast og tydelig Haand, Henry?

— Aa jo! jeg takker Vorherre for, at den ikke endnu er mere rystende, end den er, og som gammel Fureer i Hendes britiske Majestæts Armee tør jeg sige, at jeg i sin Tid har kunnet gjøre Fyldest baade i Skrivning og i Regning.

— Hør, jeg har adskillige Værker hjemme, der behandle det samme Thema; jeg vilde gjerne have disse Poster trukket sammen og samlede under Et. Naar jeg nu streger ind i de forskjellige Bøger, hvad det er, der skal tages ud, vil Du saa, Henry, skrive det af for mig i den opgivne Orden? Jeg skal nok betale Dig anstændig for Dit Arbeide.

— Det er jeg ikke bange for, Deres keiserlige Høihed, og jeg skal ogsaa gjøre mig al mulig Flid med Arbeidet. Det er jo vel ikke ægyptiske „Herreglyffer", for saa er jeg ikke med, var Svaret.

— Nei, nei! det er gode romersk-katolsk latinske Bogstaver.

— Ja, jeg er nu protestantisk.

— Og Du kalder dem derfor for engelsk Skrift, men Navnet gjør mindre til Sagen. Imorgen ved denne Tid skal jeg komme her med Bøgerne og et Bind, som Du saa vil skrive af for mig.

— Jeg skal være paa Pletten, Deres keiserlige Høihed, og saa skal jeg ogsaa have Besked til Dem fra London.

— Tak, Tak! Henry! Godnat!

9de Kapitel.

Erklæringen.

Det uventede Møde gjorde et mægtigt Indtryk paa den skjønne Elisabeth.

Naar hun om Aftenen drømmende gik i Havens Alleer, hvem havde saa vel hendes unge Hjertes Drømme bestandig dreiet sig om?

Kun om en Eneste!

— Og da saa denne Eneste staaer for Dig, tænkte hun ved sig selv, saa flyer Du som et skræmmet Barn. Og han hilste dog saa ærbødig, tænkte hun videre; og han saae efter Dig, saa bedrøvet og saa smuk. Hvor kunde Du dog nænne det, Elisabeth?

Elisabeth kunde i Øieblikket ikke give sig noget andet Svar, end at hun var en stor Synderinde, og hun lovede ogsaa, at hvis Leiligheden gaves, da vilde hun ikke være saa tosset og saa grusom.

— Endskjøndt! han kan dog aldrig blive din, sagde hun bedrøvet til sig selv. Ak! hvorfor er han dog Prinds —, eller hvorfor er jeg ikke Prindsesse?

Med slige forvirrede Tanker lagde den unge Pige sig til Hvile den Aften, og det var først sent, at Søvnen lukkede hendes smukke Øine, men selv i Drømme kunde hun ikke blive Tankerne kvit.

Louis havde baade tænkt og bestemt, da han gik hjemad, og det Allerførste, han tog sig for, da han kom ind i sit Studereværelse, var at faae fat i adskillige krigsvidenskabelige Værker, som han med stor Iver gav sig til at blade i.

Eftersom Amor er af krigerisk Herkomst, var der jo i og for sig ikke noget Besynderligt i denne Flid, især da Læsningen i disse Værker, hvor forskjellige Kapitler bleve understregede, var Forberedelsen til det Afskriverarbeide, som Prindsen havde talt om til Henry Wreadthers, et Arbeide, som Enhver vil kunne forstaa, at den flittige Yngling havde den allerstørste Hast med at faae afleveret. Der var jo dog saa hyggeligt hos den gamle Soldat; hans Have var saa smuk og Udsigten saa fortræffelig, og at Prindsen stærkt havde isinde at profitere af Havens forskjellige Goder, og det snarest muligt, kan jo i Grunden ikke forundre Nogen. Først sent gik han til Hvile.

Da Undervisningen paa Akademiet var endt den næste Dag, ilede vor Helt op paa sit Værelse, hvor han samlede de forskjellige Værker sammen, hvoraf han idag vilde bringe Henry Wreadthers et Par Stykker.

Efter dernæst at have gjort et mere end almindelig omhyggeligt Toilette, begav han sig afsted.

Hans første Gang gjaldt en tarvelig Blomsterhandler, den eneste, der fandtes i Woolwich. Han vilde dog gjøre et Forsøg paa at opfriske gamle, smukke Minder ved Hjælp af en lille Buket Roser og Violer. Endskjøndt han stærkt betvivlede de Sidstes Existens, blev han dog behageligt overrasket, idet Blomsterhandleren dybt bukkende kom med:

— En Buket af Deres keiserlige Høiheds egne Blomster til Deres keiserlige Høihed!

Han betalte smilende og ilede videre.

Den gamle Soldat ventede ham. Han havde pligtskyldigst udrettet sit Ærinde i London, og efterat han havde afgivet Beretning herom, yttrede Prindsen:

— Jeg tager min Frakke lidt af, gamle Henry. Bøgerne, jeg talte om, ligger i den. Nu skal jeg tage dem frem og sige Dem Besked.

Den Gamle hjalp skyndsomst sin unge Herre, som derefter tog Plads ved det Egetræes Bord, der baade tjente til Spise- og Skrivebord for den gamle Kriger.

Prindsen viste ham nu tilrette med Arbeidet, der jo i og for sig ikke var saa vanskeligt.

— Kan De nu paatage Dem det, Henry?

— Ja, naar der ikke er videre.

— Jo, der er flere Bøger, men dem skal jeg bringe Dem efterhaanden. Hvis De nu vil som jeg, saa kunde De gjøre mig en Tjeneste ved strax at tage fat paa Begyndelsen.

— Med Glæde, min Prinds!

— Saa spadserer jeg lidt omkring i Deres smukke Have, og saa kommer jeg af og til ind og seer, hvordan det gaaer.

— Ja, Tak for det!

— Saa er De i Trit, og senere gaaer det af sig selv. Men det forstaaer sig: engang imellem seer jeg herind om Aftenen.

— Deres keiserlige Høihed er altid hjertelig velkommen.

— Ja, nu gaaer jeg lidt ned i Haven, saa kommer jeg senere igjen, naar De har faaet skrevet Noget.

— Ja, Tak! — Vil Deres keiserlige Høihed ikke have Ild paa en Cigar, før De gaaer?

— Nei, Tak! Iaften vil jeg ikke ryge. Duften af denne smukke Buket vilde tabe sig af Tobaksrøgen.

I længselsfuld Forventning begav Ynglingen sig ned i den smukke, lille Have.

Ad den samme Allee som den foregaaende Aften naaede han det samme Plankeværk og saae ind over det paa det samme Sted.

Pludselig stod Elisabeth for ham.

Hun var gaaet ad en anden Gang end den foregaaende Aften; derfor overvældede hendes pludselige Tilsynekomst ham i Øieblikket, Blodet steg ham heftig til Hovedet og pressede mod Hjertet paa samme Tid, saa at han neppe mægtede at faa Ordene frem.

— Frøken Elisabeth! stammede han, idet han blottede sit Hoved.

— Deres keiserlige Høihed her? var det halvt forundrede Svar.

— Kan det undre Dem, Frøken, da jeg saae Dem her igaar Aftes paa det samme Sted hos den gamle Henry, min Oppasser, som — bliv ikke vred, fordi jeg taler saa dristig — i dette Øieblik i mine Øine er i Besiddelse af en af de mest begunstigede Pletter i den hele vide Verden.

(Fortsættes.)

Jomfruernes Grotte.

I den Del af Mellem-Frankrig, der med et fælles Navn kaldes Sevennerne, ligger en paa udslukte Vulkaner rig Egn, hvori hæver sig en saadan Vulkantop, krandset med mørk Egeskov. Dens Navn er Taurach.

Her findes Nedgangen til den prægtige, underjordiske Grotte, hvorfra vi idag bringe vore ærede Læsere et Billede.

Folkeovertroen har snart gjort den til et Opholdssted for venlige Feer, snart for fordømte Aander og saaledes omgivet den med en mystisk Rædsel, der først bragtes til at forsvinde, da i Aaret 1780 to modige Mænd, ved Navn Lonjon og Marsallier, vovede sig ned i Dybet og undersøgte disse Naturens Mesterværker, hvis Ry siden den Tid er voxet Aar for Aar.

Selve Grotten er en Samling af store udstrakte Rum mere eller mindre opfyldte med Drypstensdannelser og forbundne ved lave Gange. Det her fremstillede kaldes Orgelsalen.

To høie Piller, bløde og gjennemsigtige som Alabast, bære den udstrakte Hvælving, der bedst beskues fra den Høide, der under Navn af Djævletrappen strækker sig igjennem Grotten og er forsynet med Jernrækværk til Støtte for de Besøgende.

Tilhøire hæver sig en beundringsværdig Søile, fem og tyve Fod høi, gjennemsigtig og lunefuldt formet som af en sammendynget Mængde Blomkaalhoveder, pressede det ene paa det andet — tilvenstre straale en tre fire forbausende regelmæssige Søiler, der have en Høide af fire og fyrretyve Fod og foroven yndefuldt gaa over i selve Hvælvingen.

Endnu lavere, forenet med Orgelsalen, ligger den hellige Jomfrues Grotte, man beundrer en kolossal Statue, der har givet Stedet Navn. Salen ligner et umaadeligt Kor til en kæmpemæssig Domkirke, hvori Orgelsalen er Skibet.

Et Ophold i disse vidunderlige, underjordiske Egne tager mindst fem Timer, og det er derfor med tilfredsstillet Glæde, at man atter stiger op igjennem det gamle, udslukkede Krater til den friske Luft og Solen, hvis sidste Straaler endnu trykke et Afskedskys paa Taurachs mørkegraa Top.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Forsøgte De ikke at holde ham tilbage med Magt?

— Nei, hvad skulde jeg have opnaaet derved? Felsing var meget egensindig, han havde blot gjort Støi, og det vilde jeg naturligvis helst undgaa.

— De blev, indtil han var seilet bort?

— Ja vel.

— Og han var alene i Baaden?

— Ganske alene!

Dommeren rystede paa Hovedet og bladede et Øieblik i sine Papirer.

— Ved Ligsynet har man opdaget et sort Skæghaar i den spaltede Negl paa den Afdødes høire Pegefinger, sagde han efter en Pause. Hvorledes vil De forklare det?

Bruno Winter løftede trodsig sit Hoved.

— Jeg veed ingen Forklaring derpaa, svarede han. Jeg indseer heller ikke, at det trænger til nogen Forklaring. Man har endogsaa været saa venlig at ville paastaa, at det kunde være et Haar af mit Skæg. Herr Görner var den Første, der fremkom med denne Forklaring; men jeg har ikke agtet videre paa den, da den virkelig er altfor latterlig.

— Og dog vil De neppe kunne nægte, at der maa gives en Forklaring derpaa!

— Nu vel, kan den Mand, der eier Baaden, ikke have sort Skæg? Kan han ikke kort før have havt en Person med sort Skæg ombord? Ja, hvorfor skulde der ikke kunne være faldet et af mine egne Haar ned i Baaden, da jeg søgte at holde min Ven tilbage fra den taabelige Seiltur! — Her har De en hel Række af Muligheder at vælge imellem; det staaer til Dem at afgjøre, hvilken der er den rette. Hvorledes Haaret derefter er kommet imellem Neglen, veed jeg virkelig ikke; men ogsaa det lod sig vel forklare, skjøndt hele Sagen virkelig er altfor ubetydelig.

— Efter at Baaden var seilet bort, vendte De tilbage til Hotellet?

— Ja.

— Hvem lukkede Dem ind?

— Ingen. Herr Fuller havde overleveret saa vel mig som min Ven en Nøgle til Døren.

— Der er altsaa Ingen, som veed, naar De kom hjem?

Der foer et Bredeslyn fra Doktorens Blik.

— Er det Dem ogsaa paalagt at gjøre mig dette Spørgsmaal? spurgte han i en fornærmet Tone. Det seer jo næsten ud som et Krydsforhør.

— Om et eneste Punkt stemmer Deres Udsagn ikke med et Øienvidnes, svarede Dommeren uden at agte paa hans Indvending. Dette Vidne paastaaer, at Felsing ikke var alene i Baaden; hun vil have seet to Personer i den.

Bruno Winter holdt sine Øine fæstede mod Gulvet, han trak foragtelig paa Skuldrene.

— Jeg maa blive ved min Paastand, svarede han. Kan Vidnet, der altsaa var en Dame, bevise, at hun har seet to Personer i den Baad, hvori min Ven befandt sig?

Dommeren ringede med en Klokke; et Øieblik efter traadte Brinkmanns Enke ind i Kontoret. Doktoren betragtede forundret den sortklædte Dame, men strax gled et haanligt Smil henover hans Ansigt.

— De har tilskrevet Statsanklageren og i Deres Brev paastaaet, at Werner Felsing ikke var forulykket, men myrdet, tog Dommeren tilorde i en stræng Tone. Jeg spørger Dem nu, om De vil blive staaende ved denne Anklage, og om De troer at kunne bevise den?

— Bevise? svarede Enken, idet hun tilkastede Doktoren et glødende Blik. Skal Alt da saaledes bevises til den mindste Bagatel?

— Hold Dem nøie til mit Spørgsmaal; Deres Betragtninger kan De spare Dem, de høre ikke med til Sagen!

— Jeg kan kun sige, hvad jeg har seet.

— Saa siig De kun frem, hvad De veed.

— Den samme Nat, som Herr Felsing skal være druknet, sad jeg paa en Bænk i den Allee, der fører til Klemenshvile.

— Paa hvilken Tid var det?

— Klokken kunde vel være Et.

— Og hvad havde De at gjøre der saa sent?

— Saa vidt jeg veed, Herr Dommer, er det ikke forbudt at gaa en Spadseretur, naar man har Lyst til det. Hvert Aar gaaer jeg denne Nat, paa den samme Tid hen til det samme Sted; det er min Mands Dødsnat. Han blev myrdet paa Veien til Klemenshvile! — Jeg sad altsaa der paa en Bænk fordybet i mine sørgelige Tanker. Da saae jeg pludselig en Baad seile forbi, hvori der befandt sig to Herrer. De talte meget høit og ivrig med hinanden; men jeg kunde ikke forstaa de enkelte Ord, da Baaden allerede var temmelig langt fjernet fra Bredden. Jeg saae efter den, indtil den forsvandt, og tænkte ikke Noget derved, førend da jeg den anden eller tredie Dag derefter hørte, at den fremmede Herre blev savnet; jeg tænkte da strax paa Baaden og de to Herrer.

— Har De gjenkjendt dem? spurgte Dommeren.

— Nei, jeg har jo allerede sagt Dem, at Baaden var altfor langt borte. Jeg saae kun, at de havde rundpullede Hatte.

— Og alligevel vil De paastaa, at begge disse Personer have været den Druknede og hans Ven?

— Jeg antager, at det ligger saa nær som Noget. Det er bevist, at denne Herr Felsing har været ude at seile, og uagtet alle Efterforskninger har jeg ikke kunnet finde Nogen, der samme Nat har været paa Floden. Desuden er der jo ganske særlige Grunde tilstede, som tale for, at her har fundet et Mord Sted.

— Hvilke?

Atter streifede Enkens glødende Blik Doktoren, der havde lagt Armene overkors paa Brystet og fulgte Forhøret med den største Ro.

— Dengang var De ikke endnu Dommer her, svarede hun; men det maa alligevel være Dem bekjendt, at min Mand blev skudt for femten Aar siden. Undersøgelsen blev ledet saa overfladisk og mangelfuldt, at Gjerningsmanden ikke blev udfunden; men jeg veed, hvem der har begaaet Mordet, og jeg har meddelt denne Herre min Mistanke. Han er Politiembedsmand og er bleven sendt herhen for at undersøge Sagen. Han har ogsaa indseet, at jeg har Ret; men han vilde ikke angribe den rige, fornemme Herre, fordi han var en daglig Gjæst i hans Hus, og fordi man har underkjøbt ham. Da kom den anden for at kontrollere sin Kollega, og denne var stræng og tro imod sin Pligt; da han ikke vilde opgive sit Forsæt at tage Masken af Morderen, maatte han skaffes afveien. Jeg antager, disse Grunde ere overbevisende.

— Hvis De virkelig vil gaa ind paa dette forvirrede Hjernespind, saa har jeg Intet at sige dertil, yttrede Bruno Winter spottende. Jeg beklager nu, at jeg i sin Tid rolig hørte paa Konens Klager; men slige Følger havde jeg rigtignok ikke kunnet forudse.

— Er det de eneste Grunde, hvorpaa De støtter Deres Mistanke? spurgte Dommeren, idet han vendte sig til Enken. Har De ikke Andet at angive?

— Hvad skulde jeg endnu tilføie? For mig ere disse Grunde fyldestgjørende, svarede hun med et Skuldertræk. Af de to Personer, der befandt sig i Baaden, er kun den ene vendt tilbage...

— Dette er ogsaa kun en fix Idee, afbrød

Doktoren hende. Jeg er overbevist om, at hun slet ikke har seet Baaden, men har opfundet hele Historien for igjen at bringe sin egen Sag frem og tvinge Retten til at give sig af med den. Det er jo Afsind at ville beskylde General Stendal for Mord, hvad denne Kone daglig gjør, uden at Nogen mærkværdig nok tænker paa at gjøre hende uskadelig. Man burde dog virkelig ikke taale saadan Snak; fixe Ideer have før ført til Forbrydelser.

Dommeren havde rynket Panden; Klagens Holdningsløshed var nu ogsaa bleven ham klar, og det ærgrede ham, at man havde bebyrdet ham med denne utaknemlige Undersøgelse.

— Naar De ikke bedre kan bevise Deres Angivelser, faae de kun Udseende af ondskabsfuld Bagvadskelse, sagde han i en barsk Tone. De maa nu underskrive Protokollen og kan da gaa. Imidlertid vil jeg give Dem et godt Raad, at De for Fremtiden vogter Dem for falske Angivelser!

Enken gav intet Svar herpaa, hun fjernede sig taus, medens Dommeren havde ondt ved at skjule sin Forlegenhed lige overfor Doktoren.

— Hun vil sikkert endnu stifte større Fortræd, tog Bruno Winter endelig tilorde; jeg begriber ikke, at General Stendal ikke gjør en Ende paa disse ubegrundede Bagvadskelser, og vil han ikke, burde Øvrigheden gjøre det. Har De endnu yderligere Spørgsmaal at gjøre mig?

— Nei, forudsat, at De ikke selv har Noget at tilføie.

— Jeg har sagt Dem Alt, hvad jeg kunde sige om min ulykkelige Ven; skulde Sagen ikke endnu være Dem fuldstændig klar, og De senere maatte ønske Oplysning om et eller andet Punkt, staaer jeg fuldstændig til Deres Tjeneste, saa vidt jeg formaaer. Paa Gjensyn, Herr Dommer; min gamle Ven Görner venter sikkert allerede udenfor paa mig, han var meget foruroliget over Stævningen.

Han yttrede disse sidste Ord i en spottende Tone, og neppe var han gaaet ud af Døren, førend Opdagelsesbetjent Hagen traadte ind fra det tilstødende Værelse.

— Nu har De da faaet Bekræftelse paa, hvad jeg allerede sagde Dem iforveien, bemærkede Dommeren med Uvillie. Jeg vidste jo nok, at det ikke vilde føre til Noget.

— De er formodentlig overbeviist om Doktorens Uskyldighed? spurgte Hagen rolig.

— Er De da ikke?

— Nei.

Dette Nei lød saa skarpt og haardt, at Dommeren stirrede forbauset paa ham.

— Og hvorpaa støtter De da Deres Tvivl? spurgte han.

— Derpaa at Konens Historie om de to Personer i Baaden ikke kan være opdigtet; den lyder altfor troværdig. Jeg vil nu fremfor Alt søge at efterforske, hvorvidt det kunde have Interesse for Doktoren at skaffe Felsing tilside. Finder jeg en Traad her, saa vil jeg forfølge den, og jeg antager næsten at Görner skal bringe mig paa Sporet.

— Maaske Familien Riedel kunde give Dem bedre Oplysninger derom.

— Da maatte jeg indvie dem i mine Planer, og det tør jeg foreløbig ikke. Men for at komme til den anden Sag, saa har jeg faaet den Overbevisning, at Politibetjent Heß og hans Kone ere delagtige i alle Tyverierne, uagtet Borgermesterens Indvendinger.

— Jeg har heller aldrig havt Tillid til Heß, svarede Dommeren. Manden er sjælden ædru, han er grov imod lavere stillede, krybende imod sine Overordnede, og uagtet hans Grovhed har Ingen Respekt for ham. Der er allerede indløbet mangfoldige Klager over ham, men Borgermesteren protegerer ham.

— Og han anseer det for en Umulighed, at en af hans Betjente kan være Gjerningsmanden, afbrød Hagen ham. Jeg venter mig ikke stor Hjælp fra hans Side.

— Hvis jeg kan understøtte Dem, saa kan De aldeles raade over mig; thi jeg ønsker inderlig, at der kan blive gjort en Ende paa Usikkerheden her.

Hagen nikkede bifaldende og fjernede sig.

15de Kapitel.

Færgemandens Aabenbaringer.

Hagen skulde imidlertid se sig skuffet i sine Forhaabninger.

Forhøret over Heß førte ikke til Noget, og et Par Dage efter reiste Bruno Winter bort, uden at han kunde forhindre det.

Han havde imidlertid leiet en lille Bolig og fattet den Beslutning at blive saa længe i Byen, indtil han havde faaet løst sin Opgave. Han var utrættelig virksom; han iagttog vedholdende, men Alt var forgæves.

Hennemann og Görner berettede ham Alt hvad der forefaldt, selv de ringeste Bagateller; men troede han idag at have fundet et Spor, saa havde han allerede mistet det den næste Dag.

Imidlertid passede Heß sin Tjeneste saa trolig, at Ingen kunde rette den ringeste Dadel imod ham; han levede et tilbagetrukket Liv i tilsyneladende trange Kaar, medens Øieblikket for hans Afskedigelse nærmede sig.

Borgermesteren havde flere Gange tilbudt ham en mindre Beskæftigelse; men Politibetjenten til-

bageviste det med den Bemærkning, at han var bestemt paa at forlade Byen.

Dette var virkelig paafaldende; han var en gammel Mand og kunde ikke vente at finde Beskæftigelse andenstehs. Det laa altsaa nær, at han paa anden Maade maatte have vidst at sikkre sin Existens.

Herpaa byggede Hagen nyt Haab. Ved sin Flytning maatte Hess rømme Leiligheden i Raadhuset, og Tyvekosterne vilde da sikkert komme frem.

Saaledes forløb flere Uger. Riedels reiste til Köln, og Veiret blev barsk og ubehageligt.

Da lod Hennemann en Morgen, medens han barberede Hagen, den Yttring falde, at Politibetjent Hess nu snart vilde tage bort, han havde allerede travlt med at pakke sine Sager sammen.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En interessant Proces vil med det første komme til Forhandling i Helsingfors. Sagen dreier sig om en Arv, og det Punkt, der volder særlig Vanskelighed er den Omstændighed, at Arveladerens Død ikke lader sig eftervise, skjøndt det er høist sandsynligt, at han maa være død, da han er født 1764. Retten har af denne Grund ladet samle statistiske Data til at bestemme Levealderen i Finland.

Humør.

— Gaaer det bedre med Deres Syn? spurgte en Mand sin Ven, der var tagen til Paris for at raadspørge en Læge.

— Nei, svarede den Adspurgte; men mine Øine ere blevne aabnede!

En Politibetjent mødte en mistænkelig Person, der bar et Par nye Støvler.

— Hvor har Du faaet de Støvler fra?

— Jeg har kjøbt dem!

— Har Du kjøbt dem?

— Ja!

— Hvad kostede de da?

— Aa, jeg glemte virkelig at spørge ad! udbrød Tyven.

Logogrif.

1 2 3 4 5
I Slaget er jeg med
Og farer rask afsted.

2 3 4 5
I Taarnet er mit Bo,
Der har jeg Fred og Ro.

4 2 3 5
Paa Husene jeg findes,
To Goder derved vindes.

4 2 5
Jeg midt i Ilden boer
Tidt lille, men tidt stor.

2 3 5
En Del af Tiden, hurtig gaaet,
Der stadig samme Maal har naaet.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 33:

D r a g k i s t e.

(Stige—Krage—Ris—Sti—Kage).

Rigtig opløst af: August Frantzen, Georg Wiinholt, Cola di Rienzi, Otto Schmidt, 9—4, Fra Miraculo, Andrea Adolf, En gammel Gaadelæser, Log & Rif, Svend Tumling, Sletteboeren fra Stenbjerg, Onkel Søren i Maaløv, Madam Brun, Z. Z., Vintappersvenden paa Vandkunsten, R. A. Beck, Alders-Rosoreningen, Dagmar, Klokkeren i Corneville, Raada Aada, Nabokineser, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Den aarvaagne Nøddeknækker og Den sidste Lygtepæl paa Kalkbrænderivei, Onkel Jens i Kolding.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Brevvexling.

W. og O. Borregaard: Tak!

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „**I Borg og Hytte**" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „**Den gamle Spillemand**".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 36. 10 Øre. 2den Aargang.

Mongoler i Vinterdragt.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

Elisabeth slog rødmende sine Øine ned, men svarede ikke.

— Hvor jeg har længtes efter at tale med Dem, Frøken, for at sige Dem...

— O nei, sig Intet! udbrød hun skælvende.

Et Øieblik stod de Begge tause, da tog hun Mod til sig, og pegende paa den lille Buket, som han holdt i Haanden, sagde hun:

— De har atter Deres Yndlingsblomster.

— De ere blevne mig dobbelt kjære nu, da de minde mig om den skjønneste Aften i mit Liv, hin Aften, da De bar de samme Blomster. — Vil De modtage min lille Buket, Frøken Elisabeth? spurgte han efter et Øieblikś Forløb.

— Men saa mister De jo Deres Mindeblade, svarede hun, idet hun gjorde et svagt Forsøg paa at slaa ind i en lettere Konversationstone end den angivne.

— O nei! udbrød Prindsen med Varme; enhver duftende Rose og hver bly Viol, som jeg møder paa min Vei, vil altid minde mig om Dem, Elisabeth. O, hvorfor flyer De for mig? De veed jo, at jeg vil gjøre Alt for at bortrydde de Skranker, der kunne stille sig mod en Forbindelse imellem Dem og mig, hvis De blot vil samtykke, Elisabeth.

— Deres keiserlige Høihed! hviskede hun med sænket Blik.

— Kald mig ikke med denne formelle Titel. Tal til mig som til en af Deres Lige, og De kan saameget desbedre gjøre det, som jeg ligger i Støvet for Deres Fødder. Svar mig! elsker De mig ikke, blot en lille Smule?

Intet Svar.

— De vil ikke svare mig. — Men saa svar mig dog! Holder De slet ikke af mig, Elisabeth?

— Jo! hviskede hun og rakte ham en lille, hvid Haand, som han bedækkede med brændende Kys.

I Kjærlighedens tause Henrykkelse stode de to Elskende et Øieblik og betragtede hinanden, da var det, som om en Sørgmodighedens Sky drog hen over den unge Piges hvide Pande.

Med en Elskers sikkre Følelse for den Elskedes Tvivl og Sorger udbrød Louis:

— Stol trygt paa Din Louis, min Elisabeth. Jeg føler vel, at jeg skal have Kraft til tidlig eller sent at føre Dig som min Brud til Alteret.

— Men tænk paa Forskjellen i vor Fødsel!

— Min Fader var Keiser af Frankrig, da han ægtede en spansk Grevinde; jeg er kun Prinds —, Exprinds igrunden —, tilføiede han smilende for at indgyde hende Mod og Haab, skulde jeg da ikke kunne ægte en engelsk Adelsmands Datter, hvis Skjønhed — det haaber jeg — engang vil pryde Verdens skjønneste Trone.

Naar Kjærligheden er med i Spillet, saa troer man saa let, hvad man gjerne vil tro, og de to unge Elskende tilbragte nu en rum Tid med at udmale sig en gylden Fremtid, uafhængig af alle imperialistiske Planer og bonapartistiske Lykkejægere.

Men Tiden ilede, og man maatte skilles.

— Vi sees atter her imorgen Aften, ikke sandt? spurgte Prindsen.

— Hvad vil man sige, hvis man opdager vore Sammenkomster?

— Det gjør man ikke. Henry Wreadthers er mig tro. Aner han Noget, saa er han taus som en Mur.

— Men min Fader og min Broder —, dem bedrager jeg dog paa en Maade.

— Med din Fader, min Elskede, vil jeg ikke tale nu, men din Broder vil jeg aabent sige Alt, og min inderlige Kjærlighed vil overbevise ham om mine ærlige, alvorlige Hensigter, som Du selv alt er overbevist.

— Saa lad det være saadan. Farvel min — min Louis!

Hun rakte ham Haanden, men han drog hende blidt til sig og trykkede et ømt Kys paa hendes jomfruelige Læber.

— Paa Gjensyn, min elskede, min yndige Elisabeth!

Hun ilede bort, men endnu længe efter at hun var forsvundet, stod Prindsen paa samme Plet og stirrede efter hende. Derpaa gik han langsomt op imod Bygningen, hvor han traf den gamle Henry siddende med Sveden dryppende ned ad begge Kinderne for at hitte Rede i alle de Tal og Beregninger, som han havde faaet til Opgave at afskrive.

— Naa, Gamle! Hvordan gaaer det saa? udbrød Prindsen muntert, da han traadte ind, uden at den ivrige Afskriver bemærkede hans Komme.

— Saa smaat, Deres keiserlige Høihed! Vi lister saa smaat afsted, men det er kun i Begyndelsen; kommer der først Fart i Maskineriet, saa skal det nok gaa, men endnu er jeg lidt bange for at løbe sur i alle de Tal.

Prindsen kastede et løseligt Blik paa det præsterede Arbeide, og tilføiede:

— Det er meget godt, Henry! Bliv kun ved! Imorgen Aften skal jeg bringe Dig nogle flere Bøger.

— Ja Tak! men jeg kan saamæn ikke have

gjort det af med denne Redelighed i saadan en Fart.

— Det mener jeg heller ikke, men saa har Du jo Bøgerne, og jeg vil nok holde et jævnligt Øie med Arbeidet, hvis der maaske var Et og Andet, jeg vilde have forandret, jeg mener ikke, gode Henry, paa Grund af dine Feil, men jeg kunde jo selv maaske have ordnet Stoffet lidt uheldig. Hvis Du derfor ikke har Noget derimod, saa vil jeg stadig see lidt herind om Aftenen til Dig.

— Nei, Gud velsigne Deres keiserlige Høihed! De er altid velkommen i min ringe Bolig.

— Som dog har en af de hyggeligste og venligste smaa Haver i hele den vide Verden.

— Det er dog vist ogsaa med Top paa, Deres keiserlige Høihed?

— Det er mit Alvor, Henry! Der er en Fred og en Ro dernede, der er en..., han standsede pludselig af Frygt for, at hans Begeistring skulde løbe af med ham.

— Ja, saa seer Du mig imorgen Aften. Men det falder mig ind. Jeg har jo rent glemt at give Dig Penge til Skrivematerialier.

— Saa smaat er det da Gudskelov heller ikke for gamle Henry Wreadthers, at han ikke skulde kunne kjøbe sig, hvad han behøvede til et Frierbrev.

— Men her skal dog lidt mere Papir til, gode Henry, sagde Prindsen leende; eller dine Frierbreve maa være usædvanlig omfangsrige. Tag nu den foreløbigt, min Ven. Det er til Skrivematerialier.

Han lagde en Guinee paa Bordet, tog sin Overfrakke paa, bød Farvel og gik.

Men endnu længe vandrede han om i den smukke Maaneskinsaften og tænkte paa den Skat, han havde vundet og den Maade, han mente at skulle bevare den paa.

10de Kapitel.

Kjærlighedens Foraar.

Det Aabne og Ærlige, det i enhver Retning Loyale i Keiserprindsens Karakter fornægtede sig heller ikke ved denne Leilighed. Allerede Dagen efter betroede han Alt til Harry N., Elisabeths Broder. Da denne gjorde stærke Indsigelser paa Grund af Forskjellen i deres hele Stilling i Verden og udtalte en vis Frygt for Søsteren, udbrød Prindsen med varm Hæftighed:

— Jeg sværger som Mand af Ære, at jeg vil gjøre Alt for at Deres Søster engang kan træde frem som min Brud for Alterets Fod. Men skulde nogen menneskelig Magt lægge mig Hindringer iveien, hvad jeg anseer for umuligt, da vilde jeg betragte mig selv som en Nidding, der ikke var værdig til det Navn, jeg bærer, ifald hun ikke skulde staa ligesaa ren og uplettet i det Øieblik, da jeg med bristende Hjerte maatte sige hende Farvel, som hun gjør det nu. Stol paa det, Harry!

— Men, indvendte denne, hvis nu altsaa Forholdene stille sig imod en Forbindelse, da vil hendes Hjertero maaske være borte for bestandig. Var det dog ikke bedre at standse, før det blev for sent.

— Standse! Hvormed? — Med vor Kjærlighed? De kunde ligesaa gjerne prøve at standse Themsen i sit Løb. Skiller man os ad nu, da blive vi begge ulykkelige; faae vi frit Lov til at leve i vor Kjærligheds skjønne Haab, da er det min sikkre Tro, at dette Haab engang skal blive til en smuk Virkelighed.

Harry blev bevæget af Vennens Varme og lovede at beskytte deres Kjærlighed, imod at Prindsen nøiedes med kun at se Søsteren, naar Leilighed gaves, nede ved Henry Wreadthers' Plankeværk en Timestid engang imellem. Paa den anden Side bød Harry nu atter af og til sin Ven hjem om Aftenen, og det var himmelske Timer for de To.

Tiden gik imidlertid for Prindsen, delt mellem hans Arbeide og hans Kjærlighed.

Næsten daglig vexlede han nogle Ord med Elisabeth, betydningsløse for alle Andre, af det prægtigste Indhold for de to Paagjældende, der aldrig kunde blive trætte af at gjentage deres Forsikkringer om bestandig Kjærlighed og ubrødelig Troskab.

Da var det en Aften — Prindsen havde et Par Aftener forgæves ventet den Elskede — at hun viste sig, klædt i dyb Sorg.

— Ja, Du kjender jo Grunden til min Sorg, Louis, og hvorfor jeg ikke har været her i to Aftener.

— Du slemme Pige! men jeg tilgiver Dig. Din Onkel er død.

— Ja, ganske pludselig! Og Ingen af os vare tilstede ved hans Dødsleie, thi trods hans mange Egenheder holdt jeg dog meget af min Onkel.

— Han havde slet ikke underrettet sin Familie om sin Sygdom?

— Nei, men den har ogsaa kun været kort, og han har vel heller ikke ventet at skulle dø, ellers havde han dog vist kaldt sin Broder, saa meget mere som Fader jo skal arve Godset, da han ingen Børn efterlader sig.

— Og saa er min Elisabeth en Viscounts Datter. Jeg gratulerer og kondolerer paa samme Tid. Men det er Uret af mig at spøge, naar Du holdt af din gamle Onkel.

— Jeg har jo været i hans Hus fra min Moder døde, og han har altid været god imod mig; skjøndt han ikke gav sig meget af med mig, holdt

jeg dog af ham; men skal jeg være ærlig, efterlader han intet Savn hos mig, thi efterat jeg tog bort fra hans Herresæde —house for et Aarstid siden, har han slet ikke spurgt til mig, og jeg skrev dog hyppig til ham.

Lige med Et faldt der Prindsen en Tanke ind, som just ikke glædede ham, og han udbrød:

— Men nu tager din Fader vel Godset i Besiddelse?

— Ja, det skal han efter Bestemmelserne!

— Men saa tager han bort fra Akademiet?

— Det maa han!

— Og saa tager han Dig med?

— Det gjør han!

— Og saa bliver jeg alene!

— Det gjør Du!

— Alene uden Dig!

— Men jeg da!

— Det er jo en forfærdelig Tanke!

— Trøst Dig, Louis! sagde Elisabeth smilende. For det Første kan Fader ikke saadan strax tage bort; han er nødt til at besørge sit Lærerembede mindst et halvt Aar endnu; for det Andet veed Du jo, at Godset —house støder umiddelbart op til Chislehurst, hvor din Moder residerer...

— Ak ja! I et enkelt Feriebesøg kunne vi maaske sees en sjælden Gang i Ny og Næ.

— Og saa, kjæreste Louis, er Du jo færdig paa mindre end et Aar her paa Woolwich.

— Ja, det er sandt; saa kommer Officersexamen; saa iler jeg til Chislehurst...

— Og saa er jeg paa —house!

— Og saa er vi atter...

— Næsten sammen, min smukke Elisabeth!

Med denne Trøst hjalp man sig nu foreløbig.

(Fortsættes.)

Barkers Maleri.

Amerikansk Humoresk

af

Max Adeler.

— Deres Anklage imod Mr. Barker, herværende Kunstmaler, sagde Politiassistenten, dreier sig om Vold og Overfald, ikke sandt?

— Jo, Sir.

— Og Deres Navn er...

— Potts! Jeg er Kunstkritiker ved „Ugespeideren".

— Meddel mig de nærmere Omstændigheder ved Sagen.

— Jeg besøgte Mr. Barker i hans Atelier efter hans egen Indbydelse for at se paa hans store, just fuldendte Maleri, forestillende: George Washington, der fælder et Kirsebærtræ med sin Haandøxe. Mr. Barker agtede at sælge det til Kongressen for 50,000 Dollars. Han spurgte mig, hvad jeg syntes om det, og efter at jeg havde paavist hans Feiltagelse i at gjøre Øxeskaftet dobbelt saa tykt som Træet og i, at han havde vendt Øxen om, saa George maatte fælde Træet med den flade Side af Øxen, spurgte jeg ham, hvorfor han havde forkortet hans ene Ben saa stærkt, at det saae ud, som om det hvilede paa Bjerget hinsides Floden.

— Optog Mr. Barker disse Bemærkninger venlig? spurgte Øvrighedspersonen.

— Aa jo, han satte nok et lidt surt Ansigt op, men det var ogsaa det Hele. Da jeg derefter spurgte ham, hvorfor han havde sat et Marsvin op i Træet, og hvorfor han havde malet Horn paa Marsvinet, sagde han, at det var ikke et Marsvin, men en Ko — den var heller ikke oppe i Træet, men stod i Baggrunden. Saa bemærkede jeg, at hvis jeg skulde have malet George Washington, vilde jeg ikke have givet ham en Ansigtsfarve som røget Lax eller nye Teglsten; jeg vilde ikke have givet ham to Tommelfingre paa hver Haand, og jeg vilde heller ikke have forsøgt mig i at fordreie hans høire Øie i den Grad, at han kunde se sig bag om Nakken hen til sit venstre Øre. Barker yttrede:

— Naa, saa det vilde De ikke?

— Sarkastisk, vil De nok kunne forstaa, hvorfor jeg svarede:

— Nei, jeg vilde ikke.

— Og jeg vilde ikke have malet Egeblade paa et Kirsebærtræ, og jeg vilde heller ikke have ladet Tilskuerne i Tvivl, om hvorvidt den Figur imellem Træerne var en Fabriksskorsten, en Dampbaad eller George Washingtons Fader, der røg paa sin Pibe.

— Hvad var det da? spurgte Øvrighedspersonen.

— Jeg veed det ikke. Der er vist aldrig Nogen, der vil faae det opklaret. Saa spurgte Barker mig, hvad jeg vilde raade ham til at gjøre; jeg sagde til ham, at jeg antog det bedst, om han opgav denne Idee med Washington og forandrede lidt paa Sagerne, saa at det kunde forestille „Drengen paa det brændende Dæk". Han kunde jo male Græsset rødt, saa var det strax Flammerne, smøre Træet over en Gang, saa at det kom til at ligne en Mast, og flytte George's Ben fra den anden Side af Floden, saa at det kom til at staa et eller andet Sted paa det brændende Dæk; maaske han ogsaa kunde omkalfatre denne Fabriksskorsten, eller hvad det nu skulde være, saaledes at det kunde gaa

for Kaptainen, saa lod Marsvinet sig bruge som Skibshund.

— Gik han ind paa det?

— Nei, han sagde, at den Idee var ikke ret efter hans Hoved. Saa foreslog jeg ham at gjøre det til „Kolumbus, der opdager Amerika". Gjør George til Kolumbus, Træet lader sig da bruges til en Indfødt, Oxen gaaer for et Flag, medens Bjergene i Baggrunden ville svare til Oceanets rullende Bølger. Det vilde han Pokker heller. Saa yttrede jeg, at det maaske kunde gaa for „Maria Stuarts Henrettelse". George skulde da klædes i Sort som Bøddel, Træet bøies og iføres en Kjole, saa var det Maria Stuart, Oxen kunde blive, og Marsvinet tillige med Skorstenen forandres til sørgende Venner. Jeg havde neppe faaet disse Ord frem, før Barker kastede mig lige igjennem Maleriet. Mit Hoved tog Washingtons nærmeste Ben bort, medens min høire Fod rev henimod fire Mile bort af Floden. Vi tog os en Tur henover Gulvet et Par Gange, og endelig sprang Barker op. Jeg henvendte mig til Lovens Haandhævere i Retfærdighedens og Kunstens Interesse.

Saa blev Barker indkaldt til at møde i Retten, og Mr. Potts gik ned paa „Speiderens" Redaktionskontor for at skrive sin Kritik.

Lidt om Mongolerne.

Fra det frugtbare Manshuri og hen til det stadige Stridens Æble Turfan, altsaa tværs over det østasiatiske Høiland, leve Mongolerne, et ædelt og høimodigt Hyrdefolk, i Besiddelse af rene Sæder og en medfødt Ærlighed, der aldrig har tilladt dem at forlade deres fredelige Hjorde for at kaste sig over Handelen med al dens Bedrag og lave Beregning.

Skulde det ikke ogsaa her være de naturlige Omgivelser, Fødestedets Eiendommelighed, der har gjort dem til, hvad de ere? — Deres Land er maaske en af Jordens mest storslaaede Egne, et Høiland, der mere end noget andet Sted synes at ligge Himlen nær. Næsten uden Ophør holdes Beboernes Sjæl i en stadig Spænding ved de med Klimatet følgende Uveir og frygtelige Naturbegivenheder; hvert Øieblik maa bringe dem til at tvivle om en Forlængelse af deres Existens!

Enhver Fremmed er velkommen under deres Telt, han maa dele deres Maaltid og er Gjenstand for den mest udsøgte Omhu: han er en Broder!

Medens Mongolerne heri ligne Araberne, ere deres religiøse Følelser derimod langt fra hines grusomme Fanatisme, fælles med hvem de have Kjærligheden til deres Hjorde, Lysten til Hæder og Tilbøielighed til Poesi.

Den øverste Myndighed iblandt dem have deres geistlige Overhoveder: Lamaerne, igjennem hvilke Buddhas Aand aabenbarer sig, og disse maa det vel nærmest tilskrives, at de have underkastet sig Kina, og paa deres mindste Vink flokke sig om Fanerne for at tjene „Himmelens Søn", Keiseren i Peking.

Vort Billede forestiller en mongolsk Befalingsmand med Kone og Barn udenfor sin Jurt (Hytte, Telt). Teltet er indvendig delt saaledes, at den høire Side er bestemt for Manden og Sønnerne, den venstre for Konen og Døttrene. I Midten staaer Arnen, hvor man koger Theen, den nationale Drik her som i det egentlige Kina. I Baggrunden lige for Indgangen ere en Del Afbildninger af Buddha, den legemliggjorte Gud, opstillede.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Hagen gav sig Udseende af ikke at lægge stor Vægt paa denne Meddelelse.

— Han vil altsaa virkelig reise bort, yttrede han i en ligegyldig Tone. Jeg har forresten hørt det før; men han kan da kun skade sig derved.

— Han maa vel have sine Grunde dertil! svarede Barberen med et betydningsfuldt Smil.

— Grunde? Hvilke skulde det være!

— Maaske kjender jeg netop Hovedgrunden, tog Hennemann tilorde. Heß har en Fjende her, som kan blive ham farlig.

— Aa, Fjender har enhver Politimand; det kan ikke undgaaes.

— Her er det imidlertid en Forskjel, Herr Hagen?

— Hvorledes det?

— Kjender De Færgemanden, Jakob Schorn?

— Ja, ham kjender jo ethvert Barn.

— Han synes at kjende Heß meget nøie.

Hagen traadte hen for Speilet og tørrede sit Ansigt.

— Det er vel kun Formodninger, min kjære Herr Hennemann, sagde han i en fortrolig Tone. Med dem lokker man ikke Benet fra nogen Hund. Det kan jo være, at der har været en Rivning imellem dem, men det fortager sig med Tiden.

— Nei, det er ikke saadan; men det kan jo

være, at Schorn har sagt for meget. Han havde drukket en Del igaaraftes.

— Naa, hvad har han da sagt?

— De maa love mig at tie dermed!

— Ja, naturligvis.

Hennemann traadte helt hen til Hagen og hviskede:

— Han sagde, at han, naar han vilde, kunde bringe Heß i Tugthuset.

Hagen maatte tage sig sammen for at skjule sin Interesse.

— Hvilken Forbrydelse beskyldte han ham da for? spurgte han.

— Det vilde han ikke forraade mig; men jeg beder Dem ikke tale derom.

— Det samme Raad giver jeg Dem, svarede Hagen i en alvorlig Tone. Færgemanden har naturligvis snakket over sig i Drukkenskab.

Barberen fjernede sig ganske betuttet; men han havde sikkert seet mere tilfreds ud, om han var bleven Vidne til den Ophidselse, hvori Hagen vandrede frem og tilbage i Værelset.

Om Aftenen opsøgte han Færgemanden.

Denne befandt sig i sit Hus. Udenfor stormede og regnede det; der var ikke en levende Sjæl ved Havnen.

— Jeg har Noget at tale med Dem om, tog Hagen til Orde, efter at han havde seet sig om i det uvenlige og alt Andet end renlige Rum. Man har anbefalet mig Dem som en ærlig og samvittighedsfuld Mand; maaske jeg kunde skaffe Dem en god Bifortjeneste.

Færgemanden havde reist sig fra sit Sæde, han støttede Haanden imod og saae forventningsfuldt paa Træhandleren.

— Og hvad skulde det være? spurgte han.

— Ja, jeg bliver nødt til at tale lidt længe med Dem derom, saa De maa komme over til mig i Aften.

— Jeg veed ikke, om jeg har Tid!

— Aa, i saadant Veir sætter saamæn Ingen over og saa kan De da ogsaa lade en Kammerat gjøre Arbeide for Dem. Et Glas Toddy vil De heller ikke forsmaa, især efter den Recept jeg har taget med fra Holland.

— Naar skulde jeg komme?

— Kl. 8.

— Godt! svarede Færgemanden.

Hagen fjernede sig derpaa for at tilberede en rigtig stiv Toddy, det eneste Middel han satte Lid til kunde løse Færgemandens Tunge.

Jakob Schorn indfandt sig punktlig, og et Øieblik efter sad de foran de dampende Glas. Færgemanden tømte med første Drag Halvdelen af Glassets Indhold.

— Stærk, men god! sagde han tørt. Hollænderne forstaa det bedre end os!

— Det glæder mig ogsaa, at jeg snart kan vende tilbage til Holland, bemærkede Hagen. Her holdt jeg ikke af at bo til Stadighed.

— De skulde have været her i Sommer.

— Da var jeg i Schwarzwald, hvor jeg kjøbte Tømmer, en Del er allerede gaaet lige til Holland; men til Foraaret vil der komme store Flaader hertil, og da har jeg en Mand nødig til at føre Opsyn med dem i mit Sted.

— Og det skulde jeg paatage mig? spurgte Schorn, der imidlertid havde tømt sit Glas, som Hagen strax fyldte.

— Jeg havde først tænkt paa Politibetjent Heß, svarede Hagen iagttagende. Manden vil jo snart forlade sit Embede.

— Men han bliver ikke her i Byen! afbrød Færgemanden ham med en hæs Latter. Hans onde Samvittighed jager ham bort.

— Hvad har han da forbrudt?

— Lad os heller tale om Forretningen! yttrede Jakob Schorn brummende. De tilbyder mig en Bifortjeneste.

— Ja, De skal tage imod Tømmeret og have Tilsyn med det, saa længe det ligger her. Det forstaaer sig, at jeg vil betale det godt.

— Det kommer an paa, om jeg kan faae Tid, sagde han.

— Naa, det haster jo ikke endnu; lad os nu slaa en lille Passiar af. Man har altid advaret mig for denne By; her skulde ikke være sikkert.

— Det er ganske rigtigt, Herre! svarede Færgemanden og rakte atter sit Glas frem for at faae det fyldt.

— Efter hvad jeg har hørt, skulde man jo næsten tro, at Gavtyvene vare i Ledtog med Politiet!

— Hvem veed, om de ikke ere det!

— Formoder De det?

— Jeg skal vel vogte mig for at sige, hvad jeg formoder. Ja, naar jeg vilde tale, fik adskillige det hedt nok om Ørene! Der er passeret saa meget her uden at blive undersøgt; men hvad vedkommer det mig.

— Ja, der er blevet mig mange mærkværdige Ting fortalt, sagde Hagen. Nu for Exempel Mordet paa Skovrider Brinkmann; Morderen er jo endnu ikke bleven opdaget!

— Saa længe Heß er her, bliver overhovedet aldrig Noget opdaget.

— Dermed vil De paastaa. . .

— Intet, Herr Hagen, jeg paastaaer sletintet. At Heß ikke er den Politimand, han skulde være, kan selv en Blind se.

— Druknede her ikke en Fremmed her fornylig? Hvorledes var det nu han hed?

— Felsing!

— Hvad mener De om den Historie?

— Mulatten er jo reist, saa nu voxer der vel ogsaa Græs derover. Jeg har nu altid holdt ham for en Svindler.

— Han var jo en god Ven af Felsing.

— Ja, hvem der vil tro det!

— De veed bedre Besked?

— Jeg har ofte sent om Aftenen siddet her ved det aabne Vindue, naar de kom hjem; men jeg kan just ikke sige, at deres Samtale var meget venskabelig.

Hagen mærkede, at den stærke Drik steg Færgemanden mere og mere til Hovedet, og han spurgte da:

— Har De ikke hørt Noget den Nat, Ulykken passerede?

— Jeg hørte Intet; men jeg saae!

— Hvilket da?

Med vidt opspilede Øine betragtede Schorn Træhandleren; det var tydeligt, at der pludselig var opstaaet en foruroligende Mistanke hos ham.

— De er ikke den, De udgiver Dem for! brummede han. De spørger ud som en Forhørsdommer; hvad kan alt dette egentlig interessere Dem?

— Maaske mere end De troer, svarede Hagen alvorlig og skarpt. De har jo selv udfordret til slige Spørgsmaal. Har De ikke erklæret Barbeer Hennemann, at De kunde bringe Heis i Tugthuset?

— Den Pjalt! raabte Færgemanden rasende; men Betjenten lagde sin Haand paa hans Skulder og betragtede ham alvorlig og fast.

— Rolig! sagde han. Jeg har givet Hennemann det alvorlige Raad at vogte sin Tunge; men naar De har kunnet betro Dem til et Menneske, der er saa bekjendt for sin Sladder, begriber jeg ikke, hvorfor De vil nære Mistillid til mig. Jeg veed, at De er en paalidelig Mand, der aldrig bruger for mange Ord; jeg antager derfor, at det, De har sagt til Barberen er begrundet! Lad derfor kun Masken falde. Jeg er i Politiets Tjeneste og alene kommen hertil for at afsløre disse gaadefulde Forbrydelser. Jeg har allerede opdaget Meget, men jeg finder ingen Beviser.

— Og disse Beviser skal jeg skaffe Dem? spurgte Færgemanden, hvem denne Aabenbarelse syntes at have gjort helt ædru.

Betjenten fyldte atter Jakob Schorns Glas og vedblev:

— Lad De mig om at søge Beviserne; fortæl mig imidlertid Alt, hvad De veed eller blot formoder, saa skal jeg nok vide at tage mine Forholdsregler. Bliver det mig derved muligt at afsløre Forbryderne, skal jeg sørge for, at De faaer en anseelig Belønning.

Jakob Schorn strøg sig med Haanden over den vaade Pande. Han indsaae, at han ved at tie kun væltede en Del af Mistanken over paa sig selv.

— Naa godt, jeg skal sige Dem, hvad jeg veed, svarede han endelig, naar De kun vil love mig, at jeg ikke skal have Ubehageligheder deraf. Jeg kan ikke bevise Noget, saa mine Udsagn ville intet Værd have for Dommeren.

— Fortæl kun! sagde Hagen. Jeg skal nok selv vide at bedømme Værdien deraf. De kan altsaa bringe Heis i Tugthuset?

— Det var nu maaske formeget paastaaet! Men for at De skal kunne forstaa det, maa jeg begynde helt forfra. Da vor tidligere Politibetjent var død, kunde vi længe ikke faae nogen duelig Mand i hans Sted; Nogle blev vel antagne, men strax efter igjen afskedigede. De vare sikkert ret brave Folk, men de manglede Energi. Da kom Heis, og nu var den rette Mand funden. Hvorfra han kom, og hvad han tidligere havde været, det erfarede ingen Anden end Byraadet, og maaske det heller ikke fik den rette Sammenhæng at vide. Han var i Begyndelsen ivrig i Tjenesten; det maa man lade ham, han traadte kraftig og bestemt op og vidste at sætte sig i Respekt. Men det forandrede sig snart. Jeg troer sikkert, hans Kone har øvet en slet Indflydelse paa ham; hun var altid kivagtig, pengegridsk og derfor nærig, da der ikke lod sig lægge Noget op af den ringe Løn, han fik. Heis gav sig da til at drikke; men han passede endnu sin Tjeneste strængt og punktlig. Da blev vor Guldsmed bestjaalen; hele Butikken blev tømt om Natten, og den Nat havde Heis netop Vagt. Tyven blev aldrig opdaget, og man har aldrig fundet det ringeste igjen af Tyvekosterne, skjøndt Heis udfoldede en utrættelig Iver.

Færgemanden tog en Slurk af sit Glas og vedblev derpaa:

— Skovrider Brinkmann lod til at vide mere derom, og han maa vel ogsaa have kjendt Heis fra tidligere Tid; jeg formoder det i alt Fald af de Yttringer, han engang lod falde, da jeg satte ham over. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at Heis gik af Veien for ham og ikke gjerne talte om ham — jeg fandt tidtnok Leilighed til at iagttage dem begge; saaledes ogsaa Dagen før den Nat, da Brinkmann blev myrdet.

Hagen fulgte med den største Interesse Fortællingen, og Jakob Schorn fortsatte:

— Jeg saae dem begge staa sammen nede ved Havnen; jeg kunde vel ikke høre, hvad de sagde,

men af deres Fagter og Minespil forstod jeg, at de ikke gav hinanden Artigheder. Det saae aldeles ud, som om Brinkmann truede Hess, og jeg lagde ogsaa Mærke til at Hess var rasende, da Skovrideren lidt senere forlod ham. Paa denne Dag fulgte en raa, uhyggelig Nat; efter Almanakken skulde det vel være Maaneskin, men Maanen formaaede ikke at trænge igjennem de mørke Skyer.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Til Efterligning. I en meget besøgt Restauration i Pesth har Værten ladet opslaa følgende Plakat:

„De ærede Herrer bedes høfligst om ikke at gjøre Kur til det kvindelige Tjenestepersonale paa Trapperne, da der slaaes saa meget Porcelæn i Stykker derved."

Følgende Anekdote fortæller »Anglo-American-Times« om Claiborne Jackson, den tidligere Guvernør i Missouri. Han havde efter hinanden ægtet fem Døttre af en rig, fornem Familie. Da han anholdt om den femtes Haand, sagde Svigerfaderen til ham:

— Ja, Claib, Du skal faae hende, Du skal ogsaa faae den sidste. Men nu beder jeg Dig for Himmelens Skyld: Du maa dog i det mindste lade mig beholde min gamle Kone!

Humor.

En Kunstmaler sagde til en af sine Elever:

— Deres Billede behager mig ikke ret. Kompositionen er ikke heldig; Hovedfiguren er altfor stiv; den ene Arm er aldeles fortegnet.

Eleven svarede:

— De maa dog betænke, Herr Professor, at Stykket ikke er ferniseret endnu!

Fem eller sex Aars Liv som Ægtemand vil ofte give et af Naturen irritabelt Menneske en saadan Grad af englelig Taalmodighed, at det neppe vil være tilraadeligt at forsyne ham med et Par Vinger.

Gaade.

Vel helst jeg et Mandfolk betegner,
Dog lides mit Navn ei af Alle;
Til Alvor det mindre sig egner,
Men det gaaer vel, hvor Skjældsord der falde.
Dog sees jeg i Skoven optræde
Alvorlig, i mørkladen Dragt;
Selv ei Vinteren kan mig afklæde
Min majestætiske Dragt.
Jeg tændes med Flammer røde,
Naar Maden gjøres i Stand,
Naar Ilden et Hus lægger øde
Og Gaden gjenlyder af „Brand".
Ja, hvor Bølger mod Skuden brøde,
Stod jeg fast som Styresmand.

G. W.

Opløsning paa Gaade i Nr. 34:

Hør.

Rigtig opløst af: Oltønden, E. A., Kongensgade (Odense), August Frantzen, Rudolff Weichmann, Andrea Adolf, Klokkeren i Corneville, Den aarvaagne Nøddeknækker, Eneboeren paa Enighedsvei, Farimageren, Volle Villesen, Bummelum, Musti, Jakob Evenstrup, Kamelen i Naaleøiet, Doris, Lulu og Tante Stanse.

Opløsning paa Rebus i Nr. 34:

Er Undertøiet foret?

Rigtig opløst af: Geniet fra Rabarberkvarteret, Den aarvaagne Nøddeknækker, Det tilrøgede Pigehoved, Rebussemanden, Vita Liv, M. Olsen, Godske og Pillegrim.

Brevvexling.

Joh. Edv. Ørsted: Egne sig ikke for os; „Ride Ranke" lyder desuden saa bekjendt.

☛ Med dette Nr. følger 21de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „**Forsvunden**".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 37. 10 Øre. 2den Aargang.

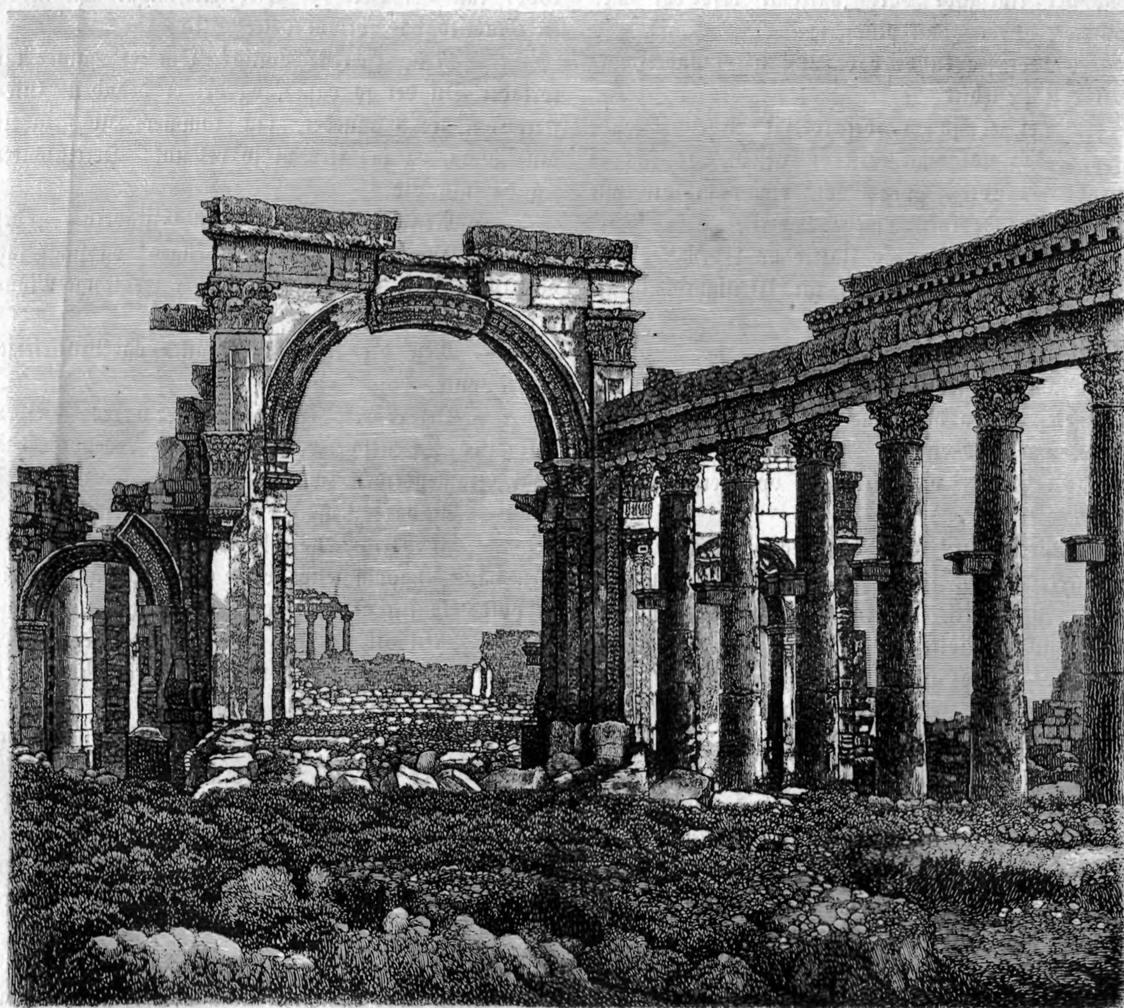

Palmyra: Portbue med Søilerække.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

Det følgende Halvaar gik sin rolige og regelmæssige Gang.

Prindsen var stadig den flittige Elev, for hvem dog Vaabenbrug særlig havde Interesse, og han fik daglig sin Contra i Fægtesalen med sin Ven, Harry N., der var ham en dygtig Modstander.

Pistolskydning drev han ogsaa med Iver, men fremfor Alt var det Ridningen, der fængslede ham, og heri havde han drevet det til en saadan Færdighed, at han endogsaa, naar Hesten galloperede, formaaede at springe op og staa i Sadlen.

Da han en Dag red med Harry ud ad en Landevei, der paa Siderne var begrændset af Blommetræer, der rigtignok vare sparsomt befolkede med Blommer, udbrød han pludselig:

— Hvor jeg kunde have Lyst til et Par Blommer i dette Øieblik.

— Det er jo et forfærdeligt Arbeide, sagde Harry. Saa skal man først af Hesten, og saa er det endda et stort Spørgsmaal, om man kan ryste nogle ned fra de tykstammede Træer.

— Saa kan man jo klattre op i dem.

— Det var saamæn en rar Uleilighed, mente Harry.

— Bagateller!

I samme Øieblik stod Louis i Sadlen, Hesten løb videre, og da han saae sit Snit, idet han kom forbi et Træ med en tyk Sidegren, gav han et Sæt, greb fat i Grenen og voltigerede op overskrævs paa denne.

— Prr! Prr! kom her, Lady! lød det oppe fra Træet til den lydige Hest, der helt forundret, som det da lod til, saae efter sin Herre, men øieblikkelig gjorde Volte og standsede under Blommetræet, hvor Louis gjorde sig tilgode med de liflige Frugter, medens Harry leende bad om at faae lidt med af hans Overflødighed.

Saadanne Glimt af hans friske, freidige Ungdomsnatur kom undertiden frem og virkede paa Omgivelserne med uimodstaaelig Tiltrækningskraft, saa meget mere som en vis Alvor, modnet som han var af tidlig Modgang, var hans gjennemgaaende Karakterpræg. Men det Theoretiske blev ikke forsømt paa Grund af hans Lyst til mandig Idræt; han var altid paa Akademiet, indtil Dagen var endt. Naar han da havde forberedt sig i sit Hjem til næste Dag, gik han til Henry Wreadthers, der efterhaanden havde skrevet det Meste af „Konsulatets og Keiserdømmets Historie" af for ham, efterat han for lang Tid siden var bleven færdig med det første Arbeide.

En lille Grund, om den end var nok saa gjennemsigtig, syntes han dog at han maatte give for sine stadige Aftenbesøg.

Da han nu en Aften kom ned til det velkjendte Plankeværk, stod Elisabeth alt dernede og ventede ham.

— Jeg har en Nyhed, Louis!

— God eller daarlig?

— Jeg har to, Louis!

— Gode eller daarlige?

— Den ene god og den anden daarlig!

— Lad mig saa faae den daarlige først.

— Fader har faaet sin Afsked til den 1ste efter sin Ansøgning.

— Og saa forlader Du mig med ham! udbrød Louis med bedrøvet Stemme. Jeg bryder mig nu slet ikke om at høre den gode Nyhed; thi hvad Godt kan der være for Øieblikket, naar Du inden en Maaned har forladt dette Sted?

— Men, kjæreste Louis! Om et halvt Aar forlader Du det jo ogsaa, og det er desuden Juleferie om tre Maaneder, saa kommer Du hjem til din Mama, og saa sees vi jo vel nok. Dertil sætter jeg da min Lid.

— Men tre Maaneder, min Elisabeth —, det er jo en Evighed for den, der længes! og naar saa den korte Ferie er forbi, saa er der sex lange Maaneder til Examen.

— Men der er baade Paaske- og Pintseferie, kjære Louis.

— Det er der, og det maa der være! — Uden det vilde jeg neppe være mellem de Levendes Tal, naar Examenstiden kommer.

— Af bare Længsel? spurgte hun smilende.

— Af bare Længsel! udbrød han pathetisk; men hans ungdommelige Lune tillod ham dog ikke at holde sig fra at smile over sin egen Pathos.

— Men vil Du nu dog ikke høre den gode Nyhed? spurgte hun efter et Øieblikks stille Munterhed over de stærke Udtryk.

— Jo, jeg troer nok, at jeg nu føler mig stærk dertil, svarede han.

— Saa hør da, og jeg haaber det vil glæde Dig ligesaa meget, som det har glædet mig.

— Jeg er lutter Øre! svarede han, idet han dog ikke havde sine Øine et eneste Øieblik borte fra sin skjønne Brud.

— I Anledning af min Faders Afsked fra Akademiet, hvor han nu i en Række af Aar har virket, hvor han har mange Venner, som han sætter Pris paa...

— Og som vistnok sætte fuldt saa stor Pris

paa ham, den brave, dygtige og elskværdige Mand, tilføiede Prindsen.

— Da han nu skal skilles fra alle dem, han i saa mange Aar har virket sammen med, og da hans nuværende Stilling tillader ham at gjøre det, saa har han besluttet at indbyde Lærere og Elever til et Afskedsgilde.

— Men, udbrød Louis, et saadant vil Akademiets Lærere jo gjøre for ham.

— Derfor har han jo da ogsaa Lov til at gjøre et til Gjengjæld. En god Gjerning kan ikke gjøres for tidt, tilføiede hun leende; og saa vil Fader desuden gjøre sit i Form af et Bal.

— Et Bal! udbrød Louis henrykt. Jeg skal atter engang dandse med Dig, min Elisabeth!

— Den gode Nyhed bøder dog, som det lader til, lidt paa den daarlige.

— Hvor er det muligt Andet. Det var paa et Bal, at vi to først fandt hinanden, og nu, da vi skulle skilles, skeer det ogsaa med et Bal. Det vil være mig et Forvarsel paa, at Skilsmissen Intet har at betyde. Den er kun en kort Overgang til andre og bedre, lykkeligere Tider!

11te Kapitel.

Skilsmissen.

Et Par Dage derefter indfandt der sig en Tjener hos Keiserprindsen med en formel Indbydelse til et Bal otte Dage senere hos

Capitain N.,
Viscount af —house.

Da Louis for længere Tid skulde tage Afsked fra sin Elskede ved samme Leilighed, besluttede han at berede hende en saa behagelig Overraskelse som muligt.

Samme Aften han havde faaet Indbydelsen, tog han ind til London, hvor han hos en Fotograf bestilte en Miniaturudgave af et Fotografi af sig selv, som han havde med, bestemt til en Medaillon, som han iforveien havde kjøbt hos en af de store Juvelerere, tilligemed en Halskjæde. Det lille Fotografi blev lovet ham til et Par Dage derefter; Henry Wreadthers blev sendt efter det og bragte det ogsaa med.

Da Louis havde faaet Fotografiet, der passede ypperlig til Medaillonen, tog han det forsigtigt ud og skrev med sin sirligste Haandskrift bagpaa:

Til Elisabeth fra hendes Napoleon Louis
for evig!

Han satte atter Fotografiet ind i Medaillonskapslen, og samme Aften fik Elisabeth Gaven i Henry Wreadthers Have.

Hendes Glæde var som en Kvindes, der faaer sit kjæreste Ønske opfyldt, og da han tog Portraitet ud og viste ham, hvad der stod bagpaa — ja, da glemte hun hele Omverdenen, Haven, hvori hun stod, Solen, der skinnede høit endnu paa Himlen, Plankeværket, der skilte dem ad; hun sprang op paa en Træbul, slyngede sine Arme om den Elskedes Hals og trykkede de ømmeste Kys paa hans bævende Læber.

Da Øieblikkets første Henrykkelsens Rus havde sat sig, udbrød Elisabeth:

— O, hvor jeg vilde være glad og stolt, ifald jeg kunde bære den for første Gang til Ballet paa Fredag!

— Ak nei! sagde Louis; saalænge jeg ikke har talt med din Fader, maa det imellem os jo være hemmeligt; og desværre, der kan jo gaa baade Aar og Dage, inden min Stilling er saa klar for Alverden, at jeg kan gjøre, hvad jeg vil. Den usleste Dagleier har i mange Henseender friere Hænder end jeg, paa hvem saa manges Øine hvile, og paa hvem saa manges Haab beroer.

— Men det lover jeg, udbrød Elisabeth begeistret, at jeg bærer intet Smykke før den Dag, da jeg frit for Alverden som din Brud kan lade det pryde mit Bryst!

— Men hvad vil din Fader sige dertil?

— Sligt ændser Fader aldrig.

— Men din Broder da?

— Ham kan jeg fortælle dette mit Løfte.

— Men Veninder og Bekjendte! Hvad ville de sige til denne pludselige Tarvelighed?

— Jeg vil svare dem, ifald de spørge mig, sagde hun leende, at jeg synes jeg er smuk nok, uden at jeg behøver Perler og Diamanter til at hæve min Skjønhed.

— Og Du vil have Ret, min fortryllende Elisabeth!

Balaftenen var kommet.

Kapitain N., Viscount til —house, stod — for sidste Gang i sin Galauniform — umiddelbart indenfor Trappeopgangen og modtog enhver af sine Gjæster med et eller andet forbindtligt Ord. Hans Søn, Harry viste dernæst Herrerne til den ene Side, medens Elisabeth havde det Hverv at anvise Damerne et Værelse til den anden Side. Faarene fra Bukkene, som det sig hør og bør.

Da Bukkene senere viste sig bukkende for Faarene, saa fik de Tilladelse til at dandse med de Sidste.

Louis var ikke af dem, der kom sidst. Hans Længsel tillod ham ingen lang Venten, og hvor er vel den, der kan beskrive hans glade Henrykkelse, da han, efterat have vexlet nogle Ord med den elsk-

værdige Vært, hans tidligere Lærer, opdagede Elisabeth lidt fra sig, klædt i Hvidt med en Garniture af Violer langs ad Kjolens Side, og en enkelt Rose i det sorte Haar? En smukkere Kompliment kunde hun ikke gjøre sit Hjertes Elskede!

Ikke et eneste Smykke! — Kun hans Yndlingsblomster!

At Ballet for Lulu og Betsy var en Ungdommens, Glædens og Kjærlighedens Triumf, er det overflødigt at fortælle.

En Uge senere reiste Viscount N. til sit Gods, og Miss Elisabeth maatte reise med, hvor gjerne hun end vilde have blevet i det — som hun altid tidligere havde kaldt det — „kedelige Woolwich", der pludselig havde faaet saa rig Interesse for det unge Pigehjerte.

Lulu var ene, og han var ikke i god Stemning, og den blev ikke forbedret, da han kort Tid derefter modtog et Brev fra sin Mama paa Chislehurst, venligt og kjærligt som altid, men Efterskriften lød omtrent saaledes:

„P. S. Din tidligere Lærer, min kjære Louis, „Kapitain N., nu Viscount af —house, er jo „bleven min Nabo. Jeg hører, at han gjorde et „Afskedsbal, da han tog fra Woolwich. Det skal „jo være en meget dannet og elskværdig Mand, „og hans Datter er nok meget smuk, og derfor „begriber jeg saa godt, at Du har elsket at dandse „med hende —, Du var nok hendes stadige Kava„leer paa Ballerne, kjære Louis?"

„Viscounten har lagt sit Kort hos mig her „paa Chislehurst; jeg var ikke hjemme, men jeg „har senere sendt Cambaceres over til —house „for at gjengjælde Opmærksomheden og tillige for „at sige, at min Enkestand tillod mig ikke at „stifte nye Bekjendtskaber, saa ondt det end „gjorde mig."

— Betsy bliver ikke præsenteret for Mama til Julen, kan jeg nok forstaa, sagde Louis forstemt til sig selv, efterat han havde læst denne Efterskrift til Moderens Brev.

12te Kapitel.

Skoletidens Afslutning.

Der blev øde og tomt for vor unge Helt, da Elisabeth var draget bort fra Woolwich. Med større Iver end nogensinde før kastede han sig nu over sine Studier; hans eneste Adspredelse i den første Tid bestod, naar undtages de daglige Rideture, i Reglen i Selskab med Elisabeths Broder Harry, kun i jevnlige Aftenvisiter hos den gamle Henry Wreadthers, hvis lille Have udøvede en sælsom Tiltrækningskraft paa Lulu. I hele Timer kunde han staa med Cigaretten i Munden nede ved Plankeværket og stirre ind i den store Have efter sin svundne Lykke, som han nu kun en sjælden Gang hørte lidt fra.

Da kom endelig Juleferien, og sammen med Harry drog han sporenstregs ad Hjemmet til.

Da de nærmede sig Chislehurst, hvor Harry, der jo skulde nogle faa Mil videre, vilde skilles fra Prindsen, sagde denne:

— Jeg beder Dem nu ret inderlig, kjære Harry, om at overbringe min hjerteligste Hilsen saavel til Deres Herr Fader, min gamle Lærer, som til Deres Søster. De maa forsikkre hende om, at mine Følelser uforandret ere de samme som tidligere.

— Men Deres Fru Mama, Keiserinden, sympathiserer ikke med disse Følelser, min kjære Prinds.

— Kommer Tid, kommer Raad! Naar blot Ingen vil tvivle om min Standhaftighed, skal jeg nok engang faae min Moder overtalt til at give sit Samtykke. Hun elsker mig høit og vil kun min Lykke.

— Men den seer hun ad ganske andre Veie end De.

— Indtil hun faaer Øiet op for, at kun den ene Vei er den eneste mulige, og at alle andre kun ville føre til fortvivlet Hjertesorg. Hils nu i Hjemmet, Harry! En af de allerførste Dage tillader jeg mig at hilse paa Deres Herr Fader paa hans nye Gods.

— De skal være hjertelig velkommen!

Med et kraftigt Haandtryk skiltes Vennerne ad, og kort efter laa Louis i sin Moders kjærlige Arme.

Da de første Glædesyttringer over Gjensynet vare vexlede, fortalte Keiserinden sin Søn, at hun havde faaet en Indbydelse fra Dronning Viktoria til at tilbringe Julen paa Windsor.

Windsor er et 800 Aar gammelt Slot, der ligger ved Themsens høire Bred nogle faa Mil vest for London. I Begyndelsen af dette Aarhundrede blev det pragtfuldt restaureret af Georg den 4de; senere er det yderligere bleven udsmykket af Prinds Albert og Dronning Viktoria, og i Øieblikket er det omtrent den Sidstes stadige Opholdssted.

Denne Indbydelse krydsede i ikke saa ringe Grad Louis Planer, men da man ikke godt kunde afslaa at modtage den, fandt han sig ogsaa i Skæbnen, idet han dog udbad sig nogle Dages Hvile, forinden man tog afsted.

En af disse Dage benyttede han til et Besøg paa —house, hvor han blev meget venligt modtaget.

Da han et Øieblik havde Leilighed til at være ene inde i Haven med sin Elskede, fortalte han hende om Indbydelsen til Windsor.

— Ak ja! udbrød hun bedrøvet; vore Veie her i Livet ere fra først af blevne saa forskjellig afstukne.

— Men de skulle dog engang forenes, min Elisabeth!

— Du kommer tilhove; Englands skjønneste Damer ville kappes om at vinde din Gunst.

— Er Du saa sikker derpaa, Betsy? spurgte han smilende.

— Ja, hvor kan det være anderledes? Enhver maa jo elske Dig, Louis.

— Enhver er ikke forud indtaget i mig som Du, Betsy, og det bekymrer jeg mig heller ikke om. For mig er der kun een Skjønhed i England, og hun hedder. . .

— Lulus Betsy!

Et hjerteligt Kys beseglede disse Ord, og Smilet trønede atter paa den smukke Piges blomstrende Kinder.

Paa Windsor tilbragte nu Moder og Søn hele Julen, og der var kun et Par Dage tilbage af Ferien, da de vendte hjem til Chislehurst.

Louis fik dog Leilighed til at sige Farvel til sin Elskede og gjøre Aftale med Harry om at tage sammen tilbage til Woolwich, hvor man nu skulde tilbringe det sidste Halvaar sammen forinden Officersexamen.

Om denne sidste Tid er der ikke Stort at fortælle. Louis anspændte al sin Flid, og som vi alt have fortalt tidligere, bestod han ogsaa Examen med megen Hæder.

Skjøndt han havde tilbragt mange behagelige Timer paa Woolwich, hvor han var afholdt baade af Lærere og Kammerater, var det dog uden stor Sorg, at han skiltes fra Akademiet. Den gamle Henry Wreadthers var meget bedrøvet ved Afreisen, endskjøndt Louis havde foræret ham næsten hele sit Møblement til en Erindring.

Saa gik det da atter hjemad til Chislehurst, hvor der i den nærmest følgende Tid var stadig Kur af lykønskende Bonapartister, der i Mængde kom i Besøg fra Frankrig. Siden Keiserprindsen den 16de Marts 1874 med Attenaars-Alderen blev myndig, havde han ikke seet sig omgivet af saa mange Venner og Tilhængere.

Dengang hyldedes han som Partiets Chef, men da var han jo endnu kun Kadet; nu var han engelsk Artilleriofficer, om han end ifølge Lovene ikke kunde meddeles Officerspatent.

Den samme Skole, som hans store Grandonkel og hans egen Fader havde gjennemgaaet, var nu ogsaa for hans Vedkommende overstaaet, og den unge Artillerist var nu parat til, naar Leilighed gaves, at erobre hele Verden — det vilde sige: Frankrig!

Kun to Aar derefter var den lysende Bane, som dengang tegnede sig for saa Manges forhaabningsfulde Blik, alt sluttet under en tropisk Sols fortærende Straaler.

(Fortsættes.)

Palmyra.

Vi bringe idag vore ærede Læsere et Billede fra Ruinerne af den engang saa prægtige Stad Palmyra, om hvilken vi skulle tilføie nogle saa Oplysninger, saa vidt Pladsen strækker til.

De righoldige og interessante Ruiner ligge i den saakaldte mesopotamiske Ørken, flere Dagsreiser fra Damaskus, paa Grund af den vanskelige Adgang saa forholdsvis godt bevaret og lidet besøgte.

Byen omtales allerede i Bibelen, idet den første Kongernes Bog IX Kap. Vers 18 siger, at Salomon gjenopbyggede Thadmor i Ørkenlandet.

Thadmor, Palmebyen, er den hebræiske Benævnelse, som Grækerne senere oversatte ved Palmyra; det antages, at denne Gjenopbyggelse viser tilbage til en Ødelæggelse af Ægypterne under deres Kampe med Assyrerne.

Palmyras Indbyggere vare dygtige og heldige Kjøbmænd, der hos Perserne og Araberne hentede Indiens Produkter for senere at sælge dem til Romerne. Meget viselig holdt de sig i lang Tid udenfor Kampene mellem Rom og Perserne; men senere allierede de sig med Rom, der endelig ødelagde Byen, dengang Hovedstad for det store orientalske Rige, der strakte sig fra Eufrat til Middelhavet, „fra Floden til Havet," som Bibelen vilde udtrykke sig.

Flere Gange under de første Keisere hævdede Palmyra sin Uafhængighed, og dets Indbyggere opnaaede romersk Borgerret og under Septimius Severus eller vel snarere ved Hadrians Reise i Aar 130 eller 131 fik Staden Navn af romersk Koloni.

Det bekjendteste eller rettere det eneste kjendte Tidsrum i Palmyras Historie er de Aar i Midten af det tredie Aarhundrede, da det romerske Rige delte sig i en Mængde Statholderskaber, og den arabiske Fyrste Odenathus opkastede sig til Konge over en Del af Lilleasien og Syrien. Han valgte Palmyra til sin Hovedstad.

Han havde ægtet en Datter af en mesopotamisk Fyrste, ogsaa af arabisk Oprindelse. Hendes Navn

Zenobia, eller egentlig Bathzebinah, betyder ligefrem Kjøbmandens Datter.

Efter at hendes Ægtefælle var bleven myrdet, antog hun Titel af Orientens Dronning og udvidede sit Rige som ovenfor omtalt.

Romerne kunde ikke rolig se paa disse Udvidelser, og efter et tidligere mislykket Tog opnaaede Aurelian i Aaret 273 at indtage Palmyra, hvorved Byen for Størstedelen blev ødelagt. Zenobia blev fangen og maatte pryde Keiserens Triumfindtog i Rom.

Senere gav han hende Ophold i Tibur, hvor hun døde upaaagtet.

Palmyra reiste sig aldrig mere, skjøndt Diokletian ved Overgangen til det fjerde Aarhundrede gjenopbyggede en Del af de ødelagte Bygninger, og Justinian senere i det sjette omgav den med Befæstninger.

I Aarhundreder var den fordums saa stolte Ørkenstad forglemt, indtil endelig engelske Kjøbmænd 1691 trængte ind til Byen, men ingen vilde tro paa deres Fortællinger om de herlige Ruiner. Senere have nyere Reisende hævet enhver Tvivl i denne Retning.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Jeg sad just i min lille Hytte, vedblev han, idet han trak Veiret dybt, og tænkte paa, hvad Fremtiden skulde bringe; thi De maa vide, at jeg dengang havde en Kjæreste og tænkte paa at gifte mig, og netop i de Dage var Pigebarnet blevet alvorlig syg. — Hun skulde da aldrig komme sig igjen! Jeg kunde ikke sove for Søvn og Uro, og sad derfor endnu oppe i mine mørke Tanker, da hørte jeg pludselig et Skud. Her ved Rhinen bryder man sig ikke synderlig om sligt; her bliver skudt hver Dag, saa man tænker sjældent derover. Dog var der noget paafaldende for mig deri; jeg veed ikke selv af hvilken Grund. Det var faldet i Nærheden af Klemenshvile; jeg forlod mit Hus og saae mig om ved Havnen. Maanen kom frem et Øieblik, da jeg stod i Skyggen, kunde Ingen se mig; men jeg bemærkede ganske tydelig en Mand, der kom fra Klemenshvile og syntes at have paafaldende Hastværk.

Han tog atter til Glasset og tilføiede derpaa:

— Det var Politibetjent Heß; han gik mig hurtig forbi ind imod Byen. Siden fandt man Skovriderens Lig i Floden, og hans Enke anklagede General Stendal for Mordet.

— Og De gjorde aldrig nogen Angivelse, om hvad De havde seet hin Nat? spurgte Hagen.

— Der var Ingen, som spurgte mig, og hvad skulde jeg angive? Kunde jeg bevise, at Heß havde affyret Skuddet? Kunde han ikke paastaa, at han netop havde været i Nærheden og var ilet til Klemenshvile for at efterforske, hvem der havde skudt? Jeg havde stedse næret Mistanke; men jeg vilde ikke brænde mine Fingre, saa længe jeg ingen Beviser havde. Desuden fik jeg selv Sorg nok; min Kjæreste døde, og det varede længe, inden jeg overvandt det. Saa kom Krigen med Østerrig, hvori jeg maatte deltage; senere var der voxet Græs over den Historie, og jeg havde aldeles ikke Mod til at rykke frem med nogen Anklage.

Opdagelsesbetjenten rystede paa Hovedet; men han fattede godt de Grunde, der havde bevæget Færgemanden til at tie.

— Men hvorledes forholder det sig med Indbruddene? spurgte han. Har De ikke opdaget Noget i den Retning?

— Kun den Nat, da Indbruddet skete hos Generalen. Det var et forfærdeligt Uveir den Nat; jeg maatte se efter min Baad, og jeg var neppe kommen uden for min Dør, førend jeg hørte et Skud fra Klemenshvile. Strax efter kom Fru Heß forbi mig, hun har formodentlig staaet paa Udkig; men med Sikkerhed lader det sig dog ikke paastaa.

— Hendes Mand har De vel ikke seet?

— Nei.

— Det var under alle Omstændigheder paafaldende nok, at hans Kone var ude og i saadant et Veir, sagde Hagen. De burde have angivet det!

— Til hvem? spurgte Schorn i en spottende Tone. Hvem har spurgt mig?

— De burde imidlertid have meddelt Borgermesteren det.

— Og anklaget Fru Heß? Jeg skal nok tage mig iagt! Hvad kan jeg bevise? Hun kan jo have været ude at søge Urter! Det havde været det samme som at stikke sin Haand i en Hvepserede! — Naa, giv mig nu en Slurk til; jeg har sagt Dem Alt, hvad jeg veed, De vil neppe udrette stort dermed, og jeg stoler paa, at De ikke skaffer mig Ubehageligheder dermed.

Hagen fyldte atter Glasset; Færgemanden tømte det hurtig og reiste sig. Det var blevet silde, og den stærke Drik begyndte at virke.

— Endnu Eet! sagde Hagen. De vil jo ogsaa have bemærket noget mistænkeligt den Nat, da Felsing kom af Dage! Hvad har De seet?

— Jeg saae dem seile bort begge to.

— Var der virkelig to Personer i Baaden?

— Jeg har ganske gode Øine. Der var to

Herrer i den; men Doktoren havde taget Sløret af sin Hat.

— Gjenkjendte De ham da?

— Ja vel!

— Men hvorfor forhindrede De da ikke denne taabelige Seilads?

— Hvad taabeligt var der i det? yttrede Færgemanden. To kraftige Mænd, en solid Baad, klart Maaneskin og roligt Vand... hvilken Fare skulde der være?

— De er en løierlig Fisk! udbrød Hagen ærgerlig. De veed, at der er blevet begaaet en Forbrydelse og tier alligevel stille...

— Hvad veed jeg? raabte Jakob Schorn. Har Brinkmanns Enke ikke ogsaa sagt, at der var to i Baaden? Og har det Udsagn fundet Tiltro?

— Det vilde være blevet troet, naar De havde bekræftet det.

— Og hvad saa? Doktoren var maaske da blevet nødt til at tilstaa, at han havde deltaget i Seilturen og havde saa tilføiet, at de begge havde været saa lystige, at Baaden var kæntret, og at kun han havde frelst sig i Land. Hvorledes vil De kunne overbevise ham om Andet? Han var her bekjendt med de fornemste Familier og...

— De sagde jo selv før, at De antog ham for en Svindler.

— Men en Svindler er dog ikke altid en Morder! Naar Dommeren havde spurgt mig, vilde jeg naturligvis have sagt Sandheden; men saa længe man ikke spørger mig, tier jeg.

Hagen maatte atter ryste paa Hovedet; men den Forfatning, hvori den gode Færgemand nu befandt sig, tillod heller ikke at gjøre ham flere Spørgsmaal, hvilket han heller ikke afventede; med en kort Hilsen forlod han Stuen. Det syntes at ærgre ham, at han var bleven truet til alle disse Meddelelser.

16de Kapitel.

Avertissementets Virkning.

Den samme Aften Hagen erfarede Grundene til Færgemandens Mistanke, stod Doktor Bitter paa Banegaardens Perron og betragtede de faa Passagerer, der kom med Iltoget.

En tæt tilsløret Dame tildrog sig strax hans Opmærksomhed, og han nærmede sig hende, da hun saae sig søgende om.

— Jeg er fremmed her, min Herre, sagde hun med en ungdommelig, velklingende Stemme. Tør jeg udbede mig Deres Hjælp til at finde et anstændigt Hotel.

— Med Glæde, der findes kun et eneste anstændigt Hotel her, og derhen skal jeg med Fornøielse føre Dem. Tillader De, Frøken, at jeg forestiller mig for Dem: Doktor Bitter, praktiserende Læge.

— Mit Navn har De vist allerede hørt: Marie Felsing. Min Broder opholdt sig her nogle Uger forrige Efteraar.

— De er en Søster til Herr Berner Felsing? spurgte Doktoren ivrig.

— Ja, det er egentlig for min Broders Skyld, jeg er kommen hertil. Hvad er der egentlig skeet, Herr Doktor? Mine Breve ere ikke blevne besvarede, og nu læser jeg for nogle Dage siden i „Times“ en Opfordring til at opgive min Adresse, da man har vigtige Meddelelser at gjøre mig.

Doktoren tav, den unge Piges Ord forraadte ham, at hun endnu ikke kjendte sin Broders Endeligt, og det var ham meget pinligt at skulle meddele hende denne Hjobspost.

— Deres Taushed forøger min Angst, sagde hun med skælvende Stemme. De har kjendt min Broder; De kan give mig Visheden ihænde og betænker Dem.

— De har altsaa Intet hørt? spurgte Doktor Bitter.

— Min Gud, nei!

— Men hvem har da skrevet Opfordringen i „Times“.

— Det veed jeg ikke, den havde ingen Underskrift.

— Hm, hm, det er en gaadefuld Historie!

— Men Deres Taushed er endnu gaadefuldere!

— Aa nei, Frøken; men her kunne vi ikke godt tale frit. Hvis De derimod vilde vise mig den Ære at ledsage mig til min Bopæl, saa skal jeg meddele Dem Alt, hvad De kan ønske. Min Alder og min Stilling...

— Jeg tager imod Tilbudet!

— Det glæder mig! Naar man blot vidste, hvem der har skrevet Avertissementet.

— Det kunde man maaske snart faae at vide.

— Hvorledes?

— Jeg antager, at man veed Besked dermed paa Posthuset.

— De har Ret, vi komme netop der forbi.

— Men min Broder?

— Taalmodighed, Frøken. Vi ere snart hjemme. Kommer De fra Wien?

— Nei, fra England. Jeg havde der en Plads som...

— Og den har De opgivet?

— Ja, det vilde jeg alligevel have gjort. Uvisheden om min Broders Skæbne lod mig heller ingen Ro.

— Undskyld mig et Øieblik, bad Doktoren

han traadte hurtig ind paa Posthuset og vendte strax efter tilbage.

— To Damer have forespurgt sig, sagde han. Jeg kjender dem begge; den ene er ikke længer her i Byen, men den anden vil De maaske allerede kunne faae i Tale i Aften. Jeg skal sende hende et Par Ord.

De naaede snart Doktorens Bolig, og ti Minutter efter forlod hans Tjenestepige Huset med en Billet til Elfriede Stendal, mens han bød sin Gjæst nogle Forfriskninger.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Et godt Raad. Enhver kjender den Forlegenhed, der griber En, naar man bliver hilst som en gammel Bekjendt og god Ven af en Person, som man aldeles ikke mindes, eller hvis Navn man i det mindste ikke kan huske og dog nu ikke synes, at man kan være bekjendt at spørge om det. Et fransk Blad giver under saadanne Omstændigheder det Raad at gjengjælde den hjertelige Hilsen lige saa venlig og derpaa tilføie:

— Hvor det glæder mig endelig at se Dig. Jeg har forlængst tænkt paa at skrive til Dig; men jeg har ikke været sikker paa, hvorledes Du stavede dit Navn. Stav det dog engang for mig!

Den gode, gamle Ven begynder da samvittighedsfuldt at stave, og man har naaet sit Maal.

Prindsen af Conti havde en lille Skavank i Ryggen. Paa et Maskebal havde en Deltager forklædt sig ligesom han, ja endogsaa forsynet sig med en lille Pukkel, og havde den Uforskammethed stadig at holde sig i Prindsens Nærhed.

— Hvem er Du, Maske? spurgte denne.

— Prindsen af Conti! lød Svaret.

Prindsen tog Masken af og bemærkede ganske rolig:

— Hvor man kan tage feil! Nu har jeg i over tyve Aar troet, at det var mig!

Humor.

En Irlænder havde kjøbt sig en stor Klokke og hængt den op over sin Seng; da man spurgte ham, hvad han vilde med den, svarede han:

— Aah, nu behøver jeg blot at trække i Snoren for at vække mig selv!

Gaade.

Hvor tidt jeg gav Dig Stryg, Du har
Dog aldrig protesteret.
Med Støi om Natten ofte var
Jeg den, der Folk genered'.

Cola di Rienzi.

Regneopgave.

En Regnelærer kom sent hjem fra et Selskab. Lidt gnaven yttrede hans Kone, at det var silde.

— Du kan jo selv regne det ud, svarede Manden beroligende. Læg $^1/_2$ til $^1/_3$ og dertil $^1/_4$, saa faaer Du at vide, hvormeget det er over Midnat.

Den ærede Læser bedes nu hjælpe hende med at finde Klokkeslettet.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 35:

Kugle.

(Ugle—Luge—Lue—Uge).

Rigtig opløst af: Gotfred Petersen, August Frantzen, Log & Rif, Dagmar, Raada Aada, Vidskelæder- og Vidskeklæderfabrikanten, Karl Raben, Vissi Vassi, M. B. B. Nr. 7, Komsaldira, Onkel Søren i Maaløv, E. G. Skov, Kamilletheodor, Flik og Flok, Doris, Jens Iversen, Z. J., Lulu, Palle Pallesen, De tvende Beundrere af Dingelingeling, Fire Smaabørn fra Taagaard og Den sidste Lygtepæl paa Kalkbrænderivei.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Gaaden i Nr. 34 endvidere af: Den sidste Lygtepæl paa Kalkbrænderivei.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 38. 10 Øre. 2den Aargang.

Tiggere i Peking.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

13de Kapitel.

Paa Chislehurst.

Det første Aar efter Keiserprindsens Examen forløb i forholdsvis Fred og Ro paa Chislehurst. Enkelte af Bonapartisterne, særlig af de mest fanatiske, aflagde ret jævnlige Besøg paa Slottet og ivrede uafladelig for, at man skulde forsøge et Statscoup.

Keiserinden vilde maaske ikke have været utilbøielig til at give sit Minde til noget Saadant, men den besindige Rouher, Napoleon den Tredies tidligere Premierminister og Bonapartisternes Fører, raadede bestandig derfra, og Keiserprindsen selv udtalte mere end een Gang, at han kun vilde vende tilbage til sit Fædreland, naar det selv kaldte ham.

Paul de Cassagnac, den voldsomme Redaktør af „Pays", stemte stadig for, at man skulde tage Tyren ved Hornene; de aandrige Forfattere, men derfor lige ivrige Partigængere, Edmond About og Violet le Duc, der ligeledes hørte til de stadige Gjæster paa Chislehurst, holdt paa, at man skulde se Tiden an. Med slige Disputer for og imod gik der et Aar eller to.

En ikke saa ringe Tid anvendtes ogsaa til Besøg paa Windsor, hvor baade Dronning Viktoria og især hendes Datter, Prindsesse Beatrice, satte megen Pris paa den unge Landflygtige.

Den Sidstes stadige Opmærksomhed var ogsaa kommet Elisabeth N. for Øren, og hun var slet ikke glad ved at høre tale herom.

— Tidlig eller sent vil hun dog vist berøve mig min Louis, denne stolte Beatrice, sagde hun en Dag, da hun spadserede sammen med sin Louis i Haven paa —house.

— Aldrig! Stol derpaa, Elisabeth!

— Hun er dog smuk og begavet, og saa er hun Prindsesse Beatrice af Storbritanien.

— Ikke Verdens skjønneste Kvinde vilde kunne fordunkle Elisabeths Ynde i mine Øine! udbrød han med Inderlighed.

Da var det i Aaret 1878, at det om Sommeren blev besluttet, at Prindsen skulde aflægge det svenske Kongehus et Besøg. Rygtesmedene fik Svaret: det var naturligvis en Frierreise.

At han var meget nær beslægtet med det svenske Kongehus, lod man ganske til at glemme.

Moderen til den nuværende Konge, Oskar den 2den, og hans afdøde Broder Carl den 15de var Josefine, Prindsesse af Leuchtenberg, der blev gift med Oskar den 1ste, Bernadottes eller Carl den 15de Johans Søn. Dronning Josefine var en Datter af Eugene Beauharnais, den store Napoleons Stedsøn, hvis Søster Hortense Beauharnais jo som tidligere berørt var Moder til Napoleon den 3die. Kong Oskar var altsaa en kjødelig Halvfætter til Keiserprindsen. At han i sin Orkesløshed kunde faae Lyst til at besøge sin Slægtning, var da ikke saa forunderligt, og at han paa Tilbagereisen over Danmark besøgte sin Halvniece, Kronprindsesse Louise, syntes da heller ikke saa besynderligt.

Men dengang blev der gjort et stort Numer ud af Reisen, og Alverdens Kirsten Gifteknive fik travlt med at slibe deres skærende Instrumenter.

Førend han begav sig paa Reisen, red han en Dag over til —house for at tage Afsked med Viscounten og hans Familie.

Begge Herrerne udtalte deres Glæde over denne Afvexling i hans temmelig ensformige Liv; kun Elisabeth lod slet ikke til at synes rigtig godt om Touren.

— Er der mange Prindsesser der i Sverig? spurgte hun, da de vare ene.

— Ja, der er nogle.

— De svenske Damer skulle være meget smukke, vedblev hun.

— Ja, det have de Ord for.

— De ere nok i Regelen blonde med blaa Øine?

— Ja, men jeg foretrækker langt mørkt Haar til blaa Øine, om ikke af anden Grund, saa fordi det klæder Elisabeth saa ganske fortryllende.

— Er det sandt, Lulu?

— Ved min Ære!

— Og Du vil slet ikke gjøre Kur til de svenske Prindsesser?

— Aldeles ikke! Det er jo desuden mine Niecer.

— Men Du skal jo ogsaa til Danmark, vedblev hun.

— Javist, paa Gjennemreisen tilbage. Der har jeg jo ogsaa en Niece, som er gift med den danske Kronprinds.

— Han har jo en Søster hjemme, en Søster til vor Prindsesse Alexandra af Wales — ikke sandt?

— Ja, Prindsesse Thyra.

— Og hun er smuk?

— Ja, ret smuk.

— Og hun er ikke din Niece, Lulu?

— Nei, men hvad saa?

— Troer Du ikke, at din Mama nok kunde ønske, at Du knyttede en Forbindelse med den danske Prindsesse?

— Det er saamæn meget muligt, kjæreste Elisabeth; men ingen Magt i Verden skal faae mig til at bryde mit Ord til Dig.

— Saa reis med Gud, og vend sund og frisk tilbage til din længselsfulde lille Pige!

— Tak, tak, min Elskede!

Samme Aften tog Louis Afsked med sin Moder, og ganske tidlig den næste Morgen begav han sig paa Reisen til Stockholm.

Han blev særdeles vel modtaget af sine høie Slægtninge, og opholdt sig i flere Dage i den svenske Hovedstad, hvor han besaae de fleste af Stadens og Omegnens Mærkværdigheder. Fra Stockholm reiste han over Venersborg gjennem den deilige Sø Venern og Dalslandskanalen til Norge.

Her var han hele Tiden i Selskab med den svensk-norske Kronprinds, med hvem han blandt Andet bivaanede en Solopgang, seet fra Frognersæteren ved Kristiania. Derfra reiste de samlede nordpaa til Telemarken og Gudbrandsdalen og videre frem, saa at Keiserprindsens Ophold i Norge strakte sig over et Tidsrum af mere end fjorten Dage.

Midt i August landede Prindsen i Helsingør, — han var tagen over Land fra Kristiania gjennem Sverig til Helsingborg —; han gik derfra umiddelbart ad Jernbanen til Kjøbenhavn, hvor han ankom Kl. 6 om Aftenen.

En talrig Menneskemasse havde samlet sig for at modtage ham, men da han ikke strax blev kjendt af Nogen, havde han en Del Besvær med at finde sin Vogn. Omsider lykkedes det de udsendte Dignitarier med Vognen at faae opspurgt den, de skulde modtage. Han slap for at tage Droske, kom endelig i den bestemte Vogn, og et jublende „Vive le prince impérial!“ hilste Napoleons Ætling ved Bortkjørselen.

Samme Aften aflagde han et Besøg hos den kongelige Familie, hvis Hoved dog var bortreist, og næste Dag gjentog han Besøget, men endnu samme Aften tog han videre ad Hjemmet til med Korsørtoget.

Hele Visiten indskrænkede sig netop til et Goddag og Farvel!

Saa kom han da atter hjem til sin Mama, men Keiserinden var nok ingenlunde tilfreds med Reisens Udbytte, hverken i den ene eller den anden Henseende.

Hvem er vel den, der formaaer at granske i Hjerter og Nyrer, specielt i Bonapartisternes?

Nærværende Biografi vil i alt Fald ikke forsøge paa at riste Runer angaaende Reisens Øiemed, der oprindelig vistnok var et dobbelt; kun saameget tør man vistnok sige, at Resultatet ikke svarede til, hvad der var tilsigtet, under alle Omstændigheder af Keiserinden og hendes Tilhængere. Allianceer — hverken af politisk eller familiær Natur — vare afsluttede, og den, der var glad over det Sidste, var først og fremmest Miss Elisabeth.

Det første Møde af de to Elskende efter Lulus Hjemkomst var varmt og inderligt.

Elisabeths Spørgsmaal, hendes Elskers Svar og Begges gjensidige Forsikkringer —, ja, dem turde det let blive lidt trættende atter at gjentage, thi hvor interessante slige Gjentagelser end kunne være for de Paagjældende, for Udenforstaaende lyde de nogenlunde ens: „evig og altid,“ som det hedder.

Efteraaret kom, og Vinteren nærmede sig.

Louis gik stadig hjemme paa Chislehurst i ensformig Uvirksomhed.

Han aflagde jævnlig Besøg paa Windsor hos Dronning Viktoria, men det kunde dog ikke mætte en higende Aands Længsel, og Besøgene paa —house, Sammenkomsterne med hans Hjertes Udkaarne, bidroge kun til at anspore Hjertet og Fantasien i Retning af en Løsning af det stadige Problem: Hvordan skal jeg komme i Besiddelse af Elisabeth? Hvad skal jeg gjøre for at komme bort fra det daglige Ensformige, der aldrig fører til Maalet, hverken i den ene eller den anden Retning?

Da var det, at de bekjendte Efterretninger fra Kapstaden kom til England.

Zulukaffernes Konge havde fordrevet Missionærerne, afbrudt alle Handelsforbindelser med Englænderne og forbudt sine Undersaatter alt Samkvem med disse. Krigen var derfor erklæret, og de engelske Tropper vare marscherede over Tugela, men havde maattet trække sig tilbage igjen. Forstærkninger forlangtes af Gouvernøren, og der blev travlt i Arsenalerne.

Et af de første Regimenter, der fik Marschordre, var det 99de Infanteriregiment, der senere har mistet saa mange af sine krigsvante Officerer og Soldater. Det er, som flere af de senere oversendte Regimenter, et af dem, der tidligere i mange Aar har gjort Tjeneste i Indien, og Mandskabet er derfor i det Hele taget vant til den tropiske Sol, vant til et Felttog paa ubanede Veie, over Bjerge og Kløfter, gjennem brusende Floder.

Størsteparten af Officererne ved disse Eliteregimenter ere jo Veteraner, der ere graanede i Tjenesten; mange af dem have været med ved Lucknow og en Del tillige ved Balaclava og Sebastopol. Men, som det forstaaer sig af sig selv, er der ogsaa mange yngre Kræfter imellem, og de dygtigste af de engelske Officerer, de, hvem Paradetjeneste og Støvletramperi ikke ere Livets Maal, søge altid med Begjærlighed, men paa Grund af Ansøgningernes Mængde som oftest forgæves, om Ansættelse ved disse hæderkronede Regimenter.

Harry N., Elisabeths Broder og Louis' Akademi-

kammerat, var det paa Grund af Faderens Fortjenester og hans gode Examen lykkedes at faae Ansættelse netop i det 99de Regiment. Marschordren havde han faaet, og i flere Dage havde han havt travlt med sin Udrustning.

Det var netop Dagen, før han skulde støde til sit Regiment, for med det at marschere til Plymouth, hvorfra man skulde udskibes til Port Natal, en engelsk Havn i det sydøstlige Afrika under 24—25 Graders sydlig Bredde.

Harry havde været hjemme med Orlov i et Par Dage for at sige Farvel til sin Fader og Søster. Nogle Venner og Bekjendte vare indbudte til om Aftenen til et Afskedsbæger, og Louis Napoleon var ogsaa indbudt og havde, som det forstaaer sig af sig selv, taget imod Indbydelsen med Kyshaand.

Harry gik just med sin Søster nede i Haven for at vexle endnu nogle Ord i Enrum med sin Barndoms Veninde, førend de Fremmede indsandt sig.

Just som de gik sammen med hinanden kjærlig om Livet, Elisabeth halvt opløst i Taarer, som den kjærlige Broder forgæves søgte at standse ved Forsikkringer om, at de snart atter skulde gjensees, opdagede Harry en Rytter, fulgt af en Rideknægt, der i skarpt Trav nærmede sig deres Enemærker.

— Tager jeg ikke feil, saa er det vor Ven, Louis, der kommer, sagde Harry.

Elisabeth tørrede hurtigt sine Øine, men yttrede i det Samme, at hun foretrak at gaa op og da senere at hilse paa den kjærkomne Gjæst.

— Som Du vil, kjære Søster! Jeg vil ogsaa nok tale et Par Ord alene med vor fælles Ven.

Søsteren gik, og faa Minutter efter standsede Louis sin prustende Hest udenfor Havelaagen. Han sprang af, kastede Tøilerne til Rideknægten, som bragte begge Hestene i Stald, og et Øieblik efter gik de to Venner i fortrolig Samtale Arm i Arm nedad en af Havens skyggefulde Alleer.

— Jeg stoler paa Deres prindselige Ord, Louis Napoleon, tog Harry med Et alvorligt tilorde; De vil agte og ære min Søster, som om hun var Deres egen Søster, medens jeg er borte.

— Det vil jeg; derpaa giver jeg Dem min Haand, og Gud være mit Vidne! sagde Prindsen, idet han kraftig trykkede Vennens udstrakte høire Haand.

— Og skulde jeg falde...?

— Tænk ikke paa Sligt!

— Det maa en Soldat altid have for Øie.

— Nuvel!

— Saa vil hun engang enten blive Deres Hustru i Tugt og Ære eller...

— Eller?

— Eller hun vil ikke nogensinde behøve at skamme sig over sin Ungdoms første og, det tør jeg sige, eneste Kjærlighed.

— Nei, saasandt jeg er en Mand af Ære!

— Saa gaaer jeg glad og fortrøstningsfuld ombord til Kamp imod de Vilde, langt borte i den fremmede Verdensdel.

— O, hvem der kunde følge Dem og de andre gamle Kammerater! udbrød Prindsen i det Samme.

— Tænk ikke derpaa!

— Og hvorfor ikke?

— Deres Stjerne vinker andensteds hen, Louis.

— Min Stjerne vinker mig, hvor der er Hæder og Ære at vinde, men det vindes ikke for en Landflygtig i et ensomt Slot!

— Tiden vil modne Værket!

— Men under denne Modning kan Viliekraft og Energi gaa tilgrunde selv for den Bedste.

— Nei, aldrig for den Bedste! sagde Harry alvorlig; og De hører til de Bedste, Louis. Hav Taalmodighed, og De vil vinde Seirens Palme, derom er jeg forvisset.

— Ja, gid det var saa vel! Og dog! blot jeg kunde prøve mine Kræfter hist i Afrika imellem min Ungdoms Kammerater!

— De tænker dog vel ikke for Alvor derpaa.

— Jo, ved min Ære, og havde det ikke været for min Moders Skyld, saa havde jeg forlængst søgt om Ansættelse.

— Den vilde ikke være bleven bevilliget, sagde Harry; men lader os nu ikke tale videre derom. Min Fader venter deroppe og længes sikkert efter at tage imod Dem; De har jo saa længe ikke besøgt os.

— Saa lad os skynde os op til den kjære gamle Viscount! sagde Louis, og de to Venner ilede op til Havestuen, hvor Værten bød sin unge Gjæst et hjerteligt Velkommen, der ikke i mindre Grad hilstes ham fra et Par taarevædede, mørkeblaa Øine.

Adskillige Gjæster vare alt komne, og en almindelig Presentation fandt derfor Sted, men hvor megen Interesse vor Helt end frembød, saa var dog den Aften Husets Søn, den bortdragende Kriger, Hovedgjenstanden for den almindelige Opmærksomhed og i Ordets egentlige Forstand Aftenens Helt.

Ved Bordet, hvor der herskede en festlig, men alvorlig Stemning, udbragte Faderen selv en Toast for sin Søn, idet han ønskede ham Held og Hæder i det fremmede Land og udtalte en tryg Forvisning om, at han baade vilde gjøre Englands gamle Flag og sin egen Slægt al Ære.

Harry lovede det med Haand og Mund, og jublende „Cheers!“ hilste Løftet.

Næste Morgen tidlig holdt der en lille Jagt-

vogn udenfor Hovedtrappen paa Herresædet —house, og Tjenere havde travlt med at anbringe den unge Herres Bagage paa forskjellige Steder paa og under Vognen.

Det var just ikke saa let at faae Alting anbragt, endskjøndt en Soldats Felt-Bagage ganske vist ikke antager saa kolossale Former som en feriereisende ung Dames, men foruden alt Tøiet skulde der paa den lille Vogn desuden være Plads til tre Personer, da Viscounten selv havde besluttet at kjøre sin Søn til den lille Garnisonsby, der laa henved 10—12 Mile fra —house, og hans Søster havde faaet Tilladelse til at følge med paa Touren.

Omsider var Alt iorden, de tre Slægtninge sad paa Vognen, og udad Porten rullede den rask under Mandfolkenes Hurraraab og Svingen med Huerne og Kvindernes Neien og Svingen med vaade Lommetørklæde.

Veien gik igjennem en Skov, der hørte til Chislehurst, og de vare netop komne ind i Skoven, da der fra en Sidevei lød et muntert:

— Godmorgen! Godmorgen! Tusind Tak for den behagelige Aften!

Alle Tre saae de til Siden og opdagede da Prindsen, der alene kom ridende hen til Vognen fra en Sidevei.

— Jeg vilde endnu en Gang sige Farvel til Dem, kjære Ven, og hvis De ikke har Noget imod det, saa følger jeg med.

— Det skal De have Tak for, kjære Louis! udbrød Harry, idet han hjerteligt trykkede Ungdomsvennens Haand.

— Der er jo flere Kammerater, der gaa med det 99de Regiment; jeg kan da med det Samme faae Leilighed til at sige Farvel til dem.

Som sagt saa gjort, og Vogn og Rytter fulgtes i rask Trav til Garnisonsbyen.

Alle Officererne vare samlede paa Hotellet, hvor de toge ind, og der blev en Jubel imellem de gamle Kammerater, da de saae Prindsen imellem sig igjen. Der var Liv og Lyst imellem de unge Mennesker ved Tanken om de forventede Æventyr. Størsteparten af dem betragtede hele Sagen som en Fornøielsestour, en billig Lystreise til Afrika, og de enkelte Ældre, der i Aarene 1851—53, da Englænderne sidste Gang kæmpede med Zuluerne, og derfra vidste, at Kampen ikke var ren Børneleg ligesaa lidt som de øvrige Anstrængelser; disse enkelte vilde naturligvis ikke gjøre noget Skaar i Glæden over „Fornøielsestouren“.

Louis Napoleon blev mere og mere revet med af den almindelige Begeistring, og da Regimentet henad Middag stillede paa Allarmpladsen for at marschere af til Jernbanen, ad hvilken det skulde føres til Plymouth, saa udbrød han begeistret, idet han trykkede Kammeraternes Hænder for sidste Gang:

— Kan jeg opnaa Tilladelsen hos Hertugen, saa sees vi, mine Venner, i Afrika, før der er gaaet to Maaneder!

Almindelig Jubel hilste disse Ord, men der var ikke Mange, der troede paa deres Opfyldelse. At „Hertugen“, det vil sige Hertugen af Cambridge, Generallissimus for Armeen, skulde ville ansætte Keiserprindsen, ansaae Ingen for muligt.

Sit Løfte tro gjorde Louis allerede et Par Dage derefter, trods Moderens Bønner og Forestillinger, Skridt for at opnaa Ansættelse ved Hæren, men hans Anmodninger vare frugtesløse. Hertugen vilde ikke paatage sig Ansvaret, og desuden var han som Udlænding jo udelukket fra at kunne opnaa Officersstilling i Hæren.

(Fortsættes.)

Tiggere i Peking.

Som det er vore ærede Læsere bekjendt boer det store kinesiske Riges Behersker i Peking, og det er en sand Stolthed for den Indfødte, enten han er Kineser eller Tatar, at kunne kalde Chang-tecu, d. v. s. Peking, sit Fødested.

Byen, der er delt i Mantschu-Staden og den kinesiske Stad, og hvor der desuden lever en halv Snes Tusind Muhamedanere, nogle Græskkatoliker af russisk Oprindelse og en Del Mongoler og Tibetaner, har henimod en Million Indbyggere; men af disse tør man godt regne, at de halvfjerdsindstyve Tusind leve af at tigge.

Fordelte i Byens forskjellige Kvarterer danne de en temmelig ubunden Landstrygerkaste.

Den asiatiske Tigger er endnu mindre forsynet med de nødvendige Klædningsstykker end Vestens Tiggere. Ikke sjældent nøies han med nogle sønderrevne Pjalter sammenholdte om Bæltestedet; ja en Reisende fortæller endogsaa, at han engang har seet en saadan Fyr, hvis hele Klædedragt bestod af et Seilgarnsbælte, hvori han havde fastgjort to brede, flade Teglsten, en forpaa og en bagpaa.

Medens de velhavende Klasser naturligvis kun nyde den finere Ris, har et keiserligt Privilegie tilladt de lavere Klasser i Peking at afhente den ormædte og fordærvede Ris fra Regeringens Magasiner.

Hvis man paa vort Billede skulde savne de bekjendte mongolske skæve Øine, maa vi her tilføie, at Befolkningen i det nordlige Kina ogsaa i det

Ydre betydelig adskiller sig fra den bekjendte kinesiske Type, saaledes som den findes ren i det store Riges Midte og sydligere Provindser.

De ere, hvad man kalder, høiere i Sædet, deres Hudfarve er lysere, deres Dine staa omtrent vandret, og Ansigtet er endogsaa mindre fladtrykt.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Doktoren satte sig nu lige overfor hende og hun løftede forventningsfuldt sine Dine imod ham, idet hun begyndte:

— Jeg er fattet paa Alt; selv det Værste vil finde mig stærk nok til at bære det.

Doktoren rystede tøvende paa sit graahærdede Hoved og spurgte:

— Hvad har De tænkt Dem med det Værste?

— Jeg har tænkt mig, svarede hun nølende, at min Broder kunde være død.

— Stakkels Barn! sukkede den gamle Herre.

— Min Gud, saa er det sandt! raabte Marie Felsing og greb ham i Armen. Hvornaar og hvorledes er han død; hvorledes er det gaaet til, at jeg Intet har erfaret derom?

— Han er forulykket paa en Seiltur, og der var Ingen, som kjendte Deres Adresse.

— Forulykket! Det tænkte jeg mindst paa!

— Det var en ubesindig Streg: midt om Natten vilde han alene seile ned ad Floden, skjøndt hans Ven raadede ham derfra. Jeg har selv været med til at syne hans Lig, og der var ikke noget Spor, der tydede paa en Forbrydelse.

Marie pressede sine Hænder imod Dinene og blev en Stund siddende taus.

— De talte om en Ven, tog hun endelig Ordet. Denne Ven hed vel ikke Doktor Bruno Winter?

Den gamle Herre nikkede og reiste sig for at tage imod Elfriede, der traadte ind i det samme.

Han forestillede Damerne for hinanden.

— Jeg havde ikke ventet, at De selv skulde indfinde Dem, begyndte Elfriede, da hun havde taget Plads ved Siden af hende i Sofaen. Det havde været mig lettere at meddele Dem Ulykken skriftlig.

— Jeg var fattet paa denne Efterretning, svarede Marie. Men jeg takker alligevel Himlen, fordi Doktoren har taget sig saa venlig af mig; Andre vilde maaske ikke have meddelt mig Budskabet saa skaansomt. Tør jeg nu spørge Dem, naadige Frøken, hvad der har bevæget Dem til at avertere denne Opfordring til mig, den Ubekjendte i „Times“.

— Det var egentlig min Veninde, Eugenie Riedels Værk; hun troede at maatte nære en vis Mistanke til...

— Til min Broders Ven, ikke sandt?

— Af den Omstændighed, at De saa hurtig har gjættet det, tør jeg vel antage, at hendes Mistanke er begrundet?

Marie Felsing rynkede sin Pande; et glødende Had lyste ud af hendes Dine.

— Tør jeg bede Dem meddele mig Enkelthederne ved hin ulykkelige Begivenhed?

Doktoren opfyldte strax dette Ønske, ligesom Elfriede omtalte, hvad Eugenie havde betroet hende. Ingen af dem turde dog tro paa nogen Forbrydelse.

— Men jeg troer fuldt og fast paa, at her har fundet en Forbrydelse Sted, udbrød Marie med overbevisende Alvor. Bruno Winter har været min Families onde Dæmon. Han havde Grund til at frygte min Broder, der var i Besiddelse af en Hemmelighed, der kunde bringe ham i Retfærdighedens Hænder, og det er jo muligt, at han har truet Bruno Winter dermed.

— Tør De meddele os denne Hemmelighed? spurgte Doktoren.

— Ja, men tillad mig først et Spørgsmaal: er Doktor Winter her endnu?

— Nei, han er allerede for nogle Maaneder siden reist til Prag, efter Foregivende for at søge en Stilling som Professor.

— Men han kommer i Løbet af Vinteren til Køln, han nærer det Haab, tilføiede Elfriede i en ringeagtende Tone, at vinde Eugenies Haand. Men tør jeg nu bede Dem meddele os den Hemmelighed, De talte om?

Marie Felsing sukkede dybt og begyndte derpaa:

— Min Fader var Embedsmand i Wien; han var en Mand af Ære og pligttro, hvem hans Omgivelsers Vel var mere end hans eget. Han døde for nogle Aar siden og efterlod min Moder en lille Pension foruden en mindre Pengesum, han havde sammensparet og sat i gode Statspapirer. Vore Fornødenheder vare beskedne, og vore Indtægter store nok til at tilfredsstille dem. Jeg kan dog ikke fortie, at min Broder gjorde os en Del Sorg; han kunde ikke bestemme sig til nogen bestemt Løbebane. Hans stadige Tanke var at grundlægge en Forretning med vore Sparepenge; men med 3000 Gylden lod der sig ikke udrette meget. Da førte han en Dag Bruno Winter hjem med; hans Bekjendtskab havde han gjort paa en Kafee. Han besøgte os

oftere, han anholdt om min Haand, og da baade min Moder og Berner raadede mig dertil, tog jeg imod hans Tilbud. Min Forlovede mente nu ogsaa at turde tage sig af vore finansielle Forhold og min Broders Planer. Da gjorde han os en Dag det Forslag at forøge vor Kapital ved Børsspekulationer, og han vidste at udmale os Resultatet saa blændende, at Mama overgav ham Værdipapirerne, og allerede et Par Dage efter fremlagde min Forlovede os en Beregning, hvorefter vi havde vundet en net Sum. Men nu blev Winters Besøg sjældnere, og hans Adfærd kjøligere. En hel Uge lod han sig ikke se, jeg skrev da til ham og bad om en Forklaring. Han svarede med et Brev, der knuste alle vore Forhaabninger. Bruno Winter havde havt Uheld paa Børsen og havde tabt hele vor Formue. Han erklærede, at han ikke længer havde Mod til at vise sig for os, og da han desuden var kommen til den Erkjendelse, at vore Karakterer ikke stemte overens, saa gav han mig med blødende Hjerte mit Ord tilbage. Berner vilde forfølge Bedrageren, der strax var reist bort; men vi holdt ham tilbage.

Marie standsede her et Øieblik og trak Veiret dybt.

— Sorg og Harme kastede min Moder paa Sygeleiet, vedblev hun; nogle Uger efter bar vi hende ud paa Kirkegaarden. Hvad nu? — Jeg modtog en Plads som Selskabsdame hos en engelsk Familie, der just opholdt sig i Wien, og reiste med den til England. Berner vilde ikke opgive sine Hævnplaner; han vidste at Bruno Winter var reist hertil og besluttede at opsøge ham. Senere fik jeg den Meddelelse fra min Broder, at han havde faaet Beviser for, at Winter selv havde bemægtiget sig Pengene, og at han havde besluttet ikke at vige fra ham, før han havde faaet dem tilbage. Jeg svarede ham paa dette Brev og formanede ham til at være forsigtig; men siden har jeg ikke hørt Noget fra ham.

Marie tav, stærkt bevæget, af hvad hun havde meddelt.

— Jeg antager, vi nu vide tilstrækkeligt til at bedømme denne Herre, sagde Doktoren. Rigtignok er der intet Bevis for, at han har begaaet nogen Forbrydelse mod Deres Broder, men Sandsynligheden er ingenlunde udelukket.

Elfriede betragtede den unge Pige med den inderligste Deltagelse, idet hun tilføiede:

— Beviset vil ogsaa blive vanskeligt at føre. Havde man vidst det dengang, vilde Undersøgelsen være bleven strængere ført; nu er det for sent.

— For sent? gjentog Doktoren. Saasnart denne Naturforsker kommer til Køln, maa han strax sættes fast.

— Han er der maaske allerede, afbrød Elfriede ham. Men jeg frygter for at gaa strængt frem imod ham, saa længe vi mangle Beviser.

— Naa, jeg antager nu, at det bedste var om vi meddelte det Hele til Forhørsdommeren og overlod til ham, hvad han kan gjøre ud af det, tog Doktoren atter til Orde. Fru Brinkmann paastaaer jo at vide Besked om Sagen, men hidtil har man ikke villet fæste Lid til hendes Udsagn. Men Taushed er strængt nødvendig. Gørner maa paa ingen Maade erfare Noget. Jeg mener derfor ikke, at Frøkenen bør bo paa Hotellet; men hvor skulle vi skaffe hende et Opholdssted?

Han fæstede ved disse Ord sit spørgende Blik paa Elfriede.

— Hos Majorinde Bach, svarede hun uden lang Betænkning. Min moderlige Veninde vil sikkert med Glæde gaa ind derpaa.

— Bravo, det er udmærket, udbrød Doktoren. Gjør blot ingen Indvendinger, mit kjære Barn; De maa aldeles føie Dem efter Deres Venner. Vil De, naadige Frøken, paatage Dem...

— Øieblikkelig! afbrød Elfriede ham, idet hun reiste sig. Hvor sent er det?

— Syv! Jeg skal følge Dem hjem; jeg kan da samtidig aflægge et Besøg hos Deres Herr Fader, der jo igjen har faaet et lille Anfald af sine gamle Lidelser. Fru Hess' Kvaksalverier har dog ikke hjulpet ham, som jeg sagde.

Marie rakte Doktoren begge Hænder med Taarer i Øinene.

— Hvorledes skal jeg takke Dem? sagde hun bevæget, idet hendes Blik snart hvilede paa ham, snart paa Elfriede. De viser mig begge altfor stor Tillid og tage Dem saa venlig af mig, at...

— Aa, Passiar! afbrød Doktoren hende. Vi opfylde kun vor Pligt, og De vilde i vort Sted gjøre aldeles det samme. Gaa De kun til Fru Majorinden, kjære Barn; jeg skal endnu i Aften tale med Dommeren. Han vil da rimeligvis besøge Dem imorgen; fortæl De ham da Alt, hvad De har meddelt os, og hør saa, hvad han siger. Skulde De engang løbe paa en vis Herr Gørner, saa betro ikke ham Noget; han er en meget ærværdig Mand, men han kan ikke tie stille.

Elfriede greb den dybt bevægede unge Piges Haand, og de forlod derpaa alle Tre Doktorens Hus.

17te Kapitel.

Nyt Indbrud.

Elfriede skulde ikke se sin Tillid til Majorindens Tjenstvillighed skuffet.

Den ældre Dame befandt sig i en mærkværdig ophidset Sindsstemning, og Brigitte modtog allerede

ved Døren Frøken Elfriede med den Bemærkning, at Majorinden just havde sendt Bud til Klemenshvile efter den naadige Frøken; men saa snart Elfriede traadte ind ledsaget af den fremmede Dame, tænkte Majorinden ikke længer paa sine egne Anliggender.

Efterat Elfriede dernæst i al mulig Korthed havde berettet hende Marias Meddelelser og sit eget Ønske, bød Majorinden med indtagende Venlighed den unge Dame velkommen i sit Hus.

Brigitte blev kaldt til, og det blev hende paabudt strax at bringe et af Gjæsteværelserne i Stand, og medens dette skete, underholdt den ældre Dame sig med Maria, hvis fulde Fortrolighed hun hurtig havde vundet.

Da Brigitte lidt efter indfandt sig og meddelte, at Værelset var i Stand, sagde Majorinden:

— Gaa De nu kun op paa Deres Værelse og udhvil Dem en halv Timestid. De trænger sikkert til en Stund at være alene for at overveie, hvad De har erfaret her. Saa snart Aftensbordet er i Stand, skal jeg lade Dem kalde.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Man bebreidede den franske Marechal Soubise, at han under Slaget ved Rosbach ikke befandt sig i Spidsen for sin Hær, men i Bad. Kort efter blev der i Holland slaaet en Medaille, der paa den ene Side forestillede Slaget ved Rosbach, paa den anden Soubise i et Badekar med den Underskrift:

„En General, der kan vadske sig!"

En mærkelig Dødsmaade. Et badensisk Blad bringer følgende sandfærdige Meddelelse:

Det er en bekjendt Sag, at Skolebørn forlade Skolen med en saadan Fart, at man skulde tro, de havde en gal Hund i Hælene. Saaledes gik det ogsaa igaar i Byen M. En Skoledreng løb ved denne Leilighed sit Hoved med saadan Kraft i Underlivet paa den just forbigaaende Rodemester B., at denne døde faa Minutter efter.

Humor.

En Ægtemand følte sig aldeles overbevist, om at det var en god Verden, han levede i, da han paa en Spadseretur saae Alle vende sig efter ham og smile; men han fik andre Tanker, da han kom hjem og opdagede, at der bag paa hans Pelsværksfrakke hængte to Stykker Kamfer, som hans Kone havde fæstet til den, da den blev hængt hen sidste Foraar.

Gaade.

Snart skal jeg sige Dig Farvel,
Din Ven for denne Sommer;
Men Du skal møde mig igjen,
Naar Vaaren deilig kommer.

Jeg gav saa tidt et dækket Skjul
For Kjærlighedens Lykke,
Som for saa mangen lille Fugl
Og hver, der søgte Skygge.

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Gaade i Nr. 36:

Fyr.

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, Klokkeren i Corneville, Kaptain Gynge, Volle Villesen, Doris, En gammel Gaadeløser, Sletteboeren fra Stenbjerg, Vintappersvenden paa Vandkunsten, Alders-Rosforeningen, Naada Aada, Visti Vasti, Farimageren, Frants Bagger, Jonas Immervæk, Det tilrøgede Pigehoved, E. G. Skov, Charlotte Constantia Lund, Vimmelemmelammelummelom, S. T. Ram og Lulu.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Logogrif i Nr. 35 endvidere af: Rudolff Weichmann.

Brevvexling.

Rudolff Weichmann: Tak, ved Leilighed!

☛ Med dette Nr. følger 22de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Indhold: Keiserprindsen Louis Napoleon (fortsat.) — Tiggere i Peking (med Xylografi.) — Hvem er Gjerningsmanden? (fortsat.) — Snurrepiberier. — Humor. — Gaade. — Opløsning. — Brevvexling.

☛ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 39. | 10 Øre. | 2den Aargang.

Professor A. E. Nordenskjöld.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

Den ene mere ubehagelige Efterretning end den anden kom efterhaanden til England fra Krigsskuepladsen. Englænderne formaaede paa Grund af Mangel paa Transportmidler ikke at trænge frem, og Mangel paa Kavalleri hindrede ligeledes en energisk Fremrykning, medens hyppige Overfald baade trættede og tildels lammede deres Bevægelser.

Da kom den nedslaaende Meddelelse om det totale Nederlag ved Isandula eller rettere Isanhlwana, som Englænderne da skrive Navnet. En fremrykkende Kolonne, bestaaende af fem hundrede Mand, to Kanoner og omtrent 100 Transportvogne med Forraadsmidler og Ammunition o. s. v. var bleven omringet af flere tusind Zuluer og omtrent tilintetgjort. Kanonerne vare tagne, Vognene ligeledes, en Fane, tilhørende det 24de Regiments første Bataillon, var mistet og Mandskabet dræbt.

Hvad Indtryk denne Efterretning gjorde i England, behøve vi ikke videre at dvæle ved.

Flere af de dræbte Officerer hørte til Landets bedste Familier, og alle Soldaterne vare Landets Børn, der, som det hed i Forbittrelsen, af en uduelig Overanfører var sendt i den visse Død. Den ene Interpellation fremkom i Parlamentet efter den anden, og Ministeren havde sin Nød med at besvare dem alle.

Massér af Forstærkninger bleve i en Hast udrustede, og særlig blev hele to Kavalleriregimenter, der alt forlængst vare forlangte af Overgeneralen, Lord Chelmsford, øieblikkelig mobiliserede og sendte afsted.

Keiserprindsen gik i stille Harme derhjemme, fordi han ikke maatte dele Farer og Anstrængelser med sine Ungdomsvenner. Da hørte han, at en af disse var imellem de Faldne, og nu hvilede han ikke, førend det lykkedes ham at faae Keiserindens Tilladelse til at drage bort.

Ved Dronning Viktorias, skjøndt ingenlunde med Beredvillighed givne, Hjælp fik han Tilladelse af Hertugen til at lade sig attachere Lord Chelmsfords Stab, og hvem der blev glad var den unge Kriger.

Travlt fik han med baade at aflægge og modtage Besøg fra Fjern og Nær. Adskillige af Bonapartisterne kom over fra Frankrig for at afholde ham fra at reise, men forgæves, saameget mere som Andre, især blandt de Yngre, af Partiet billigede hans Beslutning.

— Alverdens Øine ville følge ham! sagde de Sidste.

— Men deriblandt ikke saa faa onde Øine! sagde de Andre.

— Dem frygter ingen Napoleonide! var Svaret. Hellere sees paa med gode og onde Øine islæng end hensygne i Mørket! Naar en Stjerne ikke kan sees, saa existerer den ikke længere, i alt Fald for denne Klode, og da vi nu engang tumle os paa den, saa...

Slige Yttringer for og imod Keiserprindsens Beslutning vare paa Dagsordenen i den sidste Tid før Afreisen.

Vor Helt hørte paa dem, men var nu engang fast i sin Beslutning. Havde Taarerne i et Par smukke Øine ikke kunnet rokke den, hvorledes skulde saa vel Snusfornuften bag skaldede Isser vel kunne formaa det?

De sidste Timer før Afreisen have vi alt i Fortællingens Begyndelse bivaanet og behøve derfor ikke videre at berøre.

Fulgt af mange gode Menneskers bedste Ønsker gik han i Begyndelsen af Marts Maaned i Southampton ombord paa et engelsk Skib, hilst af Tusinder med Jubel og Begeistring, som han besvarede med smilende, seiersstolte Hilsener.

Ikke fire Maaneder derefter hilstes han paa den samme Kyst med mørk Taushed, der kun afbrødes af kvalt Hulken, og den blev ikke besvaret af ham, som laa i den mørke Kiste, der venlig skjultes af Trikoloren og den saarede, britiske Løve!

14te Kapitel.

Om Zuluerne.

Skuepladsen for vor Fortælling bliver nu forlagt til Egne, der i Et og Alt ere grundforskjellige fra det europæiske Kontinent, og hvis Beboere om muligt i endnu høiere Grad adskille sig fra Europas. Det turde derfor være formaalstjenligt, om vi, forinden vi gaa videre, først saae lidt paa de nye Omgivelser og fortalte Læserne lidt om Zulustatens fysiske og politiske Forhold.

Zuluriget ligger i den sydøstlige Del af Afrika, under 24—25 Graders sydlig Bredde. Det begrændses i Syd af Tugela, ogsaa kaldet Fiskefloden, i Nord af Pangalafloden og i Vest af Quathlambene, en vild og tildels utilgængelig Bjergkjæde; mod Øst beskylles Landet af det indiske Oceans Bølger.

Beboerne høre til en blandet Race, men bestaa dog hovedsagelig af de saakaldte Kaffer —; Navnet kommer iøvrigt af Kafir og betyder ikke Andet end: Vantroende. Det er stærke og velbyggede Folk, der dels minde om Negerne, forsaavidt som de have

Uldhaar, tykke Læber og brunlig Hudfarve, dels om Araberne, da mange af dem have ædle, krumme Ørnenæser og høie Pander.

Landet er gjennemstrømmet af Floder, der udmunde mod Øst i Havet, og forresten er det klippefuldt og bjergrigt, hvilket i høi Grad har vanskeliggjort Englændernes Fremtrængen. Imellem Bjergene findes der frugtbare Sletter, der ere bevoxede med Mangotræet, hvis Stenfrugt veier indtil et Par Pund, og Brødfrugttræet, der i og for sig er tilstrækkeligt til at forsyne Befolkningen med alle dens Fornødenheder. Vedet bruge de til Baade og Husgeraad, Basten til Klæder, forsaavidt de benytte saadanne, og Bladene til Snus og Lægemidler. Selve Frugten spise de, og den findes i saa rigelig Mængde, at tre Træer ere tilstrækkelige til at ernære et Menneske i de tre Fjerdedele af Aaret. Spisesedlen er jo ganske vist ikke meget varieret, men Maden skal være sund og nærende, og desuden kan Enhver med Lethed skaffe sig baade Fisk og Fuglevildt, ligesom der heller ingen Mangel er paa Bøffeloxer.

Vilde Dyr er der i det Hele taget i Mængde; Elefanter, Løver og Leoparder opfylde stadig Skovene med deres vilde Brølen, og giftige Slanger bidrage desforuden til at give Egnen Kolorit, om denne end stundom kan blive noget broget.

Zuluerne ere meget krigerske, og de sysle da heller ikke med Agerdyrkning; de maa nærmest betragtes som Nomader, endskjøndt de vel undertiden selv for længere Tid tage fast Bopæl i de saakaldte „Kraaler", store Indhegninger, der omgive en Mængde bikubelignende Hytter, bag hvilke der atter findes Indhegninger til Kvæget, der følger dem i store Flokke.

Allerede for over tresindstyve Aar siden, i Aarene 1818—19, kæmpede Zuluerne med Englænderne, der fra Port Natal trængte ind i Landet for at kolonisere det. Efter en tapper Modstand maatte Zuluerne give tabt. Handelsforbindelser bleve knyttede, og Missionærerne fik fri Adgang. Hollænderne havde alt tidligere feidet med dem, ligesom de ogsaa senere have havt flere blodige Kampe med deres vilde Naboer. Freden med Englænderne var dog ikke af overmaade lang Varighed; allerede i Begyndelsen af Trediverne udbrød Krigen paany, men med samme Resultat for Zuluerne, der efter en toaarig Kamp atter maatte give tabt ligeoverfor deres mere disciplinerede og krigsvante Fjender.

(Fortsættes.)

Hustru og Moder.

Om mig selv kan jeg intet Interessant fortælle, sagde den ældre Dampskibsfører, hvis veirslagne Ansigt viste, at han havde prøvet meget og mandig kæmpet mod mangen Storm; men i de tredive Aar jeg har faret med de engelsk-australske Skibe, har jeg hørt mangen gribende Historie fortælle af Passagererne, og dersom det kan interessere de ærede Damer og Herrer skal jeg fortælle dem Historien om Mabel Dawson, Vildttyvens Hustru.

Det var den gamle Historie. Mabel Sturges, den gamle Landsbyskolelærers Datter, der altid havde et Trøstens og Kjærlighedens Ord tilovers for Enhver i Landsbyen, men var nedtrykt af Sorg og Kummer, og hvem Alle elskede og agtede, blev selv forelsket i Kaspar Dawson, den største Døgenigt i hele Omegnen. Af Profession var han Hjulmand, men naar man talte om ham, rystede Folk altid betænkelig paa Hovedet og mente, at han ernærede sig ved alt andet end ærligt Arbeide.

Faderen blev snart overtalt til at give sit Minde til Ægteskabet; thi Mabel var hans eneste Barn, og han elskede hende med hele en Enkemands Ømhed, hvem Synet af Datteren altid erindrede om de mange lykkelige Timer, han havde tilbragt med den Hensovede. Han rystede rigtignok paa Hovedet, naar han tænkte paa, hvilket Menneske hans Datter kastede sig i Armene paa, men da hun paa sin simple og naturlige Maade erklærede ham, at hendes Skæbne var bunden til Kaspars, og at hun vilde dø, dersom hun ikke fik ham, indvilligede Faderen.

De bleve altsaa gifte, og et smukkere Par har endnu aldrig staaet foran Alteret i Kirken i Woodthorpe.

Den gamle Skolelærer opbød Alt for at indrette sin Datters fremtidige Hjem saa net og venligt som muligt; Foræringer regnede ned fra alle Sider, og Lykken syntes i det Hele at tilsmile dem; men den gamle Mand rystede dog tungsindig paa Hovedet, da Brudeparret vandrede ad den blomsterstrøede Vei fra Kirken til Hjemmet.

I Begyndelsen saae det rigtignok ikke ud til, at hans sørgelige Anelser skulde gaa i Opfyldelse; thi Kaspar, der var stolt af sin Lykke, syntes fast bestemt paa at leve paa en ærlig Maade og saaledes gjøre Sladderen i Landsbyen til Skamme. Mabels Hjem var ogsaa et Mønster paa Pyntelighed, og den lille søde Kone saae med Stolthed op til sin Mand, overbevist om, at hun var den lykkeligste Kone paa Jorden.

De første mørke Skyer, som formørkede hendes Ægteskabshimmel, var hendes Mands Utilbøielighed

til at gaa i Kirke. Hun var selv strængt religiøst opdragen, havde i flere Aar ledet Korsangen i Kirken, og det var aldrig faldet hende ind at forsømme Gudstjenesten. Men Kaspar kom allerede efter et Par Maaneders Forløb med forskjellige Undskyldninger for at kunne blive hjemme, og tilsidst vægrede han sig rent ud ved at gaa i Kirke med hende.

Mabel tabte dog endnu ikke Modet; hun anvendte alle sine Overtalelsesmidler og hele sin Elskværdighed for at føre ham tilbage paa den rette Vei, og skjøndt hun indsaae Frugtesløsheden af sine Anstrængelser, lod hun sig dog ikke mærke med Noget.

Hun saae rigtignok mange Gange bedrøvet ud, og Taarerne begyndte allerede at blege hendes Kinder, men aldrig undslap der hende en Klage, selv ikke lige overfor sin Fader.

Kjærligheden forbød hende at klage, og desuden hentede hun hovedsagelig sin bedste Trøst i Haabet om den forestaaende Moderglæde. Hun var fuldt og fast overbevist om, at Kaspar, naar han først havde følt Glæden ved at trykke sit eget Barn til sit Bryst, vilde forandre sig og arbeide dobbelt for at se det voxe og trives; men hun maatte desværre altfor snart indse, hvor sørgelig hun havde skuffet sig ogsaa heri; thi medens hun laa tilsengs, var Kaspar, hvem hans Kones Indflydelse hidtil havde holdt i Tømme, mere i Værtshuset end i Værkstedet.

Da Mabel igjen kunde lede Husholdningen, havde han skaffet sig en ikke ringe Del Klatgjæld, men der var Intet til at betale med.

I Begyndelsen gjorde hun sig Umage for med det Gode at gjøre sin Mand opmærksom paa de fordærvelige Følger af hans Letsindighed, men forgæves. Hans Karakter var allerede saa fordærvet, at han ikke længer følte sig lykkelig i Hjemmet.

Naar Mabel vovede at gjøre ham Bebreidelser, svarede han hende endogsaa med Grovheder og Skjældsord, saa at hun tilsidst maatte opgive at indvirke paa sin Mand, hvem hun dog endnu inderlig elskede.

Alle værdifulde Gjenstande forsvandt lidt efter lidt fra Huset, og hun begyndte nu at arbeide for sit Livsophold.

Paa denne Maade forløb otte Aar, i hvilken Tid hun fik to Børn, og Kaspars Karakter daglig forværredes.

Han havde allerede for længe siden opgivet sit Arbeide paa Værkstedet og drev om i Landet for at bestille, hvad der forefaldt. Han var Uger, ja undertiden Maaneder fra Hjemmet og kom tilbage i Pjalter.

Mabel klagede aldrig; hun havde altid et Hjem og et Maaltid Mad i Beredskab til ham, saa ofte han fik det Indfald at komme tilbage. Naar Naboerne foreholdt hende det Urigtige deri, svarede hun rolig:

— Han er min Mand og mine Børns Fader; kan jeg lade ham omkomme?

Den største og dybeste Smerte, som nagede hendes Hjerte, var at den ældste Søn Vilhelm aldeles lignede sin Fader i Karakteren.

Hun havde for længe siden opgivet Haabet om sin Mands Forbedring og bad nu Gud daglig om i det Mindste at skaane hende for den Sorg og Smerte at se sin Søn gaa i Faderens Fodspor.

Det var sørgeligt nok altid at frygte for, at Kaspar engang skulde falde i Retfærdighedens Hænder, og dog ønskede hun mange Gange, at dette maatte ske, for paa denne Maade at forhindre ham fra at øve sin fordærvelige Indflydelse paa Sønnen. Men hun undertrykte slige Tanker, saa ofte de kom, og foresatte sig rolig at bære sin Skæbne.

En Dag kom Kaspar efter flere Maaneders Fraværelse tilbage til sin Kone i en forfærdelig Tilstand. Hun udstødte et Rædselsskrig ved Synet af ham, men blev dog saa greben af Medlidenhed, at hun sprang hen til ham og trykkede ham til sit Bryst.

Hun bad ham med Taarer om at sige hende, hvor han i saa lang Tid havde været, og hvad der var hændet ham.

Han blev i Begyndelsen rørt over disse Beviser paa hendes Kjærlighed og svarede vel undvigende, men dog beroligende. Dette varede dog kun saalænge, indtil han havde spist og drukket, da forfaldt han igjen til sine gamle Landstrygersædvaner.

Det var tungt for Mabel at se sine smaa opsparede Summer svinde ind Dag for Dag, men haardere endnu var det at se den Indflydelse, Faderen udøvede paa Sønnen Vilhelm, som hengav sig til de øieblikkelige Indtryk, hvad enten de vare gode eller slette.

Ikke længe derefter taltes der om en i Landet omstreifende Tyvebande, og den første Mistanke faldt naturligvis paa Kaspar, ligesom den Omstændighed, at han havde sluttet Venskab med to Mænd, der levede i en forfalden Hytte paa det nærliggende Bjerg og ikke havde nogen bestemt Beskæftigelse, men desuden allerede tidligere vare straffede for Vildttyveri, gav Mistanken endnu mere Næring; men Kaspar var for fiffig til at lade sig gribe.

Forøvrigt lod det til, at de to Mænd ikke boede saa daarlig i deres Hytte, thi de kunde endog holde et lille Kjøretøi for bekvemmere at bringe de Birkekoste, de forfærdigede, til Byen. Dette kunde dog ikke fri dem for Mistanke, og da de ikke anførte Noget til Bevis for deres Uskyldighed, blev man endnu mere fjendtlig stemt imod dem.

Med slige Mennesker sluttede Kaspar Venskab; han sov ofte i deres Hytte og tog undertiden, til Forfærdelse for Moderen, Sønnen med derhen.

Drengen var henrykt; thi han fik Lov til at ride paa Hesten, og en Dag kom han triumferende til Moderen med en Hare, som han selv havde dræbt med en Sten.

Omtrent en Maanedstid derefter forsvandt nogle Penge, som Mabel havde gjemt i Kommoden for dermed at betale Husleien.

Hun fattede Mistanke til Sønnen og tog ham for, men han nægtede fast og bestemt at vide nogetsomhelst derom. Lykkeligvis havde en af de yngre Søskende seet og iagttaget ham, og da Drengen saae sig opdaget, tilstod han ogsaa sin Forseelse med den Bemærkning, at hans Fader havde befalet ham det.

— Ti stille, raabte Mabel med ædel Aandsnærværelse; alle de Penge, jeg har, ere hans, men Du skulde ikke have nægtet det.

Drengens Hjerte var endnu ikke blevet fordærvet nok til ikke at blødgjøres ved Moderens Smerte.

Han fortalte hende Ting, som overbeviste hende om, at hendes værste Frygt vilde gaa i Opfyldelse, dersom hun ikke ved en rask og energisk Handling unddrog ham Faderens Indflydelse. Hun indsaae, at hun nu havde den værste Kamp at bestaa, værre end alle de andre.

Hidtil havde hun skjult Faderens Fordærvelse for Børnene, men en længere Taushed kunde nu have de skrækkeligste Følger. Hun maatte frelse sin Søn og for at gjøre dette, maatte hun advare ham for Faderen. — Hun gjorde det med blødende Hjerte.

Kaspar bemærkede snart sin Kones Bestræbelser for at skille Fader og Søn, og Mabel var altfor ærlig til at lægge Dølgsmaal paa sin Hensigt. Han forlod hende engang med en dyr Ed paa, at hun skulde komme til at angre, hvad hun gjorde; han skulde berøve hende alle Børnene, og hun skulde gjense deres Navne paa Forbryderlisterne.

(Sluttes.)

Nordøstpassagen.

Det er kun et Par Uger siden, det Glædesbudskab naaede Sverrige, at den dristige Nordpolreisende Professor A. E. Nordenskjøld lykkelig var naaet til den japanesiske Havn Yokohama, og vi mene det derfor af Interesse for vore Læsere at modtage et Billede af Føreren for den saa lykkelig tilendebragte Expedition, der gik ud paa at undersøge Muligheden for en aaben Søvei nord om Asien, Nordøstpassagen.

Vi skulle ikke opholde os ved, hvad der igjennem Dagbladenes Gjentagelser er vore ærede Læsere bekjendt om den svenske Videnskabsmand Nordenskjølds Person og tidligere Reiser, men kun ganske kortelig gjenkalde i Erindringen enkelte Data fra det nu saa godt som fuldendte Tog.

Hvilke praktiske Resultater denne Expedition vil medføre turde foreløbig blive et ubesvaret Spørgsmaal, i ethvert Tilfælde maa Nordenskjølds Reise til Dicksons Havn ved den sibiriske Flod Jeniseis Munding i 1875 vist nok betragtes som betydningsfuldere for Handelsinteresserne.

Dampskibet „Vega", hvormed Togtet er foretaget, er kjøbt og udrustet af den svenske Rigmand Grosserer Oskar Dickson fra Gøteborg; det er bygget af Eg og forsynet med en saakaldet Ishud, saa at dets Bund og Sider have en Tykkelse af næsten 1 Alen.

Af de Videnskabsmænd, der fulgte med Nordenskjøld, havde Botanikeren F. Kjellmann og Zoologen A. Stuxberg gjort den tidligere Reise med; en Dansk, Marineløitnant A. Hovgaard, deltog som Fysiker.

„Vega", der var forsynet med Proviant for to Aar, forlod den 4de Juli 1878 Gøteborg og ankom den 6te August til Dicksons Havn; men Størstedelen af Reisen faldt paa Farten langs Norges Vestkyst, hvor Storm og Modvind opholdt dem.

Hele Seiladsen langs Asiens Nordkyst løb af uden nogen som helst Hindring, indtil „Vega" indespærredes i Nærheden af Beringsstrædet i Drivisen, hvor det forblev indtil den 18de Juli d. A., medens man her i Europa svævede i Uvished om dets Skæbne, og et Skib blev endogsaa afsendt syd om Asien for at opsøge det. Faa Dage før Nordenskjøld afsendte sit Telegram, strandede det udsendte Fartøi paa Nipon.

Med en vis Stolthed kunde Nordenskjøld sende det Budskab til Sverriges Konge, der selv med ikke mindre end 40,000 Kr. har bidraget til Expeditionen:

„Nordøstpassagen er iværksat, og et Verdenshav aabnet uden Tab af Mennesker, uden Sygdom eller Skade paa Skibet."

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— De er dog vel ikke vred paa mig, Mama? spurgte Elfriede, saa snart den unge Pige havde fjernet sig.

— Vred paa Dig? svarede Majorinden. Hvorledes skulde jeg det, og hvad Grund skulde jeg have dertil? Jeg er Dig snarere taknemmelig, fordi Du har bragt mig en saa kjær Gjæst i Huset. Jeg lægger altid stor Vægt paa det første Indtryk, og det har været godt.

— Den stakkels Pige! Hun staaer nu ganske ene; hun har ved denne Mands Skyld mistet Alt, ikke alene sin Formue, men ogsaa sine Slægtninge.

— Naa, vi ville nu se, om vi ikke paa en eller anden Maade kunne byde hende en Erstatning. Und mig blot Tid, indtil jeg lærer hende ret at kjende, saa troer jeg nok at skulle kunne finde det Rette. Er Du i Stemning til at modtage en rigtig god Efterretning?

— Har Kurt skrevet? spurgte Elfriede ivrig.

— Ja, Postbudet har lige i dette Øieblik bragt mig hans Brev.

— Han kommer tilbage?

— En af de nærmeste Dage, svarede Majorinden med et lykkeligt Smil paa Læberne. Et tidligere Brev maa være gaaet tabt. Han henviser til en udførligere Beretning, som jeg desværre ikke har faaet.

— Og han har faaet fuld Vished? spurgte Elfriede med skælvende Stemme.

— Fuld Vished, mit kjære Barn; thi tænk blot, han kommer ikke alene tilbage!

— Min Broder?

— Ledsager ham.

Med et Frydeskrig kastede Elfriede sig til Majorindens Bryst. Ømt omfavnede denne hende. Hun saae hende ind i Øinene med et lysende Blik og sagde:

— Men er det muligt? Doktor Winter vil jo selv have begravet ham.

— Doktor Winter synes mig at være en net Helt, afbrød Majorinden hende. Hvad han har forbrudt imod din Broder, veed jeg ikke; men nu ville vi jo snart erfare det, og jeg vilde nu virkelig ønske, at det elendige Menneske fik fortjent Løn for sine Skændselsgjerninger. Her er Brevet, læs det. Jeg var selv ved at tage til Klemenshvile i Aften; men jeg indsaae dog, at det var bedre, om Du kunde forberede din Fader.

Hastig aabnede Elfriede Brevet. Hun læste:

„Dyrebare Mama!

„Mit sidste udførlige Brev vil Du have modtaget, hvori jeg meddelte Dig, at jeg turde betragte Edvards Frelse som temmelig sikker, da Matrosen, der bragte mig Meddelelsen derom, vilde have seet ham og gjenkjendt ham. Saa sluttede jeg mig da til en Expedition af vore Landsmænd, der blev sendt til det Indre af Landet for at modtage en Transport af Giraffer, Kameler, Løver og andre vilde Dyr. Om denne interessante Udflugt og mine smaa Æventyr derunder skal jeg senere mundtlig berette Dig; idag maa jeg fatte mig saa kort som muligt, da vi allerede imorgen ville reise videre, og jeg endnu forinden har meget at ordne.

„Agenterne for vort Selskab skulde møde os paa Halvveien med Dyrene, men vi traf tidligere end beregnet sammen med dem; hvad der ingenlunde var os ubehageligt.

„Og tænk Dig nu min glade Overraskelse, da jeg saae min Ven Edvard trone oppe paa Ryggen af en Kamel. Jeg kan ikke beskrive Dig den Glæde, vi begge følte ved Gjensynet, kjære Moder, og lige saa lidt den dybe Rørelse, hvormed Eduard hørte paa mig, da jeg skildrede ham hans Families Sorg og Kjærlighed.

„Hvad han selv har oplevet siden hin Nat, Skibbrudet fandt Sted, er neppe til at tro. Han maa selv senere fortælle det; thi udførlige Meddelelser vilde her føre for vidt, og med faa Ord lader det sig ikke skildre. Kun det vil jeg endnu sige Dig: denne Doktor Bruno Winter er en Nidding, som burde hænges op som et advarende Exempel!

„Skulde han endnu opholde sig hjemme, bør I holde vor Tilbagekomst hemmelig —, Ansigt til Ansigt vil Edvard træde frem for ham og slynge ham en frygtelig Anklage i Øinene. Men er han derimod reist bort, skal han ikke forfølges videre; Edvard ønsker det ikke, og jeg giver ham Ret i, at man bør undgaa al unyttig Opsigt.

„Vi skilles snart fra vort Selskab, og da vi ankomne til en Havneplads just fandt et Skib rede til at stikke i Søen, tiltraadte vi strax vor Reise til Europa. Skibet var bestemt til Marseille; men vi foretrak at gaa i Land i Neapel.

„Nu ile vi med Kæmpeskridt imod Hjemmet, det solrige Italien med sine herlige Skatte kan ikke fængsle os; vi ere begge betagne af Hjemve. Næste Uge ville vi være i Køln, hvor vi ville overnatte for sidste Gang, der vente vi ogsaa den første Hilsen fra vore Kjære.

„Eders Breve ville kunne træffe os i Hotel

„du Nord, derfra telegrafere vi, naar vi ville naae „vort Hjem.

„Vil Elfriede ogsaa sende mig en Hilsen? — „Tænker Eugenie Riedel endnu paa min Ven?

„Naa vi ville jo snart faae Svar paa alle „vore Spørgsmaal! Paa Gjensyn, dyrebare „Mama, mine Tanker ile forud, de dvæle hver „Dag hos Dig og en Anden, hvis Navn jeg jo „ikke behøver at nævne Dig.

Din inderlig hengivne Søn."

Elfriede trykkede Brevet til sine Læber; en overvældende Lykke og Salighed lyste ud af hendes Øine.

— Dette Brev maa De overlade mig til imorgen, sagde hun. Naar mine Forældre ikke se Sort paa Hvidt for det glade Budskab, ville de ikke tro paa Sandheden deraf.

— Tag det kun, mit kjære Barn, svarede den ældre Dame. Men vær forsigtig; den uventede Glæde kunde blive farlig for din Fader.

— Jeg skal nok forberede ham. Hvorledes bliver det med den Hilsen, de Hjemvendende vente i Køln?

— Naa, jeg antager det for en fin Forespørgsel, om vi ikke personlig ville tage imod dem der, sagde Majorinden smilende. Maaske din Herr Papa ikke har Noget imod, at Du ledsager mig!

Rødmende sænkede Elfriede sine Øielaag.

Det var vel sagtens for at skjule sin Forlegenhed, at hun traadte hen foran Speilet og indhyllede sig i sit Shawl.

— Jeg vil ledsage Dem, Mama, svarede hun. I Gjensynets første Øieblikke maa det dog vel udtales, som bevæger Hjerterne og... Det bliver altsaa derved, at jeg ledsager Dem!

Den ældre Dame trykkede hende i sine Arme og fæstede et Kys paa hendes Pande. Et Øieblik efter ilede Elfriede bort; i sin glade Sindsstemning glemte hun endogsaa den nye Veninde, hun saa hjertelig havde taget sig af.

Ved Elfriedes Hjemkomst sad Generalen i sin Stol. Avisen laa foran ham ved Siden af en halvfyldt Flaske, en brændende Cigar holdt han i Haanden og lige over for ham, paa den anden Side af Bordet sad Generalinden syslende med et Haandarbeide.

Doktor Bitter havde kort iforveien anbefalet sig. Der var atter, hvad der næsten ikke kunde være Andet, faldet haarde Ord imellem dem, som imidlertid havde sat Generalen i en munter Stemning.

Disse Drøiheder havde dog denne Gang ikke været nogen Hindring for den joviale Doktor i at tømme en Flaske af den banlyste Vin sammen med Generalen, og sluttelig havde han selv yttret, at det var slet ikke saa farligt; den syrlige Mosellevin vilde ikke gjøre nogen Skade, naar man blot var sikker paa, at det var ren Naturvin.

Generalen lo endnu derover, da Elfriede traadte ind. Han bemærkede ikke hendes glade Stemning, men den undgik ikke Moderens skarpe Blik.

Hun lod sine Øine prøvende hvile en Stund paa Datteren, der nu ligeledes satte sig ned ved Bordet.

— Har Du faaet anbragt din Myndling? spurgte Generalen, idet han atter fyldte sit Glas.

— Hvordan, Du veed...

— Doktor Bitter har fortalt hele denne nette Historie. Død og Pine, jeg havde ikke tiltroet Doktor Winter det; men hvem veed, om nu ogsaa Alt forholder sig, som Wienerinden har skildret det.

Elfriede havde uvilkaarlig trukket sine Øienbryn sammen; men i samme Øieblik erindrede hun, at hendes Fader jo ikke vidste Noget om Brevet fra Kurt.

— Af Frøken Felsings Meddelelser fremgaaer det temmelig tydelig, at Bruno Winter er en Bedrager, sagde hun. Jeg kan imidlertid ogsaa paavise det ved andre Kjendsgjerninger.

— Saa? yttrede Generalen. Da er jeg dog nysgjerrig efter at høre det.

— Du husker maaske, at han før sin Afreise paastod, at han havde modtaget et Professorat ved Universitetet i Prag.

— Det sagde han; men jeg har ogsaa selv læst Brevet derom med mine egne Øine.

— Brevet var falsk, hans Paastand Usandhed!

— For Pokker, Barn!

— Jeg kan bevise det, Papa! Eugenies Broder har forespurgt sig i Prag — man kjender ingen Doktor Winter der, og overhovedet er der ingen Lærerplads ledig.

— Naa, naa, hvis det er sandt...

— Det er sandt, og nu vil jeg spørge Dig, hvad Værd man nu tør tillægge de Meddelelser, Doktor Winter har bragt os om Edvard?

Generalen rystede paa sine graa Lokker, medens en mørk Skygge lagde sig over hans Pande.

— Lad os ikke tale derom, sagde han. Hvorfor skulle vi paany vække disse Minder?

— De ville først komme til Ro, naar Herr Bach vender tilbage med uforrettet Sag, tilføiede Elfriedes Moder.

— Og er det da saa sikkert, at han vil komme med uforrettet Sag? spurgte den unge Pige. Jeg har endnu ikke kunnet opgive mit Haab.

— Hvad skulde der være at haabe, naar vi

have modtaget hans Uhr og Ring? afbrød Generalen hende.

— Heller ikke deri kan jeg se noget afgjort Bevis, Papa. Hvem indestaaer os for, at disse Gjenstande virkelig have været Edvards Eiendom?

— Jeg gjenkjendte dem selv strax.

— Nu vel, kunde Uhret og Ringen ikke være frataget den Levende?

Generalen rystede atter paa Hovedet.

— Alle disse Formodninger føre til Intet, sagde han. De tjene kun til at ophidse os. Lad os derfor hellere tie derom.

— Herr Bach har atter skrevet, vedblev Elfriede.

— Han har vel opgivet sine Efterforskninger? spurgte Generalinden med et iagttagende Blik.

— Tværtimod. Han har modtaget tilforladelige Efterretninger om, at Edvard endnu skulde være ilive.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Der er mange Pudsigheder i de franske Love. Saaledes bliver en Herre ved Midnatstid overfalden af en Tyv paa Gaden. Ved Hjælp af en Pistol, han trækker frem af Lommen, tvinger han Tyven til rolig at følge sig til den nærmeste Politistation. Ankommen hertil meddeler han Assistenten, hvad der er hændet ham.

— Meget godt, svarer Politimanden, men har De Tilladelse til at bære Vaaben?

— Nei.

— Saa bliver jeg nødt til at arrestere Dem.

— Men uden denne Pistol, som jeg tilfældigvis havde hos mig, vilde jeg jo rimeligvis selv være bleven myrdet.

— Det er jo muligt; men Politivedtægten staaer nu engang ved Magt, og den maa adlydes.

— Er det da heller ikke tilladt at bære Vaaben, som ikke ere farlige?

— Jo.

— Vil De da være saa venlig at efterse denne Pistol, der mangler Hane. Jeg har modtaget den af en Ven for imorgen at bringe den til en Vaabensmed.

— Aah, det skulde jeg blot have vidst! udbrød Tyven.

Humor.

— Skam Dig Noget, Mads, at Du ikke græd for din Bedstemoder, da hun blev begravet, sagde en Bonde til sin Søn paa Hjemveien fra Kirkegaarden.

— Ja, seer Du, Fa'er; jeg kunde ikke. Jeg kneb Øinene sammen; men det hjalp ikke. Jeg kan ikke græde, naar jeg ikke faaer Prygl!

Karade.

Mit Første blev til Nytte og til Pryd
Dig tidlig, skjøndt just ei ved Fødslen, givet.
De sidste To forstyrre hver en Fryd
Og gjøre Mangen halvveis kjed af Livet;
Blot for at blive kvit mit Heles Læs,
Du med mit Første tidt gjør kort Proces.

Cola di Rienzi.

Opløsning paa Gaade i Nr. 37:

Børste.

Rigtig opløst af: Naada Aada, Karl Raben, Kamilletheodor, Z. Z., To tjenende Aander, Eneboeren paa Enighedsvei, Lulu, En gammel Gaadelæser, Krampeter, Onkel Søren i Maaløv, Søstrene Kolonade og Raffinade, Den aarvaagne Nøddeknækker, Bob, Kaptain Karry, Mengjærd.

Som Violin paa Vers af: W. og O. Borregaard.
Som Stok af: August Frantzen og Otto Schmidt.

Logogrif i Nr. 35 endvidere af: Abonnenten Pierre i Randers og Hales & Co., Frederikshavn.

Opløsning paa Regneopgave i Nr. 37:

Klokken var 5 Minuter over Et.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Otto Schmidt, Regnegenier fra Odsherred, En streng Beregner og en nøieseende Kasserer, De tvende Beundrere af Dingelingeling, Decimalene og Regine.

Brevvexling.

S. G. F.: *Gaaden maaske; men vi maa da have Opløsningen.*

Albert: *Altfor bekjendt; vi have selv havt noget Lignende tidligere.*

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 40. 10 Øre. 2den Aargang.

Albanesere fra Skopelos.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

Dengang herskede Kong Dracka over Zuluerne. Han var en vild Despot, men en energisk og intelligent Natur. En Dag kaldte han sine fornemste Høvdinge sammen i sin Kraal og talte til dem:

— Disse hvide Mænd ville i Længden ødelægge og tilintetgjøre os. Deres Præster gjøre vore Mænd blødagtige og vore Kvinder forskruede, og Handelen med dem gjør os intet Godt. Vore ædle Stene føre de med sig, og vi faae Ildvand istedenfor. Ildvandet kan maaske være sundt for den kolde, hvide Mand; den mørke, varmtblodige Kriger bliver tosset deraf. Har jeg Ret?

Almindelige Slag paa Bambusskjoldene med de haarde Tongaer, et Slags Køller, fortalte Kongen, at alle hans Høvdinge delte hans Anskuelser.

— Den hvide Mand maa atter fordrives, men for at det kan ske, maa vi Alle holde sammen som een Mand. Vor tidligere Kampmaade nytter ikke; vi maa lære en ny af vore Modstandere!

Og nu forelagde Kong Dracka sine Høvdinge en fuldstændig Plan til en Omordning af hele Krigsvæsenet. Ifølge denne blev alle Krigerne indordnede i Regimenter paa 1000 Mand, og hvert Regiment blev forskjelligt bevæbnet. Nogle fik Geværer, som de dels havde erobret, dels tilkjøbt sig; Andre fik Tonga'er, et Slags Kuglekølle af stenhaardt Træ; men Alle havde de store Skjolde af flettet Bambus, der næsten dækkede hele Legemet, og desuden Assagaier. Disse Spyd ere af Træ med Jernspids, der dyppes i et giftigt Plantestof, saa at Saaret ubetinget er dødeligt. Hver Mand bærer en 10—12 Assagaier, som han med Sikkerhed kaster i en 40 Alens Afstand.

Regimenterne fik Navne som: de Vældige, de Knusende, de Springende o. s. v., og deres Vaabenfærdighed og Manøverdygtighed skal være beundringsværdig, hvorfor de kunne takke deres stadige Øvelser og Revuer.

En fransk Reisende, Adolphe Delegorgue, der i Begyndelsen af 1840 bereiste Landet paakryds og tværs, har senere udgivet en Bog, hvori han omtaler denne mærkværdige Hærreorganisation, der blev iværksat paa overordentlig kort Tid, og Hans kaffebrune Majestæt havde dog ingen sagkyndig Rigsdag at raadføre sig med —, men det var maaske netop derfor, at han fik Tingen ordnet og iværksat?

De enkelte Regimenter adskilles ogsaa fra hverandre blandt Andet ved Fjerene, der ere befæstede i Haarkrandsen paa den kronragede Isse. Enkelte have Heirefjer, Andre have Struds- eller Tranefjer; desuden bære de Ørenringe, der tillige tjene til Snusdaaser. Om Halsen have de en Krands af Oxehaler, der dingle ned til Bæltestedet, og paa den høire Arm bære de Elfenbensringe, medens den venstre, der skal bære Skjoldet, er nøgen. For Ørene have de Chakalhud, og hvad de ellers ville føre med sig af Smaafornødenheder, anbringes i Haarkrandsen paa Hovedet, der saaledes tjener dem til Benklædelommer.

Kvinderne have kun et kort Skjørt om Lænderne, men de ere undertiden tatoverede, og dernæst have de Ringe anbragte paa forskjellige Steder. Naar vi her omtale Kvinderne sammen med Krigerne, er det igrunden ikke ganske korrekt; en Kriger maa nemlig ikke gifte sig. Tanken om Kone og Børn i Hjemmet er jo i Reglen heller ikke tjenlig til at besjæle Krigeren med det vildeste Mod. Kun naar en Zuluer i Vidners Overværelse har dræbt en Fjende og derved givet Bevis paa sit Mod, giver Kongen ham Tilladelse til at tage tilægte.

Men i Mangel af Koner have Zulukrigerne mange Forrettigheder ligeoverfor de fredelige Borgeres kvindelige Medlemmer, hvad Delegorgue berører i sin Bog uden dog nærmere at gaa ind paa Detaillerne.

De Mænd, der ere berettigede til at gifte sig, kjøbe deres Hustruer for 5 à 10 Oxer; deres Børn ere deres Kapital, thi Pigebørnene sælge de atter senere for samme Pris, og for de 10 Oxer faae de saa en Kone til; med hende faae de atter Børn og saa fremdeles. Jo flere Koner, des flere Børn, des flere Oxer o. s. v., og den, der eier mest heraf, er den mest ansete og bliver gjerne tidlig eller sent til Høvding, da hans Husholdning jo tillader ham at underholde mange Krigere.

Kongen er til daglig Brug uindskrænket Despot og beslaglægger rafsvæk af de Formuendes Gods, naar der er det Mindste iveien, og det er der næsten altid, naar en Høvding er bleven meget rig paa Koner og Kvæg. Kun tre Dage om Aaret, det er i December efter Maishøsten, afholdes der Folkeforsamling, til hvilken de 3000 Høvdinge give Møde; de have da Ret til at staa frem og sige Kongen alle mulige drøie Sandheder, og han skal høre hvert Ord. Ved en saadan Leilighed kan det hænde, at han bliver afsat, naar altfor megen Uretfærdighed kommer for Dagens Lys, og derfor maa Kongen altid, med Maisfestens Folkeforsamling for Øie, tage noget vare paa sig selv.

Hvad Gudstjenesten angaaer, da findes der næsten ingen.

Zuluerne kjende kun en Slags Schamanisme, det vil sige en Tro paa Aander, der fordrives ved

Aandebesværgelser og Tryllesange. Disse Aandebesværgere minde en Del om de indiske Buddhaister med deres Koglerier og Taskenspillerkunster. Hvad Begravelsesskikkene angaaer, da ere de meget simple.

Naar En eller Anden er død, forsamles Slægt og Venner i den Dødes Hus.

Ingen maa røre ved Liget, hvorimod flere af de Forsamlede iblandt den nærmeste Slægt ere forsynede med lange Tove.

Disse søge de at anbringe under Liget, hvorefter de knytte dem fast om det, og nu hale de den Afdøde ud ad Hyttens Aabning, og i jævn Marsch gaaer det saa ad Skoven til. Derude efterlades Liget, og om Natten paatage da Chakaler og Hyæner sig de nødvendige Begravelsesforretninger, der Intet lade tilbage at ønske med Hensyn til Expedithed, og naar man undtager, at Slægtningene, der hale Liget afsted i Tove, undertiden maa trække det opad en eller anden Klippe, saa kjender Zuluen ikke det Mindste til nogetsomhelst Optrækkeri ved Begravelsen.

De have i det Hele taget mange besynderlige Skikke, men tager man Landets naturlige Beskaffenhed i Betragtning, kan man godt forstaa disses Nødvendighed. Enkelte af deres Skikke kunde og burde tjene til Efterligning; herpaa et Exempel: Kokken eller den, der tilbereder Maden for Kongen eller en af Høvdingene, er det strængt forbudt at tale til Nogensomhelst i hele Husstanden. Han maa aldrig sige et Ord om, at Maden er færdig. Det er hans Pligt paa en eller anden fiffig Maade at lade Madlugten komme til at kildre Vedkommendes høie Næse. Lugter Maden da godt, saa faaer Kokken Ordre til at servere den; hvis ikke, kan han begynde forfra. Paa den Maade vilde man da være sikker paa, at man aldrig fik sveden Grød eller forbrændt Steg!

Læserne ville nu af det Foregaaende have faaet et, om end kun svagt, Begreb om de i det sidste Halvaarstid saa meget omtalte Zulukaffer. At det i mange Henseender er et baade dygtigt og begavet Folkefærd, kan der ingen Tvivl være om, og i Haardførhed og Behændighed kunne de maale sig med de Fleste. I dette Aarhundrede have de ogsaa mangfoldige Gange indladt sig i Kamp baade med Englænderne og Hollænderne, og helt undertvungne ere de endnu ikke blevne og blive vel neppe heller, om de end kunne blive tvungne til at drage længere ind i Landet. I 1851—53 kæmpede de sidst med Englænderne, og to Aar efter, i 1855—56, gave de sig ilag med Hollænderne. Nu en Snes Aar efter fordriver Kong Cetewayo de engelske Missionærer og afbryder alle Handelsforbindelser.

(Fortsættes.)

Hustru og Moder.

(Slutning.)

En Midnat, da Mabel et Øieblik isorveien havde søgt Hvile paa sit Leie, blev hun opskræmmet ved sin Mands Hjemkomst. Efter en kort Tids Forløb bortfjernede han sig igjen, og greben af en Anelse sprang hun op og løb ind i det Værelse, hvor hendes ældste Søn Vilhelm sov.

Sengen var tom.

Det varede længe, inden hun kom til sig selv efter den første Forskrækkelse. Hendes Mand havde altsaa paabegyndt Udførelsen af sin skrækkelige Ed, og hvorledes skulde hun nu forhindre dens videre Følger?

Bestormet af de forskjelligste Tanker sad hun længe og grublede over, hvad hun kunde og maatte gjøre, uden dog at komme til nogen endelig Beslutning.

Han var hendes Børns Fader og havde samme Ret over dem, som hun som Moder, og desuden havde hun ingen Beviser paa hans Brøde.

Endelig da de første Solstraaler skinnede ind i hendes lille Kammer og bebudede Dagens Komme, syntes ogsaa hun at vaagne af sin Bedøvelse og ligesom indaande nyt Haab og nyt Mod.

Hun reiste sig, bragte Huset i Orden og udførte sit daglige Arbeide, som om Intet var forefaldet; men da Aftenen kom, og Mørket indfandt sig, ilede hun ad Veien til Hytten paa Bjerget, hendes Mands sædvanlige Opholdssted.

Der maatte hun finde sin Søn.

Det var en tung Gang over pløiede Marker, skarpe Sten, Moradser, Høie og Afgrunde. Kun en Moders Kjærlighed er istand til at finde frem i et saadant Mørke.

Endelig naaede hun Hytten og saae ind i den igjennem et af Vinduerne, men fandt den tom.

En endnu klart brændende Ild paa Skorstenen, Flasker, Piber og Spisevarer paa Bordet forraadte imidlertid, at Beboerne for ikke ret længe siden havde været der.

Medens Mabel endnu igjennem Vinduet undersøgte Værelsets Udseende, blev hun pludselig opskræmmet ved at høre Fodtrin nærme sig. Hun skjulte sig bag den nærmeste Busk og saae kort efter sin Mand træde ind i Hytten, ledsaget af dens Beboere; men hvor var Sønnen?

For endnu engang at se efter nærmede Mabel sig atter Vinduet, saasnart Mændene var traadte ind, men med Forfærdelse foer hun tilbage ved det Syn, der viste sig for hende; nu var hun overbevist om sin Mands Brøde.

Han var en større Forbryder, end hun nogen-

sinde havde tænkt sig, og Tanken om hans fremtidige Skæbne opfyldte hende med Rædsel. Kun een Straale af Haab holdt hende endnu opreist og gav hende Kraft til at handle.

Hendes Søn var der ikke.

Hun ilede bort og kom ganske udmattet af Nattens Anstrengelser og nedtrykt af Kummer tilbage til sin Bolig, da Dagen begyndte at gry. Hendes første Tanke var Børnene; hun ilede hen til deres Senge og blev ikke lidet forbauset, da hun saae Vilhelm sove ganske rolig ved sin Broders Side.

En Timestid senere kom hendes Mand hjem og kastede sig udmattet paa Sengen, hvor han snart sov ind.

Mabel stod længe med foldede Hænder foran ham; hendes Læber sittrede, og Taarer trængte sig ud af de trætte Dine, men hun forblev fast; hendes Søn maatte frelses. Hun kastede sin Kaabe om sig, tog sin Hat paa og ilede ud af Huset.

Paa Gaden blev hun standset af en af Naboerskerne.

— Har I hørt, hvad der er skeet sidste Nat? spurgte denne; der har været Tyve hos Sir Clarence Wilmington, de have stjaalet alt hans Sølvtøi.

— Jeg veed det, jeg veed det, svarede Mabel mekanisk, idet hun ilede videre og lod Naboersken staa forbauset tilbage.

Mabel gik den lige Vei til sin Fader og bad ham ledsage hende til Øvrigheden. Den gamle Mand blev forbauset over sin Datters Ophidselse, men fulgte dog uden at sige et Ord, og kort efter ankom de begge til Politikontoret.

Mabel forlangte strax at tale med Herr Edgecombe, Rettens Formand, men Tjeneren, som aabnede Døren, erklærede det for umuligt, da hans Herre i dette Dieblik havde en vigtig Samtale med Sir Clarence.

I samme Dieblik traadte de to Herrer ud af Værelset, og Mabel sagde, idet hun ilede dem imøde:

— De maa høre mig; thi jeg kan fortælle Dem Alt, hvad De ønsker at vide.

Den gamle Mand traadte forskrækket tilbage, i den Tanke at staa lige overfor en Vanvittig, men Mabel, der gjættede hans Tanke, vedblev uden at lade sig afskrække:

— Jeg er ikke vanvittig; Gud lade mig aldrig blive det! Lad os gaa ind i Stuen.

Hun gik derind, og hendes Fader fulgte hende ligesom et Barn, der adlyder uden at vide hvorfor. Da Døren var lukket efter dem, sagde hun med undertrykt Stemme, ligesom om hun vilde gjentage en udenad lært Lektie.

— Hør mig, Herr Edgecombe, medens jeg endnu er istand til at tale. I Kostebindernes Hytte, i et Hul i Muren, tæt ved Kaminen, ere alle de Gjenstande skjulte, som i Nat ere frastjaalne Herr Clarence.

— Tænkte jeg ikke nok, at disse To vare de Skyldige, sagde den gamle Herre, men vi have Beviser for, at Indbrudet er begaaet af tre.

— Den Tredie, hviskede Mabel med næsten uforstaaelig Stemme, var... min Mand.

Med disse Ord faldt hun sammen og blev bragt til Sæde i en Læenestol. Da hun kom til sig selv, bedækkede hun Ansigtet med sine Hænder for at skjule de fremtrængende Taarer.

Øvrighedspersonen sukkede; thi han havde kjendt Mabel fra hendes Barndom og vidste, hvilken Kamp det maatte koste hende at angive sin Mand.

Den gamle Baron derimod tilkastede hende et foragteligt Blik.

— Vi vide nu, sagde han, hvem der ere de Skyldige; men det er et sørgeligt Syn at se en Kone angive sin Mand.

— Jeg har gjort det for mine Børns Skyld, sagde Mabel. Gud skal være mit Vidne, at jeg hellere vilde sulte end modtage den mindste Smule af hvad der var erhvervet paa slig Maade, og at jeg ellers ikke vilde have havt Hjerte til at forraade den Mand, hvem jeg har svoret Troskab, men jeg vil og maa opdrage mine Børn paa en ærlig Maade; jeg har hidtil uophørlig arbeidet for dem og endnu ikke bedet Nogen om Almisse. Da kom min Mand tilbage og vilde tvinge mine Børn til at blive Forbrydere. Han lo mig ud og svor, at han vilde opdrage alle Børnene saaledes, at jeg engang skulde gjenfinde deres Navne i Forbryderlisterne. Han har begyndt at udføre sin skrækkelige Ed, idet han hemmelig har søgt at berøve mig min Søn Vilhelm.

— Ah! sagde Sir Clarence koldt, saa var jeg dog rigtig underrettet, da man fortalte mig, at der havde været en Fjerde med. Drengen maa desværre ogsaa arresteres.

Med et Skrig af Forfærdelse styrtede Mabel om. Medens man søgte igjen at bringe hende til Bevidsthed, vare Betjentene allerede underveis for at arrestere de Skyldige.

Da Mabel kom til sig selv, faldt hendes Dine først paa hendes Mand, som tilligemed Sønnen Vilhelm imidlertid vare bragte dertil. Han gik med faste Skridt hen imod Bordet; men da han saae sin Kone, blev han staaende og sagde med et rasende Blik paa Øvrighedspersonen:

— Hvad De end kan beskylde mig for; hun er uskyldig.

— Vi have heller ingen Beskyldninger mod hende, svarede Sir Clarence, hun er deres Anklagerinde.

— Hun! raabte Kaspar med en forbauset Mine. Det er umuligt, thi hun kjender Intet til Sagen.

— Mabel, min Datter! raabte den gamle Sturges; se dog op, her er jo vor Vilhelm.

Disse Ord forfeilede ikke deres Virkning paa den ulykkelige Kone, hun reiste sig med Anstrængelse fra Stolen, skred langsomt hen til Bordet og bad om sin Søns Frihed, hvilken ogsaa efter nogen Tale blev tilstaaet, om end den gamle Baron udtalte som sin Mening, at de Allesammen vare nogle Døgenigter.

Nogle Øieblikke senere bleve de andre Medskyldige tilligemed deres Bytte bragte ind. Beviserne vare stærke, og samtlige Anklagede, med Undtagelse af Vilhelm, blev førte bort for senere at stilles for Kriminalretten.

Da Kaspar skulde forlade Lokalet, antog hans Ansigt, som hidindtil kun havde udtrykt Ligegyldighed og Foragt, et ganske andet Udtryk. Han standsede, ligesom ubestemt om, hvad han skulde gjøre; men det varede kun et Øieblik, hvorefter han gik henimod sin Kone, som stadig vedblev at gjentage:

— Jeg gjorde det for at redde mine Børn!

Han greb hendes Haand, trykkede med sittrende Læber et Kys paa hendes Pande og ilede derpaa, uden at sige et Ord, henimod Udgangen.

Han indsaae rimeligvis først nu, hvilken Skat han saa letsindig havde stødt fra sig.

— Jeg gjorde det for at redde mine Børn! hviskede Mabel med svag Stemme, endnu efter at hendes Mand havde forladt Stuen.

Hun syntes at være aldeles nedbrudt og aandsfraværende, og Ingen kunde se paa hende, uden at faae Taarer i Øinene. Hendes gamle Fader blev tilbage for at trøste hende, skjøndt han selv havde Trøst nødig.

Den dødelige Smerte, der havde ramt Mabel saa haardt ved Adskillelsen fra hendes Mand, tabte sig lidt efter lidt; Pligtfølelse og Kjærlighed til Børnene hjalp hende til at overvinde den. Hendes Opgave var fra nu af at opdrage sine Børn til ærlige, nyttige Mennesker og igjen at gjøre godt, hvad deres egen Fader havde fordærvet.

Det er nu femten Aar siden, sluttede den gamle Sømand, at Kaspar Dawson blev deporteret paa Livstid, og paa en af mine Reiser var hans Kone med som Passageer.

Hun har redelig gjort sin Pligt; hendes ældste Søn er en dygtig og stræbsom Haandværker; det yngste Barn døde ung, og Datteren, der er Moderens udtrykte Billede, er lykkelig gift.

Mabel besluttede, efter at have opfyldt sine Pligter mod Børnene, at reise til Australien for at forsøde de sidste Levedage for hendes Mand, som i høi Grad havde forbedret sig. Hun naaede ogsaa lykkelig sit Maal og fandt sin Mand, og det glæder mig at kunne sige, at hun igjen er ligesaa lykkelig med ham som i deres Ægtestands første Tid, og hendes Bestræbelser gaa nu kun ud paa at udvirke sin Mands Frihed, for at denne ogsaa endnu engang kan glæde sig ved Synet af sine Børn. Opnaaer hun ikke dette, saa vil hun blive hos ham og dele hans Skæbne, indtil Døden adskiller dem.

Det lille Selskab, der var forsamlet paa Dækket af et af de Dampskibe, som seile mellem London og Søbadet Margate, takkede Kaptainen for hans Historie, der navnlig havde tilfredsstillet de kvindelige Tilhørere, og vilde netop opfordre en Anden til ogsaa at yde sin Skærv til Underholdningen, da en Fremmed, som hidindtil havde siddet udenfor Kredsen og med stigende Spænding havde fulgt Fortællingens Gang, nærmede sig og bad om Tilladelse til at maatte slutte den nylig fortalte Historie.

Dette Tilbud vakte almindelig Opmærksomhed og blev modtaget med Glæde.

Den Fremmede var en ung, godt udseende Mand i en almindelig Haandværkers Paaklædning og bad Selskabet undskylde, dersom han ikke skulde forstaa at behandle sine Ord saa godt som Høvl og Hammer.

— De maa først vide, mine Ærede, begyndte han, at jeg den 25de August var tilstede ved den frygtelige Jernbaneulykke paa London-Brighton Banen. Jeg var med min Familie i Brighton-Toget, der, som De veed, ved et feilagtigt Signal stødte sammen med det fra Portsmouth kommende Tog i den næsten en Mil lange Tunnel ved Clayton. Ved Sammenstødet blev 23 Mennesker dræbte paa Stedet og flere Hundrede saaledes kvæstede, at mange senere døde deraf og endnu flere bleve Krøblinger for Livstid.

Hvad der skete efter Sammenstødet kan intet Menneske forestille sig. Haarene reise sig endnu paa mit Hoved, naar jeg tænker derpaa, og i Drømme hører jeg ofte den frygtelige Skrigen og Jamren, ledsaget af de Døendes Rallen. Efter omtrent et Kvarters Forløb blev Rædselsscenen oplyst af hidbragte Fakler, Lamper og Lanterner.

Man var nu istand til ved dette usikkre Lys at se hele Elendigheden i Nærheden, men endnu varede det længe, inden der kunde bringes Hjælp til de Hundreder af Passagerer, som laa ophobede her imellem Ruinerne af Vognene.

Mænd, Kvinder og Børn, nogle døde, andre døende, og atter andre, som under Smertensskrig søgte at arbeide sig frem af de knuste Vogne, laa mellem hinanden.

Af de Usaarede løb Hundreder om som Vanvittige; Børn skreg efter deres Forældre, Mødre efter deres Børn, Mænd efter deres Koner, Koner efter deres Mænd; Nogle vare endnu i de væltede, men ikke knuste, Vogne og rev som Rasende i Dørene for at komme ud.

Over en Time varede denne Helvedeskval, da bleve femten Vogne med Letsaarede bragte bort, senere de Haardtsaarede og tilsidst de Døde.

Jeg og min Familie befandt os i en af de bageste Vogne og vare slupne derfra med nogle haarde Stød og lette Kontusioner. Jeg indsaa, at det Bedste var at blive siddende og ikke endnu mere forøge Trængselen; men da jeg saae, at der var Brug for sunde, stærke Arme, sprang jeg ud, efterladende Kone og Barn.

Jeg gjorde mit Muligste for at hjælpe de Saarede og Hjælpeløse, da jeg pludselig midt i den frygtelige Tummel og Støi, med ubeskrivelig Skræk hørte en Stemme udstøde et Skrig, halvt af Glæde, halvt af Angst —, det var min Moders Stemme.

— Moder! Moder! raabte jeg saa høit jeg kunde. Kjære Moder, hvor er Du? Her er din Søn Vilhelm. Moder, Moder!

Jeg fandt hende endelig i en af Portsmouth-Togets knuste Vogne.

— Jeg er ikke saaret, raabte hun, men din Fader er her. Kom, Vilhelm, lad os frelse ham.

Hvorledes skulde jeg finde ham, da jeg neppe kunde mindes ham; men min Moder søgte efter ham for mig.

Hun fandt ham; han kunde hverken gaa eller staa.

Jeg bar ham hen i vor Vogn og redte et Leie til ham, saa godt det lod sig gjøre. Han var saaret flere Steder, og et Ribben var knækket; men nu er han, Gud være lovet, saa temmelig rask.

Der forude sidder min Fader; ved hans Side sidder min Moder. Vi ere paa en lille Lysttur til Margate.

Jeg behøver vel ikke at tilføie, at jeg er Vilhelm Dawson, den Deporteredes Søn, sluttede den unge Haandværker med en vis Stolthed.

Albaneserne paa Skopelos.

Vi bringe idag vore ærede Læsere et Par Folkedragter fra den lille thessaliske Ø Skopelos, hvis Indbyggere saa godt som alle høre til den albanesiske Race, et smukt, velskabt, men raat og krigerisk Folkefærd.

Disse Albanesere have alle kulsort Haar, og især i det Indre af Øen bære de endnu deres nationale Dragt, saaledes som den er fremstillet her paa Billedet af to Indfødte i Nærheden af den i det Nordlige beliggende lille By Glossja. Denne By har en 1200 Indbyggere og ligger i en veldyrket Egn, rig paa Korn og Vin.

Kvinderne bære en lang, snæver Tunika af hvidt Bomuldstøi, der gaaer i eet Stykke fra Halsen lige ned til Fødderne og er pyntet med Broderier i rød Silke. Over denne bære de en anden, aaben Tunika, der kun naaer til Knæene og er forsynet med vide Ærmer, prydede med en Skarlagenbræmme.

Oven over alt dette bære de endelig en kort lille Trøie, en Slags Vest med snævre Ærmer, der ikke gaa ned over Albuen. Lidt uskjønt bliver det derved, at Taillen hører op lige under Skulderbladene.

Deres Frisure er meget høi, og i det Hele taget er der noget Stolt og Imponerende ved deres Skikkelse, som desværre forstyrres ved dette unaturlig forkortede Liv.

Mændene er iførte en mørkfarvet Tunika uden Ærmer, Kanten er prydet med røde Sting, om Livet have de et bredt Bælte, der bærer de tæt tilsnørte ... trukne Knæbenklæder.

Lige som for at bevare deres Uafhængighed i Skikke som i Klædedragten holde de sig fjernt fra Grækerne.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Generalen saae forbauset op. Der laa dog Noget i den Tone, hvormed hans Datter udsagde disse sidste Ord, som lod ham føle, at hun var sikker i sin Sag og blot ikke vilde rykke rigtig ud med Sproget.

— Tilforladelige Efterretninger? gjentog han tvivlende.

— Vilde Du da anse det for helt umuligt, Papa?

— Elfriede, tal! Sig os Alt, hvad Du veed, tog Generalinden til Orde i feberagtig Bevægelse, idet hun lagde sin Haand paa Elfriedes Arm. Edvard lever?

— Ja, han lever!

Generalen greb efter sin Stok, der stod lænet til Stolen. Han syntes ligesom at føle en Trang til at have Noget i Haanden, hvortil han kunde støtte sig.

— Kan Du bevise det, Elfriede? udbrød han.

— Det kan jeg, Gud ske Lov, Papa; men det vil sætte Dig i altfor stærk Bevægelse.

— For Pokker, en uventet Glæde maa da altid være en god Medicin, der kan gjøre et sygt Legeme sundt. Men jeg skal være rolig, ganske rolig, mit kjære Barn, og siig mig nu Alt, hvad Herr Bach har skrevet.

— Vil Du virkelig være rolig? spurgte Elfriede bevæget. Og Du ogsaa, kjære Mama?

— Rolige, saasnart vi have faaet Vished, svarede Generalinden.

Den gamle Herre nikkede til hende, som om han dermed vilde sige, at det ogsaa var hans Svar.

— Herr Bach er truffet sammen med Edvard; de befinde sig begge vel.

— Elfriede, er det sandt? udbrød Generalen. Og naar, naar vil jeg faae min Søn at se igjen?

— Allerede i næste Uge, naar I ville følge med Fru Majorinden og mig til Køln. Her er Herr Bachs Brev; skal jeg læse det for Eder?

— Ja, gjør det, mit Barn, sagde Generalen med rystende Stemme. Mine Øine ere tilslørede; i dette Øieblik vilde jeg ikke kunne se et eneste Bogstav.

Elfriede læste langsomt, for at ikke et eneste Ord af det betydningsfulde Brev skulde gaa tabt for Forældrene.

Hvor stor og mægtig end disses Bevægelse var, saa afbrød dog ikke en Stavelse, ikke et eneste Udraab den unge Pige i hendes Læsning. Generalinden havde foldet Hænderne foran sig paa Bordet, med fugtigt Blik betragtede hun sin Ægtefælle, der havde reist sig op og stod støttet til sin Stok; først da Elfriede endte, gav han sit fulde Hjerte Luft i et høit Jubelraab.

— Hvor megen Sorg og Bekymring vilde vi ikke have sparet, om vi havde havt en Anelse derom! sagde Generalinden halvt hviskende. Den Almægtige tilkommer den første Tak.

— Og den Slyngel, den Doktor Winter lader jeg putte i Tugthuset! udbrød Generalen, medens han støttet til sin Stok gjorde nogle Skridt frem i Værelset. Død og Pine! Det gaaer igjen prægtig, Smerterne ere helt forsvundne. Ja, jeg sagde det jo: et glad Budskab er en god Medicin! — Peter!

I næste Øieblik blev Døren aabnet, og Tjeneren stod paa Tærskelen.

— En Flaske Sekt! befalede den gamle Herre.

— Vel, Herr General! Kun een?

— Fyren har Ret, een slaaer ikke til, og Damerne drikke ogsaa gjerne det søde Kram. Altsaa to! — Holdt! Du kan tage en Flaske Moselvin med fra Kjælderen til Dig selv og drikke den paa den unge Herres Sundhed... Forstaaer Du?

Peter betragtede sin Herre med synlig Forbauselse.

— Mener De Herr Loitnanten? spurgte han.

— Ja, naturligvis, min Dreng! Herr Loitnanten lever og kommer hjem i næste Uge. Naa, men nu holder vi foreløbig Mund dermed, forstaaer Du?

— Vel, Herr General!

Tjeneren havde neppe trukket Døren til efter sig, førend han ude i Korridoren af fuldt Bryst udstødte et Hurra, saa at Damerne forskrækket foer iveiret.

— Han er en brav Karl! sagde Generalen smilende, medens han maalte Gulvet med lange Skridt. Han har altid været tro og hengiven. Skade, at vi nu skulle miste ham. Saa glad har jeg ikke længe været; ikke saa længe jeg kan huske. Naa, og nu vil Du ogsaa blive glad, Melanie, ikke sandt?

Han var bleven staaende foran sin Hustru, hans Haand hvilede paa hendes Skulder; hendes smukke Øine lyste af Glæde og Lykke.

— Nu bliver Edvard vel nok her, vedblev han. Han maa da have vundet den Overbevisning, at der ingensteds er bedre end hjemme! Og den Slyngel, den Naturforsker, han skal...

— Men vi vide jo endnu ikke, hvad der er foregaaet imellem ham og Edvard! afbrød Elfriede sin Fader.

— Har han ikke løiet for os? Har han ikke under falske Opdigtelser franarret mig en Sum Penge?

— Altsaa det med?

— Javel, det med! Kort før sin Afreise kom han til mig for at tage Afsked. Naturligvis maatte jeg atter forsikkre ham om min Taknemlighed og tilbyde ham min Tjeneste; det laa jo i Sagens Natur, og nu kom det frem, at han trængte til Penge. Han talte om sit Professorat, om at grundlægge sit eget Hjem og klagede imidlertid over, at hans lille Formue var opbrugt. Saa maatte jeg stille min Kasse til hans Raadighed, og det var mig endogsaa kjært, at han efter nogen Tøven tog imod to Tusind Kroner.

— Det lille Tab lader sig let glemme, bemærkede Generalinden.

— For Pokker, ja, men det ærgrer mig, at han har ført mig bag Lyset.

I dette Øieblik traadte Peter ind med Flasker og Glas.

— Paa Edvards Velgaaende! sagde Generalen bevæget, idet han løftede sit Glas. Gid en solbe-

skinnet Fremtid maa holde ham skadesløs for hans stormrige Fortid!

I eet Drag tømte han sit Glas. Hans Blik hvilede velvillig paa Tjeneren.

— Naar holder Du Bryllup? spurgte han.

— Til Foraaret, Herr General!

— Godt, vi tales ved forinden; jeg vil ogsaa give min Skærv til din Husholdning.

Peter vilde udtale sin Tak for denne Godhed; men Generalen betydede ham, at han skulde fjerne sig. Derpaa bad han om Kurts Brev for at læse det endnu engang.

— Død og Pine! Denne Doktor Bach er en fuldstøbt Mand, sagde han. Han skyer ingen Fare og ingen Strabadser, førend han har løst sin Opgave. Det er Noget, jeg synes om. Den unge Mand kan forlange af mig, hvad han vil, og han skal faae det, saa vidt det staaer i min Magt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Den preussiske Major Schill havde frataget Franskmændene fire smukke Heste, der vare bestemte for Keiser Napoleon den 1ste. Denne tilbød ham i et Brev at betale ham 1000 Thaler for hver Hest, men adresserede Brevet til: Røverkaptain Schill. Majoren svarede tilbage:

„Min Herr Broder!

„At jeg har frataget Dem fire Heste gjør mig „saa megen større Glæde, som jeg af Deres Brev „seer, at De sætter saa høi Pris paa dem. Jeg kan „ikke udlevere dem for de 4000 Thaler. Vil De „derimod tilbagegive de fire Heste, som De har stjaalet „fra Brandenborgerporten i Berlin, saa skulle Deres „strax staa til Tjeneste.

Schill."

Humor.

— Sig mig engang, generer det Dem ikke, at De er saa fed?

— Det just ikke, men derimod at enhver Dumrian gjør mig det stadige Spørgsmaal.

I et Selskab pralede en Mand af, at Kongen havde talt til ham. Da man spurgte ham, hvad han da havde sagt til ham, svarede han:

— Kongen bad mig om at gaa af Veien for sig.

I Grønland blive Folk hyppig 100 Aar gamle og mere, skjøndt de ingen Læge have. Er det ikke mærkeligt?

— Her i Kjøbenhavn have vi over hundrede Læger, og dog blive adskillige 100 Aar gamle. Er det ikke endnu mærkeligere?

Karade.

Mit Første Dig giver Mælk og Smør,
Nu veed Du da, hvad det skal være.
Mit Andet maa Landmanden bruge, før
Han Sæden i Hus kan bære.
Mit Sidste omvendt hos Krigeren tidt
Vil findes, naar han med Mod har stridt.
Mit Hele en Sygdom, hvis Følge er Døden,
Nu standser jeg, gjæt da ufortrøden.

Chr. Andresen.

Opløsning paa Gaade i Nr. 38:

Løvet.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Gotfred Petersen, Bolle Villesen, Charlotte Constantia Lund, Jonas Immervæk, Vintappersvenden paa Vandkunsten, Tre hvide Negere, Vidskelæder- og Vidskeklæderfabrikanten, Dagmar, Komfaldira, Mikkel Stage, Mussi, Tante Stanse, Tolv taalmodige Toldere, Godske, Naboklneser, En gammel Gaadelæser, Frangone og Kredense.

Regneopgave i Nr. 37 endvidere af: Rudolff Weichmann.

☛ Med dette Nr. følger 23de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

Indhold: Keiserprindsen Louis Napoleon (fortsat.) — Hustru og Moder (Slutning.) — Albaneserne paa Skopelos (med Xylografi.) — Hvem er Gjerningsmanden? (fortsat.) — Snurrepiberier. — Humor. — Karade. — Opløsning.

☛ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 41. | 10 Øre. | 2den Aargang.

Vuggesangen.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

15de Kapitel.

Krigens Gang.

Det var i Slutningen af 1878, at Kong Cetewayo afbrød al Forbindelse med sine sydlige Naboer, Englænderne, og umiddelbart derpaa erklærede disse Zulukongen Krig. Langs Tugelaflodens sydlige Bred holdte Englænderne en Række Forter besatte, blandt hvilke Fort Williamson ude ved Flodmundingen og Fort Pearson med det paa den anden Bred liggende korresponderende Fort Tenedos ere de vigtigste. Henved en tredive Mil imod N. V. ligger det fremskudte Fort Ekowe, der i lang Tid var stærkt truet af Zuluerne, men som det dog tilsidst lykkedes at undsætte.

Englænderne droge over Floden ved Fort Pearson, og en Kolonne under Oberst Wood blev sendt imod Vest. Den 22de Januar blev en Afdeling paa flere hundrede Mand med 100 Vogne og to Kanoner, som vi alt have berørt, overfaldet af Zuluerne under Høvdingen Dabulamanzi, en af Kongens nærmeste Slægtninge. Hele Styrken blev oprevet og 24de Regiments 1ste Bataillons Fane, der forsvaredes af Løitenanterne Melvill og Caghill, tabtes. Efterat de to Officerer havde deltaget i det fortvivlede Haandgemæng, hvor Kugler, Køller og Assagaier gjorde lyst rundt om dem, søgte de med nogle faa Mand at undkomme med Fanen. Ikke langt fra Valpladsen kom de ind imellem Klipperne, hvor de atter saae sig omringede af deres blodtørstige Fjender. En lille Flod, Buffalo River, væltede sig dybt nede imellem Skrænterne. De to Officerer, der ikke saae Redning nogensteds, styrtede sig ud i den rivende Strøm, hvor Zuluernes Assagaier susede dem om Hovedet, og de bleve revne med af Strømmen og druknede begge.

Da Efterretningen om Nederlaget kom til Hovedstyrken, ilede der friske Tropper til Undsætning, men Zuluerne vare forsvundne, og de to Kanoner ligeledes. Først og fremmest var det dog det 24de Regiments Ære om at gjøre at faae Bataillonens Fane tilbage, og da en af de Undkomne havde været Vidne til de to unge Officerers Færd, gav man sig ifærd med at undersøge Flodens Bassin, og det lykkedes omsider Major Black at finde den tabte Fane. Stor var Sorgen over de to tabte, brave Kammerater, men større var dog Glæden, da Regimentet atter fik udleveret sin Fane, paa hvilken en Metalplade mindede om Daaden.

I flere Kolonner rykkede Englænderne nu frem, efterat de havde faaet Forstærkninger fra Moderlandet, bestaaende af 5 eller 6 Regimenter og et Par tusind Mand Rytteri; men forinden vare de atter engang Gjenstand for et større Overfald, hvorved 100 Mand, der ledsagede 20 Vogne, ved Floden Intombi i Transwall længere vestpaa, mistede alle Transportvogne, medens Kaptainen og 60 Mand omkom.

Overanføreren, Lord Chelmsford, blev efter disse gjentagne Ulykker, saavel i England som i det øvrige Europa, overvældet med de bittreste Bebreidelser, skjøndt han vistnok i Betragtning af de forhaandenværende Omstændigheder gjorde, hvad der var muligt. I Rapporten om Nederlaget ved Isanhlwana talte han saaledes om de indfødte Regimenters Frafald og opfordrede Guvernøren i Port Natal til at skride ind imod Desertørerne med fast Haand. Flere Høvdinge, der tidligere havde forholdt sig neutrale, sluttede sig efter Zuluernes Held til Cetewayo, og Stillingen blev mere og mere kritisk for de allerede langt ind i Landet staaende engelske Kolonner.

Fort Ekowe, den langt mod Nord fremskudte Yderpost paa Veien til Kongens Hovedkraal, Ulundi, kom mere og mere i Fare, da al Forbindelse med Hovedstyrken en Tidlang var afbrudt. Imidlertid lykkedes det ham i Midten af Marts at sende et Bud til Pietermaritzburg, en By inde i Landet, hvor Englænderne havde deres Hovedkvarter.

Sendebudet, en Indfødt, som man kunde stole paa, hørte oprindelig til en Afdeling af Cetewayos Hær, som kaldes „de Snigende". Det er Soldater, der i Lighed med Mohikanerne og flere af de indianske Krigere, have opnaaet en fabelagtig Øvelse i at liste sig lydløst frem overalt. Særlig formaa de at bevæge sig i Græs, der neppe er en Alen høit, uden at et eneste Straa bevæger sig. De kunne paa den Maade ganske uventet komme bagpaa deres Intet anende Fjende, og Hundreder af Englændere ere alt ramte af „de Snigendes" dødbringende Assagaier. I Kraft af denne Færdighed lykkedes det Budet at komme forbi sine Landsmænd, og gjennem Klippepasser og over brusende Strømme naaede han til Lord Chelmsfords Stab, hvor han meddelte, at Kommandanten i Fort Ekowe, Oberst Pearson, kun havde Levnetsmidler til høist fjorten Dage endnu.

Inden otte Dage vare 2000 Oxer skaffede tilveie, og Hæren, der med de Indfødte og de fra England ankomne Forstærkninger nu var henved 12,000 Mand stærk, med 2000 Ryttere under Oberst Buller, drog mod Nord, men delte sig, saaledes at Halvdelen under Sir Bartle Frere drog mod Vest ad Diamantbjergene til, medens Lord Chelmsford med Resten drog mod Ekowe.

Med stor Forsigtighed trængte man frem over Bjerge og Vadesteder, men desuagtet blev dog Avantgarden i Zlobanebjergene den 28de Marts atter overfaldet af „usynlige Fjender", som det hed i den afgivne Rapport.

Kort efter kunde man sætte sig i telegrafisk Forbindelse med Fort Ekowe, der dog var ganske indesluttet af Zuluerne. Dette skete ved en af Ingeniørvidenskabens nyeste og genialeste Opfindelser: et Instrument, der kaldes Heliografen, hvilket oversat omtrent vil sige Solskriftinstrumentet. Ved Hjælp af Hulspeile, i hvilke Solen sender sine Blink, snart paa den ene, snart paa den anden Maade, sendes Lysstraalerne ud i Rummet, i Retning af det Sted, hvor man ved Hjælp af sine Kikkerter har kunnet skimte sine fremrykkende Venner. Disse ville da med stærke teleskopiske Kikkerter kunne opfange de givne Signaler, der repræsentere de forskjellige Bogstaver, og saaledes aflæse de telegraferede Sætninger.

Paa den Maade kan man i en Afstand af 40 Mil i klart Veir føre en længere Samtale. En øvet Heliografist har dog drevet det til at afsende indtil 14 Ord i Minutten.

Det var den 1ste April, at Lord Chelmsford med hele sin Styrke, bestaaende af henved 6000 Mand, hvoraf dog kun de 3,400 Mand vare Englændere og de 200 Ryttere, brød op fra Leiren paa den høire Bred af Amatikulofloden. Hæren vadede over Floden, ført af Indfødte, og marscherede til Høiderne paa den anden Side, hvorfra man fik det 1500 Fod over Havet liggende Fort Ekowe isigte.

Her blev der slaaet Leir, og ved Hjælp af Heliografen satte man sig i Forbindelse med Fortet, hvorfra Oberst Pearson henad Aften telegraferede, at han fra sit høie Standpunkt kunde se store Masser af Zuluer gaa over Floden Inyezane, der ligger henved ti Mil fra Fortet, og marschere imod Syd, øiensynlig for at overrumple den engelske Leir ved Amatikulo.

— Ingen Mand lægger Vaabnene fra sig inat, og Rytteriet beholder opsadlede Heste! lød Lord Chelmsfords Ordre, da denne Efterretning blev bragt ham.

Natten forløb under stadig Allarmering, og henad Morgenstunden, da Dagen begyndte at gry, fik man Øie paa Fjendernes fremrykkende Skarer. Kl. henved 5 stormede Zuluerne, men bleve modtagne af en morderisk Ild af den 60de Riffelbataillon og to Gatlingskanoner, der gjorde lyst i deres Rækker.

Da Frontangrebet saaledes mislykkedes, gik de tilbage for at ordne sig og stormede kort efter under vilde Hyl løs paa Englændernes høire Fløi, hvor de bleve modtagne af det 57de og det 91de høilandske Regiment. Leopardskindene flagrede dem om Ørene, og Oxehalerne om Halsen strittede ud til alle Sider, da de i brusende Fart med Assagaien i Haand stormede frem imod Englændernes Forskandsninger. I Hundredevis faldt de, men over deres Lig sprang de Andre videre og standsede først i en 30—40 Alens Afstand fra Skyttelinierne; der kastede de deres Assagaier, der saarede Mange dødelig, og derpaa ilede de tilbage for at give Plads for Andre. I over en Time gjentog disse Angreb sig, der senere modtoges af det 99de Regiment, hvor vor Ven, Harry N., befandt sig.

Da sagtnede Angrebene, og nu rykkede Major Barrow frem med sine 200 Husarer af det 19de Husarregiment og ikke længe efter vare Zuluerne i vild Flugt, men Majoren selv laa saaret paa Jorden, hans Hest død ved Siden af ham.

Det var den 2den April, og Dagen derefter brød Hæren op for at gaa til Ekowe.

Da Avantgarden tidlig om Morgenen naaede Inyezane, saae den i Halvmørket, som endnu herskede, Krigere i nogen Afstand. Den antog dem for Fjender og gav Ild. Ved den Leilighed saaredes mere end en halv Snes Kammerater af det 60de Regiment, og en blev dræbt. Det var en engelsk Piket, der havde taget Plads ved Floden.

Den 3die April rykkede man ind i Fort Ekowe og forsynede den haardt betrængte Besætning med de længe ventede Mundforraad.

Lord Chelmsford tog nu tilbage til Tugela med sit Regiment, der skulde efterlades i Fort Tenedos som Besætning. De Saarede, der kunde transporteres, bleve medtagne. Det var det 99de Regiment, i hvis Lod det faldt at dække denne Retrætelinie, og meget imod sin Villie var Harry N. foreløbig henvist til et Slags Uvirksomhed, medens hans Kammerater gik nye Æventyr og Farer imøde i det fjendtlige Land.

Men netop paa samme Tid var Keiserprindsen landet i Port Natal, og faa Dage derefter meldte han sig ved Tugela hos Lord Chelmsford, der ingenlunde lod til at blive behagelig overrasket ved hans Komme, som jo ogsaa blot forøgede hans Ansvar, der kunde være stort nok iforveien.

(Fortsættes.)

Buggesangen.

Novelle
af
L. Kleri.

Natten var forbi.

Glødende og flammende aabnede Dagen sine Porte i Øst, og det vaagnende Livs første Straaler

faldt paa de rygende Ruiner af en ussel Landsby i Slavonien, ikke langt fra den ungarske Grændse.

Den Kamp, som de forskjellige Folkestammer i Østerrig førte i Midten af dette Aarhundrede, havde heller ikke forskaanet denne afsidesliggende Egn, og Ødelæggelsens Fakkel var med fortærende Glød bleven svunget hen over den.

Krigerske Skarer vare plyndrende trængt ned over de Bjerge, som skjulte Landsbyen i sit Skød. Da havde mangen en Haand, saa godt det lod sig gjøre, væbnet sig for at beskytte Hustru og Barn, Hus og Eiendom; men haardt maatte de bøde for deres kjække Mod.

Mishandling og Død var bleven Følgerne af enhver Modstand, og den ulykkelige slaviske Landsbyes i lys Lue staaende Huse havde tjent de ubarmhjertige Overvindere som lysende Fakler paa deres natlige Tilbagetog.

Op til Kirkegaardsmuren laa paa et Halmknippe Liget af en Mand. Endnu talte Forbitrelsen ud af de kolde Træk; endnu var Haanden truende knyttet; endnu bønfaldt det brustne Blik om Hævn.

Ved den Dødes Side sad en ung Pige: hun kunde vel være tretten Aar. Hede Taarer rullede ned fra de mørke Øine; Læberne bevægede sig hviskende som i Bøn; igjennem hendes fine Fingre gled Rosenkrandsens Perler.

Da kom Lyden af hurtige, faste Skridt nærmere. En Dreng, næsten i Ynglingealderen, lagde sin Haand paa Pigens Skulder.

— Jeg har fundet den, Maria! Jeg har fundet den! udbrød han med et lysende Blik, idet han løftede en gammel Violin i Veiret. Jeg har trukket den frem under vort Hus' Ruiner. Der laa den forglemt, foragtet af de Skændige. Men nu slipper jeg Dig heller ikke, om det saa gjælder mit Liv, Du min elskede, eneste Eiendom!

Med lidenskabelig Hæftighed knugede han Violinen til sit Bryst.

Han knælede ned foran Liget, greb den Dødes kolde Haand og vedblev:

— Se her, Fader! Din Maria skal nu ikke sulte; din Josef ikke blive gjort til Træl. Bliv ikke vred, men jeg kan ei tjene, kan ikke se min Søster som Tyende hos Andre. Og det vilde, det maatte ske, om vi fulgte med den rige Stefan til hans Gods derovre. Nei, Fader, dine Børn drage hellere fra Sted til Sted; Violinens Toner skulle skaffe dem Brød, og de ville vedblive at være frie Mennesker!

Pigen reiste sig op.

— Tænk paa dit Saar, Josef, bad hun med blød Stemme.

Hun greb nogle store, saftige Blade, hvilke Erfaring og Tro der i Landet tilskrev lægende Kraft, og lagde dem paa Broderens Saar. Men han rev Klædet, der bedækkede det blødende Saar, af og udbrød:

— Nær ingen Bekymring. Huden har kun faaet en Rift, og Saaret er uden Betydning. Havde Niddingen kun ramt en Linie dybere saa . . . saa havde Du ingen Broder havt, Maria!

Hulkende faldt Pigen sin ungdommelige Beskytter om Halsen.

— Hvorfor, sagde hun, vilde Du ogsaa som en Afsindig styrte Dig ind paa det Umenneske, der uden Barmhjertighed stak Fader ihjel? Du var jo aldeles værgeløs! Hvad kunde, hvad vilde Du gjøre?

— Hævne vor Fader! udbrød den unge Slovak med lynende Øine. Og det kan Du spørge om? Naa, det er sandt, Du er kun en Pige; Kvinderne tilhører Klagen, Hævnen er Mændenes.

Disse sidste Ord mumlede han mere for sig selv, idet han saae hen for sig med et mørkt Blik; fordybet i sine Drømmerier lod han rolig Maria med kyndig Haand lægge Forbinding om Saaret.

Da foer han pludselig op.

— Hurtig, Maria, tag med Dig, hvad der endnu er levnet os! Snør din Bylt og kom med! Middagssolen skal allerede beskinne os langt herfra!

Hun gjorde, hvad Broderen forlangte.

Endnu en Bøn og et kort Farvel til Faderens Lig, og de tvende Sødskende drog bort fra dette Forstyrrelsens Sted, deres engang saa skjønne og elskede Hjem.

Og de drog længer og længer bort.

Synet af deres ungdommelige Skikkelser, deres sørgelige Skæbne, der stod at læse paa deres Aasyn og var forklaret med faa Ord, vandt dem alle Hjerters Deltagelse. Man lyttede gjerne til Tonerne fra Josefs Violin, som snart lød vidunderlig melankolske, snart bruste stormende fra Strængene, og til Marias bløde Stemme, der saa rørende gjengav sit Fædrenelands nationale Melodier, som hun ledsagede med Tamburinens Slag.

De led ingen Nød, og havde ikke overalt de sørgelige Spor af Krigen mindet dem om deres Fædrelands og deres egen Ulykke, havde de rolig og sorgløst kunnet hengivet sig, til hvad Fremtiden vilde bringe. Josef, for hvem dette ubundne Liv havde en umaadelig Tillokkelse, drømte allerede om at gjennemreise hele Verden med sin Violin i Haanden og Søsteren ved Siden.

Naar han lod disse Tanker komme til Orde, smilede Maria mat og sukkede. Hun gjorde sig Umage for at dele Broderens Planer og Forhaab-

ninger; men det lykkedes hende ikke at mane den Sørgmodighed bort, der lidt efter lidt havde bemægtiget sig hele hendes Væsen.

Hun fulgte Josef, hvorhen han forlangte det, sørgede med opoffrende Kjærlighed for Alt, hvad han behøvede; men hendes Kinder blev blegere og blegere, hendes Holdning mere og mere nedbøiet, og hendes Øine fik en dybere og mærkværdigere Glands.

— Barnet er sygt! sagde Mangen, der saae Maria ved Broderens Side.

Men naar Josef ængstelig spurgte hende, om hun feilede Noget, rystede hun taus paa Hovedet og forsikkrede, at hun befandt sig vel. Da Efteraaret kom, blev hun imidlertid svagere og svagere, hendes Gang langsommere og tøvende; ofte maatte Broderen støtte den Vaklende.

En Aften vare de ikke langt fra en stor By, som de omvandrende Børn haabede at naae, endnu før Natten brød frem. Maria erklærede da, at hun ikke kunde gaa videre; hun maatte hvile.

De befandt sig paa en Høi, paa hvilken der nogle Skridt fra dem laa de forladte Ruiner af et gammelt Kloster. Derhen ledede Josef sin udmattede Søster.

Omhyggelig beredte han hende et Sæde imellem de store Stene, plukkede modne, saftige Bær af de vildt imellem de gamle Mure voxende Træer og satte sig, ængstelig iagttagende, ned paa Murværket ved hendes Side.

Et af Taarer bedugget, kjærlighedsfuldt Blik mødte ham fra hendes Øine.

— Tak, gode Josef, for din Kjærlighed! sagde Maria hviskende.

Hun greb hans Haand og trykkede den svagt.

— Snart, hvidskede hun, vil jeg ikke længer trænge til den, og jeg skal da ikke hæmme dine Skridt. Vore Forældre drage mig til sig; men Du skal blive her paa Jorden som en stor Kunstner. Naar jeg snart staaer for Guds Trone, vil jeg bede ham opfylde dit Hjertes Ønske. Jeg vil ikke slippe ham; han skal velsigne din Kunst og Dig!

Udmattet lænede Maria efter disse Ord sit Hoved imod den kolde Sten.

Josef besvor hende ikke at nære slige Tanker og ikke tænke paa at forlade ham.

— Hvil, bad han, og saml dine Kræfter. Seer Du hist Stadens Taarne, der vil Du faae Hjælp og Pleie, saa Du atter kommer Dig og som hidtil kan drage videre med mig. Jeg kan ikke leve uden Dig!

Hun smilede vemodig.

— Jeg vil sove, hvidskede hun neppe hørlig. Spil mig Buggesangen, Josef!

Han greb Violinen, og mere smæltende, vemodig sødere Toner end i dette Øieblik havde han endnu aldrig aflokket den.

Marias Øine lukkedes, Taarerne tørredes bort paa de blege Kinder, Læberne smilede som i paradisiske Drømme; de nylig opsamlede Bær gled ud af de synkende Hænder.

— Hun sover! mumlede Josef, idet han lod de sidste Toner aandeagtig hæve sig fra Violinens Strænge.

Da bredte han sin Kappe ud over den slumrende Søster, han bøiede sit Hoved og faldt selv i en fast Søvn.

(Sluttes.)

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Han vil ogsaa forlange Noget af Dig, yttrede Elfriede spøgende.

— Saa, veed Du det allerede? Hvad er det da?

— Min Haand!

— Ah, jeg har jo nok tænkt mig det, sagde Generalen, idet han vexlede et betydningsfuldt Blik med sin Hustru. Det er heller ikke vanskeligt at gjætte, naar man har læst Slutningsbemærkningen i Brevet. Men det er Noget, jeg ikke kan raade for, der maa han henvende sig til Dig.

— Og naar det nu skeer; hvad Svar kan han saa vente? spurgte Generalinden.

Elfriede slog rødmende sine Øine ned.

— Mit Hjerte har han allerede, hvorledes skulde jeg da kunne nægte ham min Haand?

— Naa, saa veed jeg, hvad jeg skal svare ham, yttrede Generalen med et tilfreds Nik. Men lad os nu tænke paa Aftensmaden; det er sent, og i Aften vil den smage mig fortræffelig.

De nødvendige Forberedelser vare snart gjorte, og Generalinden ledede nu Samtalen hen paa det forløbne Aar, et Stof, der frembød tilstrækkeligt Underholdningsæmne.

Midnatstimen nærmede sig allerede stærkt, da man skiltes for at gaa til Ro; men trods den sene Tid, vilde den gamle Herres Øine ikke ret lukke sig.

En Flod af Tanker bølgede frem og tilbage i hans Hjerne, og jo ivrigere han anstrængte sig for at fastholde en enkelt saadan Tanke og forfølge den videre, desto høiere steg den indre Bevægelse og holdt Søvnen fjernt fra ham.

Med eet forekom det ham, som om han hørte en svag Støi. Han reiste sig op og lyttede.

Et Stykke Træ gav en Lyd, som om det blev knækket. Det kunde være en Liste i Espalieret.

Vilde man igjen gjøre Forsøg paa et Indbrud hos ham?

— Uvilkaarlig kom han til at tænke paa, at Fru Heſs den samme Dag atter havde været hos ham og igjen havde paastaaet, at hans Soveværelse var fugtigt. Uden at afvente hans Tilladelse havde hun efterseet hans Værelse —, skulde dette Besøg virkelig staa i Forbindelse med Indbrudet?

Det knagede igjen udenfor.

Generalen steg hurtig ud af sin Seng, kastede noget Tøi om sig og greb Revolveren, som laa foran ham paa det lille Natbord.

Lydløst traadte han ind i det tilstødende Værelse, hvor hans Sekretær stod. Nu hørte han Støien tydeligere; det var umuligt Andet end en Tyv, der klattrede op ad Espalieret. Han maatte snart vise sig udenfor Vinduet.

Den gamle Herre havde ikke Lyst til at vente, indtil den forvovne Fyr stod lige over for ham, han rev derfor Vinduet op og saae ned i Mørket under sig.

— Rør Dig ikke, Bandit, eller jeg skyder! raabte han.

En Ed var Svaret, de bragende Grene og Lister forkyndte Generalen, at Forbryderen var i Begreb med at flygte.

Ærgrelsen over, at Fyren atter denne Gang skulde undslippe, bemægtigede sig ham, han fyrede, og et svagt Skrig forkyndte, at Kuglen havde truffet.

Faa Minutter efter befandt Peter sig ved Siden af sin Herre, der imidlertid havde beroliget Damerne.

En Lygte blev tændt, Tjeneren bevæbnede sig med en Kavallerisabel, medens Generalen tog Revolveren med sig.

Saaledes traadte de ud i Haven for at søge efter den Saarede.

Stedet, hvor Forbryderen havde forsøgt Indbrudet, var let at kjende, da de nedbrudte Stykker af Espalieret endnu laa paa Jorden; herfra kunde man følge Flygtningens Spor over Grønsværet og Bedene.

Forbryderen selv fandtes imidlertid ikke; han var undkommen. Sporene førte lige til Gitteret, som han maatte være stegen over.

Her lige som paa selve Gitteret opdagede Peter nogle Blodpletter, saa at man altsaa med Sikkerhed turde antage, at Forbryderen var saaret.

18de Kapitel.

Politibetjentens Sygdom.

Morgenen efter denne begivenhedsrige Dag gik Hagen strax efter Frokost til Kredsdommeren for at meddele ham, hvad Færgemanden Aftenen før havde meddelt ham.

Dommeren blev rigtignok i høi Grad forbauset over disse Aabenbaringer; men han maatte dog give Færgemanden Medhold i, at paa Grund af dette Udsagn lod der sig ingen Undersøgelse indlede, da ethvert Bevis manglede, og en Mistanke alene ikke var tilstrækkelig til at anholde Ægteparret Heſs.

Medens han forklarede Opdagelsesbetjenten dette, modtog han en Billet, hvori Majorinde Bach udbad sig hans Besøg i et meget vigtigt Anliggende, og han benyttede strax denne velkomne Anledning til at afbryde Samtalen.

— Jeg skal tænke nærmere over Sagen, saa kunne vi senere tales ved, sagde han, idet han greb sin Hat. Bliv De kun ved at iagttage de mistænkte Folk, og vær De forvisset om, at jeg skal skride kraftig ind, saa snart jeg føler mig berettiget dertil.

Hagen kunde og vilde ikke slaa sig til Ro med dette Resultat af sine Meddelelser; han mente, at Schorns Udsagn vare tilstrækkelige til at retfærdiggjøre en Husundersøgelse, og i en større By vilde denne ogsaa strax være bleven beordret under lignende Omstændigheder.

Han fattede ikke Dommerens Ængstelighed; nu vilde han henvende sig til Borgermesteren, og blev han ogsaa afvist af denne, havde han ikke Andet at gjøre end at indsende sin Beretning til Statsprokurøren og overlade Resten til dennes Myndighed.

Han gik strax til Raadhuset, men han havde ikke valgt nogen heldig Stund. Borgermesteren var i daarligt Humør, den dybe Fure imellem hans Øienbryn viste det ved første Blik, og denne Forstemthed var desto pinligere, som den hidrørte fra en lille Familietvist.

Dog derved lod Hagen sig ikke afholde fra efter en kort Indledning at fremsætte sine Erfaringer. Den strænge Herre hørte paa ham i Taushed, han kunde heller ikke skjule sin Bestyrtelse, men han rystede alligevel tvivlende paa Hovedet.

— Jeg veed ikke, hvilke Beviser imod Heſs De vil finde i disse Færgemandens Formodninger, sagde han. Forøvrig var Jakob Schorn beruset, da han fortalte Dem det, og man veed jo af Erfaring, hvor gjerne almindelige Mennesker gjøre sig vigtige med rædselsfulde Hemmeligheder.

— Men Sligt griber man dog ikke ligefrem ud af Luften! svarede Hagen ærgerlig. Schorn er et gnavent Menneske, der ikke fører lang Passiar.

— Og dog tør jeg vædde med Dem, at han idag tager Alt tilbage, som han har sagt igaar! Hvorfor skulde Heß ogsaa have skudt Skovrideren? Denne Paastand klinger aldeles utrolig; jeg begriber ikke, at De overhovedet har kunnet tillægge den nogen som helst Værd.

— Og jeg begriber ikke, at De kan gaa saa let hen derover! Det er ikke min Sag at spørge om Grundene til en Forbrydelse, jeg holder mig til Kjendsgjerningerne.

Den strænge Herre trak Brynene sammen; dette skarpe Svar fornærmede ham, det udfordrede hans Vrede.

— Hvis man skulde fæste Lid til slige Formodninger og derpaa støttede Paastande, saa havde jeg for længe siden maattet arrestere Generalen, sagde han spottende. Fru Brinkmann betegner med tilforladelig Sikkerhed denne Herre som sin Mands Morder; og Fru Brinkmann er en lige saa troværdig Person som Færgemanden...

— Undskyld, at jeg bestrider det! Fru Brinkmann lider af en fix Idee.

— Og Jakob Schorn har udtalt sine Formodninger i Fuldskab; det er efter min Anskuelse endnu mindre troværdigt.

— Lad os komme til Sagen, Herr Borgermester, sagde Hagen utaalmodig. Vil De beordre en Husundersøgelse?

— Med hvilken Grund? De maa selv indse, at jeg ikke kan det.

— Godt, svarede Betjenten, idet han beredte sig til at gaa. Jeg skal afgive min Beretning til den offentlige Anklagemyndighed og overlade den at afgjøre Resten.

I en ophidset Sindsstemning forlod han Raadhuset, og denne blev ingenlunde muntrere, da han paa Torvet mødte Rentier Gørner, hvis endeløse Sladder i dette Øieblik just ikke faldt ham behagelig.

Men allerede Gørners første Ord, der som sædvanlig blev indledet med en Pris, fængslede hans Opmærksomhed.

— Veed De, begyndte Rentieren, at der i Nat igjen er blevet forsøgt Indbrud hos Generalen.

— Kun forsøgt? spurgte Hagen. Eller er det ogsaa blevet udført?

— Det er kun blevet ved Forsøget; Sporene deraf ere endnu at se. Generalen har skudt paa Forbryderen; Kuglen skal have truffet, men videre veed man ikke.

Det var en vigtig Efterretning. Betjenten maatte tage sig voldsomt sammen for at skjule sin Interesse derfor, at Gørner ingen Mistanke skulde fatte.

— Det er jo meget foruroligende, sagde han. Men De maa undskylde mig i Øieblikket, jeg har endnu en paatrængende Forretning at afgjøre. Vi sees maaske til Middag, saa kan De fortælle mig Alt udførligt.

Han lod Rentieren staa og ilede bort.

Generalen kunde bedst give ham Underretning om, hvad der var skeet; han slog derfor ind paa Veien til Klemenshvile, og da han indtraf her, var det Første, Generalen meddelte ham, at han allerede for en Time siden havde sendt sin Tjener afsted for at hente ham.

Derefter berettede Generalen ham, hvad der var hændet og sluttede med den Forsikkring, at han havde ramt Fyren, hvad der ogsaa utvivlsomt fremgik af Blodsporene.

— Nu tænker jeg nok, vi skulle finde ham, sagde Betjenten. Han maa vel henvende sig til en Læge for at lade Skudsaaret kurere.

En halv Time senere stod Hagen atter lige over for Borgermesteren, der fortrædelig rynkede Panden ved at se ham.

— Nu kunne vi gjøre en Prøve, sagde han med paatvungen Ro. Igaar Aftes er der atter forsøgt Indbrud paa Klemenshvile; Forbryderen er derved bleven saaret af et Revolverskud. — Har De seet Deres Politibetjent idag?

— Nei!

— Da maa jeg bede Dem lade ham kalde.

— Hans Kone har meldt ham syg, svarede Borgermesteren med et Træk paa Skuldrene. Han skal være stærkt forkjølet.

— Hm, saa maa der strax sendes en Læge til ham.

— Det er jeg jo rigtignok berettiget til...

— Og tillige forpligtet til, efter at jeg har aabenbaret Dem min Mistanke, tilføiede Hagen i en alvorlig Tone.

Den strænge Herre faldt i Tanker. Hvis denne Mistanke virkelig var begrundet, kunde Forbryderen ikke hurtig nok gjøres uskadelig, og hans Pligt bød ham jo af al Kraft staa Kriminalembedsmanden bi.

— Jeg skal efterkomme Deres Opfordring, og ufortøvet sende Doktor Bitter til ham, sagde han efter en Pause.

— Da beder jeg Dem ogsaa gjøre Doktoren opmærksom paa, at han særlig undersøger Saaret, hvilket Heß naturligvis vil søge at holde hemmeligt.

— Jeg skal ikke glemme det, yttrede Borgermesteren; men jeg frygter rigtignok for at Deres Mistanke skal vise sig ugrundet.

Denne Frygt nærede Hagen slet ikke. Han troede sig temmelig sikker i sin Sag.

Kort efter at han havde forladt Borgermesteren, traadte han ind i Politibetjentens Bolig.

Fru Hess kom ham i Møde. Hans skarpe, erfarne Blik læste strax en indre Uro og Mistro i hendes Træk.

— Jeg vilde gjerne tale med Deres Mand, sagde han rolig, idet han uden at afvente hendes Indbydelse satte sig ned. Hvor træffer jeg ham?

— Idag er han ikke til at faae i Tale, svarede Konen gnavent.

— Hvorfor ikke?

— Fordi han er syg.

— Naa, det er vel ikke saa slemt, sagde Hagen, og jeg maa have den Sag i Orden endnu idag, da jeg reiser bort imorgen eller overmorgen. De kjender mig vel?

— De er Træhandler Hagen, hvis jeg ikke tager feil.

— Ja vel, og jeg søger en Mand, der kan besørge mine Forretninger her, medens jeg er i Holland. Deres Mand kunde passende paatage sig det; Arbeidet er let, og jeg betaler godt.

— Ja, naar han blot var rask!

— Aa hvad, igaar feilede han jo endnu ikke Noget.

— Han har længe klaget sig, sagde Konen, hvis Mistro syntes at forsvinde; men han kunde jo ikke skaane sig, og saa er det da ogsaa brudt ud igaar Aftes.

— Har De en Læge?

— Til hvad Nytte? Jeg forstaaer mere end en Læge, og vi ere ikke saa heldig stillede, at vi kunne betale Læge og Apothek.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Avis i San Francisco fortæller, at i Londons Postgaard har en Svamp trængt sig op igjennem tolv Tommer Grus og et tykt Lag Asfalt. Hertil føier den: „Ja Svamp har en kraftig Væxt. Dette Tilfælde minde os om, at vi engang byggede et Hus i Monterey paa en tidligere Mark, hvor Børnene pleiede at samle hele Kurve fulde af Svamp. Ved det første Regnveir, der indtraf løftede Svampen Huset otte Fod iveiret paa en eneste Nat, saa Brødkonen og Slagteren, der indfandt sig om Morgenen, maatte lange deres Varer ind med en Stang paa ti Fod.“

Humor.

— Er De tilfreds med min Søn? spurgte en Fader Skolebestyreren.

— Nei desværre; jeg beklager at maatte sige Dem, at Deres Dreng alletider er den Sidste.

— Naa, en maa jo dog være den Sidste!

Gaade.

Jeg er en Ven i Nøden,
Vær dyb Foragt for Døden,
Skjøndt tidt jeg Døden giver
Den, som for vidt mig driver.
Naar E man til mig fæster,
Er jeg Alverdens Mester,
Er aldrig dog den samme,
Gjør ofte Kløgt tilskamme,
For mig enhver sig bøier.
Naar end man til mig føier
Et R, saa har jeg Livet
Dig og hver Konge givet.

Rudolff Weichmann.

Opløsning paa Karade i Nr. 39:

Tandpine.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Rudolff Weichmann, Onkel Jens i Kolding, Otto Schmidt, Karl Raben, Kildenymfen, En gammel Gaadelæser, Kaptain Karry og Major Gjerri', Vintapperkvenden paa Vandkunsten, S. T. Ram, Frøkeningen, O. V. Krag, Mortensgaasen, Karaden og Kammeraden, Børsmatadora, Lille Otto, Trompetersen, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Søren Sørensens Søn og Trit.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Brevvexling.

C. F. Zetterstrøm (Aakirkeby): Kan først tilstilles Dem til Nytaar gjennem Postexpeditionen.

Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte“ 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand“.**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 42. 10 Øre. 2den Aargang.

Sankt Theodors Kirke i Athen.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Fortsat.)

16de Kapitel.

Ankomsten til Afrika.

Overreisen fra Southampton var gaaet særdeles heldig, og paa mindre end en Maaned naaede man det gode Haabs Forbjerg, Afrikas sydligste Spids, og faa Dage derefter landede Keiserprindsen i Port Natal. Efterat han havde fremstillet sig for Guvernøren, drog han med et Kavalleriregiment, der var kommet sammen med ham, til Tugela, hvor han som fortalt strax meldte sig hos Overgeneralen.

Fra Hertugen af Cambridge havde han medbragt en Skrivelse til Lorden, og da det nok kan have sin Interesse at lære denne at kjende, fordi den giver et Begreb om den engelske Officers Opfattelse af Keiserprindsen, ville vi hidsætte et Brudstykke af den, saaledes som den for nogen Tid siden blev forelagt det engelske Overhus.

Efter først at have omtalt Prindsens forskjellige Skridt for at opnaa den tilsidst givne Tilladelse slutter Hertugen saaledes:

„Prindsen er en fortræffelig, ung Mand, der „er besjælet af Mod og Villiekraft. Han vil „vistnok uden Vanskelighed vænne sig til de nye „Forhold, især da han er Akademikammerat med „flere af de yngre Artilleriofficerer og specielt en „Ven af Løitenant Harry N., der for Dieblikket „gjør Tjeneste ved det 99de Regiment. Hvis De „formaaer det, min kjære Lord, stoler jeg paa, at „De vil hjælpe ham saavidt muligt. Hvad jeg „mest frygter for er, at han maaske har vel megen „Fyrighed og er vel meget tilbøielig til dumdristig at gaa paa —, han har en Del af „Grandonkelens Natur i sig, men Deres besindige „Klogskab vil danne en heldig Modvægt i saa „Tilfælde. Med Forsikringen om o. s. v."

Generalen tog efter Læsningen af denne Epistel meget venlig imod Prindsen, men han var dog hverken synderlig glad over det Ene eller det Andet.

— Ja, min kjære Prinds! tog han omsider tilorde; foreløbig attacherer jeg Dem her ved Staben.

— Jeg takker Dem, Herr General, men hvis De tillod mig at dele Farerne sammen med mine Kammerater i Fronten, saa vilde jeg være Dem meget taknemmelig.

— Men der er dog virkelig ikke Stort at lære for Dem i en saadan Krig med en vild Nation.

— Om ikke Andet saa lærer man sig selv at kjende, Herr General; man lærer at se Faren under Die, og det uddanner altid en Mand. Til Dato har jeg kun omgaaedes Krudt og Kugler paa Skydebanerne, men jeg vilde nok prøve, hvad det vil sige engang selv at være Skive.

— Hm! mumlede Generalen alvorsfuldt. Men tør jeg saaledes udsætte Deres Liv?

— Det er mig selv, der udsætter det, Herr General.

— Naa ja! jeg skal nærmere tænke over Sagen.

— Tak, Herr General!

Idet Prindsen vilde træde af, underrettede Lorden ham om, at hans Ven, Harry N., som Hertugen havde berørt i sit Brev, netop for Dieblikket laa med sit Regiment der i Fortet, hvor de vare, og Louis blev glad bevæget ved at høre dette.

Ikke saa saare havde han forladt Generalen, førend han skyndte sig med at opsøge Vennen.

Efterat de første hjertelige Hilsener vare udvexlede og de medbragte Breve fra Hjemmet afleverede og modtagne, sagde Harry:

— Ja, min kjære Prinds! oprigtigt talt veed jeg igrunden ikke, om der er nogen Grund til at ønske Dem velkommen her.

— Men hvorfor ikke?

— Det er en afskyelig Krig vi føre, hvis den forresten fortjener et saadant Navn; thi egentlig er det ikke Andet end en gjensidig Myrden og Mordbrænderi. Og hvad haaber De at opnaa ved at deltage i Sligt?

— Udvikle min Menneskelighed! lød det ideale Svar.

— Ved Umenneskelighed —, det lyder som en Paradox!

— Ved at dele Farer og Anstrængelser med Mænd af den Natur, som man med Tiden skal arbeide sammen med til et fælles Maal, udvikler man sig selv og gjør sig dog maaske moden til den Rolle, man er bestemt til at spille i Livet. Og min Vei er alt afstukket fra den Dag, da min Slægt blev fordrevet fra Frankrig.

— De vil altsaa vende tilbage med Vaabenmagt?

— Jeg vil vende tilbage, naar den bedre Del af Nationen kalder mig.

— Den bedre Del af Nationen —, det vil sige: Deres Tilhængere?

— Ja! svarede Prindsen med urokkelig Overbevisning; ifald jeg ikke følte mig sikker paa, at Bonapartisterne ere Frankrigs bedste Mænd, dem der føle varmest for mit elskede Fædreland, det store Frankrigs Vel, saa vilde jeg aldrig lyde deres Kald.

— Men duer Resten da slet ikke i Deres Øine? spurgte Harry.

— Aa jo! Der er udmærkede Mennesker iblandt dem ogsaa, men de se skævt paa Forholdene, og ad den Vei, de ville gaa, kan Nationen aldrig føres fremad til varigt Held. Men med dem vil jeg engang sikkert komme til at føre en alvorlig Kamp, og da er det godt, at man itide har forberedt sig til Kampen. Det er for Frankrigs Skyld, at jeg i dette Øieblik er her.

— For Frankrigs Skyld? spurgte Harry.

— Ja, og for at man ikke aldeles skal glemme den landflygtige Prinds, om hvem man kun en sjelden Gang hørte lidt, naar han maaske havde ført en Kotillonstur op paa et Hofbal i Windsor.

— Og hvad sagde Deres Mama til Deres Beslutning?

— Hun græd, men hun bøiede sig for mine Grunde, og hun har selv gjort Skridt baade hos Dronningen og hos Hertugen af Cambridge for at skaffe mig Tilladelsen til at deltage i Kampen mod Zuluerne.

— Blot hun aldrig kommer til at fortryde det!

— De mener, at jeg skulde falde i Kampen —, nu vel! saa falder jeg vel ikke under Frankrigs Fane, men jeg skal vide at falde som en Soldat, og hun vil da kunne tænke med mere Stolthed tilbage paa sin døde Søn end paa den ørkesløse Dagdriver paa Englands Herresæder!

— Og min Søster! hvorledes fandt hun sig i Skilsmissen?

— Som det sømmer sig en af det stolte Albions kjække Døttre. Hun var bedrøvet over, at jeg skulde tage saa langt bort, men hun søgte ikke at rokke min Beslutning. En Datter af en Soldat, hvis Broder tilmed staaer lige overfor en grusom Fjende, hun vil heller ikke i Længden synes om den, der aldrig bliver Andet end en Salonhelt, og i den Henseende havde jeg de allerbedste Udsigter af Verden.

— Og hvad er nu egentlig Deres Bestemmelse? spurgte Harry videre.

— Ja, foreløbig er jeg attacheret Lord Chelmsfords Stab, og saa bliver jeg vel her.

— Jeg ligesaa, da mit Regiment afgiver Fortets Besætning.

— Men det er jo ikke i Længden synderlig belærende; imidlertid skulle vi vel snart rykke ud.

— Ja, Staben; men vi Andre faae vist Lov at ligge her i Garnisonstjeneste ved Tugelas smilende Bredder —, jo, det er rare Udsigter: at ligge i Garnison midt inde i det sydlige Afrika.

— Ved den allerførste Rekognoscering, der bliver foretaget, vil jeg anmode om at maatte være Deltager, og naar jeg da har lært Forholdene lidt at kjende, vil jeg gjøre alt muligt for at blive sendt til en af Afdelingerne i Fronten.

— Guderne beskytte dem, min kjære Prinds! For Alting! Vær ikke for dumdristig! Disse Zuluer ere af den snedigste Slangenatur, man kun kan forestille sig.

— Men de høre dog ikke til de giftige Slanger.

— Ikke det? Jo, deres Assagaier kunne herligt maale sig med selve Brilleslangernes Gifttænder, og dem have de hver en 10—12 Stykker af, et ganske ærligt Gebis, som ovenikjøbet virker i en 30—40 Alens Afstand.

— Det gjør jo rigtignok ingen Brilleslange dem efter. Men de kunne dog ikke som Slanger snige sig bag paa En.

— De kunne mere end det! var Svaret.

— Hvorledes da?

— De kunne snige sig baade for og bagpaa En. Man veed aldrig, hvor man har dem, naar man er paa deres Territorium.

— Naa, vi faae at se!

Samtalen gik nu over til at dreie sig om Hjemmet, og først sent skiltes de to Venner ad den Aften.

Nogle Dage senere brød Lord Chelmsford op med sin Stab og en mindre Afdeling af det 99de Regiment, men Harry N. blev meget imod sin Villie tilbage i Fortet, medens Prindsen drog afsted. Generalen rykkede imod Nordvest op imod de Egne, hvor Sir Bartle Frere befandt sig med sit Korps. Underveis havde Prindsen Leilighed til at se adskillige af de venligtsindede Zuluer, hvis Venlighed dog maaske ikke var saa ganske til at stole paa, ifald Cetavayo skulde faae Overtaget i en eller anden Kamp.

General Bartle Frere var naaet til Diamantbjergene, hvor han foreløbig havde taget Stilling. Da Overgeneralen efter nogle Dages Forløb stødte til ham, blev det besluttet at foretage en længere Rekognoscering nordpaa. Keiserprindsen udbad sig Tilladelse til at deltage i denne og fik den da ogsaa.

En Styrke paa henved 300 Mand, hvoriblandt en 50 Ryttere rykkede om Morgenen ud af den befæstede Leir, og alle Sikkerhedsforanstaltninger for at sikkre sig imod Overrumpling bleve trufne.

Opad Dagen naaede de en mindre Kraal, og da de nærmede sig, kom Krigerne frem fra alle Sider for at begynde et Angreb. En Karree blev dannet, og Angrebet afslaaet, men de henved 500 Zuluer forberedte sig til et nyt Angreb, idet de søgte at samle sig, men forend det kunde lykkes dem, havde Rytterne naaet dem og gjort lyst i deres Rækker, saa at de spredtes som Avner for Vinden i vild

Flugt. I dette Indhug deltog Prindsen med megen Bravour. Han var midt inde imellem Zuluerne, og mere end een Assjagai susede forbi ham, dog uden at ramme. Da Zuluerne vare flygtede, droge Kvinder og Børn uhindrede ud af Kraalen, forinden den blev sat i Flammer, for at opsøge deres beseirede Ægtemænd og Herrer.

Da Rekognosceringsstyrken kom tilbage til Overgeneralen og afgav Melding om Resultatet af Kampen, komplimenterede saavel Lord Chelmsford og Sir Bartle Frere som de andre høiere Officerer den prindselige Helt, der alt havde faaet Leilighed til at vise sit Mod, og Stedet, hvor den afbrændte Kraal havde staaet, fik Navnet „Napoleons hill".

Begyndelsen var god nok, men ak! Enden holdt ikke, hvad Begyndelsen lovede!

(Fortsættes.)

Buggesangen.

(Slutning.)

Lænet tilbage i sin magelige Reisevogn, hurtig trukken frem af fire prægtige Heste, ilede Fyrst G. ved det tidlige Morgengry afsted paa sin Reise til Keiserens Hof.

Pludselig hørte han i den Halvslummer, han var hensunken, sælsomme Lyd. Mellem et ungt Menneskes Skrig, Latter og Veklager lød snart vidunderlig harmonisk og klagende, snart i skrigende Dissonanser en Violins Toner.

Forbauset herover bøiede Fyrsten sig ud af Vognen for at erfare Grunden hertil, men hverken han selv eller hans Folk kunde opdage det Ringeste. Saa vidt Blikket naaede var intet menneskeligt Væsen at se, og dog gjennembævede Lyden tydeligere og tydeligere Luften.

Ved Foden af en med en Klosterruin kronet Høi midt i den udstrakte Dal bød Fyrsten Vognen at holde og steg selv ud for imellem de gamle Mure at opsøge den, der frembragte disse vidunderlige Toner, som syntes at kalde ham.

Hvilket Syn frembød sig for ham, da han naaede op paa Høiens Top!

Med brustne Blik, som et Billede paa uendelig Jammer laa en ung Piges afsjælede Legeme paa de kolde Stene; for hendes Fødder knælede en Yngling, der udstødte Navnet „Maria", snart med et Udtryk af den dybeste Fortvivlelse, snart med den inderligste Smerte.

Imellem satte han med Voldsomhed Violinen under Hagen og aflokkede dens Strænge sælsomme, fremmed klingende Fantasier, som om derved vilde han vække hende til Live igjen fra hendes evige Søvn.

Hans Øine brændte med feberagtig Glød, hans Haar hængte gjennemvædede af Nattens Dug i vild Uorden ned om hans Tindinge, hans Bryst bevægede sig krampagtig. Han lagde ikke Mærke til de Skridt, der nærmede sig; men da han nu fik Øie paa Fyrsten, som fuld af Deltagelse bøiede sig ned over den Døde, foer han opskræmmet i Veiret og udbrød i en bydende Tone:

— Hjælp! Frels hende!

Hans Stemme sank derpaa ned til en sagte Hvidsken, og idet han vinkede afværgende med Haanden, vedblev han:

— Sagte, sagte! Rør hende ikke! Vi maa rede hende en Seng af Toner og bære hende hjem gjennem Luften. Eders Hænder famle, kun Sangfuglene tør berøre hende.

Han strøg med Buen over Strængene paa sin Violin, sagte, ganske sagte, med en henaandende Klang, da gav Instrumentet en skærende, hvinende Tone fra sig, og Drengen sank derpaa bevidstløs til Jorden.

Fyrsten, hvem et eneste Blik paa begge Børnene sagde, hvad der var gaaet for sig, og tillige havde indseet, at den blege Pige var hjulpen for stedse, besluttede i sit menneskekjærlige Hjerte at opbyde Alt til Drengens Frelse.

Han befalede sine Folk at løfte den Afmægtige op i sin Vogn, satte sig ved Siden af ham og skyndte sig at naae den nærliggende By for at overgive ham til en Læges Hjælp og Pleie.

Den glimrende Koncertsal i den store Keiserstad var fuld af Tilhørere.

Forventning afmalede sig i Alles Træk.

En ung Violinvirtuos, paa hvis Fremtræden man var meget spændt, skulde for første Gang optræde for Offentligheden. Hans Navn var allerede paa Alles Læber; thi den unge Mands Lærer havde ved sine Ytringer og Dommen om hans vidunderlige Talent for længe siden gjort ham til en Gjenstand for den almindelige Interesse. Ikke mindre havde de mangfoldige Fortællinger og Rygter om hans tidligere Skæbne og Fyrst G.'s livlige Deltagelse og høimodige Omsorg for ham bidraget hertil.

Nysgjerrig reiste Alle sig op, da de sidste Akkorder af Ouverturen vare forstummede, de store Fløidøre aabnedes, og den unge Kunstner viste sig med Violinen i Haanden.

En høi, ædel Skikkelse med fri, naturlig Anstand traadte nu frem for det forventningsfulde Publikum.

Da han nu langsomt løftede Instrumentet i sin Haand, syntes en vis Forlegenhed at bemægtige sig ham. En svag Rødme lagde sig hen over hans blege, af lange sorte Haar omgivne Ansigt; de dybe, store Ildblikke sænkede sig imod Gulvet.

Men det varede kun et Øieblik.

Da hans Violins Strænge begyndte at tone, idet Buen berørte dem, saae man, at han glemte den store, klart oplyste Sal og det glimrende Publikum, der kun var forsamlet for hans Skyld.

Hvor var han henrykket af Aanden?

Han drømte om svundne Dage, om sit Fædreneland. Han saae sig i det ødelagte, brændende Hjem, knælede ved Siden af sin udmattede Søster, hørte hendes Afskedsord, spillede for sidste Gang Buggesangen for hende —, den omvandrende slaviske Musiker talte ud af de snart vildt brusende, snart sødt bevægede Toner, af den unge Virtuoses Fantasier, der opløste sig igjennem klagende Toner i en triumferende Slutningsharmoni.

Aandeløst lyttede Publikum til hans Spil.

Al Forventning var overtruffen. Lignende havde man aldrig hørt.

Det var ingen tillært Bravour, det var ikke en tom Virtuositets beundringsværdige Kunststykker, men i de skjønneste Udtryk en rig, dybtfølende Menneskesjæls Tale igjennem Tonerne.

Enhver bøiede villig Knæ for denne Kunstnersjæl. En sand Bifaldsstorm, en Enthusiasme, der søgte sin Lige bragte den unge Kunstner denne forventede Tilhørerkreds' Tak.

Berømmelsens Straalekrands sænkede sig over hans Hoved; men han bøiede det i stille Ydmyghed, medens hans Læber bevæget hvidskede:

— Maria, din Bøn er hørt!

Sankt Theodors Kirke i Athen.

Man tør nok sige, at Alverden kjender, om end kun gjennem Afbildninger og Fotografier, den græske Hovedstad Athens Oldtidslevninger. Den Reisende, der besøger Staden dvæler ved dem; men det er derimod sikkert kun faa, som blot et Øieblik lade sig opholde af de yndefulde byzantinske Kirker, der ere lige som udstrøede over Byen og langtfra fortjene en saadan Foragt.

Først ved Middelalderens Begyndelse, under Keiser Justinian, bleve Templerne fuldt overgivne til den kristne Kirke, naturligvis i Forbindelse med alle tidligere til Guder og Gudinder bestemte Indtægter, og det gik her som mange Gange, at de Overvundne i Virkeligheden beseirede Seirherrerne: hedenske Skikke og orientalsk Luxus fortrængte de første Kristnes Simpelhed og Renhed i Gudstjenesten. Det var først, da Billedstormernes Tid havde begyndt Templernes Demolering, og Kirken samtidig forstenede i dødt Ceremonivæsen, at Kirkernes Antal tog til i en saa umaadelig Grad, at Athen henimod det ottende eller niende Aarhundrede havde 300 Kirker.

Til Gjengjæld udmærke de sig gjennemgaaende ved deres Ringhed, og i mangen af dem vilde der neppe være Plads til en af vore mindre Kirkers Kor. Derfor er det heller ikke ualmindeligt, at Størstedelen af Menigheden holder sig udenfor paa Gaden, medens Messen afholdes for aabne Døre.

Vi byde idag vore ærede Læsere Billedet af en saadan Kirke, helliget Sankt Theodor.

Det mærkeligste ved denne er maaske, at Dør- og Vinduesbuerne minde om den muhamedanske Arkitektur, hvilket man har forklaret sig derved, at flere persiske Bygmestere, der iblandt en Metrodoras, bleve indkaldte til Konstantinopel baade under Konstantin og senere under Justinian.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Opdagelsesbetjenten støttede sin Hage imod Stokken og saae sig om i Værelset, hvis tarvelige Udstyrelse virkelig tjente til Støtte for denne Paastand.

— Er det da rent umuligt, at jeg kan tale et Ord med ham? spurgte han.

— Det vil jo ikke være til nogen Nytte!

— Det skal De dog ikke sige. Det var jo muligt, at Deres Mand gjerne vilde overtage Forretningen, og en ikke ubetydelig Bifortjeneste kan De da neppe have noget imod. Jeg trænger netop til en Mand, hvem jeg kan have fuldstændig Tillid til; han skal tage imod Penge paa mine Vegne og atter udbetale dem, og det dreier sig undertiden om ret betydelige Summer.

Det lyste pludselig i den ældre Kones stikkende Øine; Hagen havde slaaet paa den rette Stræng — hendes Havesyge var vakt.

— Vent et Øieblik, jeg skal se, hvorledes min Mand befinder sig, sagde hun, idet hun nærmede sig Døren. Naar man kan fortjene Lidt, tager man det jo gjerne med.

Raadslagningen i Sideværelset varede temmelig længe; endelig blev Døren atter aabnet, og

Konen vinkede derpaa ad ham, at han kunde træde nærmere.

Det Værelse, hvori Hagen nu befandt sig, indeholdt ikke Andet end en Seng og nogle gamle Stole, et sønderbrudt Speil og et Par værdi- og smagløse Litografier, der prydede de smudsige Vægge.

Heiß laa virkelig i Sengen, tildækket lige til Halsen, paa en Stol stod et Vandfad med Vand, dette viste et rødligt Skær.

Efter nogle deltagende Ord bragte Hagen Talen paa sin Træhandel; han gjentog for Politibetjenten Alt, hvad han allerede havde sagt til hans Kone, og Heiß syntes ikke uvillig til at paatage sig denne Post.

Hans Kone var naturligvis tilstede; hun maatte jo, som hun paastod, passe paa, at hendes Mand ikke kom i for stærk Bevægelse, og hun trængte nu allerede paa for at faae Samtalen afbrudt, da hun jo selv kunde aftale Resten med Træhandleren. Nu traadte Doktor Bitter ind.

Hagen aandede friere. Det havde ligget i hans Hensigt at være tilstede under Lægens Besøg; nu kunde han med egne Øine iagttage Sagernes Udvikling.

Da Doktor Bitter traadte ind i den syge Politibetjents Bolig, saae Hagen strax med et eneste Blik, at han var underrettet saa vel om den Mistanke, der næredes imod Heiß, som om den foregivne Træhandlers virkelige Stilling.

Fru Heiß stod med flammende Øine foran Doktoren, til hvem hun nærede et dødeligt Had.

— Hvad vil De her? spurgte hun.

— Herr Borgermesteren har sendt mig herhen, sagde han rolig. En Politibetjents Helbredstilstand er saa værdifuld, at man ikke tør overlade den i Hænderne paa en Kvaksalverske.

— Jeg ønsker ingen Læge! udbrød Heiß.

Imidlertid havde Doktoren skudt Konen til Side og satte sig hen foran Sengen.

— Rolig, rolig, sagde han. Naar De melder Dem syg, Heiß, maa De ogsaa finde Dem i en Undersøgelse af Lægen. Naa, hvad er der galt hos Dem?

Heiß indsaae, at al videre Protesteren snarere vilde skade end gavne ham; han fandt sig derfor i det Uafvendelige, medens hans Kone med et foragteligt Skuldertræk vendte den forhadte Doktor Ryggen.

— Forkølelse, svarede Heiß gnavent. Vi kunne vel ogsaa engang imellem blive syge!

— Ja vist, sagde Doktoren med et Nik; der laa en skærende Spot i den Tone, hvorpaa han nu slog ind. Man har hørt Natvægtere dø ved høilys Dag; det kan jo undertiden hændes. Men jeg troer, De har Saarfeber, alle Tegn tyde derpaa. Hvor er De saaret?

— Det er igjen nogle vakkre Talemaader! sagde Konen med skarp Betoning. Som om kun Saarede kunde have Feber! Latterlig Passiar!

— Naa, hvorledes hænger det sammen? spurgte Doktoren uden at lægge Mærke til hendes Grovhed. Troer De maaske, at jeg ikke har seet Blodet i Vandfadet?

Konen lo haanlig, medens en uendelig Angst speilede sig i hendes Mands ligblege Aasyn.

— Blod? svarede hun. Hvor snu de Herrer Læger ere! Naa ja, det er Blod, da jeg selv har havt Næseblod.

— Det er en topmaalt Frækhed og Løgn! raabte Doktoren.

I det samme tog han et rask Tag i Sengetæppet og pegede paa den Saaredes forbundne Arm, idet han sagde:

— Der har vi Syn for Sagn!

Hagen var hurtig traadt hen imellem Døren og den af Forfærdelse lamslaaede Kone.

— Ægteparret Heiß er anholdte i Lovens Navn! sagde han, idet han trak et Par Haandjern op af Lommen. Ikke en Bevægelse, Fru Heiß, eller jeg giver Dem disse Armbaand paa.

Heiß var først igjen kommen til sig selv, medens hans Kone stod der som Lots Hustru, da hun blev forvandlet til en Saltstøtte.

— Hvad skal det betyde? spurgte han opfarende. Jeg forlanger, at Herr Borgermesteren bliver kaldt til. Han kjender mig og vil bevidne, at jeg ikke har begaaet noget Ulovligt.

— Vil De have den Godhed at kalde Herr Borgermesteren herhen? vendte Hagen sig til Doktoren. Herr Forhørsdommeren maa vi tillige have tilstede.

— Jeg skal besørge begge Dele, udbrød Doktoren, idet han ilede bort.

— Og hvem er De, siden De kan tage Dem slige Rettigheder? begyndte Heiß' Kone at fare løs paa Hagen.

— Embedsmand under Opdagelsespolitiet, svarede Hagen rolig. I have vel hidtil ikke tænkt paa, at Eders Forbrydelse engang skulde komme for Dagen?

— Og hvad skulde vi have forbrudt os med? spurgte Heiß hovmodig.

— I skulle snart faae hele Eders Synderegister. Det har vel kostet Eder Uleilighed nok i Nat at slippe over Gitteret paa Klemenshvile med den skudte Arm?

— Paa Klemenshvile? tog Heiß tilorde. Har Du hørt det, Kone? Igaar Aftes vilde jeg anholde en mistænkelig Vagabond, som jeg mødte paa Chaus-

seen udenfor Byen. Da jeg opfordrer Karlen til at vise mig sine Papirer, trækker han en Pistol frem, skyder mig igjennem Armen og løber sin Vei.

— Saa, saa, sagde Hagen spottende. Hvis det var sandt, behøvede I da ikke at holde Saaret hemmeligt. — Bliv liggende, Heß, det skulde gjøre mig ondt, om jeg blev nødt til at lægge Haandjern paa en Saaret. Sæt I Eder her paa Stolen ved mig, indtil Herrerne komme; I kan forlade Eder paa, at der kun skal ske Eder Eders Ret.

De vexlede begge et stjaalent Blik, hvori man tydelig saae den Tillid afspeilet til, at man ikke kunde overbevise dem om Noget.

Doktoren vendte nu tilbage, ledsaget af Borgermesteren, og denne meddelte Hagen hvidskende, at han havde beordret den i Byen stationerede Gendarm at indfinde sig paa Raadhuset.

Kort efter indfandt ogsaa Forhørsdommeren sig med sin Protokolfører, og nu fremførte Hagen sin Anklage imod Politibetjent Heß, at han den afvigte Nat havde begaaet Indbrud paa Klemenshvile.

Heß berettede derpaa om sit foregivne Sammenstød med Vagabonden, der efter hans Udsagn skulde have affyret Skuddet paa ham, og hans Kone stadfæstede denne Erklæring.

— Naa, derom ville vi jo strax kunne overbevise os, sagde Doktoren, idet han løsnede Forbindingen om Armen. Saaret vil med Sikkerhed kunne eftervise, om Kuglen er kommen oppe fra eller... Død og Plage, hvor det Saar seer ud! Det kommer der ud af disse Kvaksalverurter! Hvis Eders Mand mister sin Arm, har I det paa Eders Samvittighed!

Efter en kort Undersøgelse vedblev han:

— Forøvrig kan der ikke være Spor af Tvivl om den Sag; Kuglen er trængt ind ovenfra og har knust Benet i Armen. Her hjælper ikke længer nogen Løgn, Heß, Beviserne staa urokkelig fast!

— Og jeg raader Dem i Deres egen Interesse at tilstaa Sandheden, tog Dommeren til Orde. Mistanken om, at De har havt Del i Indbrudene, har længe hvilet paa Dem; nu er den bleven til Vished.

— Hvem har kastet den Mistanke paa mig? svarede Heß trodsig. En Person, der kalder sig Embedsmand ved Opdagelsespolitiet!

— Ti stille! afbrød Borgermesteren ham. I har nu kun at besvare de Spørgsmaal, der blive rettede til Eder. Jeg har ikke villet tro paa Eders Brøde, fordi jeg har holdt Eder for en brav og ærlig Mand; men dette Saar har overbevist mig, og jeg fortryder nu, at jeg ikke tidligere har ladet aabne Undersøgelse imod Eder.

— Og jeg spørger Dem endnu engang, vil De tilstaa? sagde Dommeren.

— Jeg veed ikke, hvad jeg skal tilstaa, svarede Heß spottende. Her vilde sikkert se anderledes ud, om jeg virkelig havde stjaalet alt det Guld og Sølv. Hvad mener Du, Kone?

— Aa, det er altfor latterligt! tog hans Kone til Orde, idet hun trak paa Skuldrene.

Hvor megen Vold hun end gjorde paa sig, kunde hun dog ikke skjule den indre Angst, der talte ud af hendes stikkende Blik.

— Det vil maaske forekomme Eder mindre latterligt, naar jeg stiller Eder lige overfor Vidnerne! sagde Hagen. Nu vide vi ogsaa, hvem der har skudt Skovrider Brinkmann.

Heß saae forbauset op. Denne frygtelige Anklage var han ikke forberedt paa; men alligevel lykkedes det ham at vedligeholde sin Fatning.

— Det har Fru Brinkmann længe vidst, sagde han spottende.

— Og Færgemanden Jakob Schorn veed det endnu bedre, tilføiede Politiembedsmanden med hævet Røst.

— Han! udbrød Heß, idet han foer op. Hvis De vil støtte Dem paa hans Vidnesbyrd, saa kan De lige saa gjerne anse Deres Anklage for tabt. Har han ikke foreløiet Dem, at jeg er Gjerningsmanden?

— Han har seet Eder hin Nat!

— Benægter jeg det? Jeg var paa Klemenshvile, da Skuddet faldt; jeg maatte jo hen for at se, hvem der havde skudt, og nu vil Færgemanden paastaa, at jeg selv har affyret Skuddet paa Skovrideren.

— Han paastaaer endnu mere!

— Til Helvede med den Karl, det er en ondskabsfuld Pjalt, der stedse har forfulgt mig med sit Had, skjøndt min Kone har vist ham Velgjerninger. Hvorfor anklagede han mig ikke strax Dagen efter?

— Det vil Undersøgelsen oplyse Dem om, tog Dommeren Ordet. Det maa være Enhver paafaldende, Heß, at der kun er skeet Indbrud i saadanne Huse, som Deres Kone har havt Adgang til. Det første Indbrud paa Klemenshvile skete igjennem et aabent Vindue; Deres Kone havde kort iforveien anordnet, at dette Vindue skulde staa aabent Dag og Nat, for at de foregivne vaade Vægge kunde tørres. — Fru Majorinde Bach blev bestjaalen, efter at Deres Kone Aftenen iforveien havde givet alle Husets Beboere en Sovedrik og samtidig truffet Foranstaltninger til, at Tyven ubemærket kunde liste sig ind i Huset. — Indbrudet i Riedels Villa fandt Sted samme Nat, som Deres Kone overnattede der.

— Disse Anklager ere rettede imod Dig, Kone, yttrede Hess. Forsvar Dig nu! Jeg har jo altid spaaet Dig, at dine Opoffrelser kun vilde indbringe Dig Utaknemlighed, og nu har Du vel faaet Bevis derpaa!

— Hvorfor skulde jeg forsvare mig? spurgte Konen i en foragtelig Tone. Man skal først bevise mig Sandheden i Anklagen.

— Disse Beviser ville vi vel finde ved Husundersøgelsen, sagde Hagen i en tillidsfuld Tone. Konen maa følge med os; Gendarmen kan imidlertid passe paa den Saarede.

Gensdarmen ventede allerede i Raadhuset paa nærmere Befaling, og blev tilkaldt. Borgermesteren gjorde ham ansvarlig for Fangen, og Herrerne begyndte nu at gjennemsøge Hess' Leilighed.

Dette var hurtig gjort; man fandt ikke et eneste Spor af de stjaalne Koster, og det ondskabsfulde, hoverende Smil, som viste sig om Konens Læber, tilkjendegav tydelig Politimanden, at hun allerede troede at have overlistet ham.

— Lad os nu gaa ned i Kjælderen, sagde han med et skarpt, iagttagende Blik paa hendes Ansigt. At vi ikke vilde finde Noget her, vidste jeg iforveien.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Under Kirkebønnerne i England for godt Høstveir bad en Præst paa Orkenøerne saaledes:

— Du gode Herre, giv os dog noget godt Veir og en mild, frisk Vind, for at vort Korn kan blive tørt; men hvis Du alligevel sender os flere af den Slags Storme, som Du hidtil har sendt os, saa vil Du kun gjøre Ondt værre endnu, og hele Havrehøsten gaaer da ad Helvede til!

Humør.

En Dommer begynder at læse Edsformularen op for en Bonde, der skal beedige sine Udsagn:

— Jeg sværger...

Bonden: Jeg med, Herr Assessor!

A.: Smuk er hun, Penge har hun ogsaa, men om hun egentlig har nogen Forstand eller ikke; det er jeg endnu usikker paa.

B.: Fri til hende; hvis hun tager Dig, kan Du forlade Dig paa, at hun er dum.

Sammensat Gaade.

Mit Første findes i Diplomat,
Mit Andet har derimod Demokrat,
Mit Tredie Du tage af Advokat,
Mit Fjerde i Midten af Akrobat,
Mit Femte bedst i Aristokrat,
Mit Sjette har Du i Homøopath,
Mit Syvende sidste i Kandidat.
Mit Hele til Forsvar og Angreb parat
I Retssalen fægter som modig Soldat.

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Karade i Nr. 40:

Kolera.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Rudolff Weichmann, Tvillingsøstrene, Otto Schmidt, Vintappersvenden paa Vandkunsten, Dagmar, Mikkel Stage, Tolv taalmodige Toldere, En gammel Gaadeløser, Karaden og Kammeraden, Eneboeren paa Enighedsvei, De hvide Parykker, Den aarvaagne Nøddeknækker, Den lille Hertug, Kaptain Gynge, Vissi Vassi og Viola-Nicolas!

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Brevvexling.

Brd. Borregaard: Vor Tak gjaldt den i dette Numer optagne; den omtalte er lagt til Side, da den sidste Opløsning som tydsk er mindre heldig. Kan De selv forbedre det, takke vi ogsaa for den.

☛ Med dette Nr. følger 24de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „**Den gamle Spillemand**".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 43. 10 Øre. 2den Aargang.

En amerikansk Bondefanger og hans Offer.

Keiserprindsen Louis Napoleon.

Historisk romantisk Skildring

af

Sv. Sv.

(Slutning.)

17de Kapitel.

Keiserprindsens Død.

Det var den 15de Mai, at Lord Chelmsfords Stab naaede Utricht, en lille hollandsk Koloni ved Zulurigets Grændse, hvorfra der foretoges stadige Rekognosceringer ind i det fjendtlige Land. Paa en af disse Expeditioner, i hvilken Keiserprindsen deltog, stødte man paa Zuluerne, og der blev skudt efter Prindsen af disse, uden at de dog ramte ham, hvorefter de bleve fordrevne.

Prindsens Tjener, Uhlmann, der som Kyradseer havde været med ved Reichshofen i 1870 og senere var kommet i Keiserindens Tjeneste, fulgte Prindsen til Afrika, hvor han ledsagede ham overalt. Han sendte jævnlig Breve til sin Kone i Hjemmet, og deri omtaler han stadig Prindsens Iver efter at komme i aktiv Tjeneste; blandt Andet staaer der i et af Brevene:

„Jeg frygter stadig for, at der skal tilstøde „min kjære Prinds Noget. Da han forleden var „paa en Rekognoscering, fyrede Zuluerne paa ham, „men ramte ham dog, Gud være lovet! ikke. Du „maa endelig ikke fortælle dette, thi det vilde „ængste Keiserinden i altfor høi Grad."

Dette Brev er dateret den 26de Mai, og man seer deraf, at han havde faaet sit Ønske opfyldt.

Avantgarden førtes af Oberst Buller af Kavalleriet og Generalkvartermester Harrison. Her var Prindsen bleven ansat, og den 1ste Juni blev han efter sit Ønske beordret forud for at vælge et Kamperingssted for Natten. I Forbindelse med Løitenant Carrey, en ældre Officier og sex Ryttere, der ledsagedes af en Indfødt, drog den lille Styrke afsted til Ingohomifloden. Her stødte man i Nærheden af en Maismark paa en forladt Kraal, og da ingen Zuluer saaes i Nærheden, gik man ind i Kraalen og tog Sadlerne af Hestene.

Det var allerede den første Feil, thi en saa lille Styrke, der slet ingen Udkigsposter kan stille, bør nødig søge Ly bag en Kraals Indhegninger, hvorfra den slet ingen Udsigt kan have over Terrænet.

Hestene gik nu ud paa Marken, medens Mandskabet kogte Kaffe og beredte sig paa at nyde Livet.

Kaffen blev ogsaa nydt, og da man vel havde opholdt sig en Timestid i Kraalen, opfordrede Carrey Prindsen til at bryde op.

— Lader os blot vente ti Minutter endnu, var det for ham selv saa skæbnesvangre Svar, som han gav Løitenanten.

— Som De behager, min Prinds!

Kort efter gav Prindsen Ordre til at sadle Hestene, og den Indfødte gik ud i Marken for at hente dem.

— Jeg saae en Zulu derude! meldte han, da han kom tilbage med Hestene.

— Saa er der ingen Tid at spilde! sagde Carrey, der hurtig fik sin Hest sadlet og steg op.

De Andre gjorde ligesaa; kun Prindsen blev af Et eller Andet forhindret i at komme hurtig nok i Sadlen.

I samme Øieblik viste Zuluerne sig i kort Afstand, og Løitenanten gav sin Hest af Sporerne; de Andre gjorde det Samme, og da Prindsens Hest saae det, og Zuluernes Kugler susede den om Ørene, satte den sig i Gallop for at følge sine Kammerater. Prindsen havde den ene Fod i Stigbøilen og blev derved slæbt med af Hesten, uden at det kunde lykkes ham at svinge sig op. Da Hesten i det Samme naaede en dyb Grav, som den skulde over, tabte han Ballancen og faldt, medens Hesten galloperede videre uden sin Rytter.

Løitenanten med de fire Mand jog afsted, Alt hvad Remme og Tøi kunde holde, og gjorde ikke et eneste Forsøg paa at frelse Prindsen, selv efterat de havde seet den herreløse Hest komme galloperende.

— Jeg frygter for, at Prindsen er dræbt! sagde Sergeant Willis til Løitenanten, thi der kommer hans Hest.

— Ja, det kan neppe nytte at vende tilbage, mente Carrey.

— Nei, Zuluerne have alt passeret Stedet, hvor han faldt af Hesten, saa han maa sikkert være dræbt.

— Lad os hurtig komme afsted! Afsted i en Fart! kommanderede Løitenanten, idet han huggede Sporerne i Siden paa Hesten, og videre gik den vilde Flugt, til man i en 5 Miles Afstand blev standset af selve General Wood.

— Hvor er Prindsen?

— Han er faldet tilligemed to Mand og den Indfødte.

Kavallerioberst Buller red videre frem med nogle andre Ryttere, og i lang Afstand saae de Zuluerne trække sig tilbage, medførende de Faldnes Heste.

Den næste Morgen tidlig drog en mindre Styrke under General Marshalls umiddelbare Ledelse ud for at finde Prindsens Lig. Pariserbladet „Figaros" Korrespondent, Mr. Deléage, og Kam-

mertjeneren Uhlmann vare med i Følget. I den før omtalte Grav fandtes Liget, gjennemboret af 17 Assagaier og med opflænget Underliv, saaledes som det altid er Tilfældet med Zuluernes dræbte Fjender. Det høire Øie var gjennemboret, og Liget laa paa Ryggen med Ansigtet vendt opad. Tre af Revolverens Løb vare afskudte, saa at han ikke er faldet uden at forsvare sig.

Da Kammertjeneren saae sin døde Herre, kastede han sig svømmende i Taarer over Liget, og man havde Møie med at løsrive ham fra det.

Det blev nu bedækket af Trikoloren. Den Levende havde man nægtet at staa under Frankrigs stolte Fane; den Døde fik dog Lov til at hvile under den.

Paa en improviseret Baare blev Liget nu ført til Leiren, hvor en Rustvogn tog imod det og kjørte det ind paa Leirpladsen, hvor det blev modtaget af Lord Chelmsford under Troppernes Honnør og Kongesalut. Efterat Ligets Identitet var konstateret, læste en katholsk Præst en høitidelig Messe, og næste Morgen ved Solopgang førtes Liget i en Kiste ud af Leiren, ledsaget af en mindre Afdeling, for at bringes til Durban ved Kysten. Hertil naaede man den 11te Juni, hvor Krigsskibet „Boadicca" modtog Kisten for at føre den til Kapstaden; her blev den under Sørgesalut bragt ombord i „Orontes", der skulde føre de dyrebare Levninger til England til et bedrøvet Folk, der for en stor Del skammede sig over, hvad der var skeet, og en fortvivlet Moder, der i sin Sorg var nærmere Døden end Livet.

18de Kapitel.

I England.

Ene med sin Fader gik den smukke Elisabeth paa det store —house i Gammel-England og tænkte Dag ud og Dag ind paa de To, der hørte til hendes Kjæreste her i Verden, og som nu vare saa langt borte, dernede i den fremmede Verdensdel.

Fra Harry kom der gjerne Brev en Gang hver Maaned, og den sidste Gang var der baade kommet Brev til hendes Fader og til hende selv, medens der tidligere kun var kommet eet Brev til dem begge To.

Da Faderen havde modtaget Posten og rakte hende Brevet, sagde han:

— Her er saamæn et Brev til hver af os denne Gang fra den kjære Harry. Værs'artig, Mylady!

— Er der Brev til mig særskilt? spurgte hun, idet en levende Glædesrødme farvede hendes smukke Kinder.

— Ja, saamæn er der saa! Harry har vel heller ikke saa meget at bestille for Øieblikket, saa han kan nok skrive to Breve ad Gangen. Han fortæller mig, at han hører til Besætningen i Fort Tenedos, efterat han har været med ved Befrielsen af Ekowe, den tidligere norske Missionsstation.

— Saa er han da udenfor Fare i Øieblikket.

— Saalænge det varer..., ja! Han fortæller, at Louis Napoleon har aflagt ham et Besøg og bragt vore Hilsener.

— Har Louis — Prindsen truffet Harry?

— Ja! men det staaer vel ogsaa omtalt i Brevet til Dig?

Elisabeth fik travlt med at aabne sit Brev, og stor var hendes Henrykkelse, da der paa Foden af Brevet med en velbekjendt Haandskrift var tilføiet:

„Tusind Kys sender jeg min smukke Elisabeth, „hvis Medaillonsportræt baade Morgen og Aften „modtager à conto Betaling paa den uendelige „Hjertegjæld, jeg staaer i til min Elskede.

Din Louis."

— Hvor Du seer straalende og fornøiet ud, kjære Elisabeth! sagde Viscounten til sin dybt rødmende Datter.

Elisabeth tav og slog Øinene ned.

— Hvad fortæller saa Harry Dig?

Elisabeth tav vedblivende, men pludselig som drevet af en uimodstaaelig Trang kastede hun sig om Halsen paa sin gamle Fader, og halvt i Smil, halvt i Taarer betroede hun ham sit Hjertes Hemmelighed og viste ham Brevet fra Harry med den henrivende Efterskrift.

Viscountens Ansigt blev mere og mere alvorligt ved denne Bekjendelse.

— Min Datter! sagde han omsider, har Du ogsaa tænkt paa Forskjellen i Eders Stilling?

— Kjære Fader! det har baade ængstet Harry, hvem jeg strax betroede mig til, og mig selv, men min Louis' Forsikringer og hans urokkelige Æresfølelse har tilsidst faaet alle Betænkeligheder til at svinde, og jeg elsker ham saa høit.

— Bedre havde det dog været, om Du itide havde betroet Dig til din Fader.

— Jeg frygtede....

— Ja, og det med god Grund. Havde jeg anet noget Saadant tidligere, vilde jeg aldrig have modtaget Prindsen i mit Hus.

— Tvivl dog ikke paa hans Karakter!

— Nei, det gjør jeg heller ikke. Men der er altfor Meget, der stiller sig iveien for en Forbindelse imellem Eder til, at han skulde formaa at rydde Hindringerne afveien.

— Det har han dog tilsvoret mig og tillige Harry.

— Og jeg siger Dig, at han bliver aldrig Din.

— Vil min Fader forhindre det?

— Nei, men Verdens Dom vil gjøre det, Forholdene, kort sagt Alt. Den, der er født til at bære en Keiserkrone, vil Alt forbyde at ægte en simpel Adelsmands Datter.

— Dine Ord smerte mig dybt, min Fader.

— Men de ere Sandhed. Du bliver aldrig Louis Napoleons Hustru, min kjære, kjære Elisabeth.

Med disse Ord forlod Viscounten Stuen, og Elisabeth blev ene med sin Tvivl.

Hun læste atter og atter Efterskriften, og lidt efter lidt fattede hun nyt Haab, og Tvivlen forsvandt. Hun løftede sit smukke Aasyn og hviskede:

— Vender han sikkert tilbage, saa bliver han min! Derom tvivler jeg ikke, hvad de saa siger!

I nogen Tid berørte Viscounten lige over for sin Datter aldeles ikke den Samtale, de havde havt; derimod sendte han en Skrivelse til Harry, i hvilken han bebreidede ham, at han havde været Medvider i det Forhold, der havde udviklet sig mellem Prindsen og hans Søster, som efter Faderens Mening aldrig kunde føre til Noget.

Medens dette Brev var underveis, kom der atter Brev fra Harry, hvori han næstefter at fortælle, at han selv befandt sig vel, tillige fortalte om Prindsens Heltemod i den tidligere omtalte Fægtning.

— Der er godt Stof i ham! udbrød Viscounten, da han havde læst Brevet.

— Ja, stol derpaa, kjære Fader.

— Skade kun, at han er Prinds!

— Og hvorfor det? spurgte Elisabeth.

— Fordi... fordi Du dog aldrig kan blive Prindsesse.

Faa Dage derefter bragte Telegrafen Efterretning om Keiserprindsens Død, og den gamle Viscount fik saaledes kun altfor tidlig Ret i sin Spaadom. Elisabeth faldt bevidstløs om, da hun hørte Efterretningen. Hun vaagnede i Vildelse, og en langvarig Sygdom fængslede hende til Sygeleiet, hvorfra hun ikke stod op, førend længe efter at hendes Elskedes lemlæstede Lig var kommet til England og bisat i Kapellet paa Chislehurst.

Endskjøndt Keiserprindsens Død paa en vis Maade ikke kom den gamle Viscount ubeleiligt under disse Forhold, blev han dog dybt bedrøvet ved at høre om sin tidligere Elevs sørgelige Skæbne, og de nærmere Omstændigheder ved Dødsmaaden skulde ikke bidrage til at mildne hans Smerte eller hans Harme.

I en Artikel i „Times" udtalte han sig om Sagen, saaledes som den forelaa efter de officielle Beretninger, og den sluttede med de Ord:

„Englands Hær har begaaet mange Feil i „Tidens Løb, og det kan hænde for den Bedste, „men der er Feil, der ikke kunne oprettes, og dertil hører den Maade, paa hvilken en Ven af „England, der havde betroet sig til dets Flag og „kæmpede under det, er omkommet. Hvor mange „og hvor store Feil Englands Officerer end tidligere kunne have begaaet, saa er det dog første „Gang, at jeg skammer mig ved at undertegne „mig som

En britisk Officeer."

Saa gik Skibet da sin sørgelige Gang over Atlanterhavet med Flaget paa halv Stang og indenbords Liget af ham, der faa Maaneder iforveien havde seilet den modsatte Vei, fuld af Livslyst og Haab. Da det ankom til den engelske Kyst, blev det modtaget af Admiralitetsskibet „Enchantress", som behængt med Sort og med Sørgeflag fik Kisten ombord og førte Liget til Spithead, hvor en Del af de fornemste Bonapartister modtoge det.

I Woolwich, hvor Prindsen havde tilbragt saa mange glade Timer, blev hans Lig modtaget med Kanonsalut og af tidligere Kammerater iblandt Artilleriofficererne under den forsamlede Mængdes tause Deltagelse og Manges Taarer baaret ind i Kapellet, hvor det henstod til næste Morgen. Da blev det under talrig Militær-Eskorte og ledsaget af en stor Mængde Bonapartister, hvoriblandt Rouher, Prinds Murat og Prindsens Ungdomsven, Conneau, ført til Camden House og derfra til Kapellet St. Maria, hvor en høitidelig Sørgegudstjeneste afholdtes den 12te Juli.

Efterat Ligets Identitet atter var konstateret den foregaaende Dag, og tidligere Kammerater havde holdt Vagt ved Liget hele Natten igjennem, ankom Rustvognen Kl. 11 til den lille Kirke, ledsaget blandt Andre af Prindsens Hest, der var indhyllet i sort Flor. Den gamle, trofaste Kammertjener Uhlmann gik bagefter Kisten, men hans Bevægelse var saa stor, at han maatte støttes af en Adjudant. I Kapellet vare Prindsen af Wales blandt Andre tilstede, og senere indfandt Dronning Victoria og Prindsesse Beatrice sig og lagde to Buketter af hvide Roser paa Kisten, der var dækket af Trikoloren og stod ved Indgangen til Kapellet paa samme Sted, hvor hans Faders Kiste omtrent sex Aar iforveien havde havt Plads.

Nu hvile de Side om Side i det indre Kapel, medens Hustruen og Moderen daglig væder Stedet med sine hede Taarer.

Vi ville slutte denne Skildring med de Ord, der ere indgraverede paa Kistens ene Side: Reqviescat in pace! — Gid han hvile i Fred!

Amerikanske Bondefangere.

Naar en Fremmed især fra et mindre Land kommer til et større, er han altid udsat for en lignende Skæbne som Landboeren, der for første Gang staaer vildfarende og ubehjælpsom paa en stor Byes Gader — han falder let i Hænderne paa en af disse hjælpende Aander, hvem man, som vore ærede Læsere maaske veed, med et Udtryk laant fra Berliner Gavtyveverdenen kalder „Bondefangere".

Det gjælder for disse, der saa opoffrende og uegennyttig tilbyde deres Hjælp til den Tilreisende, saa vidt som muligt at plyndre ham ud til Skindet og saa overlade ham til sin egen Skæbne.

Denne Rolle spilles af alle Slags Vagabonder, lige fra falske Spillere og Demimonde Skjønheder til Kneipeværter og gemene Lommetyve, og deres Kunstgreb ere, som man kan tænke sig, utallige.

Er der Nogen, der føler sig forladt og trængende til en hjælpsom Veileder, saa er det den europæiske Udvandrer, der befinder sig den første Time i Amerikas største By Ny-York uden Kjendskab til Castle Garden, hvor man altid er sikker paa en tilforladelig Understøttelse og Veiledning.

Saa naturligt er det derfor, at de praktiske Amerikanere ogsaa have uddannet deres Bondefangere, der, som det hedder med et Kunstudtryk, „føre de Fremmede over at se Elefanten."

Dette Udtryk skriver sig fra et saadant Fif, der blev anvendt paa et uvidende Udvandrertog, som nogle Spekulanter fik lokket over paa en i Nærheden af Ny-York liggende Ø, hvor der skulde leve en Elefant. Hele Dagen førte Gavtyvene de godtroende Offre om paa Øen, uden at de naturligvis vare saa heldige at støde paa Elefanten; men imedens havde de omsat en Mængde af deres Reisepenge hos de forskjellige Restauratører og Bærtshusholdere, som alle vare i Ledtog med Bondefangerne.

Vort Billede forestiller en egen Type af denne Race, en saakaldet carpet-bagger, en Slags omreisende Valgagitator, der i en Krostue er i Færd med at bedaare en sort Vælger med Løfter om Guld og grønne Skove, hvis han giver sin Stemme til den Kandidat, som nu anbefales ham.

Deres Navn have de faaet af det amerikanske Ord for en lille Reisetaske, deres eneste Udrustning, da de altid ere paa Farten efter Offre og ikke undertiden skulle blive nødte til at lade alt for meget i Stikken.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Medens de nu steg ned ad den mørke Trappe, bemærkede Fru Heß:

— Og dernede ville De heller Intet finde. Herrerne gjøre sig forgæves Umage med at bringe Skam og Skændsel over ærlige Folk; men jeg skal nok huske Dem det.

— Spar Eders Trusler! sagde Dommeren barsk.

Konen var bleven staaende foran et lille mørkt Rum.

— Her er vor Kjælder! sagde hun.

— Jeg vil først se mig om i de andre Rum, svarede Politimanden. Hvor er det, Kullene blive opbevarede?

Det var for mørkt til at iagttage hendes Ansigtstræk; men hendes Stemmes hæse Klang lød mistænkelig, da hun yttrede, at Kulforraadet for Øieblikket var meget ringe.

— Viis mig derhen, Resten vil da nok give sig, sagde Hagen i en barsk Tone.

Faa Minutter efter stod han i et halvmørkt Rum foran en lille Kulbunke, der neppe fyldte Fjerdedelen af Kjælderen, medens en anden Fjerdedel tjente til Opbevaring af det høit opstablede Brænde.

— Naa, her vil De dog vel ikke søge efter Sølvtøiet? yttrede Dommeren sagte.

— Jeg har det rigtignok i Sinde, svarede Hagen rolig.

— Men jeg beder Dem dog betænke, den store Mængde Tyvekoster...

— Kan godt have fundet et tilstrækkelig rummeligt Skjulested her, sagde Opdagelsesbetjenten, idet han greb en Skuffe og begyndte at flytte Kullene. De gode Folk have jo her kunnet gjøre og lade, som de vilde uden at behøve at befrygte nogen Forstyrrelse, og saa længe de blev boende i Raadhuset, vilde vel neppe Nogen have tænkt paa at holde en Revision her.

En dump Lyd forkyndte Politimanden, der arbeidede ufortrødent videre, at hans Formodning var begrundet.

— Sørg blot for, at Konen ikke slipper fra os! raabte han til Herrerne, der fulde af Forventning stod bagved ham. Vi skulle snart have Beviserne i Hænde.

En Forbandelse undslap Konens Læber. Den Tillid, hvormed Hagen udtalte disse Ord, maatte lade hende indse, at Katastrofen var nær; hun kunde ikke længer være i Tvivl om, at Betjenten allerede havde gjort en Opdagelse.

— Jeg vidste det jo nok, vedblev Hagen efter en kort Pause, medens Kulstøvet indhyllede ham i en tættere og tættere Taage. Her er en Lem; høre De, mine Herrer, Spaden støder paa Træ, og under det er der et hult Rum.

— Holdt, holdt! raabte Doktoren, idet han med et hurtigt Greb fik fat i den gamle Kones Arm, just som hun gjorde Mine til at tage Flugten. I slipper dog ikke fra os.

— Jeg vilde blot hente nogle Arbeidere, der kunde hjælpe Herren, sagde hun, medens hun kun med Nød og neppe trak Veiret.

— Jeg er bange for, I var bleven borte paa Veien, yttrede Doktor Bitter spottende. Aa, Herr Sekretær, vil De ikke løbe op og hente nogle Folk herned?

Hagen fortsatte sit Arbeide, og kort Tid efter fik han Hjælp.

Saa snart de sidste Kul vare ryddede til Side, viste der sig en i Gulvet meget snildt indrettet Falddør, som man vanskelig vilde have søgt efter, saa længe man overhovedet ikke nærede nogen Mistanke til Heiß.

Igjennem denne sprang Hagen ned i et temmelig rummeligt og meget omhyggeligt afstivet Rum; men det Første han rakte op til den forbausede Borgermester gjennem den mørke Aabning var et Par Haandjern.

— Hun maa have dem paa, ,agde han. Nu ere Beviserne til Stede. Har De ikke en anden Gensdarm disponibel?

— Nei, desværre.

— Saa maa De lade den Saarede bevogte af en Retstjener eller en anden paalidelig Person og overgive Konen til Gensdarmen.

Borgermesteren føiede sig uden Modsigelse i de Anordninger, Opdagelsesbetjenten traf, og Hagen rakte nu Skattene frem, som vare skjulte paa det opdagede Gjemmested.

Ikke alene alt det stjaalne Sølvtøi, men ogsaa en Mængde andre Sager kom tilsyne: en i Voxdug indsvøbt Pakke Banknoter, en Pung, der var fyldt med Guldstykker, to andre med Sølvmønter, store Stykker Lærred og Tøier, færdigsyet Undertøi og Silketørklæder, tilsidst en tung, med Guld- og Sølvsmykker fyldt Kiste, hvis Indhold aabenbart hidrørte fra det for flere Aar siden skete Indbrud hos Guldsmeden.

— Jeg haaber da, at De nu ikke længer kan tvivle om, at Ægteparret Heiß har gjort sig skyldig i alle Indbruddene, sagde Hagen, efter at han havde tømt Gjemmestedet. Hvad angaaer Mordet paa Skovrider Brinkmann, saa har jeg her fundet en gammeldags Pistol, hvormed sandsynligvis det dræbende Skud er affyret. Man maa endnu engang have Akterne frem fra hin Tid; maaske de kunne give os Oplysning om Mordvaabenets Kaliber. Vil De nu følge med, saa faae vi se, om Heiß giver sig, naar vi forelægge ham Beviserne paa hans Forbrydelse.

Heiß maatte vel nære en fast Overbevisning om, at Gjemmestedet ikke var til at opdage; thi han modtog de tilbagevendende Herrer med et spottende Smil. Men dette Smil veg pludselig for et Udtryk af Forfærdelse, da Hagen holdt Vaabnet frem for ham.

— Med dette har I skudt Skovrideren! udbrød denne.

Heiß stirrede stift paa ham; han indsaae nu, at hans Skatte vare opdagede.

— Hvor er min Kone? spurgte han.

— I Fængsel, svarede Forhørsdommeren. Vil I nu gaa til Bekjendelse?

Heiß rystede trodsig paa Hovedet og svarede Intet paa alle de følgende Spørgsmaal. Protokollen maatte endelig sluttes, da den mere og mere tiltagende Saarfeber ikke tillod en Fortsættelse af Forhøret.

Hagen og Doktor Bitter forlod Raadhuset sammen, og nu meddelte denne Sidste sin Ledsager Alt, hvad Marie Felsing havde berettet ham om Bruno Winter og dennes Forhold til hendes Familie.

Opdagelsesbetjenten glædede sig i høi Grad over disse Meddelelser.

— Nu veed jeg nok til ogsaa at kunne skride ind imod denne Fyr, sagde han. Saasnart jeg har faaet Heiß til at tilstaa, skal jeg hellige mig til denne Sag.

— Saa troer jeg, at De maa skynde Dem! Hans Saar behager mig ikke; den gamle Hex har allerede fordærvet det helt med sine elendige Kvaksalverier, og Heiß kan takke Gud til, om han slipper med at miste Armen.

— Frygter De for hans Liv?

— Vi faae jo at se, sagde Doktoren med et Skuldertræk.

Derpaa skiltes de, og allerede en Time efter talte man ikke om Andet i den lille By end om Ægteparret Heiß Fængsling og de Opdagelser, der vare gjorte i Raadhuset.

19de Kapitel.

Det sidste Slag.

Doktor Bruno Winter havde i Overensstemmelse med den trufne Aftale efter sin Tilbagekomst fra Prag indfundet sig i Køln, hvor han blev modtagen med uforandret Venlighed.

Han troede rigtignok at bemærke, at Eugenie

behandlede ham kjøligere og mere tilbageholdende end tidligere; men det turde vel have sin Grund i, at hun vidste, hvilket Haab og hvilken Forventning han nærede, tilmed da han kun kunde beklage sig over en saadan Tilbageholdenhed, naar han befandt sig alene med den unge Dame.

At man havde forespurgt sig om ham og hans Professorstilling i Prag, at Marie Felsing befandt sig i hans Nærhed, og at man med hver Dag kunde vente Edvard Stendals Hjemkomst, blev lutter Hemmeligheder for ham; selv Eugenies Forældre vidste Intet deraf.

Eugenie vexlede meget hyppig Breve med Elfriede; de smedede begge Planer, som ikke turde forraades før Tiden, naar man ikke vilde foranledige, at Doktoren greb Flugten.

Begge vare de enige om, at Bruno Winter maatte overgives til Lovens straffende Arm; der forelaa jo tilstrækkelige Beviser imod ham.

Men de tvende unge Damers Planer vare saa komplicerede, at Eugenie sluttelig ansaae det for nødvendigt at indvie sin Fader i dem, og dette saa meget desto mere som Katastrofen skulde forberedes i deres Hus.

Papa Riedel kom i Regelen kort før Middag tilbage fra Fabrikken for at læse sine Aviser ved et Glas Øl i sit Kabinet; saaledes gik det ogsaa idag, og Eugenie stod just i Begreb med at følge ham, da Doktor Winter blev meldt.

Hun vilde ikke træffe sammen med ham idag. Den Sindsbevægelse, hvori hun befandt sig, kunde muligvis forlede hende til en eller anden Yttring, der vakte Mistanken hos ham; hun forlod derfor Dagligstuen for at trække sig tilbage til sit eget lille hyggelige Værelse.

Doktoren blev lige til Suppen blev baaret frem; først saa anbefalede han sig, og ved Bordet kjendte Riedel ingen Ende paa sine Lovtaler over denne interessante Mands Elskværdighed.

Eugenie tog ingen Del i Samtalen, hun undskyldte sig med Hovedpine; men hendes skiftende Ansigtsudtryk tilkjendegav dog, at hun fulgte Samtalen med levende Interesse.

Da Bordet var endt, gik Riedel atter tilbage til sit Rygekabinet, og saa snart Moderen havde trukket sig tilbage til sin sædvanlige Siesta, fulgte Eugenie ind efter Faderen, der saae forbauset op ved hendes Indtrædelse.

— Idag maa Du for en Gangs Skyld opgive din Middagssøvn, Papa! sagde hun. Jeg har meget vigtige Ting at meddele Dig. Hvad vilde Doktoren Dig?

— Ei, ei, hvor nysgjerrig! bemærkede Riedel spøgende. Hvis Du er lige saa utaalmodig som ham, saa kan Historien snart bringes i Orden.

— Husker Du ikke længer det Svar, jeg gav Dig tidligere paa en lignende Bemærkning?

Den ældre Herre rystede betænkelig paa Hovedet.

— Jeg veed ikke ret, om Du handler klogt deri, sagde han. En Professor er dog alletider et glimrende Parti. Han vil nu kjøbe et Hus i Prag...

— Og Du skal give ham Pengene dertil, ikke sandt?

Papa Riedel rynkede Panden og betragtede forbauset sin Datter.

— Hvem har forraadt Dig det? spurgte han.

— Jeg kan tænke mig det; det vilde i al Fald ikke være hans første Bedrageri. Du har dog vel ikke allerede givet ham dem?

— Nei endnu ikke, men jeg vil aldrig kunne riskere Noget derved, da han giver mig en første Prioritet for Kapitalen.

— Imidlertid kjender Ingen i Prag hans Navn, og der er lige saa lidt blevet tilbudt ham nogen Plads som Professor. Jakob har forhørt sig meget nøie derom, og naar han selv kommer hertil idag, vil han selv kunne fortælle Dig det.

— Jakob? udbrød Papa Riedel forbauset. Aa, hvem veed, hvad det er for Bjørne hans „Kommillioner“ i Prag have bundet ham paa Ærmet.

— Du bliver vel nødt til at fæste Tillid til ham, svarede Eugenie, idet hun tog nogle Breve frem af sin Lomme. Jeg beder Dig, læs disse Breve i den Orden, de ere skrevne, saa vil Du nok faae Øinene op. Men jeg maa endnu bede Dig om ubrødelig Taushed; thi Doktoren maa ikke ane, hvad vi have i Sinde.

Papa Riedel nikkede og aabnede det første Brev. Hans Pande trak sig mere og mere sammen, og da han havde læst det sidste Brev, saae han op som En, der vaagner af en forvirret Drøm.

— Men er det nu ogsaa altsammen den rene Sandhed? spurgte han stammende.

— Jeg antager, min Venindes Underskrift maa være Dig Borgen derfor, svarede Eugenie.

— Og den unge Herr Stendal kommer virkelig tilbage fra de Døde? Det er jo ganske ubegribeligt!

— Men alligevel er det sandt. Begge de Hjemvendende komme hertil idag eller imorgen, og Stendals komme ogsaa med, da skal der holdes Dom over denne Forbryder.

Den ældre Herre havde reist sig; først nu, da han med lange Skridt vandrede frem og tilbage i Stuen, syntes den Fortryllelse, der havde hvilet over ham, at løftes.

— Det lyder jo alt saa sælsomt, at man neppe kan tro det, sagde han efter en Pause. De

Døde staa atter op, og en Mand, hvem man har skænket fuldstændig Tillid, viser sig som en Slyngel, der ovenikjøbet skal have de forfærdeligste Forbrydelser paa sin Samvittighed. Din Veninde skriver jo endogsaa her i et af sine Breve, at det bekræfter sig mere og mere, at Felsing er bleven myrdet. Det vilde dog være forfærdeligt om dette Menneske, der saa længe har været vor Husven, ogsaa skulde være en Morder!

— Jeg haaber vi ogsaa skulle faae Vished derom, svarede Eugenie alvorlig.

— Men maa Mama endnu ikke faae Noget at vide?

— Nei. Jeg frygter for, at hun med sin strænge Retfærdighedsfølelse ikke vil kunne forstille sig og sige Doktoren Sandheden i Øinene med rene Ord; og det er netop det, der maa undgaaes.

— Naa ja, det kan vel være, Du har Ret. Altsaa Jakob kommer ogsaa hertil? Det er mig kjært; han kan da kaste Fyren paa Døren, hvis han skulde blive for ubehagelig.

— Tro dog ikke, det vil komme saa vidt.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Kredittens Paradis. I Tokio (Yeddo), Yokohama, Nagasaki, ja i alle Stæder og Byer, smaa som store, i Japan, paa Hoteller, Restaurationer, i Butikker o. s. v. er Kredit en Sædvane — ja, saa afgjort vedtaget, at det er vanskeligt at betale med rede Penge. Naar man kjøber Et eller Andet, præsenteres der En en Blanket, hvorpaa man skriver vedkommende Gjenstand, Prisen og sit Navn. Det samme gjentager sig, om man ogsaa kommer samme Dag en halv Snes Gange igjen. Kort sagt, man behøver ingen kontante Penge til sine Indkjøb, førend ved Maanedens Slutning, da betaler man sine Regninger og kan begynde forfra. Det betragtes som meget uhæderligt ikke at betale dem. Vedkommende Skyldners Navn bliver hængt op paa Væggen i Etablissementet, og man faaer ikke længer Kredit der.

Humor.

— Laan mig for Guds Skyld 50 Kroner! raabte en Paatrængende til en Bekjendt, der allerede kjendte ham for godt.

— Det er mig aldeles umuligt, svarede denne med et Skuldertræk, jeg eier selv ikke engang ti.

— Jeg springer i Vandet, hvis jeg ikke opdriver de Penge!

— Det er ikke saa ganske let, min Kjære. Vi ere midt i Vinteren, og Vandet er tillagt. Men for dog at vise Dig en sidste Billighed: her er 2 Kroner, for dem kan Du jo lade hugge op.

Karade.

Mit Første Dig fører fra Dag til Dag
I Tidens Karm,
Og slipper Dig først af sit Favnetag
I en Søsters Arm.

Mit Andet Dig skærmer saa tryg og tro
Mod Kulde og Vold,
Det hegner dit Gods og din Nattero
Med sit stærke Skjold.

Mit Hele har Taarn med Spir og Havn,
Ja, er saa smuk,
At Havmanden breder mig evig sin Favn
Med dragende Suk.

G. W.

Opløsning paa Gaade i Nr. 41:

Mod—Mode—Moder.

Rigtig opløst af: Rimsmeden i Murergade, Ivar Lykkeridder, Atlas, Naada Aada, Den aarvaagne Nøddeknækker, Avede Bavede, Tolv taalmodige Toldere, Mussi, Kaptain Karry, Jørgen Havelse fra Slagelse, E. G. Skov, Lulu, Jens Iversen, Komsaldira, Karl Raben, Bummelum, Tante Stanse, Den rigtige gamle Sæbekjældermand, Holger Danske i Nr. 12, Kommersraaden paa Kvisten og Sparto.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 44. | 10 Øre. | 2den Aargang.

I Kamp med Kvælerslangen.

Liget paa Jernbanen.

Kriminalhistorie
meddelt af
Karl Kolb.

Paa Hjørnet af *Gade har vel enhver Forbigaaende lagt Mærke til den store Sølvvarebutik.

Forretningen tilhørte for en tredive Aar siden en velhavende Mand, ved Navn Samson, en Pebersvend med temmelig eiendommelige Vaner. Han taalte ingen Kvindfolk i sit Hus, men hjalp sig med et mandligt Tyende, der besørgede alle huslige Forretninger og desuden gjorde Tjeneste i Butikken og som Portier.

Disse To, Herren og Tjeneren, vare de eneste Beboere af det store Hus, i hvilket Eieren havde fyldt alle Rum med saadanne Værdigjenstande, der stod i Forbindelse med hans Fag.

Intet havde dog maaske større Værd af Alt hvad Huset indeholdt end Sølvsmedens høire Haand, Rikard, en saa flittig, trofast og redelig Sjæl, som man vel kunde tænke sig. Han hørte til den Klasse Tjenestefolk, der mere og mere uddø.

Saadanne Skatte blive sjældent vurderede efter deres sande Værd, førend man har mistet dem.

Saaledes gik det ogsaa med vor Samson.

Det var ham forbeholdt at vaagne en skjøn Morgen for at finde, at hans Skytsengel og andet Jeg var dødeligt og maatte gaa alt Kjødets Gang. Rikard var ikke længere ung, da han traadte i Samsons Tjeneste, og de tyve Aar, han tilbragte der i Huset, havde gjort en gammel Mand af ham.

Da Tjeneren levede meget maadeholdent, havde han stedse kunnet glæde sig ved en god Sundhed; men en Aften skyndte han sig for hurtig ned ad Trappen i Mørke for at aabne for en Bankende. Han traadte feil, faldt og kom meget slemt til Skade.

Ved Undersøgelsen fandt Lægen tre af hans Ribbeen brækkede. Det ene havde endogsaa beskadiget vigtige Organer indvendig.

Hele tre Uger maatte Rikard udstaa store Smerter, fra hvilke Døden endelig forløste ham.

Hans Herre fulgte ham i virkelig Sorg til Graven. Nu maatte han se sig om efter en Efterfølger, og han var en altfor forstandig Mand til at nære Haab om at faae En, der fuldt kunde erstatte ham den Afdøde.

Stedfortræderen indfandt sig imidlertid i rette Tid, og Enhver, der efter at have kjendt Rikard saae ham, maatte i høi Grad undre sig over Samsons Valg.

Den nye Medhjælper var en ung Mand paa omtrent 25 Aar med et Fysiognomi, der just ikke skulde tjene ham til Anbefaling. Hans Ansigt havde et mørkt Udtryk, man følte sig ilde tilmode ved Blikket fra hans slangeagtige Øine.

Kort efter den nye Tjeners Antagelse fik jeg i Tjenesteanliggender Grund til at aflægge et Besøg hos Samson, og jeg maa tilstaa, at jeg studsede ved at se det Menneske, som Sølvsmeden havde optaget i sit Hus. Jeg har en stor Tillid til Fysiognomiken, og et godt Ansigt er mig kjærere end et Dusin gode Anbefalinger.

Jeg kom en Lørdagaften til Samson for at forhøre, om ikke nogle stjaalne Sølvvarer vare blevne falbudte hos ham.

Klokken var endnu ikke Sex, og jeg fandt til min store Forundring Butikken lukket; thi da Samson boede i Huset, kunde man i Regelen endnu komme ind til Kl. 8. Saa tidlig havde jeg endnu aldrig seet den lukket.

Jeg ringede alligevel paa, men maatte gjentage min Ringning, inden den nye Tjener endelig indfandt sig.

— Er Herr Samson hjemme? spurgte jeg først.

— Nei, han er taget bort.

— Naar er han da gaaet ud?

— Omtrent Kl. 5.

— Hvorhen da?

— Til Brighton.

— Naar kommer han tilbage?

Tjeneren betænkte sig et Øieblik, men svarede derpaa:

— Jeg troer nok paa Mandag.

— Er han tagen bort alene?

— Det antager jeg; herfra gik han i alt Fald alene.

— Vil De sige til ham, saa snart han kommer tilbage, at jeg skal indfinde mig her igjen paa Mandag? Det dreier sig om en meget vigtig Sag.

Med disse Ord gik jeg bort, og Manden lukkede Døren til efter mig.

Jeg veed ikke, hvoraf det kom sig; men jeg syntes ikke rigtig om det Hele. Tjenerens Adfærd forekom mig besynderlig.

Medens han talte med mig, holdt han ikke Døren mere aaben, end at han kunde fylde Aabningen med sin Krop, ret som om han var besluttet paa ikke at indlade en Eneste.

Jeg havde næsten i Sinde at vende om og ringe paa igjen; men den Tanke holdt mig tilbage, at jeg maaske kunde have været altfor mistænksom, og at en blot Fordom imod Mennesket lod mig se hans sædvanlige Adfærd i et skævt Lys.

Desuden var Samson et excentrisk Menneske. Han havde maaske pludselig faaet den Idee at ville

til Brighton og hvorfor ikke? Der laa jo ikke noget Besynderligt deri, og han kunde da gjøre, hvad han vilde.

Jeg gav mig derfor ilag med mine Forretninger, og da de aldeles optog mine Tanker, havde jeg snart glemt Samson og hans Medhjælper.

Det blev saaledes Mandag, og henimod Middag begav jeg mig til Sølvsmedens Bolig.

Til min Forbauselse fandt jeg endnu stadig Butikken lukket.

— Dette kan ikke gaa rigtig til, sagde jeg til mig selv.

Et Par Naboer stod ved Posten lige overfor og talte sammen, medens de ikke tabte Huset af Syne. Jeg traadte hen til dem og indledede en Samtale med dem.

— Hvad har dette at betyde, mine Herrer?

— Det samme have vi ogsaa spurgt hverandre om. Samsons Butik er endnu lukket, og det nytter ikke, om man ringer nok saa længe paa.

Jeg gik ind i et nærliggende Værtshus, for der at forespørge mig om Samson; men der erfarede jeg kun, at man fra Lørdagaften ikke havde seet Nogen gaa ind eller ud i Huset. Ved den Tid var Samsons nye Tjener kjørt bort i en Droske, idet han førte en stor Kuffert med sig for, som han sagde, at tage ud paa Landet til sin Herre.

Al min Mistanke vaagnede nu paany. Jeg følte mig overbevist om, at Alt ikke gik rigtig til her; jeg skyndte mig hen til Stationen for at faae Hjælp og belavede mig paa med Magt at bryde ind i Huset.

En Smed hjalp os ind, og vi gav os strax ifærd med at undersøge Lokaliteterne.

Bag ved Butikken befandt sig en mindre Stue, der blev benyttet som Modtagelsesværelse, Kontor og Lignende. Her fandt vi Alt i den største Uorden: Bordet og en Stol laa væltede, Speilet var slaaet itu, Papirerne splittede rundt omkring og flere af dem plettede med Blod. Der var Skodder for Vinduerne.

Da disse blev lukkede op, fik vi i Nærheden af Kaminen Øie paa en Blodpøl, ogsaa hele Kamingesimsen var blodig.

Her havde aabenbart et Mord fundet Sted, og hvem Andre kunde den Myrdede være end Samson?

Liget var imidlertid ikke til at finde. Tjeneren var forsvunden.

Ovenpaa saae der ogsaa helt forstyrret ud.

Skufferne stod aabne, rundt omkring laa Papirer; flere værdifulde Gjenstande laa paa Gulvet.

Det var heraf ikke vanskeligt at slutte sig til det rette Sammenhæng: Samson var bleven myrdet af sin Tjener, som derpaa havde udplyndret Huset.

Bygningen blev stillet under Politiets Opsigt, og enhver tænkelig Efterforskning af Liget blev gjort, men uden at man naaede noget Resultat.

Det gjaldt dernæst om at opspore den forsvundne Tjener. De Forespørgsler, der blev gjorte i Brighton, førte kun til, at man hverken havde seet Samson eller hans Tjener der.

En udbudt Belønning skaffede snart Kudsken tilveie, der hin Lørdagaften havde kjørt Flygtningen bort med Kufferten.

Han forklarede, at han havde sat Manden af med Kufferten udenfor et Hus i en af de Smaagader, der fra Little Tower Street føre ned imod Themsen.

I dette Hus var der Logis for Matroser, og Alt hvad man fik indhentet her var, at Tjeneren havde leiet sig et Værelse der fra Lørdag til Søndag og næste Morgen havde fjernet sig tillige med sin Bagage.

Det gjaldt nu at skaffe sig Underretning om dette Menneskes tidligere Liv for paa denne Maade at finde en Ledetraad til hans sandsynlige Opholdssted.

Med megen Møie lykkedes det mig at faae oplyst, at han var en Schweizer og, førend han tiltraadte sin sidste Tjeneste, havde levet hos en Mand i Soho Square, der indførte Genferuhre. Man maatte heraf slutte, at han sandsynligvis var undveget til Fastlandet eller i alt Fald vilde forsøge at flygte dertil. Jeg lod derfor Sydøst- og Sydvestbanerne bevogte med største Omhyggelighed.

Dernæst vilde det være af Vigtighed at faae at vide, med hvem han havde søgt Omgang: aabenbart en meget vanskelig Opgave, da man vidste saa lidt om ham.

En Forespørgsel hos hans tidligere Herre bragte mig dog snart paa det rette Spor, skjøndt der ikke hos de Personer, med hvem han var kommen sammen, lod sig skaffe nogen Oplysning om hans Opholdssted. De havde ikke seet Noget til ham efter hin Løverdag, da jeg antog, at Mordet var begaaet.

Af disse Omstændigheder vilde Enhver maaske have været mest tilbøielig til at antage, at han havde forladt Byen, og uden en lille Kjendsgjerning havde jeg vel ogsaa selv næret den samme Tanke.

Han stod nemlig i Forhold til en Kvindeperson, ogsaa fra Schweiz, hvem han tilsyneladende havde i Sinde at ægte.

Forgæves eftersøgte jeg hende.

Jeg kunde ikke lade mig bringe fra den Tanke, at han ikke vilde forlade Landet uden at opsøge sin Elskerinde, og denne Overbevisning sporede mig stadig til at opsøge hendes Opholdssted.

Hvad der ikke lykkedes min Iver og Udholdenhed, skulde hun selv skaffe mig lige i Hænderne.

Onsdagen efter Mordet indfandt en Kvinde sig ved Sølvsmedens Hus og ringede paa Gadedøren.

Heldigvis befandt jeg mig selv i Huset, og da jeg hørte Klokken, var det, lige som Nogen hviskede mig i Øret:

— Nu opfyldes dit inderligste Ønske!

Jeg aabnede Døren. Den unge Pige betragtede mig med den største Overraskelse.

Hun havde aabenbart ventet en hel Anden.

— Jeg ønskede gjerne at tale med Herr Gervais, stammede hun.

— Vil De ikke træde indenfor? spurgte jeg.

Hun tøvede.

— Er han ikke hjemme? spurgte hun endelig.

— Ikke i Øieblikket, svarede jeg. Men træd kun indenfor; han maa snart komme tilbage.

— Naar han ikke er her, vil jeg hellere komme igjen en anden Gang, sagde hun og fjernede sig ilsomt.

Jeg paalagde en af mine Medhjælpere at følge efter hende og se, hvor hun boede.

Gaaende ud fra den Antagelse, at Samson var bleven myrdet, blev der udbudt en høi Belønning for Morderens Paagribelse.

Saasnart jeg derfor havde erfaret, hvor den unge Pige boede, greb jeg den første Leilighed til at aflægge hende et Besøg.

Hun var i Besiddelse af megen naturlig Snuhed og opførte sig med stor Tilbageholdenhed. Paa alle mine Spørgsmaal svarede hun kun:

— Jeg kan ingen Oplysning give om ham, De spørger om.

Imedens jeg underholdt mig med hende paa denne tvungne Maade, saae jeg mig omhyggelig om i Stuen og bemærkede derved en besynderlig Blanding af Fattigdom og Rigdom. Det egentlige Indbo var af den allernyeste Beskaffenhed, men dog blandet med Sager af paafaldende Skjønhed og af betydeligt Værd.

En hemmelig Stemme tilhviskede mig, at disse sidste Gjenstande maatte være Bytte fra Samsons Hus.

Aviserne havde bragt de udførligste Beretninger om Mordet; men hverken den unge Pige eller jeg lod falde den mindste Hentydning dertil. Jeg indskrænkede mig til den Bemærkning, at man ikke havde seet Noget til Gervais siden den sidste Lørdag, hvorpaa hun svarede, at hun heller ikke havde seet eller hørt fra ham i en hel Uge.

Jeg befandt mig endnu i Værelset hos hende, da et Postbud traadte ind og bragte hende et Brev. Med tilsyneladende Ligegyldighed betragtede hun Adressen, men røbede derimod ingen Lyst til at aabne det.

(Sluttes.)

I Kamp med Kvælerslangen.

De tropiske Egne ere saavel i den gamle Verden som i Amerika rigelig forsynede med giftige Slanger, der gjøre et ikke ringe Indgreb i Glæden over Livet og den yppige Natur. Overalt lure disse Skabninger paa deres Bytte, overalt true de med Død og Fordærvelse; selv ikke inde i Husene er man sikker for dem, og det kjækkeste Mod maa vige lige overfor deres Angreb.

Imidlertid findes der ogsaa en Slange, der manglende Gift derimod bliver næsten fuldt saa farlig ved sin Størrelse og Styrke; det er Kvælerslangen eller Boa constrictor, som den kaldes med et lærdere Navn.

Tilnavnet Boa, der staaer i Forbindelse med den latinske Benævnelse paa Oxen, har den allerede faaet hos den romerske Forfatter Plinius, rimeligvis fra den Jagttagelse, at den ofte listede sig ind imellem Kvæghjordene og kvalte Køerne. Derved forklares ogsaa Forbindelsen med det andet Navn Constrictor, der lige frem betyder Kvæleren.

Der forekommer saa vel i Indien som i Afrika og Sydamerika Arter af den; den er den længste af alle Slanger, idet den maaler fra 30—50 Fod, ja den skal endogsaa kunne blive over 60 Fod. Tillige er den den eneste af alle Slanger, der har Spor til Lemmer, idet den lige foran Halen har to udviklede Kløer.

Vel mangler den Gifttænder, men har i Stedet flere Rækker spidse, tilbage bøiede Gribetænder, der tjene til at holde Byttet fast, hvilket den sluger helt efter først blot at have knust alle Benene og overgydt det med et klæbrigt Spyt, der tjener til at fremskynde Fordøielsen. Dette bliver først forklarligt, naar man husker paa Slangernes betydelige Udvidelsesevne og deres Skelets fuldstændige Mangel paa Brystben og hele Skulderpartiet.

Kvælerslangens Hovedfarve er gulgraa, men dens Ham skinner meget broget dels ved det Baand af mørkebrun Farve, der gaaer langs ned ad dens Ryg, og de mørkere Pletter, der pryde dens Sider.

Naar den lurer paa Bytte, pleier den at slynge sin muskuløse Snohale om en Træstamme i Nærheden af en Græsgang eller et Sted, hvor Dyrene søge hen for at drikke. Den lader Kroppen hænge frit ned som en Gren, og saa snart det intet anende Offer nærmer sig, kaster den Kroppen frem og slynger

sig om Dyret og trækker det ind imod Træstammen, idet den nu strammer Legemet i tættere og tættere Slyngninger om Træet og Byttet, indtil enhver Knokkel i dette er knust. Først da giver det sig til langsomt at nedsluge sit Offer.

I Regelen holder det sig til Hunde, Geder og Dyr af mindre Størrelse; men selv Hjorte og større Dyr ere vel neppe sikkrede imod deres Angreb, og man har endog Exempler paa, at de have givet sig i Lag med Mennesker, saaledes som det fremgaaer af vort Billede, hvortil vi her skulle føie den troværdige Meddelelse om Begivenheden.

En indisk Kaptain havde sendt en Baad med tre Mand ned ad Ganges for ved en Sidearm at samle nogle Frugter, som dyrkedes der paa Egnen. Ankomne til Bestemmelsesstedet, lagde de Baaden ind ved Kysten, og de to forlod den, medens den tredie Matros blev tilbage.

Overvældet af Varmen krøb den hinduiske Sømand hen i Bagstavnen af Baaden og sov snart ind.

Imidlertid dukkede en umaadelig Boa frem af Junglen og krøb ud i Baaden, hvor den allerede havde snoet sig i en dødbringende Løkke omkring den Sovende, da dennes Kammerater kom til. Medens den ene bearbeidede Uhyrets Hoved med en Aare, greb den anden en Øxe, og det lykkedes ham da ogsaa at skille Halen fra Kroppen og saaledes lamme dens Kraft.

Nu fik de lettelig Slangen dræbt; den maalte 62 Fod.

Endnu skulle vi omtale den Overtro, der er gængse i Brasilien, at den, der er bidt af en Boa, ikke har nødig at frygte for andre Slangers Gifttænder.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

— Men hvem skal da arrestere ham? spurgte Papa Riedel. Det vilde dog være mig ubehageligt nok, om vi skulde blive saadan indviklede i den Historie, at vi kom til at møde for Edsvorneretten og maatte vidne imod en tidligere Ven af vort Hus. Skulde det virkelig ske, saa blive vi ikke længer her, men flytte strax tilbage til vor „Vilja“ igjen.

— Det vilde være mig meget, meget kjært! udbrød Eugenie.

— Aa, fordi Herr Edvard vender tilbage?

Den smukke unge Pige sænkede rødmende sine Øine; hun blev imidlertid befriet for Svaret, da Tjenestepigen i det samme traadte ind og meldte, at der var en fremmed Herre, som vilde tale med Herr Riedel.

Hun sagde det i en saa ringeagtende Tone, at Riedel saae sig tilskyndet til at spørge, om den Fremmede havde gjort et daarligt Indtryk paa hende.

— Det er den samme Herre, der allerede en Gang tidligere har været paa Landstedet, svarede Line; jeg antager ham for en fin Tigger.

— Nu veed jeg, hvem det er, sagde Riedel leende. Det maa være Træhandler Hagen; lad ham kun komme indenfor, hans Besøg er mig en behagelig Overraskelse.

— Er det den samme Herr Hagen, som Elsfriede omtaler i sine Breve? spurgte Eugenie ivrig.

— Ja vel, mit Barn, en fortjenstfuld Politiembedsmand!

I samme Øieblik traadte Hagen ind. Riedel gik ham hurtig imøde og rakte ham Haanden.

— Skal man virkelig se Dem igjen? yttrede han. De har jo løst Deres Opgave glimrende. Havde De ikke paataget Dem den Sag, vilde i Sandhed Ingen endnu den Dag idag have troet, at Heſs havde kunnet udøve alle de Indbrud.

Embedsmandens Blik hvilede med et spørgende Udtryk paa den unge Dame.

— Jeg har vel den Ære at se Frøken Riedel for mig, en Veninde af Frøken Stendal? sagde han med et svagt Buk.

— Min Datter, ja! svarede Riedel utaalmodig. Begge de unge Damer have gaaet Dem i Næringen. Jeg er lige i dette Øieblik blevet indviet i Ting, som jeg neppe kan tro paa . . .

— Jeg er Damerne meget taknemlig, afbrød Hagen ham, idet han tog Plads i den tilbudte Stol. Deres Anstrængelser have lettet mig Løsningen af min Opgave. Jeg skal senere komme tilbage til denne Sag. Heſs er død igaar Aftes; han staaer nu for en høiere Dommer.

— Var Saaret saa farligt? spurgte Riedel overrasket.

— Frøken Stendal skrev mig til, at Kuglen kun havde saaret Armen, tilføiede Eugenie.

— Ja vel, men det lader til, at hans Kone har behandlet Saaret urigtig; muligvis er der ogsaa stødt andre Omstændigheder til. Kort sagt, der er gaaet Koldbrand i det, og det Hele er gaaet saa hurtig, at han ikke engang kunde frelses ved en Amputation.

— Men har han tilstaaet? spurgte Riedel.

— Ja, men det var først kort før sin Død, at han lod sig bevæge dertil.

— Har han ogsaa bekjendt Mordet? spurgte Eugenie.

— Ja. Han skød hele Skylden paa sin Kone. Hun skal have formaaet ham til at stjæle ved stadig at hentyde til deres trykkende Forhold og usikkre Fremtid. Hun har selv foregaaet ham med et godt Exempel; stedse udkastet Planerne og jævnet Veien for ham. Indbruddet hos Guldsmeden skal have været hendes Værk; det var den første Forbrydelse, hvori Heiß tog Del, og det nette Par troede allerede, at Sagen vilde løbe ganske glat af, da Skovrider Brinkmann erklærede Politibetjenten, at han kjendte Tyvene; et Tilfælde havde forraadt ham det hin Nat. Skovrideren burde jo have anmeldt Sagen; men han vilde selv drage Nytte deraf. Han nærede et glødende Had til General Stendal; det var hans Hensigt at forbittre denne Livet saaledes, at han solgte Klemenshvile og forlod Byen for stedse. Heiß skulde nu hjælpe ham med at udføre denne Hensigt, men han stillede Opfordringer til ham, som Heiß ikke kunde opfylde. Det førte til Rivninger og Trusler; i sin Angst vidste Heiß intet andet Raad end at lure Skovrideren op og skyde ham. Derefter slæbte han Liget ned i Rhinen og udbredte selv senere Rygtet om, at Generalen havde begaaet Mordet. Denne Begivenhed havde imidlertid skræmmet det nette Ægtepar saaledes, at de ikke vovede at sælge Tyvekosterne fra Indbruddet hos Guldsmeden; desuden havde de endnu adskilligt gjemt i deres Leilighed, som ikke gjerne maatte blive fundet ved en Husundersøgelse, og de besluttede derfor at opsøge et Sted, hvor det alt kunde skjules til en bedre Tid. Saaledes kom de da paa den Tanke at indrette Gjemmestedet i Kulkjælderen; om Natten udførte de begge det møisommelige Arbeide, og med Rette turde de antage, at dette Skjul ikke saa snart lod sig opdage. Heiß slog sig til Drik; forskjellige Vanskeligheder taarnede sig op over ham, og han følte, at Grunden blev usikker under ham; med Bekymring saae Ægteparret Fremtiden imøde. Da var det atter hans Kone, der vilde sikkre dem Fremtiden ad Forbrydelsens Vei, og Manden gav efter. Saaledes have de begge i Forening udført Indbruddene, og havde de ikke gjort dette sidste Forsøg, vilde de muligvis alligevel have overlistet mig og faaet bragt deres Rov i Sikkerhed.

— Og hvad fører Dem nu hertil? spurgte Eugenie. Har De i Sinde at arrestere Doktor Winter?

— Ja, under alle Omstændigheder, Frøken; men inden jeg gaaer saa vidt, ønskede jeg gjerne at vide, hvad dette Menneske har forbrudt imod sin Ven, den unge Herr Stendal. Af det Brev fra Herr Bach, hvis Indhold er blevet mig meddelt, fremgaaer det, at Herr Stendal ingen Anklage vil reise; men denne vil sikkert komme tilorde, naar de begge mødes. Jeg er nu indviet i Damernes Plan; et saadant Møde skal og maa sandsynligvis finde Sted endnu idag i dette Hus. Lod det sig da ikke indrette saaledes, at jeg ubemærket kunde overvære det?

— Jo, svarede Eugenie hurtig. Vi føre Herrerne ind i Salonen; et lille Sideværelse er kun adskilt fra den ved en Portiere. I dette mindre Værelse ville Frøken Stendal og jeg overvære deres første Møde; De kan da gjøre os Selskab.

— Jeg er Dem meget taknemlig for dette Tilbud, sagde Hagen glad. Generalens Familie kommer i Eftermiddag, Fru Majorinde Bach og Frøken Felsing ere her allerede, og efter hvad jeg før fik at vide i Hotel du Nord, ere begge Herrerne indtrufne imorges med Kureertoget.

— Ere de her virkelig allerede? spurgte Eugenie med straalende Øine.

— Fru Majorinden er allerede sammen med sin Søn. Jeg har bedet hende indfinde sig her i Aften med begge Herrerne, og jeg vil nu bede Dem, Herr Riedel, ligeledes indbyde Herr Winter til i Aften; Herr Generalen vil da ogsaa være her med sin Familie.

— Doktoren kommer under alle Omstændigheder, svarede den ældre Herre. Han vil afhente min Datter til Theatret.

— Godt, saa har jeg ikke Andet at gjøre end bede Dem om den strængeste Taushed med Alt, hvad der kunde vække hans Mistanke, yttrede Hagen, idet han reiste sig. Hvor ubehagelig end denne Sag maa være Dem, saa . . .

— Jeg veed, hvad De vil sige, afbrød Riedel ham hurtig. Jeg kjender min Pligt og skal vide at opfylde den.

I det samme hørtes en dyb Basstemme udenfor. Riedel fæstede, øiensynlig opmuntret, sit Blik paa Døren.

— Min egen Jakob! udbrød han stolt. Han vil ogsaa være med, og naar det kniber, kan han tage en god Haand i med!

Politimanden kastede et prøvende Blik paa den indtrædende Student, hvis Kæmpeskikkelse aflokkede ham et beundrende Udraab. Derpaa anbefalede han sig, og hans muntre Miner forraadte, at han var tilfreds med de trufne Forberedelser.

Paa samme Tid gik Bruno Winter, hensunken i dybe Tanker, uden Hvile frem og tilbage i sit Værelse.

Mere og mere paatrængte den Erkjendelse sig ham, at han nu snart maatte gjøre det afgjørende Skridt, og at han ikke længer turde tøve, hvis han

ikke vilde sætte Alt, hvad han hidtil havde vundet, paa Spil.

Eugenies Kulde og Tilbageholdenhed maatte under alle Omstændigheder forurolige ham, uagtet at han besad hendes Forældres fulde Tillid og Samtykke.

Hun vidste, at han beilede til hendes Haand; hun havde selv yttret det Ønske at se ham igjen i Løbet af Vinteren. Hvorfor tilbageviste hun da hans Frieri paa denne frastødende Maade? Han forlangte ikke, at hun skulde komme ham imøde, men han mente dog at kunne vente, hun skulde opmuntre ham; men en saadan Opmuntring kunde han hverken finde i hendes Blik eller i hendes Ord.

Han var bleven staaende ved Vinduet, i Tanker stirrede han ned paa den livlige Færsel paa Gaden.

For hans indre Blik drog hans eget Liv forbi i vexlende Billeder.

Han var en Søn af fattige Forældre; hans Fader, en jævn Haandværker, vilde ligeledes bestemme ham for Haandværket; men Drengen satte sig derimod — hans umættelige Ærgjærrighed stræbte efter noget Høiere, og i sin Moder fandt han en kraftig Støtte, som ogsaa satte igjennem, at han blev sat ind i en Latinskole og blev Student.

Videre naaede han imidlertid ikke; hans Fader døde, og Moderen havde ikke Midler til at lade Sønnen studere videre.

Allerede dengang havde Bruno ingen Venner havt; hans Hovmod og Selvfølelse holdt Alle, der vilde nærme sig til ham, tre Skridt fra Livet.

Naturvidenskaberne drog ham mægtig til sig; han havde paa dette Omraade erhvervet sig rige Kundskaber. Hvad der endnu manglede ham, mente han at kunne indhente ved Privatundervisning.

Imidlertid døde ogsaa hans Moder, og den unge Mand blev nu af Nøden tvungen til at se sig om efter en eller anden Sysselsættelse, der kunde beskytte ham imod at dø af Sult.

Lykken var ham gunstig, som Sekretær traadte han i en Lærds Tjeneste, der just stod i Begreb med at slutte sig til en videnskabelig Expedition til Afrika. Han deltog i denne og nogle andre Reiser og indskibede sig senere paa „Allemannia“ som „Doktor“ Winter for paa egen Haand at forsøge sin Lykke.

Naar han havde paastaaet at være en Ven af Edvard Stendal, saa var det skær Usandhed. Edvard havde rigtignok de første Dage nærmet sig ham, men senere vist ham en kold Høflighed.

I disse første Dage havde Bruno Winter erfaret Alt, hvad han kunde ønske, om Edvards Fortid og Familieforhold, og det var kun nogle uforsigtige Yttringer, der vare undsluppet ham og røbede hans Karakteer, som han kunde takke for, at Edvard, der i Begyndelsen skænkede ham sin Fortrolighed, nu igjen trak sig tilbage fra ham.

Saaledes havde Forholdet imellem dem været alt Andet end behageligt, og da de atter fandt hinanden efter Skibbruddet, havde heller ikke den fælles Ulykke knyttet dem nøiere sammen.

Edvard var saaret og syg af Feber; fik han ikke Hjælp, maatte han dø, og Bruno Winter hjalp ham ikke.

Han manglede Mod til at myrde sin Reisefælle; men han plyndrede ham og lod ham hjælpeløs forsmægte paa den ensomme Kyst.

Hvorledes Edvard Stendal havde frelst Livet, var ham endnu den Dag idag en Gaade, og selv da Kurt Bach paastod det med en saadan Sikkerhed i sit Brev — troede Winter ikke derpaa; det maatte være en Feiltagelse.

Ved den Pengesum han havde frataget sin Reisefælle blev Bruno Winter i Stand til at paaskynde sin Reise igjennem Afrika og senere at optræde som en formuende Herre i Wien. Her lærte han Felsings Familie at kjende, og da hans Kasse frembød en betænkelig Ebbe, besluttede han at bedrage denne Familie for atter at faae den fyldt.

Han var nu engang kommen ind paa Forbryderbanen, og hidindtil havde han vidst at passe det saaledes, at Loven ikke kunde ramme ham; han besluttede sig da til ogsaa fremtidig at spille Æventyrerens Rolle, hvorved han ventede hurtig og sikkert at naae sit Maal.

Saaledes var han naaet til den lille By ved Rhinen og bleven optaget der, aldeles som han havde ventet. Han havde nu Valget imellem Elfriede Stendal og Eugenie Riedel, og da han fik den Overbevisning, at han ikke vilde kunne vinde Elfriedes Haand og Hjerte, forsøgte han sin Lykke hos hendes Veninde, der, som han maatte antage, kom ham i Møde paa Halvveien.

Felsings Ankomst truede med at krydse hans Planer; hin skæbnesvangre Samtale, som han belurede, tvang ham til at foretage et afgjørende Skridt.

Han mindedes nu tydelig det Øieblik, da han i Baaden overfaldt den intet anende, halvt berusede Ven; han hørte hans gjennemtrængende Raab om Hjælp og Bølgernes Pladsken; han saae sig selv springe ud af Baaden og med et Stød af Foden drive den ud paa Strømmen — han saae det Alt i frygtelig Klarhed, og med et Skuldertræk vendte han sig bort fra Vinduet og begyndte igjen sin Vandring frem og tilbage i Stuen.

Intet kunde man bevise imod ham, der var

neppe engang faldet nogen Mistanke paa ham, og selv om Felsings Søster skulde vende tilbage fra England, hvorpaa vilde hun saa støtte en Anklage imod ham?

Men hans Indre var dog alligevel ikke roligt, han vidste, at han aldrig vilde finde Ro, førend der laa en vid Strækning imellem ham og Skuepladsen for hans Forbrydelse. Dertil behøvede han Penge, mange Penge, og dem skulde Riedel give ham; han havde allerede indledet alt det Nødvendige, og nu kunde hans Plan ikke længer slaa feil.

Det var endelig blevet Aften. Bruno Winter forlod Hotellet og begav sig hen til Riedels Hus.

Papa Riedel modtog ham.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Blandt Sørgefølget ved Keiserprindsens Jordefærd i Chislehurst befandt sig en fransk Veteran, General Schramm, der havde været med i Slaget ved Leipzig. Efter hvad der fortælles, fandt Napoleon den Første ham liggende haardt saaret og tilsyneladende døende paa Valpladsen efter Slaget ved Friedland; dengang var Schramm kun Løitnant. Han græd, og Keiseren spurgte ham om Grunden.

— Ak, jeg maa jo dø uden at være bleven Kaptain!

For at forsøde den unge Mands sidste Øieblikke, udnævnte Napoleon ham paa Stedet til Kaptain. Han er nu 95 Aar gammel, saa hans sidste Øieblikke have ikke været af de korteste.

Humor.

— I Anledning af Vidneforhøret, maa jeg bede Dem, Frøken, opgive mig Deres Alder.

— Ni og tyve!

— Fat Mod, Frøken! Her kan De ganske dristig sige hele Sandheden!

Kammerjomfruen til Billetsælgeren: Min naadige Frue ønsker en Parketbillet til Operaen „Josef i Ægypten“; men jeg skulde først spørge, om der blev skudt i dette Stykke?

Logogrif.

4 2 1 10
Jeg findes ved Smør og ved Spegesild.

1 8 7 9 8 7 8 1
Den Vilde saa ofte jeg skaffede Ild.

6 7 3 5 11
Hos mig gik selv Gudernes Fader i Lære.

9 2 1 6 2 11
Et Dronningenavn end i Agt og i Ære.

1 7 3 4 10
Blev Gudernes Sæde, da Alt var forbi.

3 2 11 6 5 4 2 9 10
Det skattes af mange, et sødt Slikkeri.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
Fra Erindringens Væld de saa lokkende rinder;
For vidst Du paa Nørregade dem finder.

69.

Opløsning paa Sammensat Gaade i Nr. 42:

Advokat.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Otto Schmidt, R. Weichmann, Ivar Lykkeridder, Den aarvaagne Nøddeknækker, Tolv taalmodige Toldere, Jørgen Havelse fra Slagelse, Bulle, Sparto, Te=o=te, En gammel Gaadelæser, Søren Sørensens Søn, Molevitten, Tre Bænkebidere fra Langelinie, Ane Galle, En udtraadt Sko og en Transtøvle, Lille Otto, Jonas Immervæk og Fremskridtsmanden med Familie.

☛ Med dette Nr. følger 25de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: **„Forsvunden“.**

Udgivet af Xylograf **V. Bigandt**, redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 45. | 10 Øre. | 2den Aargang.

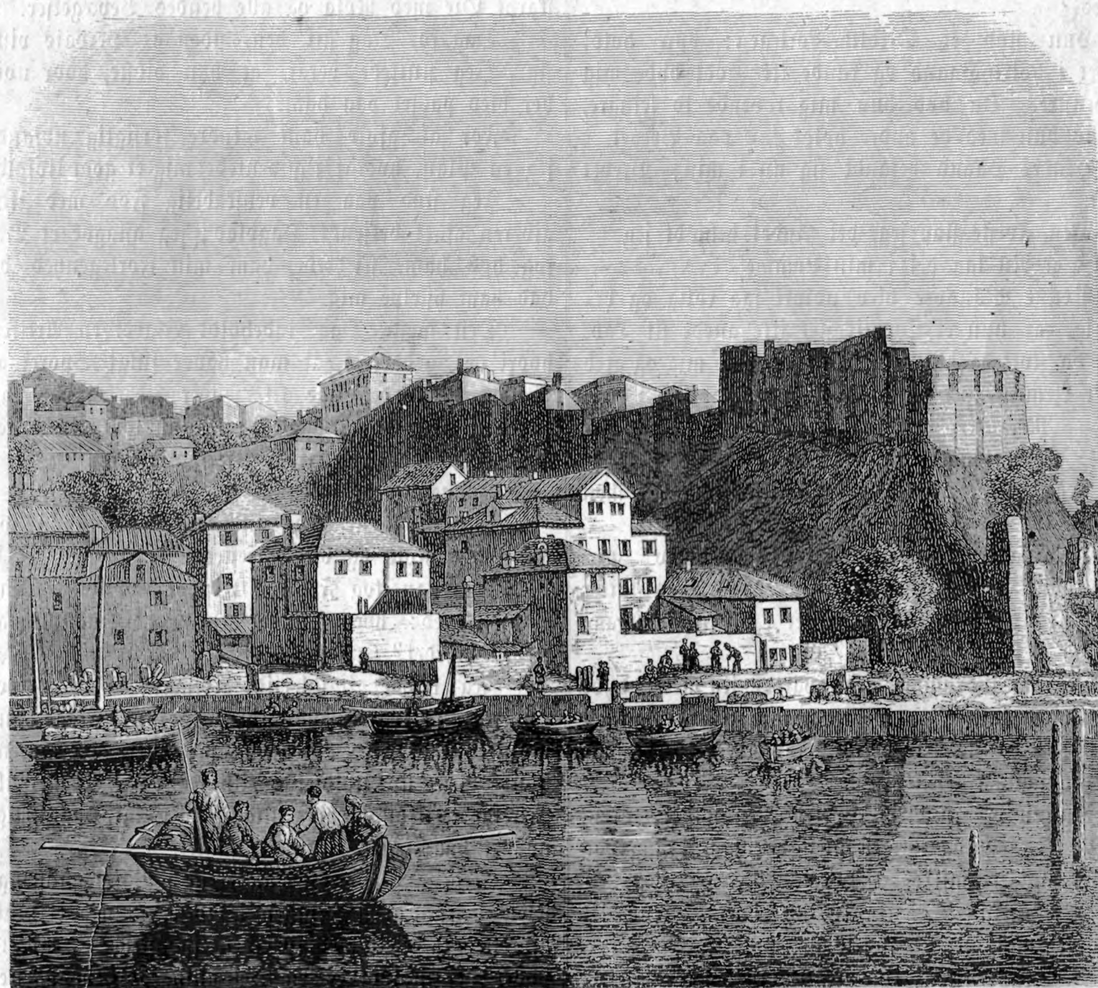

Castel-Nuovo i Dalmatien.

Liget paa Jernbanen.

(Slutning.)

Jeg følte mig inderlig overbevist om, at det var fra Gervais.

Mit Besøg maatte næsten betragtes som resultatløst, og jeg kunde neppe finde noget Paaskud til at forlænge mit Ophold, men alligevel fattede jeg den Beslutning, ikke at vige fra Stedet uden at have tilegnet mig Brevet eller i alt Fald læst det.

Forskjellige Planer krydsede i mit Hoved, men jeg kunde dog ikke tage nogen Beslutning. Da reiste jeg mig for at fjerne mig, hun stod ogsaa op ved den anden Ende af Bordet, idet hun støttede den Haand, hvori hun holdt Brevet, paa Bordpladen.

Jeg nærmede mig hende med et indsmigrende Smil og strakte, idet jeg bød hende Farvel, Haanden frem imod hende, som om jeg vilde trykke hendes.

Hun stod et Øieblik forlegen: hun holdt Brevet i høire Haand og kunde ikke godt byde mig sin venstre. Da bød hun mig tøvende to Fingre, medens hun med de andre holdt fast paa Brevet.

Hendes Haand befandt sig nu i min; Brevet ogsaa.

Den Første slap jeg, det Andet beholdt jeg.

I et Nu laa det i min Lomme.

Denne Manøvre blev udført saa rolig og behændig, at hun et Øieblik slet ikke anede sit Tab. Men da styrtede hun pludselig løs paa mig og greb mig i Armen, idet hun raabte:

— Mit Brev! De har det! Giv mig det tilbage! Jeg forlanger det!

Jeg smilede atter lige saa venlig som før, men svarede Intet.

— Hvad skal dette betyde? vedblev hun. Hvad har De at gjøre med mit Brev? Jeg fatter ikke Deres Opførsel. — Den er i alt Fald upassende.

— Det indrømmer jeg, svarede jeg med et dybt Buk; men dette Brev vedrører mig lige saa meget som Dem, og jeg har derfor en vis Ret til at lære dets Indhold at kjende.

Hun slap min Arm, styrtede hen imod Døren, lukkede den af og stak Nøglen i Lommen; derpaa udbrød hun triumferende:

— Nu kan De ikke komme bort, førend De har givet mig mit Brev tilbage.

— Jeg ønsker ikke at beholde Deres Brev, svarede jeg; men hvis det er fra Gervais, maa jeg læse det eller i alt Fald en Del af det. Sæt Dem rolig ned et Øieblik, og De skal faae Brevet tilbage.

Hun gjorde, som jeg bød.

Jeg tog Brevet frem og aabnede det.

Et eneste Blik var tilstrækkeligt. Det var fra Gervais, der meddelte sin elskede Rosa, hvor han opholdt sig, og udtalte det Haab, snart at se hende og tiltræde Hjemreisen til Schweiz med hende.

— Hvis De nu vil være af den Godhed at aabne Døren og lukke mig ud, skal jeg ikke længer genere Dem.

— De er et af de raaeste Mennesker, jeg nogensinde er truffet paa, og det skulde glæde mig aldrig at se dem igjen.

Hun tørrede sine Øine med Snippen af sit Forklæde.

Jeg spildte ingen Tid, men sendte strax tre af mine Folk til det Sted, Gervais havde opgivet som sin Adresse. Fuglen var imidlertid allerede fløien uden at efterlade sig et eneste Spor.

Der var nu ikke Andet tilbage end at holde skarpt Øie med Rosa og alle hendes Bevægelser.

Dag for Dag gik hen, uden at Gervais viste sig. Jeg sluttede deraf, at han vidste, hvor nøie der blev passet paa ham.

For at gjøre ham mindre forsigtig udfandt jeg en Plan, hvoraf jeg ventede mig et godt Udfald.

Jeg stod paa en venskabelig Fod med Udgiveren af et bekjendt Dagblad; jeg aflagde et Besøg hos ham, skildrede ham min Forlegenhed og bad ham hjælpe mig.

Den næste Dag indeholdt Bladet en Artikel, hvori det meddeltes, at man havde fulgt Sporet af Samsons Morder lige til Dover; derfra var han gaaet til Fastlandet, hvor Politimyndighederne allerede vare opfordrede til at efterspore ham.

Denne List virkede.

Allerede næste Dag indfandt Gervais sig hos sin elskede Rosa og blev arresteret.

Da man tog Fyren i Forhør, opstod en ny Vanskelighed: hvem kunde bevise, at Samson var bleven myrdet?

Jeg havde imidlertid arresteret Gervais for Tyveri i sin Herres Hus; thi ved at undersøge hans Bolig, fandt vi en Kuffert med flere Værdigjenstande, der upaatvivlelig tilhørte hans Principals Varelager, skjøndt det muligvis vilde blive vanskeligt nok at paavise, at det var stjaalet.

Medens Gervais befandt sig i Varetægtsfængselet, læste jeg en Morgen i Aviserne en Bekjendtgjørelse fra Selskabet for den sydøstlige Jernbane, hvori der udlovedes en Belønning for Opdagelsen af den, der under en opdigtet Adresse havde sendt en stor Kiste til Dover. I Kisten havde man fundet det lemlæstede Lig af en Ubekjendt paa omtrent 55 Aar, der efter alle Tegn var myrdet.

Jeg tøvede ikke med at begive mig derhen og gjenkjendte øieblikkelig den ulykkelige Samsons Træk i den Dødes Ansigt.

Der blev nedsat et Ligsyn, og Kjendelsen lød paa Mord.

Beviset imod Gervais hvilede udelukkende paa Indicier; men disse vare saa graverende, at der vanskelig kunde næres nogen Tvivl om Gjerningsmanden.

Man fandt hos ham flere Ting, der beviselig havde tilhørt hans sidste Herre. Droskekudsken gjenkjendte ogsaa i ham den Herre, for hvem han havde kjørt hin Aften, Mordet maatte være begaaet.

Da Edsvorneretten udtalte sit „Skyldig", var der heller ikke en Eneste i Salen, som tvivlede paa det Retfærdige i denne Dom.

Aftenen før sin Henrettelse bekjendte Gervais sin Forbrydelse.

Han angav, at han sent Lørdag Eftermiddag havde fundet sin Herre sovende i sin Lænestol, og da var den Tanke pludselig opstaaet hos ham at myrde ham.

Han gav sig ingen Tid til Overveielse.

Han havde flere Gange næret den Tanke at bestjæle sin Herre og havde ogsaa gjentagne Gange gjort det. Han frygtede da for at blive opdaget, og det havde været den væsentligste Grund, som havde bevæget ham til sin Udaad.

Castel-Nuovo i Dalmatien.

Den første Station, Paketbaaden fra Ragusa til Cattaro anløber, er Castel-Nuovo, hvis skjønne Beliggenhed ved Indløbet til Cattarobugten vi give vore ærede Læsere en Fremstilling af idag.

Bugten har faaet sit Navn af Cattoro, der ligger inderst inde i denne Indskæring fra Adriaterhavet, der mere ligner en Flodmunding end en Havarm. Bølgerne have lige som arbeidet sig ind i de mørke Klipper og snart dannet et rundt Vandbækken, snart en langstrakt Kanal, rundt omgiven af Bjerge.

Ved Indløbet ligger Castel-Nuovo langs Kysten og dristig stigende op til Bjergaasen.

Den var oprindelig et Fort, der i Aaret 1373 blev anlagt af Bosniens Konge Tuartko; det faldt siden i Hænderne paa Genueserne, der udleverede det til Spanierne, som lagde en Garnison deri og opførte et nyt Fort, hvis Navn Spagnuolo endnu existerer.

I Aaret 1539 angreb den tydske Keiser Frederik Barbarossa (Rødskæg) det; han indtog Fortet og lod hele Besætningen springe over Klingen.

1687 blev det beleiret af Venetianerne. Paschaen i Bosnien førte 4000 Mand til Undsætning, men blev slaaet, og fra da af tilhørte Castel-Nuovo Venedig lige til Republikkens Fald.

I 1806 havde Russerne det inde og lukkede Indløbet til Bugten med en Flaade, men afstod det til Frankrig ved Freden i Tilsit. Frankrig eiede det til 1813, da en engelsk Flaade tog det; Englænderne blev det følgende Aar afløste af Østerrigerne, der endelig ved Wienertraktaten 1815 kom i sikker Besiddelse af det.

Byen Castel-Nuovo er den vigtigste By ved Bugten, rigere end selve Distriktets Hovedstad Cattaro og har vel en 10,000 Indbyggere, af hvilke Halvdelen ere Græskkatoliker.

Byen gjør et godt, henrivende Indtryk, liggende ved den smilende Havbugt — Synet minder om en eller anden italiensk Kyststrækning.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Fortsat.)

Det forekom næsten Doktoren, at Modtagelsen ikke var saa venlig og ligefrem; men han fandt strax en Forklaring deraf, da Riedel bemærkede, at Eugenie ikke befandt sig tilstrækkelig vel til at besøge Theatret.

Med disse Ord havde den ældre Herre aabnet Døren til Salonen, og da Bruno Winter nu stod paa Tærskelen, skræmmedes han uvilkaarlig tilbage.

Hans første Blik faldt paa Edvard Stendal, der stod imellem sine Forældre; hans andet paa Majorinde Bach, der sad ved Siden af Husets Frue i Værelsets Baggrund.

Der blev ikke levnet ham Tid til lang Overveielse; Jakob Riedel trak ham næsten voldsomt ind i Stuen og lukkede Døren efter ham.

— Hvad skal dette betyde? spurgte han. Hvorfor har De ikke forberedt mig paa, at jeg skulde møde disse Gjæster her, Herr Riedel?

— Fordi De da neppe havde havt Mod til at betræde dette Værelse, svarede Edvard. Jeg har kun lidt at sige Dem; men hvor faa Ordene end ere, ville de vel foranledige Dem til at søge Dem en anden og fjernere Virkekreds. De har indført Dem selv hos mine Forældre ved det Foregivende, at jeg var død i Deres Arme, og at De havde pleiet mig indtil min Død. Det var en Løgn, min Herre; jeg har aldrig været Deres Ven,

Da jeg laa saaret paa Strandbredden og bad Dem om blot at række mig en lædskende Drik, har De plyndret mig og derpaa forladt mig. Skal jeg gjentage for Dem de Ord, som De tilraabte mig? De troede at turde nære den Overbevisning, at jeg umulig kunde slippe derfra med Livet. De kunde rigtignok heller ikke ane, at de Sorte, som kort efter fandt mig, tænkte menneskeligere; de pleiede mig og frelste mit Liv. Jeg har erfaret, at disse raa Vilde ere bedre Mennesker end De, den civiliserede Europæer. Jeg kunde drage Dem til Ansvar for Domstolene, men jeg giver Afkald derpaa; sørg blot for, at De ikke endnu engang træffes paa min Vei. Idag har Gjensynet med mine dyrebare Forældre stemt mig mild; en anden Gang kunde De træffe mig i en anden Stemning!

Bruno Winter indsaae, at Alt var tabt; men netop det havde vakt hans Trods, han vilde frækt stille sig op imod denne Anklage.

— Naa, hvad siger De til det? spurgte Riedel.

Men inden Bruno Winter kunde give noget Svar, blev Portieren for Sideværelset trukket til Side, og Marie Felsing, hans tidligere Forlovede, stod lige over for ham.

— De giver Afkald paa Forbryderens Afstraffelse, jeg som Politiembedsmand tør det ikke, sagde Hagen, der var traadt ind samtidig med den unge Pige. Jeg beskylder ham for at have bedraget denne unge Dame for hendes Formue og at have dræbt hendes Broder. To overensstemmende Vidner have udtalt, at Werner Felsing ikke var alene i Baaden hin Nat; Doktor Winter ledsagede ham.

— Er jeg da sluppet ind i en Daarekiste? udbrød Winter i ubeskriveligt Raseri. Jeg spørger Dem, hvad skal denne Komedie til?

Hagen traadte rask hen imod ham.

— De er min Fange, sagde han med skarp Betoning. Saafremt De troer at være uskyldig, vil det ligge i Deres egen Interesse at føie Dem rolig i mine Anordninger; jeg maa opfylde min Pligt.

— Blot koldt Vand i Blodet! mumlede Jakob Riedel, der var traadt hen ved Siden af den Anholdte. Det skulde ellers glæde mig at øve mine Muskler paa Dem!

Bruno Winter tilkastede ham et foragteligt Blik. Hans skarpe Øre lod ham fornemme en mistænkelig Lyd udenfor; der kunde ikke længer være Tanke om at flygte.

Hvorhen han saae, mødte han kun Tegn paa Foragt. Generalen og Marie vendte ham Ryggen, da han saae paa dem; Edvard og Kurt førte Frøken Felsing hen til Majorinden, der trykkede den stærkt bevægede Pige i sine Arme — de vare begge overraskede over denne nye, frygtelige Anklage, hvorom de ønskede at faae Oplysning.

— Jeg maa bøie mig for den raa Magt, sagde Bruno Winter; men jeg skal senere vide at fordre alle dem til Regnskab, der have sat denne Komedie i Scene.

Med kjækt løftet Hoved forlod han Stuen, fulgt af Politiembedsmanden.

— Gud være lovet! udbrød den gamle Riedel, idet han trak Veiret dybt. Jeg haaber, at denne „uciselerede" Europæer nu maa blive ciseleret i Tugthuset. Men vi have jo endnu ikke rigtig hilst paa vore Gjæster. Jakob, marscher engang ned i Kjælderen og sørg for et Dusin Flasker. Idag skulle vi Alle være glade!

— Elfriede!

— Kurt!

Generalen, der havde underholdt sig med de ældre Damer, vendte sig om; han saae sin Datter i den statelige unge Mands Arme, og begges lysende Blik lod ham ikke i Tvivl om, at her var ikke Andet at gjøre end tildele dem sin faderlige Velsignelse.

— Død og Pine! sagde han, idet han strøg sit hvide Overskæg. Se der, Melanie, Alt er allerede fix og færdig, og jeg tænkte dog, de først skulde spurgt derom!

Haand i Haand, med et lykkeligt Smil paa Læberne traadte begge hen imod Forældrene, der modtog dem med aabne Arme.

Edvard Stendal var forsvunden bag Portieren. Ingen savnede ham.

Den Jubel, hvormed man hilste det smukke Pars pludselige Forlovelse var endnu ikke forstummet, da Edvard, Arm i Arm med Eugenie, traadte ind i de glade Menneskers Kreds.

— Hvis I ville, at jeg for Fremtiden skal blive hos Eder og opgive mit omflakkende Liv, saa maa I tillade mig at grundlægge mit eget Hjem, sagde han muntert. Eugenie har allerede indvilliget i at ville hjælpe mig dermed.

— Naa, det have vi jo længe vidst, afbrød Generalen ham, og jeg antager ikke Papa Riedel vil have Noget imod vore Familiers Sammensmeltning.

Istedetfor Svar rakte den gamle Riedel sin tilkommende Svigersøn begge Hænder, medens Generalinden trykkede Eugenie til sit Bryst.

Jakob lod til kun at have ventet paa dette Øieblik; thi i det samme traadte han ind med Line, der i hver Haand bar en Isspand fyldt med sølvhovedede Flasker.

Ingen Mislyd formørkede de lykkelige Menneskers Glæde, kun Maries Nærværelse mindede forbigaaende

om Bruno Winter og hans Forbrydelser; men Ingen havde Tid til at ændse disse Minder.

Edvard berettede om sine oplevede Æventyr, og han gjorde dette saa levende og interessant, at alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed fængsledes i høieste Grad.

Først sent om Aftenen skiltes man fra hinanden, og Jakob Riedel beviste for første Gang, at han virkelig kunde være galant, da han paa ingen Maade vilde opgive at ledsage Marie Felsing lige til Hotellet.

Kort før Opbruddet havde den ældre Herr Riedel talt med Majorinden om den unge Pige; han meddelte Majorinden, at han allerede i Løbet af de nærmeste Dage vilde flytte ud til sit Landsted, hvor man da i Forening kunde træffe Aftale om hendes Fremtid.

Den ældre Dame hørte smilende paa ham; han kunde være fuldstændig rolig for Maries Fremtid, mente hun. Hun havde faaet den unge Pige kjær og vilde foreløbig beholde hende hos sig.

(Sluttes.)

Spekulanten.

Humoreske

frit efter

C. Reinhardt.

1ste Kapitel.

Værtshusholder uden Borgerskab.

Henrik Stilk var en komisk, muntert anlagt ung Mand, der allerede havde forsøgt adskillige Leveveie.

Alligevel var han endnu langt fra at blive Millionær; ja, han havde ikke engang opnaaet en Sparekassebog med Anvisninger efter egen eller Andres Ordre.

Saa kom tilmed de daarlige Tider, og han kunde aldrig have været længer fra sit Maal, end da han boede i en meget dyb Kjælder i en af den gamle Byes Sidegader og, som han selv sagde, var nødt til at betragte Verden fra „et nedrigt Frøperspektiv.“

Han var ikke langt fra at faae et Anfald af Melankoli, da han en Morgen, ved at trække den første Støvle paa, foer ud med Foden af den anden Ende, fordi Overlæderet med sin bedste Villie ikke længer kunde holde fast paa Underlæderet.

Stilk gjorde vel de originaleste Forsøg paa at befæste det tidligere inderlige Forhold. Støvlen vilde nu imidlertid en Gang ikke længer, hvorfor dens Eiermand resigneret stoppede sig en Kridtpibe og gav sig til at se ud af Vinduet.

Dette laa imidlertid i en saadan Høide i Forhold til Gaden, at han ikke saae de Forbigaaende længer end til Knæet; meget kjedeligt for Herrernes Vedkommende, dog interessantere for Damernes.

Han sad saaledes den hele Dage og ventede paa, at det skulde blive Aften, eller at faae Øie paa en Forbispadserende, der havde lige saa daarlige Støvler som han selv.

Samtidig vedblev han at ryge og gik fra Tid til anden ud i sit Kjøkken; et høist unyttigt Lokale, der imidlertid ved Hjælp af et Vindue stod i Forbindelse med Naboens Kjøkken. Dette var meget bekvemt, da Naboen holdt Kafé og Ølhal; thi Stilk hentede sig stadig sit Øl igjennem dette Vindue.

Han havde netop læst et Bind af de sidste Reisebeskrivelser, hans Yndlingslæsning, ud og var begyndt paa et nyt Glas Øl. Han udsendte vældige Røgskyer, medens han lod alle de mulige Maader passere Revue for sig, hvorpaa man kunde skaffe sig et Par nye Støvler.

Det Simpleste vilde jo rigtignok være at bestille sig et Par hos en Skomager.

Men der var nu den Hage ved, at de Skomagere, der ikke kjendte ham, syede ham ingen, og de, der kjendte ham — havde endnu større Grund til at lade være.

Pludselig fik han en stor Idee!

Hans Øie var tilfældig faldet paa et Blikskildt, som han for nogen Tid siden havde kjøbt hos en Jernhandler for fem og tyve Øre.

I hvid Grund stod der med røde Bogstaver paa mindre godt Dansk:

„Ølhalle“.

Hans oprindelige Tanke havde egentlig været at benytte det til Præsenterbakke.

Oprigtig talt havde han vel ingen Brug for en Præsenterbakke; men han kjøbte det alligevel for at bestemme Skildtet til en saa forfeilet Brug, idet han saaledes tænkte at hævne sig paa Skæbnen, der jo ikke havde behandlet ham anderledes.

Skildtet bragte ham nu paa den Tanke strax at indrette en Beværtning, idet han gjorde følgende Beregning:

— Min Nabo har tidt nok ikke engang Plads til sine Gjæster, og da han giver mig Øllet for otte Øre, medens han selv tager ti for det, kan jeg jo hente mig det gjennem Kjøkkenvinduet og saaledes tjene 25 Procent paa hver Bajer; for ikke at tale om, at jeg saa ovenikjøbet altid har Selskab!

Henrik Stilk trak da sine Tofler paa, steg op ad Kjældertrappen og hængte sit Skildt op. Derpaa gik han igjen ned, lagde sin Tobak og sine

Kridtpiber i Orden og satte sig hen i en Krog for at vente paa sine Gjæster.

Der gik et Par Timer hen, og Stilk havde taget fat paa en ny Reisebeskrivelse: „Gerstäckers Reise om Jorden". Især fængslede det Kapitel om Sydhavsøerne hans Opmærksomhed, hvor der fortælles om en Matros, der solgte sin gamle, fedtede Hat til en af de Indfødte for en utrolig høi Pris. De øvrige Obeboere blev saa indtagne i denne nye Pynt, at der maatte kunne gjøres glimrende Forretninger derovre med en Ladning gamle Hatte.

Han lo gjentagne Gange for sig selv ved at tænke sig alle disse Otahaitier med høie Skorstensrør.

Da hørte han endelig Trin paa Trappen; der traadte en Mand ned i Kjælderen og raabte:

— En halv Bajer!

Stilk sprang henrykt ud i Kjøkkenet og hentede Øllet ind igjennem Vinduet.

— Forretningen begynder! mumlede han. Saadan halvtredsindstyve Gjæster, og der er tjent en Krone.

Gjæsten havde imidlertid stoppet sig en Pibe. Stilk lagde strax 5 Øre til i Indtægt.

Han havde lige sat Kruset hen og dreiet sig om, da Gjæsten allerede var færdig med Øllet og, idet han traf Veiret, udbrød:

— Ah, det Øl er fortrinligt! Endnu en!

— Strax 9 Øre tjent, tænkte Stilk og gned sig i Hænderne, medens han hentede det andet Glas Øl.

— Hvorfor har Du ikke tidligere fundet paa den Idee, gamle Dreng? vedblev han til sig selv.

Øllet smagte Gjæsten fortræffelig, og Henrik Stilk maatte tredie Gang til Vinduet.

— Men Du gode Gud, Nabo! udbrød Værtshusholderen, De har jo en Tørst, som om De havde spist Salt hele Formiddagen!

— Der er kommet en god Ven ned til mig, svarede den nye Konkurrent, idet han fjernede sig for at betjene sin Gjæst.

— Har De friske Østers? spurgte denne.

— Ja vel, Herre! raabte Stilk glad.

Der maatte jo mindst kunne tjenes en fem og tyve Øre, naar det blev saadan ved.

— Saa giv mig et Dusin! befalede Gjæsten.

Den nye Vært forsvandt i Kjøkkenet og bestilte til sin Naboes Forundring de ønskede Østers.

Denne rystede paa Hovedet over en saadan Ødselhed og den i en betænkelig Grad voxende Regning, men rakte ham dog hele Dusinet enkeltvis ind igjennem Vinduet, da Fadet ikke kunde gaa fyldt ind.

— Giv mig et Glas Portvin til dem, vedblev Gjæsten, og Stilk sprang atter til Vinduet.

— Hvorledes skal det gaa med Betalingen? spurgte Værtshusholderen bekymret.

— Aa, det betaler min Ven Altsammen, naar vi ere færdige, svarede Stilk trøstende.

Skyndsomt bar han derpaa Portvinen ind til Østersspiseren.

Denne fortærede Fladstranderne lige saa rolig, som Kannibalerne paa Otahaiti vilde have sat lige saa mange tørre Jyder tillivs, og hans Vært noterede med sin Blyant paa Omslaget af Reisebeskrivelsen: 3 Bajer og 3 Piber gjør 21 Øre. Østers 25 Øre og Portvin 4 Øre i ren Fortjeneste; det bliver lige en halv Krone.

Han betragtede sin Gjæst som en levende Kapital, og han beregnede allerede, hvor mange Gjæster der endnu manglede i et Par nye Støvler.

— Kan jeg saa faae mig en Toddy, men med dobbelt Væge? spurgte Gjæsten.

— Strax, Herre! svarede Stilk og sprang op igjen.

Han sprang ud i Kjøkkenet, imedens han foresatte sig at tjene 5 Øre paa denne sidste Bestilling.

Gjæsten rykkede imidlertid nærmere til Vinduet for at se op. Han betragtede de forbivandrende Ben og mumlede:

— Hvor kan han dog blive af. Jeg sagde ham dog udtrykkelig, at vi skulde træffes i den nye Beværtning. Nei se! — De skulde virkelig hænge et Billede eller noget lignende op over Vinduet, saa at Damerne blev staaende for at betragte det.

Stilk indsaae strax det Gode i Forslaget og undrede sig kun over, at han ikke selv for længe siden var kommen paa den Tanke.

— Aa, endelig, raabte den Fremmede. Krisjan, Krisjan!

Der var blevet staaende et Par Ben ovenfor Vinduet; det var disse han pludselig raabte op efter.

— Kom blot ned! Vi ere ganske alene og aldeles ugenerte hernede!

— Ikke sandt? vendte han sig spørgende til Stilk.

— Forstaaer sig, forstaaer sig! svarede denne.

— Naa, saa gjør ikke det meget Brøvl, men kom herned, vedblev Gjæsten op igjennem Kjælderhalsen. Jeg siger Dig jo, her er ikke et eneste Menneske hernede uden Værten. Jeg trækker Dig ned ved Benene, hvis Du ikke kommer med det Gode!

Med disse Ord var han allerede avanceret op ad Trappen og syntes at hale Nogen ved Benene, som ikke paa nogen Maade vilde med ned.

— Jeg siger Dig, Du skal herned! Hans Østers ere ganske udmærkede! Naada!

Han steg nu helt op ad Trappen for med Magt at trække den gjenstridige Ben ned.

— Jeg skulde da ikke lade mig nøde saa længe, mumlede Henrik Stilk smilende. Det maa være en naragtig Karl! Hvad, han har ikke faaet ham ned endnu.

Dermed steg han selv op igjennem Kjælderhalsen for at hjælpe sin Gjæst. Hverken denne eller hans undseelige Vært var imidlertid at se, saa at Stilk kom endelig til den sørgelige Erfaring, at han ikke blot var en ny, men ovenikjøbet en nybagt Vært, hvem man havde dreiet en ordentlig Næse.

Han blev staaende som Gjenstand for en forfærdelig Harme paa sin Kjældertrappe og saae op og ned ad Gaden, ikke langt fra beredt til at kaste sig over den første den bedste Forbigaaende.

Det var heller ingen Spøg at blive ført saadan bag Lyset og det lige ved Forretningens Aabning.

Havde han dog blot selv fortæret de Østers! — Men saadan! — Nei, det var til at blive gal over!

At skulle betale Gildet for en aldeles Vildfremmed og saa ikke faae Andet derfor end den gamle Hat, han havde efterladt.

Rigtig! — Den gamle Bør stod jo endnu dernede. Det faldt ham ind, som han steg ned ad Trappen.

Maaske Fyren havde sit Kort deri, tænkte han.

Han greb fat i det ufrivillige Pant og besaae det henne under Vinduet.

Det var en rigtig gammel Botte, som Skæbnens Tilfældigheder allerede havde tilføiet mange Knæk og Skrammer. Hverken i Pullen eller i Foderet var der det ringeste at opdage, skjøndt Stilk endevendte sin Fanges Indvolde paa en rent kannibalsk Maade.

Da han ingen som helst Oplysninger kunde pine ud af den, kastede han den rasende hen imod Væggen, greb den derpaa atter og satte den hen mellem Østersskallerne, idet han forbittret mumlede:

— Saa æd da, hvad din Herre har levnet!

Derpaa kastede han det Hele ind i Krogen under Kjældertrappen.

For at berolige sit stormende Sind, tog han atter fat paa Reisebeskrivelsen; der gik pludselig et stort Lys af dem til otte paa Pundet op for ham.

— Død og Pine! sagde han. Kunde det ikke gaa med denne gamle Skrue lige som det gik ham, der kjøbte en Kat for sin sidste Halvskilling. Jeg seer mig endelig som Bygherre eller Direktør i Byggeselskabet! — Hm, blot jeg var paa Otahaiti med Hatten!

Han skyndte sig hen og rystede Østersskallerne ud af Hatten, satte den paa Bordet og stirrede længe paa den, omtrent som James Watt paa Thepotten, da han opdagede Dampens Drivkraft.

Pludselig blev han skræmmet op af sine Tanker ved Fodtrin paa Trappen. Det var en ny Gjæst, øiensynlig en Sømand, der spurgte efter Østers, da han havde faaet Øie paa Skallerne.

Henrik Stilk var just i sin Indbildning ifærd med at forhandle den gamle, bulede Hat til en Høvding for en Perlesnor af umaadelig Værdi, da den Nyankomne førte ham tilbage til Virkeligheden.

Det faldt ham strax ind, om denne maaske var en Kompagnon til den første Gjæst, som havde i Sinde at fortsætte Forretningen „Det billige Kjøb“; derfor betragtede Stilk ham mistroisk og busede ud med det alt Andet end delikate Spørgsmaal: om han ogsaa havde Penge?

Gjæsten tilkastede ham et vredt Blik og tilraabte ham derpaa:

— For Pokker, Grobian! Hvad kommer det Dem ved?

— Naa, det maa vel komme mig ved, svarede Værten. Her betales før Modtagelsen, ellers faaer man Intet.

— Jeg antager, man skulde hellere have sat Dem ud paa Vidstrup end her ned i denne Ølhal. Giv mig strax en Toddy, og det i en Fart! raabte Gjæsten og slog i Bordet.

Stilk, der allerede i Aanden saae sig i Besiddelse af Otahaitierens Perlesnor, havde slet ikke i Sinde at taale Grovheder; desuden nærede han en berettiget Tvivl om, at Værten vilde give ham flere Varer paa Kredit gjennem hans Trækrude. Han sprang derfor frem af sin Krog, rev Døren op, pegede op efter, og da han, som alle yngre Kjøbenhavnere, havde været Skuespillerdilettant, tilraabte han den Fremmede med gribende Pathos det eneste Ord:

— Herud!

Gjæsten slog imidlertid endnu engang i Bordet, saa at alle Kridtpiberne dandsede Tyrolerhopsa, og svor en dyr Ed paa, at hvis den forrykte Vært ikke øieblikkelig skaffede ham nogle bedre Østers, end han selv var, skulde han ordentlig mørbanke ham efter alle Kunstens Regler!

Mørbanke Henrik Stilk?

Det var nu lettere sagt end gjort, og Virkningen af denne Trusel blev kun, at Reisebeskrivelsen fløi i Hovedet paa Gjæsten, hvad denne, i Mangel af bedre Kasteskyts, besvarede med de sex Kridtpiber.

— Herud! brølte Stilk endnu en Gang.

Da Gjæsten ikke var tilsinds at følge denne venlige Opfordring, sprang den improviserede Vært løs paa ham med et Sæt som en Tiger paa sit Bytte, og der begyndte nu et vældigt Slagsmaal paa Bunden af Kjælderen, under hvilket Vært og Gjæst i den hjertelige Omfavnelse huggede og puffede hinanden omkring, saa at hele Kjælderen blev vendt paa Hovedet.

Tilsidst maatte de to gjæve Kæmper dog slippe hinanden for at puste ud.

Stilk opdagede i det samme den første Gjæsts Efterladenskab midt paa Gulvet, hvor den iforveien allerede medtagne Hat under Kampens Hede var bleven traadt aldeles flad.

— Gud ske Lov, at det ikke var en Kat! udbrød Stilk. Havde den været traadt ihjel, dræbte jeg Dem tilvisse.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

I Nærheden af Taffelbjerget i Kaplandet hænge Skyerne undertiden meget lavt, uden at der falder en eneste Draabe Regn, hvis man af Frygt for det mulige Regnveir derimod gaaer ind under et Træ, befinder man sig øieblikkelig midt i en voldsom Byge, medens Alt udenom er fuldstændig tørt. Forklaringen ligger deri, at Skyerne eller Taagen er varmere end Bladene, hvorfor de fortættes, saa snart de naa Løvet.

Humor.

Efter en lang Tørke kom der endelig en gjennemblødende Regn.

— Nu, sagde En, vil Alt komme frem af Jorden!

— Gud bevares! indvendte en Anden. Jeg har tre Koner i Jorden!

Distraktion. Fru B. møder en Dame af sit Bekjendtskab klædt i dyb Sorg; der opstaaer følgende Samtale:

— De har vel mistet En af Deres Familie?

— Ak ja, min Dyrebare, jeg har mistet min Mand!

— Herregud, hvilken Sorg! Og De havde ikke flere end den samme?

Gaade.

Jeg svømmer og færdes høit oppe i Nord,
Er forlæns og baglæns det selv samme Ord;
Jeg har ingen Mast, er af Træ neppe bygt,
Men fører som Skib dog den Øvede trygt.

Regneopgave.

Tre reisende Haandværkssvende kom en Høstaften trætte og medtagne til en Kro. De bestilte Kartofler til Aften. Medens disse blev kogte, lagde de Hovedet paa Bordet og faldt i Søvn. Da Pigen bragte Kartoflerne, vaagnede den ene og spiste sin Trediedel uden at vække de Andre og sov derpaa atter ind. Lidt efter vaagnede den anden, og da han troede, at han var den første, spiste han en Trediedel af Resten og sov ind. Endelig vaagnede den tredie; ham gik det som de andre, han spiste kun Trediedelen af Kartoflerne og sov ind. Nu vaagnede den første igjen, og da han saae Kartoflerne staa der endnu, kaldte han paa de andre. Nu opklaredes Sammenhængen, og for at nu alle Kartoflerne kunde blive delt lige, fik den Ene ingen af de 24 tiloversblevne Kartofler, den Anden fik tre Ottendedele, og den Tredie tog Resten.

Hvor mange Kartofler var der blevet kogt?

Opløsning paa Karade i Nr. 43:

Aarhus.

Rigtig opløst af: Atlas, E. G. Skov, Den unge Sprællemand, Posekigeren i Aasted, Kommersraaden paa Kvisten, Fem flotte Ungersvende, Skjøn Jomfrues Tilbeder, Mikkel Stage, Bjørne- og Skabsfabrikanten ved Lammeskælleden, Lygtetænderen paa Kristianshavn, Karaden og Kammeraden, De hvide Parykker, Visti Vasti, To bortfløine Skorstensfeiere, Mortensgaasen, Søren Sørensens Søn og Tommeline.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard og Rimsmeden i Murergade.

Brevverling.

W. og O. Borregaard: Skulle begge blive benyttede ved Leilighed. Intet Svar er undertiden ogsaa et Svar.

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 46. 10 Øre. 2den Aargang.

Upsala Slot.

Spekulanten.

(Fortsat.)

Derpaa rettede Stilk med det ømmeste Omhu den gamle Bør tilbage i sine tidligere Folder og strøg de modstridende Haar saa vidt muligt tilbage med sit Frakkeærme.

Gjæsten betragtede ham med uskrømtet Forundring og brød derpaa ud i en ustandselig Latter.

— Hvis De ikke er forstyrret i den øverste Etage, sagde han, saa er De den snurrigste Vært, jeg endnu i mine Dage har seet. Betjener De alle Deres Gjæster saa forekommende?

Henrik Stilk var egentlig en godmodig Fyr, og det gjorde ham derfor ondt, at han havde været saa grov imod sin nye Gjæst.

Han svarede derfor:

— Det har sine gode Grunde, min kjære Mand. De er først min anden Gjæst. Numer Et drak tre Glas Øl, et Glas Portvin og en Toddy; desuden fortærede han et helt Dusin Østers og sneg sig derefter bort uden at betale. Denne gamle Bøtte er hele det Pant, han har ladet mig beholde, og saa skylder jeg min Nabo for hele Opdækningen. Jeg kan derfor ikke med min bedste Villie opvarte med det Ringeste uden den Koldskaal paa bare Næver, som De nylig har smagt. Skulde De ønske en Omgang endnu deraf, saa behøver De blot at sige til!

— Tak, skal De have! Har De ellers ikke Andet at opvarte med? sagde Gjæsten og lo, som skulde han sprække derved.

— Nei, desværre, sagde Stilk nedslaaet. Selv Piberne ere nu gaaede i Fløiten.

Derpaa fortalte han trohjertet sin Gjæst, hvorledes det var gaaet til, at han var bleven Vartshusholder, og hvor rentabel hans nye Forretning havde været, medens Taarerne trillede ned ad Kinderne paa hans Tilhører af lutter Fornøielse.

— De er dog den vidunderligste Vært, jeg endnu har seet, og jeg har været et ganske godt Stykke omkring Jorden, da jeg er Søkaptain, sagde Gjæsten.

— De er Kaptain? udbrød Stilk i den yderste Spænding. De har da maaske fornylig været paa Otahaiti, saa De kunde sige mig, om man endnu kan gjøre Forretninger der med Hatte?

— Jeg var der forrige Aar, svarede Kaptainen; men jeg kan ikke give Dem nogen Oplysning derom. En af mine tidligere Kammerater har dog gjort sin Lykke derovre med en Hat og lever nu her af sine Penge. Ham kan man træffe hver Aften i Schweiz ude paa Vesterbro. Da man ikke kan faae Andet end Bankekjød her hos Dem, saa indbyder jeg Dem til at følge derud med mig. De kan jo saa faae Leilighed til at tale om Hatteforretningen med ham. Hvis De iøvrigt har Noget at sende til Otahaiti, saa kan De faae den bedste Leilighed nu, da min Broder om et Par Uger reiser dertil.

— Det gaaer vel neppe, sagde Stilk og rystede paa Hovedet.

— Naa, kom nu blot med, yttrede Kaptainen indtrængende.

Stilk havde først i Sinde at undskylde sig med en paatrængende Forretning; men han opgav strax denne Udflugt og stillede med det mest komiske Ansigt af Verden sine bundløse Støvler paa Bordet.

Kaptainen betragtede ham med et spørgende Blik, saae endnu engang paa Støvlerne, greb sin Hat, idet han rystede paa Hovedet og forsvandt uden at sige et eneste Ord.

Den forladte narrede og gjennempryglede Vartshusholder saae sørgmodig efter ham.

— Ja, ja, sagde han. Vis blot Folk, at Du er en fattig Djævel, saa vende de Dig strax Ryggen. For at jeg imidlertid ikke tilsidst paa Grund af mine som Værtshusholder sammenskrabede Rigdomme skal blive myrdet og plyndret af en eller anden Gavtyv, saa vil jeg i det mindste tage mit Skildt ind og lukke min rentable Forretning.

Med disse Ord steg han op ad Kjældertrappen, tog Skildtet ned og satte det paa sin gamle Plads, idet han tilføiede:

— Det var Begyndelsen og Enden paa Henrik Stilks Ølhal!

2det Kapitel.

Klausens Hattehandel.

Stilk havde atter sat sig tilrette i sin Krog og betragtede drømmende Hatten, der for ham var bleven en sand Aladdinslampe.

Han hørte to Mænd komme ned ad Trappen, hvilket høilig forundrede ham. Da han havde taget Skildtet ned, opsteg den Formodning hos ham, at det maatte være Kreditorer.

Nysgjerrig saae han hen til Døren for at opdage, hvad det kunde være for dristige Folk, der vovede en saa ørkesløs Indtrængen i Jordens Indvolde. Hans Kreditorer havde ellers for længe siden opgivet disse frugtesløse underjordiske Expeditioner.

Til hans store Forundring traadte Kaptainen ned i Stuen fulgt af en Mand med en stor Sæk, som han strax aabnede, hvorved der kom adskillige Par Støvler tilsyne.

— Saa, min Ven! begyndte Kaptainen. Træk

nu blot et Par Støvler paa, at vi kunne faae Gang i det!

Stilk var rørt og bukkede sig ned mere for at skjule sin Rørelse end for at mønstre Støvlerne.

Da han havde fundet et Par, der passede ham, betalte Kaptainen dem, og Stilk trykkede stiltiende hans Haand, hvorpaa de begge begav sig ud ad Vesterbro til.

I Schweiz var der som sædvanlig fuldt med Gjæster, som dels „i Forbigaaende“ og dels som Fortsættelse satte lidt Blus til Lampen. Der var allerede nydt adskillige Bajere og fortærede flere Stykker Smørrebrød og Rundstykker, da Stilk indfandt sig i Kaptainens Selskab.

Man fortæller forresten, at paa Vesterbro ere fra Aftenens Begyndelse til ud paa Natten stadig to Mennesker beskæftigede med at skære Smørrebrød, Steg, Lax, Æg og Ost i Skiver, medens to andre smøre Smør paa og „belægge“ de skaarne Stykker, indtil de ere ved at styrte om af Træthed. Og saa at tænke sig det Bjerg, der vilde opstaa, hvis de stabledes sammen, og den Flod af baiersk Øl, der kunde dannes af alle de Tønder, der anstikkes derude i Løbet af een Aften. Ladegaardsaaen med samt Rosenaaen vilde kun blive en tarvelig Biflod dertil.

Godt er det, at Smørrebrødsbjerget hurtig smelter bort som Sneen paa Magistratens Torv, medens de tørstige Gjæsters Struber opsuge Ølfloden som Boulevardernes Sandørken Sommerregnen.

Her træffe vi op ad en af Salens Træpiller Herr Klausen, nuværende Skibsprovianteringshandler, tidligere Sømand. Han var først ved det andet Glas, da Kaptainen satte sig ned ved Siden af ham med Stilk.

— Goddag, gamle Dreng! begyndte han. Her bringer jeg Dig En, som gjerne vil forhøre sig om Hatteforretningen paa Otahaiti. Du kan vel bedst fortælle ham Noget derom?

— Naa, om jeg kan! svarede Klausen leende. Hvad Hatteforretningen angaaer har jeg vel forstaaet den saa godt som Nogen. Siden De handler med Hatte, saa siig mig, om De nogensinde har solgt saadan en rigtig gammel Høiskrue for 100,000 Kroner?

Stilk lukkede forbauset begge Øinene op, som var de Glassene i en Stereoskopkasse.

— Hundrede Tusind? spurgte han vantro. Det er vel Deres Spøg?

— Jeg siger Dem, at jeg har solgt en gammel Bør, saadan et rigtigt Kakkelovnsrør, for 100,000 Kroner, medens jeg havde kjøbt den nede ved Stranden for 2 Mark. Tre Gange har den været i Vandet; mindst ti Gange har den fulgt mig i Hælene, naar jeg blev smidt ud og gjennembanket, for ikke at tale om, at en Snees Mennesker har brugt den til Gulvmaatte.

— Den maa have været fin i Filten! yttrede Stilk smaaleende, idet han tænkte sig Hatten efter at have gjennemgaaet et saadant Uddannelseskursus.

— Extrafint! Den var snarere skabt til Tobakspung end til Hat!

Klausen satte et bredt Smil op og vedblev:

— Den havde jo allerede faaet en Del Buler, saa den holdt sig ikke længer saa stiv som i sin Ungdom. Jeg havde imidlertid neppe fire Uger iforveien strøget den over med sort Oliemaling, da den omtrent lignede vor gamle Kobberskibskjedel, og jeg gjerne vilde vise mig lidt flot i San Francisco. Tidligere havde jeg altid pudset den med Blanksværte, hvad der ret godt lod sig gjøre, skjøndt der, hvergang det regnede, løb mig en sort Deig ned ad Ansigtet. Forresten havde jeg anbragt en Slags Krinoline af Spanskrør indeni den, som gav den den fornødne Stivelse. Indvendig i Bunden prangede endnu Byens Vaaben med de tre Taarne. — Hvad mere kunde man forlange af en Hat?

— Nei, det er næsten mere end det mest mulige, sagde Henrik Stilk; men jeg gad dog ikke give hundrede Tusind Kroner for den. Kan De ikke sige mig, hvor den Mand boer, som kjøbte den? Maaske han trænger til en ny?

— Ja, det kunde jo nok være, mente Klausen i en alvorlig Tone. Det er nu en Snes Aar siden. Jeg troer neppe han længer kan gaa med den om Søndagen. Jeg skal forresten gjerne give Dem hans Adresse. De kunde jo saa ved Leilighed bringe ham en ny Cylinder. Manden hedder Honugukola og var saadan en Slags Borgermester paa Otahaiti, strax tilvenstre, naar De kommer iland, imellem to smaa Bjerge. De behøver blot at hilse ham fra mig.

Klausen og Kaptainen tog sig en Extralatter i Kompagni.

Stilk betragtede drømmende sit Bajerkrus og spurgte:

— Boer han i Stuen eller paa første Sal?

— Da jeg tog bort boede han paa tredie Sal i et Palmetræ, fordi hans Svoger flere Gange om Natten havde forsøgt paa at stjæle den kostbare Hat fra ham, hvilket var ham saa meget desto ubehageligere, som han ikke eiede andre Klædningsstykker end den. Den slette Svoger havde ikke mindre i Sinde end at lade sig lave en Vest af Pullen og benytte Skyggen til Halsbind.

— Han kjendte naturligvis ikke den sande Værdi, bemærkede Stilk. Men siig mig, hvorledes bar De Dem dog ad med at tage denne Honukukan — eller hvad det var han hed — saadan

ved Næsen, at han gav Dem hundrede Tusind for den gamle Bør?

— Aa hvad, jeg tog ham slet ikke ved Næsen, sagde Klausen leende. Han bød mig strax saa meget, og saa havde jeg da været en topmaalt Nar, om jeg ikke havde slaaet til øieblikkelig. Vi havde nemlig mistet vor Mesanmast og desuden lidt en Del andet djævelsk Havari, saa at vi maatte blive liggende fem Uger ved Otahaiti for at udbedre Skibet. Nu havde Vinden kort iforveien under Rebningen blæst min Straahat Pokker i Vold og tog endda saadant et Tag i mig, da jeg vilde ned ad Vantet, at jeg maatte stride imod med alle Fire; men mit Hovedtøi var gaaet søværts, og jeg maatte være glad ved, at den ikke havde taget mig med paa Slæbetog. Nu havde jeg ikke Andet tilovers end at hente min Høipresser op fra Skibskisten og tage den paa; thi Solen brændte som bare Pokker. Det var nu høist kjedeligt, da jeg havde betænkt at bruge den til Stads, naar jeg kom i Land, og saa blev jeg stadig gjort til Grin for dette Rørs Skyld, saa at jeg flere Gange var ved at kaste Hovedtøiet over Bord.

— Paa Otahaiti, vedblev Klausen, gik jeg en Dag op i Bjergene for at skære mig nogle Pinde, hvoraf jeg vilde lave Fuglebure, da jeg tænkte paa at tage nogle Papegøier med mig fra Afrika paa Tilbageveien og sælge dem i Europa. Der traf jeg en Oboer udenfor sin Hytte; han trakterede mig med nogle Frugter, medens jeg lod ham tage sig en Slurk af min Romflaske. Denne Fyr havde nu ligestrax faaet Kig paa min Hat. Men da jeg tog den af for at tørre Sveden af Panden, og han derved fik Øie paa Vaabnet indeni den og Spanskrørene, spærrede han fuld af Forundring Øinene op som et Par Skibslanterner og opførte en Slags Dands omkring Hatten, imedens han henvendte en Slags Sang eller Tale til den. Han gav mig at forstaa, at han vilde afkjøbe mig Skorstensrøret og hentede i dette Øiemed Alt ud af sit Hus, der ikke var nittet og nagelfast. Det var nu rigtignok ikke meget. Nogle Spyd, Buer og Pile, Kalebasser og Maatter. Jeg havde nu nok Lyst til at overlade ham Skruen for noget af hans Kram; men jeg lod mig ikke mærke dermed og lod, som jeg ikke havde Lyst til Handelen. Da holdt han paany en længere Tale, forsvandt derpaa ind i Hytten og viste sig lidt efter med sin Kone, hvem han nu tilbød mig for Hatten.

— Reis Pokker ivold! raabte jeg til ham. Det var nok en kjøn Handel! Et gammelt Rivejern for en gammel Skrue. Nei, min Dreng!

— Imidlertid, vedblev Skibsproviantøren, havde jeg opdaget, at den kulørte Madame havde et Perlehalsbaand paa; jeg antog, at saadanne Snurrepiberier kunde jeg maaske nok faae solgt, naar jeg kom hjem — jeg forstod mig ellers ikke derpaa. Jeg gjorde derfor Fyren begribelig, at jeg vilde lade ham faae Hatten for Halsbaandet og en Maatte, af hvilken jeg nok kunde lave mig en Straahat. Af lutter Glæde over dette Tilbud gjorde Ømanden nogle rene Gedebukkespring og trak udenvidere Perlerne op over Ørene paa sin Gamle. Derpaa løb han atter ind i Hytten og kom ud med en Slags Græskarflaske, hvori der klapprede Noget; den overrakte han mig meget høitidelig. Jeg overgav ham nu med nogle passende Ceremonier og Fagter Hatten, og Handelen var sluttet. Jeg havde ondt ved at holde mig fra at le høit, da han satte det gamle Rør paa Hovedet og spadserede frem og tilbage foran sin Gamle, der var aldeles fortabt af Beundring. Hatten var altfor stor til ham og vilde være gledet ham ned over Næsen, hvis ikke et Par uhyre Øren havde hindret den deri.

— Jeg havde nu min Spas af at lade, som om jeg fortrød Handelen; men neppe havde den farvede Herre opdaget det, førend han tog Benene paa Nakken og forsvandt med den gamle Skrue i Buskene som for en Mersseilskuling. Jeg vendte tilbage til Fartøiet og gjemte mit Perlehalsbaand og Græskarret, der var fuldt af Perler, i min Kiste, hvorpaa jeg flettede mig hele to elegante Straahatte af Maatten.

— Jeg vidste, som sagt, lige saa lidt som Otahaitieren, hvad Perlerne vare værd, og havde rent glemt dem, da vi paa Hjemreisen løb ind til Hamborg. Her kom en Kræmmer ombord til os for at afkjøbe os Fugle og Konkylier. Jeg solgte ham sex Papegøier, en Del Konkylier og Koraller; derved kom ogsaa Perlehalsbaandet frem. Han foer løs paa det som en Høg og bød mig strax 100 Kroner for det. Det slog mig, og jeg lod, som jeg ikke vilde af med det. Han vilde alligevel ikke slippe det og bød mig tohundrede, femhundrede, ja tusind.

— For Pokker, min Dreng, sagde jeg til ham og smækkede Laaget i paa min Kiste. Byder Du saa meget, saa er det ogsaa langt mere værd.

— Jeg gik altsaa med mit Halsbaand og mit Græskar hen til en Juveleer og viste ham hele Krammet, idet jeg sagde til ham, at han maatte afkjøbe mig det. Hele Butikspersonalet løb sammen og gloede paa Perlerne.

— Der blev da hentet et Par Jøder, og nu blev der en Prøven og Vurderen, som varede henimod en tre Timer. Saa gik de Alle ind i et Kabinet, og endelig kom Juveleren ud og spurgte mig, hvad jeg vilde have for det Hele. Jeg trykkede det ene Øie til og blinkede til ham med det andet, idet jeg sagde:

— Gjør engang et Bud, saa kan vi jo se!

— Juveleren lagde Fingeren paa Næsen og betænkte sig vel godt et halvt Minut, medens han flere Gange betragtede mig, saa sagde han:

— Jeg giver Dig 40,000 preussiske Daler!

— Det er saa godt som 100,000 Kroner, tilføiede Kaptainen forklarende.

(Fortsættes.)

Upsala Slot.

Nord for Stockholm i Landskabet Upland hæver sig op over den omgivende Slette en eneste Bakke, kronet med Upsala Slot, hvoraf vi idag bringe vore ærede Læsere et Billede.

Bag ved Slotsbanken viser sig den stolte Domkirke, der har seet sex Aarhundreder svinde og neppe overgaaes af nogen Kirke i Norden, men det er ogsaa Bygmesteren af Nôtre Dame i Paris, der har lagt den første Plan til den.

Fra Slottet har man en vid Udsigt ud over Gammel Upsala, nu kun en Landsby, og videre ud over Uplands Sletten.

Bygningerne skrive sig fra Gustav Vasas Tid, men der er overgaaet dem en ødelæggende Ildebrand i Aaret 1702. En væsentlig Del af Byggematerialet skal være taget af de Kirker og Klostre, som den reformerende Konge nedlagde, d. v. s. ikke lod Sten paa Sten tilbage af.

Dette Slot har været Skuepladsen for alle de uhyggelige Optrin i Vasaernes Slægt, og her, i en Sal paa Slottet, fandt Dronning Kristines Tronfrasigelse Sted.

Nu boer Landshøvdingen der.

Ved selve Byen, der har omtrent 10,000 Indbyggere, skulle vi ikke dvæle her.

Hvem er Gjerningsmanden?

(Slutning.)

Paafaldende var det, hvor ivrig og alvorlig Jakob fra denne Dag drev sine Studier.

Fra nu af tilbragte han hver Søndag paa sine Forældres Villa, og han sluttede sig nærmere og nærmere til Edvard og Kurt. Havde han end tidligere vundet sig et vist Ry ved sit Letsind og sin flotte Levemaade, saa beviste han nu, at der var en sund Kjærne i ham, og at han ikke alene havde Evner, men ogsaa Villie til at sætte igjennem, hvad han satte sig for.

Kort før den skjønne Maidag, da de tvende lykkelige Brudepar vilde feire deres dobbelte Bryllupsfest, bestod Jakob sin Examen cum laude.

Der var en Jubel uden Lige, da Doktoren i „Pillelogi" drog ind i sine Forældres med Flag og Grønt pyntede Villa. Enhver der paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Familien Riedel, indfandt sig for at vise sin Deltagelse i denne glade Begivenhed.

Gustav Görner var naturligvis den Første, i Hælene paa ham fulgte Barberen Hennemann; selv Færgemand Schorn vilde ikke holde sig tilbage fra at trykke den unge Doktors Haand, da han allerede havde kjendt ham fra Lille.

Papa Riedels Aasyn straalede som Foraarssolen, og han fortalte Enhver, der vilde høre det, at det var den skjønneste Dag, han endnu havde oplevet.

Det sagde han ogsaa til Majorinden, men i det samme Øieblik gled en svag Skygge hen over hans straalende Ansigt; han kom til at huske paa, at den dybt rødmende unge Pige, der stod foran ham ved Sønnens Side, var ganske ubemidlet.

Men derved lod Jakob sig dog ikke afskrække, han var vant at tale til sin Fader som til en Ven.

— Her bringer jeg Dig og min kjære Mama en ny Datter, sagde han spøgende. Modtag hende med Kjærlighed; thi hvad hun har udvirket hos mig, kunne vi alle ikke gjengjælde hende hele vort Liv. At hun i enhver Maade er værdig til at indtræde i vor Familie, det veed I jo; Perler og Diamanter bringer hun ikke med sig, men et Hjerte, der er mig mere værd end alle Verdens Skatte.

Skyggen var allerede forsvundet; uden Toven udbredte Papa Riedel sine Arme.

— Kom til mit Bryst, Marie, sagde han. Kjærligheden til Dig har gjort min Søn, til hvad han er, vær ham nu ogsaa en trofast Livsledsagerinde.

Nogle Dage efter blev Forlovelsen forkyndt Bryllupsgjæsterne under Kanonskud, og da Doktor Jakob Riedel et halvt Aar efter var ansat som Gymnasiumslærer i sin Fødeby, feirede ogsaa dette Par sit Bryllup. Kurt nedsatte sig ogsaa der i Byen som Læge, og Fru Majorinden solgte sit Sted og flyttede til Sønnen.

Paa Klemenshvile var der nu ikke længer saa ensomt som tidligere. Generalen havde kjøbt det store Gods, der laa tæt op til hans Landsted, og Edvard behøvede kun en kort Tid Forvalterens Medhjælp for at sætte sig ind i Landvæsenets Hemmeligheder. Han fandt en Glæde i sin nye Virken

og en uforstyrret Lykke ved sin egen Arne, især da han ved det stadige Samliv med sine Forældre lærte at skatte sin Stedmoders gode Hjerte og ædle Karakteer, som han tidligere i sin drengeagtige Trods havde bedømt saa uretfærdig.

Fra den første solbeskinnede Foraarsdag til hen paa Høsten dvælede der daglig kjære Gjæster paa Klemenshvile, og den gamle General blev selv igjen ung i sine Børns og Børnebørns muntre Kreds.

Den myrdede Skovriders Enke viste sig nu heller ikke oftere foran Villaens Gitter for at give sin Hævnlyst Luft i Forbandelser og Besværgelser. Strax efter Politibetjent Hess' Tilstaaelse havde Generalen foreholdt hende det Taabelige i hendes fixe Idee med drøie Ord og derefter tilbudt hende en lille Aarpenge, som hun efter nogen Vægring da ogsaa modtog.

Trods sine Benægtelser blev Fru Hess dømt til flere Aars Tugthusstraf, og Borgermesteren, der maatte optræde som Vidne i denne Sag, havde modtaget saadanne Irettesættelser af Retspræsidenten, at han ikke havde Andet tilbage end søge sin Afsked med Pension, hvilket ogsaa blev ham bevilliget.

Bruno Winter havde ogsaa frækt trodset enhver Anklage, men Vidneudsagnene overvældede ham dog i den Grad, at han blev fundet skyldig i Mord og Bedrageri og dømt til Døden. Kongen benaadede ham med livsvarig Fængselsstraf; men da Retten indfandt sig i hans Celle for at forkynde ham Benaadningen, fandt de et Lig — Fangen havde hængt sig og saaledes unddraget sig den jordiske Retfærdighed.

Ende.

Juvelerne.

Kriminalhistorie

meddelt af

Karl Kolb.

For nogen Tid siden opvakte et Juveltyveri i Grevinde V.s Bolig stor Opsigt, saa vel paa Grund af de røvede Gjenstandes Værdi som paa Grund af den Dristighed, hvormed Forbrydelsen var bleven udført.

Hendes Naade var om Aftenen kjørt til Theatret og blev ikke ventet tilbage før henimod Midnat. Kammerjomfruen var derfor, saa snart Vognen var kjørt, gaaet ud i et eget Ærinde, medens hun lod en stor Del af sin Frues Juveler ligge fremme paa Toiletbordet.

Da hun kom tilbage henimod Kl. 10½ og vilde gjøre Orden i Paaklædningsværelset, opdagede hun til sin Skræk, at alle Smykkerne tillige med flere andre Værdigjenstande vare forsvundne.

Der blev strax sendt et Bud til Theatret for at underrette Grevinden om, hvad der var hændet, medens et andet ilede til Politistationen for at hente en Betjent.

Valget faldt paa mig, og jeg indtraf omtrent samtidig med Grevinden paa Gjerningsstedet.

Mine første Undersøgelser gjaldt den Maade, hvorpaa Tyveriet var gaaet for sig.

Tyvene vare ikke komne ind ad Indgangen fra Gaden; thi Portieren havde hele Aftenen ikke et Øieblik forladt sin magelige Lænestol i sit Aflukke, og da der nedenunder ikke lod sig se et eneste Spor til noget voldeligt Indbrud, gav jeg mig til at undersøge Etagerne ovenpaa.

Fra Loftet bemærkede jeg strax, at man var kommen ind i Huset fra et Nabotag, der var under Reparation.

Jeg vendte tilbage til det Værelse, hvor Tyveriet havde fundet Sted, anstillede derfra mine Undersøgelser i alle Retninger og betænkte mig ikke længe paa at afgive den Erklæring, at Indbruddet var forøvet af to tidligere bortsendte, nu atter tilbagevendte Forbrydere, hvilke jeg endogsaa angav Navnene paa; thi jeg kjendte ellers ikke en Eneste, hvem jeg kunde tiltro en saadan Gjerning, som fordrede ligesaa megen Dristighed som Behændighed.

Kammerherre M., der havde ledsaget Grevinden hjem fra Theatret, betragtede mig med den høieste Grad af Forbauselse.

— Hvorledes, udbrød han, er det muligt, at De alene af den Maade, hvorpaa Tyveriet er foretaget, kan nævne Tyvene ved Navn? Det vilde i Sandhed være mærkeligt! Hvis De beviser mig, at de af Dem nævnte Fyre virkelig have stjaalet hendes Naades Juveler, saa lover jeg Dem at lægge et godt Ord ind for Dem hos Justitsministeren.

Jeg takkede Kammerherren og forsikkrede ham, at jeg aldeles ikke tvivlede, om at jeg vilde blive i Stand til at vise Rigtigheden af min Paastand, skjøndt det vilde være forbundet med ikke ringe Vanskeligheder.

Efterat Grevinden og Kammerherren havde fjernet sig, tog jeg Kammerjomfruen i Forhør.

Hun lod ikke til at kunne komme til Ende med at græde og vride sine Hænder af Fortvivlelse.

— Stakkels Pige, sagde jeg til hende, det er en slem Historie for Dem. Jeg anseer det for min Pligt at arrestere Dem.

— Ak, for Guds Skyld, gjør det dog ikke. Og hvorfor? De siger jo selv, at De veed, hvem

der har begaaet Tyveriet, og De kan dog vel aldrig tro, at jeg har havt Noget med det at gjøre.

— Jeg veed endnu ikke, hvem der er brudt ind her; det dreier sig foreløbig kun om en Mistanke. Befinder Alt sig endnu i samme Orden, som da De opdagede Tyveriet?

— Ja, Alt.

— De har ikke ryddet Noget afveien, ikke opdaget noget Spor af Tyvene? Er der slet ikke blevet Noget tilbage efter dem? Det træffer sig dog af og til.

— Jeg har fundet dette paa Tæppet; men jeg troer ikke, at det har tilhørt Tyvene.

Med disse Ord rakte hun mig et lille Sølvsignet i Form af en galopperende Hest; det ene Forben var brækket af oppe ved Knæet.

Jeg stak det i min Vestelomme, idet jeg yttrede:

— Det tyder uden Tvivl paa en Tyv i Glacéhandsker; det er rigtignok ikke meget, men maaske det dog kan gjøre sin Gavn. — De har været ude et Par Timer i Aften; tør jeg være saa fri at spørge, hvor De har været henne?

— Jeg har mødt en Bekjendt i Buegangene.

— En Bekjendt! Var det en Dame eller en Herre?

— Hvis De endelig vil vide det, saa var det en Dame.

— Virkelig? Det kan jeg ikke rigtig tro. Tilstaa kun, at det var en Herre.

Kammerjomfruen blev rød, men gav intet Svar.

— Ah, nu forstaaer jeg Dem. Han har bedet Dem om et Stævnemøde. Kom han selv?

— Nei.

— Det kunde jeg tænke. Vil De ikke beskrive mig den Herre?

— Han er høi; saa høi som De. Han har mørk Ansigtsfarve, sort kruset Haar og graa Øine.

— Hans Klædedragt?

— Meget elegant, sort Frakke og sorte Benklæder, lys Vest, et sort Silkeslips med Diamantnaal i; han havde Gulduhr — en hel fin Herre, kan jeg forsikkre Dem.

— De kjender ham formodentlig godt?

— Ikke ret længe.

— Han har spillet Kjæreste med Dem?

Intet Svar.

— De kjender naturligvis hans Navn og Stilling?

— Han sagde, at han var ansat hos Grev Johan R.

— Hvorledes gjorde De hans Bekjendtskab?

— Paa en ret eiendommelig Maade. Jeg gik en Dag igjennem Haven ved F. og satte mig der paa en Bænk for at se paa Svanerne. Da kom han, satte sig ved Siden af mig og indlod sig i Samtale med mig.

— En saa nobelt udseende Herres Opmærksomhed smigrede Dem naturligvis, og De indvilligede i et senere Møde?

— Nei, endnu ikke dengang.

— Men hvorledes gik det da til, at De atter traf sammen med ham?

— Kort efter gik jeg ud en Aften og traf ham da paa Gaden, hvor han ventede paa mig.

— Det anede mig. De sagde hans Navn var F. . . .

— Ratisbon.

— Ratisbon! Det var et høist besynderligt Navn. Har De ingen Anelse om, hvorfor han ikke indfandt sig paa Mødestedet igaar?

— Nei! Har De maaske?

— Ja. Jeg antager, hvis De var bleven hjemme, havde De truffet ham her.

— Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg har aldrig indbudt nogen Herre til at besøge mig i mit naadige Herskabs Hus.

— Nei, naturligvis; men han kunde jo komme uindbuden.

— Aa, jeg forstaaer nu, hvad De hentyder til. De troer Herr Ratisbon har været her og stjaalet Hendes Naades Juveler. Umuligt!

— Jeg har oplevet umuligere Ting end det. Kjender De denne Herr Ratisbons private Adresse?

— Nei.

— Naar venter De atter at se ham?

— Det veed jeg ikke. Han vil sandsynligvis skrive mig til derom.

— Og saa gjør han naturligvis en Undskyldning, fordi han ikke har kunnet komme i Aften. De har ventet hele to Timer paa ham i Buegangene.

— Jeg antager det; derpaa forlod jeg Slottet og ventede paa Pladsen til Kl. 10.

— Har De nu ogsaa fortalt mig Alt, hvad der er Dem bekjendt om dette Tyveri og Herr Ratisbon? Saa meget maa De i alt Fald vide, at De risikerer at miste Deres Plads; ja, maaske endog bliver afskediget strax uden Anbefaling.

— Ja, desværre; men jeg har sagt Dem Alt.

Da det efter denne Samtale var bleven mig klart, at Kammerjomfruen ikke kunde mistænkes for den mindste Delagtighed i Tyveriet, fjernede jeg mig.

De to Personer, jeg havde for Øie som Forbryderne, vare som sagt to tidligere straffede Mennesker, ved Navn Schmidt og Randrup.

Iblandt Opdagelsespolitiet vare de ikke kjendte af Andre end af mig og min høire Haand, Klein.

Desværre kjendte Fyrene, som det gjerne gaaer, ogsaa os.

Det var derfor nødvendigt at opbyde al vor Forsigtighed og Klogskab, naar vi vilde have dem fat og overbevise dem om Røveriet.

Jeg havde ikke Spor af noget Bevis, ja ikke engang noget bestemt Holdepunkt; kun min Mistanke.

For at skaffe mig Vished og tillige holde mit Ord til Kammerherre M. var det nødvendigt at finde en sikkrere Ledetraad.

Det er et bekjendt Ord: Tyve maa man fange med Tyve. Efter denne Grundregel indledede jeg strax mine Operationer.

(Sluttes.)

Snurrepiberier.

Ved et farisk Bad hændtes der en morsom Scene henimod Enden af Sæsonen: Fra et Badekammer, hvor en Dame just tog et Slambad, lød pludselig et hvinende Skrig, og hele Badepersonalet løb ilsomt til, da der blev trukket usædvanlig stærkt i Klokken. To Badepiger trængte modig ind i Badeværelset. Der stod Damen, bedækket med et tykt Lag Dynd, udenfor Bassinet og pegede ned i det, medens hun skreg:

— En Slange, en Slange!

— Det var for meget for Pigernes Mod, de kaldte Bademesteren til; denne stak dristig Armen ned i den tykke, flydende Masse og traf Slangen frem deraf i Form af — en forloren Haarpisk!

Pennyportoens Opfinder Rowland Hill red meget, og denne Øvelse bevarede hans Helbred. Da en Læge engang spurgte ham, hvilken Læge og Apotheker han skyldte sin fortrinlige Sundhed, svarede han:

— Min Læge har altid været en Hest, min Apotheker et Æsel!

Humor.

I en jydsk By var der under et Landmandsmøde Tale om de prisbelønnede Heste. En rig Godseier, der i flere Aar havde opdrættet nogle af de bedste Fedeoxer, sagde til en af Prisdommerne:

— Paa Heste forstaaer jeg mig ikke meget; men naar der er Tale om Oxer, da er jeg den Første!

— Naar Du ikke er artig Karl, saa siger jeg det til alle Folk, der kjende Dig.

— Aah, der er mange flere Folk, der ikke kjende mig!

Spørgsmaal: Hvad vil Du vel gjøre, naar Du falder ned i en Brønd?

Svar: Slaa mig paa Spanden.

Karade.

Hvis mine sidste To kun tvende svage Lyde,
Et lille E behændig havde blot fortrængt,
Da vilde jeg en Tilstand Dig betyde,
Hvori man ret er truet og betrængt.
Nu har mit Første Klang af noget ømt og myndigt,
Dog burde dette E fra før helst være med;
De tvende Sidste snart betyde noget yndigt,
Snart lyde de, naar der er hændet En Fortræd.
Mit Heles Ring engang gav Lykken til sin Finder,
Nu Skuldertræk det kun og haanlig Latter vinder.

Kl. St.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 44:

Gamle Minder.

(Lage—Gnidning—Mimer—Dagmar—Gimle—Marmelade.)

Rigtig opløst af: Ivar Lykkeridder, Tre Bænkebidere fra Langelinie, Taffeluhret ved Rundekirke, Georg Wiinholt, Lille Otto, Leg & Rif, Den aarvaagne Nøddeknækker, Bomuldspeter, Komfaldira, Sparto, Kakkelovnsmanden, Jens Iversen, Fritta, B—b Nr. 9, Semikoline Punktum, Castella L'Ange, Aamanden i Øgade, Lombardine og Venetiane.

☞ Med dette Nr. følger 26de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 47. 10 Øre. 2den Aargang.

Græsk Røver (efter et Fotografi.)

Juvelerne.

(Slutning.)

I et bekjendt Logishus, hvor Politiet i alt Fald veed, at man altid træffer en Del mistænkelige og tidligere straffede Personer, indfandt jeg mig tidlig en Morgen.

Jeg fandt der strax tre Personer, som jeg gjenkjendte fra tidligere Tid. Jeg vinkede ad dem, at de skulde følge mig ind i en tom Stue, og de adlød strax med Angst og Frygt malet i deres Aasyn; de ventede aabenbart at skulle arresteres.

— Det gjælder ikke Eder, sagde jeg til Dem, efter at jeg havde laaset Døren til. Men en Tjeneste er den anden værd. Hvem af Eder kjender Schmidt og Randrup, men især Schmidt?

— Det gjør jeg, Herre!

— Og jeg!

— Jeg ogsaa!

— Godt. Hvor længe er det siden, at I saae ham sidst? spurgte jeg den Første.

— Omtrent et Aar!

— Og I?

— Jeg antager, det maa være en fem, sex Maaneder siden.

— I? spurgte jeg den Tredie.

— Det var forrige Uge. Jeg mødte ham ude paa Broen, hvor han trakterede med et Glas Øl.

— Hvorledes var han klædt?

— Meget fint. Han havde sort Frakke og sorte Klædesbenklæder paa, hvid Vest og sort Silkeslips.

— Havde han ingen Kostbarheder paa sig?

— Jo; en Diamantnaal og et Uhr i en tung Kjæde. Min Kone var med. Jeg husker nu, at hun beundrede et smukt Signet han havde: en galopperende Hest, hvis ene Forben var brækket af. Hun bad ham forære sig det, men det vilde han ikke.

— Hvor opholder Eders Kone sig?

— Paa Tvangshuset. Hun er der sikkert endnu og ganske ædru.

— Jeg har Brug for begge de to Fyre og maa have fat i dem; men jeg vilde gjerne vække saa lidt Opsigt som muligt dermed. Naar I vilde give mig en Haandsrækning, saa kunne I tjene et Par Kroner hver.

— Aa, De veed godt, Herre, at vi gjerne gjøre Alt, hvad der er rigtigt og retfærdigt. Hvem vil ikke gjerne tjene en redelig fortjent Skilling?

— Jeg forlanger ikke Andet af Eder, end at I, saa snart I træffe sammen med ham, yppe Klammeri med ham, saa at Politiet faaer Leilighed til at blande sig deri. I skal ikke blive holdt fast længe, og saa snart I kommer ud, faaer hver af Eder sine fem Kroner.

— Og saa have vi den Spas ovenikjøbet. Der er vel ikke noget Alvorligt fat med ham?

— Jeg veed ikke endnu, hvad jeg vil gjøre ud af det.

Den næste Dag indfandt jeg mig hos den værdige Ægtefælle paa Tvangshuset.

Jeg lod hende kalde ned til mig og begyndte uden Omsvøb:

— Hvorfor er I sat fast?

— For Slagsmaal. Jeg maa vel have været fuld.

— Godt. Naar I vil gjøre, hvad jeg forlanger af Eder, skal jeg sørge for, at I strax kommer ud.

— Saa siig mig da, hvad det er?

— I kjender Schmidt? Hvor længe er det siden, I sidst saae ham?

— Igaar otte Dages ude paa Broen.

— Hvorledes var han klædt? Rigtig pyntet?

— Ja, med Gulduhr og Kjæde. Jeg bad ham forære mig et Signet med en Hest paa, der endda havde brækket den ene Pote; men den tossede Fyr vilde ikke.

— Troer I, at I kan kjende det igjen, naar I seer det?

— Jeg tænker det.

— Saae det saadan ud?

Jeg viste hende det Signet, der var fundet i Grevindens Toiletværelse.

— Naada! Det er jo det samme!

Jeg tilstaaer, at jeg var meget glad ved saa bestemt at kunne føre Signetet tilbage paa Schmidt.

Min Mistanke var nu altsaa fuldt bekræftet.

Nogle Dage efter dette Besøg kom der Angivelse om, at en agtværdig Værtshusholder var bleven bestjaalen af to Mandspersoner, der en Morgen havde bestilt Frokost hos ham.

Medens han vendte sig bort et Dieblik, benyttede Gavtyvene Leiligheden til at tage hans Pengeskuffe ud af Buffetten. Den indeholdt henimod en fem hundrede Kroner.

Jeg lod den Bestjaalne give mig en Beskrivelse af Tyvene og gjenkjendte strax mine to Folk.

Som en Følge af denne nye Forbrydelse opbød jeg Alt for at udfinde Gavtyvenes Tilflugtssted. Da de aldrig lod sig se offentlig, vare de hidtil ikke komne i Kast med de Folk, jeg havde sat ud paa dem.

Hvor Aadslet ligger, samles imidlertid Ravnene.

Schmidt og Randrup holdt Omgang med to Pigeborn, som de udgav for deres Koner.

Den ene blev bemærket af en af mine Folk.

Han fulgte efter hende og saae hende begive sig til et lille Hus i Udkanten af Byen.

Nu traf vi Foranstaltninger til en øieblikkelig Anholdelse.

Ved Midnatstid opstillede jeg fire af mine Medhjælpere, passende fordelte, i Nærheden af Huset, efter først omhyggelig at have undersøgt Terrænet.

Angrebet skulde først ske ved Daggry, da vi nok ønskede at se Tyvene, for at ingen af dem skulde undslippe i Mørket.

Om Morgenen Kl. 2 blev Døren imidlertid forsigtig aabnet; en Kvindeperson saae ud og trak sig atter tilbage. Strax efter viste begge Tyvene sig i Døren; de saae sig om tilhøire og tilvenstre og forsvandt i Mørket, førend mine Folk kunde lægge Haand paa dem.

En af Betjentene, der stod for Enden af Veien, tilraabte dem:

— Holdt!

Gavtyvene trak imidlertid hver en Pistol frem og truede med at skyde. Betjenten, der til alt Held selv var bevæbnet, lod sig dog ikke afskrække og skød paa dem; men det var saa mørkt, at de begge undkom.

Efter at dette Forsøg var slaaet feil, ilede vi tilbage til Huset og kom netop tidsnok til at gribe en anden kvindelig Person, der ligeledes gjorde Forsøg paa at forsvinde.

I en Kurv, som hun bar paa Armen, fandt vi et Knippe paa ikke mindre end fire og tyve falske Nøgler, et Parti File og andre til Indbrud tjenlige Redskaber. Desuden tre, endnu varme Smæltedigeler med halvsmeltet Guld og Rester af Pretiosa; sandsynligvis Levningerne fra Tyveriet hos Grevinde B.

I en hel Maaned havde jeg tabt ethvert Spor af Schmidt, indtil jeg ganske uventet fik at vide, at han boede i en uanseelig Gade bag Slotsholmen.

Jeg beordrede strax tre Mand til at paagribe ham.

Ifølge min Anvisning begav de sig lige til det Loftskammer, hvor Schmidt sov. De bankede paa Døren, men fik intet Svar.

En af dem kiggede igjennem Nøglehullet og saae da Schmidt tage ned i Lommen af en Overfrakke, der hængte paa Væggen.

I samme Dieblik sprængte de Døren og tog Tyven, inden han havde faaet fat i den til Mundingen ladede Pistol, der laa i Overfrakken.

Paa Spørgsmaalet, hvad han havde til Hensigt med dette Vaaben, svarede han: naar han havde faaet Tid dertil, vilde han have skudt den Første, der traadte ind i Kammeret, en Kugle igjennem Hovedet.

Ved at eftersøge Stuen fandtes der en Mængde falske Nøgler, Indbrudsværktøi og en betydelig Sum Penge. Schmidt blev strax bragt i Fængsel.

Jeg meddelte den bestjaalne Værtshusholder, hvad der var skeet og bad ham indfinde sig med sin Opvarter.

De gjenkjendte ikke alene i Schmidt den ene af Tyvene, men erklærede ogsaa den i hans Værge værende Pistol for Værtens.

Med saa slaaende Beviser i Hænde var det ikke vanskeligt at faae ham til at tilstaa, og han blev dømt til en langvarig Tugthusstraf.

Men endnu manglede Randrup.

I en Villa, der beboedes af en Enke, var der blevet begaaet et Indbrud, og ikke alene alt hendes Sølvtøi, men tillige en betydelig Sum Penge var blevet hende frastjaalet. Pengene havde været gjemte i hendes Skrivebord.

Jeg undersøgte omhyggelig Gjerningsstedet.

Ikke det ringeste Spor af Vold.

Tyvene havde aabenbart benyttet sig af falske Nøgler.

I Huset befandt sig to kvindelige Tyender, et Par hæderlige unge Piger, hvem jeg ikke kunde nære nogen Mistanke imod; men da Tyveriet var udført i et ganske særlig beleiligt Dieblik (hun pleiede aldrig ellers at have saa mange rede Penge hos sig), maatte Tyven eller Tyvene være i Forstaaelse med Nogen i Huset.

Under denne Forudsætning tog jeg begge Pigerne i Forhør og spurgte dem, hvilke Personer der havde været i Huset i den sidste Tid.

— Ingen andre end en ældre Kone, der hjalp til her i Huset, lød Svaret.

Jeg lod mig hendes Adresse opgive og gjorde hende et Besøg.

— De har sandsynligvis allerede hørt, at der har fundet et Tyveri Sted hos Fru Martin.

— Ih, Du gode Gud! Er det sandt? Hvad har de da stjaalet?

— Sølvtøi, Penge, en Sycæske og en Del andre Sager.

— Aa, Du Fredsens! Hvem skulde kunne tænke sig det! Saadan en kjær og venlig Frue! Det er meget smukt af Dem at komme og lade mig det vide.

— Jeg antager, De veed mere derom. Jeg er ansat ved Politiet og kommer for at føre Dem i Arrest.

Den Gamle sad og drak The og havde en Mælkekande og en tom Brændevinsflaske staaende ved Siden af sig. Hun foer op fra sit Sæde, styrtede hen imod mig og kastede sig i sin halvdrukne Tilstand ned paa Knæ for mig og bad mig om Tilgivelse.

Hun vilde tilstaa mig Alt.

Værelset var temmelig mørkt, og hun havde hidtil siddet i den mørkeste Krog af det. Da jeg saae hende i Nærheden af Vinduet og bedre belyst, gjenkjendte jeg i hendes Træk en Person, hvem jeg for flere Aar siden havde anholdt som mistænkt for Delagtighed i et Indbrud, der skete et Sted, hvor hun var Kokkepige.

Tyven var dengang Randrup, som blev overbeviist og dømt til tre Aars Cellefængsel, hvorefter han var sendt bort. Kokkepigen var sluppet med en ubetydelig Straf.

— Jeg seer nu, hvorledes det Hele er gaaet til, sagde jeg. De har angivet, hvorledes Indbruddet kunde gaa for sig, og Randrup har udført det.

— Naar De vil lade mig gaa fri, skal De faae Alt at vide.

— Saa tal da!

— Da jeg igaar Aftes vilde gaa hjem ad Alleen efter en haard Arbeidsdag, kom jeg forbi Theatret, just som en betydelig Sværm Mennesker gik ud derfra. Saa skal jeg netop møde min gamle Kjæreste, Randrup, som De kalder ham; det er nu syv Aar siden, jeg har seet ham... De husker nok, Herre, hvorfor vi skiltes dengang. Naa, vi drak en Taar sammen. Han spurgte mig, hvordan det gik, og jeg svarede ham, at jeg gik tilhaande i Huset hos Fru Martin. Han satte sig nu i Hovedet at bestjæle hende.

— Veed Du, hvor man kan finde ham?

— I R...gade Nr. 14.

— Tag Noget paa og følg med.

Jeg sagde hende ikke, at hun skulde sættes fast, da hun ellers vilde have givet mig nok at bestille, men førte hende under det Paaskud, at hun skulde hjælpe mig med at opsøge Tyven, ad Omveie til den nærmeste Station. Saaledes fik jeg hende under Laas og Lukke, inden hun var kommen sig af sin første Overraskelse.

Efter at have faaet en Arrestbefaling i Orden, begav jeg mig til det mig af den Gamle anviste Hus og fandt i det af Tyven beboede Værelse mange Værdisager, Udbyttet af flere grove Indbrud.

Jeg ventede med to Betjente paa hans Tilbagekomst. Dog indfandt han sig først næste Nat, belæsset med nye Tyvekoster.

Han blev stillet for Retten, dømt og denne Gang for Livstid.

Af denne Fortælling maa man drage den Lære, at kvindelige Tjenestefolk i betroede Stillinger handle meget uklogt og farligt ved at knytte hemmelige Kjærlighedsforbindelser med fornemt udseende Fremmede; og dernæst at man saa vidt muligt ikke skal holde Andre end fast Tyende, hvad der forøvrigt desværre begynder at gaa af Brug.

Man seer ogsaa, at ingen nok saa lille Omstændighed jo kan benyttes til at komme paa Spor efter en Forbryder.

Græske Røvere.

Man har tidt nok sagt, at Grækenlands Beboere vare Banditmedhjælpere eller selv Banditer; det er dog den rene Bagvaskelse.

De græske Bønder, med Undtagelse af nogle faa Byer, der ere befolkede med Albanesere, have aldrig understøttet Røverne, men de frygte dem og taale dem af Frygt.

De lægge aldrig Haand paa den Reisende, de beklage ham endog; men de advare ham heller ikke for det Baghold, der maaske er lagt for ham ved Veiens første Omdreining, kun faa Skridt fra deres Landsby.

I lang Tid gjorde Regeringen Intet for at undertrykke Røveruvæsenet, og man maa desuden huske paa det Lys Kampene med Tyrkerne kastede over Klefterne, som deres græske Navn lyder.

Den ægte, gamle Røvertype, som nu er forsvundet, kjendte ingen Høvding, ingen Love; han levede instinktmæssig som en Ulv for at myrde og stjæle; i Virkeligheden mere til Skade end til Gavn for den nationale Sag — men hvem blandt hans Omgivelser saae det?

Naar Bonden vidste, at hans Hustru og Børn vare inden Døre, hans Geder og Æsler i Stalden, satte han sig ikke op imod Banditerne, som vare overalt, hvor man ikke ventede dem, og aldrig, hvor man søgte dem.

Vovede i den Tid en Landsby at sætte sig til Modværge mod Røveruvæsenet, tog disse en frygtelig Hævn. De Skyldige vare vel da ikke Bønderne, men den uvirksomme Regering, og de Partigængere, der brugte Banditerne i politiske Øiemed.

Endelig i 1870 maatte Regeringen for Europas Skyld tage fat og ved Soldaternes Hjælp gjøre en Ende paa Skandalen.

For Øieblikket ere Klefterne forsvundne; men man maa derfor ikke tro, at Elementerne til dem ere opløste i lutter skikkelige Mennesker. De existere endnu i det Skjulte.

Saa snart der udbryder en politisk Krise af Betydning i Athen, naar, som det kan ske den Dag imorgen, Racehadet ved Tyrkiets Grændse fremkalder en Konflikt og gjenopvækker det endnu ikke løste

orientalske Spørgsmaal, vil man atter se Banditerne vise sig, de ville kaste deres Hyrdekofte og hente Bøsserne frem, som hidindtil have ligget skjult i Bjergkrattene, og vore ærede Læsere kunne danne sig en levende Forestilling om disse Folk ved vort Billede, der er taget efter et kun saa Aar gammelt Fotografi, optaget under en fransk Geografs Reise i det moderne Hellas.

Spekulanten.

(Fortsat.)

— Et Øieblik svimlede det for mig, fortsatte Klausen, saa maatte jeg le høit; thi jeg kom til at tænke paa den gamle Hat. Juveleren saae helt forbauset paa mig. Jeg sagde imidlertid ganske rolig:

— De Perler ere meget mere værd!

— Javel ere de mere værd, sagde Juveleren; men naar jeg skal fortjene Noget paa dem, kan jeg ikke give mere.

— Jeg har nu altid havt Talent for Handelen, og jeg saae mig derfor tvivlraadig om; thi jeg tænkte endnu at kunne presse Noget ud af ham. Derved faldt mit Blik paa en Kasse med Uhre og Kjæder.

— Vil De give Enhver ombord i vort Skib saadan et Uhr med Kjæde, saa skal De faae Perlerne for den Pris, skjøndt jeg bærer mig dumt ad, sagde jeg.

— Juveleren vilde nu vel lade, som om han ikke kunde gaa ind derpaa; men da jeg nu greb efter mine Pakkenelliker, saa raabte han:

— Lad gaa, bliv her og bed Deres Kaptain og Styrmand, at de kunne bevidne, at Perlerne ere Deres retmæssige Eiendom, saa skal De faae Deres Penge, og imorgen kan De komme med Mandskabet og søge Uhrene ud.

Kaptainen trak sit Gulduhr frem og viste Stilk det.

— Her kan De se det, jeg udsøgte mig, sagde han. Klausen var en god Kammerat og trakterede os Alle nydelig. Saa snart vi kom til Kjøbenhavn, kjøbte han sig et Hus og begyndte sin nuværende Forretning. Jeg undrer mig kun over, at han ikke blev Hattemager.

— Jeg var vant til altfor gode Priser, indvendte Klausen. Dem faaer ikke engang Bodecker her. Naa, nu farvel, Børn! — Altsaa strax tilvenstre, naar De kommer til Otahaiti, fem Etager op paa et Palmetræ.

Med disse Ord reiste han sig leende og forlod dem.

Stilk saae i dyb Spænding ned i sit Glas og vendte sig derpaa til Kaptainen for at spørge ham, om han ikke havde Lyst til at tage ham med til sin Broder og forestille ham for ham.

— Vi kunne jo invitere os til Aftensmad hos ham, sagde Kaptainen; thi jeg seer nok, at De har Lyst til at seile til Otahaiti med Deres gamle Bør.

— Man kan da altid spørge, hvad det koster, mente Henrik Stilk. Hvem veed, om jeg ikke foretager en Expedition, saa snart jeg kommer til Penge.

— Vil De da ikke først lade Deres Skrue strygе af? spurgte Kaptainen leende. Dog, nu afsted til Havnen.

Begge begav sig nu paa Veien ud til Toldboden; de lod sig færge ud til „Hertha", hvor Kaptainens Broder førte Kommandoen.

Denne forstod strax, at de vilde have noget Aftensmad og pryglede derfor Skibsdrengen godt igjennem, for at Maden skulde blive desto bedre, som han paastod.

— Min Ven Stilk! præsenterede Kaptainen vor Æventyrer for sin Broder.

— Min Broder, Kaptain Groth! henvendte han sig derpaa til Stilk.

Kaptain Groth hentede Cigarer og Portvin, for at Gjæsterne kunde have Noget „at lege med", indtil Bordet var i Stand. Stilk benyttede Leiligheden til at forhøre sig om Passageerprisen til Otahaiti.

Kaptainen talte om 200 Kroner, hvilket aftvang Henrik Stilk et dybt Suk. Imidlertid oplivede han Bordet saaledes ved sin Humor, at Kaptainen erklærede, at han vilde tage ham med for firsindstyve Kroner, hvis han havde Lyst til at gjøre Reisen.

Efter Maaltidet gik de iland, hvor Stilk gjorde saadan „Ballade", at begge Kaptainerne vare ved at le sig fordærvet; men tilsidst havde de stuvet saa meget ombord, at de drev for Takkel og Tov og kun med stor Besvær fandt Stilks Havn d. v. s. hans Kjælderhals, hvor de tog ham paa Slæbetov og bragte ham for Anker, inden de selv gik ombord, hvorhen de ogsaa naaede lykkelig, ledsagede af to kæmpemæssige Skytsengle — Landkrabberne kalde dem Bjørne — ingen af dem faldt i Vandet paa Veien.

Stilk drømte imidlertid om Palmer, der havde gamle Hatte paa, om gamle Skorstensrør besatte med Perler og om Indianere i sorte Kjoler og saa ellers nøgne, medens de løb om og jamrede sig for en Hat, men ingen kunde faae, indtil endelig Stilks

gamle Hat viste sig imellem dem og blev tilbedt som en Afgud, hvem man bragte Offre af stegte Svin og alle Slags gode Drikkevarer, indtil han pludselig maatte opgive sin Plads som Ypperstepræst paa Otahaiti, fordi han var bleven udnævnt til Overpræsident i Kjøbenhavn, hvad en Deputation af de nye tredobbelte Lygter paa Holmensbro og Høibro meddelte ham.

Stilk vaagnede og hørte en voldsom Banken paa Kjælderdøren. Han aabnede og saae et Postbud, der overrakte ham et Brev med sort Lak og derpaa steg op til Jordens Overflade igjen.

— Det er neppe nogen Udnævnelse til Overpræsident, mumlede han, idet han betragtede Seglet.

Han brød det og læste forbauset:

„Vi maa desværre tilstaa Dem, med hemmelig „Glæde, at Deres gamle, arrige Tante i Uttersløv er død uden at gjøre Testamente, og der „derfor som nærmeste Arving tilfalder Dem hele „hendes Efterladenskab: Et Tusind Kroner i rede „Penge og et Hus med Have. Pengene kunne „strax hæves."

— Hurra! Den gamle Tante skal leve! raabte Stilk, skjøndt dette Ønske hverken var fordelagtigt eller muligt.

Derpaa løb han ud i Kokkenet og kaldte igjennem Vinduet paa Naboen, hos hvem han bestilte en Kop Bouillon, idet han rakte ham Brevet.

— Jeg gratulerer! raabte Naboen ind til ham. De har vel allerede høitideligholdt Tantens Gravøl igaar og rent glemt Deres Ven derover, saa at De lukkede hans Hat og Portemonæ inde, medens han hentede Cigarer.

— Hvad behager? udbrød Stilk forfærdet.

— Ja, raabte Værten tilbage. Han har siddet herinde hele to Timer og ventet paa Dem. Imedens har han spist tre Dusin Østers og drukket fire Glas Toddy, som De maa betale af hans Penge, hvis han endnu ikke er kommen tilbage.

— Jeg vil haabe Djævelen har ædt den Slyngel med Hud og Haar, brummede Stilk forbittret, tog imod sit Brev og Bouillonen, idet han lovede Værten siden at komme ind til ham.

Han skyndte sig nu med at klæde sig paa og løb hen til Prokuratoren for at bringe Arven i Orden.

Det forholdt sig ganske rigtig.

Pengene kunde han faae om et Par Dage, men Huset kunde først tages i Besiddelse om nogle Maaneder. Han skrev under og modtog de nødvendige Papirer, hvorpaa han løb ud til Toldboden for at meddele Kaptain Groth, at han reiste med ham; thi nu havde han taget den afgjørende Beslutning at forsyne Otahaitierne med gamle Hatte.

3die Kapitel.

Stilk spekulerer.

At Henrik Stilk gjorde sig nogle glade Dage, vil vel Ingen fortænke ham i, da han havde havt saa megen Modgang.

Først og fremmest havde han med tilbørlig Høitidelighed fulgt sin Tante til Jorden; heri deltog ogsaa de to Kaptainer med deres Skibsbesætninger, hvem Stilk havde lovet „en vaad Begravelse", saa at man skulde tro, at det mindst var en Admiral, der blev jordet.

Stilk selv, der havde Flor helt op over Hatten og sorte Flipper, gik som første Sørgende mellem de to Kaptainer og blev fra Tid til anden saa greben af sin Sorg, at hans Ledsagere maatte understøtte ham, for at han ikke skulde synke i Jorden.

Ved Graven holdt han desuden en Ligtale, hvori han tillagde den Afdøde saadanne Dyder, at Tilhørerne studsede fulde af Forbauselse, og de nærmeste Naboer rystede paa Hovedet. Desuden havde Talen den Virkning, at de Tilstedeværende det ene Øieblik vare rørte til Taarer for derefter i næste Øieblik at have ondt ved at skjule deres Latter.

Efter at denne Del af Høitideligheden var endt, sænkede Stilk sit Sørgeflor med ned i Graven, og Selskabet brød op for at søge et Værtshus, hvor de atter kunde komme sig efter al denne Sorg og Smerte.

Her uddelte Stilk først og fremmest extrafine „Sørgecigarer", som han kaldte dem. Derpaa rev han de sorte Flipper af, hvilke nu viste sig at være af Papir og lavede „Sørgefidibus" deraf, hvorefter han bestilte Sørgepunch og Sørgeboeuf; kort sagt, det var en Sørgefest, hvor det gik saa sørgelig til, at hele Selskabet tilsidst gav sig til at dandse paa Bordene.

Den næste Dag tænkte Stilk imidlertid alvorlig paa at gjøre en eller anden Forretning, hvorved han kunde fordoble sine 1000 Kroner ti Gange. Nu er Kjøbenhavn dog virkelig ogsaa en By, hvor man kan gjøre Forretninger og spekulere med Held; men han kjendte sine Folk for godt og vidste, hvor lidt Omstændighed man gjør af 1000 Kroner.

Nei, saa vilde han heller vende sit Fædreneland Ryggen og for Alvor tage fat paa sin sælsomme og æventyrlige Spekulation, at exportere gamle Hatte til Sydhavsøerne.

Det gjaldt nu om at opdrive saa mange, gamle Hatte som muligt; de havde den store Fordel for nye, at de lod sig kjøbe billigere og lettere nedpakke,

thi hvor der ellers kun var Plads til een ny, kunde ti gamle magelig rummes.

Stilk gik paa Jagt efter gamle Hatte, og han var en saa flittig Gjæst og Kjøber paa Vandkunsten og i Kirkeboderne, at de gamle Børe begyndte at blive sjældne og steg i Pris.

Der var tilsidst ikke den Kjælder i Kjøbenhavn og paa Kristianshavn, som han ikke gjennemstøvede efter gamle Hatte, saa at de der ikke kjendte ham, antog ham for en forrykt Englænder, medens hans Venner, der ikke vidste Noget om hans Spekulation, betragtede ham fulde af Bekymring.

Der var især nogle fjernere Slægtninge, som ganske sikkert havde gjort Regning paa at arve Tanten; disse gjorde sig nu al mulig Umage for at faae Henrik erklæret for gal paa Grund af disse Hatteopkjøb for derigjennem at faae sat ham under Laas og Lukke og selv rive Arven til sig.

Hvem der havde seet Stilk i sin Kjælder, midt imellem Dynger af gamle Hatte fra alle Tidsaldre og af alle mulige Farver, skulde rigtignok have ondt ved Andet end tvivle paa hans Forstand, selv om de havde kjendt hans Hensigter dermed. Det var vel næsten ogsaa lykkedes hans Slægtninge at faae Fingre i ham, hvis ikke „Hertha" allerede faa Dage efter var lagt ud.

Stilk kunde allerede ikke længer røre sig i sin Kjælder for de gamle Hatte, skjøndt han med Fødderne havde faststampet nogle Kister fulde og nedpakket dem, som man stuver Sild. Dette var imidlertid kun ganske simple Hverdagshatte.

Med større Omhyggelighed havde han behandlet nogle Theater- og Militærhatte. Med ganske særlig Omhu havde han bygget om en stor, trekantet Hat, besat med Guldbort og forsynet med en Agraffe og Fjerbusk; ved Hjælp af dette Instrument tænkte Stilk at skulle udrette sande Miraller, for ikke at tale om, at den endog kunde gjøre ham til Konge paa Otahaiti.

Han havde i det Hele taget truffet ret omstændelige Forberedelser.

En Kasse, som han pakkede tilsidst, var fire Alen lang og to Alen i Høide og Brede. I den tænkte han at opslaa sit Kontor og saaledes at spare Husleien.

Paa Bunden af Kassen lagde han en Madrasse og Dækkener; der ovenpaa et Bord med Ben til at skrue af, et Speil, for at Obeboerne kunde se, hvorledes Hattene passede dem, nogle Husholdningssager, en Themaskine, et Par Spegepølser, en Skinke og tolv Flasker Portvin. Derefter stoppede han den fuld med Hatte, saa at han nu havde hele sit af henimod 3000 gamle Hatte bestaaende Varelager sammenpresset i otte Kister. En Fragt, som vel vanskelig saa snart igjen vilde gaa til hine Egne.

Stilk skaffede sine Kister ombord og lod dem bringe ned i Lasten.

Matroserne, som vare komne til at holde af denne snurrige Patron siden Begravelsen, vare umaadelig nysgjerrige efter at faae opsnuset, hvad han vel førte med sig til Otahaiti. Han pegede imidlertid kun meget hemmelighedsfuldt paa sit Hoved uden ellers at yttre Noget, hvorfor de kun blev endnu nysgjerrigere og vare ved at gaa ud af deres gode Skind over Kisterne; thi i det Kapitel ere Søfolkene ligesom store Børn.

Den trekantede Hat havde Stilk beholdt hos sig selv i en stor Æske, og da denne ikke var laaset, blev dens Indhold snart opdaget af Matroserne.

Da de nu spurgte ham, hvad han vilde med den, betroede hau dem som en stor Hemmelighed, at han var bleven udnævnt til Generalfeltmarechal paa Otahaiti, hvad der med Rette vakte stor Forbauselse og Forundring blandt Mandskabet paa „Hertha" og bragte dem paa den Formodning, at Kisterne maatte indeholde Uniformer til den otaheitiske Hær; thi den hele Uniform, de hidtil havde iagttaget paa denne Ø bestod i et Klæde, der var slaaet om Lænderne og hos de Overordnede i et Par Svømmebuxer.

Det var Dagen før „Hertha" skulde lette, og Stilk sov for sidste Gang i sin Kjelder. Kort efter at han var staaet op, indfandt de vidtløftige Slægtninge sig i Selskab med et Par hemmelighedsfuldt udseende Mænd og forespurgte sig usædvanlig høflig om hans Befindende.

De foregav at have hørt, at han skulde være meget farlig syg, hvorfor de ogsaa havde taget et Par Læger med for strax at have Hjælp ved Haanden, hvis der virkelig skulde være nogen Fare forhaanden.

Stilk vidste ganske godt, hvorledes han stod sig med dem, og da han nu havde Alt ombord, og hans øvrige Anliggender vare ordnede med Prokuratoren (ham havde han fortalt, at han havde indkjøbt Hattene til en Papfabrik), og da hans paatænkte Reise var en dyb Hemmelighed, saa besluttede han at drive en ordentlig Generalspøg med sine testamentjagende Slægtninge.

Han nikkede derfor høist venlig til Enhver af dem, saae frygtelig skævt til begge Lægerne, stillede dem derpaa Alle, uden at sige et Ord og med det høitideligste Alvor, op langs Væggene; derefter paabød han Taushed ved at lægge Fingeren paa Munden og tændte et Lys. De Tilstedeværende nærede nu ikke den ringeste Tvivl, om at han var skrupgal, og vare nysgjerrige efter at se, hvad han vel vilde tage sig til.

Stilk trakterede dem først med en Slags Negerdands, hvorunder han passede paa at træde dem

godt paa deres Ligtorne. Derpaa sagde han, at han nu haabede fuldstændig at have overbevist dem om sit Velbefindende, hvilket han udelukkende skyldte det fortrinlige Pulver, han indtog hver Dag.

Dette var imidlertid hverken Kina eller Rhabarber, men simpelt Krudtpulver, hvoraf han nu ogsaa vilde give dem hver en Dosis ind, da han endnu havde firsindstyve Pund tilbage. For at de imidlertid kunde overbevise sig om, at det virkelig var Krudt og ikke Gift, vilde han vise dem en Prøve derpaa.

Med disse Ord tog han Lyset og løftede samtidig Laaget af et tomt Kaviarfad, hvori han havde havt i Sinde at pakke en Del gamle Hatte.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

Et Exempel paa forbausende Hurtighed har Politiet nylig udvist. Det har nemlig grebet en utro Pakhuskarl i en Kornforretning, efter at det var blevet meddelt, at han to Gange om Ugen bagte Brød uden at kjøbe Mel eller Korn. Det er nemlig lykkedes Politiet at gribe ham paa fersk Gjerning, efter stadig at have bevogtet hans Skridt i — sex Aar.

Skilsmissernes Land synes Staten Ohio i de forenede Stater at være. Paa hvert tiende Bryllup falder en Skilsmisseproces, og de fuldbyrdede Skilsmisser staa i et Forhold af 1 til 17. I Aaret 1878 blev der i Staten Ohio indgaaet 25,796 Ægteskaber. I Begyndelsen af Aaret verserede der 1349 Skilsmisseprocesser, medens 2024 nye blev indledede. Antallet af Skilsmisser i Aarets Løb beløb sig til 1432.

Humor.

Læreren: Hvad menes der, naar man siger, at et Skib har passeret Linien?

Eleven: Det vil sige, at det seiler over Ækvator.

Læreren: Kjender Du andre Linier paa Jordkloden end Ækvator?

Eleven: Ja, der er Inman-Linien, Anchor-Linien, Cunard-Linien og en hel Del andre!

— Min Fa'er er saa stor, at han kan se over Havemuren her!

— Det kan min Papa ogsaa — naar han har Hat paa!

Gaade.

Sig dette Drengen maa,
Naar han vil ikke lyde,
Tidt i dets Krog vel staa
Og bittert sligt fortryde;
Men tag et Bogstav fra,
Du bør dem ikke glemme,
Om Du Dig pudser — ja,
Selv for at blive hjemme.
Et Bogstav bort endnu...
Hvordan skal jeg det sige?
Min Mening fatter Du —
Saadan en Barnepige!
Men læs det omvendt, Ven,
Et Pigenavn det nævner.
Naa, Læser, gak nu hen
Og anstræng dine Evner!

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Gaade i Nr. 45:

Kajak.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Otto Schmidt, Jean og Georg, Adirentia, Lygtetænderen paa Kristianshavn, To bortfløine Skorstensfeiere, En Hundredaarig, Den aarvaagne Nøddeknækker, Te-o-te, Tolv taalmodige Toldere, Mortensgaasen, Trit, Bulle og Doris.

Paa Vers af: W. og O. Borregaard.

Logogrif i Nr. 44 endvidere af: Hans Larsen Strandmøllen.

Opløsning paa Regneopgave i Nr. 45:

Der var kogt 81 Kartofler.

Rigtig opløst af: Jean og Georg, Regnegeniet fra Odsherred, August Frantzen, Decimalene og Regine, Otto Schmidt, Regnskærmen paa Kultorvet og Broksbrøken.

☞ Bladets Kontor er i
7. Frederiksborggade 7.
(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 48. 10 Øre. 2den Aargang.

Salomons Kapel ved Hammeren.

Den gamle Spillemand.

Novelle
af
Monika.

Solen laa varm henover de bugnende Sædemarker og trængte gjennem de gamle Elmetræer ned paa Gravene, der blomsterprydede ordnede sig i Rækker om den hvidkalkede Landsbykirke, i hvis smaa firkantede Ruder den flimrede og straalede.

Gjennem Vaabenhusets aabent staaende Døre tonede Psalmesangen ud i den dirrende Middagsluft. Over det spæde Orgelharmoniums Toner og Menighedens ensformige, søvndyssende Sang lød en klar, frisk Kvindestemme.

Idet Psalmen sluttede, slog den endnu i en ren, klokkelignende Tone imod den lave Hvælving og døde hen fulgt af Orgelets snurrende Efterspil. Den gamle Klokke begyndte at røre sig oppe i Taarnet, og lidt efter kom Menigheden ud: først Kvinderne med Psalmebogen indsvøbt i det hvide Tørklæde, derefter Mændene, alle med Hænderne i Lommerne.

De havde allerede blandet sig imellem hverandre og dannet enkelte samtalende Grupper eller vare paa Veien hjemad, da en ung Pige traadte ud af Kirkedøren.

Hvor tarvelig og lidet iøinefaldende end hendes Klædning var, saa adskilte hun sig dog netop derved bestemt fra alle de andre unge Piger, ligesom hendes mørke Haar og brune Øine med en næsten sydlandsk Glands, der imidlertid dæmpedes af de tætte og lange Øienhaar, i Forbindelse med hele hendes Maade at føre sig paa gjorde, at Iagttageren maatte mærke Forskjellen.

Og hun havde en Iagttager.

Hun var ikke den Sidste, der forlod det tarvelige Guds Hus.

Umiddelbart efter hende kom en ung Mand i Ornat ved Siden af Skolelæreren eller Degnen, vel ikke gammel, men dog til Aars.

Hvor opmærksomt end den unge Præst syntes at lytte til Skolelærerens Bemærkninger, medens han standsede for at lukke Vaabenhusets Døre, var hans Blik dog stadig paa Vandring mellem den Talende og den ranke Skikkelse foran dem, der nu stod ventende imellem Gravene, halvt belyst af de gjennem Elmeløvet trængende Solstraaler, et Udtryk for det fulde, friske Livs Seir over Død og Forkrænkelighed.

Den jernbeslaaede Kirkedør faldt i, og Nøglen blev dreiet om. Præsten var stadig to Skridt foran den Gamle, medens de nu nærmede sig den unge Pige.

Hilsende til begge Sider fjernede de sig gjennem en Sidelaage og vandrede sammen henad en Sti, der førte igjennem den mørkegrønne Kløvermark. Præsten søgte aabenbart, hvor smal end Veien var, at holde sig ved Siden af den unge Pige, og da intet andet vilde falde ham ind, begyndte han:

— Der var yndig mange Mennesker i Kirken idag!

— Veiret var ogsaa godt! svarede den unge Pige.

Det var aabenbart ikke det Svar, han havde ventet; det skælmske Udtryk i Pigens Ansigt tydede ogsaa paa, at hun skjulte en egen Mening derunder; hun begyndte jo vel strax at nynne en af Psalmerne fra Gudstjenesten, men Tempoet var lidt hurtigere, og Præstens Blik viste da ogsaa tydelig nok, at han øieblikkelig misbilligede det, inden han havde opfattet, hvad hun nynnede.

— De er i en lykkelig Alder, Frøken Elisabeth, yttrede han. Tilfredsheden lyser ud af hele Deres Person!

— Skulde jeg ikke være tilfreds? Alle holde af mig, og Fader forkjæler mig.

Hun saae smilende tilbage til Kirkesangeren, der langsomt skred bagved de Unge, hvem han hidtil havde betragtet med et tilfreds Smil; nu nikkede han bifaldende til hende.

— Ja, Herr Pastor, tog han til Orde. Lisbeth gjør ret i at være tilfreds. I hendes Alder har man ikke Grund til Andet, og hvor haard end Verden har været imod En, saa skylder man senere Forsynet og sin Alder ikke at knurre, men være glad og fornøiet over det ringe Pund, der er os beskikket. Havde vi duet til mere, havde vi vel ogsaa faaet mere at styre. Det er nu engang min Livsfilosofi, Herr Pastor!

— Og den vil med Guds Hjælp Ingen tage fra Dem! tilføiede den unge Mand.

Her løb imidlertid Stien ud i to Grene; den ene gik langs Præstegaardshaven ned til den lille Kapellanbolig, medens den anden skraaede et Stykke over Marken og udmundede paa Landeveien lige over for den gule Skolebygning med det teglhængte Tag.

Præsten trykkede den unge Piges fine Haand og rystede den Gamles med Hjertelighed, og de skiltes. Et Øieblik efter vendte de to Unge sig begge samtidig om; rødmende, men muntert gjengjældte hun den Geistliges ærbødige Hilsen, og hun og Faderen forsvandt ind i Skolehuset, medens Præsten endnu stod ude paa Stentrappen foran Kapellanboligen og tilsyneladende saae henover Kjøreveien, dog egentlig kun for at ende med et Blik over til de blomstersmykkede Vinduer i Skolelærerens Dagligstue.

Her fik Elisabeth eller Skolelærerens Lisbeth, som hun i Regelen kaldtes, snart med den gamle Piges Hjælp Bordet dækket.

Faderen og Datteren satte sig til Bords, begge foldede Hænderne og bøiede et Dieblik Hovederne i Taushed, som dem der veed, hvad det vil sige i et hyggeligt Hjem at kunne nyde sit daglige Brød, og derfor skjønner dobbelt derpaa.

En Stund fortærede de derpaa deres Middagsmaaltid i Taushed; da tog Skolelæreren til Orde:

— Kapellanen talte idag til Dig om Tilfredsheden. Du er virkelig tilfreds, mit Barn? Undertiden synes jeg dog, at der er Noget lige som et Savn, en Uro over Dig. Naa, Du er jo ung, og med mig, snart gamle Mand, glider jo Livet ensformig hen indenfor vort kjære Hjems fire Vægge.

— Men Fader dog, jeg har jo Dig og alle de andre venlige Mennesker; jeg har jo Huset at sørge for, Naturen der udenfor at sværme i og saa dine Bøger.

— Bøger ere gode Raadgivere, men ogsaa fristende Venner; de bære hele den store Verden derude fra indenfor Bindets to Flader — den, for hvem de ikke vække gamle Minder, friste de til at gjøre nye Erfaringer. Længes Du virkelig ikke efter Livet derude, det Liv i de store Byer, som Bøgerne have skildret Dig?

— O Gud, jo, Fader, udbrød hun med straalende Dine; men i det Samme foer en Skygge over hendes lyse Pande, og hun tilføiede tøvende:

— Saa skulde jeg jo forlade Dig, Fader!

— Den Tid maa vel altid komme, og den kan ligge nærmere end vi tænker.

Ubevidst rødmede Elisabeth og fæstede sine mørke Dine spørgende paa Skolelæreren, der betragtede hende med et prøvende Smil.

— Fader, jeg vil aldrig forlade Dig! udbrød hun med en kjæk Bestemthed. Har Du ikke saa tidt sagt mig, at næst Gud er jeg den eneste Ven, Du har havt efter Moder... Moder, som jeg aldrig har seet. Og Venner, trofaste Venner kan kun Døden skille — det have Bøgerne lært mig.

— Og have Bøgerne da aldrig lært Dig, at Du engang vil lære en anden Kjærlighed at kjende end Venskabets, en Kjærlighed, der sprænger Slægtskabs og Venskabs Baand?

— Jo, hviskede Elisabeth med et drømmende Blik. Men den er en fremmed Fugl, der ude fra den store Verden.

— Ja, mit Barn! Den er en fremmed Fugl, med mægtige Vinger, der tumler sig over Livets brusende Bølger, den bærer os dristig op mod Solen og frem imod Stormen. Men naar Tiden kommer, da den daler imod Jorden, bygger den Rede og flyver ikke længer voldsomt om, men sidder rolig paa Grenen og synger sine Elskovsange.

— Det gjør Stæren og Droslen, men Lærken, Fader?

— Du ligner din afdøde Moder, Barn. Du har baade Trækfuglens og Duens Natur i Dig. Men jeg havde tænkt paa en Overraskelse til Dig.

— En Overraskelse? Jeg vil ikke gjætte, sig det strax!

— Har Du Lyst til at komme til Kjøbenhavn?

— Til Kjøbenhavn? Er det dit Alvor?

Den unge Pige sprang op fra Stolen og glemte sit sædvanlige Velbekomme. Med lette Dandsetrin løb hun frem i Stuen og gjentog jublende:

— Til Kjøbenhavn! Til Kjøbenhavn!

Skolelæreren nød aabenbart et Dieblik Glæden over den Overraskelse, han havde beredt den unge Pige; men pludselig antog hans Ansigt et saa spørgende Udseende, at Elisabeth standsede midt i sin Jubel og spurgte:

— Jeg burde tænke paa Dig, der skal blive alene tilbage her, ikke sandt?

— Nei, min Pige, der læste Du dog feil i mine Dine, Du som ellers forstaaer dem, inden Munden har talt, bemærkede Faderen. Men er der ingen Anden, slet ingen, som det gjør Dig ondt at skulle forlade.

— Jo, svarede hun betænksomt; mine Duer og Høns, Karo ogsaa, tænker jeg!

— Jeg tænker ikke paa dine umælende Venner. Er der virkelig ingen Andre? Du veed jo, at Du trygt kan betro Dig til din Fader.

— Ja, det veed jeg, kjære Fader; men jeg forstaaer virkelig ikke dit Spørgsmaal.

Et Dieblik syntes Skolelæreren at falde i Tanker; endelig udbrød han:

— Veed Du, at det er Kapellanen, der har givet mig det Raad at sende Dig til Kjøbenhavn, hvor han har en Tante, som holder Skole. Han mente, at Du havde godt af at opholde Dig der i Vinter og lære en Del med det Samme.

— Har Kapellanen givet Dig det Raad? Han tager sig altid saa omhyggelig af mig; men han taler altid saa alvorlig og har saa meget at rette paa mig.

— Ja, han forkjæler Dig rigtig nok ikke som jeg. Det er en brav, ung Mand, og Du kan vel ikke gjætte, hvad han mere har sagt til mig?

— Om mig? spurgte Elisabeth overrasket.

— Ja, han sagde, at han vilde længes meget efter Dig og glæde sig til at se Dig vende tilbage...

— Som en flink Skolepige! udbrød hun overgiven.

— Du fatter altsaa virkelig ikke, hvorfor han føler saadan Interesse for Dig, Lisbeth?

— Han har vel den samme for alle sine Sognebørn.

— Om han nu havde spurgt mig, om Du en Gang kunde tænke Dig Muligheden af at blive Præstekone?

Elisabeth, der var kommen til at staa lige over for det store Pillespeil, rødmede dybt og svarede:

— Jeg, Præstekone! Ha, ha! Nei, nu ville I gjøre Nar ad mig. Seer jeg ud til at kunne blive Præstekone?

Da hun imidlertid saae, at Faderen slet ikke som ellers blev smittet af hendes gode Humør, tilføiede hun alvorligere, men endnu smilende:

— Nei, Fader! Jeg agter og ærer Pastor Hein; men hans Kone vil jeg aldrig være. — Jeg vil aldrig skilles fra Dig!

— Jeg er snart en gammel Mand, Lisbeth, og jeg vilde derfor gjerne vide din Fremtid sikkret. Det vilde den være, om jeg kunde lægge din Haand i hans. Naa, jeg skulde maaske endnu have tiet dermed; men lad os nu se Tiden an.

— Har Kapellanen talt saadan, tørt og alvorlig med Dig derom? spurgte Elisabeth stammende.

— Nei, men jeg har forstaaet ham, og jeg maatte da ogsaa være blind, om jeg ikke havde kunnet se det paa ham. Det vilde jo have opfyldt mit kjæreste Ønske.

— Du maa ikke blive vred paa mig, lille Fader; men jeg kan ikke fornægte mit Hjerte, og Du veed jo, jeg er et forkjælet, egensindigt Barn.

— Vred paa Dig, min lille Husengel, det veed Du at jeg ikke bliver! Nu tale vi ikke længer om det.

Skolelæreren tog hende mildt om Hagen og kyssede hende paa Panden, medens han lod, som han ikke bemærkede det fugtige Skær i hendes straalende, mørke Øine.

Han gik derpaa ind i Sideværelset for at faae sig sin Middagssøvn, og Elisabeth gav sig til at rydde af Bordet.

Der gives maaske neppe nogen fredeligere Plet end saadan en lille dansk Landsby kort efter Middag, paa en smuk Søndag om Sommeren.

Solen synes at staa stille paa Himlen, Menneskene have trukket sig tilbage til Huset for at sove eller til de skyggefuldeste Steder i det Frie for at drømme med en Bog eller et Haandarbeide i Hænderne; Fuglene tie, kun Blomsterne opsende deres fine Duft, og en dyssende Summen i Luften synes at minde om en nylig ophørt Bevægelse.

Elisabeth sad paa Trinene fra den aabne Havestue, et Haandarbeide hvilede i hendes Skød, af og til gjorde hun en Bevægelse med Naalen, som om hun vilde begynde at sy, og da faldt hun atter i Tanker.

Kapellanen, Vilhelm Hein, den unge alvorlige Mand, der for et Par Aar siden var kommen til Sognet for at hjælpe den affældige Landsbypræst eller rettere dele Kaldet saaledes med ham, at Kapellanen tog næsten alt Arbeidet, Præsten næsten al Indtægten — han skulde virkelig ønske hende til Kone, og man havde dog altid fortalt, at han havde søgt Ansættelsen som personel Kapellan for den kloge Præstedatters Skyld; det var jo, hvad Elisabeth undertiden i Spøg havde kaldt „Kokkepigen Anes fjerde Troesartikel."

Det var umuligt!

Men han havde dog talt til Faderen derom og samtidig ladet ham vide, at hun ikke var dannet nok.

— Om jeg saa ogsaa kommer til Kjøbenhavn ...og det vil jeg nu rigtig gjerne; om jeg saa bliver nok saa dannet, jeg kommer aldrig til at elske ham, som man skal elske... efter Romanerne! mumlede hun for sig selv.

Da skete der pludselig noget for det stille Skolehus' Beboere ganske eiendommeligt, der for denne Dag skulde afbryde alle det unge Pigehovedes dybsindige Spekulationer over Kjærlighed i Bøger og i Virkeligheden.

— Aa Gud, Jomfru Lisbeth! lød pludselig Anes Stemme i en Blanding af Skræk og Nysgjerrighed.

Med dette Udraab styrtede den af Opvaskearbeidet alt andet end pyntelige Kokkepige ind i Havestuen; i den høire Haand holdt hun endnu Karkluden, hvormed hun slog Kors for sig.

— Hvad er der, Ane? spurgte Elisabeth, endnu halvt fraværende i sin Drømmeverden og uden at vende sig om.

— Aa, Jomfru! Fanden, den skindbarlige Djævel, staaer ude i Forstuen med et nøgent Menneske... han staaer da i al Fald i det bare Skind!

— Aa, Passiar! Du primer, Ane! svarede den unge Pige med et Smil.

— Ja, jeg veed nok, at Jomfruen har saadan ikke altid den rette Tro, og at De ikke troer paa Djævelen; men der kan De selv se!

Idet hun forsigtig retirerede ud paa Havetrappen, pegede hun derpaa hen mod den aabne Dør, hvorigjennem hun nylig var kommen ind

og det var tilvisse ogsaa et aparte Syn, der viste sig her.

(Fortsættes.)

Salomons Kapel ved Hammeren.

Naar man ombord paa det lille Hjulskib, der fører den Reisende fra Kjøbenhavn til Rønne Havn, nærmer sig Bornholms klippefulde Kyst, forkynder de stærke Søer strax, at man er naaet ind i det saakaldte „Hammervand".

Navnet har det fra den nordlige Del af Øen, der kaldes Hammeren, hvis bratte Granitmasser som steile, sønderrevne Vægge sænke sig i Vest ned mod det brusende Hav. Fyret paa Klippetoppen advarer mod de talrige blinde Skær.

Nordpaa sænker Landet sig jævnere og gaaer tilsidst over i den sandede Pynt, Sandhammeren. Her har Flyvesandet i Tidernes Løb efterhaanden tildækket Alt, og kun tilladt det sparsomme Græs hist og her at titte frem; nogle Sten og Ruiner minde endnu om det Liv, der tidligere har rørt sig her, værnet af det stærke Hammershus, hvis stolte Ruiner tegne sine bløde Linier i den næsten altid disede Luft, der omgiver Øen.

Ingen Fortælling om dette Sted er nedarvet gjennem Fædrenes Overlevering; kun Ruinerne af det saakaldte Salomons Kapel og Ferskvandskilden noget derfra, Salomons Kilde, tillader os i Tankerne at se Kysten beboet af en nøisom Fiskerbefolkning, der hver Søndag samledes i den lille Kirke for at høre Slotspræsten, der vandrede derned over Hammeren. Endnu troer man at kunne paavise Kirkestien.

Sten og Bjælker fra Kirken eller Kapellet er i Aarenes Løb bleven bortført og benyttet til adskillige verdslige Bygninger, og fra Slutningen af Kristian den Fjerdes Regering fortælles det, at endog Birkefogeden i Sandvig har øvet saadant Hærværk.

Kapellets Klokke skal nu hænge i Allinges Kirke, saa man har jo tilsyneladende delt som gode Brødre og Venner.

Nu er det kun Vinden og Søfuglene, der færdes paa Stedet, der dog af og til yder Græsning for Omegnens Faar.

Spekulanten.

(Fortsat.)

Vare hans gode Slægtninge allerede blevne lidt lange og ganske kridhvide i Ansigtet ved at høre ham omtale de firsindstyve Pund Krudt, hvormed en Gal jo kunde anrette en ganske net Spøg, saa reiste Haarene sig paa dem som Børster, da han med Lyset nærmede sig det formeentlige Krudtfad.

— Aa, vi springe i Luften! raabte den ene af Lægerne og løb en af Slægtningene overende i Farten for at naae helt op af Kjælderhalsen, inden Explosionen.

— Han er total affindig! brølede den anden, og hovedkuls styrtede Alle hulter til bulter op ad Trappen; hvor der opstod en Standsning, ved at de brødes om at komme først.

Men da Stilk i det samme slog i Bordet med et Kosteskaft, saa det gav et anstændigt Knald, foer hele Selskabet op ad Kjælderen som skudt ud af en Kanon og løb hylende afsted, medens Stilk ganske rolig tog sin Hat og useet listede sig bort.

Slægtningene og Lægerne løb aldeles blege af Skræk om i den næste Gade, da de frygtede at blive begravede under Husets Ruiner, naar det styrtede sammen. De udbredte det Rygte, at Stilk havde eller vilde sprænge sin Kjælder i Luften. Han stod med et brændende Lys ved Siden af en Krudttønde, hvori der var otte hundrede Pund Krudt og var fuldstændig gal.

Den Gade, hvori Stilks nu forladte og ensomme Kjælder befandt sig, var i et Dieblik som uddød; thi Ingen vovede sig derigjennem. Husets Beboere havde ikke saa snart erfaret, paa hvilken Vulkan de boede, før de over Hals og Hoved løb deres Vei; Husværten endogsaa lige ud af Sengen i Underbenklæder og Nathue.

Rygtet at en Gal vilde sprænge sit Hus i Luften gik som en Løbeild igjennem den gamle By og de nye Kvarterer, ja naaede endogsaa helt ud paa Rheden, hvor Matroserne gik tilveirs og afventede det interessante Skuespil.

Imidlertid vare Sprøiterne komne ud for det Tilfælde, at der skulde bryde Ild ud et eller andet Sted. I aandeløs Spænding ventede Alle paa Katastrofen.

Da denne ikke paafulgte, saa vovede endelig en behjertet Brandmand sig hen til Kjælderen og raabte ned i Dybet, at Stilk skulde overgive sig!

Da han ikke fik noget Svar, sneg endnu fire Andre sig sagte til og anbragte fem Sprøiteslanger ved Kjælderaabningen, hvorpaa Mandskabet begyndte at pumpe af alle Livsens Kræfter; thi man havde

nu besluttet at sætte Stilk under Vand, da man antog, at han for Dieblikket havde opgivet at sprænge sig i Luften, men grundede paa andre skæbnesvangre Planer.

Brandfolkene pumpede saa velment, at Kjælderen inden en halv Time var sat fuldstændig under Vand, saa den gode Stilk uden Tvivl maatte være druknet eller bleven nødt til at komme frem, hvis han overhovedet havde befundet sig dernede. I ethvert Tilfælde var Krudttønden gjort uskadelig, og at Stilk var saa død som en Sild, det stod fast og blev meget beklaget af Alle.

Nu maatte man fremfor Alt øse Vandet ud igjen for at se, hvorledes det stod til dernede. Da man efter nogle Timers anstrængt Arbeide atter havde faaet Kjælderen tømt, fandt man ikke Spor af Stilk, og da man nu ovenikjøbet saae, at den antagne Krudttønde aldrig havde indeholdt Andet end Kaviar, blev Slægtningene og hele Nabolaget ordentlig udleet, medens Stilks Puds gik fra Mund til Mund.

Denne var imidlertid sammen med Kaptainen, hvem han havde fortalt det Hele, færget fra Havnegade ud igjennem Bommen og var allerede til Søs, da man endnu øste Vandet ud af hans Kjælder og søgte efter hans Lig.

4de Kapitel.

Forretningen er aabnet!

Det er virkelig et uafgjort Spørgsmaal, om Kolumbus i sin Tid seilede vesterpaa med større Forventninger end Stilk. Saa meget er i alt Fald vist, at den Førstes Reise langtfra var munter, da han styrede ud i Veiret efter noget aldeles Uvist og stadig havde den behagelige Udsigt til at blive kastet overbord af sine Ledsagere, hvis Reisen blev dem for lang.

Stilk befandt sig overmaade vel ombord.

Saasnart han havde spist sammen med Kaptainen, tog han sig „en Skraber“ og steg derpaa op i Merset, hvor han drak sin Kaffe, som Skibsdrengen til sin store Ærgrelse maatte bære op efter ham.

Med Matroserne havde han allehaande Løier for og fik deres Nysgjerrighed med Hensyn til Kisternes Indhold til at stige næsten til Kogepunktet, idet han gav dem en saa overdreven fantastisk Beskrivelse af den otaheitiske Armees Uniformer (thi Uniformer var der i dem; det nærede de ikke længer nogen Tvivl om), at Mandskabet havde ondt ved at afvente den første Vagtparade paa deres Reises Maal. Hans egen Uniform var efter hans Beskrivelse saa besat med Guld, at han havde pakket den med med særlig Omhyggelighed, for at Søluften ikke skulde gjøre Broderiet Skade.

Naar dette Emne var udtømt, hentede Stilk en stor Harmonika frem og spillede den nye otahitiske Tappenstreg og Otahaitimarchen for dem.

Efter hver Opførelse meddelte Stilk, at disse havde Hillebrandt komponeret efter hans Anmodning, hvorfor denne ogsaa var bleven udnævnt til otaheitisk Hofraad.

Størst Lykke gjorde imidlertid den otahitiske Reveille, til hvis Komposition Generalfeltmarechallen selv havde nedladt sig. Til dens Udførelse maatte hele Mandskabet medvirke, og de tog Alt, hvad der fandtes af Stegepander og Blikkar i Brug derved.

Den begyndte med en Adagio, hvorunder stadige Hanegal betegnede Solopgangen. Derefter fulgte en kromatisk Skala ovenfra og ned efter, hvorved Komponisten meget sindrig antydede de vaagnende Troppers Gaben; derpaa fulgte den bekjendte Melodi af „Den Stumme i Portici“, hvortil Stilk med hele Mandskabet sang: „Den nye Dag imod os gløder, vort Slid vil atter sig forny!“ og saa kom der en Marche paa den bekjendte Melodi: „De gode, gamle Ægyptere,“ der skulde antyde Troppernes Udrykning og sluttede med en Allegro, ledsaget af Kjedel- og Pandeakkompagnement, saa at sikkert hver en eneste Fisk flygtede langt bort fra „Herthas“ Kurs.

For at undgaa Daaben under Linien havde Stilk meddelt Matroserne for ganske sikkert, at han allerede tre Gange havde passeret den, og det kun for at skaffe ægte Dry Madeira tilveie, hvoraf han havde kjøbt en hel Skibsladning. Det var imidlertid alligevel mislykkedes for ham; thi da han gik Skagen ind, var han strandet der med samt al sin Madeira, hvoraf Skagboerne jo rigtignok havde reddet nogle Fade; men da de ogsaa vare tømte, saa havde ikke alene hele Skagen gaaet med en Rus i fire Uger, men han var bleven en ruineret Mand.

Da nu Skibsdrengene alligevel maatte døbes, naar man gik under Ækvator, saa overtog Stilk Neptuns Rolle, hvori han viste sig aldeles nøgen, kun iført trekantet Hat, hvad der tog sig helt klassisk ud.

Endelig naaede man sønden om Kap Horn, anløb Valparaiso, hvor Stilk bragte Publikums Nysgjerrighed til det Høieste ved at vise sig paa Dækket med sin „Tremaster“, og seilede derpaa lige til Otahaiti, hvortil de snart ankom og gik for Anker.

Stilks første Blik gjaldt Hovederne af de Indfødte, han saae løbe om paa Strandbredden. Han jublede; thi ikke en Eneste havde Hovedtøi, kun af

og til viste der sig Ruinerne af en Straahat, ellers løb de Alle barhovedede om.

Naar Stilk neppe kunde afvente, at hans Kister blev ført i Land, hvor den sandede Kyst netop ret syntes ham egnet til Udstillingen af hans Varelager, saa vare Matroserne lige saa ivrige efter at faae dem fraborde, da de haabede at faae de prægtige Uniformer at se.

Kaptain Groth var paa sin Side lige saa nysgjerrig efter at se sit Mandskabs lange Ansigter, naar Stilk aabnede Kisterne, med hvis Indhold Broderen havde gjort ham bekjendt; saaledes var hele Mandskabet snart forsamlet paa Strandbredden, hvor Stilk til Forundring for Matroserne og de tililende Oboer lod Kisterne sætte ned og aabne.

Det er aldeles umuligt at skildre Mandskabets maalløse Forbauselse, da de saae Kiste efter Kiste tømmes, uden at der viste sig Andet end gamle Hatte, og de her paa Sydhavets Kyster saae opstillet en Række af udtjente „Børe", hvis Lige Europa neppe nogensinde havde seet i en saadan Fuldstændighed. Der var en Mønstersamling lige fra Balherrens runde Præsenteerbakke til Englænderens Fabriksskorsten.

Der stod de, nogenlunde rettet ud af Stilk og bragte tilbage til deres oprindelige Form: som gamle Skorstene eller faldefærdige Huse, med indsunken Pul, glat indsmurte lige som med Haarolie, især om Skyggen, hvor de vare helt gjennemsvedte, eller ogsaa med Haarene ud til alle Sider som arrige Pindsvin. Nogle af hvide, lyse Farver lignede langhaarede Puddelhunde, andre sorte stod som Kulmiler.

Mange af dem vare saa stive, som om de aldrig havde været pakket ned som Sild; mange derimod med et Knæk for Livstid. Ja, der fandtes endogsaa en Del Udskudshatte, lutter Pul, uden Skygge, endog uden Bund, at se til som overskaarne Kakkelovnsrør eller gamle Kaffekjedler; dem tænkte Stilk at kunne blive af med for en Spotpris af en eller to Kroner.

Hele Skibsmandskabet stod saaledes der grebet af en ubeskrivelig Forbauselse, med aaben Mund og saae Rækker af gamle Hatte strække sig længer og længer hen ad Strandbredden, hvor de nu stod som en Flok Fedtgæs.

Det var altsaa den otahitiske Armees pragtfulde Uniformer?

Det var overraskende, saa utroligt, at Matroserne neppe havde Lid til deres egne Øine.

— Forretningen er aabnet! sagde Stilk alvorlig, efterat han havde faaet henved Trediedelen af sit Lager opstillet tillige med Bordet og Speilet.

— Nu kan det gaa løs, mine Herrer! henvendte han sig derpaa til de Oboere, som stod i hans Nærhed, lige saa forbausede som Matroserne, og stirrede paa hans Tilberedelser og den Trekantede, som han havde iført sig i den høitidelige Anledning.

Og det gik da ogsaa løs, men paa en ganske uventet Maade; thi pludselig kom en Flok Indfødte, forsynede med lange Kjæppe, løbende ned paa Stranden og begyndte at slaa løs paa de fjernest staaende Hatte, idet de ansaae dem for en Flok ubekjendte Fugle.

Feiltagelsen oplystes imidlertid snart, medens Kaptainen og Matroserne væltede sig i Sandet under en ustandselig Skoggerlatter ved at se Stilk med den Trekantede ned ad Nakken løbe sine mishandlede Hatte til Hjælp.

Matroserne iførte sig derpaa hver en af de gamle Hatte og begyndte af Henrykkelse over denne Scene at opføre en fantastisk Dands omkring Stilk og hans Hattelager, hvad der bragte de Indfødte paa den Tanke, at dette var en europæisk Høitidelighed, som hørte med.

Da Folkene ikke kunde springe længer, udbragte de tre rungende Hurraraab for Stilk og vendte dels tilbage til Skibet, dels gik de til Værtshusene, hvorpaa der aldrig er nogen Mangel paa hvilken som helst Kyst i Verden.

Det lod virkelig til, at Stilk skulde gjøre Forretninger; thi de Indfødte, af hvilke nogle talte Engelsk og forklarede deres Landsmænd Stilks Hensigt, stod omkring Varelageret med lystne Blikke og viste sig umaadelig kjøbelystne.

Han fordrede imidlertid saa enorme Priser, at de lod sig afskrække. Desuden vilde han kun tage imod rede Penge, medens Otahaitierne vilde betale med Svin og Korn, saa at der ingen Handel kunde komme i Stand.

En Indfødt, der havde faaet en gammel Vægterkabus paa og seet sig i Speilet, bød ham endogsaa ti Svin; men Stilk fordrede haardnakket hundrede Kroner og vilde ikke slaa en Øre af.

Da der henimod Aften ankom nogle velhavende Oboer og saae sig om imellem hans Forraad, viste Stilk dem en Chapeau gibus, en med indvendig Fjer forsynet Hat, hvoraf han havde adskillige inde i sit Kontor d. v. s. den store Kasse. Med en hemmelighedsfuld Mine traadte han frem med Hatten sammenlagt og rakte den til en af de Indfødte, der satte den paa Hovedet, hvor den imidlertid havde ondt ved at blive liggende.

Stilk greb den nu med et Smil og trykkede paa Fjeren, hvorpaa Hatten reiste sig i Veiret med et Knald.

Dette havde imidlertid den Virkning, at alle de Indfødte med et Forfærdelsens Hyl foer fra hverandre, som havde de Djævelen i Hælene; thi

de kunde umulig tro Andet end, at Stilk var en europæisk Troldmand.

Denne stod nedslaaet alene tilbage og krøb endelig ind i sin Kasse, da det begyndte at blive mørkt.

Denne Hændelse havde imidlertid det Gode ved sig, at ingen af de Indfødte om Natten vovede sig i Nærheden af Hattelageret, og at Stilk ikke behøvede at frygte for Tyve.

Den næste Morgen vare Matroserne tidlig paa Færde og forespurgte sig, hvorledes det gik med Forretningen. Kort efter indfandt Kjøberen til Vægterkabussen sig aandeløs og meddelte Stilk, at Fyrst Gnakibaki med Følge og Familie var paa Veien for at bese de Vidunderting, der fandtes her.

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

I Stonshead, Kanada, solgte en reisende Amerikaner for 10 Cents smaa Pakker med den Udskrift: „Sikker Død for Kartoffelbillen — ude af Stand til at forgive andre Dyr, saaledes som Tilfældet er med Parisergrønt." Brugsanvisningen bemærkede endvidere, at Pakken først maatte aabnes paa samme Tid, som den skulde tages i Brug. En Mand, der gik i Fælden og kjøbte tre af de lovpriste Pakker, aabnede en af dem og fandt deri to Stykker Træ, paa det ene stod der:

„Læg Billen paa dette Stykke Træ og tryk saa det andet fast imod det!"

Paa den engelsk-vestindiske Ø Jamaika er det almindeligt, at Eierne af Sukkerplantagerne betale en Penny, omtrent 8 Øre, for hver Rottehale, der bringes dem. Paa mange Plantager kan denne Haleudgift i Løbet af et Aar beløbe sig til over 100 Pund, omtr. 1800 Kroner.

Humor.

En jødisk Student faldt igjennem til Examen.

— Gud, hvor jeg er ulykkelig! udbrød han. Jeg er ikke alene falden igjennem; men nu er jeg ikke engang i Stand til at bære min Skæbne med kristeligt Taalmod!

— De har kaldt mig et dumt Dyr — jeg sagsøger Dem!

— Lad være med det, og jeg giver Dem to Kroner!

— Hvad behager? To Kroner for en saa grov Fornærmelse! Et dumt Dyr lader jeg mig ikke kalde under tre Kroner!

En Moder staaer i Louvre's Galleri foran den bekjendte Statue Venus fra Melo; den lille Søn opdager, at den ingen Arme har og spørger:

— Hvorfor har de slaaet Armene af hende?

— Fordi hun alletider stak Fingrene i Sukkerskaalen!

Gaade.

En Sygdom pludselig, der Livets Kræfter lammer;
En Stavelse, et Bogstav danne mine Stammer.
Tag dette Bogstav bort og se, min lille Rest
Med Daarlighed og Stads vel sammenlignes bedst.
Tag nu for Alvor fat, og snart Du da det rammer!

Kl. St.

Opløsning paa Karade i Nr. 46:

Farao.

Rigtig opløst af: Sparto, Den aarvaagne Nøddeknækker, Patimo'r, Castella L'Ange, Karaden og Kammeraden, Josef Jakobsen, Tommeline, Moses, Visti Vassi, Syv magre Køer, Den dresserede Abekat og En gammel Gaadelæser.

Gaaden og Regneopgaven i Nr. 45 endvidere af: Søscipmanden i Hobro og Gnollrik med de flade Ben paa Kastrup.

☞ Med dette Nr. følger 27de Ark af E. Aug. Königs Fortælling:

„Forsvunden".

☞ Kun de Abonnenter, der beviislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand".**

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 49. 10 Øre. 2den Aargang.

Indianerinder i Utah.

Den gamle Spillemand.

(Fortsat.)

En lille, undersætsig, noget vanskabt Fyr med en høi Filthue paa Hovedet, hvorunder han fremviste et Par røde, fremstaaende Øine midt i det med Kridt og Kul oversmurte Ansigt, stod der og foretog nogle høist umenneskelige Legemsforvridninger.

Ved Siden af ham viste sig en høi, slank trikotklædt Skikkelse — det var Anes nøgne Menneske; men hun kunde da heller ikke vide, som hun sagde senere, at han havde „saa lange Strømper paa."

— Med den høie Sognefogeds naadige Bevilling skulle vi idag Eftermiddag Kl. 4 præcise have den Ære..., begyndte denne sidste at fremsætte sin tilvante Remse.

Ordene døde pludselig paa hans Læber, da han ret fik Øie paa den unge Pige, der med et vist Velbehag, men dog ogsaa med en foragtblandet Medlidenhed betragtede den unge Gøgler, hvis ravnsorte Haar og stolte Blik forraadte hans sydlandske Fødsel.

Blodet skød op i hans Kinder; men i det samme gjorde han et dybt Buk, værdigt en født Adelsmand, og sagde med en eiendommelig blød og indsmigrende Stemme, der havde en klangfuld fremmed Akcent:

— Pardon, min ædle og smukke Donna! Vi have mod vor Villie forstyrret Deres Siesta!

Nu var det Elisabeths Tur til at blive forvirret, og hun vilde just til at fremstamme noget til Forklaring, da den unge Fremmede tilføiede:

— Kom, Tommaso!

Han bukkede atter og gav Klovnen ved Siden af sig et venskabeligt Dunk i Nakken, der bevirkede at denne gjorde et høist keitet Buk og feiede Sandet af Gulvet med sin tragtformige Hovedbedækning.

Lige saa hurtig, som de vare komne, forsvandt de igjen.

Elisabeth stirrede endnu henimod den aabne Dør, da Ane udstødte et lettende:

— Aa, Gud ske Lov!

— Stakkels unge Menneske! udbrød hun. Han saae virkelig for god ud til at være omreisende Gøgler.

— Hvad kalder Jomfruen ham for? spurgte Ane videbegærlig.

— Det var Kunstnere, Ane, der kunne staa paa Hovedet, dandse paa Line og spise Ild.

Den unge Piges gode Humør var vendt tilbage igjen.

— Aa, det var to Komediemestere! udbrød Ane, og med den Overbevisning, at det Hele alligevel var gaaet ganske naturlig til, vendte hun nu tilbage til sin afbrudte Renselsesforretning.

Elisabeth gik ind for at kalde paa sin Fader og meddele ham, hvad hun nok kunde tænke sig som Meningen af det forefaldne Optrin, at der var kommen en Kunstberider- og Linedandsertrup til Landsbyen. Lidt efter spadserede hun og Faderen ned i Haven for i Lysthuset at nyde Eftermiddagskaffen og den smukke Sommerdag.

De havde imidlertid ikke siddet her længe, førend der viste sig en Fremmed i en lang, mørk Kappe og med en bredskygget Straahat paa Hovedet. Den Fremmede var kommen igjennem Havestuen og ledet af den naturlige Tanke at finde Husets Beboere i Haven, stod han nu et Øieblik paa den grusede Gang og saae sig om.

Skolelæreren reiste sig for at gaa ham imøde; den Fremmede nærmede sig, bukkede ærbødig og tog sin Hat af først for Elisabeth og dernæst for Faderen.

— Det er jo Kunstneren! udbrød Elisabeth halvhøit, idet hendes Kinder blussede.

— Jeg har formodentlig den Ære at tale med Herr Frank, Byens Skolemester? spurgte den Fremmede.

Mere hørte den unge Pige ikke; thi de fjernede sig henimod Skolebygningen i sagte Samtale, og hun var desuden bleven altfor forvirret af dette Gjensyn og maaske mere af det gjennemborende Blik, der ledsagede den Fremmedes ærbødige Hilsen.

Da Faderen en ti Minutter efter vendte tilbage, medbragte han en Indbydelse til at overvære det „berømte Akrobat- og Linedandserselskab Conradis Optræden" paa Gymnastikpladsen, som han udtrykte sig.

— Nei, hvor det bliver morsomt! udbrød Elisabeth uvilkaarlig. Det har jeg aldrig seet før.

— Det var et stolt Menneske; hvorledes mon han er naaet her til dette ugjæstfrie Land i denne usle Stilling, mumlede den Gamle halvt for sig selv.

— Han var smuk, Fader, han mindede mig om en italiensk Marchese.

— Han sagde ogsaa, at han var fra Italien; han er kommen fra Helsingborg over Helsingør og vil tjene Reisepenge for sig og sit Selskab til Kjøbenhavn, hvor han venter at blive engageret til Vinter ved en Cirkus.

— Det maa dog være et prægtigt Liv at reise saaledes frit omkring som den vilde Fugl, og leve alene for sin Kunst! udbrød den unge Pige sværmerisk.

— Jaget som et vildt Dyr og dreven af Sulten! tilføiede Faderen.

— Fader, har Du ikke selv tidt fortalt mig, hvorledes Du som Dreng med din Violin drog fra By til By og kom helt ned til Sydtydskland. Var det ikke en lykkelig Tid?

— Til sine Tider, og Herren førte det til det bedste. Det var i det fremmede Land, at jeg lærte din Moder at kjende, mit Barn, og uden hendes Opoffrelser og Kjærlighed var jeg vel død derude, som en forskræmt Fugl. Hun fulgte mig fra Familie og Venner her til det kolde Land, hvis fugtige Jord dræbte den fremmede Plante. Nu har hun det bedre i sin Himmel!

Skolelæreren saae op til den skyfri, solbestraalede Luft og sænkede derpaa Hovedet til Jorden, som et Menneske, hvem Tiden har lært Ydmyghed og Hengivenhed i Forsynets Villie.

Hele Landsbyen havde bivaanet „Komediemestrenes“ Forestilling i „den høiere Hestedressur, Linedands og Voltigering“ paa Skolens Gymnastikplads og hilset Klovnen Tommasos Fagter og Legemsforvridninger, de to pyntede Damers Ridt og Mateo Conradis Kraftkunster og Spring med glade Jubelraab og blanke Femører.

Skolelæreren havde beværtet Truppen i sin Skolestue og indrømmet dem sin Lo til Soveplads for Natten; den næste Morgen vilde de drage videre med deres ringe Fortjeneste og lette Bagage.

Solen var gaaet ned, og Kirkeklokken havde ringet Dagen ud fra Taarnet, da den lille Dør paa Kapellanboligen aabnedes, Vilhelm Hein traadte ud og gik over Marken henimod Skolen.

Gjennem den halvmørke Havestues aabne Døre lød Musik, og han standsede udenfor Havelaagen for at lytte til de Ord, som Elisabeth nu sang til den eiendommelig springende Melodi, der snart steg kjækt og snart atter sænkede sig som en sagte henglidende Bæk.

Lærke, sig mig, hvor Du fik
Mod til kjækt at stige
Høit i Luftens klare Blaa,
Jubelreen din Trille slaa;
Seer Du ikke Ørnens Blik
Gjennemspeide Skyens Rige?

„Jeg i Faddergave fik
Driften, som mig drager
Op mod Skyerne med Sang
Jeg maa stige Dagen lang
Høit mod Solens Straaleblik;
Verden er saa lys og fager!“

Blanke Birk, dit blaagraa Skæg,
Dine spinkle Grene
Taaler ikke Stormens Tag,
Kom herned og duk Dig bag
Bøgens tætte Bladevæg;
Hvor fik Mod Du at staa ene?

„Jeg maa løfte høit mit Løv
Over Bakkebrynet,
Der er Luften ren og sval,
Nede i den trange Dal
Aandes tungt i Dunst og Støv;
Her er Pladsen vid for Synet!“

Lille Bæk, o, stands din Fart,
Sorgløs Du i Møde
Styrter kun den visse Død;
Havet i sit kolde Skød
Grusomt vil Dig knuse snart;
Stands, se her jo Roser gløde!

„Ikke dorsk ved Rosens Rod
Tør jeg Farten standse,
Slammet blev jeg da og sur,
Jeg maa følge min Natur;
Lyst det er mod Skræntens Fod
Over Smaastten ned at dandse!“

Er det da den samme Lyst,
Lyst til høit at stige,
Til at aande let og frit
Høit, hvor Blikket skuer vidt,
Som jeg føler i mit Bryst
Frem mod Livets Larm at hige?

Lær mig Luften, Lærkelil',
Under Sang at bryde,
Lær mig Birk i Storm at staa,
Bæk, mod Døden munter gaa;
Liv og Lys og Lyst er til —
Jeg er ung, jeg vil dem nyde!

Hun endte Sangen med en underlig brudt Akkord og sendte endnu en klokkeren Trille ud i Aftenluften som et jublende Seiersraab og lukkede derpaa hastig Klaveret, som i Angst for de Ord, hun selv havde sunget, næsten ubevidst, hvorledes hun var falden over dem.

Vilhelm Hein havde lagt Haanden paa Laagen, som for at gaa ind i Haven. Han slap atter, rystede paa Hovedet og gik ned ad Landeveien, idet han med et Suk sagde til sig selv:

— En besynderlig Pigenatur! Jeg forstaaer hende ikke og dog... Skulde hun ikke være den Rette?

Elisabeth sad imidlertid ved det aabne Vindue og stirrede op imod Stjernerne, der vandrede deres rolige Gang paa den lyse Sommerhimmel.

Hun tænkte paa Gøglerne, der sov trætte af Dagen ovre i Loen, paa den stolte, unge Fremmede; hun tænkte paa hans frie, vandrende Liv, og hun grebes af en underlig Længsel efter noget Ubekjendt, det drog hende bort fra den lille Landsby, som nu pludselig forekom hende saa uendelig lille, Livet der saa ensformigt og indholdsløst.

Da fæstede hun sit Blik over imod Løens solbrændte Vinduer; hun foer sammen ved den Tanke, at hun syntes at se den Fremmedes gjennemborende Øine fæste sig derovre fra paa hende. Aftenluften trængte kold ind i Stuen; hendes Legeme rystede og hun lukkede hurtig Vinduet.

Alt var dog kun en taabelig Indbildning, men hele Natten følte hun endnu i sine Drømme disse to mørke Øine fæstede paa sig med et Udtryk, der paa en Gang fyldte hendes Sjæl med Skræk og samtidig tildrog hende.

Den næste Morgen, meget tidlig, brød Kunstnerne op; Mateo Conradi trykkede Skolelærerens Haand og bøiede sig ærbødig for „Signoraen", som han kaldte Elisabeth.

Hun vidste ikke, hvad der gik ad hende, men hun følte sine Øine fyldes med Taarer, og hun vendte sig pludselig bort, medens det fantastiske Tog forsvandt: en bred, med Seildug overspændt Vogn, trukket af en udmagret Hest, fulgt af Klovnen, der havde en Abe paa Skuldren og ved Tømmen førte to smaa Steppeheste.

Mateo gik langsomt bagefter; paa Bakken, hvorover Landeveien gik, vendte han sig om og hilste med sin brede Straahat.

Sommeren var gaaet og havde glemt at sende sin Afglands over de første Efteraarsmaaneder. Jævndøgnsstormene havde taget alle Bladene af Træerne og førte dem i hvirvlende Dands omkring den lille Landsbykirke, om den lune Præstegaard og Skolelærerens hyggelige Hus.

Der inde sad Johan Frank nu ene med sine Tanker og sin Violin; denne gamle, trofaste Ven skulde nu forsone ham med Savnet af Datterens venlige Skikkelse.

Den gamle Skolelærer og Organist, som Borgermesteren inde fra Kjøbstaden kaldte ham, havde seet mange Vintere rykke frem over Jorden og begrave Frugter og Blomster; men det var længe siden, at han havde seet den barske Aarstid imøde med denne Følelse af Ensomhed og Frygt for det, der skulde komme.

Elisabeth var bleven ham næsten uundværlig, i hvor høi en Grad følte han først ret nu, og dertil kom Frygten og Tanken om den unge Piges Fremtid, og hvordan han skulde se hende igjen, naar hun med det nye Foraar kom tilbage fra den store Stad.

Men Johan Frank var ogsaa den Mand, der vidste, at han ingenlunde var saa forladt, som det saae ud for det menneskelige Øie. Livet havde sendt sine Storme ned over ham og kastet ham hid og did, for tilsidst at lade ham havne her i denne stille Landsby; men samtidig havde det lært ham at kjende den, der styrer og byder over Menneskeslindets Veir og Vind.

Og var Elisabeth ikke i de samme gode Hænders Varetægt?

Han lod Stormene tude der udenfor og førte Buen hen over Strængene. Tonerne hævede sig fra det gamle Instrument, og det var, som han lagde hele sit Liv ind i dem, og hans Blik, der straalende stirrede ud i Mørket, som lagde over den lille Stue, syntes at skue tilbage over svundne, længst forsvundne Dage.

Han saae sig selv som den fattige, forældreløse Dreng, der spillende drog fra Gaard til Gaard og neppe formaaede at bjerge Føden til sig — han saae igjen i Aanden de fremmede Lande, han gjennemfoer som Yngling, dem han aldrig mere skulde hilse paa — han vandrede under Sydens Himmel og saae Elisabeths Afbillede for sig — de vandrede den tunge Gang sammen over Bjerge med Is og Sne og ad vildsomme Veie op til hans gamle Fædreland — han mindedes de lykkelige Dage, da det danske Foraar med brydende Blomster og Fuglesang hilste dem i det lille Hus, hvor han skulde lære den bittre Sandhed i Ordene om den „der gav og tog."

— Hans Navn være lovet! tilføiede han høit og faldt ind i en Psalmetone.

Udenfor havde Stormen lagt sig, og Stjernerne skinnede ned fra den mørkeblaa Himmel; men der var lige som Frost i Luften.

(Fortsættes.)

Indianerinder i Utah.

Vi bringe idag et Billede af en Indianerinde fra Utah med hendes Børn og skulle som den bedste Forklaring dertil meddele vore ærede Læsere en Samtale, den skotske Reisende Hepworth Dixon selv fortæller i sin Reisebeskrivelse fra Mormonlandet.

I Nærheden af Winnemucca — fortæller han — fik jeg Øie paa en Indianer, indhyllet i en tyk Kappe; foran ham paa Jorden sad to Squaws, indianske Kvindfolk, paa Hug, kun klædte i nogle tynde Bomuldspjalter.

— Fra Utah? spurgte jeg.

— Fra Utah! svarede Indianeren kortfattet.

— Du hedder?

— Røde Hund!

— Vil Du have en Cigar?

Den tilbudte Gave blev øieblikkelig modtaget;

for den Vilde har Cigaren en Tiltrækningskraft, der kun staaer tilbage for den, Ildvandet udøver.

De to Kvinder saae til med et ængsteligt Smil. Den ene kunde vel være en atten, nitten Aar, den anden neppe femten; begge havde de brede, flade Ansigter, fremspringende Kindben og sorte Øine som Mongoler.

— Det er dine Squaws? spurgte jeg.

— Ja. Gammel Squaw, ung Squaw — den Store er den Gamle, den Lille er den Unge!

— De ere begge dine Koner?

— Ja, begge to; hun der er min gamle Kone, hun min unge Kone; to Squaws for mig!

— I ere Mormoner, ikke sandt?

— Mange Utaher ere Mormoner; Utaherne ere gode Venner af Enok, svarede Røde Hund, idet han undgik et aabenlyst Svar.

Opmuntrede ved Lyden af en venlig Stemme tilsendte den Yngste af dem mig et Blik gjennem de sænkede Øienhaar, medens den Anden reiste sig op og dristig tog Plads ved Siden af mig, idet hun lige som bedende rakte Haanden frem imod mig.

Disse Squaws have en besynderlig Lighed med de nomadiserende Tatarers Kvinder, lige som de have en forbausende Lighed med Kineserne i San Francisko. Men for deres Eiermænd have Indianerinderne rigtignok langt fra den Værdi som deres Søstre i Hongkong. En ung, munter Kineserinde har en Værdi af 1000 Kroner, denne Utah-Indianer havde ikke betalt mere end 100 Kroner for sin unge Kone.

Det lod til, at Lykken ikke havde begunstiget hendes Forældre; Jorden var næsten altid bedækket med Sne, Elsdyrene og Antiloperne vare blevne sjældnere, og de havde da afstaaet hende til en Fremmed, lige som de vilde have solgt en Hest eller en Hund. Salgsprisen var bleven afgjort i spirituøse Varer.

Det er forbudt at sælge Indianerne Whisky, det er Lovens Ord; men i disse Udørkener er der Ingen til at hævde den.

— Hvorledes leve I? spurgte jeg videre.

— Vi vente og vanke om, dræbe Vildt.... ikke meget; dyrke Jorden.... meget lidt. Utahmanden er fattig!

— Men siig mig, Røde Hund! Hvorfor har Du kjøbt Dig en anden Kone, naar Du er fattig!

— For at hun skal arbeide for mig. Faa Koner, meget Arbeide; mange Koner, lidt Arbeide. Naar jeg tjener flere Dollars, kjøber jeg flere Squaws.

Stakkels Skabninger!

Han vil benytte dem uden Hvile og maaske leie deres Arbeidskraft ud, ja drive dem til Arbeidet ved Prygl. Den Mand er udsat for dyb Foragt, der erklærer, „at han ikke har Hjerte til at slaa sin Kone." Disse Utahbeboere, der ere uden Mod til at skalpere en sovende Fjende og end mindre til at betræde Krigsstien, ere kjække nok, naar det gjælder at slaa en Kvinde.

Røde Hund er ikke en Smule bedre eller værre end sine Stammefrænder. For ham er Kvinden ikke Andet end en taus Lidende, et Trældyr. Han tager saa meget Vare paa hende som paa en Ko, han behandler hende som en Hund. Han sælger hende og handler med hende efter Forgodtbefindende, og der er Ingen, som hindrer ham deri.

De amerikanske Lovgivere bekymre sig ikke om, hvad der foregaaer i en Indianers Wigwam.

Hvis Røde Hund tillod sig at slaa sin Kone i Nærværelse af Hvide, vilde han uden videre Omstændigheder blive klynget op i det nærmeste Træ. Men hvis han myrdede hende en Nat paa et afsides Sted, vilde hans Forbrydelse forblive ustraffet.

Det er imidlertid ikke alene Indianerne, der kjøbe Squaws; det Samme gjøre de Hvide, naar de da ikke tage dem. Enkelte indianske Smaastammer ere saa fattige paa Døtre, at den røde Mand forgæves søger sig en Hustru.

Indianeren veed, at den hvide Mand er stærk, og hans Datter altid vil være lykkeligere i Kolonistens mindste Hus end i Indianerens største Wigwam. Hvis han gjorde sig den Uleilighed at spørge Datteren, vilde hun uden Omsvøb svare ham, at hun foretrækker at blive den Hvides Squaw.

Spekulanten.

(Slutning.)

Hans Høihed indfandt sig rigtignok barbenet, men dog iført en rød Frakke, der lod til engang at have tilhørt et Postbud eller en Postillon; thi der var endnu to blanke Knapper tilbage i Frakken, prydede med et sammenslynget Horn. Hans Høihed samt hele hans høie Familie vare meget forbausede over det righoldige Lager, og han proberede foran Speilet flere Sorter, indtil han endelig blev staaende med en skotsk Hue i den ene Haand og en rigtig gammeldags høi Hat i den anden, uden at han kunde bestemme sig for nogen af dem.

Tremasteren havde Stilk meget viselig gjemt igjen for at komme frem med den ved en eller anden rigtig passende Leilighed.

Nu tiltrak vel den skotske Hue Hans Høihed i en betydelig Grad ved sin Form og det blanke Spænde paa den ene Side, men den anden Hoved-

beklædning havde [dog noget Imponerende ved sin Høide, og det gjorde endelig Udslaget, da han med den vilde rage op over alle de andre Oboer.

Han lagde da Huen tilside og prøvede endnu engang Høipresseren foran Speilet.

Det var saadan en rigtig Stormhat, fast som et lille Taarn, snæver for neden og vid oppe i Pullen, med en kjækt ombøiet Skygge, en god Alen i Høide og af godt Arbeide, indrettet til at holde flere Slægtled ud; thi selv Foderet var af solidt Læder, saa at det alene kunde gaa for en selvstændig Hat.

Stilk selv havde det heller ikke været muligt under Indpakningen at presse den sammen, hvorfor han havde stoppet den fuld med andre Hatte — kort sagt, det var en Hat aldeles egnet til endnu i nogle Aarhundreder at være Arvestykke i en saadan otahitisk Fyrstefamilie.

Matrosernes Fornøielse ved at se Hans Høihed saa velbehagelig speile sig med Hatten paa, naaede hurtig over Kogepunktet. De begyndte at opføre en af deres Dandse, hvorved de pleiede pantomimisk at udtrykke deres Deltagelse, og for at gjøre Spøgen fuldstændig løftede en af dem sin Haand og slog Hans Høihed Hovedbeklædningen ned over Næsen, saa at Høistsamme forsvandt med hele Hovedet deri og udstødte et Rædselshyl, der lød som, om En brølede paa Hjælp dybt nede i en Kjælder.

Baade Stilk og hele Familien sprang til og begyndte at hale i Hatten for at befri det indespærrede Hoved, der vedblev at skrige paa Mord og Drab.

Da nu imidlertid Næse og Øren havde sat sig fast imod Foderet, saa lykkedes det først med stor Anstrængelse og Fare for at tage Næsen og Ørerne med at faae Hatten tilveirs. Da denne nu med et Ryk foer tilveirs blev imidlertid de fremspringende Dele af Hans Høiheds Hoved hængende i Foderet, saa at dette blev trukket ned, og den høistaaende Familie saae pludselig til deres Forfærdelse, at Familieoverhovedet var blevet to Hoveder længere, saa de troede, at man havde vredet Halsen af Led paa ham.

Hans Høihed var imidlertid ikke saasnart bleven befriet fra Hattefoderet, før han tog sine røde Frakkeskøder under Armen og løb, Alt hvad han kunde, ind imod det Indre af Øen; efter ham Alle, der hørte til hans Hus og hvad der ellers befandt sig paa Stedet af Oboer; thi det var jo nu udenfor al Tvivl, at denne Europæer var en Troldmand, der var ankommen med en hel Mængde nye Fælder for at fange de stakkels Otahaitier eller maaske ogsaa helt udrydde dem.

Saaledes gik otte Dage hen.

„Hertha" havde losset sin Fragt, Stilk havde fortæret sine Pølser og Skinker og drukket sin Portvin; men han havde ikke solgt saa meget som en Hatteskygge, da Oboerne kun lod sig se i det Fjerne, og naar de en enkelt Gang vovede sig frem for at beskue Stilks trekantede Hat, som denne i sin Fortvivlelse snart satte paa Hovedet som en Admiral, snart som en Napoleon, saa smurte de dog strax igjen Haser, og den ulykkelige Hattespekulant havde lige saa godt kunnet oprette sin Forretning i Kompagni med Robinson Kruso.

Stilk havde just igjen sat sin Hat paa tværs og med de venligste Fagter henvist en Indfødt, der kom langsomt snigende, til sit Varelager, da Kaptain Groth kom til med sin første Styrmand, for dog engang at se til sin Passageer.

Denne stod med korslagte Arme foran sine gamle Hatte lige som Napoleon den Store foran sin Garde. Nu skar han et Ansigt, som ingenlunde mindede om Napoleon; thi det var nærmere ved at græde end le.

Dette Ansigt og den der over tronende Trekantede med Fjerbusken fremkaldte imidlertid i Forbindelse med de forulykkede Huer, Hatte og Rør en saa komisk Virkning, at Kaptainen og Styrmanden ikke kunde lade være at udbryde i en skraldende Latter. Stilk betragtede dem grædefærdig, hvilket kun yderligere sporede deres Lattermildhed, saa at de maatte holde sig i Siderne.

Endelig løb dog Galden over paa ham, han satte Hænderne i Hofterne og udbrød med fortvivlet Haan, idet han efterlignede deres Latter:

— Ja! Hi, ha, ho, ho, ho! Le kun, I Umennesker, indtil I briste!

Derpaa vendte han Ryggen til dem og gik bort, fløitende af Harme.

Imidlertid var Otahaitieren traadt hen til Bordet og havde faaet Øie paa Speilet og sig selv deri.

Da han endnu aldrig i sit Liv havde seet et Speil, blev han naturligvis saare forbauset ved pludselig at faae Øie paa en Landsmand, af hvem han kun kunde se Hovedet, men hverken Arme eller Ben.

Saa snart han gik bagom Bordet, var hans Kollega sporløst forsvunden, men viste sig strax igjen, saa snart han atter kigede ind i Glasset.

Han var aldeles optaget af at faae fat i sin hemmelighedsfulde Landsmand, saa at han slet ikke lagde Mærke til Stilk, der kom til i fuldstændigt Raseri og med den Trekantede drev ham en ordentlig Ørefigen.

Den Vilde, der troede, at Ørefigenet skrev sig fra hans Landsmand, gav Speilbilledet et forsvarligt

Slag med sin knyttede Haand, saa at Glasstumperne fløi ham om Ørerne, og løb saa, Alt hvad han kunde.

Stilks Raseri blev ved Synet af det knuste Speil og Søfolkenes Latter endnu større, og han havde sikkert kastet sig over dem, naar det ikke var, fordi han følte, at han vilde trække det korteste Straa. Men da han dog maatte lade sin Harme gaa ud over Noget, saa sprang han ind imellem de gamle Hatte og trampede løs paa dem med begge Ben; et Syn, der var saa latterligt, at det nær havde taget Livet af Kaptainen og Styrmanden. De væltede sig om i Sandet og vare lige ved at kvæles i Latter.

Da begge vare komne nogenlunde til Ro, og Kaptainen havde faaet tørret Lattertaarerne af Øinene paa sig, meddelte han Stilk, at hans Forretninger nu vare afgjorte der paa Øen, og at han tænkte paa at lette om et Par Dage.

— Aa, Du gode Gud! udbrød Stilk, forfærdet over denne Meddelelse. Hvad skal jeg da nu tage mig til med disse fordømte Ulykkesfugle?

Han slog Hænderne sammen over Hovedet paa sig og vedblev jamrende:

— Gerstäcker! Gerstäcker! Dette har Du paa din Samvittighed! Alle mine gamle Hatte skulle hver Nat som Spøgelser dandse om din Seng, og jeg skal selv melde mig hos Dig som Bankeaand, saa snart jeg har faaet taget Livet af mig!

— Saa galt bliver det vel heller ikke, sagde Kaptainen. Deres Spekulation er rigtignok gaaet ynkelig i Vandet; men da mine Folk paa en Maade ere Skyld deri, saa vil jeg i det mindste tage Dem med tilbage til Kjøbenhavn.

— Vil De? udbrød Stilk henrykt, idet han omfavnede Kaptainen. Saa, Pokker i Vold med alle de gamle Bøtter!

Med disse Ord begyndte han at kaste Hattene den ene efter den anden ud i Vandet, hvad Kaptainen dog hurtig forhindrede ham i.

— Lad nu det være godt, sagde han. Jeg skal dog se, hvad jeg endnu kan bringe ud af det Kram. Lad nu Alt ligge og følg med hen i et Værtshus, der kan overlade Forretningen til en eller anden Agent.

Stilk havde endnu aldrig i sit Liv afslaaet en Indbydelse til at gaa med i et Værtshus. Han lukkede sin Kasse til og fulgte med Søfolkene.

Det lykkedes ham da ogsaa ved Hjælp af Agenten at bytte de gamle Hatte bort for Svin, Frugter og Muslingeskaller; med de Første betalte han Kaptainen for sin Hjemreise.

Forøvrig var det en meget daarlig Forretning, da han neppe fik Halvdelen af sine Udgifter dækkede. Den bedste Forretning gjorde han alligevel med det knuste Speil, hvis enkelte Stumper blev kjøbt næsten for samme Pris, som et nyt Speil var værd.

Det er imidlertid med alt muligt Forbehold, at vi meddele dette Faktum, for at ikke senere en eller anden Spekulant skal lade sig forlede til at reise med Speile til Otahaiti for at slaa dem i Stykker og sælge dem derovre i det Haab at gjøre gode Forretninger.

„Hertha“ forlod Øen, og Hjemreisen gik lige saa godt som Henreisen.

I Begyndelsen af Mai stod Stilk atter i sin Fødeby, rigtignok ikke, som han havde haabet, som en rig Mand, men i det mindste rask og ved det gamle Humør.

Han fik dog for det Første nogle hundrede Kroner ind for sine otahitiske Sneglehuse og noget andet Kram og gik derpaa hen til Prokuratoren for at høre til sit Hus i Uttersløv.

Huset var jo rigtignok leiet ud; men Leieren betalte ikke, og Prokuratoren havde just fattet den Beslutning at sætte ham ud, inden det lykkedes ham at faae solgt sine Møbler, hvad han havde forhindret ved at give en Natvægter frit Ophold i Stedet.

Stilk, der nu havde faaet Lyst til at leve som Huseier, besluttede at lade den daarlige Leier vederfares en summarisk Behandling og selv hjælpe ham ud af Huset.

Han bevæbnede sig derfor med en Krigskølle fra sine Kunder paa Otahaiti; den var ret indtagende besat med Haifisketænder. Derpaa satte han sig ind i en Nørrebroes-Sporvogn og kjørte ud til „Lygten“.

Da han havde naaet sit Hus, bankede han paa med Krigskøllen hos den daarlige Leier og aabnede derpaa selv Døren. Den ingen Leie betalende Beboer stod midt i Stuen, forundret over denne Maade at banke paa og betragtede nu den Indtrædende.

Stilk saae med Forbauselse paa sin Husleier. Hans Øine voxede synlig.

Det var udenfor al Tvivl.

Det var Stilks første Gjæst fra den Dag, han drev Beværtning uden Borgerskab!

Denne havde ligeledes strax gjenkjendt Stilk og saae sig om efter et eller andet Musehul at forsvinde; thi Henrik Stilk stod som en hævnende Engel i den eneste Dør og raabte til ham:

— Har jeg Dig endelig, din Hallunk? Nu skal jeg strax opgjøre vort Mellemværende!

Derefter begyndte han en Slags Krigsdands og svingede den frygtelige Kølle over Hovedet paa sig.

I sin Fortvivlelse greb Leieren en Stol og kastede den foran Benene paa sin Forfølger, hvorpaa han styrtede sig hovedkuls ud ad Vinduet.

Nu var det rigtignok helt nede ved Jorden, saa Skade kunde han vanskelig tage; imidlertid fik Stilk fat i hans ene Ben og bearbeidede en Stund hans Ryg med Haitænderne, som om det var hans Mening at præparere den til Boeufsteg.

Efter at han endelig havde sluppet ham, saae han sig om i Leiligheden for at undersøge den afskedigede Leiers efterladte Eiendele. Denne havde imidlertid Intet efterladt, slet Intet uden — sin gamle Hat.

Aldeles lige som dengang i Kjælderen!

Stilk faldt ved Synet af denne i et frygteligt Raseri og besluttede efter at have tilredt den ulykkelige Bøtte ganske frygtelig med Krigskøllen at lade den dø paa Baalet.

Da han ikke havde noget Brænde ved Haanden, greb han en gammel, vaklende Lænestol, der havde tilhørt hans afdøde Tante og slog den i Stykker for at gjøre Ild ved den. Idet han nu rev Træet og Hestehaarsbetrækket fra hinanden, begyndte det at klinge og klirre, og den forbausede Arving fandt henimod 1000 Kroner gjemt i Sædet.

I Løbet af de næste Uger troede Stilks Naboer, at han havde nedsat sig som Snedker; thi de hørte ham save og banke fra tidlig Morgen til langt ud paa Natten.

At han huggede den afdøde Tantes samtlige efterladte Møbler til Svovlstikker, kunde de neppe tænke sig, og heller ikke, hvor lønnende Arbeidet var; thi paa denne Maade udløste Stilk næsten 3000 Kroner af deres Fængsel, hvor den gamle, gjerrige Tante havde skjult dem.

Saaledes havde han nu atter Midler til nye Spekulationer, hvorom vi haabe ved en anden Leilighed at kunne fortælle vore ærede Læsere.

C. Reinhardt.

Snurrepiberier.

San Francisco, New Orleans og Jersey City ere de eneste Bynavne i Nord-Amerika, som ikke forekomme dobbelt. Der er 22 Washington, 3 Ny York, 7 Filadelfia, 4 Chikago og 18 Brooklyn.

Førend et Vidne i Nevada træder frem for Skranken lægger han to ladte Revolvere og en Bowiekniv foran sig; Dommeren tiltaler ham da høflig som Herr Den-og-den og undgaaer meget omhyggelig at berøre noget som helst mindre behageligt i dette Vidnes tidligere Liv.

Humor.

En sjælden Svigermoder. Paa en Kirkegaard i Nærheden af Paris sees en Gravsten med denne Indskrift:

„Her hviler Madame Eudoxie Roumbout. Begrædt af sin — Svigersøn."

Karade.

I tvende Ord Du kan mig dele,
Og naar mit Første falder paa,
Tidt dækkes Ho'det af mit Hele,
Forinden man til Ro kan gaa.

Mit Sidste sagtens Drenge klæder,
Men sjældent Manden bruger det;
Mit Heles Navn vel neppe glæder
Selv den, det bruges om med Ret.

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Gaade i Nr. 47:

Skamme—Kamme—Amme—Emma.

Rigtig opløst af: August Frantzen, Jean og Georg, Den aarvaagne Nøddeknækker, Hurtigtegneren, Adirentia, Nyyorkeren i Gammelengland, Den unge Lirendreier, Fritta, Bombardine og Venetiana, Sombien, Tre Bænkebidere fra Langelinie, Søren Sørensens Søn, Symfonisten i Es-dur, Emmas Amme, To bortfløine Skorstensfeiere, En gammel Gaadelæser og Bankos Aand.

Logogrif i Nr. 44 og Regneopgave i Nr. 45 endvidere af: Nikodemus, Spekulanten og En Kantøffel.

☛ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☛ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Eftern.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. **K. Lindstrøm.**

Numer 50. 10 Øre. 2den Aargang.

I en kinesisk Butik.

Den gamle Spillemand.

(Fortsat.)

Ja, den gamle Skolemester sad ene i sin Dagligstue; hans Datter, den livsglade Elisabeth havde kort efter de nys skildrede Begivenheder i vor Fortælling forladt sit Fødested og for første Gang været paa Reise.

Det var forresten ikke langt fra, at hun følte sig endnu mere ensom i det stille Hjem hos Kapellanens Tante end Faderen i Skolehuset.

Fru Sthensen var, hvad man kalder en rigtig respektabel Kone, hendes Mand, ved hvis Samliv med hende vi ikke her skulle opholde den ærede Læser, da det ikke vedrører Fortællingen, var forlængst „hendes salig Mand," og for hvert Aar, der gik, som for hvert ungt Ægtepar, hun kom i Berøring med, voxede den Afdødes gode Egenskaber i Antal og Storhed.

I Bevidstheden om sin Stilling og sine Pligter førte hun et meget stille Hus, og hun tog alvorlig fat paa sin Opgave at opdrage den unge Landsbypige: hun maatte tage Del i Husets Gjerning, hvad Elisabeth forøvrigt ikke havde Noget imod, og hvoraf hun da heller ikke kunde tage Skade; hun havde anskaffet sig to halve Pladser i det Kongelige, men for at den unge Pige dog ikke skulde tage Skade deraf, sørgede Tanten altid for at finde en Stedfortræder for Elisabeth, naar der kunde være Tvivl om et Stykkes Moralitet. Kom hun saaledes neppe hver anden Uge i Theatret, tog Tanten hende derimod mindst een Gang om Søndagen med i sin Stol i Kirken for at høre hendes egen Præst.

— Pastor Mortensen, yttrede hun, har viet Sthensen og mig, lige som han har døbt og konfirmeret min Brodersøn Vilhelm Hein; han har kastet Jord paa min salig Mand, og om Gud vil, skal han ogsaa tale ved min Baare.

Denne sidste Taleblomst anvendte den fromme Kone forøvrigt ikke altid paa lige passende Steder; man kunde saaledes godt høre hende sige:

— Paa Lørdag skal vi, om Gud vil, have Øllebrød og Klipfisk.

Nu er det imidlertid meget let at trække paa Smilebaandet af den Slags Ting, og vi ville ikke nægte, at Elisabeth undertiden greb sig selv deri; men Italieneren og Zulukafferen tilbede nu engang ikke deres Gud paa samme Maade, og de Danske vel endnu mindre.

Men Elisabeth havde endnu en Syssel, der tog hende helt fangen, saa at hun ikke følte Trykket af dette begrændsede Liv saa stærkt.

Efter Faderens Ønske besøgte hun hver Eftermiddag et Privatkursus for unge Damer, og hendes naturlige Livlighed skaffede hende paa den ene Side en god Modtagelse hos disse voxne Skoleborn, medens hendes modne Dømmekraft lod hende være en uinteresseret Tilhørerinde ved alle deres Kabaler og Kjærlighedsromaner.

Saaledes spurgte en rig Grossererdatter hende en Dag:

— Men sig mig, Frøken Frank, finder De ikke den franske Lærer er smuk?

Forundret svarede hun saa afgjort, at den Anden ikke gik videre i det Thema:

— Jeg har ikke lagt Mærke dertil; jeg kommer til hans Timer for at lære, ikke for at kokettere!

Efterhaanden som man kom længere ind i Vinteren, og Elisabeth blev mere og mere fortrolig og bekjendt med sine forskjelligartede Omgivelser, kunde det dog ikke undlade at vække visse Længsler og Følelser hos hende; men hun havde endnu Herredømmet over dem, da de ikke havde antaget noget bestemt Ydre: der manglede en Person til at give dem indre Sammenhold.

Hvergang Fru Sthensen omtalte Kapellanen Vilhelm Hein, og det gjorde hun tidt og altid i høie, lovprisende Toner, spurgte Elisabeth sig med et vist Skælmeri:

— Er det din Helt? Nei!

Da slog det hende en Dag, at Aviserne samtidig paa forreste Side med store Bogstaver indeholdt den korte Reklame:

„Han kommer!"

Hendes kvindelige Natur fornægtede sig ikke her; hver Dag studerede hun nu ivrig Avertissementerne for at se, hvem denne var, og hun greb sig for første Gang i at tænke paa en bestemt Mand, da hun en Dag læste, at der i Cirkus vilde optræde en berømt Gymnastiker, den dristige Rytter: Mateo Conradi.

Om det var ham?

Hun maatte, om det saa stred imod alle Fru Sthensens tre Troesartikler, om det saa oprørte hendes Moralitet nok saa meget, hen og se dette Cirkus, og hun drømte da hele Natten om Oldtidens Rendebaner og Gymnastikpladsen derhjemme. Stadig saae hun den fremmede, omvandrende Kunstberider for sig i Drømme, snart i sit Trikot og snart hyllet i den luslidte Kappe og med den brede Straahat over de mørke Lokker.

— Cirkus! udbrød Fru Sthensen, da Elisabeth kom med sit Forslag om at besøge Beriderne. Skulde jeg tillade Dem at gaa hen og more Dem over saadant Gøgl og Øienslyst; jeg skulde maaske selv gaa med til den Fornøielse, hvad jeg naturligvis blev nødt til?

— Det kan da aldrig være saa galt, vovede

Elisabeth at tage til Gjenmæle. Aviserne fortælle jo, at der er fuldt hver Aften, og at Kunstnerne gjøre fortjent Lykke.

— Aviserne! Hvad finde de ikke paa for at hjælpe Folk af med deres Penge?

Men hvorledes det gik eller ikke; den unge Pige fik dog tilsidst sin Krig frem, og en Aften træffe vi Fru Sthensen med Elisabeth i en Loge hos Beriderne.

Fruens Fornøielse var nu rigtignok temmelig blandet; thi hun følte sig hvert Øieblik overbevist om, at der kunde ske et eller andet Forfærdeligt, som at Trapezkunstnerne styrtede ned og knækkede Halsen, eller at en af Hestene maaske fandt for godt at aflægge et lille Besøg i Logerne, og hun følte sig først rolig, da hun sad hjemme i sin Dagligstue og nød Theen.

Elisabeth glemte derimod Alt ved Synet af det uventede Skuespil, der her mødte hende: det store, oplyste Rum under det runde overbyggede Loft med sit Virvar af Bjælker og Tove; de prægtige Heste og de dristige Berideresker, de stærkt byggede, muskuløse Kunstnere, der dristig bevægede sig paa Hesteryggen eller udførte deres halsbrækkende Evolutioner høit over Publikums Hoveder.

Netop denne Spænding, der fremkaldtes ved, at denne Leg hvert Øieblik kunde blive Alvor, satte hende i Bevægelse og fyldte hende med Begeistring.

Og saa da Conradi kom ind og svang sig op paa den usadlede Hest.

Det var ham! Hun tog ikke feil, skjøndt han nu funklede af Glasperler og Pailletter.

Hun bøiede sig frem over Logebrystningen og lod ikke Øinene slippe ham et Øieblik. Hendes Kinder glødede, og det lille Hjerte bankede; hun saae Intet, hørte Intet uden den stolte Rytter, og da han under Husets tordnende Bifald trak sig tilbage, viftede hun med Lommetørklædet, som for at holde ham tilbage.

— Men Gud, er Du fra Forstanden! raabte Fru Sthensen og greb hende i Armen. Hvad maa Folk tænke?

— Var han ikke deilig, Fru Sthensen! vendte den unge Pige sig til den ældre Dame.

Et eneste Blik paa denne viste hende dog strax, at hun sikkert havde gjort Noget, der ikke var ganske rigtigt, og hun rykkede sig tilbage i sin Stol og vovede neppe at se op, da Conradi blev fremkaldt og traadte midt ind i Cirkus, hvor han blev staaende og bukkede.

Mateo Conradi havde lagt Mærke til den unge Dames Begeistring, og hans Blik søgte hendes; de mødtes i en eneste kort Hilsen. Han bukkede og løb ud.

Havde han gjenkjendt Landsbypigen?

For hende stod Scenen i Skolehusets Havestue saa levende for Øiet, at hun i Klownen, der nu efterabede hans Stillinger, syntes at gjenkjende „Djævelen", Tommaso.

Da de to Damer naaede hjem, forsikkrede Fruen dyrt og helligt, at det var sidste Gang, man skulde faae hende med til sligt verdsligt Gøgl.

— Og saa troer jeg skam, at den Springfyr vovede at laane Dem Øine, Elisabeth. Jeg vil da haabe, at De er en fornuftig Pige, der veed, hvad man skylder sig selv, saa at De ikke anden Gang udsætter mig for den Skandale at vifte med Lommetørklædet til saadan en Abekat.

— Det gjør mig ondt, om jeg har fornærmet Dem, Fru Sthensen...

— Naa, naa, min Pige! Nu ville vi ikke længer tale derom. De veed jo ikke, hvad der saadan passer sig for ordentlige, kristelig opdragne Mennesker, saadan som De lige er kommen ind fra Landet. Men det vil jeg sige Dem, De kommer ikke mere til den Beriderhistorie!

Elisabeth var ikke længer Herre over sine Tanker; hun greb sig hvert Øieblik i at drømme om Berideren Conradi — Fru Sthensens Hus blev hende som ingensinde før et Fængsel, og hun sysselsatte sig stærkt med de Fortællinger, hendes Fader saa ofte havde gjentaget for hende om hans frie, omflakkende Liv.

Hun følte sig som en indespærret Trækfugl, der higer og længes efter at komme bort — bort — langt bort, uden dog ret at kunne gjøre sig Rede for sine Følelser.

Hun havde jo sin Moders Stemme, og en Aften, da hun havde sunget i et Selskab, hvortil Fru Sthensen tog hende med, vakte hendes Sang almindeligt Bifald. Om det nu var hendes Kald? Enhver havde jo et saadant her i Livet, det havde Faderen saa tidt sagt hende, og det kunde dog vel ikke være Meningen, at hun skulde blive en gnaven Lærerinde, hvad Fru Sthensen nærmest opdrog hende til.

Det maatte være en Lyksalighed at synge hele sit Indre ud, i brusende Melodier at tolke for Mængden de Følelser og Stemninger, der havde grebet hende. Dette som Kunstner at drage gjennem de store Stæder for at beundres overalt, havde noget saa tillokkende ved sig, at hun glemte al sin Jomfruelighed og ikke længer tænkte paa Faderen derhjemme.

Hvorfor var hun ikke en Mand, da kunde hun strax vove Farten ud i Livet; men hun vilde ikke blive længer her i Huset.

Saaledes tænkte den ellers saa fornuftige Elisa-

beth sig lidt efter lidt ind i en mere og mere utilfreds Higen efter en Forandring, at der ikke behøvedes mere end en ganske ubetydelig Hændelse for at frembringe en hel Omvæltning i hendes Liv.

Hun tog sit Overtøi paa for at gaa en Tur; paa den vilde hun overveie sine Tanker endnu engang. Hun tog Veien ud ad Langelinie; men Synet af Havet og de mange Seilere fra fremmede Lande forøgede kun hendes Længsel og Uro.

Om hun tog hjem til sin Fader, hun var jo vant til at tale ud for ham; skjøndt det forekom hende næsten i Dieblikket, som om der var Noget, hun vilde have ondt ved at sige ham.

— Vær hilset, Signora! lød det ved Siden af hende.

Denne Stemme mindede hende saa levende om den samme Person, der i Dieblikket sysselsatte hendes Tanker; det var derfor ikke saa mærkværdigt, at hun saae op med et straalende Blik.

Det opfangedes af to mørke, sydlandske Dine.

Mateo Conradi hilste og gik hende forbi sammen med en anden Fremmed.

Elisabeth blev staaende fasttryllet til Stedet og fulgte med Dinene den høie Skikkelse i den lange Kappe. Da bedækkede en blussende Rødme hendes Kinder, og hun ilede hjemad, idet hun pressede Haanden fast imod Hjertet og mumlede ved sig selv:

— Jeg maa hjem, inden alt dette faaer Magt over mig; hjem til min trofaste Fader!

Hun havde lynsnart lagt sin Plan. Der gik om Aftenen et Tog nordpaa, til da kunde hun have indpakket en Del af sine Smaating i sin lille Reisetaske. Saa snart Aftensbordet var færdigt, vilde hun ubemærket forlade Huset og skynde sig til Jernbanestationen — var hun først ved Endestationen, fik hun nok der en Vogn, som kunde føre hende de faa Mil, der var hjem.

En vis Glæde ved Tanken om at skulle gjense Faderen bemægtigede sig hende, og hun lo i sit stille Sind over den Skræk, hun vilde fremkalde i Fru Sthensens stille, respektable Hus, indtil man erfarede, hvorhen hun var flygtet.

Men hvert Dieblik greb hun sig selv i at tænke paa den smukke Berider; ham skulde hun altsaa aldrig se mere.

Hvem veed?

Den bestemte Time var kommen, sagte listede Elisabeth sig ned ad Trappen med Reisetasken i Haanden. Hun stod lidt efter ude paa Gaden og sendte et undskyldende Blik op til Fru Sthensens Vinduer for det uhøflige Farvel.

Det støvregnede udenfor, og Blæsten stod hende lige i Ansigtet, saa at hun havde lidt ondt ved at komme frem; men det bortledede paa den anden Side hendes Tanker fra, hvad hun stod i Begreb med — maaske hun dog var vendt om. Da vilde meget unægtelig blevet anderledes.

Da hun dreiede ned paa Gangstien, der fører til Stationsbygningen, lød en Piben og lidt efter saae hun den hvide Røgbusk fra et Tog.

— Om det var det? spurgte hun sig selv. Klokken kan neppe være saa mange; det er maaske kun nogle Vogne de flytter.

Det bragte hende dog til at skynde sig, idet hun trak sin tunge Kaabe sammen om sig.

Der holdt Toget jo endnu for Perronen; men Billettøren havde lukket sin Klap ned.

— Skynd Dem, Frue! De kan løse Billet i Toget! raabte Portieren og gjorde en Haandbevægelse imod Ventesalen.

Inden Elisabeth ret havde gjort sig det Hele klart, var hun lukket ind i en Kupée, der tilsyneladende var tom.

Hun lænede sig tilbage og faldt hen i Drømmerier. Pludselig følte hun sig ubehagelig berørt, hun slog Dinene op med den samme Fornemmelse, som naar man i Søvne har mærket, at der staaer Nogen og seer paa En.

I det første Dieblik blev hun umaadelig forskrækket.

Skraas over hende i Hjørnet af Sædet sad en Mand indhyllet i en Pelsværkskappe, under det buskede Haar, der var halvt bedækket af en lille Reisehue luede hende et Par Dine i Møde. Hun kjendte disse Dine midt i det smilende, i dette Dieblik saa stolte og ædle Aasyn; det var Berideren — Mateo Conradi.

— Pardon! begyndte han, lige som den første Gang, hun havde seet ham.

— Ah, det er Dem... Herr Conradi! stammede Elisabeth. Hun maatte sige Noget for at skjule sin Forlegenhed, der dog var blandet med en vis Glæde over det uventede Reiseselskab.

— De kjender mig igjen, Signora, som De kjendte mig hin Aften i Cirkus! udbrød han bevæget og greb efter hendes Haand, som hun heller ikke drog tilbage fra ham.

— De veed ikke, vedblev han, da hun tav, hvor det glæder En ikke altid at møde Foragt!

— Foragt! Oh, jeg vilde tvertimod kalde det et lykkeligt Liv som De at drage Jorden rundt for overalt at feire Triumfer.

— Det vilde De; men det Samme kunde De jo, Signora. Jeg hørte hin Aften Deres vidunderlige Stemme, i den ligger en Skat skjult, som De blot behøver at hæve for at feire Triumfer større end en ussel Kunstberider.

— De mener...? udbrød den unge Pige og bøiede sig helt over imod ham med et lysende Blik.

— Nei, nei, afbrød hun sig selv, det tillod min Fader mig aldrig. Det er jo netop for at faae talt ud for ham, at jeg saa pludselig reiser hjem.

— De reiser hjem? spurgte Mateo med et eiendommeligt Øiekast.

— Ja, jeg fik rigtignok ingen Billet; men jeg kan vel altid faae den hos Konduktøren.

Mateo lod pludselig til at falde i Tanker, han blev ordknap, og Elisabeth, der troede at han var træt og vilde sove, agtede ikke at forstyrre ham, hvorfor hun trak sig tilbage i sit Hjørne.

Det var tilvisse et underligt, et mere end besynderligt Tilfælde, der bragte de to unge Mennesker sammen. Mateo Conradi havde modtaget et pludseligt Engagement i Sydtydskland og var i dette Øieblik paa Reisen derned med Nattoget over Korsør; den unge Pige havde virkelig seet det rette Tog kjøre bort og var i Skyndingen kommen i det feile.

Det var en Plan saa kjæk og romantisk, som kun en Sydbo kunde udtænke den, at han fattede nu; skjøndt han af og til vaklede ved Tanken om at bedrage denne ædle, uskyldige Pige. Han vidste godt, at han ingenlunde turde bedømme hende efter de Kvinder, han ellers traf paa sine Reiser fra Cirkus til Cirkus.

Men han følte i denne Stund, at han elskede denne rene Engel, og han kunde ikke slippe den lokkende Tanke.

Da skar Lyset fra en Lygte ind i Kupeen, Vinduet blev slaaet op og Konduktøren viste sig i Aabningen.

— Deres Billetter! raabte han.

Elisabeth, der var falden hen i et svagt Blund, slog Øinene halvt op og vidste i det første Øieblik ikke ret, om hun var vaagen eller drømte.

Mateo Conradi kastede et Blik hen til hende og hviskede en Stund med Konduktøren. Ruden faldt for igjen.

— Aa, nu fik jeg ingen Billet! udbrød Elisabeth.

— Det er besørget, Signora! svarede Mateo langsomt.

— Men De veed jo ikke, hvorhen jeg skal?

— Det siger Intet, vedblev Italieneren nølende, det ordner sig nok.

Elisabeth foldede sine Hænder under Slaget paa sin Kaabe og faldt lidt efter igjen hen i denne Reisesøvn, der kun er halv Hvile.

(Fortsættes.)

Smaating om Kina.

Vi have en Gang tidligere omtalt det kinesiske Militærvæsen, og idet vore ærede Læsere mindes, hvad vi have fortalt Dem om Kvinderne i Japan, ville De neppe fortryde idag at gjøre et lille Bekjendtskab med de kinesiske Damer. Vort Billede viser Dem en Dame af Stand handlende med en Kvinde af Folket.

Den ærede Læser vil uden Tvivl ikke foragte dette Bekjendtskab; thi Kina er i Virkeligheden det pikantes Land, i Besiddelse af hele Modsætningens Tiltrækningskraft.

I Europa giver man aarlig Millioner ud til haarvæxtbefordrende Midler og falsk Haar, fordi man nu engang betragter Hovedhaaret som en skjøn Prydelse — Kineseren finder det skaldede Hoved smukt.

I Sommeren sætte vi Pris paa Is og kølende Drikke — Kineseren drikker Theen desto varmere, jo mere brændende Solen stikker.

Diæt for enhver Pris, sige vore Læger — den kinesiske Æskulap kan aldrig faae sine Patienter til at spise nok, og saa ville vi endda ikke tale om saa bekjendte Ting, som at man sørger i Hvidt og møder til Stads i hvad vi vilde kalde Sørgedragt; at Kineseren betragter Ligkisten som en Pynt for et Hus og yttrer sin Glæde ved Synet af en saadan.

Vor fine Dame paa Billedet har aldrig kjendt Krinolinen og vilde aldrig presse sig ind i et Snørliv; Forretningskvinden staaer rolig lige over for hende og ryger betænksomt paa sin Opiumspibe; de kinesiske Kvinder ere ikke snaksomme og aabenmundede.

Medens den europæiske Dame har tusinde Gjenstande for sin Forfængelighed, kjender Kineserinden kun een: den unaturlig lille Fod, som den galante Kineser kalder kumleen, hvad der vil sige det samme som Vandlillie.

Kineserinderne kjende tilfulde Toilettets Hemmeligheder; men de bruger dem efter deres eget kinesiske Hoved.

De sminke sig dødblege.

Et sandt Kunststykke udføre de, idet de rage Øienbrynene af og i Stedet male sig en mørk, ganske fin og kun svagt buet Streg.

I det Hele taget ere Kinas Døttre i Besiddelse af en betydelig Skjønhed. De have fine, smaa Hænder; Trækkene i deres ovale Ansigt ere næsten altid overordentlig regelmæssige, medens Øinene blinke med en sydlandsk Livlighed. Indrømmes maa det derimod, at de mangle det vi kalde Sjælens Skjønhed.

Kinesernes Skjønhedssands er dog ikke tilfreds hermed. En Kineserinde, der vil gjøre Fordring paa at gaa for en sand Skjønhed, maa forstaa at sminke sig omhyggelig hvid og rosa, forsyne Underlæben med en smuk, mørkerød Linie og have de mest mulig lave Skuldre. For at opnaa dette bære de Klæderne løst om Halsen, som man vil kunne se det paa vort Billede.

Vore sidste Dages Mode med de lange, ikke altid behagelige Negle, er jo en bekjendt kinesisk Overlevering. Det mærkeligste er dog, at det slet ikke er fint at vise sine Hænder, derfor bære de kinesiske Damer altid meget lange Ærmer; de spare da Handskerne.

Vor Dame paa Billedet er tydelig nok ugift; thi kun førend Brylluppet bæres Haaret i lange nedhængende Piske, en af Ceremonierne før Ægteskabet er netop at sætte Haaret op.

Det himmelske Rige er Viftens rette Hjem; selv en Spanierinde vilde være en Dilettant lige over for det Mesterskab, hvormed en velopdragen Kineserinde behandler sin Vifte — hun udretter det samme med den som vore Baldamer med Øinene.

Medens Moden hos os er et Lune, der giver sig Lovkraft, paabydes Moden i Kina ved en Lov, som ingen Luner kjender; det er Keiseren selv der fastsætter Vinter- og Sommerdragten.

En Samfundsulykke er det for den kinesiske Kvinde, at hun ikke giftes bort, men sælges bort, og at hun, der efter Loven kun bør være den eneste Hustru, maa finde sig i, at alt det kvindelige Tyende, der omgiver hende, ere hendes Ægtefælles Medhustruer.

Men lad os standse her for idag uden at drage nogen yderligere Sammenligning med Europa.

Bedre sent end aldrig.

Novelle efter det Engelske.

Det indiske Landskab laa for hans Blik i al sin Pragt, men hvad var den Skjønhed for de Øine, der længtes efter et Glimt af Hjemmets grønne Marker og Skove!

Den unge Kvinde, der stod ved Siden af ham, saae forundret paa ham; hun tog Livet, som det kom, og vilde være lige glad paa en indisk Station, i Hovedstadens Selskabskredse og i et landligt, engelsk Hjem. Hendes Sommerfuglenatur, ofte lige saa meget til Velsignelse som til Forbandelse, kunde ikke forstaa, hvad der var i Veien med denne unge Mand, saa smuk og saa dygtig, og saa havde han nylig faaet en god Ansættelse som Ingeniørofficer. Han var nu paa sin første Reise i sit Distrikt og var i Besøg hos sin Søster og Svoger.

Bleg og bekymret saae han ud, som han stod der, lænet mod en mægtig Pille af et gammelt Tempel, og han syntes ikke at have Øie for Udsigten, der dog var berømt for sin hemmelighedsfulde Skjønhed.

— Hvad tænker Du paa, Claude? spurgte hans Søster efter en lang Pause.

— Paa Hjemmet! svarede han kort.

— Men hvorfor seer Du saa melankolsk ud? Hvad Nytte er det til at sukke og længes? Og jeg, som troede, at Du vilde være saa glad ved dit lille Besøg hos os!

— Det er jeg ogsaa, svarede han ivrig, naturligvis er jeg glad ved at se Dig saa lykkelig med Allan, saa tilfreds med dit Hjem og meget mere; men jeg er ikke skabt til at være en Trækfugl.... jeg længes efter den gamle Rede.

— Stakkels lille Fugl!

Hendes ironiske Tone fik ham til at smile. Han rystede paa Hovedet.

— Du ligner altfor meget Dig selv, Nell, og derfor forstyrrer Du min Sindsro. Jeg kan ikke lade være med at tænke paa vore Lege og vore Spadsereture derhjemme i gamle Dage. Kan Du huske Vintergækkene, som voxede i Dalen? Nu flyve de første Svaler omkring Præstegaarden. O!

Et langt, dybt Suk endte Sætningen.

— Det er underligt, sagde hans Søster, disse Ting staa kun utydelig for mig, og jeg var dog langt mere hjemme end Du. Jeg burde vist være den sentimentale, sukke efter Moder og alle de andre, men...

— Du har en Kvindes Hukommelse, bemærkede Claude.

Hun lo og begyndte at gaa.

— En Ting husker jeg, Claude, Du kjære, gamle Broder! Men tag nu de Goder, som Guderne have skænket Dig, og kom hjem og faae noget at spise.

— Hvad er det, Du husker? spurgte han, da han gik ved Siden af hende paa den lange, skyggefulde Vei, som førte til deres Bolig.

— Marion Annesley, sagde hun med et speidende Blik paa ham.

Han rødmede lidt, som de fleste rødme, naar de mindes om en Kjærlighedshistorie fra en svunden Tid, men han lo godmodig og svarede:

— Skudt forbi, min Frue. Marion og jeg ere endnu meget gode Venner, haaber jeg.

— Venskab kan ende med Kjærlighed, men Kjærlighed aldrig med Venskab, yttrede hans Søster.

— Jeg har aldrig elsket Marion Annesley, men der har altid været Venskab imellem os.

— Venskab, efter at have læst Goethe, Shakespeare og Puskin sammen, efter at have botaniseret, pyntet Kirken, studeret Mathematik og ordnet Nationens Sager!

— Kjære Eleanor, skaan mig for flere Enkeltheder. Marion er, hvad Verden kalder en „Blaastrømpe", og... ja, vi vare meget gode Venner, men kun Venner.

— Blaastrømper have ogsaa Hjerter, sagde Eleanor.

— Naturligvis, men det er en Skam, at de have det. De ere et eget Slags Væsener, og burde befries for den besværlige Ting, et Hjerte. Men Marion var en af de bedre „Blaastrømper"; hun var en rigtig god Pige, men brød sig kun lidt om andet end Bøger.

De vare imidlertid naaede til Havelaagen, og Eleanor sagde ikke mere, medens de gik igjennem Haven, hvis Blomster prangede med de tropiske Egnes rige, afvexlende Farvepragt. Hendes Husbond mødte dem.

— Dine Breve ere komne fra Secunderabad, Powell, sagde han til sin Svoger. — Har Du nu pligtskyldigst beundret Ruinerne?

Claude mumlede noget, der skulde være et Udtryk af Beundring, men hans Tanker vare ved de engelske Breve, hvis Udskrift han begærlig læste, medens han ligegyldig lagde de andre i Lommen.

— Her er et fra Moder! udbrød han glad, læste det og rakte det derpaa smilende til sin Søster. Hun tænker mindst paa, at vi ere sammen, sagde han.

— Fred har faaet Examen og skal nu til Universitetet, bemærkede han til sin Svoger, medens Eleanor læste Brevet fra det kjære Hjem.

— Lagde Du Mærke til, Claude, udbrød Eleanor ivrig, at Onkel Danvers har mistet sin Hustru? Det maa have været et pludseligt Dødsfald. Men hvorfor mon Moder dog ikke skriver noget mere derom? Stakkels Onkel er overvældet af Sorg, og det er jo intet Under!

— Stakkels Kone! sagde Claude alvorlig. Det stakkels lille Barn, hun har efterladt sig, vil føle sit Tab.

— Det er dødt. Vidste Du ikke det?

— Dødt! Stakkels Onkel, jeg troede dog, at han havde havt den Trøst. Stakkels gamle Mand!

— Naturligvis er jeg meget bedrøvet, sagde Eleanor, men man kan dog ikke lade være at tænke paa Muligheder. Du kommer maaske før hjem, end Du ventede, Claude.

— En Hjemkomst, overskygget af Døden, var hans Svar.

Efter at have talt lidt mere, gik de ind i Huset, og først da det var Aften, huskede Claude sine andre Breve.

De fleste vare fra hans Station ved Jungapoor, sendte videre fra Secunderabad. Et af dem var mærket „Haster", skrevet af en af hans Venner i hans Regiment.

Han aabnede det drømmende og saae nogle faa Linier fra hans Ven og et Telegram fra England. Han læste de faa Ord, som vare komne den lange Vei fra hans kjære Fædreland:

— Faa Permission og kom strax hjem. Din Onkel er død.

Det var kort nok, men han kunde nok udfylde, hvad der manglede; han vidste, at han ikke mere var en fattig Ingeniørofficer, men Eier af et smukt Gods i Syd-England.

Det, som han for en Time siden neppe havde tænkt paa, det var nu en Kjendsgjerning; det var pludselig traadt ud af Mulighedens dunkle Rige og var blevet til Virkelighed.

En Time senere sad han og skrev nogle Breve med feberagtig Hast; da kom hans Søster ind og satte sig ved Siden af ham.

— Du vil gifte Dig, naar Du kommer hjem, sagde hun, nysgjerrig efter at finde det svage Punkt i den Rustning, som havde modstaaet alle hendes Pile.

— Vil Du komme og tilbringe den Tid, da Allan faaer Permission, hos os? spurgte han, idet han lænede sig tilbage og saae paa hende.

— Hos Eder? hvem skal være Søsteren?

Han rødmede og tøvede et Øieblik; men det store Hav skulde jo snart adskille dem, derfor gav han til Svar:

— Husker Du Minnie Chowne? Hun var paa Earnswood, Sommeren før Du reiste ud til Allan.

Eleanor gjorde sig Umage for at skjule den ubehagelige Overraskelse, det var for hende at høre dette Navn i Forbindelse med Broderen. En lille, rød og hvid Skjønhed, frygtsom og fin som en Sommerfugl, det var hendes Erindring om Minnie. Claudes Erindring var anderledes straalende.

— Er der nogen Forstaaelse imellem Eder? spurgte hun.

— O nei, intet bestemt. Men Minnie veed, at jeg arbeider for hende; og hun venter paa mig — jeg veed det — paa den anden Side af Jorden.

— Claude vil blive skuffet, sagde Eleanor lidt senere til sin Husbond. Nu kan jeg godt huske hans Engel —, en meget almindelig ung Pige —, mere end almindelig smuk maaske, men mindre end almindelig fornuftig.

— Ere vi ikke Alle almindelige Mennesker? spurgte hendes Husbond leende. Hvis jeg vilde fortælle Dig, at Du var en Engel, vilde Du ikke tro det. Claude vil gifte sig med Minnie og blive meget lykkelig, ligesom Du og jeg er det, skjøndt vi begge ere dødelige.

— Men Minnie har alle englelige Feil og ingen englelige Dyder. Hun er et lille, svagt Væsen, som hverken kan fare op i Vrede eller føle en sand, inderlig Kjærlighed, ligesaa lidt som en... Stokfisk kan det.

Kaptain Prideaux lo, men kunde ikke svare, da Claude just kom ind; og hele Aftenen tænkte Eleanor paa den menneskelige Naturs Gjenstridighed. Hvis det havde været Marion!

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

En Vielse gjennem Telegrafen har nylig fundet Sted i Amerika. Brudgommen, Herr John A. Smith fra Xenia, Ohio, blev saaledes gift med en Frøken Vashi B. Longfellow fra Jamestown, Ohio. Denne nye Vielsesmaade blev foreslaaet af Brudgommen, der paa Grund af Forretninger ikke kunde forlade sit nye Hjem i Kansas, og strax antaget af Brudens Forældre, der nødig uden videre vilde lade deres Datter reise til Brudgommen, uden at man først havde sikkret sig denne Akts Lovlighed.

Humor.

En parisisk Tiggerdreng forfulgte en Herre med de Ord:

— Monsieur, giv mig en Sou... Jeg har været forældreløs fra Fødselen!

Ved Examensbordet bliver en Kandidat spurgt:
— Hvilke Planeter kjendte de gamle Grækere?
— Venus og Jupiter, svarede han og tilføiede efter en Pause:
— Jeg antager ogsaa Jorden; men jeg er ikke sikker paa det!

Logogrif.

3 4 5

Det strax her for Øiet Du skuer,
Om ogsaa det kun er halvt;
Nu som før man vel neppe den bruger,
Hvis det Verdens Undergang gjaldt.

2 3 4 5

Der er Ammer og Børn snart i Trængsel
Om Landets berømte Mænd,
Men til Foraaret ønsker med Længsel
Man vist Blomster og Træer derhen.

1 2 3 4 5

At bydes Farvel just med dette
Behageligt aldrig man fandt,
Det er som Modstand just ei af de nette,
Kun blandt Æsler en Vare kurant.

M. A.

Opløsning paa Gaade i Nr. 48:

Krampe.

Rigtig opløst af: Prindsesse Gaadefuld, Adirentia, Den aarvaagne Nøddeknækker, Georg Wiinholt, Bulle, En gammel Gaadelæser, Krampeter, En Hidalgo fra Krampelona, Decembrine Juul, Krambamboli, Tommerone, De umage Støvleskafter, Elleve Elever efter Kramers Regnebog, Karaden og Kammeraden, Baron Potage, Jørgen Havelse fra Slagelse, Isdronningen, Jens Iversen, Den rigtige gamle Sæbekjældermand og Trompetersen.

Brevverxling.

B. & O. Borregaard: Det sidst Tilsendte er modtaget med Tak og skal efterhaanden blive benyttet.

☞ Med dette Nr. følger 28de Ark af E. Aug. Königs Fortælling: „Forsvunden".

☞ Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte" 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand".

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 51. 10 Øre. 2den Aargang.

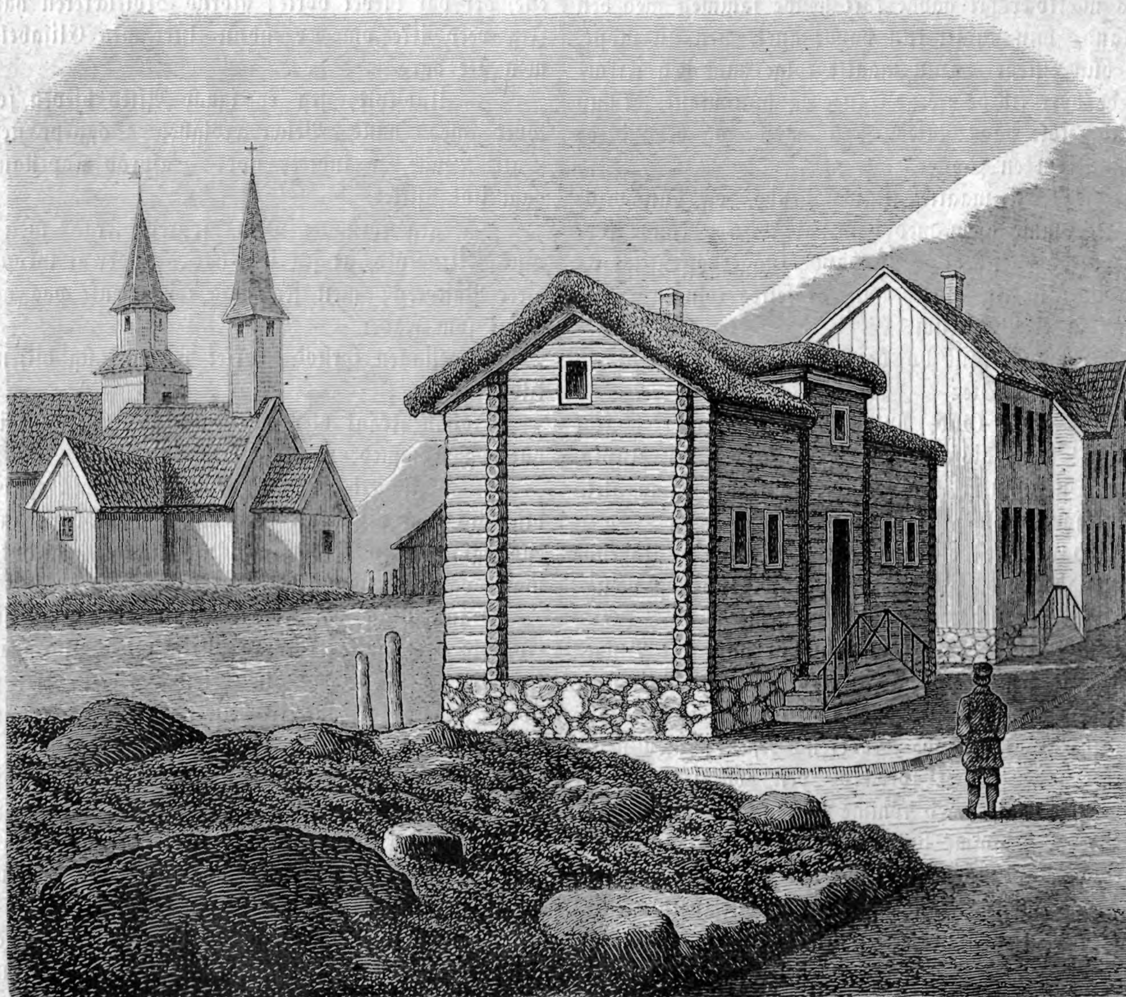

Hammerfest.

Den gamle Spillemand.

(Fortsat.)

Den Time sov hun rolig; det varede længe inden denne barnlige Fred vendte tilbage til det unge Pigehjerte.

Fru Sthensen udholdt det frygtelige Slag, som Elisabeths Forsvinden bibragte hende; maaske hjalp det Noget, at hun ikke strax overskuede hele Situationen.

— Jeg har jo altid sagt, at det var en lille bestemt En, yttrede hun; men jeg vil dog ikke haabe at hun gjør Skandale, skjøndt der var sikkert ogsaa noget galt ved denne Skolelærer Franks Fortid.

Da kom imidlertid et Brev til Skolehuset.

Der stod Køln i Poststemplet.

Elisabeth skriftede Alt for Faderen; et Tilfælde saa mærkværdigt havde ført hende sammen med den Mand, hun hidtil kun havde anet, men nu vidste, at hun elskede. Hun maatte følge ham den Fremmede bort til de fjerne Egne, og hun vidste, at hun kunde stole paa Mateo, han agtede og behandlede hende som en Søster.

Faderen maatte tilgive hende, og hun vilde snart komme hjem med ham, at Faderen kunde forene deres Hænder. Hun havde sunget offentlig, og det overgik Alt, syntes hun, at feires som en Dronning af et Publikum.

Johan Frank bøiede sit Hoved og viskede en Taare af sit Øie:

— Min Gud, hvor Du prøver mig haardt endnu! Men disse Linier ere prægede af en Uskyld, som Du umulig kan forlade. Vil det ogsaa altid blive saaledes?

Han læste det om igjen: Bønnerne, de glødende Kjærlighedsord, Glæden over alt det nye og Længselen efter det gamle, landlige Hjem.

— Ja, vedblev han, nu har hun følt Vingeslaget af den fremmede Fugl der ude fra den store Verden, som vi talte om hin Søndag. Jeg vidste det jo, at hun havde Moderens Natur; men netop derfor maa Ingen fordærve den, og jeg vil ikke tøve et Øieblik med tomme Beklagelser, men handle.

I det samme hørte han Skridt udenfor; Døren gik op, Kapellanen Vilhelm Hein stod paa Tærskelen.

— De har faaet Brev fra Elisabeth... fra Deres Datter, spurgte den unge Geistlige tøvende.

— Ja, læs det, Herr Kapellan. Det vil gjøre Dem ondt; men De vil bedre end mangen Anden vide at bære Guds Raadslagning.

Kapellanen havde imidlertid løbet Brevet igjennem, der var en mærkelig kold Ro, for ikke at sige Ærværdighed, udbredt over hans Person, medens han læste.

— De vil dog vel ikke kalde dette en Guds Raadslagning, Skolelærer, spurgte Hein, naar Datteren sætter sig imod Faderens Myndighed, naar en Kvinde bryder Samfundets Skranker, og en Kristen forkaster sin Naade!

— Herr Pastor! udbrød Frank og rev Brevet ud af hans Hænder. De veed ikke, hvad De siger. Og dog kan jeg forstaa, at den første Smerte forbittrer Dem Sindet og gjør Deres Øie blindt; De maa dog kunne se, at hver Linie, hvert Skrifttræk aander en barnlig Uskyldighed, hvis Ukjendskab med den store Verden kun indgyder mig Frygt for at komme for sent; thi jeg vil bort herfra, jeg vil søge og finde hende. Jeg var saa vis paa, at De strax fulgte mig!

— Jeg har min Hjord her at passe, Sognet vilde sikkert betakke sig for en Sjælesørger...

— Der forlod de 99 Faar for at søge det ene, der var blevet borte! afbrød Skolelæreren ham. Jeg veed ikke om De endnu elsker min Elisabeth; men De har...

— Undskyld, jeg er igaar Aftes bleven forlovet med hans Velærværdighed Sognepræstens Datter, saa De indseer nok... afbrød Kapellanen ham lidt usikker.

— Jeg forstaaer Dem, svarede Frank med et Buk. Undskyld, at jeg ikke har Stunder at lykønske Herr Pastoren; men jeg maa først tænke paa min Pligt som Fader.

Kapellanen forstod Bukket og trak sig hilsende tilbage.

Johan Frank blev en Stund staaende ved Vinduet og trommede paa Ruden.

— Elisabeth, hvor har Du handlet ret paa din Vis i at vende alt dette Ryggen. Skuffer man end ogsaa i den Verden, Du nu tilhører, saa hykler man dog ikke! mumlede han.

Hans Plan var taget, han vilde ordne sine Forhold der paa Stedet saa hurtig som mulig, realisere sine Eiendele og reise efter Datteren, ikke for at føre hende tilbage til Buret, men for at lede hendes Flugt.

Endnu ingen gammel Mand, var hans Sjæl endnu yngre end hans Ydre, og det Hele saae saa lystelig ud for ham; han greb sin Violin, og idet han tænkte paa sine første Vandreaar, lod han Buen glide hen over Strængene.

En Ting glemte han, at han ved nu at reise muligvis afskar sig fra at faae nye Efterretninger fra Elisabeth, og han vidste ikke, at Mateo Conradi havde taget det meget ilde op, da han erfarede, at Elisabeth havde skrevet. Han frygtede, at det vilde føre til, at han mistede sin Elskede, og det var der-

for ganske naturligt, at han nu gjorde Alt for at skjule deres Spor; men han anede ikke den Smerte han tilføiede den unge Pige, der troede sig glemt, ja maaske endog forstødt af Faderen.

Mateo Conradi fik et Engagement bragt i Stand i Italien og samme Dag, som Johan Frank passerede Tydsklands Grændse, naaede de to unge Elskende Venedig.

Elisabeth havde skrevet til sin Fader; men Brevet naaede ham aldrig, og selv anede Johan Frank neppe, at den berømte Sangerinde Isabella Francone var hans Datter.

Her blev de viede til hinanden, og det maa siges til Mateos Ære, at han ikke havde misbrugt sit Herredømme over den uskyldige, unge Pige.

Der er gaaet mange og lange Aar — femten Vintre, siden Elisabeth forlod sit Fødeland og saa pludselig blev kastet ud i det vilde, bevægede Liv, hendes Sjæl havde en lige som nedarvet Higen efter.

I en lille Landsby i Syditalien havde henimod Aften en Del af Omegnens Beboere forsamlet sig uden for det lille Værtshus, Osteriet, som det kaldes i Landets Sprog.

Paa de nederste Trin af den høie Stentrappe, der udenpaa Huset førte op til den øverste Etage, sad en hvidhaaret Olding, klædt i en simpel Dragt af samme Snit som de tilstedeværende Landboere. Den brune, halvslidte Kappe havde han lagt under sig, paa Hovedet bar han en bred Filthat, der skyggede over hans tætte, graa Haar. Hans ædle Ansigtstræk, der tydede hen paa helt andre Egne end Sydens, fremhævedes end yderligere af det lange, sølvhvide Skæg, der naaede ned til midt paa Brystet.

Under den ene Kind støttede han en Violin, og ikke saa snart havde han lagt Buen hen over Strængene til den første Tone, før de Tilstedeværende forlod deres Glas med den friske Landvin og grupperede sig om den Gamle.

Det var en simpel Folkesang, let og iørefaldende, og Tilhørerne forstod den øieblikkelig, skjøndt dens Hjem laa langt fra Italiens Sol — den var dansk.

— Hvad hedder Du, gamle Spillemand? spurgte en ung halvvoxen Pige Musikanteren, da Tilhørernes Bifald var forstummet.

— Johan, Giovanni kalde I det! svarede den Gamle og saae op.

Det var et overraskende skjønt lille Pigeansigt, hvis mørke Øine vare rettede paa ham. Frit bølgede hendes sorte Haar ned over Skuldrene. Som alle Sydboere var hun ualmindelig udviklet, saa at man uvilkaarlig antog hende for langt ældre, end hun i Virkeligheden var.

— Nei, det var da morsomt, udbrød hun. Jeg hedder Giovanina!

Den Gamle betragtede vedholdende den unge Pige; han følte sig saa underlig bevæget ved Synet af hende — havde han ikke engang seet dette Ansigt før?

Det var hans forlængst afdøde Hustrues Træk, det var afgjort. Hvilket grusomt Spil af Skæbnen eller hans Fantasi!

Den lille Giovanina var aabenbart lige ved at blive forlegen over Spillemandens vedholdende Blik og hans sørgmodige Taushed; hun skyndte sig derfor at afbryde Pausen og vedblev:

— Spil os en Dands, Giovanni!

Hun saae sig samtidig om i Kredsen, hvorpaa hun tilføiede skælmsk:

— Jeg holder meget af at dandse, og jeg holder ogsaa meget af Dig — Joan!

Hun rystede paa sit lokkede Hoved og opslog en klokkereen Latter over sit eget Forsøg paa at udtale det fremmede Navn.

Istedetfor Svar gjorde vor gamle Bekjendt — thi det var ingen Anden end Johan Frank, den tidligere Skolelærer — nogle Strøg henover Violinen og satte i med en rask Dands, som han havde lært den i Løbet af de mange Aar han havde draget om i Italien stadig jagende efter et Maal, som forsvandt, hver Gang han troede at have fundet det.

Det virkede som et elektrisk Slag paa alle de tilstedeværende Unge, og med Et var hele Scenen forandret. Paa den grusede Plads foran Trappen hvirvlede man sig i lystig Dands; Pigerne fløi som Fjerboldte fra den ene af de unge Knøses Arme til den anden.

Johan Frank havde saa tidt været Vidne til disse maleriske Scener; men det var i dette Øieblik, som han selv blev ung igjen; den kjække Friskhed og sprudlende Kraft i de ungdommelige Skikkelser foran ham gav hans Spil en Kraft som fra svundne Dage, da han selv en Yngling drog gjennem de fremmede Lande lige som nu — ukjendt og fattig.

Hans Blik hængte ved den lille Giovanina, der syntes at overgaa Alle i Ynde og Bevægelighed. Han følte sig mere og mere slaaet af Barnets Lighed med hans tidligere Hustru og med Elisabeth — Elisabeth, hvor var hun? Skulde han nogensinde gjense hende?

Han havde for en fem Aar siden indhentet saadanne Oplysninger, at han turde være sikker paa, at hun var den samme som den berømte og forgudede Sangerinde Isabella Francone; men da hed det sig pludselig, at hun var ophørt med sit Kunstnerliv og havde ægtet en Mand af en anseet adelig Familie.

Hvorledes skulde han finde ud af denne Labyrint af Gisninger og Sandsynligheder.

Da rev den unge Pige sig pludselig løs fra sin Dandser og sprang ind i Huset, hvorfra hun et Øieblik efter kom tilbage med en Tamburin i Haanden.

Hun saae prægtig ud, som hun stod der midt imellem de Dandsende. Tamburinen holdt hun løftet over Hovedet, et broget Klæde holdt Kjolen ophæftet, saa at det røde Skjørt kom tilsyne.

— Tarantella! udbrød hun og slog et Slag i Tamburinen.

Alle dannede en Kreds om hende, og Johan standsede sit Spil.

Han sendte hende et samtykkende Nik, og idet hun med en Haandbevægelse indbød en af de unge Mænd til at træde ind i Dandsen med hende, begyndte den gamle Spillemand sit Akkompagnement til Dandsen, medens Giovanina slog Takten hurtigere og hurtigere paa Tamburinens udspændte Skind og af og til rystede den, saa dens smaa Bjælder lød med denne elektriserende Klang, som ingen Italiener kan modstaa.

Beskrive Tarantellen — det vilde være umuligt for den, der ikke har seet den, at gjøre sig en blot tilnærmelsesvis Forestilling derom.

Blussende kastede den unge Pige sig ned ved Siden af Spillemanden, da Dandsen var endt, og inden han vidste deraf slyngede hun sine buttede Arme om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

— Gud velsigne Dig, mit Barn, som Du glæder en gammel Mands sorgbetyngede Sind! mumlede han.

— Nu ville vi sige Tak for Dandsen idag! yttrede Giovanina og tog den Gamles Hat, som hun holdt frem for de Tilstedeværende, der ogsaa beredvillig hver bragte sine faa Bajocchi som Erkjendtlighed.

— Bliv ikke vred paa en gammel Mand, Giovanina, begyndte Johan Frank. Siig mig, lever din Moder her?

— Min Moder! svarede Pigen. Jeg har aldrig kjendt min Moder; hun er langt borte, maaske død, siger Fra Antonio.

— Din Moder er ikke her? udbrød Frank. Hvad hed hun?

— Hun havde to Navne lige som Du; Fra Antonio kalder hende Isabella, men jeg maa ikke tale om hende.

Den Gamle faldt i Tanker og lagde ikke Mærke til, at en Munk nærmede sig og lagde Haanden blidt paa Giovaninas Skulder. Hun saae venlig op til ham og rakte derpaa Haanden ud imod den Gamle.

I det Samme kom en elegant Vogn trukken af fire skummende Dyr i fuld Fart hen foran Osteriet, hvor den holdt stille for at vande Hestene.

Det var imidlertid blevet mørkt; i Syden er der ingen jævn Overgang fra Dag til Nat, og de Omstaaende kunde derfor kun skimte Omridsene af de to Personer, der sad lænet tilbage i Vognen.

Det var en Herre og en Dame, hvis kostbare Dragt tydede paa deres høie Rang; Damen var paafaldende bleg.

Som naturligt blev der en nysgjerrig Spørgen blandt de Tilstedeværende, og Johan Frank, der endnu var for optaget af sine gjenopvakte bittre Minder, til at han kunde have Interesse for noget Andet, hørte lige tale om, at det var en rig Adelsmand, der reiste til sit i Nærheden af Neapel liggende Landgods med sin svagelige Gemalinde.

Marchese Spontani var hans Navn.

Herren bøiede sig ud af Vognen og henvendte et Spørgsmaal om Veien til de nærmeststaaende.

Ved Lyden af hans Stemme saae Munken op og traadte hurtig nærmere for at se ind i Vognen.

— Ønsker den værdige Fader en Gave til sit Kloster? spurgte Herren, en smuk, kraftig bygget Mand henved de Fyrretyve.

Inden Munken kunde svare, havde han tilkastet ham et blankt Guldstykke, og Vognen satte sig samtidig i Bevægelse.

— Isabella Francone! mumlede Fra Antonio uvilkaarlig. Ja, det var hende!

— Hvad siger I, værdige Fader! raabte Johan Frank og sprang op. Min Gud, min Gud!

Lynsnart var den Gamle ved Siden af Vognen og uden at overveie det Farlige ved sin Adfærd greb han efter Dørgrebet; det ene Hjul tog fat i hans Klæder og rev ham til Jorden, hvor han blev liggende bevidstløs.

Et svagt Dameskrig hørtes fra Vognen, der imidlertid kun tog hurtigere Fart og snart forsvandt i den tætte Støvsky, der reiste sig bag den.

De forsamlede Landsbyboere vare ilede til og løftede den Gamle op. Fra et Saar i Hovedet strømmede Blodet ned og farvede det hvide Skæg og hængte sig i størknede Draaber paa Klæderne.

Han blev baaret ind i et Værelse i Osteriet og Fra Antonio, der forstod sig paa Saarlægekunsten, gav sig strax ifærd med at sørge for den endnu stadig Bevidstløse, medens Giovanina med taareblændede Øine gik ham tilhaande.

Johan Frank sad i en gammeldags, høirygget Stol under Osteriets aabne Veranda, foran ham paa en lav Skammel hvilede Giovanina med Hænderne sammenfoldede om Knæet.

Den tidligere Skolelærers Blik fæstede sig ved hende, som i de Uger, der vare gaaede hen siden de sidst fortalte Begivenheder, trolig havde pleiet den Gamle fra det fremmede Land og hygget om ham. Nu var hun ikke at formaa til at forlade ham, efter at det i Begyndelsen farlige Saar havde lukket sig, og han som idag kunde sidde oppe.

Giovanina saae afvexlende med et Smil op til Spillemanden, Giovanni, som hun stadig kaldte ham —, thi det haarde Johan vilde ikke trods alle hendes Anstrængelser ret gaa for hende —, afvexlende stirrede hun længselsfuldt ud imellem det tætte Vinløv, der hængte ned fra Loggiaens Tag.

— Mon Fra Antonio dog slet ikke vil komme idag? udbrød hun halvt utaalmodig.

— Han lovede det saa bestemt, svarede Johan; han havde vigtige Ting at meddele mig, sagde han, — ja, os begge, og han havde gjemt det, indtil han var sikker paa, at jeg kunde taale at høre det.

— Ja, det er det deiligste Æventyr, har han betroet mig. Det var min Medaillon, der aabenbarede ham det og saa den hellige Jomfru naturligvis!

— Din Medaillon! gjentog den Gamle, hvis Hukommelse undertiden svigtede ham siden Faldet og det farlige Slag. Ja, rigtig!

— Husker Du det ikke, vedblev den unge Pige. Det var en Morgen, at Du pludselig vaagnede; jeg var halvt falden i Blund paa Stolen, men vaagnede i det Samme, som Fra Antonio traadte ind ad Døren. Du sad opreist i Sengen og pegede taus paa min Guldmedaillon, der aldrig forlader min Hals.

— Elisabeth, er det Dig? hviskede Du endelig.

— Min Gud, Barn, hvad siger Du der? afbrød Johan Frank hende. Jo, nu mindes jeg det Alt.

— Du bad mig se den, og paa et Blik af Fra Antonio løste jeg den af Halsen, Du aabnede den, tog Haarløkken ud af den og læste de fremmede Ord paa Papiret deri, dem Ingen her forstaaer!

— Ja, Giovanina, nu seer jeg Guds underfulde Veie! Kom i mine Arme, min elskede Datter!

Han trykkede den Lille til sit Bryst og bedækkede hendes Mund med Kys og holdt hende derpaa fra sig for ret at betragte hende.

— Du ligner dem begge, hvor kunde jeg være saa blind ikke strax at se det, tilføiede han.

— Og saa sagde Du, at jeg var din Datter, og at vi skulde gaa ud og opsøge min Moder, vedblev Giovanina.

— Stakkels Barn, hvorledes har hun kunnet forlade Dig? Nu husker jeg ogsaa den Aften, da jeg saae hende i Vognen som den fornemme Dame. Ak, nei, det var vel ikke hende! Hun var altfor from og god, til at hun skulde have ladet mig ligge hjælpeløs paa Landeveien.

— Ja, seer Du, Giovanni, i den Retning ere nu fornemme Folk ikke saadan; hun havde vel Hastværk, og Du var da heller ikke saa hjælpeløs!

— Nei, Barn, jeg havde jo Dig og Fra Antonio!

— Se, der kommer han! raabte den unge Pige.

Et Dieblik efter stod Munken foran dem og efter et Par Spørgsmaal til Johan Frank om hans Befindende sagde han, at han var kommen for at opfylde sit Løfte, om den Gamle var stærk nok til at taale en saadan Sindsbevægelse.

— Stærk nok, spørger I, værdige Fader. I femten Aar har jeg vandret fra Danmarks Strande næsten altid paa min Fodhelther ned og gjennemstreifet Stad og Land for at søge hende, min tabte, om ikke fortabte Datter, mit stakkels forførte Barn, og saa mener I, at jeg ikke skulde være stærk, naar jeg næsten stod ved det Maal, jeg har higet efter.

Paa Fra Antonios Opfordring fortalte den gamle Spillemand nu om sit stille Hjem paa det deilige Sjælland, om sin Elisabeth og hendes pludselige Forsvinden, som han kun anede Sammenhængen af, men endnu ikke forstod og endelig sin forgæves Omflakken for at finde Datterens Spor, der var blevet ham vanskeligere Aar for Aar, især da han havde opbrugt sine Penge og spillende, ligesom i sine Ungdomsaar, maatte vandre frem til Fods.

— I har gjættet rigtig, Gamle, yttrede Munken, da Johan endte, Eders Datter er Isabella Francone, den fortryllende Sangerinde, hvem den hellige Jomfru har forundt den herligste af alle Jordens Gaver — nu er hun Marchese Spontanis Ægtehustru, og det uheldige Sammenstød, der nær havde kostet Eder Livet, kan ogsaa jeg takke for, at jeg fandt min lille Myndlings Moder.

— Saa anede jeg rigtig! udbrød den Gamle med Taarer i Dinene.

— Se selv og døm! sagde Fra Antonio, der havde løst den lille Guldmedaillon fra Barnets Hals og lagde den aaben i Johans Haand.

— Det er hendes Haar! O, min Herre, hvor jeg takker Dig! Nu forlanger jeg kun at se hende og dø, naar jeg har velsignet hende, hvad hun saa har forbrudt!

(Sluttes.)

Hammerfest.

Vi bringe idag vore ærede Læsere et Billede fra Hammerfest, den nordligste Kjøbstad paa Jorden,

idet den ligger under 70 Grader nordlig Brede. Byen, der fik sin Tilværelse som Kjøbstad ved Forordningen af 5te September 1787, ligger ikke paa selve Norges Fastland, men derimod paa Øen Kvaløe, der har en saare ringe Befolkning. Den hører til Distriktet Finmarken.

Hammerfest ligger paa Sydsiden af en Fjord, der skærer sig ind ved Øens Nordvestside og yder Byen en ret god Havn, bekvem at anløbe for ikke altfor dybtgaaende Skibe.

Vort Billede viser, hvorledes Husene ere opførte af Tømmer lige som Kirken, der er Sognekirke for Øen, der hører til Hammerfest Præstegjæld, hvis Kristendom ikke er ældre end fra Frederik den Fjerdes Tid, da han sendte Missionærer derop.

Iøvrigt drives her et betydeligt Fiskeri og Handel, og en vigtig Gren af Hammerfests Næring er Ishavsexpeditionerne til Spitsbergen, der tidligere dreves af Hollænderne og Russerne, medens Nordmændene først have grebet ind deri efter 1820.

Disse Expeditioner gaa nærmest ud paa Hvalrosfangst, Rensdyr- og Rævejagt som Indsamling af Dun.

Hvalfangst, Fiskeudførsel og Transithandel med Rusland, Tydskland og Danmark er Stedets eneste Næringsveie, og for i sin Tid at oplive disse tilstodes der Byen store Privilegier.

Bedre sent end aldrig.

(Fortsat.)

I England — en deilig Eng, fuld af Blomster, høie Elmetræer rundt omkring, Fuglesang og Foraarsduft. Den friske Vind bevægede Blomsterne og rørte ogsaa ved den store Bog, som laa i den unge Kvindes Skød, der sad under et af de store Træer. Men det var ogsaa kun Vinden, som vendte Bladene i Bogen; den unge Kvinde lænede sig tilbage mod Træstammen og stirrede igjennem de grønne Blade op mod den klare, blaa Himmel. Udtrykket vexlede i hendes alvorlige Ansigt, medens Minder, som Bladenes Leg i Aprilsolen, steg frem for hendes Sjæl, men dybere og dybere sænkede Skyggen sig over hendes Pande, og bredte sit Slør over den Skjønhed, som endnu prydede det ydre Øie, men som var en bitter Spot og Smerte for Sjælen, der mindedes Fortiden.

Men hun var ingen taabelig Drømmerske, der vilde tillade forbigangne Sorger eller nuværende Savn og Længsler at udmarve hendes Styrke eller fortære hendes Liv. Hun tog atter fat paa sin Bog og var snart saa fordybet i den, at hun ikke hørte de lette Fodtrin, som kom hen imod hende. De vare ogsaa meget lette, og den Kommende var selv saa lille og fin som et Barn —, en lyshaaret, yndig Pige, med Øine saa blaa som Italiens Himmel. Hun kastede sig ned paa Blomsterne ved Siden af den Læsende og kigede i den store Bog.

— Forfærdelig som altid, Marion! O, hvor Du dog maa være dygtig!

Det var en forslidt Kompliment og behøvede intet Svar. Marion bøiede sig atter ned over Bogen og den anden unge Pige saae op paa de grønne Blade —, hun havde ingen Minder, som kunde tilsløre deres Skjønhed. Strax efter lagde hun Haanden paa Marions Arm.

— Læg den kedelige Bog bort, Marion, jeg vil tale med Dig. Hvorfor har I Ferie i Præstegaarden? Jeg mødte Harold, og han sagde, at Du var her.

— Mr. Powell er reist til sin Svogers Begravelse, sagde Marion, lukkede Bogen og kastede den i Græsset. Saa, Minnie, nu er jeg rede til at tale med Dig.

— Hvad var Mrs. Powells Broder for en Mand? Jeg har aldrig hørt tale om ham.

— Han var meget rig, men der var ikke noget hjerteligt Forhold mellem ham og den øvrige Familie.

— Saa! svarede Minnie ligegyldig. Hun lukkede sine Øine et Øieblik, og hendes ældre Veninde saae bevæget paa det smukke, barnlige Ansigt.

— Hvad er det, Du har at sige mig, Minnie? spurgte hun; thi hun vidste vel, at det var for at hente Raad eller Hjælp, at Minnie havde søgt hendes Selskab.

Minnie lo, rødmede og rystede sine guldgule Krøller, før hun svarede.

— Er Dampskibet fra Indien kommet? var hendes første Spørgsmaal.

— Det kom til Southampton i Aftes, svarede Marion, saa vi ville faae vore Breve endnu idag.

— Marion! sagde Minnie sagte; jeg kunde ikke leve et Aar i Indien!

Marion studsede. Var det allerede kommet dertil med det taabelige lille Hjerte? Han havde ikke været to Aar borte og var allerede glemt!

— Indien har intet usundt Klima, svarede hun og prøvede paa at se ind i Minnies Øine; men de vare ufravendt fæstede paa Blomsterne.

— Jeg kunde ikke leve der, sagde Minnie bestemt. Jeg har tænkt alvorlig over det i den sidste Tid. Jeg synes ikke, at det er rigtigt med denne stiltiende Forlovelse, eller hvad man skal kalde det, hverken for Claude eller for mig. Siden jeg er kommen til Earnswood denne Gang, har jeg bedre

lært at forstaa mine Følelser; de ere forandrede, og det samme lader til at være Tilfældet med ham.

— Hvor meget har Kaptain Charters at gjøre med din Beslutning? spurgte Marion.

— Jeg veed ikke, hvorfor Du skulde tænke derpaa, sagde Minnie i en krænket Tone. Hvorfor kunne mine Følelser ikke forandre sig? Jeg bryder mig ikke det mindste om Claude nu, det veed jeg. Er det da rigtigt at lade ham tro, at jeg er den samme, som da han reiste bort?

— Kjære Barn, sagde Marion blidt, dette er et Spørgsmaal, som dit eget Hjerte maa afgjøre. Men tænk alvorlig over det. Kjærligheden kan let kastes bort, men kan aldrig vindes tilbage.

— Det vilde jo vare flere Aar, inden vi kunde blive gifte, sagde Minnie, og jeg er træt af at bo hos Tante Mary. Det er altsammen godt nok, saa længe jeg er paa Earnswood, men naar jeg kommer tilbage, er det gyselig kedeligt. Du har intet Begreb om, hvor kedsommeligt der er hjemme.

— Hvorfor søger Du da ikke noget bestemt Arbeide? Tiden gaaer saa hurtig, naar man arbeider.

Minnie trak paa Skuldrene.

— Lad være med at prædike, Marion, jeg er træt af dine Formaninger. Jeg vil have dit Raad.

— Hvad skal jeg sige Dig? Skal jeg fortælle Dig, at Claude er mere værd end tusinde Kaptain Charters? At Du er gal, naar Du bortkaster den Kjærlighed, som enhver anden Kvinde vilde betragte som sin rigeste Skat? Jeg giver Dig mit Raad, Minnie. Reis bort fra Earnswood og dit Koketteri. Reis tilbage til din Tante og prøv paa at blive værdig til at være Claudes Hustru.

Marion talte med stor Anstrengelse, og selv den tankeløse Minnie saae, at hun var meget bevæget.

Minnie tog et sammenlagt Brev op af Lommen, saae paa det og sagde:

— Jeg har skrevet til Claude. Hvad skal jeg gjøre, Marion?

— Lad mig faa Brevet og tilintetgjøre det. Minnie, Du afgjør din Skæbne.

Marions høitidelige, alvorlige Stemme forskrækkede Minnie. Hun tøvede endnu og legede med det tynde Papir, da en livlig Stemme fra Stænten hilste paa Damerne.

Marion tog sin Bog, reiste sig og besvarede alvorlig Kaptain Charters muntre Hilsen.

— Jeg gaaer hjem, Minnie, sagde hun, vil Du gaa med?

— Miss Chowne savnes paa Earnswood, sagde Kaptainen og tilføiede, henvendt til Minnie:

— Deres Kusiner spørge efter Dem. Maa jeg have den Fornøielse at følge Dem tilbage?

Minnie takkede smilende, og Marion gik bort med sin Bog.

— Hun ligner en Dronning i et Sørgespil, sagde Kaptain Charters, medens han saae paa hendes høie, ranke Skikkelse, idet hun langsomt gik over Engen.

Der var mange Gjæster paa Earnswood foruden Minnie og Kaptain Charters; de spillede Croket, gik frem og tilbage under de høie Bøgetræer, lo, sang og talte, som om Livet kun var en lang Leg. Den smukke Kaptain passede altid at være ved Siden af Minnie, og den unge Piges Hjerte var fuldt af Uro og Spænding.

Medens der om Eftermiddagen blev drukket The i Haven, gik Minnie op paa sit eget Værelse og tog det Brev frem, som hun havde skrevet til Claude. Hun stod ved Vinduet og betænkte sig, idet hun saae paa Kaptain Charters, der drak sin The, medens hans Øie urolig gik fra den ene til den anden, som om han søgte nogen — sandsynligvis hende. Han var temmelig rig og lige saa smuk som Claude. Langsomt forseglede hun Brevet, skrev uden paa og gik da næsten mekanisk ned for at finde Brevtasken. Hurtig kastede hun det deri og med blussende Kinder gik hun ud i Haven til de andre, der næsten alle stod omkring hendes Onkel, der nylig var kommen fra den nærmeste By med en stor Nyhed, som det lod til.

— En stor Ting for Powells, sagde hendes Fætter, da hun kom hen til dem.

— Hvilket? spurgte hun.

— O, det er en storartet Nyhed! Mrs. Powells Broder er død, og Claude Powell er Arving til hele hans Eiendom —, 10—12,000 om Aaret, siger man.

— Der er telegraferet efter ham, bemærkede en anden.

Minnie var tilmode, som om Lynet var slaaet ned for hendes Fødder. Medens hun stod halv svimmel af Overraskelse, kom Kaptain Charters hen til hende.

— Kom ind i Skyggen, Miss Minnie... De seer saa træt ud.

— Det er saa varmt, svarede hun og gik med ham ind under Træerne.

Hendes Brev! Hun maatte have det tilbage og vente. Det var hendes første Tanke, og da hun kun længtes efter at komme tilbage til Huset, hørte hun neppe Kaptainens Bemærkninger.

Han blev tilsidst ærgerlig derover og udbrød:

— De er bekymret for Et eller Andet, Miss Chowne.

— Jeg er træt!

Denne Forklaring tilfredsstillede Kaptainen.

Han saae med Ømhed paa den unge Piges blussende Ansigt. De vare nu langt nok fra de andre.

— Stakkels lille Pige! hviskede han.

Minnie stod stille. De vare nu i en Gang, kantet med høie Laurbærtræer, tæt ved Huset. Nogle faa Skridt, og det skæbnesvangre Brev vilde atter være i hendes Magt.

— Jeg troer, jeg vil gaa ind og lægge mig; jeg har Hovedpine, sagde hun.

— Vent et Øieblik, bad hendes Ledsager, blot et eneste Øieblik, Minnie.

Han tog hendes Haand, men hun trak den hurtig til sig.

— Lad mig gaa! udbrød hun.

— Minnie, sagde Kaptainen og greb atter den lille, hvide Haand, det er ikke smukt at lade mig gaa uden et eneste Ord. Det kan ikke gjøre deres Hovedpine værre at svare mig. Elsker De mig?

I sin feberagtige Bevægelse vidste Minnie neppe, hvad hun svarede. Det var et mere bestemt Afslag, end hun vilde have givet i et roligere Øieblik, og Kaptain Charters var alvorlig rystet.

— Mener De da, at De har koketteret med mig i al denne Tid?

— Jeg mente ikke, jeg... jeg...

Atter rev Minnie sin Haand fra ham og med de Ord:

— Jeg er forlovet med en anden! løb hun op til Huset.

(Sluttes.)

Snurrepiberier.

Oberst Marshall fra Kentucky spurgte engang Senator Benton, hvorfor han saa tidt talte med sig selv. Senatoren svarede:

— Det skal jeg saamæn sige Dem ganske oprigtig. Jeg holder meget af at tale med en stor Mand og høre en stor Mand tale!

En tragikomisk Begivenhed hændtes fornylig paa en Politistation i Bryssel. En Frue indfandt sig med en Klage imod en Arbeider, der havde givet hende en Ørefigen.

— Paa hvad Maade skete det? spurgte Politiassistenten.

— Saadan! sagde Fruen og leverede den uforsigtige Spørger et Pragtexemplar af en Ørefigen.

Humor.

En Skolemester irettesatte en af sine Elever, fordi han var saa langt nede i Klassen; den lille Krabat svarede nok saa uforskammet:

— Da maa De nok skamme Dem lige saa meget over min Uvidenhed som jeg!

Gaade.

Du kan mig bagfra læse og forfra om Du vil,
Og dog den samme Mening Du stadig kommer til;
Men om med Y Du vil mig hvad eller Ø mig skrive,
En meget stor Forandring paa Tingen vil der blive.
Med Y jeg skulde sikkre imod mig selv med Ø
Og burde Livets Veie for Dig med Blomster strø;
Men naar med Y Du engang maaske mig maa opgive,
Dog altid jeg med Ø Dig en Udvei turde blive.

Viggo & Oskar Borregaard.

Opløsning paa Karade i Nr. 49:

Nathue.

Rigtig opløst af: Rudolff Weichmann, Wiinholt & Rechendorff, Den aarvaagne Nøddeknækker, Bankos Aand, Den unge Lirendreier, Karaden og Kammeraden, Bissi Bassi, Tolv taalmodige Toldere, Pomona, En Esromer, Juline, Komsaldira, Semikoline Punktum, Den topmaalte Nathue, Kommersraaden paa Kvisten, Markolfo, Lille Hansen fra Amagerland og En forkjølet Sanglærkehun uden Top.

Gaade i Nr. 47 endvidere af: Rudolff Weichmann.

Brevvexling.

V. & O. Borregaard: Den første kommer desværre for sent; den anden ved Leilighed.

Bladets Kontor er i

7. Frederiksborggade 7.

(4de Sted fra Kultorvet.)

Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen „I Borg og Hytte“ 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: „Den gamle Spillemand“ uden Ramme.

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

I Borg og Hytte.

Et Billedblad for Alle.

Redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Numer 52. 10 Øre. 2den Aargang.

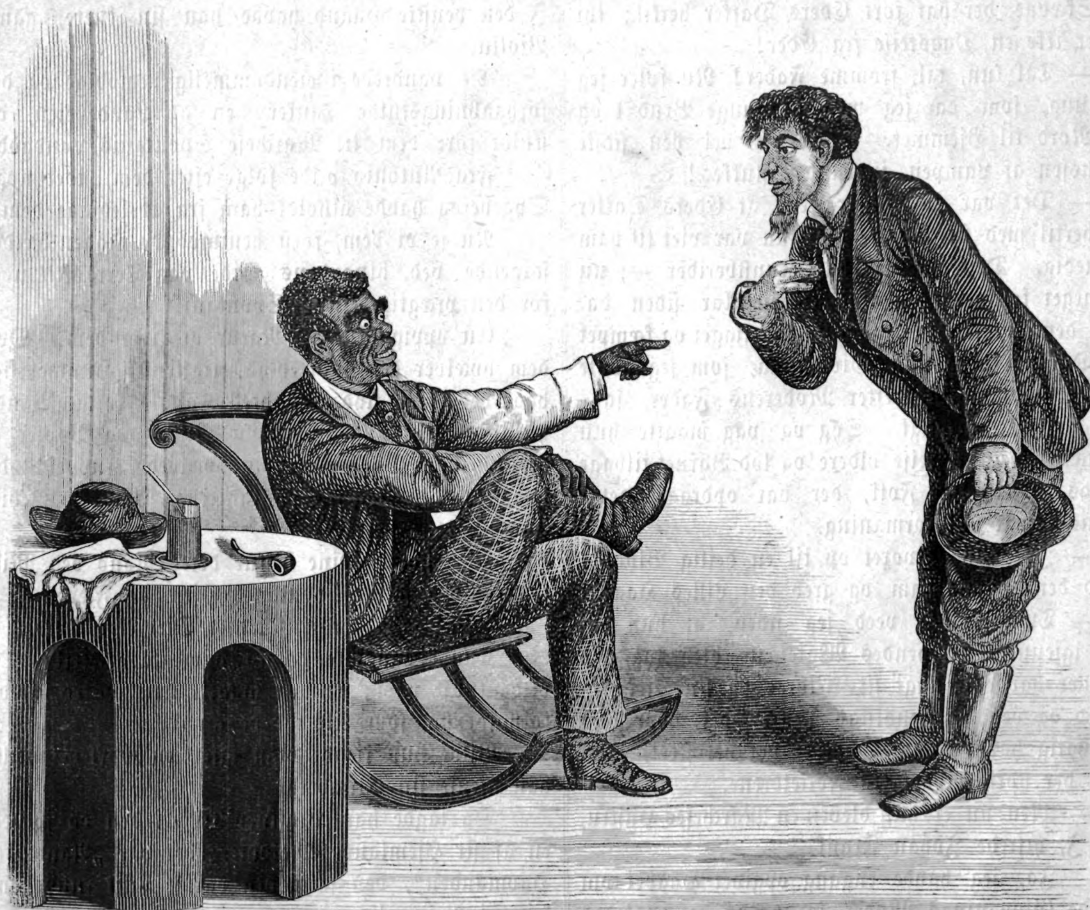

Negeren som Herre.

Den gamle Spillemand.

(Slutning.)

— Der staaer en Skrift paa det lille Papir, læs den, vedblev Munken, der med foldede Hænder havde iagttaget den Gamle.

Johan Frank holdt Medaillonen ud fra sig i Luften, som ældre Folk altid gjøre, og læste derpaa med en af dyb Bevægelse præget Stemme:

„Til min Datter Giovanina. Bed for din Moder. Elisabeth Frank!“

— Elisabeth! Det er hende! udbrød den Gamle.

Neppe Herre over sine Følelser bøiede han sit graahærdede Hoved og foldede Hænderne om Medaillonen. Munken og den unge Pige knælede foran og mumlede en sagte Bøn.

Fra Antonio reiste sig atter og sagde:

— Hvis I endnu ikke føler Eder udmattet; saa skal jeg i korte Træk fortælle Eder den vidunderlige Skæbne, der har ført Eders Datter hertil; thi hun er ikke en Dagsreise fra Eder!

— Tal kun, tal, fromme Fader! Nu føler jeg mig ung, som da jeg med min unge Brud drog mod Nord til Hjemmet. — Det er vel den sidste Opblussen af Lampen, inden den slukkes!

— Det var en Vinteraften, at Eders Datter kom hertil med sin Mand; thi hun var viet til ham i Venedig. Dengang var han Kunstberider —, nu har meget forandret sig i de fjorten Aar siden da. Her i den samme Stue, hvor I har ligget og kæmpet med Døden, fødte hun Giovanina, som jeg døbte hende den samme Nat efter Moderens Fader, saaledes blev det forlangt. Syg og svag maatte hun den næste Morgen reise videre og lod Barnet tilbage her hos de skikkelige Folk, der har opdraget det i Herrens Frygt og Formaning.

— Ja, hun er voxet op til en deilig Blomst! afbrød den Gamle ham og greb den Lilles Haand.

— Tunge Tider, veed jeg siden, at hun har gaaet igjennem, da hendes Ægtefælle blev syg, og hun nær havde ødelagt sit Helbred og sin Stemme. Derved og ved Ubekjendtskab med Stedet, hvor hun saa flygtig havde opholdt sig, er det vel skeet, at vi aldrig her hørte Noget fra Forældrene.

— Men nu er hun bleven en Marcheses Hustru, sagde I, yttrede Johan Frank.

— Ja, jeg havde engang opgivet Haabet om at finde Giovaninas Moder igjen, da det rygtedes at den sidste Spontani var død uden at efterlade sig Arvinger. En Søn var paa Grund af en Uenighed med Faderen forlængst reist bort, og der gik alle Slags Fortællinger om ham. Nogle sagde, at han var falden i Frihedskampen, Andre at han havde deltaget deri, men saa reiste om med en Gøglertrup i Tydskland. Da meldtes det for et Par Maaneder siden, at den forsvundne Søn havde gjort Krav paa sin Arv og i den Anledning var vendt hjem fra Udlandet med sin Hustru, han havde hentet i det fremmede Land. Senere fortalte en Ordensbroder mig, at Spontaniernes Arving havde ægtet en Kjætterske, der tilmed havde været Sangerinde, og hin Aften, han kjørte her forbi Osteriet med sin Hustru, gjenkjendte jeg Giovaninas Moder. Det var den berømte Isabella Francone, der imidlertid ikke har sunget i de sidste Aar, og jeg er nu overbevist om, at det er den Samme, som I søger, Eders Datter, I ikke har seet i femten Aar.

— Herrens Veie ere uransagelige! stammede den Gamle og faldt i Afmagt.

Den næste Morgen forlod Johan Frank det gjæstfri Osteri ledsaget af Giovanina, han gik støttet paa en Stok og bar et hvidt Bind om Hovedet. I den venstre Haand havde han sin kjære, gamle Violin.

De vandrede i eiendommelig vemodige og dog forhaabningsfulde Tanker hen ad Landeveien, der skulde føre dem til Marchese Spontanis Landgods.

Fra Antonio vilde følge efter dem, idet nogle Sygebesøg havde afholdt ham fra at ledsage dem.

Nu se vi dem, først henimod da Dagen hælder, staaende ved hinandens Side paa Terrassen uden for den prægtige Villa Spontani.

En yppig, kunstig Natur omgiver dem. Over dem hvælver den mørkeblaa, italienske Himmel sig; bag ved dem flyder en bred Kanals rolige Vande, hinsides dem ligger mellem Pinier og Popler en monumental Bygning, hvis hvælvede Kuppel tyder paa, at her ligger Spontaniernes Æt i den evige Søvn.

Med hvilke Øine beskue deres Aand ved Midnatstid den sidste Spontanis Hjem og Færd?

Den Gamle er standset et Øieblik i Tvivl.

Kunde han ikke endnu have taget feil? Det vilde knuse ham; og dog maatte han jo tro, at det forholdt sig, som Alt tydede hen til.

Vilde hun kjende ham igjen, og hvorledes skulde han gjense sin Elisabeth!

Da lagde han Violinen til Kinden og spillede en af sit Hjemlands Melodier; det var „Agnete og Havmanden“, den satte den varme Luft rundt omkring i Bevægelse.

Fra en Løvhytte, som vore Venner hidtil ikke havde opdaget, hævede sig et Suk, og et Øieblik efter viste en Mand og en Kvinde sig i Aabningen.

Hun var høi og rank, endnu smuk, skjøndt over de tredive Aar; men der laa en saa dyb Vemod i

hendes blege Aasyn, at man strax kunde se, hvorlidt alle disse Herligheder, der omgav dem, kunde veie op imod Sjælens Lidelser.

— Hvem lærte Dig den Sang? spurgte hun paa Italiensk, henvendt til den Gamle.

Johan Frank stod en Stund fortabt ved Synet og greb efter den unge Piges Skulder for at støtte sig dertil.

— Min Moder! stammede han paa Dansk og slog hurtig over i den freidige Sang, Kapellanen for femten Aar siden lyttede til udenfor Skolelaagen.

— Min Gud, hvem er Du? raabte Isabella Spontani og blev blussende rød, for derpaa at blive endnu blegere end før.

— Elisabeth, min Datter, kjender Du ikke din Fader og din... Datter, din Giovanina!

Den Scene, som nu opstod, overgik enhver Beskrivelse; men Glæden dræber ikke, ellers maatte den have dræbt disse to Hjerter, som hver paa sin Side havde baaret paa en knugende Længsel i femten lange Aar.

Elisabeth behøvede ingen Beviser, hendes Moderhjerte lod hende strax føle, at det var hendes eget Barn, som Faderen bragte hende, og Marchese Spontani, vor gamle Ven, den kjække Kunstner, Mateo Conradi, maatte nu fortælle og spørge, og da Munken efter Solnedgang kom til Villaen, traf han en glad Familiekreds, hvem Adskillelsen kun nu bragte til at føle sig dobbelt forenede.

Men den gamle Spillemand, hvis Søgen nu var endt, havde ikke længer Ungdommens Lethed til at bære alle disse nye Indtryk og udmattet søgte han tidlig det Leie, der strax var beredt ham.

Han reiste sig ikke fra Sengen den næste Dag, og det blev tydeligere og tydeligere, at hans Kraft var brudt.

Otte Dage, hvori Alt hvad Kjærlighed og Hengivenhed kan yde blev gjort, gik hen, da bad han henimod Solnedgang, at man vilde føre ham ud paa Terrassen, hvor han havde gjenfundet sin kjære Elisabeth.

Man føiede ham og beredte ham et bekvemt Sæde, mellem Marchesen og Elisabeth skred han langsomt hen til Sædet, medens Giovanina, dobbelt smuk i de prægtige Klæder, hun nu var iført, bar hans gamle Violin ud til ham.

Bænket imellem sine Børn, som han kaldte dem, greb han Violinen og spillede, som han havde spillet hin Oktoberaften i Hjemmet; hele hans Liv drog forbi hans Indre i Tonernes Dragt.

Solens sidste Glands hvilede paa de lette Skyer i Vest; han vendte Øiet søgende mod den synkende Dagstjerne og lagde velsignende sin Haand paa Giovaninas Hoved.

— Bliv lykkelig, mit Barn, som jeg har været det! Høiere Magter end vi bestemme Veien til Lyksalighedens Land! udbrød han.

Det trætte Hoved sænkede sig ned imod Brystet.

Mateo og Elisabeth greb hans Hænder; med en krampagtig Trækning tog han efter dem og drog sit sidste Suk just som Solen forsvandt, og Mørket pludselig lagde sig over Landskabet.

Rolig gik han bort, som han havde ønsket det, i sine Børns Kreds; hans sidste Ord vare en Tak for Livet, hvorledes det saa end havde seet ud, og en Velsignelse.

Mindet om denne Aften lagde en Fred over de tre Menneskers Liv, som fra nu af gled rolig hen i Arbeide og Taksigelse.

Monika.

Negeren som Herre.

Lige saa behagelig den sociale Forandring i de amerikanske Sydstater har været for de pludselig frigivne Negere, lige saa ubehagelig viser den sig i Reglen for de der boende Hvide.

Saaledes er Staten Syd-Carolina saa godt som en sort Republik, og i Georgien slaaer den ene Neger sig op efter den anden. De Sorte ere Senatorer, Dommere, ja drive det endog til at blive Viceguvernør, og hvor mange af dem ere endda i Stand til at skrive deres eget Navn.

De Hvide faae Arbeidet, de Sorte Anseelsen; efter Negerens Mening er det i sin Orden, at hans Tur er kommen til at staa paa Kommandobroen.

Vort Billede, efter den berømte franske Tegner Bertall, viser den ærede Læser med hvilken naiv Stolthed og indre Glæde den sorte Øvrighedsperson fra sit Dommersæde dikterer en Hvid den for Drukkenskab bestemte Bøde.

— Hi, hi, din Døgenigt, din Drukkenbolt, udbryder han med Negerværdighed. Tyve Dollars! Hi, hi!

Det er en stolt Dag for Chams Søn!

Bedre sent end aldrig.

(Slutning.)

Der var kun nogle faa Skridt til Vinduet i Skolestuen, der vendte ud til Haven. Børnene læste

Lektier med deres Lærerinde, men Minnie skyndte sig igjennem Skolestuen ud i Gangen og saae efter Posttasken. Den var borte. Det var, som hendes Hjerte stod stille. Brevet var borte — uigjenkaldelig borte.

Earnsvale Præstegaard laa tæt ved Kirken, og kun et grønt Stakit skilte Haven fra den stille Kirkegaard. Det var et underligt, gammeldags Hus.

Marion havde tidlig mistet begge sine Forældre, og da hun som Gjæst kom til Earnsvale, følte Alle sig strax tiltrukne af den begavede, originale Pige, og hun sluttede sig til dem med hele sit Hjerte, saa Besøget trak ud, og tilsidst blev det bestemt, at hun skulde blive hos Mr. Powells og betale lidt af sin aarlige Indtægt for at hjælpe paa Husholdningen.

En smuk Maidag sad hun i Præstens Stol og rettede latinske Stile, da Præstens yngste Datter, lille Fanny, kom løbende ind til hende med blussende Kinder og straalende Øine.

— Marion, Marion, hvorfor kommer Du dog ikke? Claude er her og spørger efter Dig.

— Er han kommet! udbrød Marion og kastede sin Pen.

— Ja, for et Kvarteer siden. Skynd Dig!

Hun tog Marions Haand og trak hende over i Dagligstuen.

Claude stod bøiet over sin Moders Stol med sin Haand i begge hendes. Men han havde en venlig Hilsen til sin gamle Veninde, som han dog ikke rigtig kjendte igjen. Han havde ventet, at Tiden havde staaet stille i den rolige Landsby, men den var gaaet der ligesaa hurtig og mægtig som andetsteds, og den havde forandret Marion fra en eiendommelig keitet Pige til en Kvinde med et stolt og ædelt Ydre.

— Marion har forandret sig meget, sagde Claude senere til sin Moder, da Marion var gaaet tilbage til sine Stile.

— Maaske, sagde Mrs. Powell. Hun bliver meget beundret af Godseierne her paa Egnen, og jeg kan ikke sige Dig, hvilken Hjælp og Støtte hun er for din Fader og mig.

— Er hun forlovet?

— O nei! Marion er ikke den Pige, som let gifter sig. Den Mand, som skulde vinde hende, maatte staa en Del over almindelige Mænd. Hun har kunnet blive gift mange Gange —, hun er endnu mere afholdt og beundret end Nell var.

Det var en velsignet Hjemkomst.

Om Aftenen laa Claude i det friske Græs under Bøgetræerne og talte med sin Moder og Marion. Mr. Powell gik op og ned i Havegangen og saae af og til med et kjærligt Smil paa sin Søn. Børnene legede paa Græsplænen.

— Det er saa sødt, sagde Claude for tyvende Gang. Jeg kunde blive liggende her bestandig og se op paa Bladene.

Udtrykket i Marions Ansigt, der standhaftig var bøiet over Strikketøiet, vakte Claudes Nysgjerrighed.

— Du troer ikke paa min Glæde, Marion?

— For idag — jo, svarede hun.

— Livet har i dette Øieblik intet Imorgen for mig, sagde han spøgende. Det er kun en deilig Nutid.

Marion svarede ikke, og hendes Øine forlod ikke Arbeidet.

Mrs. Powell blev nu kaldt ind, og Claude laa en Stund taus og betragtede Bladenes Leg. Da smilede han glad og vendte sig atter til Marion.

— Du har altid været min Fortrolige; har Du maaske nu altfor travlt til at være det, min trofaste Raadgiverske?

— Nei, svarede hun blidt, til at være det, har jeg aldrig for travlt.

— Jeg vil gjerne have, at Du skal fortælle mig noget om Minnie; jeg veed, at hun har været paa Earnswood i dette Foraar.

— Hvad skal jeg sige Dig? spurgte hun, idet hun ubevidst gjentog det Spørgsmaal, hun havde gjort Minnie for en Maaned siden.

— Fortæl mig, at hun er lige saa smuk, uskyldig og sød som altid, sagde han og rødmede for Marions alvorlige Blik. Jeg veed, at hun endnu elsker mig.

— Hun er smukkere end før; Du vil snart selv kunne dømme derom. Naar tager Du til Rosebeach?

— Paa Lørdag. Hjemmet kom først —, selv før Minnie. Har I været meget sammen?

— Minnie har sine Kusiner og jeg mit Arbeide, svarede Marion undvigende. Jeg har ikke seet meget til hende.

— Du forstaaer hende ikke. I lærde, begavede Kvinder have ingen Sympathi med smaa kjærlige Væsener som Minnie. Du elsker hende ikke, seer jeg nok.

— Jeg kommer ikke let til at elske nogen.

— Nei, jeg troer ikke, Du har noget Hjerte; Du har kvalt det i disse forfærdelige Bøger, Marion. Jeg vilde ønske, at Du havde seet mere til Minnie —; I vilde have været hinanden til stor Gavn.

— Maaske, svarede Marion træt.

Claude tog til Rosebeach om Lørdagen og kom

tilbage den næste Onsdag. Han vilde ikke for alt i Verden have tilstaaet det, men han var skuffet. To Aar havde udviklet og styrket hans egen Karakteer, men Minnie var endnu den aandløse, hjerteløse Pige, som hun altid havde været. Den Gang havde hun skuffet ham, og hendes Skjønhed havde ogsaa Magt over ham endnu, men han var ikke tilfredsstillet. Forlovelsen blev imidlertid deklareret og Bryluppet bestemt til Efteraaret. Minnie lod til at være ubeskrivelig lykkelig og fortalte atter og atter sin Elsker, hvor høit hun elskede ham, og hvor meget hun havde tænkt paa ham i disse to Aar. Men Claude kom tilbage med en lille Skygge over sit smukke Ansigt.

Han kom ofte til Marion for at faae Raad og Hjælp, og hun var altid rede. Han anede ikke, hvad det kostede hende.

Først i Juli kom Minnie til Præstegaarden i Besøg. Den Dag, da hun ventedes, vilde Claude og hans Moder gaa hende imøde, men lige som de vare gaaede ud, kom han tilbage, trykkede Marions Haand og sagde hurtig:

— Marion, jeg vilde ønske, Du vilde være en Veninde for Minnie. Vil Du...

— Vi ere Veninder, afbrød hun ham forundret.

— Jeg mener ikke saaledes, som I Kvinder forstaa Navnet Veninde. Vær noget mere for min tilkommende Hustru — alt, hvad Du kan være —, hvad Du har været for mig —, en Veileder, en Lærer.

— O nei, sagde hun ydmyg, ikke for Dig, Claude.

Mrs. Powell kaldte, og Claude skyndte sig bort. Marion sukkede; hun var ikke den eneste, som ødslede hele sit rige Hjertes Kjærlighed uden at faae noget igjen.

Minnie kom og bragte en ny Luft ind i det rolige Hjem, men det var ingen sund, frisk Luft, hvor glimrende hun end var.

Claude, som nu havde Samtalerne med Marion i frisk Minde, trættedes ved Minnies Ubetydelighed og Heftighed, og Minnie lignede ikke den glade, straalende Pige, som hun pleiede at være. Hun var utilpas; Dag for Dag blev hendes Kinder blegere og der kom en febrilsk Glands i hendes Øine, som om en sørgelig Hemmelighed tyngede paa hendes Sind.

— Hun maa være syg, sagde Mrs. Powell efter et af Minnies Udbrud af Heftighed.

Hun var gaaet ud i Haven, havde bedet om hun maatte være alene og gik nu op og ned ved Laagen, som førte ud til Veien.

— I Aften faae vi vore indiske Breve, sagde Marion; Nell skylder mig Brev.

Hun reiste sig og stod henne ved Vinduet for at undgaa at se Claudes bekymrede Ansigt.

— Posten kommer, udbrød hun strax efter.

Hun gik ud for at møde ham; men Minnie var hurtigere. Hun løb ud, tog imod Brevene og gjemte hastig et i sin Lomme.

— Der er ingen Breve fra Indien, raabte hun, da Marion kom hen til hende.

— Det var da underligt! Saa maa Nell være syg. Er Du vis derpaa, Minnie? Lad mig se.

Minnie vendte sig næsten rasende om imod hende.

— Hvor tør Du tvivle? Troer Du, jeg kunde sige en Usandhed? Claude, sagde hun, da han kom gaaende for at gjøre det samme Spørgsmaal, som Marion havde gjort, jeg vil ikke taale dette længere, jeg reiser hjem i Aften. Marion har gjort alt, hvad hun kan, for at gjøre mig ulykkelig. Hun vil have Forlovelsen hævet imellem os for selv at blive gift med Dig. Jeg vil ikke taale det.

Marion sendte hende et eneste Blik og gik bort.

Claude sagde Intet, men Udtrykket i hans Ansigt gjorde strax Minnie roligere. Hun brast i Taarer og klyngede sig til ham.

— O, tilgiv mig, kjæreste Claude! Jeg mener det ikke. Jeg maa være syg —, jeg er syg. Tag mig bort, Claude, jeg er saa ulykkelig.

Han tog sin Haand fra hende og sagde saa rolig som han kunde:

— Minnie, jeg er bange for, at vi begaa en Feil. Hvis saadanne Scener skulle opfylde vort ægteskabelige Liv, vilde det være bedre baade for din og min Lykke, at vi skiltes.

Men hun hulkede og hviskede, at hun var syg og nervøs. Claude sagde ikke mere.

Det var Tirsdag —, Dagen før Bryluppet. Claude var reist til Byen i Forretninger, og Minnie gik som en urolig Aand omkring i Huset og i Haven. Tilsidst blev hun staaende ved Havelaagen.

— Hun holder meget af Claude, sagde Mrs. Powell, som om hun havde tvivlet derom.

Marion, som var tilstede, gav et let Svar og saae sørgmodig paa den lille Skikkelse ved Laagen.

Det var et yndigt Billede — en ung og smuk Pige, som belyst af Aftensolen, venter paa sin Elsker.

Da viste der sig en Skikkelse ude paa Veien —, det var ikke Claude, men Postbudet. Minnie ventede i stærk Spænding.

— Her er ingen Breve, sagde den gamle Mand, da han hinkede forbi; Mr. Claude har selv hentet dem paa Posthuset.

Tusmørket blev dybere, og Luften blev kølig, men endnu ventede Minnie. Marion kom ud til hende med et Shawl, og hun tog mekanisk imod det, ufølsom for alt andet end Frygt.

Skibet fra Indien var kommet, og Brevet, det Brev, hun havde skrevet til Claude hin skæbnesvangre Aften, vilde det komme og røve hendes Lykke?

Hun ventede og ventede.

Tys! Det var en Hests Trampen —, Minnies Hjerte stod næsten stille. Lyden kom nærmere, hun aabnede Laagen og gik ud paa den støvede Vei. Rytteren saae hendes Skikkelse i Mørket og standsede sin Hest.

— Her er et Brev fra Mr. Claude til Miss Chowne, sagde han ærbødig.

Han gav hende Brevet og red bort.

Minnie rev Konvolutten op; skjøndt hun ikke kunde læse Ordene, vidste hun, at det var et Farvel. Hun gik op mod Huset, men hendes Fødder kunde ikke bære hende, og hun faldt om i det vaade Græs med et sagte Skrig. Marion kom hurtig til og hjalp hende ind i Dagligstuen.

— Læs det for mig, hviskede Minnie og rakte hende Brevet. Marion tog det, saae paa det, men af Medlidenhed med den stakkels Pige veg hun tilbage for det uvelkomne Arbeide. Minnie tog det selv, holdt det henimod Lyset og læste de faa Ord:

„Farvel! Jeg har faaet dit Brev sendt tilbage hertil fra Indien og opfylder dit Forlangende."

Miss Chowne forlod Præstegaarden to Dage efter og tog tilbage til sin Tante.

* * *

Atter er det Solnedgang, atter venter en Kvinde paa sin Elsker ved Havelaagen til den stille Præstegaard, Claudes Hjem.

Et Udtryk af den inderligste Lykke er i hendes Ansigt, og hun ser op mod den glødende Aftenhimmel, opfyldt af Taknemlighed for den Glæde, der sætter Kronen paa hendes Liv.

Claudes Hjerte er endelig kommet til Hvile i sin Manddoms sande Kjærlighed, og den næste Dag er det hans og Marions Bryllupsdag.

Opløsning paa Logogrif i Nr. 50:

Spark—Park—Ark.

Rigtig opløst af: Wiinholt & Rechendorff, Adirentia, Decembrine Juul, Baron Potage, Isdronningen, Hurtigtegneren, Sombien, Sparto, R. Weichmann, Trit og Rikke Borgs Familie.

Til vore Abonnenter.

I næste Nr. af Ugebladet „I Borg og Hytte" paabegyndes følgende Fortællinger:

„Markise de Ribas".

Nutidsfortælling fra Paris.

„Den tause Dørvogter".

Italiensk Reiseæventyr, med Xylografi.

„Samvittighedsløs".

Novelle af S. Horst.

Snurrepiberi, Humør m. m.

Som Feuilleton-Tillæg paabegyndes den interessante, i Originalsproget endnu ikke sluttede Fortælling:

„Ravsøgeren".

Af Rosenthal-Bonin.

Alle Abonnenter, der bevislig have modtaget hele Aargangen 1880 af „I Borg og Hytte", erholde med sidste (52de) Nr. af nævnte Aargang (imod en Efterbetaling af 50 Øre), **et meget smukt dansk Olietryksbillede, efter Originalmaleri af Herr Kunstmaler Knud Gamborg, udført i Olietryk af Herr Lithograf Alfr. Jakobsen,** fremstillende:

1ste Akts 2den Scene af

Skuespillet „Ambrosius".

Herr kgl. Skuespiller E. Poulsen samt kgl. Skuespillerinde Fru Eckardt og Fru Hennings ere afbildede paa nævnte Stykke.

NB. De, der ønske Billedet i Ramme, betale 20 Øre pr. Numer. Dets Størrelse bliver (Rammen indbefattet): 20 Tom. høit, 24 Tom. bredt.

☞ Med dette Nr. følger 29de (sidste) Ark af: **„Forsvunden".**

Indhold: Den gamle Spillemand (Slutning.) — Negeren som Herre (med Xylografi.) — Bedre sent end aldrig (Slutning.) — Opløsning. — Indholdsliste.

☞ Kun de Abonnenter, der bevislig have holdt hele Aargangen **„I Borg og Hytte"** 1879 erholde ved Aarets Udgang den lovede Præmie: **„Den gamle Spillemand"** (uden Ramme.)

Udgivet af Xylograf V. Bigandt, redigeret af cand. phil. K. Lindstrøm.

Bladets Kontor er aabent fra Kl. 9—2 Form. og 3½—8 Efterm.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Indholdsliste.

De med * betegnede Artikler ere ledsagede af Xylografi.

Tillæget har indeholdt: Forsvunden. Ark 4—29.